Franz Schumi

Revelaţii spirituale primite prin Cuvântul interior din

1898-1905

Teosofia creștină

adică

Învățătura revelată omenirii pentru a deveni adevărați cunoscători ai Cuvântului divin

Nr. 73

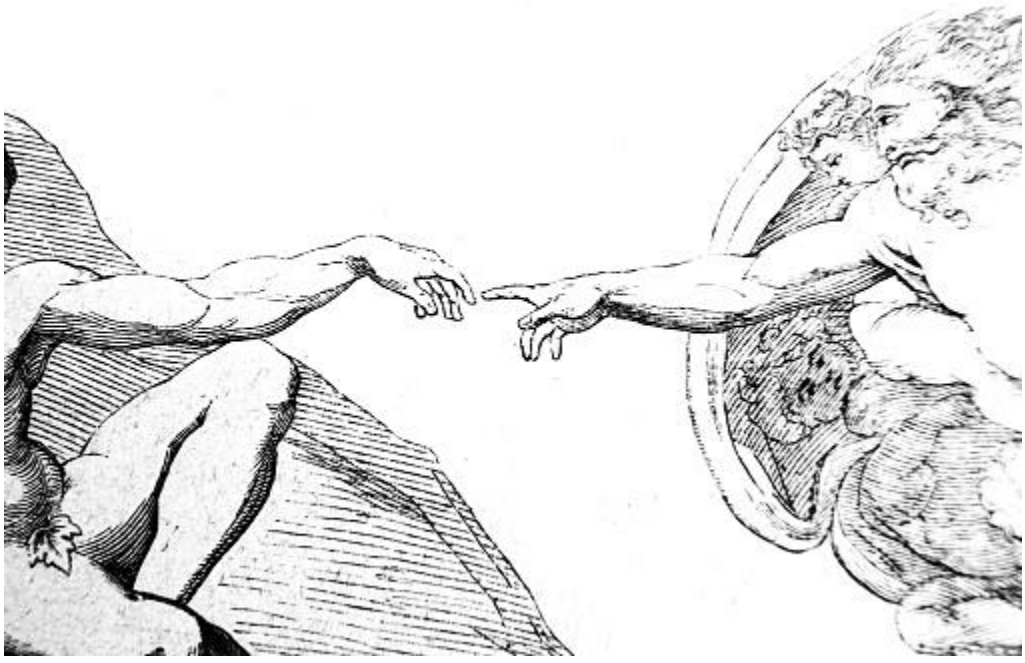

Titlul original: **„Die christliche Theosophie”**

CUPRINS

Capitolul	Titlu	data
	Prefaţă	
Capitolul 1	**Introducere de către Tatăl Isus – Clarificări despre care credinţă este cea adevărată**	7.09.1902
Capitolul 2	**Îndemnuri de a nu interpreta Biblia în mod arbitrar şi nici de a adăuga sau elimina ceea ce a fost revelat adevăraţilor profeţi**	2 ianuarie 1900
Capitolul 3	**Tripla semnificaţie a Bibliei**	27.08.1902
Capitolul 4	**De ce să crezi în teosofia creştină**	
Capitolul 5	**Despre adevărata credinţă**	
5/1	- Întrebare: „Este învăţătura creştină din Noul Testament adevărata învăţătură a lui Hristos?”	
5/2	- Textul Crezului Apostolilor	
5/3	- Credinţă şi iubire în deplin adevăr	8 februarie 1904
Capitolul 6	**Primul articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului”.***	
6/1	- Adevărata credinţă în Dumnezeu	
6/2	- Dumnezeu ca Tată	
6/3	- Dovezi că Dumnezeu este Iubire şi acţionează conform Iubirii	
6/4	- Atributele lui Dumnezeu	
6/5	- Ideea omului despre existenţa lui Dumnezeu în Creaţie şi în natură	15 ianuarie 1904
6/6	- Cine are cunoştinţe despre Dumnezeu de la Creaţie?	
6/7	- Omul susţine că ceea ce nu vede sau nu aude nu există.	8.08.1903
Capitolul 7	**Al doilea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„ Şi în Isus Hristos, Fiul Său unul-născut, Domnul nostru…”***	
7/1	- Credinţa în Hristos	
7/2	- Isus Hristos numit singurul Fiu al lui Dumnezeu	
7/3	- Isus, Fiul lui Dumnezeu	
7/4	- Isus, Fiul lui David	
7/5	- Isus, Fiul Omului	
7/6	- Omul Isus este Dumnezeu	
7/7	- Credinţa în Dumnezeu ca Persoană vizibilă	
7/8	- Singura credinţă care te face binecuvântat este că Eu sunt Isus Hristos, Dumnezeul şi Mântuitorul tău.	
7/9	- Puterea credinţei	
7/10	- Credinţa este Adevărul veşnic din Cuvântul lui Dumnezeu	
11 iulie	- Credinţa apostolilor în Hristos	
7/12	- Stânca credinţei este adevărul din „Dumnezeu-Stânca”	
13 iulie	- Numirea lui Isus „Domnul”	
14 iulie	- Isus, „Lumina lumii”	
15 iulie	- Isus Hristos este Întâiul Născut al întregii Creaţii	
Capitolul 8	**Al treilea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„… zămislit din Duhul Sfânt, născut din Fecioara Maria”.***	
8/1	- Naşterea şi povestea vieţii lui Isus	
8/2	- Al doisprezecelea an al lui Isus	
8/3	- În anii de învăţământ 30-33	
Capitolul 9	**Al patrulea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„A pătimit sub Pontius Pilat, a fost răstignit, a murit***	

şi a fost îngropat".
Capitolul 10 **Al cincilea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: „*S-a înălţat la limb, şi a treia zi a înviat din morţi".***
Capitolul 11 **Al şaselea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„După ce S-a înălţat la ceruri, şade la dreapta lui Dumnezeu Tatăl atotputernic".***
Capitolul 12 **Al şaptelea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„El va veni să judece viii şi morţii".***
Capitolul 13 **Al optulea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„Cred în Duhul Sfânt".***
Capitolul 14 **Al nouălea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„Sfânta Biserică a lui Hristos* (mai târziu schimbată în «catolică»), *comuniunea celor binecuvântaţi"***
14/1 - Singura Biserică care face binecuvântaţi
14/2 -Ce spune Dumnezeu când oamenii construiesc temple idolatre, numite astăzi biserici?
14/3 - Biserica şi ceremoniile
14/4 - Rugăciunile nu ar trebui adresate niciunei comunităţi de binecuvântaţi
Capitolul 15 **Al zecelea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„iertarea păcatelor".***
15/1 - Numai cei ofensaţi pot ierta păcatele
15/2 - Păcatul originar 19 ianuarie 1903
Capitolul 16 **Al unsprezecelea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune *„învierea trupului "*.**
Capitolul 17 **Al doisprezecelea articol de credinţă din Crezul Apostolilor spune: *„şi viaţa veşnică. Amin!"***
Capitolul 18 **Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu**
18/1 - Decalogul
18/2 - Prefaţa lui Schumi
18/3 - Necesitatea purificării pentru respectarea poruncilor
18/4 - (Anexa 1) - prin Ah Kronstadt 23 ianuarie 1903
18/5 - (Anexa 2) - prin Ah Kronstadt 8.05.1903
Capitolul 19 **Prima poruncă**
19/1 - Crede într-un singur Dumnezeu
19/2 - Prima Poruncă spune: „Să crezi într-un singur Dumnezeu. Să-L iubeşti, să-L venerezi şi să-L adori şi să n-ai alţi dumnezei afară de El."
19/3 - Credinţa confuză în Satan
19/4 - Interdicţia din Prima Poruncă
19/5 - Recitarea arbitrară a Rugăciunii Ave Maria
19/6 - Venerarea sfinţilor
19/7 - Cultul imaginilor, statuilor, simbolurilor şi figurilor moarte în Biserica Romano-Catolică, aşa cum era odinioară printre păgâni
19/8 - Venerarea fără sens a relicvelor
19/9 - Un cuvânt despre minunile de la rămăşiţele trupurilor fericiţilor
19/10 - Nota lui Schumi
19/11 - Cum să împlineşti prima poruncă
19/12 - Păcatele împotriva Poruncii I
19/13 - Cele şapte păcate împotriva Duhului Sfânt

Capitolul 20	**A doua poruncă**	
20/1	- Nu pomeniţi Numele lui Dumnezeu	
20/2	- Interdicţia din a doua poruncă	
20/3	- Cererea inerentă Poruncii a 2-a	
20/4	- A doua poruncă în sens spiritual	
20/5	- A doua poruncă în sens ceresc	
Capitolul 21	**A treia poruncă**	
21/1	- De ce a fost consacrat Sabatul	
21/2	- Neînţelegerea evreilor despre celebrarea Sabatului	
21/3	- De ce au abandonat primii creştini Sabatul evreiesc şi au introdus duminica?	
21/4	- Clarificări la o scriere a lui Swedenborg despre „Sabat”	
21/5	- Sfinţirea Sabatului printre israeliţi	
21/6	- Sabatul în sens spiritual	
21/7	- Sâmbătă în sens ceresc	
21/8	- Cum sunt sfinţite duminicile şi zilele de sărbătoare în zilele noastre	
Capitolul 22	**A patra poruncă**	
22/1	- Îndatoririle prescrise în Scripturi, porunca a 4-a	
22/2	- Comportament interzis faţă de părinţi	
22/3	- Promisiunea lui Dumnezeu pentru copiii buni	
22/4	- Cum ar trebui părinţii să-şi crească copiii	
22/5	- Semnificaţia spirituală a celei de-a patra porunci	
22/6	- A patra poruncă în sens spiritual	
22/7	- Soarele şi Pământul, ca părinţi materiali	
22/8	- Tată şi mamă în sens ceresc	
Capitolul 23	**A cincea poruncă**	
23/1	- Interdicţiile Poruncii a 5-a	
23/2	- Ameninţările la adresa criminalilor indicate în Scripturi	
23/3	- Ce altceva este interzis de Porunca a 5-a?	
23/4	- Consumul de carne este interzis!	
23/5	- Schumi primeşte ceea ce primise Ch. HS despre dieta cu peşte sau carne.	28 februarie 1899
23/6	A ucide într-un sens spiritual	
23/7	- A ucide într-un sens ceresc	
23/8	- Cum se regăseşte sinucigaşul în viaţa de apoi	
Capitolul 24	**A şasea poruncă**	
24/1	- Nu practicaţi imodestia!	
24/2	- Comportamente pentru îndeplinirea celei de-a şasea porunci	
24/3	- Învaţă să lupţi împotriva naturii umane şi a nevoilor acesteia	
Non-stop	- Căsătoria sau faptul de a fi căsătorit	
Non-stop	- Trădare în căsătorie şi pocăinţă	
Non-stop	- Păcatele sexuale trebuie considerate ca atare	
Capitolul 25	**A 7-a poruncă**	
25/1	- Interdicţiile Poruncii a 7-a	
25/2	- Ce porunceşte a 7-a Poruncă	
25/3	- A şaptea poruncă în sens spiritual	
25/4	- A 7-a poruncă în sens ceresc	
Capitolul 26	**Porunca a 8-a**	
26/1	- Ce este interzis de Porunca a 8-a	
26/2	- Ce porunceşte Porunca a 8-a	
26/3	- Porunca a 8-a într-un sens spiritual	

26/4	- Porunca a 8-a într-un sens ceresc	
Capitolul 27	**Porunca a 9-a**	
27/1	- Motivul celei de-a 9-a Porunci	
27/2	- A 9-a poruncă în sens spiritual	
Capitolul 28	**Porunca a zecea este valabilă doar în sens spiritual**	
Capitolul 29	**Cele două porunci ale iubirii**	
29/1	- Prima poruncă a iubirii	24 ianuarie 1902
29/2	- A doua poruncă a iubirii	24 ianuarie 1902
Capitolul 30	**Karma**	
30/1	- Originea termenului „karma”	
30/2	- Ce este, de fapt, karma?	8.06.1901
30/3	- Cum produce omul o karmă bună	9 iunie 1901
30/4	-Cum își produce omul karma rea?	9 iunie 1901
30/5	- Motivul necesității karmei și efectele acesteia	9 iunie 1901
30/6	- Exemple pentru a înțelege semnificația karmei	18 iunie 1901
30/7	- Învățătura despre karmă în Vechiul Testament	20.09.1902
30/8	Legea cauzalității afectează karma rea în reîncarnare.	15 iunie 1902
30/9	- Controlează gândurile negative care atrag spirite negative și înrăutățesc karma	10.06.1902
30/10	- Răsplata dreaptă pentru faptele bune sau rele în viața de apoi	19.08.1902
30/11	- Locuința spiritelor în viața de apoi în raport cu lucrările	8.06.1902
30/12	- Karma credinței în Dumnezeu-Isus	18.0.1902
Capitolul 31	**Învățături despre reîncarnare**	
31/1	- Învățătura hindusă despre reîncarnare	
31/2	- Doctrina reîncarnării în Vechiul Testament	20.05.1902
31/3	- Reîncarnarea este o doctrină confirmată	17.09.1902
31/4	Doctrina reîncarnării este exprimată în Noul Testament	
31/5	- Doctrina reîncarnării din scrisorile apostolilor și, prin Lorber	
31/6	- Duhul lui Dumnezeu există înainte de întrupare	2.11.1902
31/7	- În vise, apariția animalelor denotă esența animalică a spiritelor	2.11.1902
31/8	Doctrina reîncarnării, predată până în secolul al V-lea și apoi blestemată	2.11.1902
31/9	- Credința greșită a reîncarnărilor infinite în religia indiană	23.05.1902
31/10	- Reîncarnarea ca pedeapsă pentru viețile anterioare trăite în păcat	26.04.1901
31/11	- Așa-numiții „marcați”, ca pedepsiți, nu pentru a fi batjocoriți	30 noiembrie 1902
31/12	- Părinții își reflectează asupra păcatelor lor	30.10.1902
31/13	- Poți recunoaște un pom după fructele sale.	30.10.1902
31/14	- De ce s-au născut oamenii orbi	23 iunie 1902
31/15	- Nevăzători cu un singur ochi, strabism, privire rea	30.10.1902
31/16	- Piticii	13 martie 1901
31/17	- Infirmii	13 martie 1901
31/18	- Motivul șchiopătării și al membrelor răsucite	30.10.1902
31/19	- Motivul cocoșaților	26.04.1901
31/20	- Motivul idioților	23.10.1900
31/21	- Idioții și idioții	30.10.1902
31/22	- Clovnii pământeni devin zâmbitori, idioți rânjitori dincolo	30.10.1902
31/23	- Idioți și genii din aceeași familie și cauza prostiei	30.10.1902
31/24	- De ce au oamenii capul mare sau gușa?	30.10.1902
31/25	- Persoane cu deficiențe de auz sau surde	27.05.1901

31/26	- Motivul mutării	27.05.1901
31/27	- Motivul pentru care surzii şi muţii nu trebuie niciodată dispreţuit	27.05.1901
31/28	- Coresponsabilitatea mamei şi a tatălui în dezvoltarea copiilor şi fizionomia acestora	30.10.1902
31/29	Cleptomania este limitată la încarnări în familii bogate	
31/30	- Reîncarnarea este permisă dacă se doreşte.	23.04.1903
31/31	- Al treilea sex: dragostea elenă	31 martie 1901
31/32	- De ce vin pe lume hermafroditii?	13 martie 1901
31/33	- Reîncarnarea unui suflet masculin într-o femeie hermafrodită	
31/34	- O dovadă validă a existenţei vieţii de apoi	
31/35	- Transformarea sufletului în reîncarnare	
31/36	- Despre afirmaţiile false ale spiritelor parţiale	23.08.1904
31/37	- O încarnare pământească este urmată de o reîncarnare pe Pământ sau pe Lună, ca pedeapsă	3.11.1902
31/38	Pământul este ultima lume pentru încarnările sufletelor	
31/39	- Reminiscenţă discontinuă în încarnări	3.11.1902
Capitolul 32	**Învăţături despre suflet**	
32/1	Trupul de carne este chipul şi casa sufletului	7 mai 1901
32/2	Originea creaţiei materiale şi a omului	
32/3	Omul ca Templu al lui Dumnezeu	
32/4	Crearea sufletului	17.12.1903
32/5	Omul ca Dumnezeu şi Satana într-o singură persoană	5.10.1902
32/6	Omul ca zeu, originar din Satana – Isus ca Fiu al Omului cu toate virtuţile divine	2 martie 1903
32/7	Sufletul ca mare preot veşnic al lui Dumnezeu	7 februarie 1902
32/8	În viaţa pământească, sufletul trebuie să tindă spre penitenţă	13 ianuarie 1904
Capitolul 33	**Oricine mărturiseşte pe Hristos înaintea oamenilor are fiul Lui.**	15.05.1900
Capitolul 34	**Prin suferinţe îndurate pe nedrept, se obţin haruri**	26.07.0057
Capitolul 35	**Motivul suferinţei pământeşti**	5.09.1903
Capitolul 36	**Cuvântul Tatălui despre Teosofie**	10.08.1902
Capitolul 37	**Învăţături comportamentale pentru a deveni un adevărat teosof**	
37/1	- Învăţăturile mele: vechi şi noi	22.05.1901
37/2	- În viaţa de apoi nu mai există masca falsităţii	
37/3	- Cele două valori diferite în a face bine	
37/4	- Cele trei tipuri de bine	
37/5	Omul, ca instrument al lui Dumnezeu, nu poate face nimic de unul singur	
37/6	- Iubirea faţă de aproapele poate fi de trei feluri	
37/7	- Nu poţi acţiona în mod dublu	
37/8	- Nu poţi sluji la doi stăpâni.	
37/9	- Ipocrizia şi prefăcătoria sunt infernale	
37/10	- Iubire bună şi iubire adevărată în om	
37/11	-Cine Îl iubeşte pe Dumnezeu?	
37/12	- Credinţa în Isus	
37/13	- Credinţa interioară şi cea exterioară	
37/14	- Toleranţă flegmatică dacă nu eşti în cea potrivită	28.05.1903
37/15	- Fanatismul religios în convertire	23.11.1901
Capitolul 38	**Scopul teosofiei creştine**	14 noiembrie

		1901
Capitolul 39	**Printre prescripţiile pentru a deveni teosof, prima este castitatea.**	5 februarie 1903
Capitolul 40	**Omul şi materia**	23.05.1901
Capitolul 41	**Dorinţele firii şi aspiraţiile duhului**	28.08.1903
Capitolul 42	**Instrucţiuni de la Dumnezeu în noua împărăţie a lui Dumnezeu pe Pământ**	
Capitolul 43	**Nevoia de educaţie spirituală**	9.09.1901
Capitolul 44	**Păcatele oamenilor**	13.05.1903
Capitolul 45	**Indispensabilitatea rugăciunii**	12.09.1901
Capitolul 46	**„Rugaţi-vă şi munciţi”**	
Capitolul 47	**Eu sunt Duh şi oricine se închină Mie trebuie să Mi se închine în duh şi în adevăr.**	7.10.1901
Capitolul 48	**Cum să ne închinăm în Duh şi în Adevăr**	5-7.07-1902
48/1	- Multă cunoaştere nu te face fericit.	14 ianuarie 1904
48/2	- Tăcerea duce la darul renaşterii	22.07.1903
48/3	- Vorbirea despre lucruri lumeşti te atrage către subiect	10.12.1904
48/4	- Păcatele faţă de alţii	14 ianuarie 1904
48/5	- Păcatele intenţionate nu sunt iertate	14 ianuarie 1904
48/6	- Soarta sinuciderilor în viaţa de apoi	17.09.1901
48/7	- Importanta introspecţie interioară zilnică	8.05.1902
48/8	- Străduieşte-te întotdeauna spre stăpânirea de sine	10.10.1902
48/9	- Înăbuşă gândurile păcătoase din faşă	25.05.1902
48/10	- Ofensele trebuie întotdeauna compensate cu o cerere de iertare.	29 ianuarie 1901
48/11	- Iertarea indispensabilă faţă de duşmani	29 ianuarie 1901
48/12	- A te preface că ai dreptate este un mare defect.	7.10.1902
48/13	- Lupta împotriva poftei	8 iunie 1899
48/14	- Lupta împotriva spiritelor pofticioase	
48/15	- Lupta împotriva îndoielii cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu	14 ianuarie 1898
48/16	- Puterea cuvântului	5.08.1902
48/17	- Viaţa şi faptele după cuvânt	
48/18	- Ai grijă de gândurile tale	20.12.1901
48/19	- Concluzie despre cum să ne închinăm în duh şi adevăr	8.05.1901
Capitolul 49	**Exemplul măreţ al smereniei lui Dumnezeu în Isus**	17 mai 1901
49/1	- A te umili înaintea lui Dumnezeu	5 martie 1901
Capitolul 50	**Comportamentul oamenilor care nu tind spre Dumnezeu**	5.11.1901
Capitolul 51	**Dumnezeu nu cere nicio mortificare a firii pământeşti**	25 ianuarie 1902
Capitolul 52	**Lectura deviantă a cărţilor şi ziarelor non-teosofice**	25.07.1901
Capitolul 53	**Reflecţii asupra „Predicii de pe Munte”**	10.01.1896
Capitolul 54	**Clarificare privind obligativitatea Legii în vremea lui Isus (26.05.0032)**	
Capitolul 55	**Zelul exagerat al martirilor nu este de folos**	
Capitolul 56	**Postul material înfrânează impulsurile carnale**	25.04.1901
Capitolul 57	**Pocăinţa indispensabilă şi penitenţa necesară**	5 ianuarie 1901
Capitolul 58	**Mulţumire lui Dumnezeu în cea mai mare dragoste**	
Capitolul 59	**În libera alegere de a urma poruncile, există acţiunea dreptăţii**	3.06.1901
Capitolul 60	**Isus, Mirele sufletului**	
60/1	- Relaţia sufletului cu spiritul lui Dumnezeu ca mireasă a Lui	24.08.1904
60/2	- Unul pentru toţi şi toţi pentru Unul	2 martie 1901
60/3	- „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa!”	27 noiembrie

		1901
Capitolul 61	**Lux, aroganţă şi maltratarea servitorilor domestici**	5.10.1902
Capitolul 62	**Apariţia Crucii**	
Capitolul 63	**A tinde spre materie este moartea sufletului.**	4.07.1902
Capitolul 64	**Adevărata piatră filosofală este iubirea**	24.11.1902
64/1	- Fără iubire, sufletul rămâne întunecat	5 februarie 1903
Capitolul 65	**A tinde spre fericire la momentul potrivit al maturizării**	2.10.1851
Capitolul 66	**Tatăl şi copiii săi**	17 noiembrie 1902
66/1	- Să ştii cum să devii copii ai Raiului	6.04.1902
Capitolul 67	**Recunoaşterea legilor şi forţelor spirituale superioare din Creaţie**	25 martie 1901
Capitolul 68	**„Adoptă seriozitatea vieţii, înainte să fie prea târziu!”**	7.10.1903
Capitolul 69	**Spiritul uman trebuie educat pentru a se putea perfecţiona**	12.07.1902
Capitolul 70	**Dumnezeu este Tatăl şi Mama oamenilor**	14 aprilie 1902
Capitolul 71	**Imensa valoare a sufletului uman**	2.12.1899
Capitolul 72	**Să tindem spre Adevărul divin aşa cum a făcut Isus**	27.05.1903
Capitolul 73	**Cele cinci semne ale prezenţei lui Dumnezeu (Ioan 9:43)**	
Capitolul 74	**Sfaturi pentru renaştere prin depăşirea ispitelor**	3.11.1898
Capitolul 75	**Subordonează-ţi întotdeauna voinţa Voinţei Divine**	23.09.1900
Capitolul 76	**„Fii mulţumit în toate!”**	18 mai 1903
Capitolul 77	**Concentrează-ţi toate gândurile asupra lui Dumnezeu**	13.07.1901
Capitolul 78	**Biciul motivat al lui Dumnezeu**	9 martie 1905
Capitolul 79	**Dragoste, smerenie şi răbdare în Isus**	5.01.1903
Capitolul 80	**Ce comportament faţă de ceilalţi**	3 şi 5.02.1901
Capitolul 81	**Cele şapte spirite ale umilinţei**	8.12.1901
81/1	- Învăţături suplimentare despre smerenie - Exemplul idioţilor	16 februarie 1901
81/2	- Lupta vieţii se câştigă dacă este făcută cu umilinţă.	
81/3	- Oricine întâlneşti ar trebui salutat şi tratat cu umilinţă.	
Capitolul 82	**Cum să pui în practică iubirea adevărată pentru aproapele tău**	18 noiembrie 1901
Capitolul 83	**Iubirea pentru aproapele**	
83/1	- Practică iubirea activă	
83/2	- Şapte moduri de a arăta compasiune faţă de ceilalţi cu blândeţe	2 şi 20.12.1901
83/3	- Reguli pentru o acţiune corectă în dragoste faţă de aproapele	27.10.1902
83/4	-Cui ar trebui să dăm zeciuială?	
83/5	- Acţionează întotdeauna cu fapte ale iubirii	
83/6	Chiar şi săracii trebuie să facă fapte de iubire faţă de aproapele lor	3.11.1901
Capitolul 84	**Virtutea răbdării**	10-17.10.1901
Capitolul 85	**Răbdarea lui Isus**	6 mai 1901
Capitolul 86	**Cum să trăieşti castitatea**	20-25.07.1901
Capitolul 87	**Să ai mereu pace în inimă**	6-8.11.1901
Capitolul 88	**Să cultivăm altruismul faţă de cei care sunt mai mulţi şi au mai mult**	20-23.10.1901
Capitolul 89	**Îndemnuri, proverbe, sfaturi şi învăţături pentru a trăi cu înţelepciune şi dreptate**	3-5.03.1901
Capitolul 90	**Iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele**	
90/1	- Cele zece table ale Legii iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de	5.10.1901

	aproapele	
90/2	- Valoarea înaltă a iubirii pentru Paul	
90/3	- Cele şapte spirite ale iubirii în limbajul florilor	10.10.1901
90/4	- „Mergeţi întotdeauna în dragoste faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele vostru!”	
90/5	- „Aveţi înţelepciune în dragoste!”	
90/6	- Diferenţa dintre iubirea spirituală şi cea materială	
90/7	- De ce este necesar să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile	
Capitolul 91	**Omul trebuie să tindă spre viaţa sa interioară**	24 iulie 1899
Capitolul 92	**Esenţa flăcării, luminii şi căldurii**	18 iulie 1899
Capitolul 93	**Trinitatea Divină în Natură**	8 februarie 1901
Capitolul 94	**Flacăra spirituală ca Preasfântul Sacrament**	
Capitolul 95	**Imensul eter spiritual-material – Esenţa Divinităţii – Soarele originar al Divinităţii**	
Capitolul 96	**Hristos, Înţelepciunea lui Dumnezeu care a fost răstignit**	
Capitolul 97	**Isus a murit pentru păcatele anterioare, nu pentru cele ulterioare.**	
Capitolul 98	**Buddha l-a recunoscut deja pe Hristos**	18 martie 1901
Capitolul 99	**Clarificări finale şi indicaţii finale**	5.06/10.07.1901
99/1	- Devenirea adevăraţilor teosofi prin perseverarea în umilinţă şi cunoaştere	
99/2	- Autenticitatea credinţei în Teosofie	
99/3	- Egalitate între toţi fraţii	
99/4	- Urmăriţi frăţia	
99/5	- Toţi bărbaţii au drepturi egale	
99/6	- Învăţături finale	
99/7	- Cu Teosofia, tinde spre Rai şi nu spre Iad	
Capitolul 100	**Ce se înţelege prin expresia „renaşterea spiritului”? Supliment**	14.12.1904
Capitolul 101	**Teosofia ca o adevărată învăţătură pentru copiii umani**	
Capitolul 102	**Cea mai mare poruncă din Lege: iubirea de Dumnezeu şi de aproapele!**	
Capitolul 103	**Mici mistere extrem de spirituale**	
103/1	- Motivul micilor mistere	
103/2	- Misterul Împărăţiei lui Dumnezeu în Parabolele lui Isus	
103/3	- Aşa-numiţii sfinţi din vremea creştinismului timpuriu	1.09.1903
103/4	- Ce este Învăţătura Transcendentală?	
103/5	- Termenul „mister”	
103/6	- Cere binecuvântare asupra tuturor lucrurilor	
103/7	- Misterul revelării lui Dumnezeu despre Sine însuşi	
103/8	- Misterul Luminii lui Dumnezeu	6.09.1903
103/9	- Taina lui Dumnezeu în Hristos	
103/10	Întreaga învăţătură a lui Isus s-a împlinit	
103/11	- Taina binecuvântatei milostiviri a lui Dumnezeu în întrupare	
103/12	- Marele mister dintre Hristos şi comunitatea credincioşilor	
103/13	- Hristos ca şi cap al comunităţii credincioşilor	3.09.1903
103/14	- Misterul Raiului sau al vieţii veşnice	9.09.1903
103/15	- Misterul lui Isus Hristos, Dumnezeu, în noi	
capitolul 104	**Efectele şi darurile celei de-a doua renaşteri**	12-13.07.1902
capitolul 105	**Viaţa spirituală ca Soare central primordial**	25.10.1902
capitolul 106	**Zece mici cadouri**	

106/1	- Chipul şi portretul lui Dumnezeu	
106/2	- Arborele Vieţii	
106/3	- Arborele Cunoaşterii	
106/4	- Căsătoria, procrearea, sufletul	
106/5	Teurgul şi Teurgia Marilor Mistere	
106/6	- Semnificaţia termenului „viaţă veşnică” a lui Dumnezeu	
106/7	- O persoană renăscută generează spiritual copii întrupaţi din Ceruri	
106/8	- Omul ca telegraf spiritual	
106/9	- Nevoia de a avea mai multe categorii de bărbaţi	
106/10	- Misterul conştiinţei mereu stimulatoare	
Capitolul 107	**Creaţia recunoscătoare mulţumeşte, dar omul nu!**	6.07.1904
Capitolul 108	**Practicarea iubirii în viaţa practică**	5.10.1902
Capitolul 109	**Trei scurte note de la Schumi**	
	Ataşamente	
nr. 1	Către Gottfried Mayerhofer: Un cuvânt al adevărului despre reîncarnare (nepublicat)	16 iunie 1874
nr. 2	Către Franz Hedwig: Cuvântul interior – Reîncarnarea – Iubirea ca o scânteie a lui Dumnezeu	23.11.1889
nr. 3	Răspunsul explicativ al Părintelui Isus către F. Schumi despre ceea ce i-a fost revelat lui F. Hedwig	16.09.1904

Această carte este soarele central al învăţăturilor divine ale Iubirii, culmea spirituală a iubirii pe care o persoană o poate dezvolta în sine până când devine desăvârşită ca „copil al lui Dumnezeu” şi, prin urmare, cea mai mare Lumină pentru spirit. Printre numeroasele capitole, câteva titluri sunt demne de remarcat: Credinţa Adevărată / Rugăciunea Domnească explicată / Cele Zece Porunci / Karma şi Reîncarnarea / Omul ca templu viu al lui Dumnezeu / Învăţături despre suflet / Motivul suferinţei pământeşti / Păcatele omului / Cele Şapte Virtuţi ale lui Isus / Renaşterea duhului / Iubirea indispensabilă a aproapelui / etc.

Prefață

Pe măsură ce citiți această carte veți observa că datele nu sunt consecutive, ci dictările au fost date la momente diferite. Aceasta pentru că în ziua în care am primit o dictare sau alta, în timp ce mă rugam și eram în starea de spirit potrivită pentru acest scop, dictările puteau curge chiar în acel moment. De fapt, destinatarul trebuie să fie în starea sufletească potrivită pentru a obține dictări pline de iubire și pure, libere de orice influențe externe, așa cum este indicat în cuvântul Evangheliei: „*Orice veți cere Tatălui, vă voi da.*" Și mie mi s-a întâmplat asta.

Acum am reunit în sfârșit întreaga învățătură a ***Teosofiei creștine***, într-o lumină atât de cuprinzătoare cum nu a mai fost niciodată. Am avut cu siguranță multe cărți, dar a le citi pe toate este prea mult pentru majoritatea oamenilor, deoarece le lipsește timpul și banii pentru a le cumpăra. În această colecție de dictate ***nr.73***, după ***71*** și ***72***, ne-a fost dată cea mai importantă. Prin urmare, dragi frați și surori, răspândiți aceste trei cărți, așa cum este indicat de mai multe ori în diferite dictate, pentru învățătura înaltă conținută în ele!

Trebuie să cunoaștem cu exactitate Voința Tatălui nostru Isus, pentru că aceasta este dorința Lui, așa cum ne învață cartea „*Hristos și Biblia* " (nr. 71). În plus, trebuie să veghem și să ne rugăm, căci Tatăl acordă o importanță deosebită acestui lucru; și, în plus, pentru că prin aceasta este necesar să vorbim cu El, așa cum este indicat de mai multe ori în *„Cartea rugăciunilor"* (nr. 72). Cu prezenta colecție *„Teosofia creștină"* (nr. 73) avem în sfârșit un număr considerabil de învățături teosofice creștine care ne-au fost date într-o Lumină atât de clară și de înaltă spiritualitate, încât trebuie să-i mulțumim neîncetat dragului nostru Tată. Totuși, acum depinde de noi să punem în practică aceste învățături, trăindu-le în fiecare zi în felul care ne este indicat.

Cu iubire și credință din partea fratelui vostru, *Franz Schumi*.
Zurich, 19 ianuarie 190

Capitolul 1

Introducere de către Tatăl Isus – Clarificări cu privire la care credință este cea adevărată

Graz, 7 septembrie 1902

1. Oamenii vor să aibă o religie, deoarece aceasta este întemeiată în ființa lor interioară, întrucât Spiritul Meu divin îi îndeamnă să facă acest lucru în inima sufletului lor. Doar că oamenii nu trebuie să-și construiască singuri o religie, ci aceasta trebuie să le fie dată de Mine. Atunci este divină!

2. Dacă oamenii întemeiază o religie, atunci ea este dogmatică[1]* (*Dogmatică: care nu admite discuții, este categorică.), deoarece acolo predomină rânduielile omenești care aduc bani, onoare și stăpânire autorilor dogmelor față de cei care sunt influențați de aceste rânduieli. Prin urmare, trebuie să distingeți cu atenție ceea ce vine de la Mine de ceea ce vine din erudiția umană.

3. Religiile tuturor popoarelor își au originea în om și, prin urmare, sunt mai mult sau mai puțin nesigure. Cu siguranță, printre acestea există rânduieli care corespund principiilor Mele divine, dar odată cu aceste învățături bune, știința și înțelepciunea pur umană au fost, de asemenea, împletite artificial și ridicate la rang de învățături ale lui Dumnezeu.

4. Este adevărat că etica se regăsește în fiecare religie fondată de om, dar acestea sunt atât de copleșite de alte principii morale încât Majestatea Divină suferă prin umanitate și nu este apreciată așa cum se cuvine. În plus, în toate religiile fondate de oameni există atât de multe erori și lacune atât grosolane în viața ocultă generală, încât la foarte multe dintre problemele sau întrebările vagi pe care le puneți, este imposibil să obțineți informații clare și pure.

5. Deasupra tuturor acestora se află **Teosofia creştină**[2]* (*Teosofie: ştiinţă cere se referă la Divinitate şi la tot ce este strâns legat de Divinitate. O formă de cunoaştere superioară, de natură mistică, împărtăşită de Dumnezeu direct cu anumite persoane privilegiate cărora El li se face cunoscut în adevărata Sa natură. Teosofie, compusă din Theos "Dumnezeu" şi sophia "înţelepciune".), care nu este o operă dogmatică a omului, ci este întreaga literatură teosofică creştină, foarte importantă, pură şi divină, dictată direct de Mine şi scrisă de scribii Mei mijlocitori după dictările despre cum trebuie să fie înţeleasă pe baza dezvoltării spirituale interioare. – În această învăţătură nu se relatează (doar) despre oamenii din vechime, ceea ce au trăit, văzut sau simţit[3]*(* Aceasta se referă la numeroase cărţi deja primite deja de alţi mistici.), ci în aceste cărţi ale noii, mai bine zis, ale **Teosofiei creştine**, întrucât ea nu este nouă, ci provine din anii Mei de învăţătură şi, la fel ca Mine, din veşnicie – prin urmare, străveche – de aceea, vorbesc doar la persoana întâi, cu „Eu”. Din aceasta, orice om raţional poate discerne că în **Teosofia creştină** trebuie să existe Adevărul perfect şi pur. De fapt, oricine se opune Cuvântului recunoscut al lui Dumnezeu şi spune: *„Acest lucru nu este adevărat!”* , sau: *„Dumnezeu nu are legătură cu oamenii obişnuiţi”*, şi altele asemenea, ar trebui să nege şi orice altă religie şi, într-adevăr, cu drepturi mult mai mari, în justificarea adevărului, deoarece în niciuna nu este totul adevărat, ci în fiecare dintre ele se găsesc multe ipoteze şi aluzii întunecate.

6. În ceea ce priveşte domeniul teosofic pe care îl domină învăţătura Mea divină, doar cuvintele directe sau aşa-numitele dictate ale lui Dumnezeu sau cuvinte paterne sunt decisive, iar pe această bază vi se prezintă o adevărată învăţătură divină, care cu siguranţă nu corespunde în întregime cu cele întemeiate de oameni, dar are avantajul că omul nu este înşelat în nici un fel în mântuirea sufletului său, ci i se toarnă un vin foarte pur, dar oferit în deplină libertate, bând din Izvorul Vieţii veşnice, căci acesta aduce mântuire şi binecuvântare. Dacă nu doreşte acest lucru, atunci Eu voi aştepta până când îşi va reveni, îl va recunoaşte şi va striga: *"Vai! Necredinţa mea m-a îndepărtat de Dumnezeu, departe de dragul meu Tată şi, asemenea fiului pierdut, m-a făcut să sufăr de foame şi sete până când am ajuns la înţelegerea mea actuală. ”* – Acum trec la a doua explicaţie.

7. Tocmai v-am spus că dacă oamenii vor să aibă religia adevărată, aceasta trebuie să le fie dată de Dumnezeu Însuşi, altfel este o rânduială omenească şi nu o religie. Prin urmare, trebuie să existe şi oameni cu care să Mă pot asocia ca Dumnezeu, aşa cum M-am asociat cu Moise şi profeţii din Vechiul Testament. Numai că voi sunteţi instruiţi în mod fals prin preoţii voştri, pentru că ei înşişi nu trăiesc conform poruncilor Mele şi, de aceea, Eu nu am nicio relaţie cu ei, pentru că Dumnezeu nu are nicio relaţie cu oamenii obişnuiţi.

8. Pentru Mine nu există oameni obişnuiţi şi neobişnuiţi, ci cel care respectă poruncile Mele, trăieşte şi acţionează conform acestora acela este copilul Meu, cu care Mă pot identifica şi îi pot oferi cuvinte de iubire şi îndemnuri. Aşadar, în acest sens, vreau să vă dau o mică învăţătură:

9. Voi ştiţi că niciun tată nu se ruşinează de copiii săi, ci mai degrabă fiecare tată legitim îi iubeşte şi se simte norocos că se poate bucura de relaţii pline de bucurie cu ei. Dar dacă un tată pământean îşi tratează deja copiii cu atâta tandreţe şi înţelepciune, de ce aş fi Eu, ca adevărat Tată omniprezent al copiilor oamenilor umani, mai puţin înţelept, mai puţin afectuos decât un tată pământean? De ce n-ar trebui să am relaţii cu cei care Mă urmează şi împlinesc Legile Mele ale Iubirii? Şi de ce n-aş avea grijă de copiii rămaşi care Mă caută sau sunt încă sunt în căutarea Mea? Mai presus de toate, cum aş putea fi numit Mă „Tată” dacă copiii Mei ar fi prea mici pentru a Mă asocia cu ei, a-i îndruma şi a le vorbi?

10. Vedeţi, dragi copii, nu tatăl vostru pământesc este adevăratul vostru tată, ci Eu, marele Iahve Savaot, sunt Tatăl spiritual al trupurilor voastre, căci Eu am creat substanţele din care s-a format sângele pentru trupul de carne şi l-am făcut să crească în acest scop şi, în plus, nu stomacul a fost modelatorul sau separatorul limfei vitale pentru formarea sângelui, ci un mare chimist pe care l-am aranjat pentru aceasta, şi anume „sufletul”. Dacă nu aş fi dat sufletul pentru concepţie, nimic nu ar fi putut apărea din sămânţa părinţilor; dacă nu ar fi aşa, atunci fiecare împerechere ar trebui să fie şi o procreaţie! Şi în al treilea rând, esenţa centrală a omului este spiritul, căci fără acesta nimic nu ar putea apărea sau exista. Cu toate acestea, **acest spirit în om sunt Eu Însuşi!**

11. Dragi copii, vă întreb: *„Nu pot să-Mi vorbesc în trupul vostru? Nu pot să-L iubesc ca pe Mine Însumi pe Acest mic Fiu-Isus din voi, pe care l-am dat de la Mine şi să vă călăuzesc prin acest „Sine" şi să vă atrag la Mine?"*

12. Într-o zi, aceşti copii care au ascultat de poruncile lui Dumnezeu şi prin care vorbeam oamenilor erau numiţi *profeţi*; astăzi ei sunt numiţi *slujitori*, *slujitoare, mijlocitori paterni* şi *mediatori ai lui Dumnezeu* (mediatori între Dumnezeu şi oameni). Ei sunt spirite elevate, îngeri, arhangheli şi, mai presus de toate, copii reîncarnaţi, proveniţi din filiaţia Mea din Cerul Iubirii şi din diverse lumi stelare şi solare, care s-au remarcat printr-o iubire deosebită faţă de Mine şi, din iubire pentru Mine, au cerut întruparea sau reîntruparea pentru a Mă aştepta şi a Mă întâmpina la întoarcerea Mea actuală, ca instrumente ale Iubirii Mele paterne pentru oameni.

13. Mediumii sunt purtători ai Iubirii Mele pentru voi toţi! Urmaţi învăţăturile pe care vi le dau prin intermediul lor, pentru ca şi voi să puteţi veni la Mine şi să vă bucuraţi de Tatăl care vă îngrijeşte cu atâta iubire, prin grija şi îndrumarea „sinelui" vostru spiritual. De fapt, nu cunoaşterea, ci trăirea şi acţionarea conform învăţăturilor Mele vă face să deveniţi dragii Mei copii, cu care apoi vreau să Mă asociez aşa cum fac cu mediumii.

14. Nu uitaţi maxima Mea: *„Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine!".* . – Eu, Isus , ca Înţelepciune divină, izvorând din Iubirea divină, … am strălucit asupra voastră prin Iubire şi Smerenie şi v-am arătat calea care duce la Tatăl prin blândeţe, răbdare, castitate, iubire de pace şi altruism: adică *„prin iubirea în Dumnezeu"* . De aceea, veniţi la Tatăl prin virtuţile Mele, dar niciodată prin înţelepciunea intelectuală a lumii! Aceasta vă va marca ca „copii" ai marelui Dumnezeu Isus, Iahve Savaot. — Amin!

Capitolul 2
Îndemnuri de a nu interpreta Biblia în mod arbitrar, nici de a adăuga sau elimina ceea ce a fost revelat adevăraţilor profeţi

Graz, 2 ianuarie 1900

1. Acum să discutăm câteva pasaje din Biblie care sunt înţelese greşit şi interpretate unilateral greşit. Vom începe cu Moise şi vom trece la apostoli, pentru a promova o înţelegere corectă a Bibliei, şi anume:

- Deuteronom 4, 1-2 : *„Ascultă, Israele, poruncile şi îndrumările pe care vi le învăţ* (care vi s-au dat în acest scop), *ca să le împliniţi, ca să trăiţi şi să intraţi în stăpânirea ţării* (ţara făgăduinţei) *pe care Domnul, Dumnezeul părinţilor vostru v-o dă. Să nu adăugaţi* (la cele Zece Porunci şi la învăţăturile divine) *şi să nu scoateţi nimic din ceea ce vă poruncesc Eu, ci să păziţi poruncile Domnului Dumnezeului vostru pe care vi le dau Eu*".

*

2. Se pune întrebarea: *„Ce lucru spiritual a vrut să spună Moise în aceste două versete?"*. Ei bine, din moment ce el a fost inspirat de la Mine, vă pot oferi informaţia în această privinţă; într-adevăr, dacă citiţi cu atenţie versetele şi reflectaţi asupra semnificaţiei poruncii, atunci ae trebui să vă răsară imediat o lumină clară că aici nu este vorba de nimic altceva decât de *împlinirea* celor Zece Porunci, *„... ca să trăiţi în duhul iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele vostru, ca să puteţi dobândi Ţara Făgăduinţei"* , care este Cerul pe care l-am pregătit pentru voi.

3. Al doilea verset vă spune că nu trebuie să adăugaţi şi nici să scoateţi nimic din cele Zece Porunci. Aceasta înseamnă în mod clar că nu trebuie să le interpretaţi conform opiniei voastre false şi să le denaturaţi sensul, ci trebuie să le împliniţi cu strictеţe! Însă, acum, voi toţi, aşa cum v-am subliniat în *„Sfânta Treime"* [4]* (*Sfânta Treime, o altă carte (nr. 37) primită de Schumi şi publicată în anul 1901.) şi, de asemenea, aici, în explicaţiile despre cele Zece Porunci[5]* (*Aici se înţelege că explicaţia celor Zece Porunci îi fusese deja dată lui Schumi, chiar dacă a fost apoi inserată aici în capitolele ulterioare.), din moment ce aţi scos şi aţi adăugat cu adevărat mult, staţi ca nişte călcători răi ai acestor porunci. Totuşi, aşa cum le-am spus odată fariseilor: *„Cine se simte*

curat să arunce primul cu piatră asupra adulterei "; şi la fel vă spun şi vouă: *„Cine se simte curat de încălcarea celor Zece Porunci trebuie să-şi spună numele public înaintea lumii, pentru ca lumea să-l cunoască pe eroul divin care umblă curat aşa cum Eu, Dumnezeul vostru, am umblat în Hristos!"* . Aceasta însemnă nici adăugarea, nici eliminarea a nimic în sens spiritual.

4. În sens material, însă, înseamnă că Legea trebuie împlinită până la ultimul punct, aşa cum a fost dată şi aşa cum v-am expus-o clar aici.

5. Dacă citiţi *„Cartea de rugăciuni teosofice creştine"* , *„Sfânta Treime"* şi *„Teozofie creştină"*, în care poruncile Mele sunt explicate pe deplin, atunci veţi descoperi că sunteţi cu toţii acuzaţi de încălcare gravă, prin faptul aţi făcut atât de mult (în contradicţie cu) cele Zece Porunci ale Mele şi, de asemenea, atât de multe dintre aceste păcate care le-aţi comis, deşi erau interzise acolo, în timp ce v-aţi comportat fără grijă ca şi cum aţi fi fără vină. Aţi comis multe dintre ele, în mare parte, pentru că nu consideraţi că cele Zece Porunci trebuie împlinite; le-aţi lăsat în mare parte deoparte trăind material şi în păcat, ceea ce contravine Poruncilor Mele. Acesta este sensul interdicţiei lui Moise din cartea a cincea, capitolul patru, versetele întâi şi al doilea (Deuteronon 4, 1-2).

6. După ce îl veţi fi înţeles pe Moise conform sensului său fundamental, vă voi călăuzi către poruncile Noului Testament şi astfel veţi asculta ceea ce am interzis prin apostolii Mei:

- Matei 5, 17-20: «*Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau profeţii; n-am venit să le stric, ci să le împlinesc. Adevărat vă spun: până nu vor trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca totul să fie împlinit. Aşadar, oricine va strica una din aceste porunci şi va învăţa pe oameni să facă aşa, va fi chemat cel mai mic în Împărăţia Cerurilor; dar, oricine le va împlini şi va învăţa pe alţii aşa, va fi chemat mare în Împărăţia Cerurilor. Căci vă spun că, dacă dreptatea voastră nu o întrece pe cea a cărturarilor şi a fariseilor, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor* ."

*

7. Primul verset (17) vă spune că Eu, ca Mesia, nu am venit să desfiinţez legea dată prin Moise, ci să o împlinesc. Dacă doriţi acum o dovadă în acest sens, citiţi Evanghelia Mea originală nr. 11 până la nr. 21 din scrierile creştin-teosofice [6]* (*Referinţa la ceea ce este citat, la scrierile nr. 11-21, poate la alte dictate către Schumi, nu a fost găsită, la fel ca şi altele care lipsesc din cărţile sale numerotate.), sau micul extras din acesta din Noul Testament, căci toate aceste învăţături pe care le-am dat aici, nu sunt altceva decât explicaţii detaliate ale Celor Zece Porunci.

8. Al doilea verset (18) vă spune că înainte să treacă cerul şi pământul, nu va trece nici măcar o iotă sau o frântură din Legea Mea fără ca totul să fie împlinit. Evanghelistul Luca relatează acelaşi lucru: (Luca 16, 17): „ *Dar mai lesne este să treacă cerul şi pământul, decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege "* .

9. De asemenea, în: Matei 24, 35; Marcu 13, 31; Luca 21, 33: *„Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece "*.

10. Aceste pasaje din Evanghelie vă dezvăluie cu câtă seriozitate am dat Legea Mea şi cât de serios insist ca ea să se împlinească.

11. Al treilea verset (19) vă porunceşte să înţelegeţi, să învăţaţi şi să împliniţi poruncile Mele aşa cum vi le-am dat! Numai că acestea, au fost greu de înţeles până acum, deoarece sunt foarte scurte şi spirituale, întrucât evangheliştii le-au scris în sensul unei treziri spirituale şi ar fi trebuit să le explice prin cuvântul profetic interior (2 Petru 1, 19; Galateni 1, 11-12; 1 Corinteni 14). Acest verset se adresează tuturor celor care au explicat până acum Biblia conform înţelepciunii lor intelectuale, dar fără a avea cuvântul interior sau botezul de foc al Duhului Meu în acest sens. Toţi aceştia stau sub lege ca falsificatori şi distorsionatori ai sensului fundamental al Noului şi Vechiului Testament, prin urmare, interpretarea cuvintelor Bibliei conform explicaţiei voastre nu este în acord cu a Mea! Şi pentru că nu este în acord cu sensului vostru, cu explicaţia voastră falsă, apelaţi la versetele Bibliei pe care le înţelegeţi greşit şi Mă numiţi pe Mine, Dumnezeul şi Tatăl vostru Isus , eretic, înşelător, blasfemiator şi nebun (care vorbesc) prin intermediul mijlocitorilor Mei scribi; căci, cu siguranţă nu vreţi să pretindeţi că profeţii, apostolii şi evangheliştii, nu se refereau la Mine când vorbeau despre eliminare, adăugare şi învăţare diferită? Aceasta se referea doar la cei care, din vremea apostolilor şi până astăzi, au înţeles greşit

Biblia, au explicat-o în mod fals şi au predicat fals învăţăturile ei. Eu, ca Dumnezeu, nu pot fi înţeles în acest fel!

12. Aici versetul 20 se referă tocmai cu aceşti profanatori ai Mei, care în întunericul lor spiritual nu mai disting numele „Dumnezeu" sau „Hristos" care, în scrierile teosofice creştine, vorbesc la persoana întâi unui om care, în smerenie şi iubire Îmi slujeşte şi face ceea ce îi spun. Adevărat, adevărat vă spun: *„Dacă dreptatea voastră şi modul vostru de a proceda de acum înainte nu se voi îmbunătăţi faţă de cum a fost până acum, atunci veţi împărtăşi soarta cărturarilor şi fariseilor, care au denaturat şi ei Scripturile, aşa cum aţi făcut voi, învăţătorii şi predicatorii voştri biblici"*. Nu spun nimic dacă faceţi acest lucru fără să ştiţi; dar dacă o faceţi cu bună ştiinţă, căci cuvintele Mele sunt clare şi inteligibile, împotrivirea voastră atinge deja cel mai mare păcat: împotrivirea faţă de Duhul Sfânt al Adevărului!

13. Când Eu, Hristos, purtam înfăţişarea muritoare al unui om, fariseii spuneau că, cu ajutorul lui Belzebut, cel mai înalt nivel a unui diavol, alungam demonii şi făptuiam minuni; – acum vă permiteţi să-i etichetaţi pe scribii Mei, prin care Eu lucrez şi vă dau instrucţiuni, drept diavoli ai iadului, îndrăznind să-i etichetaţi drept profanatori grosolani ai Numelui Meu preasfânt, din moment ce îi numiţi profeţi falşi care ar avea îndrăzneala să predice profeţii false abuzând de Numele Meu divin, citând citate din Biblie împotriva lor, toate îndreptate împotriva propriei voastre profeţii false!

14. Acum să mergem mai departe, să vedem ce scrie preaiubitul Meu în favoarea Mea. Cuvintele sale se găsesc în Ioan 21, 25:

- *„Sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scrise fiecare cu deamănuntul, nu ştiu dacă lumea însăşi ar putea cuprinde cărţile care ar trebui scrise "*.

*

15. Acest verset vă arată clar că Eu le-am spus apostolilor şi oamenilor avansaţi din punct de vedere spiritual ceva cu totul diferit de ceea ce găsiţi în Noul Testament, dar asta nu înseamnă că Mi-e interzis să le dezvălui copiilor Mei, în decursul timpului, ceea ce li s-a revelat apostolilor, ucenicilor şi celor care M-au ascultat în acea vreme, dacă ei devin mai avansaţi spiritual decât era marea masă a oamenilor de atunci.

16. Învăţăturile pe care le-am dat în acea vreme şi minunile pe care le-am săvârşit şi doar cele menţionate, dar care nu sunt consemnate în Noul Testament (Ioan 20, 30 : *„Isus a făcut şi multe alte minuni în prezenţa ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta»*) le veţi găsi consemnate în Marea Evanghelie pe care Eu am făcut să se scrie prin Jakob Lorber, pentru că generaţia actuală este superioară din punct de vedere spiritual decât a fost în timpul vieţii Mele pământeşti.

17. Faptul că voi consideraţi aceste învăţături din „Marea Evanghelie a lui Ioan" drept erezie, profeţie falsă, fraudă, înşelăciune, comunicări spiritiste, blasfemie, nebunie etc., demonstrează clar că nu sunteţi încă suficient de avansaţi spiritual pentru a putea digera această hrană, căci nu sunteţi capabili să distingeţi adevărul de minciună, din moment ce consideraţi adevărul a fi o minciună şi minciuna a fi adevăr şi vă opuneţi ferm adevărului, … respingând iluminările divine, în timp ce pe cele false, de la învăţătorii voştri biblici, le consideraţi a fi drepte şi corecte.

18. Acum, însă, să-l ascultăm pe Pavel despre învăţăturile false. El spune în Galateni 1, 6-8:

- *„Mă mir de voi că aţi părăsit atât de repede pe cel care v-a chemat în harul lui Hristos şi v-aţi întors la o altă Evanghelie, care nu este altceva decât că sunt unii care vă creează confuzie şi vor să răstălmăcească Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din Cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât cea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema*."

*

19. Vrem să examinăm mai întâi versetul şase, în care Pavel îi mustră pe galateni care s-au îndepărtat atât de repede de adevărata Evanghelie a lui Isus Hristos adoptând o alta, care proclamă un profet fals.

20. Această mustrare aplicată timpului prezent, vă confirmă faptul că se acordă încredere deplină învăţăturilor de interpretare falsă a Sfintei Scripturi atunci când acestea provin de la

învăţători ai Bibliei care nu au primit harul şi iniţierea nici prin Botezul de Foc al Duhului Sfânt, nici prin darul interpretării acesteia. Scriptura Mea (Sfânta Scriptură), întrucât vine de la Hristos şi de la Dumnezeu, este considerată şi combătută vehement ca profeţie falsă.

21. Dacă ar exista măcar o mică Lumină spirituală în capetele unor astfel de adversari, … atunci ar fi imposibil să privim falsul şi contradictoriul inculcat în astfel de papagali, … şi să le considerăm drept adevăr; – dar, din păcate, aceştia sunt tocmai „morţii în duh" (Matei 8, 22; Luca 9, 60) cărora le este imprimat papagalismul. În schimb, adevărul lui Dumnezeu este prea înalt pentru a suporta lumina Sa superioară şi a se putea bucura de razele Sale sfinte ale Iubirii!

22. Cu adevărat, nu există altă Evanghelie decât cea pe care am propovăduit-o Eu Însumi, aşa cum nici o altă interpretare nu este corectă decât cea pe care o dau prin intermediul mijlocitorilor scribi chemaţi de Mine şi care odinioară se numeau profeţi. Toate celelalte interpretări sunt incerte, deoarece adesea sunt nesigure şi greşite.

23. În versetul opt, Pavel al Meu se înalţă spre culmile aprinse ale fervorii şi le rosteşte galatenilor un blestem formal împotriva profeţilor mincinoşi, spunând:

- *„Dar chiar dacă noi sau un înger din Cer vă vesteşte o Evanghelie diferită de cea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema "*.

24. Vedeţi, Pavel nu putea să se înfierbânte mai tare; căci în ultimele sale cuvinte se află deja maximul pe care un slujitor al lui Dumnezeu îl poate exprima împotriva adversarului său. De fapt, nici aceasta nu este inclusă în învăţătura Mea despre iubire şi, prin urmare, nu trebuie niciodată ca cineva să o exprime împotriva duşmanului sau adversarului, căci *nu trebuie niciodată ca cineva să blesteme un om*, oricât de rău, incorect sau fals ar fi, pentru că Eu locuiesc şi în el ca Spirit al vieţii şi, odată cu aceasta, Mă blesteamă şi Mă condamnă pe Mine! Aşadar, voi campioni ai Bibliei, îl vedeţi pe Pavel ca pe un infractor împotriva Mea, şi asta pentru că el nu a pătruns încă suficient de adânc în învăţătură, pentru a fi lipsit de erori.

25. El a făcut acelaşi lucru în „Prima Scrisoare către Corinteni", capitolul 16, versetul 22. – Acolo vedeţi că şi Pavel se numeşte un părinte spiritual prin Evanghelie în prima Scrisoare către Corinteni, capitolul 4, versetul 15, deoarece el nu era prezent când le-am spus ucenicilor: *„Să nu numiţi pe niciunul dintre voi pe Pământ „tată" (în sens duhovnicesc); căci unul singur este Tatăl vostru al tuturor, care este în Ceruri "* (Matei 23, 9). Şi astfel există încă erori ici şi colo pe care nu le cunoaşteţi, pentru că voi şi interpreţii voştri ai Bibliei nu sunteţi chemaţi şi aleşi de Mine pentru a fi vestitori ai adevărurilor biblice! Ce vă impune să fiţi apărători ai Bibliei, din moment ce nu o înţelegeţi spiritual?

26. Unde este ungerea cu darurile (1 Ioan 2, 27) pe care ar fi trebuit să le primiţi de la Mine şi cu care vă puteţi legitima să fiţi slujitorii Mei, chemaţi, aleşi sau botezaţi cu Duhul Meu?

27. Da, dacă aţi fi aleşii Mei, slujitorii Mei, atunci aţi fi smeriţi şi aţi recunoaşte glasul Dumnezeului şi Stăpânului vostru! Dar din moment ce nu Mă doriţi ca învăţător al şcolii voastre biblice, atunci nu faceţi decât să arătaţi spiritualismul vostru întunecat, întrucât cel care are spiritul Bibliei în sine este renăscut spiritual şi îl recunoaşte pe Dumnezeul său, Regele, Judecătorul şi Tatăl său în vocea Sfintei Sale Iubiri; dar cel care nu-L recunoaşte, aparţine celor morţi în duh, chiar dacă el trăieşte în trupul de carne.

28. Faptul că Pavel, în ciuda acestor greşeli involuntare şi grave faţă de Mine, a predicat o evanghelie adevărată este cert, pentru că Eu Însumi i-am revelat-o şi trebuie recunoscută ca venind de la Mine. Dar să nu vă imaginaţi că Pavel M-a considerat pe Mine, Dumnezeul său, cumva ca pe un eretic, impostor, înşelător, profet fals, hulitor şi nebun, asemenea învăţătorilor voştri biblici, dacă le-aş fi dat celorlalţi ucenici învăţături suplimentare pe care el nu le cunoştea. Dacă nu aţi fi întunecaţi, atunci din diversitatea învăţăturilor Noului Testament ar trebui să înţelegeţi că Eu nu sunt obligat să dezvălui învăţăturile Mele după un model anume, ci o fac după cum Îmi place şi nu am nevoie de nici un om rătăcit ca învăţător al Meu.

29. Spuneţi-Mi, voi, călăreţi ai literei biblice: *„Sunt şi apostolii Mei eretici, impostori, înşelători etc., căci fiecare aduce mesaje diferite sau le interpretează diferit şi sunt considerate specialitatea unui sau altui apostol sau evanghelist? De ce nu aduc toţi aceleaşi veşti şi aceleaşi învăţături? Asta nu vă face suspicioşi? Şi de ce este acum suspect Cuvântul Meu părintesc pentru*

voi? Nu vedeţi voi înşivă că sunteţi confuzi şi că în loc să Mă acuzaţi de profetism fals, ar trebui să implorați plini de căinţă şi remuşcare iertare pentru îndrăzneala voastră?".

30. Cu toate acestea, ca să nu vă cufundaţi şi mai adânc în nepocăinţă şi întuneric decât sunteţi deja, vă citez la sfârşit un alt pasaj din Apocalipsa lui Ioan 22, 18-19, care sună astfel:

- « *Eu* (Ioan) *mărturisesc tuturor celor care aud cuvintele proorociei din această carte* (a Bibliei): *dacă cineva adăugă la ele, Dumnezeu îi va adăuga îndată urgiile scrise în această carte. Şi dacă cineva scoate ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, Dumnezeu îi va lua partea lui din pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrisă în cartea aceasta*."

31. Aceste două versete din Apocalipsă nu conţin, în esenţă nimic nou care să nu fi fost deja discutat înainte [7]* (*Alte explicaţii spirituale despre acest subiect au fost deja date în nr. 71, adică în cartea "Hristos şi Biblia" din cadrul Scrierilor creştin-teosofice.), de aceea, concluzia trebuie trasă şi cu aceasta trebuie adăugat următorul avertisment: *„Citiţi cuvintele Mele. Consideraţi că ele vin de la Dumnezeu, de la Domnul şi Judecătorul vostru. Dacă vă certaţi cu Mine, gândiţi-vă bine cu cine aveţi de-a face, căci destinul vostru spiritual depinde de Mine!"* — Amin!

Capitolul 3
Tripla semnificaţie a Bibliei

Graz, 27 august 1902

1. Au existat deja multe controverse despre cum ar trebui interpretată şi înţeleasă corect Biblia, dar nimeni nu a reuşit să descopere singura interpretare adevărată a acestei cărţi spirituale, aşa că ascultaţi-Mă odată pentru totdeauna, pe Mine, Tatăl Isus, ceea ce le spun copiilor Mei:

2. Biblia are un triplu sens, iar cine nu recunoaşte acest lucru nu poate înţelege sensul cuvintelor biblice, deoarece prin străduinţa de-a obţine dreptatea, nu veţi obţine nici un beneficiu din această carte, ci doar daună şi, prin urmare, Eu Însumi vreau să vă explic sensul cuvintelor Bibliei, şi anume:

- I) cuvintele reprezintă *sensul material* (sensul literal) care este citit sau auzit fără o reflecţie suplimentară, fără a le lua în considerare şi, prin urmare, reprezintă sensul mort.

- II) *sensul spiritual* reprezintă cercetarea conform sensului radical din cuvânt şi din înţelegerea lui.

- III) *sensul ceresc*, reprezintă, în schimb, spiritualul din el, dacă cineva îl duce la îndeplinire sau caută să trăiască şi să acţioneze în consecinţă.

3. Vedeţi, copiii Mei, primul sens este mort; – al doilea începe să dobândească viaţă, dar nu este încă iubire, ci doar înţelepciunea cercetării adevărului, prin urmare, nu are încă viaţă; – al treilea sens, în schimb, este ceresc şi plin de viaţă, pentru că iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele a trecut în activitate şi doar acest ultim sens are valoare, pentru că poartă în el viaţa veşnică a Iubirii. Ajustaţi-vă comportamentul conform acestui ultim sens al unei vieţi de iubire şi atunci veţi smulge şi veţi cuceri în voi Împărăţia Iubirii lui Dumnezeu, pentru că numai al treilea sens este decisiv pentru Mine. – Amin!

Capitolul 4
De ce să credem în teosofia creştină

1. Credinţa creştin-teozofică este „Lumina" venită din Înţelepciunea Mea divină în Hristos. Isus a spus: «*Eu sunt Lumina lumii*» (Ioan 8, 12), iar Pavel a scris: «*Hristos este Înţelepciunea lui Dumnezeu*» (1 Corinteni 1, 24), care este învăţătura Iubirii lui Dumnezeu şi un dar al iluminării spirituale a intelectului uman, astfel încât omul să recunoască glasul Tatălui său

divin din cuvintele Iubirii ca fiind adevărate, salutare şi dumnezeieşti.

2. A crede în **Teosofia creştină** înseamnă, aşadar, a rămâne fidel faţă de ceea ce am poruncit în Cele Zece Porunci şi v-am învăţat să credeţi aşa cum a crezut Hristos; în plus, ceea ce am revelat prin aleşii Mei din Vechiul şi Noul Testament şi, în final, ceea ce Eu, prin mijlocitorii Mei de scriere în dictatele Mele, am anunţat între secolele al XIX-lea şi al XX-lea ca învăţătură creştin-teosofică.

3. Totuşi, *credinţa singură* nu este suficientă pentru a fi mântuit, ci omul trebuie să-şi confirme credinţa prin fapte de iubire faţă de aproapele său, despre care şi ucenicul Meu Iacov a scris: *„Fraţii mei, la ce-i foloseşte cuiva dacă spune că are credinţă, dar nu are fapte? Poate oare credinţa să-l facă fericit?"* (Iacov 2, 14). – Referitor la mărturisirea credinţei a mai spus: *„Aşa cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credinţa: fără fapte este moartă"* (Iacov 2, 17).

4. Totuşi, omul trebuie să-şi mărturisească public credinţa în faţa lumii, pentru ca şi alţii să fie încurajaţi să creadă. Referitor la aceasta Pavel le-a scris „romanilor": *„Căci, cu inima se crede spre neprihănire* (prin practicarea faptelor de iubire faţă de aproapele), *iar cu gura se mărturiseşte pentru mântuire "* (Romani10, 10). Referitor mărturisirea publică, Eu am spus în mod explicit: *„Oricine Mă va mărturisii înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri "* (Matei 10, 32).

5. Acesta este un adevăr etern, deoarece Cuvântul Meu divin este Adevărul etern, aşa cum vă vesteşte psalmistul David (Psalmii 119, 160): «*Principiul Cuvântului Tău este adevărul pur; şi orice hotărâre a Dreptăţii Tale este pentru veşnicie*." Isaia spune şi el: *„Cuvântul Dumnezeului nostru dăinuie în veci "* . – Daniel confirmă şi el acest lucru prin cuvintele: (Daniel 4, 34) *«Îl laud, Îl preamăresc şi Îl slăvesc pe Împăratul Cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevăr şi căile Lui sunt drepte* ». Prin urmare, Eu am spus: *„Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece "* (Matei 24, 35; Luca 16, 17; + 21, 33). Şi de aceea trebuie să credeţi ceea ce v-am revelat.

6. Unora nu le este clar care credinţă este cea adevărată, deoarece există o credinţă creştină, una musulmană, una budistă hindusă şi una budistă chineză fondată de Confucius, etc.

7. Sfintele Scripturi ale Bibliei, prin profeţiile împlinite (Scrierile creştine teosofice nr. 71 – „Hristos şi Biblia"), vă arată că prin istoria lumii, prin scripturile cuneiforme asiro-babiloniene şi fapte dovedite la faţa locului, unde profeţiile atrag atenţia asupra faptului că numai Dumnezeul biblic, Iahve, care a trăit în Hristos ca om şi a murit pe cruce pentru păcatul originar al strămoşilor rasei umane, este adevăratul şi singurul Dumnezeu care a creat lumea şi toate lucrurile, şi a fondat religia creştină. Prin aceasta, a fost oferită dovada că ceilalţi fondatori religioşi, Buddha Gautama, Confucius şi Mohammed, au fost doar oameni obişnuiţi care greşeau şi, din moment ce statutele lor religioase încalcă religia lui Hristos, atunci pentru orice om care gândeşte logic devine o dovada certă că numai această religie pe care Dumnezeu Însuşi a predat-o este singura adevărată şi autentică, nu religiile care sunt statute omeneşti şi încalcă învăţătura lui Dumnezeu, căci există un singur Adevăr, şi acela este Dumnezeu (Daniel 4, 34), în timp ce oamenii sunt mincinoşi, aşa cum indică profetul David (Psalmii 116, 11).

8. Prin împlinirea profeţiilor, s-a demonstrat clar că Cuvântul Meu divin este Adevărul etern, deoarece totul s-a împlinit cu fidelitate, aşa cum a fost anunţat prin profeţi, cu sute şi mii de ani înainte.

9. Relatările profeţilor şi apostolilor care pot fi citite în Biblie şi dictatele pe care le-am dat prin slujitorii şi scribii Mei fideli în noul legământ sunt, prin urmare, numite „Teosofie creştină", deoarece ele reprezintă învăţătura Înţelepciunii divine „a lui Hristos", care în greacă se numeşte **Theosophia**, şi pentru că Eu, în Hristos, sunt acelaşi Dumnezeu care a vorbit prin Moise şi profeţi şi, ca Înţelepciune divină, am dictat şi am scris, din anul 1840 până în 1864, prin scribul Meu Jakob Lorber din Graz, acea învăţătură pe care am prezentat-o odată oamenilor în prezenţa ucenicilor Mei.

Capitolul 5

Despre adevărata credinţă

5/1 **- Întrebare: „Este învăţătura creştină din Noul Testament adevărata învăţătură a lui Hristos?"**

1. Învăţătura din Noul Testament este într-adevăr învăţătura Mea, dar nu este originalul despre toate călătoriile, evenimentele zilnice, învăţăturile şi miracolele Mele, ci mai degrabă este doar un extras din Evanghelia originală pe care a scris-o Jakob Lorber, prin urmare, este foarte deficitară şi, din cauza corecturilor neautorizate făcute ediţiilor existente înainte de secolul al XX-lea de către cei care nu au fost iluminaţi de Dumnezeu, … nu este în întregime de încredere.

2. Cât despre aşa-numitele tradiţii orale sau „tradiţiile părinţilor Bisericii", numiţi „scribi ai Bisericii", acestea sunt în mare parte nesigure, deoarece au fost consemnate o sută de ani mai târziu, când învăţăturile erau deja netezite cu adăugiri inventate şi conform opiniei umane. Prin urmare, acestea trebuie considerate adevărate numai în măsura în care sunt în concordanţă cu comunicările Mele originale actuale.

3. Prin urmare, omul trebuie să adere doar la învăţătura creştin-teozofică, deoarece aceasta este dată de Mine, Tatăl, prin Caracteristicile divine, „Iubirea unită cu Înţelepciunea", atunci când Înţelepciunea este confirmată de Dumnezeu şi pentru că Eu Însumi am exprimat această afirmaţie prin răspânditorii învăţăturii Mele autentice: *„Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă "* (Luca 10, 16).

4. Prin cuvântul *„voi "* se înţelege acele persoane care sunt alese, instruite şi stabilite de Mine, cu care acum Mă asociez, aşa cum odinioară M-am asociat cu profeţii şi apostolii prin cuvântul profetic interior (2 Petru 1, 19; Galateni 1, 11-12). Şi prin aceşti aleşi fac acum ca învăţătura pură să fie scrisă pentru toţi, pentru ca toţi să o răspândească prin presă.

5. În ceea ce priveşte Biserica, cea menţionată şi imaginată în Matei, care trebuie ascultată, este comunitatea credincioşilor adevăratei credinţe creştine, aşa cum am predat-o Eu, Isus Însuşi, aceea a apostolilor şi evangheliştilor care au consemnat-o. Matei 18, 17 spune:

- *„Dacă fratele tău care a păcătuit împotriva ta, nu vrea să te asculte, spune-l Bisericii; iar dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş"*.

6. În ceea ce priveşte adnotările celor trei evanghelişti, Matei, Marcu şi Luca, lucrurile stau în modul următor: adnotările acestor trei evanghelişti provin din ce au auzit din gura altora; iar în ce măsură adnotările lor se bazează pe adevăr, este relatat în cartea „Hristos şi Biblia", care merită să fie examinată.

7. Se pune întrebarea: *„Acum, că este prezentată Evanghelia Mea originală* (Marea Evanghelie a lui Ioan a lui Lorber), *mai trebuie folosite şi fragmentele scurte din Noul Testament?"* . – Da, aceste fragmente pot fi folosite, dar împreună cu explicaţiile pe care le dau prin intermediul învăţătorilor Mei de religie chemaţi de Mine însumi.

8. În plus, în Noul Testament conţine adnotări care există acolo ca originale şi, prin urmare, Sfintele Scripturi sunt pentru a fi folosite de toată lumea, deoarece dezvăluie fapte care nu se găsesc în altă parte, dar care sunt totuşi necesare a fi cunoscute. Oricine doreşte să citească Biblia, să vină la Mine, la Tatăl, cu o inimă cucerită de iubire şi smerenie, şi să ceară iluminarea în timp ce citeşte versetele Bibliei!

*

9. O întrebare de maximă importanţă este aceasta: *„Există un Dumnezeu care a creat lumea şi omenirea? Şi cine este acest Dumnezeu?"* . – Vedeţi, la aceasta vă răspund Eu Însumi: da, există un Dumnezeu; şi acest Dumnezeu sunt Eu, Isus, ca Dumnezeu care nu numai că a creat lumea şi oamenii, dar a dat şi cele Zece Porunci pe Muntele Sinai şi, ca Hristos, a confirmat aceste porunci prin învăţătura Mea despre Iubire.

10. Şi Eu sunt Cel care a impus oamenilor pedeapsa pe care fiecare trebuia să o sufere pentru sine şi să moară pe cruce[8]* (*În confirmarea acest fapt, o explicaţie suplimentară a motivului pentru care oamenii ar fi trebuit să sufere chinurile crucii, vezi revelaţia "Autobiografia

Patimilor lui Hristos" capitolul 1, 6.) **(VEZI ANEXA 6)**, pentru a recâștiga filiația lui Dumnezeu pierdută odată cu păcatul strămoșesc, întrucât fiecare dintre voi a contribuit (spiritual) la păcătuirea împotriva poruncii precise a castității pe care Sfinţenia în Dumnezeu a impus-o când eraţi încă în duhul lui Adam şi al Evei.

11. Această pedeapsă aplicată vouă pentru a vă recâștiga filiația lui Dumnezeu, Eu, Isus Însuşi, am îndurat-o, pentru a vă salva de păcatul strămoşesc şi pentru a împăca Sfinţenia în Dumnezeu cu copiii.

12. Faptul că Eu, acest Isus Hristos, sunt adevăratul şi singurul Dumnezeu al Universului, o demonstrează profeţiile împlinite şi numeroasele argumente explicate şi clarificate în cărţile: *„ Hristos şi Biblia "* şi *„ Hristos, venirea şi întoarcerea Lui”."*[9]* (*Cartea lui Schumi "Hristos, venirea şi întoarcerea Lui" nu este în posesia noastră.), care se găsesc ca dovadă a adevărului la întrebările puse aici.

13. Adevărata credinţă este o putere de lumină a spiritului şi, prin urmare, este absolut necesară omului, întrucât credinţa este tocmai mijlocul prin care omul poate ajunge la înaltele virtuţi spirituale ale iubirii şi, prin acestea, la Dumnezeu.

14. Petru a scris în „Scrisoarea către Evrei” 11, 6: *„ Şi, fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu; căci, cine voieşte să se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că Dumnezeu există şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută*.

15. Omul matur prin uzul raţiunii, trebuie acum să creadă următoarele pentru a ajunge la Dumnezeu:

- I) că există un Dumnezeu;

- II) că El este un Dumnezeu drept care pedepseşte pe cei răi (Geneza 13, 13 / judecata asupra Sodomei şi Gomora) şi îi răsplăteşte pe cei buni (Matei 5, 11-12 / fericirile);

- III) că Dumnezeu consistă din trei caracteristici, şi anume: *Iubirea* (1 Ioan 4, 8 şi 4, 16) ca Tată; *Înţelepciunea* ca Fiul; şi din *Omnipotenţa,* care în corespondenţă spirituală, este Duhul Sfânt în Dumnezeu. Evanghelistul Ioan (1 Ioan 5, 7) scrie: *„Căci trei sunt care mărturisesc în Cer: Tatăl* (Duhul), *Cuvântul* (Apa, sau „Înţelepciunea lui Dumnezeu” indicată în Hristos „Fiul lui Dumnezeu”)*, şi Duhul Sfânt*, (Sângele, sau Cuvântul Iubirii divine pe care l-a propovăduit oamenilor)»;

- IV) că Dumnezeu a devenit om în trupul lui Isus şi prin suferinţa şi moartea Sa pe cruce i-a răscumpărat pe oameni din păcatul originar;

- V) că prin întruparea lui Dumnezeu în Isus Hristos, Dumnezeu a devenit un Dumnezeu personal vizibil în formă umană. Anterior, Dumnezeu nu avea trup şi, prin urmare, nici înfăţişare personală proprie, ci, ca Spirit, El vorbea întotdeauna exclusiv prin trupul unui înger[10]* (*Explicaţii suplimentare despre "trupul" vizibil al lui Dumnezeu, vezi cartea "Sfânta Treime" capitolele 7, 5 şi 11, 2) venit din Soarele central primordial Urka [11]* (*Urka este numele stelei numite Regulus.), care era doar purtătorul Numelui Său şi se numea pe Sine „Iahve”.

16. Şi, totuşi, nu a existat niciodată un Dumnezeu tripersonal, de vreme ce nici patriarhii, nici profeţii, nici apostolii nu ştiau nimic despre asta! Această invenţie absurdă a trei persoane a dus la statutul *infailibil* al Bisericii romane. În anul 325 la Sinodul de la Niceea, a fost stabilit Dumnezeul bipersonal: „Tatăl şi Fiul”; iar 56 de ani mai târziu, adică în anul 381, la Sinodul de la Constantinopol, pe baza unei interpretări false a Noului Testament, a fost introdus un Dumnezeu triunic: *„Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt în trei persoane diferite "*.

5/2 – Adevărata enunţare a textului Crezului Apostolic

17. *„Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul Cerului şi al Pământului; şi în Isus Hristos, Fiul Său unul născut, Domnul nostru, care a fost zămislit de Duhul Sfânt, născut din fecioara Maria; a pătimit sub Ponţiu Pilat, a fost răstignit, a murit şi a fost îngropat; S-a înălţat la limb; a treia zi a înviat din morţi; s-a înălţat la Cer şi stă la dreapta lui Dumnezeul Tatăl Atotputernic, din care va veni să judece viii şi morţii. Cred în Duhul Sfânt; în sfânta Biserică a lui Hristos* (mai târziu schimbat prin „catolică”), *în comuniunea celor binecuvântaţi* (mai târziu schimbat în „sfinţi”); *în*

iertarea păcatelor; în învierea trupului spiritual (duhovnicesc) (mai târziu eliminat „spiritual") *şi în viaţa veşnică. Amin!"*

5/3 - Credinţa şi iubirea în adevărul deplin [12]*

(*O explicaţie suplimentară care serveşte drept avanpremieră a conceptului de credinţă adevărată, poate fi învăţată dintr-o altă revelaţie prin Jakob Lorber în textul "De la iad la Rai" – vol. 1 cap. 35 din 25.01.1849.)

Graz, 8 februarie 1904

18. Dragii Mei copii, omul crede şi acţionează din *credinţă*; iubeşte şi acţionează din *iubire*. Acesta este un adevăr străvechi care nu poate fi contestat; doar că omul trebuie să creadă ceea ce crede din convingere vie, iar ceea ce vrea trebuie să fie dorit din iubire vie. Atunci este adevărat şi bun, în timp ce superficialitatea şi căldiceala nu sunt niciodată bune şi, prin urmare, nici în credinţă, nici în voinţă.

19. Este evident că credinţa fără iubire este moartă; dar şi iubirea fără credinţă este lipsită de valoare; prin urmare, omul trebuie să creadă într-un mod viu şi să fie activ din iubire spirituală vie. Voinţa lui trebuie să izvorască din credinţă şi iubire şi să-şi aibă originea în Dumnezeu. Atunci omul se află în adevărata credinţă şi adevărata activitate a iubirii. — Amin!

Capitolul 6
Primul articol de credinţă din Crezul Apostolic spune:
„Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul Cerului şi al Pământului"

6/1 - Adevărata credinţă în Dumnezeu

1. Înainte ca omul să-L poată iubi pe Dumnezeu, trebuie să ştie că există un Dumnezeu, trebuie să ştie ce este Dumnezeu pentru el şi de ce trebuie să-L iubească. Din acest raţionament, credinţa iubirii este pe primul loc; dar credinţa nu este lucrul principalul, ci iubirea, cea care devine activă prin credinţă, aşa cum le-a spus clar Pavel galatenilor: *„În Hristos,... doar credinţa care lucrează prin iubire are valoare "* (Galateni 5, 6). Totuşi, iubirea activă nu se poate exprima către Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este un Duh care nu are nevoie de nimic material şi, în plus, Dumnezeu este tocmai acel Producător invizibil de haruri, de la Care voi aveţi totul. Credinţa activă se poate îndrepta doar către copiii Săi, adică către oameni, din iubire pentru Dumnezeu, iar prin binefacerile cu care Îl încântă pe Tatăl lor din Cer, oamenii se dovedesc drept copii ai lui Dumnezeu.

2. Totuşi, omul nu trebuie să facă niciodată toate acestea cu dublu sens, adică nu trebuie să existe nicio ipocrizie sau duplicitate; omul spiritual interior trebuie să fie complet pătruns, în sens nobil, şi să se exprime în exterior aşa cum gândeşte în interior; atunci omul lucrează din Dumnezeu şi Dumnezeu lucrează prin el, pentru că a devenit una cu Dumnezeu.

3. Însă, dacă omul acţionează în exterior diferit faţă de ceea ce gândeşte în interior, atunci acţionează în mod fals din rău, care îşi găseşte ecoul în iad; dacă acţionează în exterior doar datorită lumii bune şi nobile, în timp gândeşte diferit în interior, atunci acţionează fals, căci egoismul îl reprezintă pe Satanul din om şi, prin urmare, viaţa şi acţiunile sale sunt înşelăciune, minciună şi iluzie pentru lumea exterioară, ceea ce înseamnă din nou, *„a lucra în iad "*.

4. În Legea divină, judecătorul este interiorul. Aşa cum cineva acţionează, aşa va fi judecat şi tot aşa îşi construieşte Raiul sau iadul în viaţa pământească. Binele duce în sus, răul în jos; aceasta este Legea spirituală şi este neschimbătoare, aşa cum Eu, Isus, am spus: *„Este mai uşor să treacă cerul şi pământul, decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege "*. (Luca 16, 17).

5. Din moment ce Iubirea este împlinitoarea legii credinţei, iar Iubirea Îl reprezintă pe Însuşi Dumnezeul Cel Preasfânt, … prin urmare, în această direcţie vreau vă ofer o explicaţie aici.

6/2 - Dumnezeu ca Tată

6. ***Ce înseamnă numele „Tată" în Dumnezeu?*** – Numele Tată înseamnă Iubire, deoarece ea este principiul fundamental în Dumnezeu, iar acesta este *„Tatăl"* ca Creator al lumii (1 Ioan 4, 8-16). Iubirea, de fapt, este întotdeauna Tatăl, Impulsul, Generatorul, deoarece o fiinţă complet liberă nu va face niciodată nimic fără imboldul iubirii. Dumnezeu, ca Fiinţa cea mai liberă, face numai ceea ce este desfătare şi bucurie Iubirii Sale; prin urmare, numele Iahve, conform limbii ebraice primordiale, înseamnă „Tată", deoarece „Tatăl" este tocmai generatorul Iubirii.

6/3 - Dovezi că Dumnezeu este Iubire şi acţionează conform Iubirii

7. Iubirea vine de la Dumnezeu, prin urmare, cine are iubire este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu; dar cine nu are iubire, nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este Iubire. Da, Dumnezeu este Iubire, iar cine rămâne în Iubire rămâne în Dumnezeu şi, Dumnezeu rămâne în el.

8. Dar cine spune: „Eu iubesc pe Dumnezeu!", dar urăşte pe fratele său în care locuieşte Duhul Meu divin (1 Corinteni 3, 16-17; - 6, 19; 2 Corinteni 6, 16; Romani 8, 11;), este un mincinos! De fapt, cine nu iubeşte pe fratele său pe care-l vede şi despre care învăţătura spune că este fiu de Dumnezeu şi, Eu Însumi, Duhul lui Dumnezeu, locuiesc în el, cum poate să Mă iubească pe Mine, Dumnezeul său, din moment ce nu Mă vede? Iar ucenicii au primit această poruncă de la Mine: „*Cine iubeşte pe Dumnezeu, trebuie să-şi iubească şi fratele*" (1 Ioan 4, 7-21).

9. După cum spune şi învăţătura, atunci când un învăţător al Legii dintre farisei M-a întrebat, zicând: „ *Învăţătorule, care este porunca cea mai mare din Lege?"* . Eu i-am răspuns: „*Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău; aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă. Şi a doua este asemenea ei: să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi! În aceste două porunci este cuprinsă toată Legea şi proorocii "* (Matei 22, 36-40).

10. Am învăţat, de asemenea: „*Cine crede în Mine precum zice Scriptura, râuri de apă vie vor curge din inima lui*" (Ioan 7, 38). Însă, acest lucru a fost exprimat prin Duhul Meu divin al Iubirii, pe care cei care credeau în Mine urmau să-L primească, întrucât Duhul Sfânt al botezului cu foc (Ioan 3, 3-7), adică al renaşterii spirituale, nu fusese încă dat, pentru că Eu, Isus, fiind acelaşi Duh, încă umblam pe pământ şi făptuiam personal lucrările de iubire ale Duhului Sfânt în bolnavi, săraci şi cei care aveau nevoie de învăţătură (Ioan 7, 38-39). De fapt, *râurile de apă vie* sunt multele şi diferite lucrări de iubire faţă de aproapele.

11. La Cina cea de Taină am spus: „*Cine primeşte poruncile Mele şi le respectă, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte pe Mine, va fi iubit de Tatăl Meu; iar Eu îl voi iubi şi Mă voi descoperi lui şi vom veni la el şi vom locui cu el* ." (Ioan 14, 21-23)

12. Pavel spune: „ *Dumnezeu şi-a dovedit iubirea faţă de noi prin faptul că Hristos a murit pentru noi, pe când eram noi încă păcătoşi* (ereditari)" (Evrei 9, 15; Romani 3, 25; Romani 5, 8).

13. Pavel continuă: „*Roada Duhului este iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, bunăvoinţa, credinţa, blândeţea sufletului, castitatea "* (Galateni 5, 22).

14. Din alte adnotări cu referire la iubire ca regulă pentru viaţa spirituală, aflaţi următoarele: în „Proverbe" se spune: „*Ura stârneşte certuri, dar dragostea acoperă toate greşelile* " (Proverbe 10, 12). Într-adevăr, oricine îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice va cere iertare pentru păcatele sale printr-o pocăinţă plină de smerenie; şi din iubire pentru Dumnezeu îşi va iubi aproapele ca pe un copil al lui Dumnezeu şi, prin urmare, ca pe fratele său, ca pe sine însuşi, şi va face pentru el ceea ce ar vrea ca aproapele său să-i facă lui însuşi.

15. Petru le-a scris credincioşilor: „*Mai presus de toate, stăruiţi în iubire neîncetată unii pentru alţii; căci iubirea acoperă o mulţime de păcate "* (1 Petru 4, 8).

16. Şi Eu, Isus Însuşi, am spus următoarele despre marea valoare a iubirii către Quirin Cirenius, guvernatorul Siriei şi către fraţii Mei care m-au iubit în Egipt:

- „*Cei care vin la Mine cu o mare iubire, ca a ta, acestora li se vor ierta toate păcatele, chiar dacă ar avea tot atâtea câte fire de iarbă sunt pe pământ şi câte boabe de nisip în marea cea mare" (Copilăria lui Isus* cap. 237, 16).

6/4 - Atributele lui Dumnezeu

17. Acum să vorbim despre atributele Mele divine, aşa cum sunt consemnate în Sfintele Scripturi. Atributele Mele în Dumnezeu sunt următoarele:

- I) *Eu sunt Preasfânt*, căci toate lucrările pe care le-am creat mărturisesc acest atribut, deoarece „Sfânt" înseamnă la fel de mult ca „infailibil". (Leviticul 11, 44)

- II) *Sunt Veşnic*, căci nu am început şi nu voi avea niciodată sfârşit, pentru că Dumnezeu este lumea însăşi şi tot ceea ce este în ea. (Psalmi 89, 2; 1 Timotei 1, 17)

- III) *Sunt Drept*, căci aşa Mă numea poporul lui Israel şi avea dreptate, căci dreptatea Mea dăinuie pe vecie. (Deuteronomul 32, 4)

- IV) *Sunt Bun,* pentru că tot ce fac vine din bunătate, sfinţenie şi infailibilitatea Mea. (Luca 18, 19)

- V) *Sunt Adevăr*, pentru că tot ce fac poartă în sine pecetea adevărului. (Romani 3, 4; Psalmii 119, 151)

- VI) *Sunt plin de Iubire*, căci creaţia lumii a fost făcută din Iubire, iar domnia Mea în ea nu mărturiseşte nimic altceva decât iubire permanentă. (1 Ioan 4, 8 şi 16)

- VII) *Sunt Atotînţelept*, pentru că înţelepciunea Mea aduce în vedere Creaţia vizibilă, prin faptul că speciile, formele, culorile şi genurile sunt produsele ei. (Psalmii 104, 24)

- VIII) *Sunt Atotputernic*, deoarece Atotputernicia Mea în limbaj spiritual se numeşte Duhul Sfânt, adică puterea efectivă a Iubirii şi Înţelepciunii Mele. (Psalmii 135, 6; Luca 1, 37)

- IX) *Sunt Omniprezent*, căci, din moment ce sunt Spiritul eterului, din acest motiv nu există nicăieri nimic în care să nu fiu prezent, nici în lucrul în sine. (Ieremia 23, 23-24; Psalmii 139, 7-8)

- X) *Sunt Omniscient*, pentru că deja ca urmare a Omniprezenţei Mele sunt Omniscient, întrucât nimic nu se poate întâmpla fără ca Eu să văd. (Evrei 4, 13; 1 Cronici 28, 9; Exodul 34, 6)

- XI) *Sunt Milostiv*, pentru că toate lucrările Mele pe care le fac pentru binele oamenilor, ca şi copii ai Mei, mărturisesc despre mila Mea faţă de aberaţiile şi erorile lor. (Exodul 34, 6)

- XII) *Sunt Neschimbător*, deoarece Iubirea şi Înţelepciunea Mea descriu dinainte calea vieţii, a progresului şi a desăvârşirii tuturor creaturilor; prin urmare, nimic nu poate fi schimbat vreodată în ea, deoarece în începutul său spiritual primordial stă acolo ca complet şi neschimbător, înainte ca Eu să-l aduc în existenţă vizibilă. (Maleahi 3, 6)

6/5 - Ideea omului despre existenţa lui Dumnezeul în Creaţie şi în natură

Graz, 15 ianuarie 1904

18. Oamenii se îndoiesc adesea de existenţa unui Dumnezeu, dar voi nu trebuie să vă îndoiţi de acest lucru, ci mai degrabă să reflectaţi puţin asupra faptului dacă este posibil ca lumea şi tot ceea ce vedeţi cu ochii voştri şi ascultaţi cu urechile voastre să fi apărut în mod conştient doar de la sine şi dacă a apărut din nimic atât de ingenios, atât de maiestos şi atât de minunat.

19. *„Nimic nu vine din nimic!"* , spun toţi învăţaţii; dar toţi oamenii ştiu că fără un maestru sau un artist, nimic nu s-a format încă din ceea ce vedeţi şi aţi inventat, modelat şi ridicat ca operă a omului, a maeştrilor şi artiştilor, aşa că este o imaginaţie complet neîntemeiată să credeţi că Creaţia vizibilă, cu arhitectura ei minunată şi organizarea ordonată, a apărut şi s-a format din ea însăşi.

20. Savanţii sunt plini de uimire de tot ce se întâmplă în Creaţie, în special în astronomie. Ei sunt conştienţi că nu vor inventa niciodată instrumente care să poată explora misterele Creaţiei mai profund decât este posibil. De asemenea, ei ştiu că nu vor pătrunde niciodată misterul modului în care apare şi creşte cel mai mic fir de iarbă, darămite creaţia artistică a întregului Pământ, fără să se smerească şi să recunoască deschis: «*Noi spunem cu adevărat: „Aceasta este natura!", dar prin aceasta nu facem decât să afirmăm că în natură operează o forţă misterioasă, invizibilă, care, în înţelepciunea ei, stă maiestos deasupra oricărei inteligenţe şi imaginaţii umane şi reprezintă o forţă pe care nimic nu o poate contracara, deoarece ţine în mâini elementele naturale, magnetismul şi electricitatea ca instrumente "*.

21. Lumea Îl caută pe Dumnezeu şi nu-L găseşte nicăieri, pentru că nu-L caută acolo unde ar trebui să fie căutat şi găsit.

22. Oamenii contemplă Creaţia infinită, strălucitoare, măreţia ei şi gravitaţia corpurilor care plutesc liber în aer şi admiră puterea pe care lumea însăşi o primeşte pentru a fluctua neîntrerupt şi în ordinea constantă a orbitei şi rotaţiei sale, astfel încât să nu apară tulburări şi totul să se desfăşoare în perfecţiune totală.

23. Aici este vorba, în esenţă, de a avea dovezi de unde provine Omnipotenţa invizibilă care susţine şi roteşte corpuri atât de gigantice precum nişte mingi de joc, uşoare ca o pană, în puterea şi tăria lor, pentru că, evident, ele nu se menţin de la sine, ci sunt menţinute de o Omnipotenţă invizibilă.

24. Savanţii obţin dovezi substanţiale din dovezi mici; totuşi, aceste presupuneri ale lor sunt problematice sau învăluite într-un întuneric misterios, dacă chestiunea nu este evaluată în profunzime, iar din aceasta nu reuşesc să judece şi să creeze sisteme valide.

25. Aceşti savanţi, într-adevăr, spun că magnetismul şi electricitatea[13]* (*Magnetismul şi electricitatea sunt tratate pe larg în cartea "Secretele creaţiei" de Gottfried Mayerhofer în capitolele 2 şi 3".) sunt cele care se atrag şi se resping reciproc, iar acest lucru se întâmplă cu toate corpurile cereşti; astfel, unul îl atrage pe celălalt, respingându-se şi atrăgându-se din nou, şi prin respingerea şi atragerea continuă, ele restabilesc un echilibru prin care corpul suspendat este menţinut.

26. Această ipoteză sau presupunere, însă, nu are nicio dovadă că aşa ceva se întâmplă cu adevărat şi, prin urmare, nu este o dovadă, ci mai degrabă un punct de vedere care nu are nicio bază.

27. Consideraţiile asupra acestui concept sunt însă următoarele: magnetismul şi electricitatea pătrund întregul univers şi nu există nimic în spaţiul aerian şi eteric în care aceste două forţe să nu fie reprezentate, prin urmare, nu există niciun atom în care magnetismul şi electricitatea să lipsească şi totuşi acestea două sunt forţele fundamentale ale tuturor forţelor; ele sunt forţa creatoare, forţa motrice, ordonatoare şi susţinătoare a lumii, care în limbaj divin este numit *„Duhul Sfânt”* , fiind Iubire, Înţelepciune şi Omnipotenţă în Dumnezeu!

28. În magnetism se află Iubirea creatoare, adică Tatăl în Dumnezeu, în electricitate se află Omniînţelepciunea lui Dumnezeu, iar ceea ce decid aceştia doi este pus în acţiune de forţa infinit de puternică care se află în amândoi.

29. Dacă acum consideraţi că lumile sunt compuse din atomi puri, pătrunşi de magnetism şi electricitate, iar aceştia sunt însăşi Omnipotenţa divină, atunci este uşor de înţeles că Pământul este ţinut suspendat în aer de această Omnipotenţă, astfel încât individual şi toţi împreună, ca şi constituenţi ai corpului pământesc, sunt manipulaţi de această Omnipotenţă.

30. De aici şi de nicăieri altundeva vine puterea care menţine lumile gigantice suspendate în aer şi le face să se rotească şi să călătorească pe orbite conform inteligenţei lor divine. Într-adevăr, în mâinile Mele divine se află toate firele guvernării mondiale şi acolo converg, iar de acolo totul este ghidat şi ţinut în ordine.

6/6 - Cine are cunoaştere despre Dumnezeul Creaţiei?

31. Eu, Cel invizibil, lucrând prin Iubirea, Înţelepciunea şi Atotputerea Mea eternă ca Dumnezeu al Universului, prin contemplarea minunilor Mele inimitabile ale naturii de la crearea lumii, sunt atât de recunoscut încât nimeni nu se poate scuza în faţa Mea şi să spună că nu a avut nicio dovadă şi, prin urmare, că nu ştie că există un Dumnezeu.

32. Din păcate, mulţi oameni secularizaţi şi încăpăţânaţi se cred a fi foarte înţelepţi. În schimb, au căzut în întunericul spiritual din cauza presupusei lor înţelepciuni şi, prin urmare, au schimbat singura maiestate adevărată a Dumnezeului nepieritor cu chipul omului pieritor, căci i-au transformat pe oameni în idoli pe Pământ, din moment ce le conferă titluri care aparţin numai lui Dumnezeu. Alţii caută de la eruditi judecata şi mărturia Cuvântului lui Dumnezeu, dacă acesta este bazat pe adevăr şi spun: „Dar ce spun învăţaţii despre aceasta?. – Dar se pune întrebarea: *„Ce judecată pot face învăţaţii care Îl neagă pe Dumnezeu, sau cei care au concepte false despre El?”*

33. În felul acesta, oamenii au transformat adevărurile lui Dumnezeu în minciuni, întrucât arată mai multă veneraţie şi slujire creaturilor decât Creatorului, Căruia singur i se cuvine laudă în veşnicie. Prin urmare, omenirea a căzut în toate viciile şi depravările şi, din acest motiv, este chinuită şi pedepsită – cu permisiunea Mea – cu tot felul de suferinţe şi necazuri.

34. Oamenii nu au considerat că merită să caute cunoaşterea lui Dumnezeu; de aceea, le-am permis să meargă în direcţii greşite, spre ceea ce nu este potrivit, deoarece contravine poruncilor şi învăţăturilor Mele.

35. De aceea, oamenii sunt plini de tot felul de nedreptate, răutate, curvie, lăcomie, ticăloşie, plini de ură, invidie, ambiţie şi sete de putere, ferocitate sângeroasă, cu caracter certăreţ, plini de viclenie, perfidie, aroganţă, megalomanie şi mania persecuţiei care decurge din aceasta; de aceea, există mulţi care sunt instigatori sau trădători, defăimători, blasfemiatori, asupritori, lăudăroşi, creatori de tot felul de răutăţi şi aroganţe faţă de proprii părinţi.

36. Oamenii au devenit perverşi, ticăloşi, nemiloşi, implacabili şi cruzi (Romani 1, 20-31), deoarece frica de Dumnezeu s-a stins în ei din cauza întunericului înţelepciunii intelectuale şi, odată cu aceasta, au devenit duhuri infernale în trup în lume.

37. Dacă îl întrebaţi pe un negator al lui Dumnezeu şi al sufletului cum ia fiinţă una sau alta în natură, din moment ce nu poate fi explorată, nici copiată, nici demonstrată, el vă va răspunde fără să gândească, ca cineva care nu a studiat niciodată nimic, nici nu a înţeles, nici nu a reflectat : *„Aceasta este natura! "*

38. Totuşi, din moment ce în această natură există şi operează forţe şi inteligenţe atât de neînţelese încât depăşesc cu mult înţelepciunea umană, n-ar fi oare mai bine şi mai raţional dacă un astfel de campion al nihilismului spiritual ar spune: *„Acestea sunt probleme încă neinvestigate, fiind aparent transcendentale",* sau: *„Acestea sunt întrebări obscure pentru intelectul uman slab!"*

6/7 - Omul susţine că ceea ce nu vede sau nu aude, nu există

Graz, 8 august 1903

39. Oamenii care nu cunosc viaţa transcendentală spun: „*Ceea ce nu văd sau nu aud, nu există!*". Această opinie poate fi uşor infirmată, întrucât omul nu vede gândurile aproapelui său, chiar dacă le exprimă exact aşa, ca şi cum ar face-o cu gura deschisă, deoarece gândirea este o expresie spirituală şi totuşi cei din jurul său nu o percep. Astfel, aceasta este o dovadă că există lucruri ale vieţii spirituale cunoscute în general, despre care toţi oamenii cred că există, pentru că fiecare este convins de aceasta prin sine însuşi, şi totuşi nimeni nu le percepe, aşa cum nimeni nu aude gândurile aproapelui său. Dimpotrivă, un spirit superior vede şi aude gândurile fiecărui om şi, prin urmare, omul este întotdeauna însoţit de spirite oriunde s-ar afla, deoarece acestea ascută limbajul său de gândire, care este pentru ele *„limbajul spiritului"*.

40. Această dovadă prezentată aici, conform căreia gândurile nu se pot vedea sau auzi, care există de fapt, respinge argumentele avansate de negatorii lui Dumnezeu şi ai sufletelor.

41. Aceşti negatori ai lui Dumnezeu şi ai sufletului şi, prin urmare sceptici ai credinţei, sunt bieţii orbi, surzi şi idioţi ai vieţii spirituale şi, prin inspiraţia Mea care l-a atins pe marele poet (Goethe), referindu-se la astfel de căi de înţelegere, a spus destul de rafinat:

„ Ceea ce nu atingi, este la kilometri distanţă de tine,
ceea ce nu înţelegi, îţi lipseşte cu desăvârşire;
ceea ce nu socoteşti, crezi că este neadevărat;
ceea ce nu cântăreşti, nu are nicio importanţă pentru tine;
ceea ce nu monetizezi, credeţi că este lipsit de valoare » [14].* (*Din Faust al lui Goethe.)

42. Iahve Elohim înseamnă: Duhul Sfânt al Dumnezeului Iubirii, Înţelepciunii şi Atotputerniciei, care reprezintă forţa invizibilă care lucrează şi creează în materie, care generează creşterea, mişcarea, formele şi structurile, precum şi limbajul şi sunetele – şi tot ceea ce este caracterizat de cele cinci simţuri şi chiar mai mult – nu este altceva decât Duhul Sfânt provenind de la Dumnezeu, care este numit simplu *spiritul nervos* şi *cele cinci simţuri*. Aceasta este percepţia generală a Duhului Sfânt sau a „Divinităţii în natură şi în om". Acum să examinăm ***marele miracol***

zilnic.

43. Întrucât Pământul are o circumferinţă de 40.000 de kilometri, atunci fiecare om parcurge cu el 28 de kilometri pe minut, sau 464 de metri pe secundă. Aceasta este o viteză atât de incredibilă, încât omul, ca şi cum ar fi cu viteza fulgerului, în fiecare secundă, odată cu rotaţia Pământului, parcurge continuu aproximativ o jumătate de kilometru, şi aceasta timp de 24 de ore în toate poziţiile posibile, astfel încât la amiaza stă în picioare, la miezul nopţii stă cu picioarele pe Pământ dar cu capul în jos (faţă de Soare), ca un liliac adormit care atârnă în fiecare zi fără să ştie nimic despre el.

44. Se pune întrebarea: *„Dacă acesta nu este un miracol transcendental, prin urmare divin, despre care omul nu ştie nimic, ce altceva mai puteţi numi „miracol”?”*

45. Cine, altul, în afară de Dumnezeu, ar trebui să opereze acest miracol: că omul aleargă neîncetat cu viteza fulgerului şi totuşi nu ştie nimic despre asta şi încă îndeplineşte zilnic fiecare funcţie imaginabilă în cele mai extraordinare poziţii ale corpului? Nu trebuie oare Dumnezeu, care este magnetismul şi electricitatea însuşi, să lucreze zilnic acest miracol, de neînţeles pentru conceptele umane, acela că omul se mişcă neîncetat şi se roteşte cu viteza fulgerului? Dacă nu El, cine altcineva?

Capitolul 7

Al doilea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune: *„Şi în Isus Hristos, singurul Său Fiu, Domnul nostru…”*

7/1 - Credinţa în Hristos

1. Prin acest articol de credinţă, Eu sunt numit, în primul rând, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu şi, în al doilea rând, Domnul oamenilor.

2. Faptul că acest Nume este expresia supremă, se poate vedea din faptul că se spune că Eu sunt „Fiul unul născut al lui Dumnezeu”, întrucât a te naşte, în conţinutul său, înseamnă a fi în Esenţa interioară a lui Dumnezeu, deci, Dumnezeu Însuşi; prin urmare, şi al doilea nume „Domnul nostru”, ca „Domn” sau „Dumnezeu”, este tot un nume, este Numele Celui Care este Suveranul şi Domnul, pentru că altfel El nu ar fi Domn peste oameni, din moment ce aceştia sunt tocmai copiii lui Dumnezeu, peste care nimeni altcineva nu este Domn, decât numai Dumnezeu.

3. Numele Isus în ebraică înseamnă: Salvator, Ajutor, Răscumpărător sau Eliberator.

4. Eu sunt numit Mântuitor (Salvator), pentru că prin Mine mântuirea a venit prin răscumpărarea de pe cruce din două motive:

- I) din păcatul originar şi din păcatele Vechiului Testament;

- II) pentru că M-am făcut Om, prin Care oamenii, ca şi copii ai lui Dumnezeu, au fost răscumpăraţi de separarea de Mine, de Tatăl lor spiritual.

5. Isaia scrie şi el:

- «*El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegilor noastre. Pedeapsa pentru mântuirea noastră a căzut asupra Lui şi prin rănile Lui suntem vindecaţi* ” (Isaia 53, 5).

6. Moartea Mea a avut loc pentru răscumpărarea fărădelegilor oamenilor din Primul Legământ. (vezi Evrei 9, 15; Romani 3, 25)[15]* (*Vezi explicaţia detaliată din cartea "Îndreptăţirea" – capitolul 4.)

7. Pe lângă numele Isus ca Mântuitor, sunt numit şi „Hristos”, deoarece am fost adesea menţionat de profeţi ca „Unsul”, care în ebraică înseamnă „Mesia” (ebraică = Maschiach), în greacă în schimb înseamnă „Hristos”, deosebit de clar în Daniel: „… *până la Unsul,* (Isus) *la Prinţul,* (provenit din seminţia lui Iuda) *vor fi şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni* ” (Daniel 9, 25).

7/2 - Isus Hristos numit singurul născut [16] Fiu al lui Dumnezeu*

(*Unic-născut: ceea ce înseamnă prin natura lui; ereditar, înnăscut: tendinţă înnăscută în

om.)

8. Aşa cum am menţionat anterior, Eu sunt numit singurul Fiu al lui Dumnezeu şi aceasta conform sufletului Meu, deoarece sufletul Meu, ca înţelepciune a lui Dumnezeu, este înnăscut sau conţinut în Iubirea divină, aşa cum lumina este conţinută în flacără.

9. Faptul că Eu sunt singurul Fiu al lui Dumnezeu este relatat de următoarele pasaje din Scriptură consemnate de evanghelistul Ioan:

- I) „ *Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu (în aspectul Său primordial); singurul Său Fiu, care este în sânul Tatălui, El ni L-a făcut cunoscut "* (Ioan 1, 18).

- II) « *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. De fapt, Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu va fi condamnat; dar cine nu crede, este deja condamnat, pentru că nu crede în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu "* (Ioan 3, 16-18).

- III) „ *Dacă nu Mă credeţi că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine, atunci credeţi măcar pentru lucrările acestea "* (Ioan 14, 11).

- IV) „ *Iubirea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, pentru ca noi să trăim prin El "* (1 Ioan 4, 9).

7/3 - Isus, Fiul lui Dumnezeu

10. Acest nume, aşa cum menţionează pasajele menţionate mai sus despre Fiul Unul născut, este expresia spirituală a Înţelepciunii sau a Teosofiei divine sau a Cuvântului lui Dumnezeu (vezi „Sfânta Treime" capitolul 5), pe care am prezentat-o ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, Pavel le-a spus corintenilor: „*Hristos este Înţelepciunea divină "* (1 Corinteni 1, 24).

11. Întruparea lui Dumnezeu în Hristos, sub numele spiritual „Fiul lui Dumnezeu", a avut loc pentru a vesti adevărata Evanghelie a lui Dumnezeu săracilor la timpul hotărât.

12. Referitor la aceasta, este scris în Isaia 61, 1: „*Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns şi M-a trimis să vestesc Evanghelia săracilor* (celor care sunt flămânzi de pâine duhovnicească)".

13. Dincolo de asta, pentru a-i elibera de păcatul originar şi de păcatele rezultate din Vechiului Testament (Geneza cap. 3; Evrei 9, 15; Romanu 3, 25), prin răscumpărarea de pe cruce şi, prin aceasta, să recâştige filiaţia lui Dumnezeu, de care au fost lipsiţi din cauza păcatului originar.

14. De fapt, în Hristos, Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine, nemai-imputând oamenilor păcatele lor din Vechiul Testament (2 Corinteni 5, 19).

15. *Dovezile* că Eu, Isus, în limbaj spiritual sunt echivalent cu „Fiul lui Dumnezeu" şi în Care fiecare creştin trebuie să creadă dacă vrea să dobândească viaţa veşnică prin filiaţia lui Dumnezeu, sunt următoarele:

- I) Luca 1, 26-35: „ *Îngerul Gabriel i-a zis Mariei: „Iată, vei zămisli în pântecele şi vei naşte un fiu, căreia îi vei pune numele Isus; El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Prea Înalt";* [...] *şi Maria a zis îngerului: „Cum se poate face aceasta, fiindcă eu nu cunosc bărbat." Şi îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea, Sfântul care se va naşte din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu"*.

- II) Matei 17, 5 şi Luca 9, 35: la Schimbarea la Faţă pe Muntele Tabor, un nor luminos i-a învăluit, iar din nor un glas a zis: *«Acesta este fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea; ascultaţi-L!* ». Scena de la botez este un schimb de replici greşit şi o duplicare a evenimentului de pe Muntele Tabor. Lăsaţi-vă călăuziţi de descrierea evanghelistului Ioan 1, 29-34, care relatează adevărul despre ceea ce s-a întâmplat atunci.

- III) În Matei 16, 13-18, i-am întrebat pe ucenicii Mei: «*Cine ziceţi voi că sunt Eu?* ». La care Petru a răspuns: „*Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu "*; şi Eu am zis: «*Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; îţi spun: pe această stâncă Îmi voi zidi comunitatea Mea, şi porţile iadului nu o vor birui "*.

- IV) Piarta pe care Îmi voi zidi comunitatea înseamnă „Adevărul" recunoaşterii faptului că

Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. De fapt, cuvântul spiritual „piatră” înseamnă adevăr şi, pentru că Eu, ca Dumnezeu, sunt Adevărul (Ioan 14, 6-11), prin urmare, şi în considerarea Adevărului divin.

- V) Aşadar, cine nu-L recunoaşte pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, nu există adevăr în el, întrucât acesta este primul lucru al credinţei: să creadă în Mine, Isus Hristos şi, prin urmare, în originea Mea ca Înţelepciune divină.

- VI) În Ioan 1, 34, Ioan Botezătorul a văzut semnul divin anunţat la botezul Meu în Iordan şi de aceea a mărturisit că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu.

- VII) În Ioan 1, 50, când i-am exprimat lui Natanael fermitatea sa de caracter (remarcată în conversaţia de sub smochin), el M-a recunoscut şi a spus: «*Tu eşti fiul lui Dumnezeu, Tu eşti Regele lui Israel!* »

- VIII) În Ioan 6, 69-70, Petru Mi-a spus în numele celor doisprezece ucenici: „*Doamne, Tu ai cuvintele vieţii veşnice, iar noi credem şi recunoaştem că eşti Hristosul, Sfântul Dumnezeului celui viu* ".

- IX) În Matei 26, 63-64, Eu Însumi am mărturisit înaintea lui Caiafa că sunt Fiul lui Dumnezeu (la fel în Marcu 14, 61-62 şi Luca 22, 70), după care fariseii batjocoritori M-au dus apoi la cruce (Matei 27, 43).

- X) În Matei 14, 33, când am mers pe apă şi M-am suit în corabie, vântul s-a potolit şi toţi cei care erau acolo au venit la Capernaum pentru a Mi se închina zicând: *„Cu adevărat, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu ”.*

- XI) În Faptele Apostolilor 8, 37, camerlengo-ul[17]* (*Camerlengo: administrator al finanţelor. Numele său era Themann. O revelaţie din 1935 adresată lui Max Seltmann prezintă acel eveniment. (vezi "Camerlengo-ul din ţara maurilor")) reginei Kandace din Mohrenland, care dorea să fie botezat, i-a spus lui Filip: *„Cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu ”*.

- XII) În Faptele Apostolilor 9, 20 se spune: *„După ce Pavel s-a convertit, imediat a început să propovăduiască pe Isus, spunând că El este Fiul lui Dumnezeu ”*.

- XIII) Conform lui Ioan 5, 25, am spus: *„Va veni ceasul când morţii* (în duh) *vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei ce-L vor asculta* (adică îl vor primi) *vor trăi ”*.

- XIV) În Ioan 20, 31 se spune: *„Aceste lucruri au fost scrise pentru ca voi să credeţi că Isus este Mesia (adică Hristosul), Fiul lui Dumnezeu şi, crezând, să aveţi viaţă în Numele Lui”* .

- XV) Mai mult, în 1 Ioan 5, 13, el spune: *„Vă scriu aceste lucruri, ca să ştiţi că, voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică*".

- XVI) De asemenea, în 1 Ioan 5, 20-21 se spune: *„Ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere ca să cunoaştem adevărul, iar noi suntem în adevăr, adică în Fiul Său, Isus Hristos, care este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică ”*.

- XVII) În 1 Ioan 4, 15 este scris: *„Cine a recunoscut că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu locuieşte în el, şi el în Dumnezeu ”*.

16. Pe lângă pasajele citate, sunt numit Fiul lui Dumnezeu şi în alte părţi, lucru care este indicat în aceste note: Matei 8, 29 / 27, 40-43; Marcu 1, 1 / 3, 11; Luca 8, 28; Ioan 9, 35 / 10, 36 / 11, 4, 27 / 19, 7; Romani 1, 4; 2 Corinteni1, 19; Galateni 2, 20; Efeseni 4, 13; Evrei 4, 14 / 6, 6 / 7, 3 / 10, 29; 1 Ioan 3, 8 / 5, 10; Apocalipsa 2, 18. În multe alte pasaje din Sfânta Scriptură sunt numit *„Fiul lui Iahve”* , în alte pasaje Eu însumi Îl numesc pe Iahve Tatăl Meu, adică *Iubirea divină*, pentru că Eu nu sunt Fiul lui Iahve, ci sunt Înţelepciunea lui Iahve sau Sufletul Tatălui, ceea ce este demonstrat clar în cărţile nr. 37 şi 71 [18]* (*Cartea 37: "Sfânta Treime"; cartea 71: "Hristos şi Biblia" tot de Franz Schumi.). Tatăl şi Fiul sunt menţionaţi şi în următoarele pasaje:

– I) Ioan 5, 19-27: *«Tot ce face Tatăl, face şi Fiul; căci, după cum Tatăl învie morţii şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea; după cum Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţa în Sine, pentru ca toţi să-L cinstească pe Fiul, aşa cum cinstesc pe Tatăl* .” Fiul este menţionat foarte des în alte părţi, cum ar fi în David:

- II) Psalmul 2, 7 şi 12: *„Vă viu vesti hotărârea Domnului: El mi-a zis: „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut ”*. - « *Sărutaţi-L pe Fiul, ca să nu se mânie şi să nu pierdeţi viaţa; căci mânia Lui* (adică zelul Lui) *se va aprinde curând: ferice de oricine se va încredinţa Lui”* ».

7/4 - Isus, Fiul lui David

17. Sunt numit fiul lui David deoarece prin profeţii Natan (2 Samuel 7, 12) şi Isaia (Isaia 7, 14; 9, 5; 11, 1) am fost prezis ca fiu al seminţei lui David şi pentru că Maria, mama trupului Meu de carne (Luca 1, 26-56) era o descendentă a seminţiei casei lui David.

18. Prin urmare, Eu, Isus, am fost un reprezentant spiritual al casei lui David, iar urmaşii Mei de credinţă sunt poporul împărăţiei Mele spirituale a lui David, care va exista veşnic (2 Samuel 7, 12-13-16; Isaia 9, 6; Daniel 7, 13-14; Mica 4, 7).

7/5 - Isus, Fiul omului

19. După trupul de carne, eram de fapt, Fiul omului, pentru că descindeam din tribul şi sămânţa lui David.

20. Pe de altă parte, din punct de vedere spiritual *Fiul omului* înseamnă profet, ca vestitor al Cuvântului divin, întrucât Dumnezeu este Omul primordial al tuturor oamenilor după chipul Său; în sens spiritual, copiii Săi sunt numiţi *„Oameni"*; conform corespondenţei limbajului spiritual-ceresc, *„fiu"* înseamnă *cuvânt* (a se compara cu Ioan 1, 1-14; Matei 28, 19; 1 Ioan 5, 7) şi aceasta este Înţelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 24).

21. Omul ca figură spirituală gânditoare, în limba germană originală este numit: *Man-isk-ku*(s) care înseamnă „esenţă – finală – gândire" = „gânditor". – În slavă (cel mai bun derivat din rusă): *celovek* (tschelowek) = „vorbitor, orator".

7/6 – Omul - Isus este Dumnezeu

22. Eu port acest Nume conform originii Mele ca Dumnezeu şi conform întrupării Mele din Dumnezeu.

23. Referitor la aceasta, profetul Isaia scrie în capitolul 9, 5: „*Un Fiu ni s-a născut şi numele Lui* (conform Duhului Său divin) *este Dumnezeu, Tată veşniciei şi* (conform Sufletului Său, care constă din Înţelepciunea lui Dumnezeu) *Sfătuitor* (al Tatălui, Dumnezeul veşniciei)."

24. Eu, Isus, ca Om, am fost trupul lui Dumnezeu conform învelişului de carne.

7/7 - Credinţa în Dumnezeu ca Persoană vizibilă

25. Înainte de întruparea în Hristos, Dumnezeu era invizibil pentru toate creaturile în starea Sa spirituală absolută. În Moise se afirmă explicit: „*Nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu şi să trăiască, căci El este un foc mistuitor. Acest foc este Iubirea divină care, în starea materială, este cea mai vie şi de aceea este un foc mistuitor* (Exodul 33, 20; Deuteronomul 4, 24)». Cu toate acestea, în starea spirituală, cât şi în cea eterică este totuşi cel mai rafinat şi sensibil Duh pentru suflet, dar nu poate fi perceput de oameni în trupul de carne fără permisiunea lui Dumnezeu. Cu cât omul este mai fericit în spirit, cu atât mai mari sunt bucuriile sale în starea cerească.

26. În Vechiul Testament, credinţa în Iahve era fondată doar pe îngerul înlocuitor, prin care Duhul lui Iahve vorbea. În Noul Testament, Iahve, în trupul lui Hristos, a devenit un Dumnezeu vizibil pentru voi.

27. Credinţa într-un Dumnezeu vizibil, în Hristos, care este şi Om şi Dumnezeu în acelaşi timp, are o fericire benefică pentru intelectul uman, deoarece corespunde conceptului vostru despre Dumnezeu care este Tatăl vostru, pentru că este prezentat într-un mod natural. Spiritualul pur pătrunde cu siguranţă în oameni, dar nu este recepţionat ca ceva stabil, ci mai degrabă ca un eter evaziv care nu stimulează, pentru că nu este conştient de acest lucru. Dar dacă spiritualul este primit în mod natural şi devine o realitate solidă a credinţei, atunci spiritualul împreună cu materialul devine o chestiune de convingere şi, prin urmare, de credinţă adevărată. Credinţa într-un Dumnezeu invizibil, însă, era de fapt o credinţă oarbă, pentru că sentimentul uman nu-L poate vedea pe Dumnezeul său, iar Lumina acestei credinţe, pentru faptul că nu este o spiritualitate naturală, nu este o Lumină autentică.

7/8 - Singura credinţă care face binecuvântaţi este aceea că Eu sunt Isus Hristos, Dumnezeul şi Răscumpărătorul vostru

28. (Schumi relatează o învăţătură a lui Swedenborg) [19]* (*(Stockholm 1688 - Londra 1772) teosof suedez. Fiul lui Jesper Swedberg, episcop luteran de Skara, a studiat filozofia şi ştiinţele la Uppsala şi şi-a perfecţionat abilităţile la Londra, apoi în Olanda, Franţa şi Germania. În 1716 a fost numit evaluator la Colegiul regal al Minelor. Atras încă din copilărie de manifestări supranaturale şi metapsihice, a cultivat iniţial interese filozofico-naturaliste şi abia mai târziu s-a îndreptat decisiv spre reflecţia teologică şi experienţa mistică. O "viziune" a lui Hristos a stat la baza noii orientări formulate în "De cultu et amore Dei" (1744), care este o reelaborare mistică a Genezei. O a doua "viziune" (1746) a adus o schimbare radicală în viaţa sa. Şi-a abandonat funcţia, s-a retras în singurătate la Horngata, unde şi-a petrecut aproape tot restul vieţii în disciplină ascetică, străduindu-se, chiar şi cu proceduri psihofizice ("respiraţie internă"), să intre în contact cu fiinţe supranaturale, să facă lumină asupra sensului ascuns al Scripturii, sub influenţa neoplatonicului Filon din Alexandria şi a lui Origen. Sistemul teosofic pe care l-a dezvoltat, aşadar, s-a bazat pe Biblie şi pe viziuni despre viaţa de apoi, în strânsă legătură cu ideea sa de "biserică nouă" după modelele pietiste pe care le-a expus în lucrările "Arcana celesina" (8 vol.: 1747-58), "Cerul şi iadul" (1758), "Adevărata biserică creştină" (1771)): « *Singura credinţă care face fericiţi, prin care omul atinge cea mai înaltă perfecţiune spirituală şi ajunge la conceptul de Dumnezeu, Tatăl său, este aceea ca voi să credeţi că Isus Hristos este întruparea lui Dumnezeu Iahve Zebaot, deoarece această certitudine fără echivoc provine din profeţiile profeţilor. În primul rând, pentru că toate profeţiile pe care Iahve le-a dat despre destinele viitoare ale ţărilor Babilon, Fenicia, Egipt şi Palestina s-au împlinit la literă; în al doilea rând, pentru că Însuşi Iahve a dat acele profeţii despre Sine, care s-au împlinit literalmente în viaţa lui Isus Hristos* (mărturisesc Vechiul şi Noul Testament)*; în al treilea rând, pentru că toate Sfintele Scripturi Îl au numai pe Dumnezeu ca singur subiect în guvernarea casei Sale peste rasa umană "*.

*

29. Fericirea oamenilor depinde de credinţa într-un Dumnezeu. Toţi oamenii drepţi devin binecuvântaţi, fie că cred sau nu în Hristos, dar diferit, cei care nu cred în Mine, în Hristos, care este Dumnezeu, aceştia pot atinge stări de fericire, dar nu pot ajunge niciodată la Dumnezeu ca Tată al lor, fiind în starea în care se aflau patriarhii şi profeţii înainte de răscumpărarea pe cruce, fiind considerat pentru ei ca limb, deoarece dorinţele lor nu pot fi împlinite pentru a ajunge la Tatăl lor.

30. În schimb, cei care *cred* în Mine, în Hristos ca Dumnezeu şi îşi conduc viaţa după poruncile divine, lor le este rezervat să devină copii ai lui Dumnezeu şi să fie înălţaţi la rangul beatific al Iubirii cereşti, unde Îl vor contempla pe Dumnezeu în chipul lui Isus Hristos şi se vor bucura de o fericire de neconceput; pe când cei care Mă consideră pe Mine, Hristos, doar ca Om, sunt ca nişte slujitori în casa Tatălui veşnic absent, căci pentru ei Dumnezeu rămâne invizibil. Fericirea lor este, de asemenea, de un grad incomparabil mai scăzut, deoarece aceştia sunt în Înţelepciune, în timp ce copiii lui Dumnezeu sunt în Iubirea lui Dumnezeu. De aceea, Eu însumi am învăţat, şi apostolii au învăţat mai târziu, că trebuie ca cineva să creadă în Mine dacă doreşte să devină binecuvântat în sensul de copii, ca moştenitori ai lui Dumnezeu, aşa cum o arată următoarele dovezi:

- I) Ioan 3, 15-16: « *Ioan a mărturisit despre Mine ce am spus, prin următoarele cuvinte: „Suferinţa şi moartea Mea vor fi, pentru ca oricine crede în Fiul să aibă viaţă veşnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică."*

- II) Ioan 3, 18: *„Şi a continuat: „Cine crede în Fiul nu va fi judecat, dar cine nu crede va fi judecat pentru că nu crede în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu""* .

- III) Ioan 3, 36 spune: *„Cine crede în Fiul are viaţa veşnică* (a copiilor lui Dumnezeu), *dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viaţa* (adică pe Isus Hristos), *ci mânia lui Dumnezeu va rămâne peste el* (adică despărţirea de filiaţie)».

- IV) Ioan 6, 28-29: *„Ei L-au întrebat: „Ce trebuie să facem ca să împlinim lucrările lui Dumnezeu?" Şi Eu le-am răspuns: „Lucrarea lui Dumnezeu este aceasta: să credeţi în Acela pe care L-a trimis Tatăl"* (şi să trăiţi şi să acţionaţi după învăţătura Lui!)».

- V) Ioan 6, 35: *„Eu le-am zis iudeilor: „Eu sunt pâinea vieţii; cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată, şi cine crede în Mine nu va înseta niciodată”.*

- VI) Ioan 6, 40: „ *Am zis din nou: „Aceasta este Voia Tatălui, care M-a trimis: ca oricine cunoaşte pe Fiul şi crede în El să aibă viaţa veşnică, iar Eu îl voi învia în ziua de apoi”*.

- VII) Ioan 6, 47-48: *„Adevărat, adevărat vă spun: cine crede în Mine va avea viaţa veşnică, pentru că Eu sunt Pâinea vieţii* (adică învăţătura spirituală, după a cărei împlinire omul vine la Mine, la Tatălui său, ca „viaţă veşnică ”).

- VIII) Ioan 7, 37-38: „ *Eu am exclamat şi am zis: „Dacă însetează cineva să vină la Mine şi să bea din izvorul Iubirii divine; căci, cine crede în Mine, din trupul lui, după cum spune Scriptura, vor curge râuri de apă vie”* (care sunt faptele iubirii faţă de aproapele)».

- IX) Ioan 8, 24: *„Eu am spus: „Dacă nu credeţi că Eu sunt Iahve, Mesia cel promis* (Isaia 9, 5; Maleahi 3, 1-23; Mica 5, 1), *veţi muri în păcatele voastre.*".

- X) Ioan 11, 25-26: *„Eu am zis despre Mine Însumi: „Eu sunt învierea şi viaţa; cine crede în Mine nu va muri niciodată”*.

- XI) Ioan 12, 36: *„Când am intrat în Ierusalim, le-am spus iudeilor în Templu: „Cât timp aveţi lumina, credeţi în lumină, ca să fiţi fii ai luminii”*.

- XII) Ioan 16, 8-9: *„La Cina cea de taină am spus: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, dreptatea şi judecata; în ceea ce priveşte păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine*".

- XIII) Ioan 20, 31 a scris: *„Aceste lucruri au fost scrise pentru ca voi să credeţi că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu şi, crezând, să aveţi viaţa în Numele Lui ”* .

31. Cei care cred că numai credinţa în Hristos este beatificatoare fără faptele iubirii faţă de aproapele, ceea ce este evident o interpretare greşită a învăţăturii biblice greşit înţeleasă, vor găsi o clarificare cuprinzătoare asupra acestei chestiuni în suplimentul cărţii „ *Dr. Martin Luther în viaţa de apoi”* precum şi în cartea: *„Hristos şi Biblia”* .

7/9 . Puterea credinţei

32. Credinţa în Mine, Hristos, şi, prin urmare, respectarea învăţăturii Mele, este puterea fundamentală a vieţii spirituale. Aceasta este credinţa cu care se obţine totul şi, în anumite ocazii, se obţin chiar vindecări miraculoase. Prin urmare, am spus:

- Ioan 15, 4-5: *„Rămâneţi în Mine şi Eu voi rămâne în voi, căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic ”.*

33. Credinţa în Dumnezeu şi în ceea ce El a poruncit şi a învăţat este, propriu-zis, a crede în tot ceea ce vine de la Dumnezeu, întrucât ceea ce vine de la Dumnezeu este divin, prin urmare, egal cu Dumnezeu, pentru că în Dumnezeu există doar divinul. Tatăl şi Fiul, adică Iubirea şi Înţelepciunea, sunt efectul lor şi, prin urmare, adevărata credinţă este în *ceea ce vine de la Dumnezeu şi, prin urmare, este din nou Dumnezeu Însuşi*, deoarece credinţa este dată şi cerută de Dumnezeu. Ea este o forţă care vine de la Dumnezeu şi este înrădăcinată în Dumnezeu, iar această forţă este *Duhul Sfânt în Dumnezeu*, care este manifestarea exterioară a Divinităţii. Prin urmare, cine are o credinţă fermă, are în sine puterea lui Dumnezeu şi este abilitat să facă minuni.

34. De aceea se spune în Marcu 9, 23: „*Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede* (şi de aceea nimic nu este cu neputinţă celui ce crede fără îndoială).” Şi pe aceasta se bazează puterea harului renaşterii spirituale, despre care cartea „Sfânta Treime” oferă detalii suplimentare.

7/10 - Credinţa este Adevărul etern din Cuvântul lui Dumnezeu

35. Adevărata credinţă este credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu; Cuvântul lui Dumnezeu este din nou Adevărul veşnic, de aceea, oricine are adevărata credinţă îl are în sine pe Dumnezeu, Tatăl său, Isus, Adevărul veşnic, şi cu aceasta este protejat de atacurile iadului. – Din acest motiv, fiecare trebuie să creadă în ceea ce este oferit şi învăţat aici, dacă vrea ca Hristos să trăiască şi să lucreze în el. Căci, numai datorită acestei credinţe, Eu, Isus, l-am numit pe Petru *„stâncă”* , adică Adevărul pe care Îmi zidesc Biserica.

7/11 - Credința apostolilor în Hristos

36. Faptul că credința apostolilor se bazează doar pe Persoana Mea ca Dumnezeu Tată (Ioan 10, 30 / 12, 45 / 14, 9; Isaia 9, 5) și Fiu, reiese clar din scrisorile lor, în special din cele ale lui Pavel care spune:

- I) Galateni 2, 20: «*Trăiesc* (desigur încă în trup), *dar nu mai trăiesc eu* (după poftele trupului), *ci Hristos trăiește în mine* (după Duhul Său divin); *căci ce trăiesc acum în trup, trăiesc în credința care este în Fiul lui Dumnezeu* ."

- II) Fapte 20, 21: Pavel îi îndeamnă pe evrei și pe greci la pocăință față de Dumnezeu și la credință în Domnul Isus Hristos.

- III) Fapte 16, 30-31: *„Temnicerul care l-a scos pe Pavel a întrebat: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" Și Pavel a răspuns: „Crede în Domnul Isus Hristos și* (dacă vei împlini învățăturile și poruncile Lui) *vei fi mântuit tu și casa ta "*.

- IV) 1 Ioan 5, 12-13: « *Cine are pe Fiul are viața, în schimb, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața; v-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, cei care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, veți avea viața veșnică*.

- V) Galateni 2, 15-16: *„Noi, care suntem iudei din fire și nu păcătoși proveniți dintre neamuri, știind că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut în El "*.

- VI) Romani 3, 22-26: *„Neprihănirea de la Dumnezeu vine prin credință* (împlinită prin fapte, așa cum învață Pavel și Iacov în alte pasaje din Biblie)".

- VII) Filipeni 3, 9: *„Pavel a zis: „Neprihănirea care vine din credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credința* (activă)*""*.

- VIII) Apocalipsa 14, 12: *„Aici sunt sfinții care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus Hristos*".

- IX) 2 Timotei 3, 15: *„Prin credința care este în Isus Hristos "*.

- X) Galateni 5, 6: *„În Isus Hristos numai credința care este activă prin iubire are valoare "*.

37. Că numai această credință este cea corectă, comparați cu suplimentul la Martin Luther; în timp ce protestanții preferă să rămână la interpretarea greșit înțeleasă a Scripturii din „Romani" 3, 28 [20]* (*În acest pasaj Pavel susține: «Căci noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii».), căci, prin aceasta (eroare a lui Pavel), ei cred că sunt scutiți de orice activitate în fapte de iubire față de aproapele lor.

38. Faptul că singura credință adevărată este o credință a adevărului, dacă este activă prin iubire, este demonstrat prin cele șapte virtuți sub numele de *iubire*, *milă* și *iubire față de aproapele* (în „Cartea de rugăciuni"). Conducerea lui dr. Martin Luther în viața de apoi, mărturisește, de asemenea, că adevărata religie este doar ceea care se manifestă în iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele.

7/12 - Stânca credinței este adevărul în „Dumnezeu-Stânca"

39. Credința într-un Dumnezeu este aceea în care omul crede că Isus este acest Dumnezeu, această credință este o *stâncă* a vieții veșnice, care este *„Adevărul "* divin în puterea sa maximă a Iubirii divine, de aceea Iahve este numit *„Stâncă"* de către profeți și apostoli, așa cum arată următoarele dovezi:

- I) Deuteronomul 32, 3-4: «*Voi lăuda numele Domnului, voi da slavă doar Dumnezeului nostru! – El este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite; căci tot ce face este drept*."

- II) Deuteronomul 32, 15: „*Dar pentru că Jeșurun* [21]* (*Jeșurun: numele poetic al lui Israel.) *s-a îngrășat și a azvârlit din picior ... și a părăsit pe Dumnezeu care l-a creat. A disprețuit Stânca mântuirii sale*."

- III) Deuteronomul 32, 18: *„Ai părăsit Stânca care te-a zămislit, ai uitat pe Dumnezeul care te-a creat "*.

- IV) Deuteronomul 32, 30: *„Cum poate unul să gonească o mie și doi să pună pe fugă zece mii, dacă nu i-ar fi vândut Stânca lor și dacă nu i-ar fi părăsit Domnul (în mâna vrăjmașului*) ? "

- V) Deuteronomul 32, 37: *„Și va zice: „Unde sunt dumnezeii lor* (adică călăuzitorii), *Stânca*

în care căutau adăpost?" »

- VI) 2 Samuel 22, 2: „*David a zis: „Domnul este Stânca mea, Cetăţuia mea şi Izbăvitorul meu""*.

- VII) Psalmul 18, 2: „*Domnul este Stânca mea, Cetăţuia mea, Izbăvitorul meu, Dumnezeul meu, Stânca mea în care mă adăpostesc, Scutul meu şi Cornul mântuirii mele şi Refugiul meu"* .

- VIII) Psalmul 31, 3-4: « *Doamne, fii pentru mine o Stâncă puternică şi o cetăţuie ca să-mi ajute, căci Tu eşti Stânca mea şi Cetăţuia mea, de dragul Numelui Tău, însoţeşte-mă şi mă călăuzeşte!* »

- IX) Psalmul 42, 9: „*Eu zic lui Dumnezeu: „Stânca mea, pentru ce m-ai uitat? Pentru ce trebuie să umblu plin de întristare sub asuprirea vrăşmaşului?"* »

- X) Psalmul 62, 6: „*În Dumnezeu este mântuirea şi cinstea mea, El este Stânca puterii mele, încrederea mea este în Dumnezeu*".

- XI) Psalmul 71, 3: „*Fii o cetăţuie puternică pentru mine, în care să mă pot adăposti mereu; ai promis că mă vei ajuta, căci Tu eşti Stânca şi Cetăţuia mea "* .

- XII) Psalmul 27, 5: „*Domnul mă va ascunde în refugiul Său în ziua necazului; mă va ocroti la umbra cortului Său şi mă va înălţa deasupra stâncilor "* .

- XIII) Psalmul 40, 2: „*Domnul m-a scos din groapa pieirii şi din mocirlă, mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii "* .

- XIV) Psalmul 61, 2: «*De la marginile pământului Te chem în necazul inimii mele. Condu-mă Tu pe o stâncă înaltă "* .

- XV) Isaia 17, 10: «*Căci ai uitat de Dumnezeul mântuirii tale, şi nu ţi-ai adus aminte de Stânca tăriei tale. De aceea ţi-ai sădit răsaduri plăcute şi ţi-ai altoit butuci străini*."

- XVI) Isaia 26, 4: «*Încredeţi-vă în Domnul pe vecie; căci Iahve este Stânca veşnică "* .

- XVII) Matei 16, 15-18: «*I-am întrebat pe ucenicii Mei cine cred ei că sunt Eu, iar Simon a răspuns: „Tu eşti Hristosul, fiul Dumnezeului celui viu". La aceasta i-am răspuns şi i-am zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, căci nu carnea şi sângele ţi-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu din Cer. Şi Eu îţi spun: tu eşti Petru* (o stâncă) *şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea*, *iar porţile locuinţei morţilor nu o vor birui."*

40. În limbaj spiritual Adevărul este numit „Stâncă", iar faptul că sub aceasta este înţeles Dumnezeu, puteţi vedea din discursul pe care l-am ţinut la Cina cea de Taină, în care apare versetul:

- „*Eu* (Isus , prin poruncile, învăţăturile şi modul Meu de viaţă) *sunt calea spre viaţa veşnică, pentru că sunt Adevărul* (Eu Însumi, adică Dumnezeu) *şi* (prin urmare, Eu Însuşi) *Viaţa veşnică ".*

41. De aceea, profetul Isaia (Isaia 8, 14) a scris despre Mine:

- „ *Iată, pun în Sion o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere, dar cine crede în El* (piatra de poticnire pentru cei răi) *nu va fi ocărât*".

42. Întrucât Petru a aflat adevărul despre originea Mea prin Mine, ca Iubire în inima sa, prin urmare, Eu eram *Stânca* sau *Adevărul* în care el credea şi, de aceea, Petru era doar un purtător al adevărului, dar nu Adevărul în sine, ci o *stâncă a adevăratei credinţei,* un martor al Sinelui Meu, al Adevărului veşnic (Daniel 4, 34). De aceea, atunci am spus că Îmi voi zidi comunitatea de credinţă pe această *Piatră, ca Adevăr* veşnic, dar nu pe Petru care, care s-a lepădat de Mine de trei ori la rând în curtea lui Caiafa, iar în Antiohia *nu a fost sincer* pentru a patra oară (Galateni 2, 14). Prin urmare, nu pe el aveam Să-Mi zidesc comunitatea de credinţă a Adevărului, ci pe Mine Însumi!

7/13 - Apelativul de Isus „Domnul"

43. Adesea în Noul Testament sunt numit „Domn". Semnificaţia acestei expresii era un titlu înalt în vremea Mea, un titlu dat lui Dumnezeu şi regelui sau unei persoane de rang înalt.

44. Aşadar, s-a întâmplat ca atunci când Maria s-a dus să o viziteze pe Elisabeta, aceasta a întâmpinat-o cu următoarele cuvinte: „*De unde mi-a fost dat ca mama Domnului meu să vină la mine?"*» (Luca 1, 43)

7/14 - Isus, „Lumina lumii”

45. Eu am zis: «*Eu sunt Lumina lumii* ». Această zicere înseamnă că Isus – întrucât Iubirea şi Înţelepciunea erau unite într-o singură Persoană – are dreptate în sensul divin când spune: *„Eu sunt Lumina flăcării Iubirii divine care prin Înţelepciunea Sa, este Lumina care luminează lumea întunericului şi o conduce la cunoaşterea Adevărului”*.

7/15 - Isus Hristos este Întâiul născut al întregii Creaţii

46. Această expresie că Eu, Isus Hristos, sunt primul născut din toată Creaţia, înseamnă că, ca Om, sunt *primul* dintre toţi copiii lui Dumnezeu şi că eram deja acolo înainte ca Înţelepciune a Lui, atunci când Dumnezeu a întreprins crearea lumii.

47. Oamenii, ca şi copii ai lui Dumnezeu, sunt alcătuiţi din iubire, înţelepciune şi putere. Totuşi, acest lucru trebuie înţeles astfel: din moment ce în Dumnezeu, Tatăl lor, există Iubirea pentru Creaţie, Înţelepciunea pentru a concepe şi Puterea pentru a executa, atunci aceste caracteristici ale lui Dumnezeu Tatăl sunt înnăscute şi în copiii Săi.

Capitolul 8
Al treilea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune:
„... zămislit de la Duhul Sfânt, născut din Fecioara Maria”

8/1 - Naşterea şi povestea vieţii lui Isus

1. Deşi am fost numit de obicei Fiul lui Dumnezeu, totuşi nu am avut niciodată un Tată, căci Tatăl era *Iubirea Mea* în inimă, iar Fiul Său era *Înţelepciunea* Iubirii Mele în capul Sufletului Tatălui, deoarece Eu, ca Fiu al Tatălui, eram Înţelepciunea Lui şi, în acelaşi timp, Sufletul Său era Unul, aşa cum sunt şi voi fi Eu pentru totdeauna.

2. Concepţia Mea trupească în Maria a avut loc prin Duhul Sfânt. Aceasta trebuie înţeleasă după cum urmează: întrucât Duhul Sfânt provine de la Tatăl şi de la Fiul, prin urmare, Iubirea şi Înţelepciunea în Dumnezeu erau în *„Acesta”* un singur lucru, întrucât în trupul Mariei s-a format învelişul material, adică trupul lui Iahve, astfel încât Cuvântul a devenit acţiune, Cuvântul a început să lucreze, astfel trupul Meu material pământesc s-a format aşa cum a fost scris de evanghelişti: *Ceea ce s-a zămislit în ea* (în Maria), *vine de la Duhul Sfânt* (Matei 1, 20; Luca 1, 35)”.

3. Dacă vreţi să ştiţi exact dacă Maria a fost sau nu mama Mea, atunci vreau să vă clarific problema în detaliu: – ceea ce omul nu creează prin propriile eforturi, nu îi este generator; dacă acest lucru se întâmplă printr-o forţă exterioară, atunci nu poate spune că el l-a generat; mamă (din germana veche *matar* , *moutar* , *mueter* şi în final răsucită în *Mutter*) înseamnă însă părinte, şi ea nu era, deoarece nu a avut un bărbat, ci a fost doar un instrument în mâna Mea, al cărui instrument, însă, nu era stăpânul sau făcătorul. În consecinţă, Maria, strict vorbind, a fost doar dătătoarea trupului Meu de carne, dar nu o mamă, cu atât mai puţin mama lui Dumnezeu.

4. În viitoarea împărăţie a Iubirii nici o procreaţie carnală nu va avea loc [22]* (*Vezi şi o altă revelaţie făcută lui Jakob Lorber în M.E.I. vol. 8 cap. 48, 11: „Pe noul Pământ fericit, se vor încheia şi căsătorii, dar conform Ordinii Mele, la fel ca în Cer, şi se vor naşte şi copii în număr mare, dar nu din poftă, ci din adevărata seriozitate a iubirii, şi aceasta până la sfârşitul tuturor timpurilor pe acest Pământ."), şi totuşi nicio femeie nu va putea concepe fără bărbat. Această clarificare a Mea va trebui să vă lumineze, astfel încât să puteţi înţelege adevărul şi să nu o consideraţi pe Maria mama lui Dumnezeu conform canoanelor omeneşti şi să o aşezaţi mai presus decât corespunde adevărului.

5. Maria provenea din sămânţa lui David şi era una dintre cele şapte fecioare care au trăit în lume din casa regală a lui David („Povestea tinereţii lui Isus”; Luca. 1, 31-33 şi 37; 2, 4).).

6. După ce Maria a fost destinată de Iubirea Mea divină să fie născătoarea pământească, l-am trimis pe Patriarhul Jared, arhanghelul Gabriel, şi am făcut să o anunţe că fusese aleasă de Mine

să devină cea care-l va naşte pe Mesia, astfel încât va rămâne însărcinată şi va naşte un fiu pe care îl va numi Isus (Luca 1, 28-35).

7. Maria s-a temut şi a zis îngerului: *„Cum se va face lucrul acesta, fiindcă nu cunosc bărbat?”* La aceasta, îngerul i-a răspuns: *„Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui PreaÎnalt te va umbri, de aceea Sfântul care se va naşte din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”* (Luca 1, 30-35).

8. Îngerul a spus: *„ …Puterea Celui PreaÎnalt te va umbri ”*. Cel PreaÎnalt este Dumnezeu, deci aceasta era Puterea divină numită aici Duhul Sfânt. Apostolul Pavel spune şi el, că Eu, Isus Hristos, sunt Puterea divină (1 Corinteni 1, 24), deci, Eu eram Însuşi Isus, cel pe Care L-am format în Maria pentru a avea trupul Meu omenesc, pentru că altminteri nimeni în afară de Puterea sau Omnipotenţa divină, nu poate realiza acest lucru şi, întrucât acesta este numit Duhul Sfânt care vine de la Tatăl şi de la Fiul, este, prin urmare, evident, că Eu nu eram nici Fiul lui Dumnezeu, nici al Mariei, pentru că Eu Însumi Mi-am generat trupul şi aceasta prin Puterea Voinţei Mele în Dumnezeu, deci cu aceeaşi Putere cu care nenumăratele lumi au fost create şi încă sunt create, cum ar fi sorii, planetele şi stelele, la fel şi îngerii, spiritele şi oamenii.

9. Prin urmare, nu trebuie să o definiţi pe Maria drept mama lui Dumnezeu, pentru că prin acest termen o faceţi mireasa lui Dumnezeu, a Tatălui şi, prin urmare, o vedeţi în acest rang înalt divin ca zeiţă, ca soţie a unui rege care este numită „regină”, iar aceasta este o erezie uriaşă pe care a inventat-o Biserica Romană.

10. Maria, într-adevăr, este numită mama trupului Meu, dar nici măcar asta nu a fost, ci doar cea care L-a născut. Dacă înţelegeţi corect acest lucru, atunci veţi înţelege în mod just clarificarea Mea din cartea *„Hristos şi Biblia”* şi din *„Cartea de rugăciuni”* .

11 Aşadar, Iosif era soţul Mariei, nu tatăl Meu, aşa cum credeau oamenii ignoranţi ai vremii, deoarece nu cunoşteau originile Mele [23]* (*Când Isus a început să predea, avea aproximativ treizeci de ani şi se credea că era fiul lui Iosif, care era fiul lui Iacov, aşa cum se spune în Luca 3, 23 şi în Matei 1, 16.), ci doar tatăl Meu adoptiv desemnat de Mine şi, prin urmare, desemnat de Templu ca soţ al Mariei, astfel încât să fie considerat tatăl Copilului, altfel Maria ar fi fost ucisă cu pietre.

12. Naşterea Mea a avut loc pe 7 ianuarie, între miezul nopţii şi miezul nopţii şi zece minute [24]* (*Alte informaţii despre aceasta în Marea Evanghelie după Ioan, volumul VIII, capitolul 116, paragraful 10.) conform orei Betleemului, într-o peşteră aflată la 15 minute în afara oraşului, pe care păstorii locali nu o foloseau ca grajd pentru oi sau vite, ci mai degrabă ca loc de adăpost de căldura mare, pentru a se răcorii la umbra răcoroasă.

13. Această peşteră există încă, dar a fost închisă la exterior de un cutremur care a avut loc în anul 804, astfel încât în ziua de azi nimeni nu mai ştie de existenţa ei. Odată cu începutul manifestării noii Împărăţii a Iubirii[25]* (*Noua Împărăţie a Iubirii: aceasta este "Împărăţia de o mie de ani", profeţită în Apocalipsa, capitolul 20, care va fi implementată după marea Judecată.), o voi readuce la cum a fost odinioară, pentru că atunci adevărul va domni!

14. Naşterea Mea a fost prevestită astfel:

- I) în anul 4151 după Adam, pe 17 decembrie, printr-o stea, celor trei astronomi înţelepţi ai Persiei (Matei 2, 2).

- II) printr-un înger, în noaptea de 7 ianuarie, către păstori (Luca 2, 9).

- III) prin Simeon şi Ana pe 15 ianuarie, în Templul din Ierusalim, către popor (Luca 2, 25-38).

- IV) prin înţelepţii din Persia, pe 16 ianuarie, către regele Irod şi cărturarii din Ierusalim (Matei 2, 2 şi 4-5).

15. După anunţarea naşterii Mele, s-au întâmplat următoarele:

- I) păstorii s-au grăbit să vină să-L vadă şi să se închine nou-născutului Mesia (Luca 2, 9-20).

- II) pe 15 ianuarie (anul 4152) adică a opta zi după naşterea Mea, am fost circumcis conform prescripţiilor Vechiului Testament, am fost numit Isus şi, în acelaşi timp, Maria a fost purificată şi introdusă în Templu. (Luca 2, 21-24).

- III) În dimineaţa zilei de 17 ianuarie, cei trei înţelepţi din Persia au sosit cu caravana lor în faţa peşterii, s-au închinat Pruncului şi I-au oferit, după obiceiul oriental, daruri ca unui rege: aur, tămâie şi smirnă (Matei 2, 11).

- IV) Pe 19 ianuarie, din cauza cruzimii lui Irod care voia să Mă omoare, am fugit la Ostracine[26]* (*Ostracine: identificabil cu Zaraniq, este un vechi sediu episcopal al provinciei romane Augustamnica, primul din dieceza civilă a Egiptului. A făcut parte din patriarhia Alexandriei şi a fost sufragană al arhidiecezei Pelusiumului.) în Egipt, împreună cu părinţii Mei adoptivi Maria, Iosif şi cei cinci copii ai săi din prima căsătorie: Ioel, Joses, Simeon, Iuda şi Iacov, (Matei 2, 13).

- V) la o oră după fuga Mea din Betleem, au venit acoliţii lui Irod şi au măcelărit toţi copiii de până la doi ani din Betleem şi din împrejurimi, pentru că Irod credea că în felul acesta Mă va lovi pe Mine, noul Rege al evreilor (Matei 2, 16).

- VI) după o şedere de circa trei ani, M-am întors la Nazaret din Egipt pe 13 noiembrie, după moartea lui Irod, împreună cu familia lui Iosif, şi am fost crescut acolo (Matei 2, 19-23).

8/2 - Al doisprezecelea an al lui Isus

16. Ceea ce se ştie în legătură cu tinereţea Mea, sunt următoarele:

- I) Că atuci când aveam doisprezece ani (anul 4164) am venit pentru prima dată la Ierusalim cu părinţii Mei adoptivi pentru sărbătoarea Paştilor.

- II) Că am rămas la Ierusalim; după trei zile am fost găsit în Templu de părinţii adoptivi, unde Eu Însumi mergeam printre cărturari, le vorbeam despre venirea lui Mesia, apoi M-am anunţat ca Mesia şi i-am chinuit atât de mult pe cărturari, încât toţi au fost foarte uimiţi de Mine (Luca 2, 41-50).

- III) Că M-am întors la Nazaret şi am rămas acolo.

- IV) Că am fost subordonat părinţilor Mei adoptivi.

- V) Că am crescut în vârstă şi înţelepciune, în iubire şi faimă în casa lui Iosif, precum şi în cercuri cunoscute (Luca 2, 51-52).

8/3 - În anii de predare 30-33

17. Ceea ce este cunoscut ca fiind minunat la Mine înainte de a-Mi asuma sarcina de învăţător este aceasta:

18. La vârsta de treizeci de ani, pe 21 aprilie, M-am dus în deşertul Bethabara, pe malul râului Iordan şi am postit 40 de zile, până pe 1 iunie. Aici am fost chinuit de foame şi apoi de trei ori am fost ispitit de Satanul [27]* (*Deşi acest lucru este indicat cu notorietate de Sfintele Scripturi, în realitatea spirituală, acel spirit al iadului care L-a ispitit pe Isus în deşert nu a fost Satana, ci Satanul, adică un subordonat printre puternicii demoni ai iadului, explicat lui Jakob Lorber într-o adnotare din 22 martie 1864 ("Explicaţii ale textelor biblice" capitolul 8, 39: „Prin urmare, Eu i-am spus acestui suflet încă foarte sărac, care totuşi a umblat şi a lucrat într-o zi pe Pământ ca om: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci şi cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. – Şi pe culmea Templului, firesc şi numai în duh: „Trebuie să slujeşti numai lui Dumnezeu şi să nu-L ispiteşti aşa cum L-ai ispitit într-o zi în lume ca om”. – Iar pe vârful muntelui, unde spiritul acestui rege pervers a promis că Îmi va da toate împărăţiile peste care stăpânise cândva dacă îi voi plăti o veneraţie divină, atunci Eu, ca răspuns, l-am îndepărtat de la Mine. Spiritul sau sufletul acestui rege, de fapt, se identifică cu spiritul sau sufletul regelui babilonian Nebucadneţar care, ceea ce emitea ca document în numele său, cerea şi pretindea de la poporul său cu preţul pedepsei cu moartea. Numele său, însă, însemna: "Nu există alt dumnezeu în afară de mine! Voi trebuie să mă adoraţi şi să mă veneraţi în mod suprem ca zeu al vostru cu daruri preţioase.” – Că Eu i-am dat lui Nebucadneţar un Consilium abeundi foarte singular, trebuie doar să mergeţi să-l căutaţi şi să-l citiţi din nou în Scripturi.”, adică spiritul sau sufletul regelui babilonian Nebucadneţar.) firii pământeşti, care este lucrul dorit în trup, pe care însă l-am învins cu statornicie, unde am fost apoi slujit de îngerii puterii Mele vitale şi a virtuţii Mele smerite.

19. Pe 1 iunie M-am lăsat cufundat (botezat) de Ioan în râul Iordan până la cap. (túpa în

germana primitivă, adică scufundare, care a devenit „botez” din germana veche)

20. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a venit ca un „nor alb”, asemănător figurii unui porumbel vizibil deasupra Mea şi s-a oprit deasupra Mea, întrucât Eu Însumi eram Dumnezeu. Am dat ca semn de recunoaştere că Eu eram Mesia, care, în calitate de Duh al lui Dumnezeu în Om, îi indicase lui Ioan anterior, prin cuvântul profetic interior [28]* (*Explicaţia tatălui către Schumi: Matei 3, 13 şi 16, dar la 14, 15 şi 17 este o eroare, o tradiţie falsă şi inventată, pe care Luca a notat-o în anul 54, adică la 24 de ani după moartea lui Ioan, unde versetul 17 apare schimbat cu scena Muntelui Tabor. Cel drept este doar ceea ce a fost revelat aici de Tatăl Însuşi.), că Cel asupra Căruia va vedea acest semn venind şi rămânând, va fi Mesia.

21. Pe 2 iunie, Ioan M-a văzut mergând pe malul râului Iordan şi acolo le-a spus ascultătorilor săi că Eu sunt Mielul lui Dumnezeu care va lua asupra Sa păcatele lumii (Ioan 1, 29-36; - Cuvântul Tatălui).

22. Pe 2 iunie, în al 30-lea an al Meu, Mi-am început slujirea (Cuvântul Tatălui: Luca 3, 23; Ioan 1, 35-40).

23. După ce Mi-am început slujirea, următoarele lucruri trebuie menţionate ca fiind cele mai importante:

- I) Din 2 iunie până pe 15 august i-am primit pe ucenici, dintre care i-am ales ulterior pe cei doisprezece apostoli [29]* (*Apostolii pe care Domnul i-a ales: "Tu, Simon Petru, eşti primul, iar tu Andrei, fratele lui Simon, al doilea; Iacov, fiul lui Zebedeu, tu eşti al treilea; iar tu, Ioan, fratele său, al patrulea; tu Filip eşti al cincelea, iar tu Bartolomeu al şaselea; tu, Toma al şaptelea; iar tu, Matei, vameşul, eşti al optulea; tu, Iacov, fiul lui Alfeu, eşti al nouălea; şi tu Iuda, care se mai numeşte Tadeul, eşti al zecelea, tu Simone din Cana eşti al unsprezecelea; şi tu, Iuda Iscarioteanul, eşti al doisprezecelea" (M.E.I. vol. 1, capitolul 134) (Ioan 1, 37-45; Luca 5, 1-13; Matei 10, 1-4) .

- II) **Am călătorit din loc în loc în Palestina, patria Mea,** şi în ţările vecine (Marea Evanghelie a lui Ioan 10 volume).

- III) Am predicat Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu prin pocăinţa vieţii, am dezvăluit adevărurile despre tainele divine în care trebuie să credeţi şi am învăţat despre virtuţile iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele (Matei 22 , 37-40), smerenia (Predica de pe Munte: Matei capitolul 5,6,7 şi Marea Evanghelie după Ioan 10 volume), mila, răbdarea, curăţia inimii şi împăcarea iubirii frăţeşti.

- IV) Am mustrat necredinţa şi am detestat viciile oamenilor; am contestat erorile de credinţă ale evreilor, cărturarilor şi fariseilor.

- V) Am consolidat învăţăturile şi mărturiile Sfintelor Scripturi prin miracole şi exemple din propria Mea viaţă.

- VI) Am exercitat binecuvântări pretutindeni, în special prin vindecarea bolnavilor.

- VII) Am profeţit evenimente viitoare.

24. Având în vedere aceste fapte, s-ar putea crede că întregul popor a crezut în Mine, dar nu era aşa. Mulţi credeau în Mine, dar marii preoţi, cărturarii şi fariseii nu credeau, ci Mă urau şi încercau să Mă prindă cu tot felul de întrebări înşelătoare, ca să Mă dea pe mâna tribunalului şi să Mă omoare, întrucât învăţătura Mea nu le era adecvată, ci mai degrabă îi lumina cu privire la firea lor.

Capitolul 9

Al patrulea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune:

„...a suferit sub Ponţiu Pilat, a fost răstignit, a murit şi a fost îngropat...”

1. Când s-a încheiat timpul Meu de învăţătură, mai rămânea un ultim lucru de făcut, şi anume să îndur suferinţa anunţată prin profeţi, să pecetluiesc misiunea Mea ca Răscumpărător din păcatul strămoşesc (Evrei 9, 15).

2. Acuzatorii Mei erau preoţii cei mai de seamă, cărturarii şi bătrânii poporului. Şi aşa am

pătimit sub Pontius Pilat, procuratorul împăratului roman Tiberius (Matei 26 şi 27; Marcu 14 şi 15; Luca 22 şi 23; Ioan 18 şi 19).

3. Totuşi, am fost adus la judecată din pură ură şi invidie, sub pretextul că sunt un sacrileg, un încălcător al Sabatului, un instigator şi agitator al poporului împotriva împăratului şi împotriva Templului.

4. Ca răspuns la acuzaţia consiliului suprem al templului, Ponţiu Pilat a ridicat obiecţia că Eu nu intram sub jurisdicţia sa şi, prin urmare, conform legii romane, nu putea găsi nimic ilegal în Mine. Mai mult, a intervenit visul soţiei sale Tullia Innocenzia, la care ţinea foarte mult, şi voia să Mă elibereze. A încercat cu Baraba, prădătorul ucigaş, să Mă salveze, dar nu a funcţionat, nici biciuirea cumplită, care M-a lăsat livid din cauza loviturilor şi a rănilor, cu trupul sfâşiat şi acoperit de sânge; crezând că în acest fel ar putea potoli setea de sânge bestială a acelor tigri furioşi în formă umană, care au cerut imediat şi impetuos răstignirea Mea, iar în cele din urmă, l-au ameninţat pe Pilat că, dacă nu Mă va lăsa să fiu răstignit, îl vor acuza că este duşman al împăratului la Roma; după care s-a speriat şi a cedat, deşi cu mare indignare.

5. Crucea pe care am fost răstignit era considerată printre evrei şi păgâni ca stâlp al dezonoarei, aşa cum este spânzurătoarea astăzi, de aceea, era cea mai infamă pedeapsă. Răstignirea a avut loc pe un mic deal de lângă oraşul Ierusalim, care în celtică şi ebraică se numea Golgota, în latină Calvar, în germană, însă, „locul craniului”.

6. Mulţi oameni cred că Eu, ca Dumnezeu sau om cu spirit avansat, nu am suferit nicio durere. Totuşi, nu a fost aşa, ci, ca om, puteam şi trebuia să sufăr, ca să realizez salvarea din păcatul strămoşesc, pe care, în mod firesc, ca Dumnezeu, nu l-aş fi putut suferi.

7. Totuşi, am suferit sufletesc şi fizic. În sufletul Meu am suferit o mare tristeţe; în Grădina Ghetsimanii eram într-o atât de mare angoasă, înaintea suferinţei pe care am prevăzut-o prin clarviziune, încât am transpirat sânge. Acolo am îndurat fizic suferinţele pe care loviturile şi maltratarea acoliţilor împăratului Mi le-au provocat de la Ghetsimani până la restituirea către Ponţiu Pilat, la curtea de justiţie a lui Ponţiu Pilat, biciuirea sângeroasă şi încoronarea scandaloasă cu coroana de spini; şi după condamnare am suferit mari dureri de la purtarea crucii grele pe trupul Meu epuizat şi neputincios din cauza pierderii de sânge şi, în final, marile răni dureroase pe cruce până la moarte („Patimile lui Hristos” nr. 21)[30]* (*"Patimile lui Hristos" este o carte care nu este în posesia noastră, dar o idee despre suferinţa pe cruce poate fi înţeleasă printr-o altă revelaţie din 1934 "Autobiografia lui Hristos" dată unei persoane care a rămas anonimă.) **(*VEZI ANEXA 6*)**. Pe lângă acestea, am suferit tot felul de insulte, calomnii, dispreţ, batjocură şi diverse alte jigniri, de la interogatoriul din faţa marelui preot Caiafa, până la moartea Mea.

8. Suferinţa de pe cruce a durat două ore şi jumătate, de la trei la cinci şi jumătate după-amiaza. Apoi Iosif din Arimateea şi Nicodim, preotul, Mi-au îngropat trupul într-un mormânt nou, săpat în stâncă, în care nimeni nu fusese încă pus.

9. Totuşi, Divinitatea nu s-a separat de suflet după moartea Mea fizică, deoarece Sufletul Meu omenesc era Înţelepciunea lui Dumnezeu Însuşi (1 Corinteni 1, 24) şi, prin urmare, Divinitatea lui Hristos nu se putea separa de Sufletul Său.

Capitolul 10
Al cincilea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune:
„S-a înălţat la limb, a treia zi a înviat din morţi”

1. Călătoria Mea la iad a constat în următoarele: că am bucurat sufletele care Mă aşteptau, apărând printre ele în transfigurarea cerească şi anunţând răscumpărarea Mea pe cruce ca fiind împlinită. Sufletele nu se aflau în tărâmul morţilor, ci pe înălţimile Firmamentului, iar (pre) iadul lor era pur şi simplu dorinţa neîmplinită de a putea ajunge la Tatăl lor divin ca copii, prin urmare, un limb, altfel numit „Cerul profeţilor”, unde sufletele pure locuiau ca binecuvântate şi aşteptau răscumpărarea din păcatul originar.

2. Dacă osânda veşnică a bisericilor creştine ar fi înţeleasă astfel încât omul să rămână veşnic osândit, ce-ar fi trebuit atunci să caut în iad? De fapt, doctrina condamnării veşnice este o erezie, prin urmare, *se contrazice* cu călătoria Mea în iad.

3. Întrucât Eu, Isus, M-am înălţat în limb cu Duhul Meu divin şi Sufletul Meu divin, atunci doctrina se bazează pe aceasta, că sufletul supravieţuieşte după moarte şi numai el este responsabil pentru tot ceea ce face în viaţa pământească.

4. Totuşi, M-am înălţat în limb pentru a anunţa decedaţi, care Mă aşteptau din vremea lui Adam şi până la moartea Mea pe cruce, biruinţa Mea asupra lui Satan şi a morţii, că păcatul originar săvârşit odată de ei în duhul lui Adam a fost şters şi calea care duce la Tatăl a fost din nou curăţată.

5. Victoria asupra lui Satan înseamnă victoria asupra atracţiilor pentru cele lumeşti şi asupra seducătorul spiritual, prinţul minciunilor, Satana, care inspiră în om tot felul de pofte şi dorinţe de a se bucura de cele lumeşti şi îl întunecă spiritual.

6. Biruinţa asupra morţii, înseamnă biruinţa asupra păcatelor lumii, deoarece păcatul este moartea spirituală a sufletului.

7. În esenţă, însă, a fost o răscumpărare veşnică din păcatul originar al părinţilor din vechime şi a întregii rase umane venite de la Adam şi Eva, care se identifica drept „păcatul primului legământ", aşa cum o face cunoscut Petru în „Scrisoarea către evrei" şi Pavel în „Scrisoarea către romani"; de aceea, am fost numit de către Ioan Botezătorul *„Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii "* (Ioan 1, 29). În felul acesta s-au împlinit şi pasajele profeţilor primului Legământ, aşa cum se spune prin David: (Psalmul 68, 18) «*Te-ai suit pe înălţime şi ai luat pe prinşii de război* (pentru păcatului strămoşesc) *cu Tine* (căci de acolo ei M-au însoţit în procesiune triumfală din toate direcţiile ca Tatăl lor Ceresc)». Un alt pasaj din Zaharia (Zaharia 9, 11) spune: „*Vei fi eliberat* (de păcatul originar) *din robia ta prin sângele legământului tău* (nou)*"*.

8. Erau acolo părinţii din vechime, care altfel sunt numiţi „patriarhi", apoi profeţii şi diverşi alţi devotaţi care au murit înainte ca Eu să Mă înalţ în limb.

9. Regele David vorbeşte despre răscumpărarea din limb (Psalmii 16, 9-10) cu 1076 de ani mai devreme, spunând: „*Inima mea se bucură şi sufletul meu se veseleşte şi chiar şi trupul meu se odihneşte în lunişte. Căci Tu* (Iahve) *nu-mi vei lăsa sufletul în* (pre) *iad."*

10. Motivele pentru care am înviat după moartea trupului Meu de carne sunt următoarele:

- I) Pentru că, pasajele din profeţi şi profeţiile Mele trebuiau să se împlinească, astfel:

- II) Regele David: „*Tu, Iahve, nu vei lăsa pe cei dragi ai Tăi să vadă putrezirea "* (Psalmii 16, 10).

- III) Osea: «*Vreau să-i răscumpăr din* (pre) *iad şi să-i salvez de moartea* (spirituală, păcatul originar)*. Moarte, Eu* (Iahve în Isus) *vreau să fiu o otravă pentru tine; Iad, vreau să fiu stricătorul tău "* (Osea 13, 14).

- IV) Eu, Isus , le-am spus evreilor cu ocazia purificării Templului (Ioan 2, 19-21): „*Dărâmaţi acest Templu, iar în trei zile îl voi ridica din nou",* însemnând de acea dată, Templul trupului Meu.

- V) După aceea le-am spus şi evangheliştilor (Matei 12, 22-40 şi Luca 13, 31-33), că voi învia a treia zi.

- VI) Pentru a da lumii o dovadă incontestabilă a adevărului învăţăturii Mele şi a Dumnezeirii Persoanei Mele, aşa cum scrie Pavel: „*Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică ar fi atunci propovăduirea noastră şi zadarnică ar fi credinţa voastră. "* (1° Corinteni 15, 14).

- VII) Pentru a întări speranţa oamenilor şi pentru a oferi dovezi că moartea este biruită din esenţa păcatelor omului, întrucât moartea este doar consecinţa păcatului. Prin urmare, Pavel scrie: „ *Dar acum Hristos a înviat din morţi, pârga celor adormiţi; căci, dacă moartea a venit prin om* (păcatul = Adam), *tot prin om a venit şi învierea morţilor* (fără păcat = Isus)" (1 Corinteni 15, 20-21).

11. Învierea Mea a avut loc pe 27 martie la ora 3 dimineaţa [31]* (*Aşadar, conform numărătorii moderne a timpului care începe după miezul nopţii, învierea a avut loc pe 28 martie

la ora 3 dimineaţa.).

12. Am înviat din morţi din propria Mea putere, nemuritor şi triumfător ca învingător al morţii şi al diavolului, aşa cum am spus la Cina cea de Taină: *„De aceea Tatăl Mă iubeşte, pentru că Îmi dau viaţa ca s-o iau iarăşi. Nimeni nu Mi-o poate lua, ci Eu o dau de la Mine; am putere s-o iau iarăşi "* (Ioan 10, 17-18).

13. Petru spune în „Scrisoarea către Evrei": *„Pentru ca, prin moarte* (pentru păcatul strămoşesc), *Isus să nimicească pe cel care avea puterea morţii, adică pe diavolul "* (Evrei 2, 14).

Capitolul 11

Al şaselea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune:
„S-a înălţat la cer, şade la dreapta lui Dumnezeu Tatăl atotputernic"

1. Înălţarea Mea (Luca 24, 50-51) a avut loc în a patruzecea zi după învierea Mea, adică pe 7 mai, în prezenţa ucenicilor şi prietenilor Mei, şi anume pe Muntele Măslinilor (Fapte 1, 9 ; 1 Corinteni 15, 6).

2. Pavel a scris despre aceasta în „Scrisoarea către Coloseni": *„Dacă deci a-ţi înviat* (duhovniceşte) *împreună cu Hristos* (după ce a-ţi părăsit cele lumeşti), *atunci căutaţi lucrurile de Sus, unde este Hristos, care şade la dreapta lui Dumnezeu* (Coloseni 3, 1)».

3. Faptul că Isus şade la dreapta lui Dumnezeu înseamnă că Eu deţin puterea supremă sau divină şi stăpânirea asupra a tot ce este în Cer şi pe Pământ, aşa cum am spus în ziua Înălţării:

- *„Toată puterea Mi-a fost dată în Cer şi pe Pământ "* (Matei 28, 18).

Capitolul 12

Al şaptelea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune:
„Va veni să judece viii şi morţii"

1. Această profeţie se împlineşte acum; de fapt, timpul judecăţii lumii este deja aici, pentru că oamenii au uitat pe Dumnezeu, Îl neagă şi păcătuiesc rău împotriva tuturor poruncilor Sale.

2. Renaşterea Mea a avut loc pe norii cerului, ai căror nori sunt cuvintele Tatălui Meu prin care Eu vorbesc personal, care, însă, Mă ascund şi se aud doar cuvintele Mele, dar nu Mă vedeţi; în plus, vin cu mare putere în evenimentele naturale, elementare şi mondiale şi (o voi face) în mare măreţie, cu copiii Mei urmându-Mă (Matei 24, 30 / 26, 64).

3. Voi veni pentru a ţine judecata lumii şi pentru a judeca viii şi morţii, aşa cum relatează Petru în Faptele Apostolilor (Faptele Apostolilor 10, 42). Prin *„vii"* se înţelege drepţii, prin *„morţi"* păcătoşii.

4. Mai întâi voi lăsa oamenii să fie învăţaţi, astfel încât să înveţe să înţeleagă ce este bine şi ce este rău, apoi îi voi judeca după viaţa şi faptele lor ca urmare a învăţăturii, răsplătindu-i cu viaţa veşnică pe cei care au acceptat şi au urmat învăţătura (Noua Revelaţie), ceilalţi, care nu vor îndeplini dinainte cerinţele vieţii şi acţiunii conform învăţăturii, Îi voi pedepsi cu moartea trupului şi foarte curând vor fi luaţi în viaţa de apoi (2 Corinteni 5, 10; Matei 25, 46 poate fi înţeles doar spiritual, nu material), deoarece ei nu sunt potriviţi pentru noua Împărăţie cerească a Iubirii de pe Pământ.

Capitolul 13

Al optulea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune:
„Cred în Duhul Sfânt"

1. Duhul Sfânt este Voinţa lui Dumnezeu, cel care pune în acţiune tot ceea ce Iubirea şi Înţelepciunea din Dumnezeu au hotărât să realizeze.

2. Pentru a înţelege funcţia Duhului Sfânt în Dumnezeu, acesta trebuie comparat cu spiritul nervos similar din om, care este tocmai puterea voinţei active a omului, de a duce la îndeplinire ceea ce a hotărât iubirea şi înţelepciunea sa.

3. Duhul Sfânt purcede simultan de la Tatăl şi de la Fiul, deoarece Tatăl este una cu Fiul, adică pentru că Iubirea şi Înţelepciunea sunt unite în Dumnezeu.

4. Duhul Sfânt sfinţeşte omul prin Harul Său:

- I) pentru ca omul să poată face penitenţă pentru păcatele sale (Romani 1, 4),
- II) pentru ca el să poată împlini Voia lui Dumnezeu (Filipeni 2, 14),
- III) pentru ca El să-l sfinţească prin daruri şi haruri cu aşa-numita „naştere din nou a duhului", care este botezul cu foc al Duhului Sfânt despre care vorbeşte Ioan Botezătorul şi cu care ucenicii au fost botezaţi şi harificaţi la Cincizecime (1 Corinteni 12).

5. Harurile şi darurile renaşterii sunt următoarele:

- învăţătura înţelepciunii;
- învăţătura cunoaşterii;
- tăria credinţei, solidă ca o stâncă;
- puterea de a vindeca bolnavii;
- darul puterii miraculoase;
- darul profeţiei sau divinaţiei;
- darul de a distinge spiritele;
- darul limbajului;
- darul interpretării Sfintelor Scripturi;
- puterea vorbirii;
- puterea rugăciunii;
- darul voinţei;
- darul de a-i învăţa pe alţii;
- darul elocvenţei;
- darul clarviziunii, clar-auzului şi al percepţiei clare;
- harul puterii de a alunga spiritele rele (diavolii);
- harul că otrăvurile sunt inofensive;
- cuvântul interior;
- darul puterilor spirituale;
- darul virtuţilor;
- harul şi darul iubirii, bucuriei şi desfătării;
- harul răbdării şi al păcii interioare;
- harul smereniei;
- harul eliberării de păcat.

Capitolul 14

Al nouălea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune: *„Sfânta Biserică a lui Hristos* (mai târziu schimbată în „catolică") *, comuniunea celor binecuvântaţi"*

14/1 - Singura Biserică care face binecuvântaţi

1. Aşa cum există un singur Dumnezeu în Hristos, tot aşa poate exista o singură Biserică adevărată a lui Hristos, iar dacă aceasta nu se află în inimile oamenilor în care trăieşte Duhul Meu, atunci nu se află nicăieri, pentru Duhul lui Hristos, care este Duhul Sfânt (vezi „Hristos şi Biblia" capitolul 49, „Duhul lui Dumnezeu în om") şi este numit Dumnezeu cel viu, trăieşte numai în inimile oamenilor plini de iubire şi lucrează prin ei.

2. Prin urmare, singura Biserică adevărată care face binecuvântaţi în sensul divin, este o inimă umană curată, care Îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus toate lucrurile şi pe aproapele său ca pe sine însuşi; de fapt, o astfel de inimă este adevărata şi sfânta Biserică a lui Hristos.

3. Dovada că Sfânta Biserică a lui Hristos este doar o inimă omenească bogată în iubire se bazează pe faptele Mele divine, care sunt taina descoperită prin Mine, Hristos, în Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni, în raport cu descendenţa, spiritualizarea şi îndumnezeirea lor, pe baza cărora adevărul faptelor este luminat de următoarele dovezi:

- I) Eu sunt viaţa spirituală a lumii, de aceea nimeni nu trebuie să-L caute pe Dumnezeu în materia moartă a bisericilor făcute de oameni, căci numai viaţa prin viaţă poate genera din nou viaţă conform duhului.

- II) Pentru că conform scrisorii deschise pe care Pavel a scris-o în Scrisoarea către Corinteni şi în Scrisoarea către Romani, *„ ...Dumnezeu locuieşte numai în inimile copiilor Săi”* .

- III) Pentru că Eu sunt Sfânt în conformitate cu Iubirea Mea, care este Lumina primordială a Infinitului şi, pentru că numai această Lumină primordială este Soarele central primordial al tuturor sorilor spirituali ai copiilor Mei.

- IV) Pentru că locuiesc în această Lumină primordială într-o condiţie absolută şi, pentru că sunt extrem de Sfânt şi deci inaccesibil (1 Timotei 6, 16) şi de acolo las Iubirea Mea să curgă în lumea copiilor Mei.

- V) Pentru că din această Lumină primordială, care este Iubirea infinită a lui Dumnezeu pentru copiii Mei, prin Mine, Isus, a venit răscumpărarea din păcatul strămoşesc (Pavel scrie către Efeseni 5, 25-27: *„Hristos a iubit Biserica şi S-a jertfit pe Sine pentru ea* [prin suferinţă şi moarte] *pentru ca s-o sfinţească şi să o purifice* [de păcatul strămoşesc] *astfel încât să o prezente înaintea Lui Însuşi* [ca] *o Biserică glorioasă, fără pete, fără zbârcituri sau alte defecte de felul acesta, ci sfântă şi imaculată* ») şi din păcatele Vechiului Testament derivate din aceasta, prin suferinţa şi moartea de pe Golgota şi, în acelaşi timp, a adus oamenilor salvarea filiaţiei lui Dumnezeu.

14/2 - Ce spune Dumnezeu când oamenii construiesc temple idolatre, numite astăzi „biserici”?

4. Am menţionat prin profetul Osea, că atunci când oamenii Îl uită pe Dumnezeu [32]* (*Osea 8, 14. Mai multe detalii în cartea "Sfânta Treime”.), îşi construiesc tot felul de aşa-zise imagini şi statui sfinte, care astăzi sunt numite „biserici”.

5. Dacă creştinii construiesc astfel de biserici idolatre şi se roagă în ele după doctrina preoţească, atunci coboară în păgânismul creştin, pentru că alături de unicul Sfânt (Ioan Evanghelistul i-a auzit pe fericiţii din Cer cântând astfel: ... « *Doamne Dumnezeule! Doamne Atotputernic, Rege al popoarelor... Numai Tu eşti Sfânt* ” – Apocalipsa 15, 4. – Dacă numai Dumnezeu este Sfânt, atunci evident că nu există alţi sfinţi) se mai adoră o mulţime de sfinţi falşi, pe care preoţii lacomi i-au ridicat la rang de sfinţi, ceea ce înseamnă că i-au stabilit ca dumnezei, în mod arbitrar şi împotriva primei porunci a lui Dumnezeu («*Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine* - Exodul 20, 3), pentru ca credulii să aducă jertfe Bisericii pentru aceştia!

6. De aceea am spus, prin Osea, *că oamenii îşi construiesc temple idolatre când uită de Dumnezeu*, pentru că este şi a fost strict interzis de Mine, prin Moise, să aducă imagini şi statui alături de Mine (*“Să nu aveţi alţi dumnezei alături de Mine”,* care înseamnă şi sfinţi). Să nu v[faceţi imagini cioplite, nici reproduceri despre ceea ce este sus în Cer, pe Pământ sau sub Pământ, să nu vă închinaţi la astfel de lucruri, nici să vă rugaţi la ele sau să le cereţi ajutor, aşa cum se întâmplă în bisericile romano-catolice, deoarece Eu, Iahve, Dumnezeul tău, pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la a treia şi a patra generaţie (Exodul 20, 3-5).

14/3 - Biserica si ceremoniile

7. Ceremoniile Bisericii sunt păgânism creştin, deoarece Eu, Hristos, ca Dumnezeu, nu am introdus nicio ceremonie care să fie practicată în învăţătura Mea, ci mai degrabă ceremoniile au fost transferate şi introduse în creştinism de către Biserica Romană în secolele creştine ulterioare din ceremoniile păgâne din vremea Vechiului şi Noului Testament, în mod arbitrar şi împotriva

Voinţei Mele divine.

8. Eu, aşa cum am spus mai înainte, nu am poruncit niciodată să se construiască temple sau biserici, de vreme ce nu locuiesc în nici un templu sau biserică, ci numai în inimile oamenilor.

9. Apare întrebarea: „*Cum să interpretăm declaraţia lui Iahve conform căreia fiul lui David trebuia să-I construiască o casă de rugăciune* ?"

10. Această declaraţie a fost înţeleasă în mod greşit, deoarece Eu, ca Iahve, prin aceasta nu mă refeream la o casă de rugăciune materială, ci la una spirituală în inimile oamenilor.

11. Ce voiam să-i spun lui David prin profetul Natan (2 Samuel 7, 12) cu următoarele cuvinte ale profeţiei: « *De aceea, când se vor împlini zilele tale* (pământeşti)*, şi te vei culca cu părinţii tăi* (morţi în trupul de carne) *Eu voi ridica după tine o sămânţă a ta care va ieşi din pântecele tale şi voi întări împărăţia lui".*

12 **.** Prin aceasta nu voiam să spun că Solomon trebuia să-Mi construiască o casă de rugăciune, ci că acest *urmaş din David* (Isus) va fi trezit în viitor *prin sămânţa lui David* (Maria).

13. Din aceasta rezultă că, dintr-un trup de carne în descompunere care zace în mormânt printre morţi, nu se pot naşte descendenţi conform conceptelor umane; – şi deoarece Solomon la momentul morţii tatălui său, era deja un bărbat adult de 38 de ani (mesaj de la Tatăl Isus către Schumi din 21 ianuarie 1903). Prin urmare, profeţia nu se poate referi la Solomon, care a urcat pe tron imediat după moartea tatălui său.

14. Versetul 13 al acestei profeţii spune: „*El va zidi o casă Numelui Meu, iar Eu Îi voi întări scaunul împărăţiei pentru totdeauna!"* »

15. Semnificaţia acestui verset trebuie interpretat astfel: – dacă în această profeţie s-ar fi avut în vedere tronul temporal al lui David sau al lui Solomon, atunci promisiunea lui Iahve, că El îşi va confirma veşnic tronul regal, ar fi o minciună, deoarece tronul temporal al Casei lui David a dispărut din lume cu mult înainte de venirea lui Mesia.

16. Versetul 14 spune: «*Eu Îi voi fi Tată, iar El Îmi va fi Fiu* », ceea ce înseamnă că acest descendent al lui David nu va fi cu adevărat un fiu al lui David, ci un fiu al lui Dumnezeu, întrucât Iahve, şi nu David, va fi adevăratul Său Tată. – Din aceasta se clarifică sensul profeţiei, că urmaşul profeţit al lui David nu este nimeni altul decât Isus Hristos, Dumnezeu Însuşi devenit Om, care, conform Înţelepciunii Sale divine, a fost numit „Fiul lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1, 24).

17. Cum trebuie să fie înţeleasă promisiunea Mea din versetele 12 şi 13, unde se spune că Iahve vrea să confirme tronul Împărăţiei lui Isus pentru totdeauna?

18. Deja ca Fiu nou-născut, Eu, Isus, am numele de *Prinţ al Păcii* (Isaia 9, 5). Şi înaintea lui Pilat am spus deschis că sunt Împărat, dar că împărăţia Mea nu este din lumea aceasta (Ioan 18, 36-37). Prin urmare, promisiunea lui Iahve înseamnă că El îi va confirma fiului lui David, Isus, tronul Său spiritual al păcii *în inimile oamenilor, pentru veşnicie*.

19. Versetul 16 spune: „*Casa ta şi împărăţia ta vor fi întărite pe vecie înaintea ta şi tronul tău va dăinui în eternitate "*.

20. Deoarece tronul temporal al lui David a încetat să mai existe deja din Vechiul Testament, nu putea fi înţeles acest lucru, ci tronul spiritual al fiului lui David, Isus Hristos, ca prinţ spiritual al păcii pentru oameni. Întrucât Eu, Isus, sunt un descendent al casei lui David, casa şi tronul lui David vor continua să existe spiritual pentru totdeauna în Isus Iahve Savaot.

21. *Dar Eu, Isus, ca fiu al lui David menţionat în profeţie, nu am construit şi nici nu am vorbit niciodată despre construirea unei case de rugăciune*. Căci Eu, Isus, ca Reprezentant spiritual al tronului spiritual al lui David, am fost chemat să construiesc un tron spiritual în inimile oamenilor, un locuinţă a iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, prin învăţătura Mea divină a Iubirii, iar această casă a Iubirii lui Dumnezeu în inimile oamenilor am construit-o prin învăţătura Iubirii pe care am expus-o şi am predat-o.

22. Din profeţia discutată rezultă că este dovedit istoric de viaţa Mea ca Isus, că Dumnezeu nu a poruncit niciodată construirea unei case de rugăciune din lemn sau piatră, ci că Solomon a construit Templul din Ierusalim dintr-o înţelegere greşită a sensului literal al profeţiei.

23. Din moment ce am spus să nu construiască nicio biserică, – atunci nu ar trebui să se mai construiască?

24. O, da, poate fi construită, dar numai ca loc de întâlnire pentru credincioşi, dar fără altare, nici decoraţiuni cu imagini şi statui care să-i reprezinte pe aşa-numiţii „sfinţi", deoarece, ca loc de întâlnire, trebuie să servească doar scopurilor divin-spirituale, care sunt: predicarea, primirea Euharistiei, discutarea şi informarea cu privire la chestiuni spirituale, în mod public şi liber.

25. Întrucât adevărata Biserică a lui Hristos se recunoaşte prin şapte caracteristici, iar acestea sunt:

- I) unitatea credinţei, aşa cum scrie Pavel în Scrisoarea către Efeseni (4, 5-6): „*Un singur Domn, o singură credinţă şi un singur botez,* (care este botezul Duhului Sfânt conform învăţăturii lui Ioan Botezătorul, Ioan 1, 33); *şi un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, Care este mai presus de toţi şi lucrează în tot şi în noi toţi*." Şi din nou: „ *El nu este un Dumnezeu al discordiei, ci al păcii "* (1 Corinteni 14, 33), aşa cum Eu învăţ în toate comunităţile credincioşilor.
- II) iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele,
- III) răbdarea faţă de slăbiciunile, greşelile şi neajunsurile aproapelui,
- IV) mila faţă de cei săraci şi nevoiaşi,
- V) o conduită de viaţă castă, în gânduri, în cuvinte şi în fapte,
- VI) grija păcii cu fiecare fiinţă umană,
- VII) altruismul în marile nevoi ale altora.

26. Adevărata Biserică a lui Hristos este numită şi „Comunitatea lui Hristos", iar aceasta este comunitatea şi unitatea adepţilor credinţei conform adevăratei Mele învăţături, care altfel se numeşte ***Teosofia Creştină***.

27. Sfânta Biserică a lui Hristos este cu adevărat o Biserică universală, pentru că Eu sunt Întemeietorul ei, un Împărat spiritual al lumii, şi Eu însumi le-am spus ucenicilor Mei: „*Mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu, la toţi oamenii "*.

28. Adevărata Biserică este sfântă:

- I) pentru că Eu, fondatorul ei, Isus Hristos, sunt Duhul Sfânt al lui Dumnezeu;
- II) pentru că învăţătura ei este Înţelepciunea lui Dumnezeu;
- III) pentru că aceasta sfinţeşte credincioşii, urmaşi ai adevăratei învăţături;
- IV) pentru că în puritatea principiilor ei este inatacabilă;
- V) pentru că răspânditorii acestei învăţături sunt adevăraţii slujitori ai lui Dumnezeu. După cum a scris Pavel în Scrisoarea către Efeseni (2, 20): „*Voi sunteţi ridicaţi pe temelia profeţilor şi a apostolilor, având pe Isus Hristos însuşi ca piatră din capul unghiului*»;
- VI) pentru că ea este veşnică, la fel ca Mine, Întemeietorul ei;
- VII) pentru că ea formează oamenii ca fii ai lui Dumnezeu, deci ca zei.

29. Adevărata Mea învăţătură diferă de cea a bisericilor şi sectelor creştine pentru motivul că în biserici şi secte există peste tot diferenţe în interpretarea Sfintelor Scripturi, iar în predarea învăţăturii şi în diferite puncte de vedere ele se contrazic reciproc, deoarece există tot atâţia capi câte Biserici şi secte creştine există şi, pentru că fiecare îşi învaţă şi îşi reprezintă punctul său de vedere în faţa comunităţii sau sectei de sub ea, în timp ce în adevărata învăţătură a lui Hristos, Eu, Isus Hristos Însuşi, sunt Învăţătorul şi capul Bisericii şi al comunităţii (Efeseni 5, 23), care îi învăţ şi îi călăuzesc prin propriul Meu Cuvânt şi astfel unitatea credinţei domneşte în învăţătura Mea pură.

30. Diferenţa dintre religia Bisericilor şi sectelor creştine şi adevărata învăţătură a lui Hristos constă şi în faptul că primele se combat, se defăimează şi se persecută între ele cu mare violenţă, în timp ce în religia autentică a lui Hristos discordia şi separarea nu pot şi nu trebuie să apară niciodată, dacă adepţii respectă principiul că nimeni nu poate introduce şi susţine un nou punct de vedere sau o nouă învăţătură*, decât dacă acesta a fost dictat de Hristos Însuşi,* întrucât, conform lui Matei capitolul 23, 8-10 există un singur Învăţător, iar acesta este Hristos, şi întrucât **Teozofia creştină** nu recunoaşte un cap vizibil şi lumesc al credinţei, ci Isus Hristos Însuşi este Capul comunităţii care îi învaţă şi îi călăuzeşte prin propriul Său Cuvânt.

31. Porunca Mea către Petru: „*Paşte mieii Mei*, *paşte oile Mele "* înseamnă că Petru trebuia să înveţe şi să călăuzească oameni, tineri şi bătrâni, deoarece mieii şi oile Mele sunt copiii şi

oamenii adulţi.

32. Însă aceasta nu i-a acordat lui Petru niciun privilegiu în faţa celorlalţi apostoli şi nu l-a făcut cap al apostolilor şi al comunităţii, ci a fost aceeaşi poruncă dată lui Petru care mai târziu a fost dată tuturor apostolilor pe Muntele Măslinilor cu ocazia Înălţării, care spune: *«Mergeţi în mijlocul popoarelor şi învăţaţi-i Evanghelia Mea şi iniţiaţi-i în iubirea Tatălui, în învăţătura Înţelepciunii Fiului şi prin puterea Duhului Sfânt, într-o credinţă fermă "*.

33. Dovezile care arată că Petru prin cuvintele *„paşte mieii Mei, paşte oile Mele"* nu a fost numit cap al apostolilor şi al comunităţii, sunt următoarele (Ioan 21, 15-17):

- I) Ucenicii şi apostolii Mei nu erau miei (adică copii sau tineri), ci erau plini de vigoare şi, în parte, erau bărbaţi în vârstă; – nici măcar nu erau oi, pentru că oile trebuie să aibă un păstor care să le hrănească. În schimb, ucenicii Mei erau ei înşişi păstori, fiind oameni instruiţi în religia lui Hristos prin Mine, Isus Însuşi.

- II) Faptul că Petru nu a fost un conducător este demonstrat şi de faptul că Pavel în anul 51 vorbeşte despre cei trei stâlpi ai comunităţii din Ierusalim: Ioan, Iacov şi Petru, dar nu despre un (singur) stâlp sau un singur cap.

- III) Pavel nu a fost instruit de Petru ca apostol; dimpotrivă, Petru a fost chiar mustrat foarte aspru de Pavel în Antiohia, pentru faptul că el însuşi nu făcea ceea ce pretindea altora să facă, - şi în cele din urmă, Pavel este cel care în anul 51, la prima adunare religioasă, a lansat un atac împotriva tuturor apostolilor, i-a mustrat foarte aspru şi i-a informat că constituţia lor iudeo-creştină provenită de la păgâni, era o erezie.

34. Din aceasta rezultă că nu l-am făcut niciodată pe Petru conducătorul comunităţii religioase şi al apostolilor. Cât despre cum stau lucrurile cu cheile lui Petru, citiţi mai jos cuvântul despre „păcate" [33]* (*Vezi capitolul 15, 8.).

35. Adevărul dacă o învăţătură necunoscută anterior este autentică, adică dată de Mine, Tatăl Isus, se recunoaşte prin aceasta: atunci când, după rugăciuni umile pentru clarificare adevărului, oriunde cineva întreabă pe un cărturar de încredere al lui Dumnezeu, Eu, Isus Însuşi, explic faptul ca fiind adevărat şi provenind de la Mine.

36. Mai mult, chiar şi în Teozofia creştină există ghizi ai comunităţii de adepţi ai acestei confesiuni, adică aceia care s-au apropiat de renaştere, pe care Dumnezeu Însuşi îi stabileşte ca ghizi ai fraţilor lor, astfel încât aceştia să se poată îndrepta oricând spre îndrumarea lor şi să-i poată consulta cu privire la un lucru sau la altul pe care ei nu îl cunosc, cu condiţia ca ei înşişi să îl înţeleagă corect. Totuşi, Ghidul principal sunt Eu, Însuşi Tatăl Isus, deoarece chiar şi *ghidul stabilit de Mine* trebuie să-Mi ceară explicaţii cu privire la chestiuni de îndoială.

37. Prin urmare, în interpretarea cuvintelor Mele părinteşti, acolo unde acestea ascund în ele o semnificaţie spirituală, trebuie să vă întoarceţi spre Mine printr-un mijlocitor, deoarece numai Eu le pot interpreta prin Duhul Meu Sfânt şi le pot dicta prin mijlocitorii Mei scribi, pentru a le face publice spre cunoaşterea generală a adevărului.

38. Adevărata Mea Biserică şi comunitate se bazează pe credinţa neclintită *că este adevărul*, motiv pentru care l-am numit pe fiul lui Iona, Simon Petru sau Chifa, o „stâncă", pentru că Simon, fiul lui Iona, avea o credinţă adevărată că Eu, Isus, eram Fiul lui Dumnezeu şi Mesia cel promis.

39. De aceea, i-am spus lui Petru: «*Simone, fiul lui Iona, îţi spun: tu eşti piatra* (în ebraică Kephas, în latină Petrus) *şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea* (sau comunitatea) *şi porţile iadul nu o vor birui* (Matei 16, 17-18)».

40. Porţile iadului menţionate aici sunt acei oameni care în întunericul lor spiritual combat adevărata Biserică a lui Hristos, o defăimează, o denigrează şi o persecută prin cuvânt şi faptă.

41. Se pune întrebarea: *„În ce casă de rugăciune trebuie să meargă omul să se roage acum? Cine este preotul care jertfeşte?"* . Şi din nou: *„Unde locuieşte Dumnezeu?"*

42. Omul trebuie să meargă să se roage în locul unde vrea şi poate, ...dar mereu în cămăruţa tăcută a inimii sale; deoarece:

- I) trupul omului este un Templu viu al lui Dumnezeu;

- II) sufletul este adevăratul preot jertfelnic în el, întrucât acesta, prin penitenţa vieţii, abnegaţia în faţa lumii şi renunţarea la bucuriile ei în tot ceea ce gândeşte, doreşte, vorbeşte şi

face, trebuie să se sacrifice zilnic Dumnezeului său;

- III) întrucât Cel Preasfânt sau Dumnezeu Însuşi locuieşte ca Duh divin în inima sufletului, prin urmare, omul Îl are pe Dumnezeu în duhul emanat din iubirea inimii sale; iar prin activitatea în iubire pentru aproapele său, I se închină Lui (Îl adoră) în adevăr.

14/4 – Rugăciunile nu trebuie adresate niciunei comunităţi de binecuvântaţi

43. Credincioşii creştini fervenţi au legătura cu cei binecuvântaţi prin comuniune, întrucât toţi au o credinţă care îi instruieşte şi îi călăuzeşte în practicarea unităţii paşnice, a iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, a smereniei, a răbdării, a milei şi a purităţii vieţii.

44. Credincioşii de pe Pământ au încă această comuniune între ei, care se roagă pentru convertirea tuturor oamenilor şi, prin aceasta, săvârşesc lucrări plăcute lui Dumnezeu, încercând să-şi încurajeze aproapele prin exemple bune, prin învăţături spirituale şi prin trimiteri la cărţi spirituale bune, pentru a-i conduce la adevărul învăţăturii divine.

45. Valoarea rugăciunii era deja cunoscută celor din vechime, aşa că Onia [34]* (*Onia: mare preot, şi-a întins mâinile şi s-a rugat pentru tot poporul evreu.) a subliniat-o spunând: « *Acesta este prietenul fraţilor săi şi al poporului lui Israel; el este cel care se roagă mult pentru popor şi pentru întreaga cetatea sfântă a Ierusalimului, el este Ieremia, profetul lui Dumnezeu* " (2 Macabei 15, 14).

46. Iată ce spune şi ucenicul Meu Iacov: „*Rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să puteţi obţine mântuirea; căci mult poate rugăciunea stăruitoare a celor drepţi* " (Iacov 5, 16).

47. Printre ei se numără şi membrii ai Bisericii lui Hristos, credincioşii creştini fervenţi.

48. Capul membrilor comunităţii lui Hristos sunt Eu, Isus Hristos Însuşi. Urmează acum o explicaţie cu privire la comunitatea originară a lui Hristos. Eu i-am instruit pe unii dintre ei ca ucenici prin auto-învăţare, dintre care au fost aleşi cei 12 apostoli. Mai târziu, după botezul de la Cincizecime, profeţii, învăţături şi alte daruri ale Duhului Sfânt, au fost date prin cei aleşi, adică prin cei renăscuţi. Prin urmare, diferitele nume, cum ar fi apostoli, profeţi, evanghelişti, pastori şi învăţători, au fost acceptate în mod eronat ca şi cum Eu, Hristos, le-aş fi stabilit, ceea ce contrazice adevărul.

49. Toţi cei înzestraţi cu har au fost chemaţi să practice adevărul prin iubirea aproapelui şi să crească în virtuţi prin Mine, întrucât Eu, Hristos, sunt capul prin care este legat întregul trup şi este conectat şi care, prin ajutorul oferit de toate încheieturile, îşi trage propria dezvoltare conform activităţii atribuite fiecărui mădular, pentru a se zidi pe sine însuşi în iubire (Efeseni 4, 11-16).

50. Pavel scrie în Scrisoarea către Romani: „După *cum într-un trup avem mai multe mădulare, dar nu toate mădularele au aceeaşi funcţie, tot aşa şi noi, care suntem mulţi, formăm un singur trup în Hristos, dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora, ale întregului*" (Romani 12, 4-5).

51. Oamenii au comuniune spirituală cu spiritele binecuvântate şi cu spiritele nefericite din viaţa de apoi. – Spiritele binecuvântate sunt cele care locuiesc în regiunile paradisiace sau cereşti, în timp ce spiritele nefericite sunt cele care locuiesc în întunericul iadului.

52. Uniunea care îi uneşte pe oameni cu cei binecuvântaţi din paradis şi din Cer constă în faptul că oamenii se adresează acestora cu tot felul de cereri pentru a-i determina să-i ajute în nevoile pământeşti.

53. Oamenii sunt ascultaţi, dar în funcţie de ceea ce cer, dacă cererea priveşte chestiuni pământeşti care, dacă ar fi ascultate, le-ar cauza daune spirituale, nu vor fi ascultaţi; dacă, în schimb, priveşte bunăstarea spirituală, atunci Eu, Isus Însuşi, sunt cei care îi ascultă, nu cei binecuvântaţi. Există totuşi excepţii, dar acestea sunt rare [35]* (*Mai multe despre acest subiect în "Cartea de rugăciuni".)

54. Numai că rugăciunea către duhurile binecuvântate nu este îndreptăţită înaintea lui Dumnezeu, deoarece şi cei binecuvântaţi au propria lor sarcină, şi anume, să se înalţe tot mai sus pentru a se apropia de Dumnezeu. Însă, invocându-i, sunt tulburaţi în sarcina lor şi sunt târâţi în treburile materiei şi ale lumii.

55. De aceea, nu trebuie să vă întoarceţi către nimeni, decât doar către Mine, Isus Hristos, căci Eu locuiesc în inima fiecărui om şi împărtăşesc cu omul suferinţa şi bucuria lui; din acest motiv, ca parte cointeresată ascult şi pentru a vedea dacă rugăciunea este îndeplinită cu seriozitate şi în mod corespunzător şi nu contravine mântuirii omului.

56. Comuniunea pe care o aveţi cu duhurile nefericitele ale iadului, întrucât aceştia sunt oamenii care au trăit în lume într-un mod nespiritual, este aceea ca voi să vă rugaţi pentru ei, pentru ca Dumnezeu să-i lumineze şi să-şi recunoască greşelile şi păcatele, să se convertească şi înceapă să ducă o viaţă spirituală, prin care să se elibereze de iad şi să ajungă în paradisul inferior pentru dezvoltarea ulterioară a vieţii spiritului.

57. Rugăciunea pentru cei decedaţi este o lucrare de iubire faţă de aproapele, deoarece mai ales în timpul prezent toţi oamenii ajung în iad, pentru că au trăit într-un mod greşit, prin urmare, conform învăţăturii anticreştine şi, prin aceasta, îşi procură iadul ca patrie în tărâmul spiritelor.

58. Rugăciunea pentru rezultate sănătoase ale celui decedat era deja cunoscută în Vechiul Testament, aşa cum este relatat în Macabei (2 Macabei 12, 46): *„Este un gând sfânt şi sănătos a te ruga pentru cei decedaţi, ca să fie eliberaţi de păcatele lor".*

Capitolul 15

Al zecelea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune: *„iertarea păcatelor"*

15/1 – Numai cel ofensat poate ierta păcatele

1. Termenul *„păcat"* include toate ofensele pe care omul le comite împotriva lui Dumnezeu sau împotriva aproapelui său.

2. Însă, dacă omul comite o crimă asupra lui însuşi, fie că este vorba o mutilare a trupului, de o îmbolnăvire sau de sinucidere, înaintea lui Dumnezeu este aceeaşi crimă ca şi cum ar fi comis-o asupra aproapelui său.

3. Sufletul comite fiecare păcat deoarece trupul de carne este doar un instrument al activităţii sale, însufleţit prin el. Prin urmare, numai sufletul trebuie să ispăşească păcatele, căci el este iubitorul de rezultat şi, prin urmare, numai el, după moarte, ajunge în întunericul şi chinurile iadului, în timp ce trupul, fără durere, rămâne încredinţat pământului şi putrezeşte.

4. Totuşi, prin pocăinţă, ispăşirea greşelilor şi penitenţele vieţii, toate acele păcate pe care omul le comite după ce începe să facă distincţia între bine şi rău, sunt iertate, ceea ce, totuşi, nu se întâmplă înainte de al optulea an.

5. Dreptul de a ierta păcatele aparţine întotdeauna celui care, prin păcătos, a suferit sau a îndurat insulte, jigniri, pagube materiale sau vătămări fizice, deoarece şi voi trebuie să plătiţi întotdeauna celui căruia îi sunteţi datori.

6. De fapt, Eu nu am spus niciodată că cei din afară, cărora păcatele comise nu îi privesc, că sunt mediatorii autorizaţi care trebuie să ierte păcatele. Aceasta este o interpretare falsă a cuvintelor Mele, căci atunci oricine ar putea spune, cu acelaşi drept, că este autorizat să ierte păcatele preoţilor şi ar avea tot dreptul să le ceară ca aceştia să meargă la ei să se spovedească, pentru că ei (preoţii) nu au fost instruiţi şi stabiliţi de Mine, Hristos, ci sunt instruiţi în seminarii lumeşti; prin urmare, ei nu sunt ucenicii Mei, nici autorizaţi, nici iertaţi aşa cum au fost ucenicii Mei la Cincizecime, ci lupi infiltraţi cu forţa printre oile Mele.

7. În schimb, cuvintele pe care le-am rostit când, după înviere, M-am dus la ucenicii Mei şi le-am spus: *„primiţi Duh Sfânt; cărora le veţi ierta păcatele, vor fi iertate şi în Cer; şi cărora le veţi ţine, vor fi ţinute şi în Cer" (* Ioan 20, 22-23; Matei 16, 19 / 18, 18), înseamnă că ei, ca fraţi ai tuturor oamenilor, aveau dreptul să ierte nedreptatea făcută lor, fără preot, deoarece în regulamentul Templului era prevăzut că nimeni nu putea ierta fără permisiunea fariseilor. În consecinţă, preoţii confesori (de astăzi) sunt succesorii direcţi ai fariseilor, deoarece ei, la fel ca în Templul din Ierusalim, şi-au smuls (în mod necorespunzător) prerogativa că numai ei ar fi autorizaţi să ierte

păcatele.

8. Maxima dată lui Petru: *„Îți voi da cheile Împărăției Cerurilor; și orice vei lega pe Pământ va fi legat și în Cer; și orice vei dezlega pe Pământ va fi dezlegat și în Cer*", înseamnă: *„Orice rău vei face aproapelui tău pe Pământ, ți se va face și ție în Cer, Petru, pentru neînduplecarea ta; însă, orice vei ierta, va fi iertat și în Cer"*.

9. Dovezile că maxima Mea este interpretată corect doar în acest fel, sunt următoarele:

- I) nici Eu, nici apostolii nu am auzit vreodată o mărturisire auditivă publică;

- II) nu s-a întâmplat niciodată ca Petru sau ceilalți apostoli să interpreteze această maximă în maniera romană;

- III) Am spus și am poruncit cu tărie ucenicilor și apostolilor Mei: « *Să vă numiți „rabbi"* – adică învățători – *căci unul singur este Învățătorul vostru* (dintre toți oamenii) *adică Eu, Isus; în schimb, voi, oamenii, sunteți toți frați, pentru că sunteți copii ai lui Dumnezeu! – Nici să nu numiți pe niciunul dintre voi de pe Pământ „tată"* (duhovnicesc), *căci unul singur este Tatăl vostru* (spiritual) *care este în Ceruri, iar voi, ca și copii ai lui Dumnezeu, sunteți frați și surori unii cu alții. – Să nu vă numiți „călăuze", deoarece unul singur este Călăuza voastră, și anume: „Hristos". – Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul tuturor* » (Matei 23, 8-11).

10. În aceste afirmații ale Mele este exprimat clar că oamenii nu trebuie, prin arbitrariu și abuz de putere, să se ridice pe ei înșiși sau pe altcineva la poziția de stăpâni peste frații lor pentru a-i tiraniza spiritual sau material; prin urmare, nici nu se pot propune ca învățători, nici ca părinți duhovnicești, nici ca părinți mărturisitori, nici ca îndrumători împuterniciți, ci oricine vrea să fie cel mai mare în sensul învățăturii Mele trebuie, prin iubirea, smerenia și milostivirea sa, să fie un slujitor al tuturor.

11. Din aceste observații ale Mele, cheile lui Petru arată clar că ele înseamnă pur și simplu *împăcarea iubitoare și iertarea reciprocă*, dar nu un primat al lui Petru.

12. Faptul că această zicere a fost exprimată mai întâi lui Petru și abia mai târziu celorlalți ucenici, se datorează faptului că Petru, cu o credință neclintită, a fost primul care M-a numit „Fiul lui Dumnezeu" și „Mesia". Cu toate acestea, oricine Mă recunoaște sincer și neclintit ca Fiul lui Dumnezeu și Mesia, Regele divin uns al vieții spirituale și – și acela este împuternicit să-și ierte toți dușmanii, așa cum i-am iertat și Eu pe cruce, spunând: «*Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!*». – De fapt, cel care își ofensează fratele său sau nu-l iartă, păcătuiește direct împotriva Mea, Hristos, pentru că Duhul Meu, ca Duh Sfânt viu al lui Dumnezeu, locuiește în fiecare om și îl conduce la bine prin conștiință.

13. În consecință, în cheile lui Petru, nu există nici o ridicare a lui Petru la rang cap al fraților săi ca oameni, de către Mine, nici aprobarea Mea ca oamenii, prin propria lor prezumție arbitrară, să ridice pe cineva la rang de cap spiritual al fraților săi care, înaintea lui Dumnezeu, sunt de aceeași valoare!

14. În schimb, cel pe care Eu însumi l-am numit ca conducător, nu-și va asupri frații, nici nu-i va exploata, nici nu-i va priva în mod fraudulos de toate bunurile lor, nici nu le va împiedica în vreun fel libertatea personală sau spirituală, nici nu-i va maltrata, întrucât nu i-a fost acordat niciun drept de către Mine să facă asta.

15. Sub numele de „Împărăția Cerurilor", pentru care Eu, Isus , am înmânat cheile, se înțelege o inimă plină de iubire, întrucât Iubirea Tatălui vostru veșnic, Isus, locuiește în inima omului ca Duh Sfânt a lui Dumnezeu, așa cum învață Pavel pe „Corinteni" și pe „Romani".

16. Dreptul de a ierta acele păcate care Îl ofensează în mod direct pe Dumnezeu nu îl are nimeni în afară de Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate privi în inima păcătosului pentru a judeca dacă pocăința este suficient de mare pentru a recunoaște că L-a jignit pe Dumnezeu; dacă *intenția* este o intenție hotărâtă de a nu-l mai ofensa pe Dumnezeu și de a duce o viață de penitență, atunci este iertat, și atunci Eu nu am spus și nici nu am învățat niciodată că oamenii păcătoși au dreptul să-și însușească și să abuzeze de prerogativele Mele speciale[36]* (*Prerogativă: privilegiu, drept special acordat prin lege sau cutumă.)

17. Pocăința vieții este viața prescrisă de căință conform poruncilor și învățăturilor divine, care pune viața veșnică deasupra vieții pământești.

15/2 - Păcatul originar

19 ianuarie 1903

18. Păcatul originar este acel păcat pe care Adam l-a săvârşit în paradis, iar în el toţi oamenii, deoarece descind din spiritul său sufletesc.

19. Păcatul originar constă în faptul că, aşa cum Adam şi Eva au păcătuit din neascultare mândră faţă de porunca dumnezeiască a castităţii, deschizând astfel calea tuturor celelalte păcate, şi urmaşii lui Adam, conform aceleaşi neascultări, au păcătuit ulterior împotriva poruncii dumnezeieşti a castităţii, deoarece odată cu primul păcat a fost sădită sămânţa pentru toate păcatele.

20. Păcatul originar îşi ia aşadar numele din aceasta, deoarece toţi oamenii, din moment ce descind din Adam, au moştenit acest păcat sufletesc.

21. Totuşi, păcatul primordial, ca păcat originar, săvârşit în Adam, şi păcatele *săvârşite până la răstignirea lui Hristos* şi derivate din păcatul originar, nu mai există, pentru că Isus le-a ispăşit odată pentru totdeauna pe cruce.

- (**a**) *„După cum păcatul a intrat în această lume printr-un singur om* (Adam), *tot aşa, prin Unul singur* (Isus) *vine îndreptăţirea vieţii ca eliberare de păcatul strămoşesc "* (Romani 5, 12-18).

– (**b**) *„Isus este aşadar mijlocitorul unui nou* (al doilea) *legământ, pentru că prin răscumpărarea de pe cruce toţi oamenii au fost eliberaţi de fărădelegile primului legământ* (din Vechiul Testament), *care erau moartea sufletului, şi astfel, de atunci încolo, cei chemaţi ca fii ai lui Dumnezeu, dobândesc făgăduinţa moştenirii veşnice a Tatălui lor ceresc* (Romani 3, 25).

– (**c**) *„Printr-o singură jertfă a propriului Său Trup, Isus i-a curăţit şi i-a răscumpărat odată pentru totdeauna oamenii "* (din păcatul strămoşesc săvârşit în Vechiul Testament – Evrei 9, 15 / 10, 10-14).

22. Dimpotrivă, păcatele săvârşite astăzi trebuie plătite personal.

23. Pedepsele care au urmat păcatului strămoşesc au fost: izgonirea din condiţiile fericite ale paradisului [37]* (*"Guvernarea familiei lui Dumnezeu", volumul 1, capitolul 13.) (Geneza 3, 23-24); exproprierea darurilor şi harurilor spirituale şi moartea trupului. [Odată cu păcatul lui Adam, moartea trupului a venit peste toţi oamenii, dar şi moartea sufletului, care este tocmai viaţa păcatului (Romani 5, 12-18). – Iahve i-a spus lui Adam: *„În ziua în care vei mânca din pomul cunoaşterii* (Eva), *vei muri "* (Geneza 2, 17).

24. Consecinţele nefaste ale păcatului originar care au rămas ataşate urmaşilor lui Adam sunt înclinaţia şi dorinţa de a săvârşi păcate, deci neascultarea constantă faţă de poruncile divine, ca respingere a binelui înaintea multor necazuri şi suferinţe [« ... *dar văd în mădularele mele o altă lege care se luptă împotriva legii duhului meu şi mă face prizonier al legii păcatului care stăpâneşte în mădularele mele* » - Romani 7, 23. - Vezi şi: *„Dumnezeu a zis femeii: „Îţi voi înmulţi mult ostenelile şi durerile naşterii; în durere vei naşte copiii şi dorinţele tale se vor întoarce la soţul tău şi el va stăpâni peste tine. Şi lui Adam i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul femeii tale şi ai mâncat din pomul* (cunoaşterii) *despre care ţi-am poruncit, zicând: să nu mănânci din el, – blestemat este pământul din pricina ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele tale. Spini şi mărăcini îţi va rodi şi vei mânca iarba câmpului. În sudoarea frunţii tale îţi vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat. Căci pământ eşti şi pământ vei deveni"* (Geneza 3, 16-19)].

25. Nimeni nu a fost scutit de păcatul originar, prin urmare, şi Maria a moştenit păcatul originar al lui Adam şi al Evei, la fel ca toţi ceilalţi oameni, deoarece şi ea provenea din sufletul-spirit al strămoşilor; în consecinţă, la acea vreme şi ea era păcătoasă din punct de vedere spiritual, deoarece niciun urmaş al lui Adam nu putea fi fără păcatul originar, altfel el sau ea nu ar fi fost un urmaş al sufletului-spirit al strămoşilor rasei umane.

26. Din aceasta rezultă că Eu, Isus, am suferit şi am murit pe cruce pentru păcatul originar al Mariei, precum şi pentru toţi ceilalţi oameni.

Capitolul 16

Al unsprezecelea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune: *„învierea trupului "*

1. Prin învierea trupului se înţelege că în ziua judecăţii omul îşi îmbracă lucrările făcute în timpul vieţii sale pământeşti, ca trup spiritual înviat şi devine fericit sau nefericit în funcţie de răsplata spirituală a acestor fapte.

2. Ultima zi a omului sau ziua judecăţii este acea zi în care acesta moare şi intră în tărâmul spiritual; ziua precedentă nu este ultima sa zi, ci ziua care a fost.

3. După aceea omul îşi pune imediat judecata în mişcare, căci în timpul vieţii sale pământeşti el şi-a construit Cerul cu faptele bune sau iadul cu faptele rele, ca locuinţă al viitorului său spiritual.

4. Totuşi, o astfel de judecată de apoi pentru toţi oamenii decedaţi, aşa cum a fost descrisă de pseudo-evanghelistul Matei (l'Rabbas) [38]* (*O scurtă relatare despre persoana lui Matei, nu cel care l-a urmat pe Isus, ci despre un alt Matei din Sidon, mai târziu, numit I'Rabbas, autorul Evangheliei actuale acreditate de Biserica Catolică la Sinodul 1, ne-a fost dată la 18.03.1864 prin Jakob Lorber (vezi "Explicaţii ale textelor biblice" capitolul 6)) în capitolul 25, versetele 31-46, nu va exista niciodată, deoarece această afirmaţie a lui Matei există pe baza înţelegerii greşite despre întoarcerea lui Hristos şi a judecăţii lumii care va domina Pământul înainte de realizarea Împărăţiei Milenare prin Duhul lui Hristos, unde oamenii fie se vor converti la Hristos şi vor respecta poruncile Sale, fie vor trebui să moară.

5. Dovada din Sfintele Scripturi, că morţii nu vor învia cu trupurile lor de carne materială şi nu vor veni la ultima Judecată, este oferită de Apostolul Pavel în 1 Corinteni capitolul 15, versetul 50, în care spune: „*... dar eu spun aceasta, preaiubiţi fraţi: că trupul şi sângele nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu, iar cele pământeşti, fiind stricăcioase, nu pot moşteni cele spirituale, fiind nestricăcioase "*.

6. Acest verset afirmă clar că nu poate fi vorba despre o înviere a trupului de carne materială, deoarece atunci spiritul ar fi din nou un om pământesc expus la toate greutăţile vieţii omeneşti care, în timpul vieţii sale materiale, au fost un iad pentru el.

7. Chiar şi cel mai perspicace cititor va recunoaşte curând că pseudo-Matei însuşi şi-a născocit propria judecată finală şi că aceasta se contrazice flagrant cu Iubirea şi Mila veşnică a lui Dumnezeu.

Capitolul 17

Al doisprezecelea articol de credinţă din Crezul Apostolic spune: *„ şi viaţa veşnică. Amin!"*

1. Prin al doisprezecelea articol de credinţă omul mărturiseşte că crede într-un Dumnezeu veşnic (Geneza 21, 33; Psalmi 45, 7; Ieremia 10, 10), că acest Dumnezeu este Hristos (Ioan 14, 6) şi că, prin Hristos, va ajunge la viaţa veşnică (Marcu 10, 30; Ioan 3, 15-36 / 6, 68 / 10, 28), care este Cerul cu toate desfătările şi fericirile lui.

2. Despre aceasta, Petru scrie (1 Petru 1, 8-9): „*... şi vă bucuraţi de o bucurie negrăită şi strălucită, pentru că veţi dobândi scopul credinţei voastre, adică fericirea sufletelor voastre "*.

3. Pavel exprimă şi mai bine acest lucru în „Scrisoarea către Corinteni" (1 Corinteni 2, 9): „*Niciun ochi nu a văzut, nicio ureche nu a auzit şi nicio inimă a omului nu a simţit vreodată, ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru cei ce-L iubesc*».

4. Faptul că mărturisirea de credinţă se termină cu cuvântul „amin" se întâmplă pentru că, cu acest cuvânt se termină ceva, se validează sau este recunoscut ca adevărat. Deci, prin cuvântul final „amin" în mărturisirea de credinţă, voi confirmaţi convingerea ca şi cum aţi vrea să spuneţi:

într-adevăr aşa este; deci credem cu fermitate.

Capitolul 18

Cele zece Porunci ale lui Dumnezeu

18/1 – Decalogul

1. Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu se referă la îndatoriri faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni, îndatoriri pe care sunteţi chemaţi să le îndepliniţi dacă vreţi să dobândiţi viaţa veşnică. Aceste porunci spun (Exodul 20; Deuteronomul 5):

- I) *Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.*
- II) *Să nu iei numele Dumnezeului tău în deşert*.
- III) *Sfinţeşte Sabatul ca zi de odihnă spirituală*.
- IV) *Onorează pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru ca tu să trăieşti mult şi să fii fericit pe Pământ*.
- V) *Să nu ucizi*.
- VI) *Să nu comiţi adulter, ci să practici castitatea*.
- VII) *Să nu furi*.
- VIII) *Să nu mărturiseşti mincinos împotriva aproapelui tău*.
- IX) *Să nu pofteşti averea aproapelui tău* .
- X) *Să nu pofteşti nevasta aproapelui tău*, ceea ce înseamnă: să nu o abuzezi profitând de mila şi bunătatea ei.

2. Primele trei porunci conţin îndatoriri faţă de Dumnezeu, celelalte şapte îndatoriri faţă de aproapele.

* * *

18/2 - Cuvânt înainte de la Schumi

Pe lângă explicaţiile care urmează aici despre Cele zece porunci ale lui Dumnezeu, citiţi explicaţii suplimentare din „Cartea de rugăciuni", apoi în „Soarele spiritual" al lui Lorber, în „Decalogul" lui A. Hedwig K.[39] (*Această carte este publicată de aceeaşi editură sub titlul "Cele zece porunci sfinte".), în „Cele Zece Poruncile ale lui Dumnezeu" de Swedenborg şi „Un cuvânt în ceasul al doisprezecelea către poporul german" de E. Veith [40]** (*Eduard Veith (1820-1883)). *Veith este nepreţuit pentru explicaţiile sale despre starea lumii în contextul celor Zece Porunci. În fiecare dintre aceste cărţi există o variaţie a compilaţiei prezentată aici, una o completează pe cealaltă, dar toate împreună oferă o perspectivă mai profundă asupra înţelegerii celor Zece Porunci. Am folosit intens Sfintele Scripturi, parţial prin interpretare literală, parţial prin fragmente, parţial prin clarificări mai bune, apoi investigarea Bisericii extrasă din Sfintele Scripturi, din „Soarele Spiritual" şi, în special din Swedenborg, şi din ceea ce mi-a fost dictat sau comunicat de Tatăl Isus . Această colecţie prezentată aici a fost realizată conform Voinţei Sale şi în acord cu El, Care m-a susţinut cu instrucţiuni şi dictări, pentru a avea în sfârşit o explicaţie temeinică a celor Zece Porunci care ne-a lipsit până acum.*

* * *

18/3 – Necesitatea purificării pentru respectarea poruncilor

3. Din cele zece Porunci învăţaţi că un creştin nu *trebuie* să îndeplinească îndatoririle prescrise doar în mod exterior, ci trebuie să le îndeplinească şi în mod interior, adică spiritual, aşa cum sunt explicate acolo de Iubirea şi Înţelepciunea lui Dumnezeu, deoarece ele sunt Divine şi tot ceea ce le încălcă şi merge împotriva lui Dumnezeu şi împotriva aproapelui, trebuie evitat. Căci ele sunt porunci ale Iubirii Mele divine şi, din moment ce aţi fost educaţi şi viciaţi în înţelepciunea intelectuală lumească, vă este atât de greu să le îndepliniţi. Din acest motiv Eu, Isus, am spus:

- *„Nu orişicine va zice: "Doamne, Doamne!", va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce va face*

voia Tatălui Meu care este în ceruri " (Matei 7, 21).

4. În schimb, celor care păzesc Poruncile Mele, le-am promis viaţa veşnică, zicând: „*Dacă vrei să intri în viaţa veşnică, păzeşte Poruncile* (Matei 19, 17)"; iar celor ce le păzesc, le-am promis deja o binecuvântare multiplă în această lume, după cum este scris în prima poruncă: „*Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care Mă îndur până la a mia generaţie, de cei care Mă iubesc şi păzesc Poruncile Mele.* (Exodul 20, 6)».

5. Eu, Isus, am învăţat că omul senzual exterior nu devine interior sau spiritual, aceasta însemnând că nu acţionează în armonie cu spiritualul pur cel mai lăuntric, până când dorinţele lui nu sunt îndepărtate, spunând:

6 „*Vai de voi, cărturari şi farisei, făţarnici! Pentru că voi curăţaţi partea din afară a paharului şi a vasului, în timp ce pe dinăuntru sunt pline de răpire şi de necurăţie. Farisei orbi! curăţaţi mai întâi partea dinlăuntru a paharului şi al vasului, ca şi cea din afară să fie curată* (Matei 23, 25-27)», mai mult, întregul capitol are acelaşi înţeles, de la început până la sfârşit. Internul (interiorul), care este fariseicul sau preoţescul, sunt dorinţele de-a face ceea ce este interzis în Cele Zece Porunci.

7. Eu, Isus, ca Dumnezeu-Om, am vorbit în pilde şi într-un mod spiritual, de aceea toate învăţăturile Mele au fost date pentru fiinţa interioară a omului. Dacă omul şi-a pus fiinţa interioară în ordine, conform Poruncilor lui Dumnezeu, atunci şi-a purificat şi trupul material şi astfel, odată cu înlăturarea tuturor gândurilor, cuvintelor şi faptelor nespirituale, omul se naşte din nou din punct de vedere spiritual: prima naştere a fost naşterea trupului material, în care există răul şi minciuna; a doua, ca renaştere, este ieşirea din material spre spiritual; iar dacă aceasta a fost realizată pe deplin şi precis, atunci urmează harurile şi darurile Duhului Sfânt, aşa cum i-am spus lui Nicodim (Ioan 3, 3; Fapte 2, 1-4; „Sfânta Treime"), iar odată cu botezul Cincizecimii această afirmaţie a fost dovedită prin fapte.

8. Cele Zece Porunci, conform esenţei lor interioare, interzic toate abaterile, toate căile false, toate viciile, înclinaţiile, patimile, dorinţele, poftele şi depravările omului predispus spre senzualitate, care sunt împotriva voinţei Duhului lui Dumnezeu din om. Acest lucru este valabil şi în ceea ce priveşte credinţa falsă şi activitatea iubirii, care conţin esenţa celei mai mari porunci din Lege.

9. Dorinţele cărnii, ale ochilor şi ale celorlalte simţurilor, sunt separate ca dorinţe, adică de înclinaţiile şi dorinţele spiritului, şi sunt complet egale cu dorinţele animalelor, din acest motiv ele au în sine natura sălbatică; înclinaţiile spiritului, însă, sunt asemenea celor ale îngerilor şi, prin urmare, trebuie numite cu adevărat „umane". Prin urmare, atâta timp cât un om se lasă în voia poftelor cărnii, până atunci este un animal şi o fiară; invers, atâta timp cât aduce omagiu dorinţelor spiritului, până atunci omul este un înger. Conform lui Swedenborg, dorinţele trupeşti pot fi comparate cu grajdurile în care sunt ţinuţi măgari, capre şi porci, iar înclinaţiile spiritului cu acele grajduri în care sunt ţinuţi caii nobili, dar şi oi şi miei; ele se diferenţiază, de asemenea, ca măgarii şi cai, capre şi oi, şi ca miei şi porci, în general precum ciuperca şi aurul şi precum varul şi argintul etc. Dorinţa şi acţiunea sunt unite precum carnea şi sângele, flacăra şi uleiul, întrucât dorinţa este în acţiune, aşa cum plăcerea este în plămâni odată cu respiraţia şi vorbirea.

10. Prin Isaia am învăţat că mai întâi de toate răul trebuie îndepărtat, înainte ca binele pe care îl face omul să devină bun înaintea lui Dumnezeu:

- «*Spălaţi-vă, purificaţi-vă, îndepărtaţi răul faptelor voastre dinaintea ochilor Mei, învăţaţi să faceţi binele; atunci păcatele voastre, chiar de-ar fi ca stacojiul* [41]* (*Stacojiu: de culoare roşu strălucitor.)*, vor fi albe ca zăpada, şi chiar dacă ar fi roşii ca purpuriul, vor deveni ca lâna albă"* (Isaia 1, 16-18).

11. Acest lucru este similar şi cu pasajul din Ieremia: „*Şezi la poarta Casei lui Iahve şi vesteşte acolo cuvântul acesta: [...] „Aşa vorbeşte Iahve Zebaot, Dumnezeul lui Israel: „Îmbunătăţiţi-vă căile şi faptele voastre" , [...] nu vă încredeţi în cuvintele mincinoase ale celor care zic: „Templul lui Iahve, Templul lui Iahve, Templul lui Iahve este aici"; [...] dacă, după ce-aţi furat, ucis, comis adulter şi jurat strâmb, veniţi şi staţi în rugăciune înaintea Mea, în această Casă peste care este proclamat Numele Meu şi ziceţi: „Suntem mântuiţi", în timp ce săvârşiţi toate aceste atrocităţi? A ajuns ea o peşteră de tâlhari? Căci, văd ce a ajuns* », aşa cum a răsunat expresia lui Iahve (Ieremia

7, 2-4 / 7, 9 / 7, 10-11).

12. Faptul că cel care respectă prescripţiile celor Zece Porunci se fereşte de rău, dar urmăreşte iubirea şi activitatea iubirii, reiese clar din următoarele cuvinte pe care le-am spus odată lui Ioan:

- *„Cine primeşte cuvintele Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu; şi Eu îl voi iubi şi Mă voi descoperi lui şi vom locui la el" (Ioan 14*, 21-23).

13. Prin evitarea păcatului omul se îndepărtează de iad şi se apropie de Cer. Însă, acest lucru se întâmplă numai prin împlinirea Poruncilor şi a învăţăturilor prescrise, care declară exact ce trebuie făcut sau ce nu trebuie făcut. De fapt, numai atunci se poate urmări şi face binele, dacă se evită răul şi falsitatea, deoarece atâta timp cât răul şi falsitatea domină în om, acest lucru nu permite binelui şi adevărului să apară şi, prin urmare, omul nu prosperă şi nu creşte. De aceea, trebuie să evitaţi răul cu toată puterea şi, în luptă, să vă rugaţi pentru ajutor, tinzând spre iubirea adevărată, căci nu se pot sluji doi stăpâni în acelaşi timp.

14. Swedenborg a prezentat două reguli noi bazate pe adevăr, prin urmare, vor trebui citate aici cu o mică îmbunătăţire:

- I) **„***Nimeni nu poate scăpa de răul ca păcat prin propria sa putere de voinţă, nici să facă binele care este bun înaintea lui Dumnezeu de la sine; ci în măsura în care cineva scapă de răul ca păcat, până la punctul în care promovează binele în sine, dar nu de la sine însuşi, ci cu ajutorul imperceptibil al lui Dumnezeu, simţind totuşi ca şi cum ar fi acţionat prin propria putere »* .

- II ***)*** **«***Omul trebuie să fugă de rău ca păcat şi să lupte împotriva acestuia ca şi cum ar fi de la sine, căci oricine face aceasta din iubire pentru Dumnezeu, ajutorul îi vine pe ascuns; în schimb, dacă cineva fuge de rău din orice alt motiv, deoarece îl consideră păcat şi împotriva Voinţei lui Dumnezeu, atunci el nu fuge de adevăratul scop, care este bine văzut de Dumnezeu, ci mai degrabă fuge de scopul fals pentru a fi lăudat în faţa ochilor contemporanilor săi ca om curat, iar o astfel de fugă de păcat nu are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu. Acelaşi lucru este valabil dacă cineva fuge de păcat doar pentru bucuriile Cerului şi de frica chinurilor iadului. În acest caz, nu merge în Cer, deoarece Cerul, care este în afara lui Dumnezeu şi în Dumnezeu, nu a fost Punctul central al iubirii şi aspiraţiei celor care au urmărit Cerul. Omul trebuie să facă totul numai din iubire pentru Dumnezeu, fără nicio altă intenţie; atunci este lucrul corect care aduce Cerul în sine*».

15. Swedenborg spune foarte bine că răul şi binele nu pot exista împreună şi că dacă cineva îşi are propriul scop spre bine îl şi percepe în măsura în care răul este îndepărtat. Motivul pentru aceasta stă în faptul că în lumea spirituală se revarsă din fiecare persoană o sferă a propriei iubiri, care se răspândeşte şi stimulează totul în jur, generând simpatie şi antipatie; prin aceste emanaţii binele este separat de rău.

16. Faptul că răul trebuie îndepărtat înainte ca binele să poată fi recunoscut, perceput şi iubit, poate fi comparat cu multe lucruri din lumea naturală, cum ar fi: – Nimeni nu poate lua locul altuia care ţine un leopard şi o panteră în camera sa, – căci cine le hrăneşte trăieşte în siguranţă alături de ele – dacă nu a îndepărtat mai întâi aceste animale feroce*.* - Cine este cel care, atunci când este invitat la masa regelui şi a reginei, nu-şi spală faţa şi mâinile înainte de a merge acolo? – Cine este cel care nu îşi purifică mai întâi mineralele prin foc, separându-le de zgură, pentru a obţine aur şi argint curat? – Cine nu separă iarba rea de grâu înainte de a o duce în grânar? – Cine nu bate păstăile (pleava)[42]* (*Loppa: coaja boabelor de grâu şi a altor cereale.) din recolta orzului cu flailul [43]* (*Flail: unealtă rustică, alcătuită din două beţe îmbinate între ele şi ţinute împreună printr-o fâşie scurtă de piele sau o frânghie; era folosit, înainte de maşinile de treierat, pentru a bate grâul, orzul şi altele asemenea.), înainte de a o duce acasă? – Cine nu aruncă şi nu îndepărtează omizile de pe frunzele pomilor fructiferi din grădină, astfel încât frunzele să nu fie consumate şi fructele să nu se piardă? – Cine iubeşte o fecioară şi intenţionează să se căsătorească cu ea, dacă este afectată de răni maligne sau este acoperită de pustule şi ulcere, oricât de mult s-ar machia şi s-ar îmbrăca frumos şi ar încerca să trezească dragostea cu cuvinte insinuante?

17. Faptul că omul se purifică de rău şi nu trebuie să aştepte ca Domnul să facă acest lucru direct este comparabil cu situaţia în care un slujitor cu faţa şi hainele mânjite de funingine şi noroi merge la stăpânul său şi spune: *„Stăpâne, spală-mă!".* – Stăpânul nu i-ar spune: *„Slujitor nebun, ce*

vorbeşti? Iată, aici este apă, săpun şi un prosop; nu ai mâini şi putere în tine? Spală-te!". Şi tot aşa şi Dumnezeu, Domnul, va spune: *„Există mijloace de purificare care vin de la Mine şi, de asemenea, voinţa şi abilitatea ta vin şi ele de la Mine; aşadar, foloseşte aceste daruri ale Mele ca fiind ale tale, atunci vei deveni pur!"*, şi aşa mai departe. – Că omul din afară trebuie purificat, însă, prin duhul său lăuntric, Eu, Isus, am învăţat acest lucru în Matei (tot capitolul 23).

* * *

18/4 – (anexa 1) prin Ah Kronstadt

23 ianuarie 1903

18. Dragi copii, deveniţi susţinători ai Poruncilor Mele! Cu cât veţi încerca cu mai mult zel să le aplicaţi în modul pe care vi l-am explicat, cu atât veţi recunoaşte mai clar Voinţa Mea, care vă va arăta întotdeauna doar puritatea cerească, în care Eu, Tatăl, caut să-i fac pe toţi oamenii fericiţi.

19. O, atunci toţi cei care staţi în Iubirea Mea, veniţi *la Mine, la Tatăl*, ca să vă pot binecuvânta, să vă pot da toată *forţa vitală spirituală* care se revarsă spre voi din respectarea *Poruncilor Mele de iubire* în torenţi limpezi de lumină, pentru a alunga întunericul care ţine captivă întreaga omenire. Numele Meu este mult lăudat, şi voi trebuie să revendicaţi acest Nume, pentru a vă întoarce acasă la Mine, la Tatăl, ca învingători cu o pradă bogată. *Eu vă aştept pe toţi* cei ce Mă iubiţi. Veniţi individual, veniţi în grupuri întregi, aşa cum vi se dă ocazia prin Mine, Tatăl. Dar veniţi! Căci vă aştept să intraţi în luptă cu voi înşivă, pentru că trebuie să culegeţi şi să adunaţi tot ce a purces odată de la Mine.

20. *Timpul se scurge*, nu vă lăsaţi rugaţi, căci timpul în care vă vorbesc într-un mod atât de viu prin Cuvântul Iubirii nu va mai veni, căci toţi cei care nu M-au recunoscut pe Mine, Tatăl, la a doua Mea venire *în Lumina Mea*, vor rămâne în întuneric mult timp şi în întuneric nu vor vedea cum le merge celor care, în fericirea lor deplină, s-au identificat cu calea Poruncilor Mele.

21. O, voi, oameni care staţi atât de departe de Mine, de Tatăl, *ascultaţi cuvintele Mele iubitoare*, pe care fiecare poruncă vi le strigă: *„Deveniţi copii ai Tatălui vostru* care a strâns comori bogate pentru voi toţi, acelea care vă leagă de Mine, de Tatăl, pentru toată veşnicia şi, din acest motiv, intraţi în aceeaşi proprietate spirituală care Îmi aparţine Mie, Tatălui vostru.

22. O, copiii Mei, voi care trăiţi în iubire pentru Mine, *demonstraţi-vă iubirea căutând să împliniţi poruncile Mele cu exactitate*, astfel încât să nu fiţi şi voi ca aceia şi ca atâţia alţii care au vrut de bunăvoie, dar au în plus au alături de Mine şi alţi zei (de natură materială şi senzuală) lângă ei, la care le slujesc din când în când. Fiecare dintre voi să respecte această prima poruncă dată, ca să devină ceea ce Eu, Tatăl, doresc: *un copil credincios care Îmi slujeşte numai în dragoste*.

* * *

18/5 – (Anexa 2) prin Ah Kronstadt

8 mai 1903

23. Dacă îţi dai seama că nu faci niciun progres (prin împlinirea Poruncilor Mele) în avansarea spirituală, care poate fi recunoscută doar *în iubirea plină de sacrificiu de sine*, atunci trebuie să ştii că nu faci încă progrese credincioase într-una sau altă parte a Poruncilor Mele. Aşadar, fă aşa cum spun Eu: *„Examinează-te în toate acţiunile tale! Examinează fiecare cerere, fiecare conduită, pentru a vedea dacă îndeplinirea ei rămâne în planul Iubirii Mele, astfel încât să nu te rătăceşti"*.

24. Pe cel care Mi-a fost credincios în lucruri mici, Îl pun deasupra multor lucruri, întrucât iubirea pentru Mine l-a făcut capabil să Mă slujească în umilinţă, ca un fiu credincios şi afectuos, şi astfel să-i umple de fericire pe toţi cei pe care Eu, Tatăl, i-am adus aproape de el (pentru a-i instrui în adevărul religiei).

Capitolul 19
Prima Poruncă

[Exodul 20, 2-6; Deuteronomul 5, 6-10]: «[2]Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din ţara Egiptului, din condiţia de sclavie: [3] Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. [4] Să nu-ţi faci niciun idol, nici vreo imagine asemănătoare a vreunui lucru despre ceea ce este sus în cer, nici despre ceea ce este pe pământ, nici despre ceea ce este în apele de sub pământ. [5] Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti. Căci, Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepseşte nelegiuirea părinţilor în copii până la a treia şi a patra generaţie a celor ce Mă urăsc [6], dar arăt îndurare până a mia generaţie pentru cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.

19/1 – Credinţa într-un singur Dumnezeu

1. Iată explicaţia Poruncilor lui Dumnezeu depuse în „Cartea Exodului" în capitolul 20, ca şi în „Deuteronomul" în capitolul 5, pe care Isus, ca Iahve, la 30 martie 1490 î.Hr., pe muntele Musa[44]* (*Musa înseamnă = „munte"; – Sina-i, în schimb = „munte" sau munţi – Sinai interpretează cerescul în mod spiritual, dar înseamnă = „munţii Iubirii lui Dumnezeu", adică = „lor", „munte", ca plural al lui "său", "munte"; – „na", „i"; – „a-i" înseamnă = „sol primordial al devenirii" sau Iubire divină, întrucât „i" înseamnă Sinele divin, care este Iubirea care creează în eternitate.) aparţinând Muntelui Sinai, în mijlocul tunetelor şi fulgerelor, le-a dat poporului lui Israel pentru ca să trăiască conform acestora şi, prin urmare, să le împlinească prin fapte:

2. Exodul: 20, 3-6 şi Deuteronomul: 5, 7-10:

- „Să nu ai *alţi dumnezei afară de Mine "* (Exodul 20, 3; Deuteronomul 5, 7);

- «*să nu-ţi faci nicio imagine sculpată, nici imaginea vreunui lucru din ce este sus în cer, nici jos pe Pământ, sau în apele de sub pământ »* (Exodul 20, 4; Deuteronomul 5, 8);

- «*să nu te închini lor şi să nu le slujeşti; căci, Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la a treia şi a patra generaţie, pentru cei ce Mă urăsc" (Exodul 20, 5; Deuteronomul* 5, 9);

- „*Dar arăt îndurare până la a o mia generaţie faţă de cei care Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele "* (Exodul 20, 6; Deuteronomul 5, 10).

3. Pentru a înţelege mai clar sensul acestor cuvinte, trebuie să urmeze o clarificare adaptată la înţelegerea de astăzi, după cum urmează:

4. Să nu ridici înaintea Mea niciun idol pe care îl consideri sfânt, nici să nu te închini lui, nici să-l venerezi, nici să te rogi lui pentru ajutor. În schimb, trebuie să-l ceri Mie, întrucât Eu sunt un Dumnezeu zelos şi nu tolerez niciun dumnezeu afară de Mine care să hotărască pentru oameni, să-i beatifice şi să-i cheme în locul Meu.

5. Astfel de abuzuri sunt semnul decăderii adevăratei credinţe într-un singur Dumnezeu şi al degradării Persoanei Mele ca singurul Sfânt al lui Israel din lume.

6. Nimeni să nu se închine unui alt Dumnezeu, nici slujitorilor Sfinţeniei Mele, pentru că nimeni nu este sfânt afară de Mine, nici în Cer, nici pe pământ, nici sub pământ. De aceea, nu vă faceţi nicio imagine nici cioplită, nici sculptată, nici pictată a pseudo-sfinţilor voştri, deoarece Eu interzic chiar şi orice imagine a Mea dacă prin ea vreţi să practicaţi idolatria şi să veneraţi chipul neînsufleţit.

7. Aşadar, recunoaşteţi Voinţa Mea şi străduiţi-vă să o împliniţi pe deplin, pentru ca Eu să nu am nici un motiv să vă pedepsesc, căci pedepsesc de la două, trei, până la patru generaţii, în timp ce răsplătesc împlinirea poruncilor Mele până la a mia generaţie. Aceasta este porunca şi învăţătura pe care v-o dau acum, aşa cum am dat-o odată israeliţilor.

8. În ceea ce priveşte conţinutul primei porunci, merită luate în considerare câteva pasaje din Biblie, cum ar fi acestea:

- I) Petru a scris în „Scrisoarea către evrei": «*Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu; căci cine voieşte să se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că Dumnezeu este." (Evrei 11:6).*

- II) Moise spune: *„Să te temi de Domnul Dumnezeul tău şi să-I slujeşti ”* (Deuteronomul 6, 13). – Eu, Isus , am dat dovadă de smerenie în adorarea lui Dumnezeu în timpul postului de 40 de zile, biruind Satanul cărnii poftitoare [45]* (*O revelaţie specială din 1932 către Max Seltmann (Cartea a VII-a), prezintă timpul celor 40 de zile în deşert.) şi fără a ţine cont de Divinitatea Mea, am trecut în smerenie supunându-Mă botezului pocăinţei ca un păcătos, pentru a le da oamenilor exemplul că înaintea lui Dumnezeu trebuie să se considere întotdeauna în trupul de carne în smerenie ca neînsemnaţi şi păcătoşi.

9. Se pune întrebarea: *„Sunteţi obligaţi să respectaţi Cele Zece Porunci ale Mele?”*

10. Da, şi voi sunteţi obligaţi să respectaţi Cele Zece Porunci şi anume după cum urmează:

- I) Pentru că Eu nu le-am dat doar pentru evrei, ci pentru întreaga omenire, întrucât sensul lor interior conţine tocmai cele două Porunci ale Iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, care formează preceptul natural pentru o viaţă spirituală, prin care omul devine o imagine sau un copil al lui Dumnezeu.

- II) Pentru că Eu Însuşi, Isus , le-am confirmat zicând: *„Să nu credeţi că Eu am venit să stric Legea sau proorocii, ci am venit să le împlinesc*” (Matei 5, 17).

11. Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu trebuie respectate, pentru că au fost date de Mine pentru a fi respectate, pentru că prin ele îi dau omului harul şi înţelepciunea necesară pentru a face ceea ce relatează şi următoarele versete ale Sfintei Scripturi:

- I) *„Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să umblaţi conform Legilor Mele şi să le păziţi şi să împliniţi poruncile Mele*” (Ezechiel 36, 27).

- II) *„Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după bunăvoinţa Lui, şi voinţa şi înfăptuirea*” (Filipeni 2, 13).

- III) «*Eu, Pavel, pot face totul prin Cel ce îmi dă putere, adică prin Hristos* » (Filipeni 4, 13).

19/2 – Prima Poruncă spune: **"Să crezi într-un singur Dumnezeu, să-L iubeşti, să-L venerezi şi să-L adori doar pe acest singur Dumnezeu şi să nu ai alţi dumnezei afară de El".**

12. Eu, ca Dumnezeu, sunt suprem Sfânt; Iubirea Mea este Lumina centrală primordială în Creaţie, deoarece în ea există Tatăl şi Mama. Esenţa Mea este iubire infinită în prezenţa tuturor creaturilor Mele, de la cel mai înalt heruvim şi serafim până la cea mai de jos şi cea mai mică fiinţă vie, pentru că Iubirea Mea îmbrăţişează toată infinitatea lumii. Înţelepciunea Mea este profunzimea Sfinţeniei divine, iar Omniştiinţa misterelor infinite ale Iubirii în Dumnezeu este de neînţeles pentru capacitatea umană de înţelegere; – mai mult, Omnipotenţa Mea creatoare cuprinde misterele profunzimii Iubirii universale, iar Sfinţenia supremă a Înţelepciunii în Dumnezeu, cu Voinţa şi Puterea sa creatoare, se află în mâinile Mele atotputernice. Prin urmare, Dumnezeu este Sanctuarul indefinibil în Sine Însuşi şi în puternica Sa Creaţie.

13. Din acest Dumnezeu preasfânt, din a cărui Iubire, Înţelepciune şi Atotputernicie au apărut toate lucrurile, Eu Mă numesc pe Mine însumi, Tatăl oamenilor. Cât de sfântă trebuie să fie Iubirea şi cât de infinit de sublimă trebuie să fie smerenia în Dumnezeu, pentru că M-am smerit atât de profund şi Mă numesc Tatăl oamenilor, care sunt plini de vicii şi păcate din cauza neascultării lor!

14. Poate omul să gândească ceva mai înalt decât Dumnezeul său? Nu! Asta nu. Poate el atunci să facă ceva mai umil decât faptul că Eu, Dumnezeul Preasfânt, îi las pe oameni să Mă numească Tatăl lor? Nu! Cu siguranţă nu, pentru că diferenţa dintre Sfinţenia lui Dumnezeu şi păcătoşenia omului obişnuit este prea mare.

15. Şi totuşi, o legătură sacră de iubire îl uneşte pe fiu cu Tatăl, cu Mine, Dumnezeul Preasfânt! Intelectul uman nu poate înţelege pe deplin măreţia şi sublimitatea acestei realităţi în capacitatea sa pământească de înţelegere şi, din acest motiv, oamenii acordă atât de puţină importanţă faptului că Eu Însumi sunt Tatăl lor.

16. Gândiţi-vă la Infinitate, la dimensiunile de neconceput ale creaţiilor Mele şi minunile incomensurabile care se întâmplă acolo, căci în fiecare lume a Creaţiei există alte specii de pietre şi minerale şi alte plante şi animale, şi chiar oameni în dimensiuni care depăşesc cu mult orice imaginaţie a voastră, iar ceea ce este creat nu poate fi imitat de nimeni conform adevăratei sale

naturi, pentru a înţelege într-un anumit fel Duhul Meu Sfânt în Creaţie, Duh care lucrează şi creează în manieră magnetic-electrică cu Iubirea şi Înţelepciunea Sa!

17. Şi vedeţi, toate acestea sunt Eu, Dumnezeul şi Tatăl vostru; totul este creat pentru voi. Iar voi, de vreme ce sunteţi copiii Mei, sunteţi chemaţi să deveniţi moştenitorii Creaţiilor Mele gigantice. Nu degeaba am spus odată: *„Căutaţi să deveniţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru din Cer este perfect "*, ceea ce poate fi realizat doar prin efortul de a urma virtuţile Mele ca Fiu al omului (descrise în „Cartea de rugăciuni"); de fapt, odată cu desăvârşirea spirituală a omului, aceste virtuţi conţin în sine răsplata filiaţiei lui Dumnezeu, botezul Duhului Sfânt cu toate darurile şi harurile care sunt descrise în Sfânta Treime. Dacă cineva a dobândit aceste haruri şi daruri, atunci el este un copil al lui Dumnezeu; iar dacă acest lucru s-a întâmplat, atunci totul este posibil pentru voi, care este întemeiat în voi în Iubirea Mea, pentru că Eu Însumi, Spiritul Iubirii, Înţelepciunii şi Omnipotenţei Universului din voi, sunt Împlinitorul dorinţelor voastre.

18. Pentru a atinge acest stadiu de perfecţiune spirituală, trebuie să vă concentraţi, să urmaţi şi să respectaţi cu stricteţe poruncile şi învăţăturile Mele, căci aceasta înseamnă: **să smulgeţi la sine Cerul cu violenţă.**

19. Trebuie, deci, mai întâi să credeţi într-un singur Dumnezeu: *„Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este*" (Evrei 11, 6).

20. În plus, trebuie să-L consideraţi pe acest Dumnezeu ca Tatăl vostru iubitor care are grijă de voi, prin urmare, iubiţi-L cu toată inima voastră, cu tot sufletul vostru şi cu tot simţirea voastră (Deuteronomul 6, 4-5; Matei 22, 37-38).

21. *„Nădăjduiţi în El, căci cei ce iubesc pe Domnul, nădăjduiesc în Domnul; El este ajutorul şi scutul vostru* (Psalmii 115, 11). – «*Încredeţi-vă în El în orice vreme, popoare, revărsaţi-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este refugiul nostru veşnic "* (Psalmii 62, 9), spune David.

22. Şi în cele din urmă trebuie să arătaţi tot respectul şi veneraţia acestui Dumnezeu şi să vă închinaţi numai Lui, căci este scris: *„Să te închini Domnului Dumnezeului şi numai Lui să-i slujeşti"* (Matei 4, 10; - Deuteronomul 6, 13).

*

23. Darwinismul [46]* (*Darwinism: doctrina englezului Ch. Darwin despre evoluţia naturală a organismelor vii, de la simple forme primitive, până la gradul în care au ajuns acum, prin selecţia şi lupta pentru viaţă.), aparţine, de asemenea, cultului faţă de alţi zei, întrucât învăţătura Mea divină afirmă că primul om a fost creat de Dumnezeu, prin urmare, Dumnezeu era Tatăl său, iar omul un fiu al lui Dumnezeu.

24. Darwin, dimpotrivă, a învăţat că Dumnezeu nu era Creatorul şi Tatăl primului om, ci maimuţa primitivă; prin urmare, darwinismul este negarea lui Dumnezeu şi venerarea maimuţei primitive ca idol, din a cărei stare primordială se presupune că s-a dezvoltat omul divin. O teorie foarte tristă provenită din întunecarea spiritului şi înclinaţia sa spre viaţa de maimuţă sau de faună [47]* (*Faun: conform mitologiei romane antice, zeitate protectoare a turmelor; în vremurile mai vechi era imaginat cu o figură jumătate om, jumătate animal (picioare de capră, coarne mici pe cap, coadă).

*

25. Aşadar, nu trebuie să-i numiţi nici pe cei decedaţi, care din punct de vedere spiritual sunt fraţii şi surorile voastre, cu titlul de *„sfânt "* şi *„sfinţi "*, întrucât Eu sunt singurul Sfânt şi nimeni altul, nici aici pe pământ, nici acolo în tărâmul spiritelor; în plus, nu vă apropiaţi de aceşti oameni decedaţi rugându-vă şi considerându-i în rugăciunile voastre ca ajutoare sau mijlocitori ai voştri, recitând rugăciunea Tatăl nostru şi alte rugăciuni similare, deoarece acest lucru aparţine idolatriei sau politeismului[48]* (*Politeismul: închinare, cultul mai multor zei.), pentru că în felul acesta vă rugaţi acestor zeii ai voştri care ar trebui să vă răspundă, în loc să veniţi direct la Mine în inima voastră, unde locuiesc Eu, Iubirea şi Milostivirea divină, numită Isus Hristos.

26. Mai mult, aparţine politeismului, deoarece din acesta provine păgânismul întunecat de a sta în faţa statuilor şi imaginilor Persoanei Mele şi ale celor fericiţi, privindu-le ca şi cum ar fi viaţă în ele şi rugându-vă lor, întrucât acest lucru înseamnă tocmai *cultul idolatric al imaginilor,*

adică cultul religios al adorării imaginilor. Vedeţi, aşa şi păgânii din vechime îşi venerau şi idolatrizau pe zeii lor. – Aceasta cu siguranţă nu înseamnă a intra în cămăruţa tăcută a inimii pentru a vă ruga, aşa cum i-am învăţat odinioară pe oameni! A închide uşa cămăruţei tăcute înseamnă: *a vă îndepărta de tot ceea ce vă captivează simţurile prin intermediul ochilor!* De aceea, acolo unde este posibil, închideţi ochii pentru a evita distragerile, astfel încât să ascultaţi doar cuvintele voastre şi, în iubire, smerenie şi respect, cu gândurile voastre să fiţi cu Mine.

27. Orice fel de prezentare a imaginilor lui Dumnezeu şi ale sfinţilor este strict interzisă în prima poruncă (Exodul 20, 3-5), precum şi în Levitic şi Deuteronomul, după cum urmează:

- Leviticul 26, 1: „*Să nu vă faceţi idoli, nici chipuri cioplite, nici simulacre ridicate, şi să nu puneţi în ţara voastră pietre cu chipuri sculptate ca să le adoraţi, întrucât Eu, Iahve, sunt Dumnezeul vostru* (care vă interzice).

28. *Deuteronomul* 27, 15: «*Despărţit de Dumnezeu* (expresia lui Moise tradusă prin „blestemat să fie" este greşită, deoarece Dumnezeu locuieşte în fiecare om, de aceea este de neconceput să blestemăm locuinţa Lui) *să fie omul care face o imagine sculptată sau din metal turnat, lucrare mâinilor unui meşter, o urâciune înaintea Domnul, şi îl pune într-un loc ascuns*".

29. Interdicţia de a ridica idoli şi de a-i venera era necesară pentru suprimarea cultului idolatriei, care dura de mii de ani înaintea Mea, Hristos, până la venirea Mea şi până în zilele voastre, chiar dacă sub altă formă şi sub alt nume.

30. Lumea antică îi venera pe: Baal, Astarte (Astharot), Chemos, Milkom, Belzebub, Apis, Isis, Osiris etc., la greci şi romanii: Jupiter, Saturn, Neptun, Pluto, Pallas, Apollo, Minerva, Afrodita şi aşa mai departe. La început ca reflecţii ale caracteristicilor unicului Dumnezeu, apoi, când oamenii şi-au întunecat lumina spirituală interioară prin lucrurile lumii, şi-i imaginau ca sfinţi, apoi ca puteri supranaturale şi, în cele din urmă, ca zei în diferite forme şi statui.

31. Chiar şi poporul israelit în timpul şederii sale în Egipt, a căzut în idolatrie, lucru care se poate vedea din povestea viţelului de aur care a fost turnat de Aaron în deşert şi venerat în locul lui Iahve; şi faptul că poporul cădea adesea în venerarea zeilor, Biblia demonstrează acest lucru în unele pasaje din istoria iudaică şi de către profeţi.

32. Idolatria în Noul Testament este tot ceea ce se pune înaintea lui Dumnezeu, se aleargă după el, apoi se doreşte, şi are toate gândurile doar asupra acestuia, fie că este vorba de bani, bogăţii, femei, lux, megalomanie[49]* (*Megalomania: dorinţa excesivă de a avea tot ce este mai bun, din cauza unei concepţii exagerate despre sine şi propriile abilităţi; mania grandorii.), îngâmfare arogantă, lăcomie de putere, lăcomie şi ambiţie; în plus, ridicarea oamenilor la rang de fiinţe superioare şi acordarea lor unui pământesc sau transcendental.

33. Iubirea senzuală brutală aparţine şi ea idolatriei, deoarece în acest fel întraţi complet în slujba lui Satana, pentru că gândurile voastre devin parte a sufletului său, care este materie consolidată [50]* (*În această privinţă, urmează o explicaţie mai mare în cartea "Isus Hristos, venirea şi întoarcerea Lui" (text negăsit încă)).

*

34. *Chiar şi dragostea exagerată a mamelor pentru copiii lor* este o idolatrie periculoasă, pentru că în felul acesta sunt ruinaţi copiii Mei, pe care îi încredinţez părinţilor lor puri şi nevinovaţi din mâna Mea, şi îi cer înapoi de la ei înnobilaţi şi rafinaţi, în timp ce ei îi corup şi îi educă ca diavoli. Această idolatrie are o grea responsabilitate înaintea Mea. Ţineţi minte aceasta, voi, mame care aveţi mai multă dragoste pentru copii voştri decât pentru Mine, pentru că făcând astfel acţionaţi împotriva Poruncilor Mele!

*

35. Vreau să vă fac atenţi şi cu privire la idolatria îndreptată către *iubirea pentru animale.* Animalele sunt cu siguranţă adresate grijii şi atenţiei voastre, dar trebuie să le consideraţi doar ca animale care au fost create şi date spre folosul vostru. Dar nu trebuie să practicaţi nicio pasiune cu ele şi să le ajutaţi ca şi cum ar fi oameni, şi să recurgeţi la orice grijă pentru ele, sau chiar să le consideraţi mai mult decât pe oamenii săraci, în care locuiesc Eu, Dumnezeul vostru, Isus Hristos! – Oamenii care practică pasiuni pentru animale, mângâind câini, pisici, iepuri etc. şi care le oferă hrană şi adăpost ca şi cum ar fi oameni, practică idolatria cu ele, ei vor ajunge în al doilea

iad, unde vor fi transformaţi în aceeaşi forma animală cu care şi-au practicat pasiunea idolatră!

*

36. Pe lângă acest politeism, chiar şi în viaţa voastră pământească aveţi tot felul de zei cărora le aduceţi omagiu, de exemplu: dacă râvniţi bani (mamona), fie îi cheltuiţi pe lucruri şi obiecte inutile sau foarte scumpe, ia în acestea aveţi cea mai mare bucurie. Vedeţi, aceştia sunt zeii voştri *materiali* şi *morţi* pentru care cheltuiţi mulţi bani – pe care îi luaţi de la săraci şi nevoiaşi – când ştiţi cu siguranţă că puteţi cumpăra Cerul doar prin virtuţi bune şi prin activitate în iubire faţă de aproapele vostru, dar nu cu slujirea lui mamona, cu lux, fast, bucurie inefabilă şi desfătare în lucruri care încântă ochii, gâdilă limba, stimulează şi excită simţurile şi satisfac pofta carnală şi senzuală. Acesta este tocmai cel mai periculos politeism, de care atâţia oameni sunt ataşaţi cu tot sufletul lor, dar Mă neglijează în multe feluri în spirit şi în adevăr şi, din când în când, uită complet.

37. Din aceste clarificări rezultă că, dacă vreţi să respectaţi cu exactitate prima poruncă, trebuie să examinaţi întotdeauna dacă înclinaţiile, gândurile, dorinţele, aspiraţiile şi acţiunile voastre sunt întemeiate în Mine, dacă faceţi ceea ce vă învăţ şi doriţi să le vedeţi realizate, sau dacă sunteţi mai interesaţi de pasiunile voastre. – Dar atâta timp cât acestea din urmă predomină în voi, progresul spiritual şi renaşterea spiritului sunt o chestiune îndoielnică, deoarece numeroşii zei materiali pe care voi înşivă i-aţi creat şi idolatrizat vă împiedică.

19/3 - Credinţa confuză în Satana

38. Faptul că nu trebuie să aveţi alţi dumnezei afară de Mine, constă în aceasta: că voi credeţi că de fapt există încă un prinţ al iadului sau un prinţ al minciunii, Satan sau Satana, întrucât Satana şi diavolul sunt oameni şi duhuri rele derivate spiritual şi material din sufletul lui Satana-Lucifer transformat în materie. Duhul divin al vieţii în Satana eram Eu Însumi, iar când M-am retras, atunci lumina şi viaţa din sufletul lui Satana s-au stins şi din acest suflet am creat lumea materială. – Duhul Satanei este răul şi falsitatea lumească din oameni şi, prin urmare, prinţul infernului, răul general şi falsitatea generală a spiritelor infernale [51]* (*Pe acest subiect, cititorul este invitat la lucrările lui Lorber: Marea Evanghelie după Ioan, vol. I, cap. 217; vol. V cap. 70; vol. V cap. 94; vol. V cap. 220,2; vol. VI cap. 10,12; vol. VIII cap. 34, 12 şi 21; – Pământul, cap. 56; – Darurile cerului, vol. 3,520-12; – Guvernul Familiei lui Dumnezeu, vol. II, cap.158.).

39. Prin urmare, scenariile în care se vorbeşte despre Satan, aşa cum se întâmplă în cartea lui Luther ca şi în altele, sunt doar corespondenţe spirituale ale trecutului şi prezentului: – al unui trecut, aşa cum a apărut şi a fost cu adevărat; – şi al prezentului, aşa cum este condiţia satanică a omului păcătos şi reticenţa sa faţă de divin.

40. Este adevărat că în om există o plăcere întunecată, care induce în eroare spiritualul şi care formează răul materiei în om; aceasta este o rămăşiţă, a unui timp nou trezit. Cu toate acestea, vă avertizez să vă feriţi de această umbră sau să nu credeţi într-un „Satan", pentru că crezând într-un Satan sau Lucifer adevărat [ca divinitate], prin credinţa voastră provenită din plăcerea malefică a e-ului vostru, daţi formă spiritului malefic, Satanul, care este apoi cel mai mare spirit chinuitor din trup. – Prin urmare, nu credeţi într-un spirit adevărat al lui Satan sau Lucifer, căci crezând în el îl formaţi voi înşivă, iar apoi devine obstacolul vostru în a face binele, trezitorul dorinţelor şi poftelor nefireşti şi impedimentul în calea avansării voastre spirituale. Prin urmare, respingeţi orice credinţă într-un Satan care ar mai exista în zilele voastre!

41. Da, această credinţă vă este de asemenea un obstacol pentru a ajunge la renaştere, deoarece crezând într-un spirit al lui Satan, voi credeţi şi prezentaţi o a doua fiinţă alături de Mine ca o putere spirituală. Daţi afară aceste două zeităţi, deoarece rămăşiţa lui Satana sunteţi voi înşivă, iar răul indicat în voi este spiritualul firii voastre, deci voi înşivă după firea pământească. Apoi examinaţi-l pe Satan şi spuneţi: „Eu însumi sunt Satan după trup şi parţial după suflet". Atunci credinţa voastră nu vă va face rău.

19/4 - Interdicţia din porunca 1

42. Prima poruncă interzice:

- I) **Necredinţa** : „*Cine nu crede nu va fi binecuvântat* " (Marcu 16, 16).

- II) **Idolatria** : Dumnezeu îi lasă în voia desfătării inimii lor: «... *ei, care au schimbat adevărul lui Dumnezeu (învăţătura lui Isus) cu minciuna* (a statutelor oamenilor) *şi au venerat şi adorat creatura* (de exemplu, Maria, decedată, imaginea ei, şi rămăşiţele putrede ale morţilor, aşa cum se va explica mai jos) *mai mult decât Creatorul care este slăvit în veci. Amin!* » (Romani 1, 24-25). – « *Nu vă întoarceţi la idoli şi nu faceţi dumnezei din metal topit!* (sculptaţi, ciopliţi sau pictaţi) *Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru* » (Leviticul 19, 4). – „ *Nu deveniţi idolatri, aşa cum erau cândva unii dintre părinţii noştri* " (1 Corinteni 10, 7).

- III) **Erezia** : evitaţi un om eretic dacă, după fiecare mustrare, îşi declară doar propria gândire ca fiind autentică şi o contrazice pe a voastră.

- IV) **Chiromanţia** , **superstiţia** şi **vrăjitoria** : «*Nu vă adresaţi necromanţilor şi nu consultaţi ghicitorii, ca să nu vă pângăriţi din cauza lor! Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru* (Leviticul 19, 31)». – «*Dacă cineva apelează la necromanţi şi la ghicitori* (făcând astfel, el trece de la credinţa în Dumnezeu la declaraţiile şi indicaţiile spiritelor şi la alte superstiţii inventate de oameni) *Îmi voi întoarce faţa de la el şi îl voi lăsa în voia soartei pe care şi-a creat-o singur* " (Leviticul 20, 6). – Aşa sună exact citatul din Moise.

- V) **Deznădejdea şi neîncrederea** : întrucât Petru scrie: «*Nu vă pierdeţi încrederea în Dumnezeu, care poartă în sine o mare răsplată!* » (Evrei 10, 35). – De fapt, numai cel ce se încrede cu tărie în Dumnezeu este vrednic de victoria credinţei sale, spune Tatăl Isus .

- VI) **Încrederea îndrăzneaţă în mila lui Dumnezeu** : «*Dispreţuieşti tu bogăţia bunătăţii Sale divine, răbdării şi îndelungii răbdări? Nu ştii că bunătatea lui Dumnezeu te duce la pocăinţă?* » (Romani 2, 4), (dar nu la lene şi la încredere îndrăzneaţă în mila lui Dumnezeu).

- VII) **Negarea lui Dumnezeu** : este cu siguranţă greşit să crezi diferite minciuni, dar să nu crezi deloc şi să negi existenţa lui Dumnezeu este cel mai rău lucru din viaţa omului! Aceasta o spun Eu, Tatăl Isus.

19/5 - Recitarea arbitrară a Avei Maria

43. Ce *este rugăciunea Ave Maria, aşa cum o învaţă Biserica Romano-Catolică?* Ave Maria, aşa cum o învaţă Biserica Romano-Catolică, este o degradare a lui Dumnezeu şi o ridicare a Mariei la rang de divinitate feminină, şi o plasează în aceeaşi poziţie cu Dumnezeu!

44. *Cum trebuie înţeles acest lucru?* Conform învăţăturii înalt spirituale a Noului Testament, acest lucru trebuie înţeles astfel:

45. Eu, Isus Hristos, ca Dumnezeu şi Tată, am spus despre Mine Însumi că nimeni nu este bun decât numai Dumnezeu. Din moment de acest cuvânt, aşa cum reiese din maxima Mea, apare ca o expresie spirituală, deoarece cuvântul material „bun" este folosit în general pentru orice bine, atunci este evident că cuvântul „bun", conform limbajului Meu divin, caracterizează sensul unei caracteristici divine, de care nici un om nu este parte în afară de Dumnezeu. Şi totuşi Dumnezeu are acest avantaj, prin faptul că este infailibil, deoarece este perfect în Sinele Său şi, prin aceasta, „Sfânt", adică de o puritate cristalină în toate.

46. Prin urmare, orice om, gândind logic, înţelege atunci cântecul lui Moise pe care îl cântau fericiţii din Cer: „*Mari şi minunate sunt lucrările Tale, o, Doamne Dumnezeule, Atot-Suveran!". ... Împăratul neamurilor. Cine nu se va teme de Tine, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu singur eşti Sfânt!* » (Apocalipsa 15, 3-4).

47. Când Moise însuşi în cântecul său, şi împreună cu el toţi fericiţii (pe care Biserica Romano-Catolică îi numeşte în mod eronat „sfinţi"), a declarat deschis *că numai Dumnezeu este „sfânt"* (Deuteronomul 32, 36-39), şi evanghelistul Ioan în *„Revelaţia"* sa venită de la Dumnezeu, în capitolul cincisprezece, versetul patru [52]* (*"Cine nu se va teme de Tine, Doamne, şi nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu eşti de fapt Sfânt şi toate popoarele vor veni şi se vor închina înaintea Ta, căci judecăţile Tale s-au arătat.") a remarcat acelaşi lucru, care s-a întâmplat abia în anul 98 pentru a-l face cunoscut tuturor, când ceilalţi apostoli erau deja morţi, că erorile umane legate de termenul incorect *„sfinţi"*, sau de *„beatificaţi"* sau desemnaţi *„puri"* („sfinţi" însemnând purificaţi spiritual în interior), au fost eliminate prin această clarificare , – atunci, pentru fiecare om care gândeşte raţional s-a demonstrat clar că, prin dezavuarea şi negarea revelaţiei Mele pe care am

dat-o prin Ioan, preoţia (catolică) Mă prezintă pe Mine, Isus Hristos, Dumnezeul Preasfânt, ca pe un Dumnezeu mincinos!

48. Păcatul lor împotriva Mea constă mai presus de toate în faptul că ei ignoră conţinutul revelaţiei Mele divine, fără să ţină cont de această poruncă a Mea, şi prin Matei (Matei 23, 8-9) [53]* (*"Voi însă nu trebuie să vă numiţi învăţători, pentru că unul singur este Învăţător adevărat, iar voi sunteţi cu toţii fraţi. Să nu numiţi pe nimeni pe pământ tatăl vostru, pentru că unul singur este Tatăl vostru, acela care este în Ceruri.") şi prin declaraţia din Apocalipsa (Apocalipsa 15, 4), şi şi-au constituit un om păcătos drept *„părinte sfânt”* al lor, ceea ce spiritual înseamnă la fel de mult ca *„Dumnezeu”*, conducător al lor pe Pământ. Acest *zeu* pământesc, creat de preoţii *din Roma*, *numit „Papă”*, are îndrăzneala să abuzeze de privilegiile divine, canonizând defuncţii, prezentându-se drept *zeu suprem* şi creând zeităţi secundare cu termenul de „sfânt” pentru conducătorii săi creduli şi proşti ai Bisericii, astfel încât ofrandele băneşti mai generoase să curgă cu o mai mare stupefacţie a oamenilor pentru idolatria Bisericii Romane.

49. Aşadar, voi, care credeţi în preoţi şi în falşi conducătorii ecleziastici ai bisericii, ascultaţi ce vă spun Eu, Isus Hristos Însuşi:

50. *În afară de Mine, nu puteţi numi pe nimeni „sfânt”, nici în Cer, nici pe Pământ*; altfel, Mă profanaţi pe Mine şi prima poruncă a lui Dumnezeu, care spune: *trebuie să credeţi într-un singur Dumnezeu şi numai Lui să vă închinaţi şi să-L veneraţi*, alminteri nu veţi înţelege învăţătura Mea, pe care Eu, ca Dumnezeu întrupat în Hristos, am predicat-o. Totuşi, prin respingerea învăţăturii Mele, sunt declarat mincinos, adică un „Dumnezeu mincinos”, dacă nu urmaţi şi nu respectaţi învăţăturile şi poruncile Mele care sunt consemnate în Noul Testament.

51. Totuşi, voi, preoţii, aveţi îndrăzneala să vă prezentaţi propria voastră doctrina omenească mincinoasă în locul învăţăturii Mele şi, în loc să-i încurajaţi pe credincioşi la învăţătura Mea, îi împotmoliţi cu doctrina voastră falsă şi înşelătoare pentru oameni şi, prin aceasta, îi jefuiţi de mântuirea sufletelor lor!

52. De aceea, în final, vă spun: *„Fie urmaţi învăţătura Mea pe care v-o transmit prin delegatul Meu pământesc, fie după moarte va trebui să migraţi în al doilea iad întunecat, pentru a ajunge astfel la conştientizarea faptului că preoţii romani nu erau preoţii Mei!”*

53. Aşadar, nu mai recitaţi rugăciunea Ave Maria, pentru că în locul ei v-am dat rugăciunea Tatăl Nostru. Scăpaţi la obiceiul de a o numi pe Maria „Sfânta Maria”; şi rugaţi-vă Mie, dar nu Mariei şi nici celor binecuvântaţi, pentru că introducerea arbitrară a rugăciunii către Maria şi fericiţii Bisericii voastre numiţi „sfinţi” este o urâciune pentru Mine, pentru că aceasta este o profeţie falsă!

54. Am învăţat că trebuie să se roage *numai Mie,* zicând: *„Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, iar Eu* (Însumi) *vă voi da odihnă ”* (Matei 11, 28).

55. Prin aceasta, neg faptul că cineva ar trebui să se roage la Maria, altfel aş fi învăţat acest lucru, pentru că în vremea aceea, când eram în lume ca Om, trăia şi Maria. Totuşi, ca Dumnezeu, nu am spus: *„Mergeţi la Maria, mama trupului Meu, şi rugaţi-vă ei în locul Meu”* , ci: **„Trebuie să vă rugaţi numai Mie, pentru ca Eu Însumi să vă ascult! "**

56. Biserica Romană Mă neagă pe Mine, pe Hristos, ca Dumnezeu, deoarece pentru ei Cuvântul Meu nu este Cuvântul lui Dumnezeu care trebuie respectat, şi învaţă contrariul, că trebuie să vă rugaţi Mariei ca mijlocitoare la Dumnezeu (deci unui alt Dumnezeu) şi a introdus următoarea rugăciune anticreştină, deoarece este îndreptată împotriva învăţăturii lui Hristos: *„Sfântă Maria, roagă-te pentru noi, sărmanii păcătoşi, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin!"*.

57. Cu această rugăciune, Biserica Romană M-a lepădat pe Mine, pe Hristos, ca Dumnezeu, pentru că prin aceasta, pentru ea, a declarat Cuvântul Meu invalid.

58. Adevăratul creştin trebuie să respecte ceea ce Eu, ca Hristos, am învăţat, dar trebuie să examineze şi să respingă ceea ce Biserica a introdus în mod arbitrar ca fiind anticreştin, păgân şi eretic.

59. Consecinţa pentru oricine nu vrea să ia în considerare această explicaţie este că vrea să slujească la doi stăpâni: *lui Dumnezeu şi păgânismul roman,* care se luptă între ei. De fapt, oricine,

pe lângă învăţătura Mea, se ţine şi de rânduielile omeneşti ale papilor, Mă declară pe Mine, Hristos, imperfect, necunoscător şi neînţelept; deoarece pentru preoţi învăţătura Mea nu este divină, pentru că au avut îndrăzneala să Mă corecteze pe Mine, Hristos, şi să o amestece cu rânduielile papale omeneşti şi să înveţe această profeţie falsă a lor ca fiind autentică şi singura învăţătură care îi face pe oameni binecuvântaţi.

60. Întrebare: *„Cum se justifică afirmaţia că Maria este mama lui Dumnezeu şi, prin urmare, cea mai sfântă şi cea mai mare dintre toţi sfinţii şi, prin urmare, cea mai puternică mijlocitoare la Dumnezeu* ?"

61. Această afirmaţie păgână este evidenţiată prin aprecierea sa, ca şi cum Maria ar fi soţia lui Dumnezeu Tatăl, cu care El l-ar fi născut pe Fiul Isus Hristos şi, prin urmare, ea ar fi cea mai mare dintre toţi binecuvântaţii, aşa cum o regină care este întotdeauna cea mai mare după rege, fiind soţia sa.

62. O, voi oameni, începeţi la cuget: *Când a luat Dumnezeu pe Maria de soţie? – Când a născut El un fiu cu ea? – Când a fost ea ridicată la rang de regină a Cerului sau la acelaşi rang de suverană a Cerului şi a Pământului şi creatoare a lumii şi a zeilor?*

63. O, copii ai întunecatului ai romano-catolicismului păgân, fiţi raţionali şi nu acceptaţi tot ceea ce papii romani, preoţi ai mamonei, vă aruncă înainte, precum cretinilor care, în lipsa lor de judecată, mănâncă tot ce li se pune înainte!

64. Credeţi voi că prin argumentele voastre eretice sfâşiate, vreţi să Mă convertiţi pe Mine, Dumnezeul vostru în Hristos, la păgânismul vostru întunecat? – Oh, nu! Asta nu se va întâmpla, ci iadul întunecat vă va primi cu braţele deschise dacă persistaţi în păgânismul vostru întunecat, deoarece Eu nu vă pot folosi, ca păgâni încăpăţânaţi, nici în paradis, nici în Cer! Amintiţi-vă asta!

65. Explicaţia Mea relativă despre ce a fost şi ce este Maria acum, poate fi citită în *„Cartea de rugăciuni"* şi aici, în capitolul 8, 3 .

19/6 - Venerarea sfinţilor

66. În ceea ce priveşte canonizarea decedaţilor, s-a explicat clar în tratatul despre Ave Maria că nu există sfinţi, ci doar binecuvântaţi (fericiţi), şi a vă ruga şi a implora aceşti zei creaţi de oamenii întunecaţi este eretic, adică păgân.

67. Explicaţii suplimentare despre acest subiect pot fi găsite mai jos la secţiunea: „Cultul imaginilor, statuilor şi relicvelor moarte".

19/7 – Cultul imaginilor, statuilor, simbolurilor şi figurilor moarte în Biserica Romano-Catolică, ca odinioară printre păgâni

68. Nu este oare folosirea imaginilor în biserici şi în afara lor, fie pe străzile publice, fie pe drumurile de ţară sau în case, împotriva primei porunci a lui Dumnezeu, care interzice confecţionarea şi interzicerea de imagini, aşa cum spune Moise în Levitic? (Leviticul 26, 1): *„Nu vă faceţi idoli, nici sculpturi* (sau picturi)*, nici monumente. Să nu puneţi în ţara voastră pietre cioplite pentru a vă prosterna înaintea lor, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru"* (care vă interzice).

69. Folosirea imaginilor este contrară interdicţiei divine menţionate anterior şi, prin urmare, este închinare idolatră, întrucât Eu, Isus Hristos, Dumnezeul vostru, ştiu acest lucru mai bine decât oricine, deoarece văd nu doar ceremonia exterioară şi închinarea exterioară în faţa unor astfel de idoli, în interiorul şi în afara Bisericii, ci şi starea de spirit interioară închinătorilor, care este activă în acest cult.

70. Voi vă scoateţi pălăriile în faţa statuilor de piatră şi lemn şi a imaginilor pictate şi, prin aceasta, le cinstiţi ca şi cum ar fi fiinţe vii; faceţi semnul crucii înaintea lor şi vă rugaţi înaintea imaginilor idolilor morţi; îi invocaţi şi chiar îngenunchiaţi în faţa lor; sărutaţi statuile şi picioarele imaginilor şi aşa mai departe; staţi în picioare sau îngenuncheaţi şi recitaţi litanii în faţa statuilor sau figurilor; aprindeţi candele sau lumânări pentru ei, recitaţi rugăciuni cu voce tare sau cântaţi imnuri şi laude statuilor moarte şi scoateţi tot felul de strigăte păgâne în faţa lor ca şi cum ar fi vii. Aşadar, acesta este motivul pentru care privesc în inimile voastre o întoarcere la păgânism din

cauza preoţilor, pentru că este o ceremonie păgână oribilă pe care o detest, care este o urâciune înaintea Mea!

71. Văd clar că Maria şi sfinţii romani sunt veneraţi şi adoraţi în statui, chiar dacă preoţii spun că este valabil doar ceea ce reprezintă imaginea sau figura. Chiar dacă acesta este doar jumătate de adevăr, este totuşi un dublu păgânism, pentru că veneraţi figura moartă şi, prin rugăciune, adoraţi ceea ce reprezintă figura. Spun aceasta, Eu, care privesc în inima voastră, deoarece Eu locuiesc în ea ca Duh al vostru. Amintiţi-vă că toate rugăciunile, implorările, cântările şi toată închinarea aparţin numai Mie, Dumnezeului vostru în Hristos, şi nimănui altcuiva.

72. Prin urmare, vă spun: ***„Încetaţi să Mă mai răstigniţi cu păgânismul vostru şi transmiteţi Voinţa Mea tuturor oamenilor, care trebuie să considere imaginile, statuile şi tot ceea ce până acum au considerat sfânt - cu excepţia crucii goale - ca simple figuri moarte, altfel va trebui să-Mi declar în mod public indignarea şi să vă iau totul personal, dacă nu scăpaţi voi înşivă de ele!”***

73. Crucea fără chipul Meu suferind, ca simbol al răscumpărării, trebuie să fie în onoare pentru voi, dar este doar pentru a vă aminti că am suferit şi am murit pe cruce pentru voi. Dar nu trebuie să vă scoateţi pălăria, nici să faceţi semnul crucii în faţa ei, deoarece este piatră moartă, lemn mort, imagine moartă sau simbol mort, făcut de mâini omeneşti şi, prin urmare, un obiect de prezentare idolatru, asemănător unui idol, de îndată ce începeţi să-i arătaţi veneraţie divină.

74. Când treceţi prin faţa unei cruci, amintiţi-vă de Mine, Tatăl vostru Isus , care Mi-am dat sângele şi viaţa pentru voi pe Golgota, şi salutaţi-Mă: ***„Lăudat şi slăvit fie Tatăl nostru Isus Hristos prin simbolul răscumpărării Sale de pe Golgota!".*** Vedeţi, aceasta este de ajuns, dar în rest, scăpaţi de toate imaginile, statuile şi soclurile, distrugând imaginile idolatre ale sfinţilor romani, căci ele sunt martori ai heterodoxiei voastre[54]* (*Heterodoxie: lipsa conformităţii doctrinare cu privire la adevărurile considerate a fi moştenirea absolut sigură şi intangibilă a unei credinţe religioase.) şi ai păgânismului roman, în interiorul şi în afara Bisericii!

19/8 - Venerarea fără sens a relicvelor

75. Creştinii romano-catolici acţionează în mod categoric împotriva primei porunci a lui Dumnezeu atunci când venerează moaştele sau rămăşiţele unei persoane decedate, şi aceasta din următoarele motive:

- I **)** mulţi dintre aceşti aşa-zişi sfinţi romani nu au trăit niciodată şi tot ceea ce spune Biserica papală română despre ei se bazează fie pe eroare, fie pe invenţie;

- II **)** pentru că nu există sfinţi, ei nu au existat niciodată, prin urmare, nu pot exista nici moaşte sfinte;

- III **)** pentru că mulţi dintre aceşti oameni pe care papii romani i-au declarat sfinţi sunt încă în iad;

- IV **)** pentru că moaştele au fost aduse de departe, dar mai ales din catacombe, unde oasele morţilor sunt aranjate în număr mare precum lemnul, astfel încât oamenii nu vor ştii niciodată adevărul, de unde au venit cu adevărat şi cum stau lucrurile, şi se prezentau aproape întotdeauna poveşti inventate despre sfinţi care uimeau oamenii şi apoi îi storceau în portofel;

-V **)** pentru că presupusele miracole sunt, fie inventate şi simulate, fie s-au întâmplat (şi acordate) doar datorită credinţei de nezdruncinat a persoanei în cauză, astfel încât aceasta să nu-şi piardă orice credinţă în divin prin eşec, pentru că Eu, ca Dumnezeu, eram înfăţişat ca fiind prea Sfânt pentru ei, ca păcătoşi, şi ascuns în spatele tuturor stelelor; dar, Eu, Însuşi Isus Hristos, ca Duh al lui Dumnezeu în om, i-am ascultat pe ei şi nu oasele putrede venerate ale defunctului;

- VI **)** pentru că multe relicve sau resturi de oase putrede nu provin de la defunctul însuşi, ci au fost luate din orice schelet pe care preoţii îl considerau bun; deoarece nu era vorba de puterea miraculoasă a oaselor morţilor, ci de numeroasele profituri ale Romei şi de bogatele ofrande aduse bisericii unde erau expuse astfel de oase moarte prezentate spre veneraţie;

- VII) este cea mai mare nechibzuinţă şi cel mai întunecat păgânism să arătaţi veneraţie divină faţă de rămăşiţele putrede ale scheletului unui om decedat, să vă rugaţi înaintea lui, să sărutaţi aceste rămăşiţe scheletice şi să vă rugaţi pentru răspunsul la o rugăciune!

76. Pavel (1 Corinteni 15, 50) a spus prin iluminarea Mea în „Prima Scrisoare către Corinteni": *„Însă eu vă spun aceasta fraţilor, că trupul şi sângele nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu şi că trupul stricăcios nu va putea moşteni ce este nestricăcios ."* Şi dincolo de toate acestea, Eu, Isus Hristos, spun: *„Şi nici oasele putrede şi în descompunere ale morţilor!"*

77. Deci, dacă sângele, carnea, oasele şi părul, fiind stricăcioase, nu vor moşteni Împărăţia Cerurilor, cum puteţi atunci arăta veneraţie divină vreunui cadavru şi putregai? Atunci, care este scopul practicării idolatriei păgâne grosolane?

78. **Aşadar, aruncaţi în foc moaştele şi gunoaiele putrede, pentru ca păgânismul să înceteze, căci copiii Mei trebuie să fie creştini adevăraţi şi nu păgâni întunecaţi, aşa cum aţi devenit voi prin ereziile crezului romano-catolic!**

19/9 - Câteva cuvinte despre miracolele la rămăşiţele trupurilor celor binecuvântaţi

79. Este adevărat că Eu, Dumnezeu, am săvârşit minuni în repetate rânduri la rămăşiţele trupurilor celor binecuvântaţi şi am demonstrat multe beneficii oamenilor?

80. Eu, într-adevăr, am săvârşit mai mult de o minune la rămăşiţele celor binecuvântaţi, pentru că credinţa era o credinţă de nezdruncinat, astfel încât credinciosul în cauză, prin credinţa sa mare şi de nezdruncinat, a cuprins Divinitatea spiritului său viu din el şi a dus-o la împlinirea a ceea ce dorea; dar aceasta nu dovedeşte că rămăşiţele trupului putrezit şi descompus al unui om binecuvântat, este cel care a făcut asta, ci numai Duhul lui Dumnezeu din om a făcut-o şi, prin urmare, numai „Acestuia" i se cuvine veneraţia *divină* conform primei Mele porunci, dar niciodată rămăşiţelor trupului unei persoane decedate, ori chiar hainelor sale, după cum reiese din următoarele dovezi, că Dumnezeu a săvârşit miracole bazate pe încrederea în credinţa de nezdruncinat a persoanei în cauză:

- I) Filipeni 3, 21: „*Mântuitorul Isus Hristos va transfigura trupul nostru trecător, astfel încât să devină asemenea trupului Său transfigurat, potrivit acelei puteri prin care toate lucrurile pot fi supuse*".

- II) Sirah 48, 14: «*Nimic nu avea putere asupra lui* (Elisei) *şi chiar şi moarte, trupul său l-a arătat ca profet. În viaţa sa a făcut lucruri nemaiauzite şi a înfăptuit minuni chiar şi după moartea sa"*.

- III) 2 Regi 2, 14: «*Elisei a lovit apele Iordanului cu mantaua care căzuse de la Ilie, dar acestea nu s-au despărţit; şi a zis: „Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?" şi a lovit apa încă o dată. Atunci râul Iordan s-a despărţit de ambele părţi şi Elisei l-a traversat*.

- IV) 2 Regi 13, 21: «*Şi s-a întâmplat că, pe când unii îngropau un mort, deodată au apărut în apropiere nişte oameni vrăjmaşi şi, temându-se de ei, l-au aruncat pe mort în mormântul încă deschis al lui Elisei. Şi îndată ce mortul a atins oasele lui Elisei, omul a înviat, s-a ridicat în picioare şi a ieşit din groapă"*.

- V) Faptele Apostolilor 19, 11-12: „*Dumnezeu a făcut multe minuni prin mâinile lui Pavel, încât era de ajuns să pună peste bolnavi o pânză transpirată sau o centură de pe trupul său şi* (în urma credinţei lor neclintite) *bolile încetau şi duhurile rele plecau* (deoarece Eu, Isus, voiam asta!)».

81. Apărătorii încăpăţânaţi ai păgânismului preoţesc invocă aceste lucruri şi spun: *„Da, şi totuşi s-a întâmplat; aşadar, credinţa în puterea miraculoasă a acestor relicve sau obiecte ale oamenilor în cauză era justificată, întrucât miracolele s-au înfăptuit într-adevăr, iar acest lucru este determinant"*.

82. Această apărare aparent hotărâtă a legitimităţii venerării rămăşiţelor celor binecuvântaţi se bazează însă pe o mare eroare; de fapt, cum poate un bucată sau un os putred să facă minuni? Cum poate o persoană binecuvântată să facă minuni fără Mine, Dumnezeul său? Cum se poate întâmpla o minune, din moment ce numai Eu am privilegiul în mâna Mea de a face miracole? Iar dacă se întâmplă o minune, o fac întotdeauna Eu Însumi, deşi pare să vină de la cel venerat binecuvântat.

83. Omul este copilul Meu şi are în sine toate facultăţile Sinelui Meu, întrucât Eu Însumi locuiesc în el. De ce atunci nu poate omul să facă nimic transcendental de unul singur? Cu

siguranţă nu pentru că nu sunt la fel de grijuliu faţă de un om păcătos cum sunt faţă de unul care trăieşte o viaţă evlavioasă şi credincioasă. Acest fapt general cunoscut, trebuie să fie factorul determinant pentru voi, şi nu propriile voastre statute umane inventate.

* * *

19/10 – (Adnotarea lui Schumi)

Swedenborg afirmă că sensul spiritual a acestei porunci este că niciun alt Dumnezeu decât Isus Hristos este Creatorul, Tatăl şi Mântuitorul nostru şi El trebuie venerat pentru că nu există alt Dumnezeu decât Isus; doar numele era diferit, şi anume Iahve, care în ebraica veche înseamnă „Tată". Isus , aşa cum o demonstrează fără echivoc profeţiile, este Cel care a venit în lume şi a realizat răscumpărarea rasei umane din păcatul strămoşesc, împăcându-se cu aceasta, a primit-o înapoi pentru filiaţie şi a deschis Cerul copiilor. Faptul că toate acestea se bazează pe adevăr se poate observa din argumentele din „Sfânta Treime" şi din cărţile „Hristos şi Biblia", şi „Isus Hristos, venirea şi întoarcerea Sa". În ceea ce priveşte sensul ceresc al primei porunci, Swedenborg spune că aceasta ni-L arată pe Isus Hristos ca Iahve Savaot, Care este Domnul şi Conducătorul Eternităţii, al Infinitului, al incomensurabilului şi al fără sfârşitului, care este Atotputernicul, Atotştiutorul şi Omniprezentul, care este primul şi cel de pe urmă, sau începutul şi sfârşitul, care a fost, este şi va fi în veci, care este Iubirea şi Înţelepciunea, adică Binele şi Adevărul însuşi, prin urmare viaţa veşnică, prin urmare, este Singurul din care a izvorât totul.

19/11 - Cum să împlineşti prima Poruncă

84. În consecinţă, trebuie să Mă iubeşti pe Mine, Dumnezeu Tatăl, din toată inima ta, întrucât M-am descoperit oamenilor în Isus Hristos. Nu trebuie să ai niciodată nimic altceva în tine, decât un singur lucru: să Mă iubeşti pe Mine, Tatăl tău Isus. Dacă faci aceasta cu încrederea potrivită, atunci vei fi recunoscut toate Poruncile Mele în lumina potrivită, atunci îţi va fi uşor să le înţelegi şi să le îndeplineşti până în cele mai mici detalii, dar cum, vreau să te luminez în câteva cuvinte:

85. Trebuie să crezi mereu că Eu sunt Tatăl tău care, ca Creator, are grijă de tine, că Eu trăiesc în tine şi sunt temelia întregii vieţi din tine; de aceea, te-am format aşa cum eşti şi ţi-am dat cele cinci simţuri principale împreună cu toate simţurile secundare, ca să împărtăşesc viaţa cu tine şi să iau parte la tot ceea ce întâlneşti în viaţă şi, prin urmare, sunt singurul tău Prieten care nu te abandonează niciodată, ci, ca Tată şi Mamă, Mă îngrijesc de tine ca de un copil minor al Milostivirii divine. Dar sunt şi în afara ta şi am creat totul doar pentru viaţa ta, ca să poţi trăi din natură şi să te bucuri de frumuseţile ei şi de roadele pe care ţi le oferă şi de tot ce vezi în manifestarea materială a naturii productive, precum şi de tot ceea ce, prin Darul divin, produce inteligenţa umană, care reprezintă activitatea spirituală a Tatălui în Univers. Tot ceea ce vezi este luat de la Mine şi este adus la existenţă de Mine. Aşadar, pentru ceea ce reprezintă „viaţa" în infinit, Eu, ca Creator a toate acestea, sunt implicat, deoarece trăiesc în tine, te călăuzesc şi am grijă de progresul tău; şi tocmai din acest motiv cea mai mare Poruncă din Lege sună aşa: „*Iubeşte-L pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată simţirea ta* ". În acel moment nu vei mai păcătui, pentru că vei împlini tot ce am poruncit şi am învăţat să respecţi. Acordă o atenţie deosebită şi celei de-a doua porunci principale: „*Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi!"*. Prin urmare, fă aproapelui tău ceea ce vrei ca el să-ţi facă ţie, pentru că este un copil al lui Dumnezeu, prin urmare este fratele tău, iar Dumnezeu, Tatăl tău, locuieşte şi în el.

19/12 – Păcatele împotriva Poruncii I

86. Superstiţia, idolatria, slujba idolatră, ceremonii idolatre, în special slujba ceremonială a Bisericii, etalarea idolatră a veşmintelor pentru slujbă (preoţească), închinarea şi afirmaţiile false cu privire la învăţătura lui Dumnezeu, ostentaţia idolatră a etalării slujbei (în funcţiile religioase). Declararea statutelor umane egale cu Poruncile lui Dumnezeu şi considerarea lor ca atare. Uitarea lui Dumnezeu, lipsa totală de religiozitate, negarea lui Dumnezeu; comerţul cu aşa-zise lucruri „consacrate", ceea ce este o fraudă înaintea lui Dumnezeu; indulgenţa frauduloasă,

dezlegarea confesională, pentru că este o înşelăciune; cererea de daruri pentru Dumnezeu şi folosirea lor de preoţii înşişi (pentru că Dumnezeu, ca Duh, nu are nevoie de nimic material); subvenţionarea preoţilor exploatatori; badjocura şi dispreţul faţă de tot ceea ce este divin; cultul faţă de Satana, faţă de legămintele satanice, faţă de invocările şi rugăciunile către morţi pentru bani, loterie, câştiguri la loterie şi avantaje materiale; de asemenea, legămintele cu duhurile rele, săvârşirea răului prin mijloace spirituale şi voluntare şi vrăjitoria prin mijloace îndreptate împotriva lui Dumnezeu.

87. Necredinţa în profeţiile lui Dumnezeu; uciderea profeţilor; contradicţiile şi calomniile rele cu privire la mijlocitori din cauza cuvintelor Tatălui. Îndoieli cu privire la cuvintele lui Dumnezeu, tulburarea liniştii publice, răzvrătirea împotriva conducătorilor poporului puşi acolo de Dumnezeu Tatăl şi, neascultarea totală. Blestemarea sau hulirea lui Dumnezeu, batjocorirea lui Dumnezeu prin cântări ori imagini; sau a da lui Dumnezeu nume de animale sau a-L insulta în mod obscen.

88. Adorarea Mariei şi a sfinţilor cu apelativul: „sfântă", „sfinţi" (compară cu Apocalipsa 15, 4). Adorarea spiritelor păzitoare (patroni comemorativi) cu apelativul: „sfântă", „sfinţi". Nerecunoştinţa faţă de bunătatea şi mila lui Dumnezeu. A înjura şi a blestema, a insulta şi a ultragia Cerul, etc.

19/13 - Cele şapte păcate împotriva Duhului Sfânt

89. Când fariseii M-au badjocorit zicând că aveam un duh necurat, ceea ce înseamnă că eram stăpânit de Belzebut, cu ajutorul căruia alungam duhurile rele din oameni, le-am răspuns: *„Orice păcat şi hulă va fi iertată oamenilor, dar calomnia şi vorbirea împotriva Duhului Sfânt, nu vor fi iertate omului, nici aici, nici acolo "* (Marcu 3, 22-30).

90. Prin aceasta le-am spus că acest păcat este cel mai mare dintre toate păcatele şi că se va primi cea mai mare pedeapsă. Dar aici vreau să vă ofer o explicaţie care corespunde Iubirii şi Milostivirii Mele divine:

91. **Este adevărat că acest păcat este unul dintre cele mai mari, dar chiar şi el va fi iertat dacă pocăinţa va fi apoi suficient de mare, dar în orice caz nu la fel de repede ca în cazul celorlalte păcate.** – Cu aceasta am vrut să vă deschid ochii la ce se află în indicaţia: „Dumnezeu este Iubire veşnică, Milostivire veşnică şi Har veşnic, în Care se află garanţia, aşa cum am spus prin profetul Ieremia: *«Spune poporului lui Israel: „Eu sunt milostiv şi nu Mă voi mânia pe vecie"* » (Ieremia 3, 12), tot aşa şi în ceea ce priveşte această blasfemie împotriva Duhului Sfânt, judecata Mea trebuie înţeleasă pentru veşnicie dacă păcătosul nu se întoarce şi nu se îndreaptă pentru totdeauna.

92. Păcatele împotriva Duhului Sfânt, dintre care al şaptelea este cel mai mare, sunt următoarele:

- I) **A păcătui cu îndrăzneală în mila lui Dumnezeu.**

- II) **A deznădăjdui** (a-şi pierde speranţa) **în Harul lui Dumnezeu.** – Acest păcat este foarte mare şi duce oameni adânc în infern.

- III) **A te opune „adevărului creştin" recunoscut.** – Aici, în acest păcat se arătă caracteristica infernală a omului care vede şi recunoaşte adevărul, şi totuşi vorbeşte şi acţionează împotriva lui; dar la fel face şi Satana, prinţul iadului.

- IV) **A fi iritat de acel aproapele care are Harul divin şi a-l invidia pentru asta.** – În om există (toată) puterea, astfel încât ceea ce poate face unul în spirit, poate dobândi şi celălalt. Cine, prin urmare, nu vrea de la sine acest lucru, dar invidiază pe alţii şi îl roade că aceştia au Har, face acelaşi lucru ca şi Satana, deoarece nici el nu iubeşte Harul, şi totuşi îi invidiază pe alţii pentru asta şi, prin urmare, nu vrea ca aceştia să-l aibă. Prin urmare, el depune toate eforturile posibile pentru a-l face ineficient pentru oameni, prin insuflarea altor gânduri, astfel încât să-l distrugă.

- V) **A persevera în mod deliberat în impenitenţă** [55]* (*Impenitenţă: refuzul de a se pocăi.) . – Astfel de oameni se vindecă însă în timp, deoarece în iad ei se afundă din ce în ce mai adânc în suferinţă şi durere, până când puterea lor de rezistenţa este zdrobită.

- VI) **A avea o inimă încăpățânată față de sfaturile sănătoase.**

- VII) **A se impune și a acționa cu încăpățânare împotriva Duhului Adevărului venit de la Dumnezeu, care se revelează prin conștiință.**

Capitolul 20

Porunca a 2-a

[Exodul 20, 7; Deuteronom 5, 11]: „ [7] Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău, pentru că Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia numele Lui în deșert".

20/1 – Nu pomeni Numele lui Dumnezeu

1. Numele lui Dumnezeu este suprem Sfânt și inaccesibil spiritelor impure; este energia interioară a celei mai vii convingeri pentru un copil pur, viu și spiritual al lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să pronunțe acest nume într-un mod nechibzuit și în glumă, deoarece conține în sine porunca spirituală, astfel încât profanatorul care Îl numește în mod inutil, păcătuiește spiritual în sine și se întunecă. Fiecare cuvânt care exprimă acest Nume stă în talerul cântarului, astfel încât, după pronunțarea Sa, îi ridică pe oameni către înalt sau îi aruncă în jos. Prin urmare, acest Nume exprimă întotdeauna Iubirea vie, activează smerenia și este întotdeauna plin de putere, ca un clopot care răsună în entuziasmul viu al iubirii din inimile voastre. Omul nu trebuie niciodată să gândească, să exprime sau să facă nimic fără a aduce onoare acestui Nume Suprem sfânt, începând și terminând totul cu acest Nume. Într-adevăr, omul este chemat să fie în inima sa marele preot veșnic al Dumnezeului său treimic viu, Care este Iubire, Înțelepciune și Atotputernicie, Căruia trebuie să-I sacrifice totul pentru onoare și să-i sacrifice cu iubire, astfel încât să devină un Templu viu al lui Dumnezeu!

20/2 - Interdicția din porunca a 2-a

2. A doua poruncă interzice *profanarea Numelui lui Dumnezeu*.

3. Numele lui Dumnezeu este profanat în felul următor:

- I) **PRIN UTILIZARE NECORESPUNZĂTOARE ÎN DIFERITE CONVERSAȚII**, în special atunci când îl citează pe Dumnezeu ca Martor pentru falsități sau minciuni; de asemenea, prin blesteme, vrăji și injurii;

- II) **PRIN TOATE PĂCATELE**, așa cum scrie Pavel: „*... te lauzi cu Legea, dar Îl necinstești pe Dumnezeu, călcând Legea Lui* " (Romani 2, 23).

- III) **PRIN BLASFEMIE, VORBIND DESPRE DUMNEZEU CU DISPREȚ.** – Religia lui Hristos este criticată și târâtă în noroi prin instaurarea dogmelor filozofice, deoarece în acest fel Cuvântul și Porunca divină sunt respinse.

- IV) **DACĂ SE JURĂ FĂRĂ A FI NECESAR SAU CHIAR FALS.** – În legătură cu aceasta, Eu, Isus , am spus: «*Însă, Eu vă spun să nu juraţi deloc, nici pe Cer, pentru că este tronul de domnie al lui Dumnezeu, nici pe Pământ, pentru că este aşternutul picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat* " (Matei 5, 34). – Moise scrie: *„Să nu juri strâmb în Numele Meu* (divin) *şi să nu profanezi Numele Dumnezeului tău* (cu jurăminte şi invocări ale Numelui lui Dumnezeu pentru treburi lumeşti); *căci Eu sunt Domnul* " (Leviticul 19, 12). – Apostolul Iacov vă declară clar Voia lui Dumnezeu, scriind: «*Mai presus de toate, fraţii mei, nu juraţi, nici pe Cer, nici pe Pământ, nici cu vreun altfel de jurământ; ci „da"-ul vostru să fie „da", iar „nu"-ul vostru să fie „nu", ca să nu cădeţi în judecata lui Dumnezeu* (Iacov 5, 12). Jurământul este o chestiune sacră, dacă nu este îndreptat împotriva celor Zece Porunci. Prin urmare, fiecare să reflecteze asupra a ceea ce face! – Dacă cel care jură nu crede în Dumnezeu, atunci jurământul său este o înșelăciune și o farsă; dacă crede în Dumnezeu și jură împotriva celor Zece Porunci, atunci este un ultraj împotriva lui Dumnezeu. De fapt, cum poate cineva să-L cheme pe Dumnezeu ca martor, făcând acest lucru în deplină cunoștință că el va acționa cu siguranță în întregime împotriva Mea și va călca în

picioare Poruncile Mele Divine? Oamenii acţionează împotriva Mea, Dumnezeului lor, ca împotriva unui egal al lor. Ei nu iau în considerare că Dumnezeu este suprem Sfânt şi că Numele Lui nu trebuie târât în murdăria păcatelor lumii. Cel care jură crede că este totuna ce şi cum jură şi nu respectă a doua poruncă a lui Dumnezeu, care interzice luarea Numelui lui Dumnezeu în deşert şi târârea lui Dumnezeu în traficul de păcate şi fapte rele ale lumii. Se poticnesc fără să se gândească la toate şi nu se gândesc dacă este corect să se poticnească. Când juri, ai grijă să nu comiţi mărturie mincinoasă, deoarece nu poţi să-ţi asumi responsabilitatea, de aceea Dumnezeu ţi-a dat darul judecăţii pentru aceasta, ca să judeci ceea ce este drept sau nedrept. În general orice jurământ trebuie abandonat de îndată ce oamenii sunt oneşti şi temători de Dumnezeu, căci atunci da-ul şi nu-ul vor fi de ajuns.

- V) **DACĂ SE ÎNCALCĂ JURĂMINTELE FĂCUTE LUI DUMNEZEU.** – Moise se exprimă în această privinţă astfel: «*Dacă faci un jurământ Domnului Dumnezeului tău, nu întârzia să-l împlineşti, căci Domnul Dumnezeul tău va cere împlinirea; iar dacă te vei abţine s-o faci, El ţi-o va socoti ca păcat. - Dacă, însă, te fereşti de la a face jurăminte, atunci nu eşti obligat şi nici nu faci păcat. – Ceea ce ai promis odată, trebuie să respecţi şi să împlineşti, aşa cum ai promis că faci Dumnezeului tău, Iahve, cu gura ta*» (Deuteronomul 23, 22-24).

- VI) **DACĂ MENŢIONEZI NUMELE LUI DUMNEZEU FĂRĂ A FI NEVOIE SAU FĂRĂ RESPECT.**

(a) Astăzi s-a ajuns la punctul în care oamenii nu au nicio idee despre a doua poruncă. A cui este vina? Cu siguranţă nimeni alţii decât a învăţătorilor religioşi ai oamenilor. Dacă le-ar fi spus oamenilor şi ar fi repetat adesea că este un păcat grav şi grosolan să ţii mereu şi pentru orice Preasfântul Nume al lui Dumnezeu în gură, atunci oamenii ar fi fost atenţi şi s-ar fi străduit să devină mai buni. Dar preoţii, în lumescul lor, şi-au uitat datoria, iar oamenii nu ştiu nimic mai bine. – Şi de aceea, numele lui Dumnezeu este menţionat inutil sau abuzat, în timp ce Eu vreau cu siguranţă ca Numele Meu să nu fie profanat, ci sfinţit, aşa cum am învăţat în rugăciunea Tatăl nostru.

(b) Preoţii slujesc prea mult lumii, adică poftei de bani, prestigiu şi putere, pentru cine foloseşte ceremoniile pentru a atrage oamenii la ei, pentru a-i prosti şi a-i ruina spiritual, făcându-i slujitori ai credinţei ceremoniale păgâne şi complet dependenţi de harul şi ocara Bisericii şi nu de Dumnezeu – şi toate acestea pentru câştig personal – astfel de slujitori religioşi nu sunt slujitorii Mei, ci slujitorii adversarului Meu. De aceea, întreaga lume este în necaz, pentru că aceştia - nechemaţi de Mine - au luat oile din grajdul Meu care nu bănuiau nimic rău, le-au sfâşiat deja spiritual şi le-au dus în iad. Oamenii Mă blasfemiază încontinuu şi nu ştiu nimic despre motivul pentru care s-au aruncat deja într-un iad malefic şi sunt în mare parte posedaţi de spiritele infernale ale morţilor. Dacă preoţii ar fi într-adevăr slujitori ai lui Dumnezeu, atunci ar trebui să fie îngroziţi de oamenii care profanează zilnic Numele Meu Suprem de sfânt şi de neabordat, din moment ce Eu, ca Dumnezeu, sunt un Judecător sever, în faţa Căruia omenirea de astăzi, cu puţine excepţii, este o conspiraţie criminală de trădare împotriva Numelui Meu Sfânt. Ei exclamă: *'O, Dumnezeule! O, Isuse! O, Hristoase!'*, şi Mă poartă nepăsător pe limba lor păcătoasă, defăimându-Mă în fiecare zi, existând diferite moduri de a exprima aceste exclamaţii, în bucurie, în suferinţă, în durere şi în păcat, cum ar fi în Franţa „Mon Dieu!", care este folosit zilnic.

(c) Eu am spus prin Moise: „*Să nu iei în deşert Numele lui Dumnezeu, căci nu voi lăsa nepedepsiţi pe cei ce vor lua în deşert Numele Meu şi îl folosesc greşit* " (Exodul 20, 7). Sub acestea sunt incluse numele, *Iahve, Savaot, Sfântul lui Israel şi Duhul Sfânt.* Preoţii trebuiau să vegheze asupra acestei Legi sfinte cu toată fermitatea, întrucât ei sunt responsabili înaintea Mea. Şi ce fac ei? Tac şi, făcând asta, aprobă abuzurile oamenilor, dar, făcând astfel, îi privează de mântuirea sufletului, pentru că omul trebuie să depună toate aceste vicii, patimi şi abuzuri în iad înainte de-a putea fi admis în paradis, întrucât toate aceste vicii, patimi şi abuzuri nu pot apărea acolo. De fapt, nimeni nu ajunge în paradis înainte de a se fi debarasat de marea greşeală faţă de adevărata Mea învăţătură creştină, care, însă, durează întotdeauna ani şi ani de zile, pentru că nimeni nu îşi poate abandona repede viciile, dorinţele, poftele şi pasiunile.

(d) Aşa cum se întâmplă cu Numelui Meu divin, oamenii practică abuzuri grosolane şi cu

Maria şi Iosif. Amintiţi-vă, voi, oameni nechibzuiţi, că aceste nume sunt prea sacre pentru ca voi să le lăsaţi să se întoarcă mereu pe limba voastră păcătoasă. ' *O, Maria! – Isus e, Iosif şi Maria!',* este strigătul şi exclamaţia voastră obişnuită cu fiecare ocazie, fie în glumă, fie în serios, fie în uimire, chiar dacă săvârşiţi cele mai grave păcate!

(e) De aceea, ascultaţi-Mă! Aşa cum fiecare copil este ataşat doar de acei oameni din lume care au grijă de el şi îl întreţin, şi nu de cei care nu îşi fac niciodată griji pentru bunăstarea sa lumească, tot aşa sunt ataşat şi Eu de Maria, iubita mamă a trupului Meu, şi de dragul Meu tată adoptiv Iosif, pentru grija lor trecută pe care Mi-au acordat-o în acea vreme; şi de aceea nu vreau să fie numiţi inutil, batjocoriţi sau insultaţi. Puteţi să o salutaţi pe Maria, dar nu o adoraţi aşa cum aţi făcut până acum şi nici să-i construiţi temple (biserici); – nici nu trebuie să o uitaţi, aşa cum nu trebuie să-l uitaţi nici pe Iosif, căci ei stau în marele Meu har.

(f) Multa blasfemie împotriva lui Dumnezeu şi a Cerului este un bilet către împărăţia iadului, căci spiritele infernale fac acelaşi lucru; iar dacă o faceţi, atunci sunteţi imediat înconjuraţi de o mare oaste ai celor mai răi diavoli ai iadului, care vă susţin cu nerăbdare şi vă încurajează să deveniţi infernali. De fapt, al doilea iad este pe pământ, şi zi şi noapte sunteţi în această companie, dacă acţionaţi împotriva Poruncilor Mele.

(g) Şi acum priviţi ţările care sunt bine cunoscute de toţi, pentru că sunt mari şi se află în Europa, unde sunt foarte hulit! – Există acolo anumite tipuri de oameni pentru care toiagul educaţional al lui Dumnezeu trebuie să lucreze din greu, pentru că mici sau mari, ei *blasfemiază neîncetat*, profanându-Mă cu limba sau cu cuvintele lor, dându-Mi nume care sunt dincolo de orice cenzură; şi dau nume şi mamei trupului Meu, nume pe care nu vi le pot pomeni! – Da, acolo unde oamenii nu tratează mult mai sfinţenia Divinului în cuvinte, precum odată în Sodoma şi Gomora, din acest motiv sunt puşi sub binemeritata Mea nuia educativă şi, odată ajunşi în tărâmul spiritelor, …toţi vor merge acolo, unde şi-au îndeplinit serviciul spiritual în viaţă. Iadul este patria lor, iar toate acestea sunt produsul infernal al ultrajului adus sfântului Meu Nume, iar preoţii locului tac şi lasă fără griji oamenii încredinţaţi lor să meargă în iad.

(h) Cu cât oamenii sunt mai răi, cu atât mai multă mizerie trebuie să sufere şi cu atât mai mult sunt loviţi, exploataţi, înşelaţi, amăgiţi şi asupriţi de Biserică şi Stat, iar dacă asta nu va fi de ajuns, vor fi loviţi şi de alte calamităţi şi gloată în formă umană. Înţelegeţi acum de unde provin condiţiile infernale ale lumii în care vă aflaţi?

- VII) **CÂND SE FALSIFICĂ NUMELE LUI DUMNEZEU:** a falsifica Numele lui Dumnezeu înseamnă a pronunţa Numelui Său cu glume şi umor.

- VIII) **CÂND SE FALSIFICĂ CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU.** (2 Corinteni 2, 17) [56]* (*"Noi nu suntem ca cei mulţi care falsifică Cuvântul lui Dumnezeu, ci vorbim cu sinceritate, din partea lui Dumnezeu şi în prezenţa lui Dumnezeu, în Hristos".) – A falsifica Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a-l interpreta în mod conştient, din motive egoiste, diferit faţă de sensul său fundamental sau chiar a-l interpreta diferit din puncte de vedere false şi, în această falsificare, a persista în iluzia încăpăţânată şi, în ciuda dovezilor elocvente care arată contrariul, a nu se abate de la el.

- IX) **CHIAR ŞI ATUNCI CÂND PRINTR-UN JURĂMÂNT NU SE OFERĂ O MĂRTURIE CORECTĂ ŞI DUMNEZEU ESTE CHEMAT CA MARTOR PENTRU A FACE CEVA CREDIBIL.**

(a) Într-adevăr, Moise spune: *„Să te temi de Domnul Dumnezeul tău, doar Lui să-i slujeşti şi pe Numele Lui să juri"* (Dauteronomul 6, 13). Numai că acest (verset) contrazice ceea ce a spus apostolul Iacov conform învăţăturii Mele: «*Fraţii mei, mai presus de toate, nu juraţi nici pe Cer, nici pe pământ, nici cu alte forme de jurământ* (aşadar, nici pe Dumnezeu să nu juraţi); *ci „da"-ul vostru să fie da, care însă trebuie să fie un da al adevărului; iar „nu"-ul vostru să fie nu, şi acesta trebuie să fie un nu al adevărului, ca să nu cădeţi sub judecata lui Dumnezeu"* (Iacov 5, 12). **Prin urmare, jurarea pe Numele Meu sfânt nu este permisă, iar ceea ce a declarat Moise trebuie considerat o eroare umană.**

(b) Cum să luăm atunci în considerare mărturia atât despre da, cât şi despre nu, dacă un om, minţind, gândeşte: – *„Cu siguranţă nu l-am chemat pe Dumnezeu ca martor, ci am spus doar o minciună necesară, pentru care voi cere iertare lui Dumnezeu"* , – dat fiind că între o minciună

necesară şi un jurământ în Numele lui Dumnezeu, cu siguranţă (crede el) trebuie să fie o mare diferenţă?

(c) O minciună necesară (prezumată), atunci când prin aceasta se cauzează un prejudiciu semnificativ adversarului, ca nevinovat, dar partea vinovată sau criminalul care a minţit este eliberat, este o crimă atât de mare în ochii lui Dumnezeu încât seamănă cu mărturia mincinoasă, deoarece în acest caz judecătorul căruia i s-au spus minciunile, trebuie să emită o judecată dreaptă, iar în acest caz o nedreptate se va abate asupra părţii nevinovate, în timp ce criminalul va fi găsit nevinovat.

(d) Gândiţi-vă că toate acestea se întâmplă în prezenţa lui Dumnezeu, întrucât Duhul Său locuieşte în pieptul fiecărui om, prin urmare, (Dumnezeu) este martorul faptei rele, indiferent dacă este sau nu chemat sau să depună mărturie.

4. Toate Bisericile şi toate sectele creştine suferă până în prezent de aceste păcate grave.

20/3 - Cererea inerentă poruncii a 2-a

5. Deja în rugăciunea Tatăl nostru se spune: „*Fie sfinţit Numele Tău*!". Prin urmare, omul trebuie să facă totul pentru sfinţirea Numelui lui Dumnezeu, iar acest lucru se poate întâmpla doar prin însăşi sacralitatea vieţii omului, întrucât omul, după trup, este un Templu al lui Dumnezeu, în timp ce după suflet este un preot jertfelnic şi penitent a lui Dumnezeu, sau ar trebui să fie. Prin urmare, omul trebuie să-şi sfinţească viaţa făcând ceea ce Eu, Dumnezeu, Tatăl său, îl învăţ şi îi spun să facă, lucru pe care el trebuie să-l transforme în realitate.

6. Orice om care are cunoaşterea acestor Porunci ale Mele, trebuie să ştie că fiecare cuvânt şi fiecare gând care nu poate fi împăcat cu Iubirea Mea, este o încălcare *a* acestei (a doua) porunci date de Mine, căci făcând astfel, el foloseşte greşit Numele Meu sfânt. Iubirea pură faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni, ca copii ai lui Dumnezeu, este cea care vă protejează, nu încălcând această poruncă, ci respectând-o, pentru că iubirea Legii este împlinire.

7. Trebuie să Mă iubiţi, să Mă onoraţi şi să Mă respectaţi pe Mine, Tatăl vostru Isus , mai presus de toate lucrurile, astfel încât să nu profanaţi Numele Meu, ci să aduceţi întotdeauna doar laudă, elogiu şi mulţumire. Aceasta este ceea ce Îmi doresc de la voi şi de la toţi ceilalţi care M-au recunoscut în Iubirea Mea, atotcuprinzătoare, căci *iubirea este cea* care vă răscumpără din jugul întunericului.

8. Numele lui Dumnezeu este onorat şi sfinţit:

- I) **CÂND CINEVA ÎL RECUNOAŞTE DESCHIS ÎN FAŢA ÎNTREGII LUMII,** – aşa cum spune regele David în psalm: „*Te voi înălţa, Dumnezeule şi Regele meu, şi voi lauda Numele Tău în veci. Te voi lauda în fiecare zi şi voi slăvi Numele Tău, în veci de veci "* (Psalmul 145, 1-2), şi Eu, Isus, am spus: „*Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri.*" (Matei 10, 32).

- II) **CÂND CINEVA SE ROAGĂ LUI DUMNEZEU PENTRU AJUTOR ŞI ASISTENŢĂ ÎN NEVOILE SPIRITUALE ŞI FIZICE.** – David spune printr-un psalm: „*Cheamă-Mă în ziua necazului, Eu te voi elibera, iar tu Mă vei onora "* (Psalmul 50, 15). – Ioan scrie: „*Şi aceasta este încrederea pe care o avem în Isus: că, dacă cerem ceva după Voia Lui, El ne va asculta*" (1 Ioan 5, 14; Ioan 16, 23).

- III) **CÂND CINEVA ÎMPLINEŞŞTE CU FIDELITATE JURĂMÂNTUL PE CARE L-A FĂCUT LUI DUMNEZEU.** – David îndeamnă în psalm: „*Lăudaţi şi ţineţi jurământul Domnului, Dumnezeul vostru, şi împliniţi-l, voi, toţi, cei ce sunteţi în jurul Lui, şi aduceţi Celui Grozav daruri de iubire din inimă (rugăciuni de iubire în smerenia* inimii)» (Psalmul 76, 12).

- IV) **CÂND CINEVA ASCULTĂ CU SÂRGUINŢĂ ŞI EVLAVIE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ŞI TRĂIEŞTE ŞI ACŢIONEAZĂ ÎN CONSECINŢĂ .** – Pavel scrie despre aceasta: «*Cuvântul lui Hristos să locuiască din belşug în voi cu toată Înţelepciunea! Învăţaţi-vă şi îndemnaţi-vă unii pe alţii cu psalmi, cu imnuri de laudă şi cu cântări duhovniceşti suave, şi cântaţi lui Dumnezeu în iubirea inimii voastre "* (Coloseni 3, 16). – Luca: „*Fericiţi de cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l pun în practică "* (Luca 11, 28).

- V) **CÂND TOTUL SE ÎNTREPRINDE SPRE LAUDA ŞI ONOAREA NUMELUI DIVIN SAU PENTRU A ADUCE JERTFĂ LUI DUMNEZEU.** În acest sens, două pasaje din Noul Testament

citează: „*Mulţumiţi întotdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile, în numele Domnului nostru Isus Hristos "* (Efeseni 5, 20). – «*Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi orice altceva, faceţi totul spre slava lui Dumnezeu şi aduceţi-I jertfă!* » (1 Corinteni 10, 31).

9. Numele lui Dumnezeu este Sfânt şi, prin urmare, poate fi menţionat şi folosit în toate acţiunile sfinte, cum ar fi în rugăciuni, în cântări, în prelegeri sau lecţii spirituale şi în toate scrierile care sunt compilate spre slava lui Dumnezeu.

10. Aşa cum este interzis să luăm Numele lui Dumnezeu în deşert, pe de altă parte este sfânt să numim numele „Dumnezeu", Isus, Hristos, Iahve, Zebaot, mai ales dacă Îl are ca subiect pe Tatăl Isus, şi să-L invocăm cu toată iubirea.

11. Numele *„Iahve "* era considerat sacru printre evrei, care nu îndrăzneau să-l numească cu uşurinţă şi nici acum nu îndrăznesc să-l pronunţe. De aceea evangheliştii şi apostolii au preferat să-L numească „*Domn*" în loc de *„Iahve", aşa cum reiese din diverse pasaje şi citate din Vechiul şi Noul Testament, în care în loc de Iahve este scris „Domnul"*, cum ar fi de exemplu: Matei 22, 37; Luca 10, 27, comparaţi cu Deuteronom 6, 5 şi în alte locuri.

12. Apostolii considerau numele *„Isus "* la fel de înalt şi sfânt ca Iahve, aşa cum îl exprimă şi apostolul Pavel după Isaia (Isaia 45, 23; Romani 14, 11): *„Ca înaintea numelui lui Isus, să se plece toţi genunchii, ai celor care sunt în Ceruri, pe Pământ şi sub Pământ, şi orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl"* şi, în plus, că El nu putea fi numit de diavolii iadului, lucru cunoscut şi în şedinţele spiritiste.

20/4 – A 2-a poruncă în sens spiritual

13. În sens spiritual, prin *„Numele lui Dumnezeu"* se înţelege tot ceea ce este învăţat de Cuvântul Său şi prin care Domnul Isus Hristos, sau Dumnezeu, este numit, invocat şi venerat, pentru că, în general, tot ce priveşte Numele lui Dumnezeu este inclus în acesta şi, prin urmare, prin *„a atrage Numele lui Dumnezeu în deşertăciunea lumii*" se înţelege obţinerea a ceva din aceasta, fie prin discursuri inutile şi lumeşti, fie prin minciuni, blesteme, vrăji şi incantaţii; pentru că, dacă cineva foloseşte Numele lui Dumnezeu, atunci atrage Numele Său sfânt în cei răi şi, prin urmare, înseamnă a-L profana şi a-L blasfemia.

14. Că tot ce priveşte învăţătura lui Dumnezeu, fie că este vorba de Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu sau al lui Hristos şi tot ce provine din el, prin urmare, toate clarificările şi instrucţiunile despre cum trebuie cineva să-I slujească lui Dumnezeu şi cum să-şi considere aproapele ca copii ai lui Dumnezeu, reprezintă învăţătura şi glorificarea *Numelui lui Dumnezeu*, iar următoarele pasaje ale Scripturii mărturisesc acest lucru:

- I) Maleahi 1, 11-13: «*De la răsărit până la apus, mare este Numele Meu printre popoare şi în toate locurile se aduce tămâie şi jertfă curată Numelui Meu, căci mare este Numele Meu este, zice Domnul, Domnul oştirilor. Dar voi Îl profanaţi şi umblaţi zicând: „Masa Domnului este necurată şi ceea ce dă ca hrană este dispreţ" şi, totuşi, voi credeţi că vă împăcaţi cu Numele Meu când aduceţi ca jertfă animale furate, şchioape şi bolnave"*.

- II) Mica 4, 5: „*Toate popoarele umblă în numele dumnezeului lor, dar noi vrem să umblăm în numele lui Iahve, Dumnezeul nostru, întotdeauna şi pentru eternitate "*.

- III) Deuteronomul 12, 5-18: „*Ei se vor închina lui Iahve într-un loc unde Îşi va stabili Numele, acolo Îi vor ţine slujba divină*".

- IV) Ioan 1, 12: *„Tuturor celor care L-au primit, le-a dat puterea de a fi copii ai lui Dumnezeu, adică celor ce cred în Numele Lui*".

- V) Ioan 3, 18: „*Cine crede în El nu va fi condamnat, dar cine nu crede, este deja condamnat, pentru că nu crede în Numele Singurului Fiu născut al lui Dumnezeu "*.

- VI) Ioan 20, 31: „*Cei care cred că Hristos este Fiul lui Dumnezeu au viaţa în Numele Lui "*.

- VII) Ioan 17, 26: *„Eu am spus: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pentru ca Iubirea Ta să rămână în Mine, şi Eu în ei"" .*

- VIII) Apocalipsa 3, 5: «*Cel ce biruieşte va fi îmbrăcat în haine albe! Nu-i voi şterge niciodată numele din cartea vieţii şi-i voi mărturisi numele înaintea Tatălui Meu şi a îngerilor Săi*."

15. Pe lângă pasajele citate, mai există multe în care prin „Numele lui Dumnezeu" trebuie

înţeles ca însemnând divinul din Cuvântul care purcede de la Dumnezeu şi prin care El este venerat.

16. Sub numele de „Isus", adică *Răscumpărător*, *Salvator*, *Eliberator* sau *Medic*, se înţelege întreaga răscumpărare, redobândirea filiaţiei lui Dumnezeu pentru toţi oamenii, prin suferinţa şi moartea pe cruce.

17. Sub numele de Hristos, în schimb, se află întreaga mântuire prin învăţătura Sa, deoarece numele Hristos înseamnă „Unsul" sau „Rege", prin a cărui învăţătură, legislaţie şi ordine statală popoarele trebuie să devină fericite.

20/5 – Porunca a 2-a în sensul ceresc

18. În sensul ceresc, prin „Numele lui Dumnezeu", târârea Lui în lucrurile deşarte sau lumeşti, se înţelege ceea ce le-a spus Isus fariseilor: *„Orice păcat şi orice hulă va fi iertată omului, numai hula împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertată"* (Matei 12, 31-32). Prin „hula împotriva Duhului Sfânt" se înţelege blasfemia împotriva Divinităţii sau negarea Divinităţii în Omul Isus şi aruncarea Adevărului sau Sfinţeniei Cuvântului divin în noroi. Mai presus de toate, înseamnă afirmaţia încăpăţânată a contrariului şi acţiunea împotriva Duhului Adevărului venit de la Dumnezeu, care se revelează prin conştiinţă şi face cunoscut Adevărul prin inspiraţie.

19. Faptul că sub numele Iahve sau Tatăl este înţeles Eu Însumi, Isus, ca Dumnezeu şi Om sau Dumnezeu-Om în sensul ceresc sau cel mai înalt, reiese clar din următoarele pasaje din Sfintele Scripturi:

- I) *«Tată, proslăveşte Numele Tău!". Şi din Ceruri s-a auzit care spunea: „L-am proslăvit şi-L voi proslăvi din nou""* (Ioan 12, 28).

- II) «*Şi orice veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul; dacă veţi cere ceva în Numele Meu, vă voi da"* (Ioan 14, 13-14).

20. În rugăciunea Tatăl Nostru prin *„sfinţit fie Numele Tău*", chiar şi în sens ceresc nu înseamnă nimic altceva, chiar dacă este exprimat în expresii profund diferite.

Capitolul 21

Porunca a 3-a

[Exodul 20, 8-11; Deuteronomul 5, 12-15]: «[8] Adu-ţi aminte de ziua Sabatului ca s-o sfinţeşti: [9] Şase zile să lucreze şi să-ţi faci toată treaba. [10] Dar ziua a şaptea este Sabatul în onoarea Domnului, Dumnezeul tău: Să nu faci nicio muncă, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care locuieşte la tine. [11] Căci în şase zile Domnul a făcut cerul şi pământul, marea şi tot ce este în ele, dar în ziua a şaptea S-a odihnit. De aceea, a binecuvântat Domnul ziua Sabatului şi a declarat-o sfântă."

21/1 – De ce a fost introdusă consacrarea Sabatului [57]*

(*Numele Sâmbătă = „Sabbata" în limba ebraică înseamnă „odihnă", prin urmare, ziua de odihnă de la munca materială.)

1. Consacrarea Sabatului a început încă din timpul lui Adam (anul 919), după cum relatează cartea *„Guvernul familiei lui Dumnezeu"* (*"Casa Domnului*") .

2. Mai târziu, când poporul lui Israel a fost închis în Egipt, cu timp abuzul a provocat o ruptură atât de puternică încât, aşa cum făceau păgânii, nu mai voiau să consacre nicio zi, şi-şi petreceau toate zilele vieţii fără griji.

3. Dar când conversaţia dintre Mine şi Moise de pe Muntele Sinai a ajuns la atitudinea nepăsătoare a israeliţilor şi, întrucât ei, la fel ca păgânii, petreceau fiecare zi la fel, ***Moise s-a gândit că, aşa cum în perioada Creaţiei au existat şapte timpuri***, atunci se putea stabili o a şaptea zi în care toată munca trebuia să se oprească, iar omul trebuia să se gândească doar la Dumnezeu şi la cele spirituale, iar Eu am poruncit consacrarea Sabatului cu propriile Mele degete.

4. Pentru creştini, celebrarea celei de-a şaptea zile a săptămânii nu este doar crucială, dar la fel cum este pentru Mine, care lucrez în fiecare zi şi nu sărbătoresc niciodată – lucru pe care-l puteţi vedea zilnic în calea Soarelui, a Lunii, a stelelor, a Pământului, în schimbarea naturii din viaţa voastră, din moment ce mâncaţi, beţi, dormiţi şi vegheaţi zilnic şi, astfel trăiţi fiecare zi în acelaşi fel prin rânduiala Mea – tot aşa este Voia Mea ca şi voi să Mă slujiţi, ca Dumnezeu, zilnic, să Mă adoraţi şi să Mă veneraţi prin autosfinţire, să trăiţi şi să creşteţi în iubire numai faţă de Mine şi, prin Mine, în iubirea faţă de aproapele.

5. Totuşi, Sabatul, ca ziua a şaptea, deşi Dumnezeu trebuie adorat, venerat şi glorificat în acelaşi fel, în fiecare zi, nu trebuie anulată, ci să rămână ca o zi perfectă de sărbătoare, în care munca materială se odihneşte şi doar lucrurile spirituale trebuie gândite şi exercitate. Totuşi, dacă împrejurările o cer, chiar şi faptele materiale ale iubirii faţă de aproapele trebuie exercitate, aşa cum Eu, Isus Însuşi, am vindecat în ziua de Sabat un om care suferea de hidropizie (***Luca 14, 1-6***) şi am spus că nici o zi nu trebuie lipsită de la facerea de bine, pentru că fiecare zi este o zi lucrătoare în lucrarea Iubirii divine.

21/2 – Concepţia greşită privind celebrarea Sabatului printre evrei

6. Respectarea Sabatului în rândul israeliţilor morţi spiritual era manipulată foarte rigid. În următoarele pasaje se porunceşte ca Sabatul să fie respectat: Exodul 20, 8-11; Exodul 23, 12; Isaia 56, 4-6; Ieremia 17, 22-27, iar în aceste alte trei pasaje se spune că oricine profanează Sabatul trebuie condamnat la moarte: Exodul 31, 14-16; 35, 2; Ezechiel 20, 12-13.

7. Pentru a vă arăta că nici ***poporul***, nici **Moise**, nici ***Aaron*** nu au înţeles sensul limbajului spiritual al lui Dumnezeu din a treia poruncă, în Numeri 15, 32-36 se găseşte următoarea poveste: *„Pe când copiii lui Israel erau în pustie, au găsit un om din neamul lor adunând lemne în ziua de Sabat. Şi cei care l-au întâlnit, în timp ce strângea lemne, l-au adus înaintea lui Moise, a lui Aaron şi a întregii comunităţi şi l-au închis, pentru că nu era spus clar ce trebuia făcut cu el. Domnul i-a vorbit lui Moise* (în mod spiritual) *: „Omul acela trebuie pedepsit cu moartea; toată comunitatea să-l ucidă cu pietre în afara taberei”. Apoi întreaga adunarea l-a condus afară din tabără şi l-a ucis cu pietre, până a murit, aşa cum îi poruncise Domnul lui Moise.*».

8. Acest lucru s-a întâmplat din cauza faptului că omul ignorase porunca sfinţirii Sabatului. – Doar că sensul cuvintelor lui Dumnezeu era altul, şi anume: „*Omul trebuie să moară*”, înseamnă: = „*Eu îi socotesc aceasta ca un păcat, care este moartea duhului*”; iar expresia „*întreaga comunitate să-l ucidă cu pietre în afara taberei*”, avea în schimb acest înţeles: = „*Toată comunitatea trebuie să-şi împietrească inima faţă de călcătorul poruncii, adică să nu colaboreze, ci mai degrabă să-l evite, spre ruşinea lui* (*până când nu se va pocăi*). Următoarele exemple ar trebui să clarifice conceptul fals al sfinţirii Sabatului printre evrei:

- I) Din moment ce gătitul este muncă, atunci de Sabat ar trebui nici să nu mănânci şi ar trebui să suferi de foame, având în vedere că mâncatul este, de asemenea, o muncă a picioarelor, mâinilor, gurii, stomacului şi a abdomenului inferior; – la fel este şi a lăsa animalele să sufere de foame şi sete, întrucât hrănirea şi adăparea lor este muncă.

- II) Iarna nu ar trebui să strângi lemne de Sabat şi nici să aprinzi focul, ci mai degrabă să mori de frig împreună cu toată familia. Ai fi cu siguranţă un om, dar şi un sinucigaş şi un criminal, dar n-ai încălcat Sabatul; atunci nu aţi merge în iad din cauza profanării Sabatului, ci doar din cauza sinuciderii/crimelor repetate ale oamenilor.

- III) Dacă copilul tău cade în apă şi se îneacă fără ajutorul tău, l-ai lăsa să se înece? De fapt, procedând astfel nu ai sfinţit Sabatul, ci ai fi un ucigaş şi iadul s-ar deschide pentru tine.

- IV) Dacă o furtună ameninţă să-ţi avarieze sau chiar să-ţi distrugă casa, ai sta deoparte şi ai privi ce se întâmplă şi ai lăsa să se întâmple, şi nu ai încălca Sabatul, ci ai fi un delincvent şi un criminal nemilos faţă de familia ta, pentru că procedând astfel i-ai fi adus în dizgraţie.

- V) Dacă soţia ta este pe cale să conceapă şi există pericolul ca atât mama cât şi copilul să piară fără ajutor, i-ai lăsa liniştit să piară, în loc să încalci odihna Sabatului, ci mai degrabă ai prefera să încalci a cincea poruncă şi să devii un dublu ucigaş, doar ca să nu profanezi Sabatul?

9. Aceste exemple trebuie să vă servească drept o mai bună iluminare a neînţelegerii din

profanarea Sabatului. Nu trebuie să te odihneşti şi să trândăveşti de Sabat, ci să veghezi şi să te rogi, să te sfinţeşti, să practici şi să faci fapte de iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele tău, acolo unde ştii şi poţi, şi unde altarul jertfei lui Dumnezeu îţi este deschis, care aici sunt săracii, bolnavii şi nevoiaşii, ca să fii de ajutor cu sfaturi şi acţiuni şi să le alinaţi nevoile, iar dacă poţi ajuta la vindecarea bolilor, atunci ai sfinţi Sabatul aşa cum am făcut Eu, Tatăl Tău Isus, deoarece Eu Însumi în ziua de Sabat, am vindecat pe omul care suferea de hidropizie şi am ţinut o predică susţinătorilor aplicării literale a Legii lui Moise, care au trebuit să tacă din cauza interpretării greşite a acesteia (***Luca 14, 2***).

21/3 - De ce au abandonat primii creştini Sabatul evreiesc şi au introdus duminica?

10. Sabatul evreiesc legitim, conform lui Moise, există încă din ***30 martie 1490 î.Hr***., dar primii creştini, întrucât se adunau în mare parte dintre păgâni, erau mai înclinaţi spre duminica lor (dies solis)[58]* (*Dies solis: *ziua Soarelui*.) şi, prin urmare, au început să sfinţească şi duminica, deja din anul 120 după Hristos.

11. Obiecţia ridicată aici a fost pentru că Eu, Hristos, am înviat din morţi duminică. Numai că acesta nu era un motiv valid, deoarece Eu cu siguranţă nu am înviat (în ziua) de după Sabat, ci s-a întâmplat într-un mod cu totul diferit, întrucât ***27 martie*** [59]* (**Calculul orelor pe vremea lui Isus era încă diferit, în consecinţă ziua începea la răsăritul soarelui şi se termina la apus, prin urmare învierea lui Isus care a avut loc în noaptea de sâmbătă, dar conform numărătorii moderne face parte din ziua următoare după miezul nopţii, prin urmare, 28 martie la ora 3 dimineaţa, dar fiind înainte de răsăritul soarelui, conform numărătorii antice era 27 martie* (vezi şi cap. 10, 11)), ca zi a învierii, fiind la sfârşitul unui Sabat, se califică drept duminică, după 27 martie. Cu toate acestea, diviziunea a rămas, deoarece ziua efectivă a lunii învierii nu mai era cunoscută şi, prin urmare, nici măcar nu putea fi introdusă şi astfel s-a ajuns ca sentimentul de păgânism să servească drept bază la fel de semnificativă pentru creştin.

12. În anul 321, împăratul Constantin cel Mare a emis în cele din urmă un decret, conform căruia celebrarea generală a duminicii a fost stabilită în locul Sabatului evreiesc. El îi detesta pe evreii şi tot avea legătură cu ei şi a spus: - *„Această zi trebuie considerată o ocazie specială pentru ce e mai bun, pentru că este ziua Soarelui, ziua Domnului nostru.”*

13. Biserica, întrucât în acea vreme episcopii romani erau încă supuşi ascultători ai împăraţilor, a trebuit să accepte acest decret, deşi era ziua închinătorilor soarelui printre păgâni, dar atunci nu îndrăznea cineva să-l contrazică pe împărat sau chiar să i se opună, şi aşa a rămas până în ziua de azi.

14. În anul 325 după Hristos, al 20-lea an al domniei lui Constantin cel Mare, a fost convocat faimosul Conciliu de la Niceea. La acest conciliu clerul roman s-a prezentat cu afirmaţia că există un Dumnezeu bipartit, dar totuşi unificat: *Tatăl şi Fiul*. 56 de ani mai târziu, la conciliul de la Constantinopol, aceştia au mai asociat şi pe *Duhul Sfânt* şi astfel au inventat ***Dumnezeul tripersonal.***

15. Constantin cel Mare a fost cel care a decis mărturisirea de credinţă a Bisericii; adică, el a ordonat episcopilor adunaţi să considere decretele sinodului de la Niceea ca inspiraţie a Duhului Sfânt. Din acel moment Biserica a declarat autentică aceasta mărturisire de credinţă, care se repetă aproape în fiecare duminică în întreaga ortodoxie a bisericilor; lucru care, însă, nu este deloc adevărat, deoarece chiar în acel conciliu inspiraţia Duhului Sfânt a rămas în afara lui, deoarece preoţii romani şi-au susţinut primatul Bisericii lui Hristos pentru Roma şi au luptat pentru aceasta.

16. Cei care au citit biografia lui Constantin cel Mare îşi vor aminti cât de particular era caracterul acestui aşa-zis susţinător temător al dogmelor ecleziastice sau al rânduielilor omeneşti. El şi-a condamnat la moarte propriul fiu şi pe soţia sa Fausta, pe baza unei suspiciuni nefondate, l-a alungat pe cumnatul său, Licinius, şi pe fiul său nevinovat şi i-a măcelărit pe toţi adversarii săi. Cu toate acestea, Biserica Greacă l-a declarat *sfânt* şi l-a venerat împreună cu Biserica Romană drept *„Sfântul Constantin*.” – Biserica romană a început încetul cu încetul să devină foarte violentă, ordonând, în anul 364, la sinodul de la Laodiceea [60]* (**Sinodul de la*

Laodiceea a fost un sinod local la care au participat 32 de episcopi. Printre cele 60 de canoane au fost discutate diferite subiecte: caracteristicile clericilor hirotoniţi, stilul lor de viaţă, celebrarea duminicii şi a Postului Mare, restricţiile faţă de necreştini, canonul Bibliei, adică lista cărţilor considerate inspirate şi, prin urmare, valabile pentru cult, inclusiv toate cele 22 de cărţi ale canonului ebraic, dintre cărţile deuterocanonice au fost menţionate doar ***Cartea lui Baruch*** *şi* ***Cartea lui Ieremia,*** *iar din Noul Testament a fost omisă* ***Apocalipsa*****.)**, ca toţi să respecte duminica şi a pronunţat *anatema* asupra tuturor celor care intenţionau să respecte *Sabatul Domnului,* obligându-i pe toţi, sub pedeapsa blestemului, să-şi îndeplinească munca zilnică în Sabat.

17. Astfel, biserica romană a respins Sabatul rânduit de Dumnezeu lui Moise, i-a blestemat pe cei care îl celebrau şi îl aprobau conform Voinţei divine, şi a introdus solemn ziua păgânilor, închinători ai soarelui! – În toate Sfintele Scripturi nu există niciun cuvânt care să justifice acest act de violenţă ticălos şi sacrileg împotriva instituţiei divine a Sabatului, pe care Iahve, spontan, l-a gravat cu degetul Său divin: *„Trebuie să sfinţeşti Sabatul!"*

18. Biserica a făcut mai întâi creştini din păgâni, apoi i-a făcut pe creştini să devină din creştini păgâni; astfel, dezvoltarea duminicilor şi a zilelor de sărbătoare a înflorit treptat, până când acestea au devenit zile folosite pentru mâncare, băutură, practicarea desfrânării şi comiterea a tot felul de acte anticreştine.

19. **Când oamenii vor dobândi discernământ şi iubire, smerenie şi respect faţă de Dumnezeu, *vor celebra din nou şi cu adevărat Sabatul de-a lungul vieţii lor*, împlinind poruncile divine, iar atunci binecuvântarea Mea divină va fi şi asupra lumii.**

21/4 – Clarificări la o scriere a lui Swedenborg despre „Sabat"

20. Swedenborg scrie: *„Nu trebuie să insistăm asupra sensului literal, ci trebuie să înţelegem cuvântul în sensul său spiritual cel mai larg, întrucât adevăratul Sabat al creştinului nu este nicio zi fixă a săptămânii, ca şi cum ar exista o sâmbătă sau o duminică, nici vreo sărbătoare, fie că se numeşte Crăciun, Anul Nou, Bobotează, Paşti, Rusalii, Sărbătoarea Corturilor sau altă zi de sărbătoare, ci mai degrabă ar trebui considerată ca ziua duhului în om, Lumina divină în duhul uman, Soarele răsărit al vieţii în sufletul omenesc, pe scurt, ziua vie a Domnului în om, pe care acesta o va recunoaşte şi o sfinţi tot mai mult, cu cât acţiunile sale izvorăsc mai mult din adevărata iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele său»*.

*

21. Pentru a realiza acest lucru (aşa cum l-a citat Swedenborg), trebuie să fiţi atenţi la viciile, dorinţele, poftele, caracteristicile rele şi depravările voastre, zi de zi şi continuu, până când veţi fi renăscut şi botezaţi prin foc cu Duhul Sfânt al Iubirii, Înţelepciunii şi Puterii, şi renunţând la diferitele bucurii ale lumii, dezbrăcându-vă de tot ceea ce vă atrage către materie, suprimând-o şi eradicând-o complet din voi, pentru ca apoi să fiţi dăruiţi cu darurile şi harurile Duhului Sfânt, pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu.

22. Aceasta este adevărata şi sfinţirea Sabatului aşa cum era înţeleasă de adamiţi şi în Cele Zece Porunci de pe Sinai.

23. Sfinţirea celei de-a şaptea zile este însă doar o pauză de la muncă după şase zile, în care câştigaţi mai mult timp ca să vă gândiţi la Mine şi ca să vă sfinţiţi spiritual - adică să vă purificaţi spiritual de păcatele care vă atrag spre materie - şi să vă sfinţiţi toate gândurile, adică să le întoarceţi complet de la materie către Mine, întrucât Eu sunt un Soţ pătimaş al sufletului vostru şi nu tolerez cochetarea cu materia păcatului! Ori Îmi slujiţi Mie pe deplin, ori materiei pe deplin, pentru că nu puteţi să Îmi Mi slujiţi Mie şi lui Satan în acelaşi timp, întrucât Eu sunt Domnul în duh, în schimb Satan este domnul în materie.

24. Dar întrucât, pe lângă Sabatul constant, a şaptea zi a săptămânii este dorită şi ca zi de odihnă, de înviorare şi de sfinţire a sufletului, **atunci este Voia Mea ca voi să transferaţi ziua a şaptea (folosită) ca zi de odihnă, înapoi la Sabat, şi în loc de duminică să o sărbătoriţi în acelaşi mod pretutindeni, prin iubire faţă de Mine şi prin activitate în fapte de iubire faţă de aproapele.** V-am explicat cum trebuie să sfinţiţi Sabatul, în suplimentul la „Sfânta Treime"

despre frecventarea bisericii.

21/5 - Sfinţirea Sabatului printre israeliţi

25. Sabatul era o zi foarte sfântă printre israeliţi, deoarece Îl reprezenta pe Domnul. Cei şase eoni sau spaţii de timp erau încercări şi lupte cu spiritele primordiale în crearea lumii, al şaptelea eon reprezintă victoria spirituală a lui Iahve asupra lor şi, prin urmare, odihna Domnului. De aceea, pentru fiecare eon, o zi devine ideală ca şi zi de muncă, iar al şaptelea eon reprezintă Sabatul, ziua de odihnă, în care trebuie asigurată doar mântuirea sufletului. Totuşi, Legea a fost respectată doar exterior, în material, pe această cale, a fost dusă în cele din urmă atât de departe încât *Domnul Sabatului* nu a mai putut fi recunoscut, *El, Sfântul Tată*, când, mânat de o iubire infinită, a venit la copiii Săi pe Pământ. Cu siguranţă a venit la ai Săi, doar că ai Săi nu mai erau religioşi, prin urmare nu L-au primit, s-au luptat cu El, au depus mărturie falsă despre El, au încercat să-L omoare şi, când timpul Lui s-a împlinit şi El a permis-o, L-au prins şi L-au răstignit!

26. Sabatul reprezenta şi instrucţiunea pregătitoare pentru timpul în care trebuia să predomine odina din viaţa de zi cu zi, dar cu atât mai mult trebuia îngrijit şi colectat pentru veşnicie, până la răscumpărarea din păcatul strămoşesc pe cruce.

27. Această instrucţiune pregătitoare şi-a găsit încheierea odată cu moartea Mea pe cruce, ca ispăşire şi răscumpărare din fărădelegile Vechiului Testament, (Evrei 9, 15; Romani 3, 25), sub care trebuie înţeles păcatul originar.

28. Cum trebuie să fie celebrat Sabatul de acum înainte, l-am demonstrat prin modul Meu de viaţă, prin cuvinte şi fapte; căci odată cu apariţia Mea instrucţia pregătitoare încetase şi, de atunci înainte celebrarea Sabatului trebuia să înceapă în duh şi în adevăr, adică prin reculegere spirituală şi hrănirea sufletului prin fapte de iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele.

29. Că Sabatul a devenit o zi de învăţătură în lucrurile divine, puteţi vedea din faptul că am învăţat în Templu şi în sinagogi în zilele de Sabat (Matei 21, 12; Marcu 14, 49; Ioan 8, 2; Marcu 6,2; Luca 4, 31-33 / 13, 10).

30. Ca corespondenţă la recolta spirituală şi satisfacţia spirituală din dispensa divină, trebuie luat în considerare evenimentul istoric conform căruia, într-o zi, când eram cu ucenicii Mei, am traversat un ogor semănat, iar ucenicii, pentru că le era foame, au rupt spice şi au mâncat boabe de grâu, ceea ce înseamnă spiritual că trebuie să se meargă în ogorul divin al Iubirii, să se adune acolo şi să se ia învăţătura cerească ca hrană a sufletului, pentru a potoli această foame spirituală cu hrană bună pentru suflet, după care cineva poate apoi trăi şi lucra (Matei 12, 1-8; Marcu 2, 23-28; Luca 6, 1-5).

31. În ziua de Sabat am vindecat mai mulţi bolnavi, lucru strict interzis printre evrei şi asupra căruia stăruiau cu înverşunare; dar Eu le-am pus astfel de întrebări şi le-am clarificat modul lor fals de-a vedea şi de-a face lucrurile cu privire la sfinţenia Sabatului, în ciuda murmurelor şi certurilor lor, încât nu-Mi puteau răspunde nimic. În schimb, le-am arătat că Sabatul este menit să facă bine altora şi le-am spus că Eu sunt Domn şi peste *Sabat*, ceea ce înseamnă că Eu sunt Domnul care le-a poruncit să sfinţească Sabatul (Matei12, 8; Marcu 2, 28; Luca 6, 5). Dar ei nu înţelegeau bine cum să-l sfinţească; şi nu înţelegeau că Eu eram Iahve al lor. De aceea, le-am arătat prin învăţătură şi prin vindecarea bolnavilor cum voiam cu adevărat ca ziua Sabatului să fie sfinţită (Matei 12, 10-13; Marcu 3, 1-5; Luca 6, 6-10; 13, 10-17; 14, 1-6; Ioan 5, 9-19; 9, 14-15).

21/6 - Sabatul în sensul spiritual

32. Prin *sfinţirea Sabatului* trebuie înţeles următorul lucru: pe parcursul celor şase zile lucrătoare trebuie să luptaţi împotriva firii pământeşti şi a poftelor ei, în care răul şi falsitatea trebuie învinse şi reprimate, şi întregul caracter al sufletului trebuie ordonat şi familiarizat cu binele şi adevărul. A şaptea zi este cea în care legătura cu Domnul se numeşte *renaştere* sau *botezul de foc cu Duhul Sfânt*, deoarece atunci când se întâmplă aceasta, lupta cu materia încetează şi, în cele din urmă, liniştea sufletului şi a sentimentelor preia controlul.

33. Luptele omului împotriva firii şi a dorinţelor ei, dacă sunt îndrumate corespunzător şi

executate cu succes, corespund războaielor lui Iahve din Creaţie (Numeri 21, 14-15; clarificate în M.E.I., volumul VII, capitolul 17-21) precum şi luptelor firii însăşi în Mine, Isus, împotriva răului şi falsităţii firii şi a lumii.

21/7 - Sabatul în sensul ceresc

34. Această poruncă trebuie să includă următoarele: legătura omului cu Dumnezeu şi Tatăl său, adică dobândirea Harului pentru intrarea în Cer, unde apoi pacea şi armonia domnesc în om. Acesta este motivul pentru care am fost numit Isus Făcătorul de Pace, pentru că Eu sunt temelia stării cereşti în om, unde domneşte o pace şi o armonie benefică. Iahve (Isus) ca Prinţ al păcii este menţionat în mai multe pasaje ale profeţilor, astfel:

- I) Isaia 9, 5-6: «*Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi domnia va fi pe umerii Lui; şi numele Lui va fi cunoscut prin şase atribute ale Dumnezeirii: Minunat, Sfetnic, Putere (* sau Duhul lui Dumnezeu), *Erou, Tatăl eternităţii şi Prinţ al păcii; Domnia şi pacea Lui nu vor avea sfârşit în veci de veci "*.

- II) Psalmul 85, 9-11: „*Domnul va vorbi despre pace poporului Său; dreptatea şi pacea se vor săruta "*.

- III) Psalmul 55, 19: „*Domnul îmi va răscumpăra sufletul în pace "*.

- IV) Isaia 52, 7: «*Cât de suave sunt pe munte sunt picioarele celor ce aduc veşti bune şi vestesc pacea, zicând: Dumnezeul tău este Împărat!* ».

- V) Isaia 32, 17-18: „*Lucrarea Domnului este pacea, rodul dreptăţii, liniştea şi siguranţa pe vecie, pentru ca oamenii să locuiască în corturi sigure şi în linişte deplină "*.

- VI) Matei 10, 12-14 şi Luca 10, 5-6: „*Eu, Isus, le-am zis celor şaptezeci pe care i-am trimis: „Ori de câte ori intraţi într-o casă, salutaţi-i mai întâi zicând: «****Pace acestei case!****» Şi dacă va fi în casa aceea un fiu al păcii, pacea voastră va fi peste el".*

- VII) Ioan 14, 27: *„Eu am spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea"*.

- VIII) Ioan 16, 33: *„V-am spus aceste lucruri, ca să aveţi pace în Mine"*.

- IX) Ioan 20, 19-26: „*Când Eu, Isus, M-am arătat ucenicilor Mei în ziua învierii, le-am spus: „****Pace vouă!****".* »

35. Pe lângă aceste pasaje din Sfintele Scripturi, starea de pace în care voi, prin Mine, trebuie să veniţi la Domnul, este tratată în Isaia, capitolele 65 şi 66 şi în alte locuri.

21/8 - Cum sunt sfinţite duminicile şi zilele de sărbătoare în ziua de azi

36. Acum să reflectăm asupra modului în care lumea creştină de astăzi sfinţeşte duminicile şi zilele de sărbătoare, pentru a cunoaşte diferenţa dintre Sabatul Meu spiritual perpetuu şi cel păgân introdus de preoţi, şi anume zilele de închinare la Soare sau „duminicile", ca rânduieli omeneşti.

37. Duminicile şi zilele de sărbătoare actuale, aşa cum sunt celebrate acum, în special în Biserica Romano-Catolică, sunt adevărate zile de întristare pentru Mine şi zile de bucurie pentru Satana şi diavolii săi infernali. Întreaga ceremonie ecleziastică este păgână şi, prin urmare, anticreştină şi, din acest motiv, este o urâciune în ochii Mei, aşa cum am declarat în unele pasaje din Vechiul Testament.

38. Oamenii merg la biserică dimineaţa, unii chiar şi după-amiaza, într-un mod somptuos şi arogant, îmbrăcaţi ca nişte păuni, să asiste la ceremonia de ucidere a spiritului, se crede, ca creştini credincioşi, că şi-au făcut datoria şi se întorc acasă morţi în spirit, aşa cum au mers la biserică, pentru că gândurile şi ochii lor erai aţintiţi asupra preotului care oficia ceremonia, dar şi asupra hainelor somptuoase ale celor prezenţi, şi nu absorbiţi de Mine în spirit.

39. Cu cât sărbătoarea este mai mare, cu atât ceremonia păgână şi luxul hainelor parfumate din bisericile romane este mai mare; acesta este motivul pentru care, în iad, oamenii umblă apoi în zdrenţe urât mirositoare şi pe jumătate goi. – Masele de oameni în care se găseşte *haute volée* [61]* (*Haute volée: termen francez care înseamnă = slavă puternică.), sunt, în mare parte, doar aglomeraţii de îmbrăcăminte luxoasă, ostentaţie, ornamente şi lăudăroşenie [62]* (*Lăudăroşie: ostentaţie excesivă, slavă deşartă.) a proprietarilor de îmbrăcăminte.

40. Odată ieşiţi din biserică, nu se mai gândesc (la ea), ci doar la cum ar trebui să-şi petreacă dimineaţa sau după-amiaza. Se gândesc la vizite, excursii şi plimbări, unde se vorbeşte într-adevăr mult despre lucruri păcătoase, dar rareori despre ceva spiritual. Se gândesc, mai ales, la mâncare, băutură, condus, călărie, muzică, dans, jocuri de noroc şi băutură, minciună, înşelăciune, întâlniri de cluburi politice şi orice la distracţie posibilă, prin care ziua este consacrată răului.

41. A îndeplini o muncă necesară este păcat; dar nu pentru a-L ofensa pe Dumnezeu. – Ziua Domnului era menită să servească la aprinderea Luminii divine în spiritul uman, precum Soarele născător de viaţă în sufletul omenesc. În schimb, chiar această zi este folosită pentru curtare, iar când spiritele se aprind în sfârşit, spiritul obscen şi depravat şi acţiunile care îşi găsesc ecoul în iad preiau controlul. – Eu vă spun: *„Nu există zi de pierdere mai tristă pentru Mine decât duminicile şi zilele voastre de sărbătoare şi nicio zi de victorie nu este mai mare pentru iad, decât zilele care erau menite să fie trăite şi sărbătorite doar pentru Mine!”.* Iată de ce va trebui să lepăd totul pentru a schimba aceste zile în care vă puneţi în slujba Satanei şi vă năpustiţi în iad, astfel încât să vă devină imposibil să le sărbătoriţi doar pentru bucurie şi să umpleţi complet iadul.

42. Aş mai avea încă multe de spus despre asta, în special despre jocurile de noroc, despre blestemarea şi blasfemia împotriva Mea şi despre comiterea a tot felul de fapte rele împotriva altora în astfel de zile turburi ale iadului; – cu toate acestea, lucrul cel mai bun este totuşi să acţionez, în loc să ţin predici morale despre asta, altfel nu voi putea să vă schimb!

43. Se ştie de mult timp că majoritatea păcatelor se comit duminica; de fapt, atunci când minţile sunt excitate, atunci în beţie iese la iveală caracterul emoţional al omului interior şi acolo el este recunoscut în fărădelegi, brutalitate, insulte, certuri, încăierări, revolte, fapte rele şi alte păcate şi depravări, ceea ce dezvăluie ce fel de spirit infernal sălăşluieşte în cel care, aflat într-o stare trează, este ţinut în frâu de lege şi de bunele maniere impuse. În acest caz, se recunoaşte şi dacă există în el un spirit superior în el, deoarece la beţie omul se prezintă aşa cum este, şi acolo se recunoaşte rapid caracterul predominant al sufletului şi cărei sfere spirituale îi aparţine, fie cea bună, fie cea infernală! – Beţia este trădătoarea omului spiritual interior, deoarece omul se comportă atunci aşa cum este în interior, dacă nu are niciun motiv anume să se abţină.

Capitolul 22
Porunca a 4-a

[Deuteronomul 5, 16; Exodul 20, 12]: «[16]. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, aşa cum ţi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău, pentru ca viaţa ta să fie lungă şi să fii fericit în ţara pe care ţi-o va da Domnul, Dumnezeul tău.».

22/1 - Îndatoririle prescrise în Scripturi cu privire la porunca a 4-a

1. Profeţii şi apostolii au scris despre îndatoririle copiilor faţă de părinţii lor, iar acestea sunt învăţături care trebuie respectate şi împlinite faţă de părinţi, după cum urmează:

2. Prima poruncă a făgăduinţei este aceasta: „*Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta*” (Efeseni 6, 2), apoi urmează:

- I) «*Cinsteşte pe tatăl tău cu toată inima ta şi nu uita durerile mamei tale!* » (Sirah 7, 29).

- II) «*Cel ce se teme de Domnul, îşi cinsteşte părinţii şi îi slujeşte ca stăpâni ai săi care l-au creat. Cu vorbe şi fapte* (şi cu toată răbdarea) *cinsteşte pe tatăl tău!* » (Sirah 3, 8-9).

- III) „*Copiilor, fiţi ascultători de părinţii voştri în toate* (ceea ce nu este împotriva poruncii lui Dumnezeu), *deoarece Domnul îşi găseşte plăcerea în aceasta*” (Coloseni 3, 20). – «*Voi copii, ascultaţi de părinţii voştri în Domnul; căci lucrul acesta este drept* ” (Efeseni 6, 1). – *„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni* (Faptele apostolilor 5, 29). „*… şi El a poruncit ascultare şi faţă de părinţi* ” (Exodul 20,12).

- IV) „*Dar dacă o văduvă are copii sau nepoţi, atunci ea* (văduva) *trebuie să înveţe mai întâi*

să-şi conducă casa după modul dumnezeiesc şi să răsplătească părinţilor ei pentru binele pe care l-au primit, deoarece acest lucru este bine şi plăcut înaintea lui Dumnezeu " (1 Timotei 5, 4). – «*Fiul Meu, ai grijă de tatăl tău la bătrâneţe şi nu-l întrista cât trăieşte, iar dacă puterile îi slăbesc, iartă-l şi nu-l dispreţui când eşti în putere; căci binefacerile pe care le faci tatălui tău nu vor fi uitate niciodată*» (Sirah 3, 14-15).

- V) *«Vă îndemn, deci, mai întâi să faceţi rugăciuni, cereri, mijlociri şi mulţumiri pentru toţi oamenii*» (1 Timotei 2, 1).

22/2 - Comportament interzis faţă de părinţi

3. A patra porunca interzice să fii neascultător faţă de părinţi, să-i urăşti, să-i dispreţuieşti, să-i iei în derâdere, să-i denigrezi sau să-i blestemi, să-i laşi în nevoie sau să le faci rău, pentru care există următoarele răspunsuri:

- I) 2 Timotei 3, 2-5: „*Oamenii vor fi egoişti, lacomi de bani, lăudăroşi, mândri, hulitori, neascultători de părinţi, nerecunoscători, perverşi "* – „*… staţi departe de aceştia!*».

- II) 2 Samuel, capitolul 15-18: Citiţi povestea lui Absalon, fiul cel rău al lui David.

- III) Proverbele 23, 22: „*Ascultă de tatăl tău care te-a generat şi nu dispreţui pe mama ta când va îmbătrâni*".

- IV) Proverbele 30, 17: „*Un ochi care îşi ia în derâdere pe tatăl şi dispreţuieşte să asculte de mamă sa, să fie orbit de corbii pârâielor şi devorat de vulturi*".

- V) Leviticul 20, 9: „*Cine blestemă pe tatăl său sau pe mama sa, trebuie să moară de moarte* (spirituală). *Sângele lui* (adică nelegiuirea) *să fie asupra lui, pentru că a blestemat pe tatăl său sau pe mama sa*."

- VI) Exodul 21, 15: „*Oricine loveşte pe tatăl său sau pe mama sa, trebuie să moară de* moarte (spirituală).

- VII) Proverbele 28, 24: „*Oricine ia ceva de la tatăl său sau de la mama sa şi spune că nu este păcat, este complice al unui hoţ*".

22/3 – Promisiunea lui Dumnezeu pentru copiii buni

4. Copiilor care împlinesc această poruncă li se promite viaţă lungă şi prosperitate îndelungată:

- Deuteronom 5, 16: „*Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, aşa cum îţi porunceşte Domnul Dumnezeul tău, pentru ca să trăieşti mult şi să îţi meargă bine în ţara pe care ţi-o va da Domnul, Dumnezeul tău.*"

22/4 – Cum ar trebui părinţii să-şi crească copiii

5. Copiii care nu respectă această a patra poruncă trebuie să se teamă de pedepse vremelnice şi din altă lume. – Deuteronomul 27, 16: „*Fără cinste* [63]* (*Fără cinste: la Moise termenul scris este "blestemat", dar acest lucru este categoric greşit, pentru că în om locuieşte Duhul lui Dumnezeu, a cărui mireasă (sufletul) nu poate fi blestemată!) *să fie omul care nu respectă pe tatăl său şi pe mama sa şi tot poporul trebuie să spună: „Amin!"* »

6. Această prescripţie este un precept sacru pentru fiecare om! - Gândiţi-vă ce trebuie să facă părinţii de la naşterea copilului până la întreţinerea lui şi cât de mult trebuie să trudească şi să se îngrijoreze! - Copiii nu vor putea niciodată să-şi compenseze părinţii pentru aceste eforturi, angoase şi griji constante.

7. Preoţii romani se ocupă de căsătoria soţilor datorită banilor, dar pentru tot ce priveşte educaţia copiilor încă din pântecele mamei, este pentru ei o chestiune secundară; abia când copiii încep şcoala, învăţătura despre Dumnezeu este predată celor mici, aşa cum au nevoie preoţii, pentru a-i ucide spiritual pe enoriaşii care trebuie să creadă doar ce le spun ei, care însă explică, că orice altceva ca fiind anticreştin, chiar dacă poartă cel mai înalt semn al Adevărului, dacă acest lucru nu coincide cu învăţăturile lor. Oamenii sunt ucişi spiritual de preoţi încă din fragedă tinereţe, împiedicându-i să gândească cu propria inimă şi minte, şi supunându-i Bisericii morţi spiritual. Biserica, de fapt, poate folosi în scopurile sale spirituale doar astfel de credincioşi, dar

nu fiinţe care gândesc spiritual, trezite şi independente. Iată de ce ea pretinde o credinţă necondiţionată şi nechibzuită în *infailibilitatea* cuvintelor preoţeşti.

8. Părinţii au primit de la Mine un grad înalt de responsabilitate pentru copiii lor şi voi cere de la ei fiinţe imaculate, care au fost înnobilate prin învăţături spirituale bune. Totuşi, se pune întrebarea: *„Cum Îmi vor întoarce părinţii morţi spiritual, copii vii spiritual, iluminaţi şi înnobilaţi?"*

9. De asemenea, se pune întrebarea: *„Cum pot părinţii, ale căror vieţi şi fapte contravin învăţăturilor Mele, să-şi educe şi să-şi formeze copiii să devină îngeri pentru Mine?"*. Ei primesc fiinţe nevinovate din mâna Mea, doar că modul de viaţă al părinţilor nu corespunde Poruncilor divine şi, prin urmare, îşi educă copiii în loc de îngeri, ... ca diavoli răi. Iar ceea ce părinţii nu fac, ajută la realizarea lor, unele statute (deplorabile) umane din învăţătura spirituală, precum şi marea mondenitate din şcoli, precepte şi instituţii.

10. Într-un sens mai larg, dacă părinţii copilului sunt morţi, tutorii cărora le sunt subordonaţi pupilii [64]* (*pupil: minori, orfani de părinţi.), trebuie să fie onoraţi şi să li se dea ascultare.

11. Din punct de vedere politic iubirea şi veneraţia patriei voastre sunt cele care vă hrănesc şi vă protejează, apoi includem şi ascultarea faţă de bunele autorităţi care au grijă părinteşte de supuşii lor, întrucât Eu, Isus , am învăţat aşa, pentru că ce este bine vine de la Dumnezeu, în schimb, ce nu este bine nu vine de la Dumnezeu.

*

12. A refuza ascultarea de părinţii temători de Dumnezeu; a acorda totul copiilor; a tolera îndrăgostirea lor în adolescenţă; a asculta de părinţii care îşi învaţă copiii să facă rău sau să fure, a face rău părinţilor; a-i maltrata, a-i răni, a-şi ucide părinţii; a-i face să sufere de foame şi sărăcie din cauza ta, din cauza dependenţei de alcool sau a jocurilor de noroc, din cauza reticenţei faţă de muncă şi alte vicii asemănătoare. Toate acestea înseamnă să păcătuieşti împotriva poruncii a patra.

22/5 - Semnificaţia spirituală a Poruncii a 4-a

13. A patra poruncă sună foarte material, cu promisiunea unei vieţi lungi şi a prosperităţii doar pe Pământ, doar că aceste cuvinte au un dublu sens: este adevărat că este valabilă doar pentru viaţa pământească, dar semnificaţia principală şi reală a poruncii este pur spirituală, deoarece vine de la Duhul lui Dumnezeu, al cărui semnificaţie spirituală sună astfel:

- *„Copii! Ascultaţi porunca lui Dumnezeu care vine din Iubirea şi Înţelepciunea Lui* (cu alte cuvinte, tată şi mamă), *ca să trăiţi mult timp pe Pământ şi să prosperaţi pe el"*.

14. Ce se înţelege prin *„viaţă lungă"* şi ce este *„viaţa veşnică*" prin comparaţie? – Viaţă lungă înseamnă = viaţă în înţelepciune; şi prin *„lungă"* nu trebuie să fie înţeleasă durata, ci = *expansiunea şi întărirea mereu crescândă a vieţii*. De fapt, cuvântul sau conceptul *„viaţă"* include deja durata veşnică. Cuvântul *„lungă",* însă, nu înseamnă durată, ci doar o expansiune a forţei vitale cu care fiinţa vie ajunge din ce în ce mai adânc în profunzimile Vieţii divine şi, prin aceasta, îşi face propria viaţă tot mai perfectă, mai solidă şi mai vitală. – Dacă acest lucru este clar, ce înseamnă *„a prospera pe Pământ"*? Nimic altceva decât aceasta = *a-ţi însuşi viaţa divină*, întrucât sub cuvântul *„Pământ"* se înţelege aici = propria fiinţă, iar a prospera în această fiinţă nu este altceva decât *a fi liber în sine, conform Ordinii divine complet dobândite de sine*. Din aceasta se poate vedea că această Lege este în întregime de natură pur spirituală.

22/6 – Porunca a 4-a în sensul spiritual

15. Conform **Teozofiei Creştine,** în sens spiritual Eu sunt Isus , Dumnezeul şi Tatăl vostru, pentru că Eu creez sufletul aşa cum trebuie să fie şi numai Eu îi dau inteligenţa de a reproduce corpul uman după propria sa formă şi după principalele caracteristici ale părinţilor, în special cipul mamei şi al tatălui cu voinţa sa.

16. Cu toate acestea, Dumnezeu este şi mama omului, pentru că prin învăţătura Lui, omul este zidit spiritual şi format într-un om spiritual, aşa cum prin sângele şi grija mamei pământeşti este format într-un om de carne.

17. De aceea, Eu, Isus, le-am spus ucenicilor Mei: *„Să nu numiţi pe nimeni pe pământ Tatăl vostru* (duhovnicesc)*, întrucât unul singur este Tatăl vostru, Acela care este în Ceruri"* (Matei 23, 9). Că acest lucru este corect este demonstrat de rugăciunea Tatăl nostru: *„Tatăl nostru care eşti în Ceruri* (al inimilor noastre care Te iubesc *)*, *fie sfinţit* (prin respectarea poruncilor Tale şi prin iubirea inimilor noastre) *Numele Tău "*.

18. Faptul că termenul *„mamă"* în sensul spiritual-pământesc se referă la conducerea credincioşilor, care analizează şi învaţă Cuvântul lui Dumnezeu şi dă explicaţii spirituale, puteţi învăţa din următoarele pasaje din Biblie:

- I) Osea 2, 2-5: (Iahve zice) *„Faceţi o judecată despre mama voastră* (falsă), *ea nu este soţia Mea, iar Eu nu sunt soţul ei*" (*ea nu predă învăţătura Mea divină, ci statutele ei sunt stabilite de oameni, pe care ea pretinde că îi învaţă inspirată de la Duhul Sfânt*).

- II) Isaia 50, 1: *„Aşa vorbeşte Domnul: „Unde este cartea de despărţire a mamei voastre, pe care Eu am pus-o la uşă?"* (căci, de asemenea, ea a învăţat pe oameni în mod mincinos). *... Iată, din cauza păcatelor voastre aţi fost vânduţi, iar mama voastră* (care vă învaţă în mod mincinos) *a fost părăsită din cauza fărădelegilor voastre*."

- III) Ezechiel 16, 45: *„Tu eşti fiica vrednică a mamei tale* (false) (adică a învăţăturii rele), *care şi-a părăsit soţul* (pe Dumnezeu ca ghid) *şi copiii* (învăţăturile divine), *şi tu eşti sora surorii tale* (o rânduială omenească de statute omeneşti) *care şi-a părăsit soţii* (conduita lui Dumnezeu) *şi copiii* (adică învăţăturile divine pe care nu le respectă)".

- IV) Ezechiel 19, 10: «*Mama ta* (adică biserica conducătoare) *era ca o viţă* (ca învăţătura care generează tulpina vieţii) *plantată lângă ape* (la învăţătura înţelepciunii lui Dumnezeu); *iar viile ei* (ucenicii) *şi roadele* (faptele lor de iubire) *creşteau din abundenţa apei* (din învăţătura despre Iubirea Înţelepciunii lui Dumnezeu-Isus)».

19. De asemenea, dovezi decisive de la evanghelişti: – Eu, Isus, Mi-am întins mâna peste ucenicii Mei şi am spus: *„Mama Mea, fraţii şi surorile Mele sunt cei care fac Voia Tatălui Meu din Ceruri*" (Matei 12, 48-50; Marcu 3, 33-35; Luca 8, 21).

22/7 - Soarele şi Pământul, ca părinţi materiali

20. Swedenborg scrie : «*Trebuie să se ţină cont de faptul că de la Domnul radiază continuu o sferă divină de Iubire cerească către toţi cei care acceptă învăţătura Bisericii Sale* (Biserica Domnului în care locuieşte El nu este alta decât iubirea din inimile oamenilor); – 1 Corinteni 1, 13; 1 Petru 4, 8; 1 Ioan 5, 2; Luca 7, 47; Matei 22, 37-40) *şi că, asemenea copiilor din lume faţă de tatăl şi mama lor, ei Îl ascultă, se conformează şi se hrănesc cu El, cu alte cuvinte trebuie să fie instruiţi; din această sferă cerească se naşte sfera naturală, adică cea a iubirii pentru copii mici şi mari, care în general cuprinde totul, şi nu doar oamenii, ci şi păsările şi animalele sălbatice, ajungând până la şerpi, cuprinzând nu numai pe cele însufleţite, dar şi cele pe neînsufleţite"*.

21. Prin aceasta, pentru ca Domnul să poată lucra asupra acestora ca şi asupra celor spirituale, El a creat Soarele care, în lumea naturală, trebuia să fie asemenea *tatălui*, pământul, în schimb, asemenea *mamei*; de fapt, *Soarele este precum tatăl comun, iar Pământul precum mama comună,* iar din căsătoria lor provin toate seminţele şi vlăstarele care împodobesc suprafaţa Pământului. Din influenţa acelei sfere cereşti apar acele dezvoltări minunate ale vegetaţiei, de la sămânţă la fruct şi la seminţe noi, prin urmare, se întâmplă şi că există diferite specii de plante care în timpul zilei, ca să spunem aşa, îşi întorc faţa spre Soare şi o întorc atunci când soarele apune; din acest motiv se întâmplă şi că există flori care se deschid la răsăritul Soarelui şi se închid la apusul său, din acest motiv se întâmplă şi ca păsările cântătoare să cânte încântător dimineaţa devreme şi, în acelaşi fel, după ce au fost hrănite de Pământ, mama lor, ele cinstesc pe acesta sau pe acela, pe tatăl şi pe mama lor.

22. Toate aceste lucruri sunt mărturii că Domnul, prin Soare şi Pământ în lumea naturală, are grijă de toate nevoile celor vii şi ale celor fără viaţă. Iată de ce în David se spune: «*Lăudaţi pe Domnul din Ceruri, lăudaţi-L, Soare şi Lună, lăudaţi-L de pe pământ, monştrii marini şi voi toate adâncurile; Lăudaţi-L, arbori roditori şi toţi cedrii, fiare sălbatice şi animale de tot felul, târâtoare şi păsări înaripate, regi ai pământului şi toate popoarele, tineri şi tinere"* (Psalmii 148, 1-12) . – Şi în

Iov: «*Întreabă animalele sălbatice şi te vor învăţa, păsările cerului îţi vor arăta sau vorbeşte Pământului, iar peştii mării îţi vor vesti. Cine nu ştie, printre toate aceste făpturi, că mâna Domnului a făcut totul*?" (Iov 12, 7-9). – „Întreabă şi te vor învăţa", înseamnă: priveşte, fii atent şi judecă din aceasta, că Iahve le-a creat.

22/8 – Tată şi mamă în sensul ceresc

23. În sens ceresc, prin „Tată" se înţelege = Dumnezeul Creator Isus Hristos Iahve Zebaot, iar prin mamă = comunitatea copiilor lui Dumnezeu prin care adevărata Sa învăţătură s-a răspândit în întreaga lume şi este înţeleasă ca fiind reprezentarea Sa (ca adevărată Biserică). Următoarele pasaje din Sfânta Scriptură arată că Isus este Tatăl:

- I) Isaia 9, 5: „*Un fiu ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, numele său este: Creator, Sfetnic de Înţelepciune, Puterea lui Dumnezeu, Erou, Tată al veşniciei şi Prinţ al păcii"* .

- II) Isaia 63, 16: «(Iahve) *Tu eşti Tatăl nostru, căci Avraam nu ne cunoaşte şi Israel nu-şi aminteşte de noi; atunci Tu, o, Doamne, eşti Tatăl nostru, Răscumpărătorul nostru, şi Numele Tău este din veşnicie*".

- III) Ioan 14, 7-11: «*Filip a zis lui Isus: „Doamne, arată-ne pe Tatăl"* (Dumnezeu), *iar Isus i-a zis: „Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl, cum zici tu, arată-ne pe Tatăl, crede-Mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine*".

- IV) Ioan 12, 45: „*Cine Mă vede pe Mine* (pe Isus) *vede pe Dumnezeu Tatăl care M-a trimis*".

- V) Ioan 10, 30: „*Eu* (Isus) *şi Tatăl* (Iahve) *suntem una "*.

24. Faptul că expresia „mamă" în sens spiritual se referă comunitatea iubitoare a copiilor lui Dumnezeu, reiese clar din următoarele pasaje din Sfânta Scriptură:

- I) Apocalipsa 19, 7-9: *«Vine vremea nunţii Mielului, iar mireasa Lui* (Iubirea) *s-a pregătit deja; fericiţi sunt cei chemaţi la cina nunţii Mielului*."

- II) Apocalipsa 21, 2: „*Eu* (Ioan) *am văzut Cetatea sfântă, noul Ierusalim* (comunitatea Iubirii copiilor lui Dumnezeu), *gătită ca o mireasă împodobită pentru soţul ei "*.

- III) Apocalipsa 21, 9-10: «*Îngerul i-a zis lui Ioan: „Vino! Vreau să-ţi arăt mireasa, soţia Mielului"* (care este Iubirea divină), *şi mi-a arătat Oraşul sfânt al Ierusalimului* (care este comunitatea iubirii celor binecuvântaţi sau a copiilor lui Dumnezeu) ».

25. Faptul că „noul Ierusalim" este înţeles ca comunitatea iubitoare a celor aleşi sau a copiilor Cerului este evident din evanghelişti: „*Ucenicii lui Ioan au venit la Isus şi au zis: „De ce noi şi fariseii postim atât de des şi ucenicii Tăi nu postesc?". Şi Isus le-a răspuns: „Pot invitaţii la nuntă să postească şi să jelească cât timp este mirele cu ei? Va veni vremea când mirele le va fi luat de la ei, iar atunci vor posti"* (Matei 9, 14; Marcu 2, 18; Luca 5, 33; Ioan 14, 20).

26. Eu, Isus, M-am numit Mire, aici, ca şi în noul Ierusalim, deci pe bună dreptate ucenicii Mei reprezentau comunitatea Iubirii sau Noul Ierusalim. Aceştia erau copiii Iubirii, adică copiii lui Dumnezeu, aşa cum M-am exprimat la Cina cea de Taină: „*Atunci veţi înţelege că Eu sunt în Tatăl Meu* (adică în Iubirea Mea), *şi voi sunteţi în Mine, şi Eu sunt în voi "* adică, că ucenicii sunt în Iubirea Mea şi că Eu locuiesc de fapt în ei ca Duh al Iubirii lui Dumnezeu.

27. Expresia „Noul Ierusalim" înseamnă comuniunea învăţăturii Mele de Iubire în această comunitate, adică în copii, care prin învăţătura Mea despre Iubire au devenit copii ai lui Dumnezeu, aleşi, aşa cum au fost odinioară ucenicii Mei, aşa cum am spus că Eu eram în ei. – Ei sunt locuinţa Mea, adică casa Domnului sau adevărata Biserică a lui Dumnezeu. Eu, Hristos, nu am spus niciodată că locuiesc într-o biserică zidită, ci în oameni, ca într-o casă a iubirii.

28. Din acest motiv explic aici sensul cuvântului *„Biserică "*: cuvântul original este „kiri-ka" şi acesta înseamnă = „Casa Domnului sau a lui Dumnezeu"; Kyrios în greacă = „Domn", metatetic [65]* (*Metatetic: din metateză, transpunere, inversare a literelor sau fenomenelor dintr-un cuvânt.) „Dumnezeu"; *ka* = „casă", apoi în irlandeză sau celtică (germană timpurie) = „Haus"; şi *ka* în *Kota* (sanscrită) = căsuţă mică, adică *ka-uta* = „casă mică", iar *etta* este sufix italian pentru comparativul mai mic al cuvântului.

29. Din aceasta rezultă clar că adevărata Biserică a lui Dumnezeu este Iubirea, aşa cum este o inimă care arde de iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele. Această Biserică, şi nu una

construită din piatră sau lemn, este mireasa, consoarta şi mama lui Isus în sens ceresc. Copiii spirituali născuţi din această iubire a lui Isus, adică prin învăţătura Mea autentică, devin o casă a lui Dumnezeu, a iubirii în inimile lor, fiind numiţi „copii ai nunţii", copii ai lui Dumnezeu născuţi din Isus.

Capitolul 23

A 5-a Poruncă

[Deuteronomul 5, 16; Exodul 20, 12]: ***„Să nu ucizi!"***

23/1 - Interdicţiile poruncii a 5-a

1. Porunca a cincea spune: *„Să nu ucizi!",* nici oameni, nici pe tine însuţi prin sinucidere, deci nici pentru plăcere, nici pentru amuzament sau din răutate, nici măcar viaţa animalelor şi a plantelor, întrucât Eu, Dumnezeul şi Tatăl vostru, le-am creat, le menţin şi sunt reprezentat pretutindeni.

2. Ce este interzis de Porunca a 5-a? – A cincea Poruncă interzice să răneşti, să ucizi sau să omori pe oricine altcineva sau pe tine însuţi!

3. În Dumnezeu există conservarea veşnică a spiritelor create, condiţia principală imuabilă a întregii Ordini divine. – Dacă acum ştiţi acest lucru, atunci aruncaţi o privire la opusul ei, şi anume, distrugerea, şi veţi avea porunca spirituală şi materială plină de sens înaintea voastră. – În consecinţă, *„să nu ucizi"* înseamnă: ***Să nu te distrugi nici pe tine însuţi, nici nimic din ceea ce este al fratelui tău, deoarece păstrarea este legea fundamentală veşnică în Dumnezeu însuşi; în consecinţă, El este veşnic şi infinit în puterea Sa.***

4. Dar întrucât pe Pământ chiar şi trupul omenesc *este necesar pentru formarea veşnic constantă a spiritului* până la timpul hotărât de Dumnezeu, atunci nimeni, fără o poruncă explicită din partea lui Dumnezeu, nu are dreptul să-şi distrugă cu încăpăţânare nici propriul trup, nici pe cel al fratelui său.

5. În Porunca a cincea sunt interzise orice tip de ucidere materială şi spirituală, dar nu şi uciderea trupului în favoarea spiritului, căci animaţiile (dorinţele) trupeşti care sunt atât de comune peste tot în ziua de azi, nu sunt altceva decât uciderea spiritului şi întunecarea sa, prin care omul se întoarce de la Dumnezeu la materie. Totuşi, ceea ce se înţelege de aici nu este duhul lui Dumnezeu din om, ci spiritul omului sau tendinţa sufletească complăcută a omului. În favoarea acestui lucru, dorinţele şi poftele trebuie reprimate şi, dacă este necesar, carnea trebuie ucisă de impetuozitatea ei prin post frecvent, pentru ca spiritul să poată fi trezit din nou.

23/2 - Ameninţările la adresa ucigaşilor indicate în Scripturi

6. În Scripturi, ucigaşii sunt ameninţaţi după cum urmează:

- I) Geneza 9, 5: «*Pentru sângele vostru, adică pentru viaţa voastră, cu siguranţă voi cere socoteală; voi cere socoteală de la orice făptură vie; voi cere socoteală de la om pentru viaţa omului*."

- II) Geneza 9, 6: «*Oricine varsă sângele omului, sângele lui va fi vărsat de oameni; căci omul este creat după chipul lui Dumnezeu*".

- III) Apocalipsa 13, 10: „*Dacă cineva ucide cu sabia, de sabie va fi ucis*".

7. Iar în Matei 26, 52 [66]* (*„Pune-ţi sabia la loc, pentru că toţi cei ce scot sabia de sabie vor pieri."). Totuşi, trebuie menţionat că mai sus (în Geneza) judecata a venit de la Moise, aici de la Dumnezeu, iar cuvântul „sabie" trebuie înţeles spiritual după cum urmează: „Oricine îi conduce pe alţii pe căi false prin cuvinte şi învăţături greşite, trebuie adus pe calea îmbunătăţirii şi a pocăinţei prin mustrare şi învăţătură adevărată."

23/3 – Ce mai interzice Porunca a 5-a?

8. A cincea Poruncă interzice, de asemenea, mânia, ura, resentimentele şi orice insultă la adresa aproapelui:

- I) Matei 5, 22: „*Dar Eu vă spun: cine se mânie pe fratele său va fi pedepsit de judecată; cine,*

în schimb, îi spune fratelui său „prost" va fi supus Sinedriului! Şi cine îl numeşte „nebun" va fi supus focului iadului! »

- II) 1 Ioan 3, 15: „*Cine urăşte pe fratele său este un ucigaş şi voi ştiţi că un ucigaş n-are viaţa veşnică care să locuiască în el "*.

- III) Matei 18, 6-7: «*Cine face să se poticnească pe unul dintre aceşti micuţi* (fraţi) *care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră de moară şi să fie scufundat în adâncurile mării. Vai lumii din cauza scandalurilor! Trebuie să fie scandaluri, dar vai de omul acela prin care se întâmplă*."

- IV) Luca 6, 31: „*Şi ceea ce vreţi ca oamenii să vă facă vouă, faceţi-le şi voi lor "*.

9. Această interdicţie stabilită este înrădăcinată în faptul că în ostilitate, ură şi răzbunare se insuflă moartea, pentru că în acestea stă ascunsă crima, precum focul în pădure sub cenuşă. De fapt, focul iadului nu este nimic altceva; iată de ce se spune că arde de ură şi se aprinde de răzbunare. Acestea, în intenţie, sunt crime, chiar dacă nu în fapte; dar dacă ar fi lipsiţi de frica de lege, de represalii şi răzbunare, atunci şi-ar duce la îndeplinire intenţia, mai ales dacă aceasta este perfidă sau brutală.

10. În general, este vorba despre a înţelege ce înseamnă *„a ucide"*. Şi aici, nimeni nu este exclus, deci nici conducătorul, nici judecătorul, nici măcelarul, nici omul de rând nu pot ucide fizic sau spiritual, întrucât niciunul dintre voi nu poate da o viaţă în afară de Mine, prin urmare, nimeni nu are dreptul să o ia, deoarece aceasta interferează cu drepturile Mele şi ucide şi distruge ceea ce Eu am creat şi am chemat la existenţă, fie că este vorba de viaţă umană, animală sau vegetală.

11. Vă minunaţi de interdicţia de a păcătui împotriva vieţii vegetale. Ei bine, vă voi oferi o explicaţie detaliată cu privire la acest lucru în *„Cartea de rugăciuni"* despre cum, când şi de ce. S-ar putea, de asemenea, să vi se pară ciudat faptul că nu trebuie să ucideţi animale sălbatice şi dăunătoare.

12. În acest sens vă dau următoarea explicaţie: – Animalele sălbatice şi dăunătoare sunt aduse pe lume de Mine pentru a umple o anumită serie (evoluţie sufletească) de vieţi spirituale, iar din partea Mea am avut grijă deja ca nicio propagare dăunătoare şi periculoasă să nu aibă loc, dacă oamenii ar trăi conform Poruncilor Mele.

13. Dar în ce priveşte viaţa umană, voi ştiţi că oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu, iar Eu însumi, ca Duh al lui Dumnezeu în om, locuiesc în voi. Acum se pune întrebarea: *„Cu ce drept îndrăzniţi să ucideţi pe copiii Mei, al căror sine spiritual sunt Eu, Dumnezeul, Conducătorul şi Creatorul Universului însuşi? Voi ucideţi direct „instrumentul" cu care Eu lucrez spiritual şi material şi, în acelaşi timp, îi ucideţi pe fraţii şi surorile voastre.*

14. Prin porunca a cincea se porunceşte:

- I) **SĂ MENŢINEM PACEA ŞI UNITATEA CU TOŢI, CHIAR ŞI CU CEI CARE NE INSULTĂ.** – Romani 12, 18: „*Dacă este cu putinţă, cât ţine de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii!"*»

- II) **SĂ DĂM EXEMPLE BUNE PENTRU TOŢI.** – Matei 5, 16: „*De aceea, faceţi să strălucească Lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în Ceruri "*.

- III) **SĂ ARĂTĂM BENEFICIILE SPIRITUALE ŞI MATERIALE ALTORA.** – 2 Tesaloniceni 3, 13: „*Cât despre voi, fraţilor, nu fiţi leneşi* (sau obosiţi) *în facerea binelui "*.

- IV) **SĂ FIM MEREU AMABILI ÎN RELAŢIILE CU CEILALŢI.** – Decalog: „*Trebuie să prezinţi cele mai intime sentimente ale vieţii într-un mod blând şi mereu atent, deoarece printr-un comportament nepoliticos, tu, în cei faţă de care arăţi ostilitate, provoci automat sentimente care sunt în contradicţie cu dorinţele Mele divine de iubire şi, prin aceasta, devii un ucigaş al celor mai intime sentimente spirituale ale aproapelui tău, pentru că ostilităţile sunt plante otrăvitoare pentru solul spiritual al iubirii frăţeşti"*.

23/4 - Consumul de carne este interzis!

15. Acum vrem să examinăm, de asemenea, profesia de măcelar. În Lege: *„Să nu ucizi"* este inclus şi acest lucru. Voi veţi spune: *„Dacă nu este bine să mâncăm carne, de ce Domnul însuşi a îngăduit evreilor să mănânce?"* Există o neînţelegere aici între intenţia Mea şi permisiunea dată. Nu

aş fi permis niciodată oamenilor să mănânce carne, dacă nu ar fi tânjit după mâncărurile din carne din Egipt şi nu Mi-ar fi cerut-o, aşa cum nu aş fi creat-o nici pe Eva pentru a i-o da lui Adam, dacă el nu ar fi căutat-o cu impetuozitate, întrucât ştiam că va urma căderea în păcat; dar celui care vrea să o aibă, nu li se întâmplă nicio nedreptate. („Volenti non fit injuria!" [67]* (*Cui doreşte, nu se face nicio nedreptate.), spuneau romanii)

16. Consumul de carne vă face asemănători spiritual cu animalele din care vă hrăniţi, pentru că nu mâncaţi doar carne, ci şi spiritul caracteristicilor care provin din sângele animalului, pentru că carnea este compusă din sânge şi, în consecinţă, în ea se află şi necibzuinţa şi răul boului, iar prin gătire spiritele cărnii sunt excitate şi în acest fel deveniţi mai poftitori.

17. Deşi carnea este foarte hrănitoare, pe de altă parte vă acumulează substanţe patogene [68]* (*Patogen: care este cauza, care este purtătorul de boli.), în special pentru gută şi, pe lângă aceasta, pentru alte câteva boli. – Căci mâncând carne şi voi deveniţi animale, o vedeţi la câini, care mănâncă cu poftă supraîncălzită reprezentată cel mai puternic în oase, şi în felul acesta devin senzuali. Oamenii care mănâncă multă carne sunt aproape întotdeauna libidinoşi. – Prin urmare, în viitor [69]* (*În viitor: în noua împărăţie milenară [n.r.]) vi se va interzice să mâncaţi carne de animal, pentru a vă proteja fizic şi spiritual de boli. Oricine, din acest punct de vedere, doreşte deja să ducă un stil de viaţă vegetarian, va fi obţinut un mare avantaj faţă de consumatorii de carne.

18. Totuşi, în porunca a cincea nu este vorba doar de interzicerea uciderii acelor animale a căror carne o consumaţi, ci omul în general nu trebuie să ucidă intenţionat animale nici mari, nici mici, nici cele foarte mici, cu excepţia celor precum crabii de uscat, deoarece acestea mănâncă rădăcinile plantelor şi sunt dăunători, sau cele precum puricii, păduchii, insectele, ploşniţele, crabii, greierii de casă, şoarecii şi gândacii, întrucât acestea vă incită la activitate, în modul care omul să cureţe frecvent casa şi să o protejeze de astfel de animale şi insecte dăunătoare. În schimb, animalele rămase nu trebuie nici să le ucideţi şi nici să le chinuiţi, deoarece ele simt durerea la fel de mult ca şi voi şi, pentru că Eu le-am chemat la viaţă şi trăiesc şi în ele ca principiu dăunător de viaţă şi, din acest motiv, voi toţi trebuie să le priviţi, cu privire la Mine, cu milă şi respect înaintea Mea, deoarece fiecare animal umple un spaţiu spiritual în migraţia sufletelor către om.

23/5 – Schumi primeşte ceea ce primise Ch. H.S. cu privire la alimentaţia cu peşte sau carne

28 februarie 1899

19. Mediumul scrib (Ch.H.S.) a citit în *„Povestea tinereţii Mele"* („Evanghelia lui Iacov") că Eu, Isus, mâncam cu plăcere peşte. La cererea sa, întrucât el este vegetarian şi nu mănâncă nici măcar peşte, a primit de la Mine, Isus Însuşi, următorul răspuns:

*

20. «*Îmi place întrebarea ta, prin urmare, îţi ofer cu plăcere câteva lămuriri în această privinţă. Voi trebuie să trăiţi fără carne, deoarece aşa este necesar pentru formarea spiritului vostru. Dar cel care, la fel ca Mine, are Duhul Tatălui, poate să asimileze orice hrană, căci, vezi, este aşa: spiritul conţinut în hrană satură spiritul sufletesc al oamenilor. Dacă luaţi această hrană carnală pentru voi înşivă, atunci absorbiţi şi duhurile trupeşti. Eu, însă, eram în măsură, prin puterea Duhului Meu Sfânt provenind de la Tatăl, să răscumpăr duhurile trupeşti, astfel încât şi ele să poată veni la Dumnezeu Tatăl.*

21. *Cu cât carnea de peşte este mai bună, mai fină, cu atât spiritele din carnea peştelui sunt mai pure. Eu mâncam de preferinţă tonul, deoarece carnea de ton conţine spirite foarte curate. Eu le-am răscumpărat pe toate în timp ce mâncam carnea lor.*

22. *Dacă evreii, precum şi tatăl Meu adoptiv Iosif, mâncau peşte, absorbeau şi ei spiritele peştilor, dar nu puteau răscumpăra acele spirite, întrucât spiritele peştilor rămâneau în evrei; prin urmare, ei mai au încă multe dintre aceste spirite în ei. La acea vreme nu puteam să-i învăţ pe oameni acest lucru, pentru că nu l-ar fi înţeles. Dar vi-l pot spune acum. Prin urmare, faceţi bine dacă nu mâncaţi peşte.*

23. *Nici tu, instrumentul Meu* (medium), *nu ai puterea de a răscumpăra spiritele peştilor, aşa*

că nu mânca peşte. Da, este exact la fel şi cu spiritele cărnii altor animale, ca şi cu spiritele cărnii de peşte. Trebuie să spui fraţilor să nu mai mănânce carne (această avertizare au primit-o diferite instrumente), *pentru ca spiritele lor să nu mai absoarbă spiritele cărnii. Ei nu pot răscumpăra spiritele, în timp ce spiritul lor devine din ce în ce mai asemănător cu spiritul acelui animal, cu cât mănâncă mai mult carne. Aceasta este suficient pentru întrebarea ta. Amin!* »

*

24. Desigur, am mâncat şi carne de miel, dar şi aici este la fel ca şi în cazul spiritelor cărnii de peşte. Este mai bine să nu mâncaţi carne deloc, chiar dacă spiritele cărnii de miel sunt foarte tolerante. – Isus , Tatăl vostru!

* * *

(Aici Schumi adaugă la subiect câteva notiţe luate din conferinţele sale):

25. Până când omul nu va fi atins a doua renaştere, el nu va putea răscumpăra spiritul animal pe care, odată cu consumul de carne, îl primeşte în sine; aceasta înseamnă convertirea animalului într-un spirit uman, înnobilându-l astfel încât omul să-l poată absorbi în sine fără ca acesta să-i poată face rău.

26. Următoarele explicaţii, din punct de vedere uman, ar trebui să vă clarifice motivele împotriva consumului de carne şi alcool, menţionate şi în pasajele biblice, prin care veţi primi o iluminare clară din toate părţile.

27. Din punctul de vedere al creştinismului adevărat, specific, consumul de carne trebuie respins din următoarele motive:

- I) deoarece Dumnezeu l-a creat pe om să mănânce fructe şi i-a poruncit fructe şi plante comestibile pentru hrana sa (Geneza 1, 29) [70]* (*"Iată, v-am dat orice iarbă care face sămânţă şi care este pe faţa întregului pământ şi orice pom care face rod cu sămânţă; acestea vă vor fi hrana".), prin urmare, este o prejudecată să presupuneţi că, carnea este indispensabilă pentru nutriţia umană;

- II) deoarece permisiunea de a mânca carne (Geneza 9, 2-4) trebuie înţeleasă ca o consecinţă a păcatului originar şi ca o pedeapsă pentru neascultarea faţă de Voia lui Dumnezeu; prin urmare, fiindcă puterea spirituală şi fizică s-a diminuat din acel moment, durata vieţii şi sănătatea oamenilor s-au diminuat de la un secol la altul;

- III) pentru că Domnul şi Învăţătorul nostru (Matei 23, 8) s-a eliberat de litera şi constrângerea Legii, care prescria jertfa animalelor şi consumul de carne (Leviticul şi Matei 5, 17) şi doreşte să-L slujim numai în duh (Ioan 4, 24), iar prin milă şi dragoste (Matei 9,13) faţă de oameni şi faţă de animale, prin curăţia inimii şi adevăr, trebuie să ajungem la perfecţiunea divină (Matei 5, 48; Luca 6, 36);

- IV) pentru că putem deveni perfecţi doar în măsura în care practicăm iubirea şi mila, iar această iubire trebuie să se extindă la toate creaturile lui Dumnezeu (Psalmul 145, 15-16). Porunca iubirii, însă, nu este compatibilă cu chinuirea, îngrăşarea şi măcelărirea creaturilor lui Dumnezeu împotriva voinţei lor, pentru a le mânca (Exodul 20, 13; Romani 13, 10);

- V) pentru că lumea animală tânjeşte după libertate şi răscumpărare (Romani 8, 19-22) de sub presiunea robiei trecătoare (a deşertăciunii) care apasă asupra ei şi tinde spre cea mai mare perfecţiune. Este necesar să înţelegem lumea animală – corespunzătoare spiritului noului Legământ – ca pe o „*creatură însufleţită însoţitoare*", în opoziţie cu conceptul de „*marfă* " care predomină în Vechiul Testament (Isaia 66, 3);

- VI) deoarece consumul de carne, la fel ca neascultarea faţă de Voinţa lui Dumnezeu, în general, reprezintă în legea naturală cauza bolilor şi a epidemiilor (Numeri 11-1; 1 Corinteni 10, 6-9) şi, într-adevăr induce pofta şi curvia (Numeri 25);

- VII) pentru că modul natural de a trăi, *viaţa conştientă conform legilor naturale date de Dumnezeu*, îi face pe oameni mai perfecţi şi mai sănătoşi spiritual şi fizic, mai chibzuiţi şi mai buni, îi face capabili să aibă aspiraţii nobile spre bunuri spirituale şi trezeşte dorinţa spre perfecţiunea infinită, aşa cum vedem la Daniel şi la (cei doi) prieteni ai săi (Daniel 1, 8 şi 1, 12);

- VIII) deoarece consumul de carne induce şi stimulează consumul de alcool, în timp ce

creştinii trebuie să fie întotdeauna treji şi plini de duh (Judecători 13, 14; Luca 1, 15; Galateni 5, 16; Efeseni 5, 18), de aceea trebuie să evitaţi băuturile ameţitoare şi pe cele care paralizează celulele creierului (bere, vin, rachiu);

- IX) deoarece Sfânta Scriptură respinge direct şi indirect orice stil de viaţă nefiresc, toate dorinţele, poftele şi păcatele carnale, şi îndeamnă la autocontrol, la schimbarea gândirii şi la transformarea spirituală (Romani 8, 13-14 / 12, 1-2; 1 Corinteni 3, 16 / 6, 19 / 9, 24-27 / 10, 5-6; Galateni 5, 16-24; 1 Petru 4, 1-5; 2 Petru 1, 5-6), însă, consumul de carne şi consumul de alcool îi face pe oameni susceptibili la gânduri rele şi predispune la păcate trupeşti;

- X) pentru că contaminează corpul uman, îl face poftitor şi bolnav, fragil prematur şi ramolit, slăbeşte şi întunecă intelectul şi scurtează viaţa. O scurtare conştientă a vieţii, chiar dacă se datorează unui stil de viaţă nenatural, este sinucidere;

- XI) deoarece promisiunile viitoarei epoci „de aur" a păcii (Osea 2, 18; Isaia 2, 4 / 11, 1-10 / 35, 5-10 / 65, 17-25; Mica 4, 3 - 4) în care războaiele şi vărsarea de sânge, uciderea animalelor şi consumul de carne nu vor mai exista, trebuie să se împlinească încă, iar creştinii sunt chemaţi să ia parte activ la pregătirea şi întemeierea acestei împărăţii a păcii [71]* (*Noul Pământ: ediţia/colecţia nr. 45 de dictate între 1945-1963 către Bertha Dudde, sunt specifice subiectului „Noul Pământ".);

- XII) pentru că a fi devotat fără ca acest lucru să fie adevărat, a exprima devoţiune fără o iubire interioară pentru adevăr, nu este nimic altceva decât ipocrizie! Dacă vrem să fim devotaţi, trebuie să fim şi în adevăr şi, din acest motiv, trebuie să aplicăm un mod de viaţă natural, fără carne, adevărat, simplu, voit de Dumnezeu şi fondat în natura noastră, să-l recunoaştem ca fiind drept şi să trăim în consecinţă;

- XIII) deoarece revelaţiile lui Dumnezeu, ale naturii şi ale Sfintelor Scripturi nu se contrazic reciproc şi ambele confirmă în mod uniform şi de necontestat corectitudinea alimentaţiei omului fără a consuma carne.

* * *

(Domnul continuă)

23/6 - Uciderea în sens spiritual

28. Prin *„ucidere"* se înţelege orice modalitate de a ucide şi de a ruina sufletele oamenilor; ucideri care sunt multe şi de diferite feluri, cum ar fi: cele care îndepărtează pe oameni de Dumnezeu, de religie şi de serviciul divin, prin răspândirea de scandaluri împotriva lor şi prin convingerea lor de lucruri neadevărate care provoacă aversiune, ba chiar reticenţă.

29. Prin urmare: nu trebuie să ucizi binele şi adevărul, adică credinţa şi iubirea în om, insuflându-i răul şi falsitatea prin cuvinte, cărţi, reviste, etc.; nici nu trebuie să-i limitezi libertatea dezvoltării spirituale pentru tot ce este bun şi nobil. De acest fel sunt toţi diavolii şi satanii din infern, cu care sunt legaţi global în această lume cei care calomniază şi profanează sfinţenia adevăratei Biserici a lui Hristos.

30. Cei care trimit la pierzanie sufletele prin „fals" trebuie înţeleşi ca „regele abisului", al cărui nume în ebraică este „Abaddon" sau în greacă „Apollion"; acesta este *„corupătorul"* din Apocalipsa 9, 11, iar în cuvântul profetic (cei vătămaţi în suflet) cu „cei ucişi", ca în următoarele pasaje:

- I) Zaharia 11, 4-7: *„Paşte acele oi de tăiat, pe care stăpânii lor le junghie fără pedeapsă "* (în sens spiritual).

- II) Psalmul 44, 22-24: «*În fiecare zi suntem ucişi, suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat. ... Doamne, nu ne respinge pe vecie!* » (ajuta-ne) »

- III) Isaia 27, 6-7: *„Iacov va prinde rădăcini şi Israel va înflori... El nu va fi lovit, cum au fost loviţi vrăşmaşii lui, şi nu vor fi sugrumaţi cum au fost sugrumaţi vrăşmaşii lui "*.

- IV) Ioan 10, 10: *<< Hoţul nu vine decât să fure şi să înjunghie oile; Eu M-am împotrivit, ca ele să aibă viaţa şi s-o aibă din belşug "*.

- V) Pe lângă aceste pasaje, Isaia (Isaia 14, 21 / 26, 21), Ieremia (Ieremia 4, 31 / 12, 3) şi

Apocalipsa (Apocalipsa 9, 4 / 11, 7) vorbesc despre asta.

31. Uciderea spirituală este, aşadar, tot ceea ce îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu către materie. Acest capitol include toate multele păcate enumerate în *„Cartea de Rugăciuni"* .

32. Conform păcatelor enumerate în *„Cartea de rugăciuni"*, uciderea spirituală poate fi săvârşită prin sine sau prin alţii. Prin urmare, examinaţi acest lucru cu precizie în voi înşivă, căci aceasta reprezintă suma păcatelor Vechiului şi Noului Testament, în care fiecare îşi va găsi propriile vicii şi caracteristici rele - pe care trebuie să le evite şi să le eradicheze din sine - şi trebuie să facă acest lucru, dacă doreşte să ajungă la renaşterea spiritului.

23/7 – Uciderea în sensul ceresc

33. Prin *„ucidere"* se înţelege că vrem să ne mâniem, fără ruşine, pe Domnul, să-L urâm şi să-I ştergem numele. Aceştia sunt cei despre care se spune că Îl răstignesc pe Hristos, căci prin *„răstignirea lui Hristos"* în zilele noastre, într-un sens ceresc, se înţelege: opoziţia intenţionată faţă de adevărul despre Hristos şi cuvintele Sale şi persecuţia adevărului cu închisori şi spitale de psihiatrie. – Biblia vorbeşte despre aceasta în sensul Mielului care în *Apocalipsa* a fost „ca şi cum ar fi fost junghiat" (Apocalipsa 5, 6; 13, 8) şi, din nou, în Apocalipsa ca „răstignit" (Apocalipsa 11, 8) şi în *„Scrisoarea către evrei"* (Evrei 6, 6) şi în *„Scrisoarea către Galateni"* (3, 1).

23/8 - Cum se regăseşte sinucigaşul în viaţa de apoi

34. Sinuciderea omului este o intruziune în Creaţia Mea şi, prin urmare, un mare păcat care se pedepseşte cu cel mai de jos iad. Sinuciderea ucide o fiinţă umană. Fie că şi-o face sieşi sau aproapelui său, tot de uciderea unui om este vorba.

35. Prin sinucidere, omul crede că scapă de toate grijile şi chinurile vieţii, în schimb, dă peste întunericul celui mai adânc iad şi în compania altor criminali ca şi el, unde marile chinuri ale iadului formează începutul pentru el; la aceste chinuri ale iadului se adaugă ale sale, pe care le-a adus cu el, şi astfel a acumulat de două ori atât de multă suferinţă.

36. În lume lasă rudele triste cărora le-a provocat ruşine, batjocură şi durere, iar unora le lasă cele mai sfâşietoare dezintegrări ale condiţiilor de viaţă; – şi el însuşi, ca şi cum ar fi ieşit din apa în care înota, chiar dacă cu greutate, s-a aruncat în focul celei mai insuportabile stări infernale.

37. Suferinţele, grijile şi pasiunile nerezolvate, prin care a fost împins la sinucidere, şi conştientizarea că le-a făcut fatale şi le-a lăsat în lume, îl fac adesea să-şi frângă mâinile de disperare din cauza acelui act, şi în cele din urmă noua mare suferinţă pentru marele păcat comis îl va chinui îngrozitor, atât de mult încât uneori va blestema delirant ca un nebun din cauza căi sale greşite şi a actului pe care l-a comis asupra sa prin sinucidere.

38. În spirit va întâlni în jurul lui figuri triste şi întunecate care, la fel ca el, nu se vor putea ajuta în nici un fel pentru a putea scăpa de chinurile veşnice conform învăţăturii înşelătoare a Bisericii. În acest fel, astfel de nefericiţi trebuie adesea să petreacă mulţi, mulţi ani; într-adevăr, unii trebuie să guste întreaga duhoare îngrozitoare a trupului care se descompune, ca pedeapsă pentru păcatul lor grav, înainte de a ajunge în sectorul sinuciderilor disperate.

39. Cine ştie cât de îngrozitor este mirosul de carne în putrefacţie, pe care niciun om viu nu o poate suporta nici măcar pentru o perioadă scurtă de timp fără să vomite din cauza greţurilor puternice, îşi poate imagina starea de lucruri, dacă el, ca spirit, cu un simţ rafinat al mirosului, trebuie să asiste şi să savureze această duhoare şi acest miros oribil pestilenţial de-a lungul lungilor luni de putrefacţie! Aceasta depăşeşte orice imaginaţie! Şi vedeţi, de îndată ce a experimentat acest chin infernal, dă peste alte chinuri care, în alte privinţe, stârnesc şi mai multă groază şi îi provoacă o nouă disperare; şi aşa continuă în grade diferite, în funcţie de motivele pentru care spiritul a recurs la sinucidere, deoarece fiecare sinucidere are motive diferite pentru a se sinucide şi, prin urmare, trebuie să îndure şi alte pedepse.

40. Astfel, vedeţi că sinuciderea este unul dintre cele mai dăunătoare remedii pentru eliberarea de viaţa pământească şi, de aceea, orice om ar trebui să se abţină de la ea, pentru a nu deveni teribil de nefericit. Într-adevăr, este nevoie de ani lungi de gemete şi plânsete înainte ca răscumpărarea să aibă loc; iată de ce fiecare candidat la sinucidere trebuie să se gândească foarte

bine, înainte de a comite cea mai mare nebunie de a se sinucide, pentru că în loc să îmbunătăţească sau să elimine situaţia teribilă, o face de zece până la o sută de ori mai mare şi mai teribilă decât era cea pământească.

41. Eliberarea lui de acolo, în urma mijlocirii rudelor sau prietenilor săi sau după rugăciuni şi implorări foarte lungi către Dumnezeu, are loc prin intermediul unui mesager care îi este trimis, care i se adaugă ca spirit protector şi care îl va călăuzi şi însoţi de acum înainte.

*

42. Crimele împotriva celei de-a cincea porunci sunt:

- Ofensa intenţionată şi răuvoitoare adusă aproapelui; – conspiraţie, rebeliune, violenţă; – a asasina, a ucide, a înjunghia, a sugruma, a spânzura, a tăia, a măcelări, a masacra; – omor din culpă, crimă premeditată, război, conflict; – orice act de violenţă, dacă nu este justificat de adevăr, împotriva unui regim neautorizat sau împotriva despotismului; – otrăvire, automutilare, scurtarea vieţii prin auto-regenerarea bolii.

43. Aceasta din urmă include şi duelul ca chestiune de onoare între doi diavoli mândri, … ca şi cum un diavol mândru ar avea vreo onoare! – Nu e de ajuns că se insultă reciproc? Mai trebuie oare să-l şi ucidă pe cel ofensat, adesea nevinovat? Aceasta este dovada că spiritul lui Satan conduce în astfel de oameni şi, prin urmare, sunt spirite infernale.

Capitolul 24

Porunca a 6-a

[Deuteronomul 5, 18 / Exodul 20, 14]: „Să nu comiţi adulter!"

24/1 – Nu practica lipsa de castitate!

1. Dragii Mei copii, lipsa de castitate ca păcat originar este *păcatul neascultării arogante* a primei perechi de părinţi faţă de Mine ca Creator şi Domn al lor. De fapt, Adam şi Eva au vrut să devină egali cu Mine prin *seducţia şarpelui* (*a egoismului*) şi, prin urmare, să nu mai fie supuşi, şi de aceea a venit căderea.

2. Cuvântul *„matrimonium"* înseamnă mai presus de toate „lege", nu doar *căsătoria* a două persoane unite de Biserică sau de ofiţerul stării civile în scopul convieţuirii. Prin urmare, prin *„ruperea căsătoriei"* nu se înţelege doar adulterul obişnuit, ci orice lipsă de castitate sau curvie, fie în cadrul căsătoriei, fie în afara ei.

3. Adam şi Eva nu erau uniţi nici de preoţi, nici de ofiţerul stării civile, ci doar de iubirea inimii; aceasta, însă, se numeşte spiritual *„Cer"*, deoarece omul simte şi poate simţi iubirea doar în inimă, care pentru el este un Cer, de aceea, adevărata căsătorie spirituală se numeşte *„încheiată în Ceruri"*, pentru că aici locuieşte şi Duhul lui *Dumnezeu*, ca *viaţă* în om.

4. Deşi căsătoria lui Adam şi a Evei se baza pe iubire pură, adică în cerul inimilor lor, Eu, Dumnezeu, le-am dat totuşi Legea, să nu se profaneze prin desfrânare. Şi aceeaşi lege a castităţii există încă pentru toţi oamenii.

5. **Prin castitate, însă, se înţelege *cumpătarea totală* din iubire pentru Dumnezeu.**

6. Totuşi, puţini oameni cunosc când lipsa de castitate nu există ca atare şi când începe, prin urmare, aici trebuie arătată limita după care fiecare se poate îndrepta, pentru a nu păcătui:

- I) Efeseni 5, 3-4: *„Desfrânarea şi necurăţia de orice fel să nu fie nici măcar pomenite printre voi, aşa cum se cuvine celor ce trăiesc în curăţie* (original: „sfinţi", ceea ce este greşit); *nu trebuie să existe nici neruşinare, nici vorbe prosteşti*."

- II) Galateni 5, 19-21: *„Eu vă spun că cei ce săvârşesc faptele firii pământeşti, nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu*."

- III) 2 Petru 2, 9-10: *„Domnul îi păstrează pe cei nedrepţi în ziua judecăţii* (care este ziua morţii) *pentru pedeapsă, mai ales pentru cei ce umblă în poftele firii pământeşti*."

- IV) Matei 5, 27-28: *„Aţi auzit că printre cei din vechime se spunea: „Să nu săvârşeşti adulter". Dar Eu vă spun, că oricine se va uita la o femeie cu dorinţă, a şi comis adulter* (în mod

spiritual) *cu ea în inima lui.*"

- V) Sirah 9, 5-9: «*Nu-ţi pune ochii pe o fecioară, ca nu cumva frumuseţea ei să fie motivul căderii tale!* [...] *Din cauza frumuseţii unei femei, mulţi sunt ruinaţi deja*.»

- VI) Ezechiel 16, 49: „*Iată, aceasta a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: Ea şi fiicele ei trăiau în mândrie, în belşug de pâine şi în lenevie indolentă, dar nu şi-au întins mâna către săraci şi nevoiaşi*."

- VII) Efeseni 5, 18: „*Nu vă îmbătaţi! Vinul duce la desfrânare, ci fiţi plini de Duhul Sfânt*."

- VIII) Iov 31, 1: „*Făcusem pact cu ochii mei, că nu-mi voi pune niciodată privirea asupra unei fecioare*."

- IX) Sirah 9, 8: „*Întoarce-ţi privirea de la femeile frumoase şi nu acorda atenţie aspectului altor femei*."

7. Cărţile imorale includ unele romane şi publicaţii similare, precum şi alte texte care strică bunele moravuri.

8. *Adulterul* în această poruncă este interzis în mod special şi explicit, pentru că oamenii care *comit adulter*, împreună cu *viciul ruşinos al lipsei de castitate*, comit şi *viciul nedreptăţii faţă de aproapele lor*, pentru că fac aproapelui ceea ce nu vor să li se facă lor (Matei 7, 12), adică, căderea în păcat prin care devin întunecaţi spiritual, răi şi uneori chiar bolnavi fizic, aşa cum subliniază următoarele citate. Consecinţele nefaste ale viciului lipsei de castitate sunt:

- I) 1 Regi 11, 1-10: Înstrăinarea lui Solomon de Iahve ca urmare a predilecţiei sale pentru femei.

- II) Sirah 19, 3: «*Putrefacţie şi viermi* (pentru cel lipsit de pudoare) *va fi răsplata lui. El va servi ca un mare avertisment şi sufletul lui va fi scos din numărul* (celor vii) ."

- III) Distrugerea oraşelor Sodoma şi Gomora, Pompei, Herculaneum şi Stabia [72]* (*O altă referinţă se face în cartea "*Sfânta Treime*", capitolul 14, 91.).

24/2 - Comportamente pentru îndeplinirea celei de-a 6-a porunci

9. Trebuie să fiţi caşti în trup şi în suflet şi, desigur, şi în gânduri, dorinţe, atât în cuvinte, cât şi în comportament, şi în încercarea de a evita orice ocazie păcătoasă.

- I) 1 Tesaloniceni 4, 3-5: *„Aceasta este Voia lui Dumnezeu: „Să vă sfinţiţi, să vă feriţi de curvie, ca fiecare dintre voi să ştie să-şi păstreze trupul în curăţie şi cinste, fără să vă lăsaţi pradă patimilor dezordonate, aşa cum fac neamurile care nu-L cunosc pe Dumnezeu"*.

- II) 2 Corinteni 7, 1: „*Fiindcă acum avem aceste făgăduinţe, preaiubiţilor, să ne curăţim de orice pângărire a trupului şi a spiritului, împlinind-ne sfinţirea în frica de Dumnezeu*".

- III) Matei 5, 29-30: *„Dacă ochiul tău te ademeneşte la păcat, întoarce-l de la ispită (nu „smulge-l"!) şi fă la fel dacă mâna ta te ademeneşte să faci ceva păcătos "*.

10. A şasea poruncă cere curăţenia inimii, întrucât Eu, Isus, am înălţat aceasta în „Predica de pe munte": „*Fericiţi cei curaţi cu inima, căci ei vor vedea pe Dumnezeu*" (Matei 5, 8). – Din acest motiv, vi se porunceşte să vă îmblânziţi dorinţele rele, aşa cum spune Pavel în „Scrisoarea către Romani": *„De aceea, păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor, ca să nu ascultaţi de poftele lui "* (Romani 6, 12). În „Scrisoarea către Galateni" el se exprimă şi mai precis, spunând: *„Cei ce sunt ai lui Hristos şi-au răstignit firea pământească împreună cu viciile şi poftele ei "* (Galateni 5, 24).

11. Viaţa amoroasă caută să-şi slujească satisfacţia cel mai bine în fiinţele mărunte care nu sunt încă experimentate în chestiune şi, prin urmare, uşor de convins. Unor astfel de seducători le-am spus că ar fi mai bine pentru ei să-şi lege de gât o piatră de moară şi să se arunce în fundul mării, (Matei 18, 6; Marcu 9, 42; Luca 17, 2) pentru că ei târăsc inocenţa din Cerul purităţii (a unor astfel de creaturi imature) în iadul păcatului. De aici rezultă că nu trebuie să profanezi iubirea inocentă faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele prin iubire senzuală!

12. În zilele noastre, actul de procreaţie obişnuit se diferenţiază de cel din trecut prin faptul că, odinioară, creaturile erau dorite din iubire pentru Dumnezeu şi le aduceau pe lume, întrucât mulţi copii însemnau multă onoare şi putere, pentru că erau o binecuvântare de la Dumnezeu.

13. Astăzi, însă, doar şarpele Evei, adică egoismul părinţilor, este decisiv; şi dacă aceşti

copii sunt doriți, atunci se întâmplă doar în scopuri și avantaje personale, dar nu din iubire față de Dumnezeu.

14. Ei bine, păcatul constă în aceasta: pentru că doar egoismul plăcerii și avantajului este luat în considerare și, în același timp, aceasta îl face pe om complet material și corupt față de divin, în special față de iubirea pentru Dumnezeu. Așadar, în aceasta rezidă pericolul și păcatul omului, pentru că el se întoarce complet de la Dumnezeu către materie și, deci, către Satana!

15. Acum vrem să examinăm o întrebare vitală importantă, și anume: *„De unde provine impulsul pentru dorința reproductivă?"* și, mai departe: *„Cine păcătuiește în aceasta: trupul sau sufletul* ?"

16. Dintr-o perspectivă exterioară, omului i se pare că materia corpului este cea care experimentează plăcerea; totuși nu este așa, ci mai degrabă corpul este materie brută animată de suflet, fără propriul impus de bucurie pentru viață, și servește sufletul doar pentru ca acesta să se pună în acțiune material.

17. Toată bucuria de-a trăi sălășluiește în suflet, el singur este iubitorul de plăcere, pentru că el este viața, adică adevăratul om spiritual în trup; el este cel care gândește, vrea și lucrează în trup și, de aceea, după moartea trupului el este singurul penitent pentru toate păcatele săvârșite în lume împotriva interdicțiilor, în timp ce trupul începe să treacă fără durere în putrefacție și, prin urmare, conform obiceiului unui loc, pentru distrugerea cărnii acesta este pus fie în mormânt, fie în nișă sau criptă, fie dus la incinerare.

18. Acest fapt vă arată foarte clar cât de greșite sunt concepțiile despre viață ale oamenilor, care aduc mari onoruri materiei moarte prin *ritualuri funerare*, în timp ce pentru sufletul viu ele nu au absolut nicio semnificație. Se aduc acte de omagiu trupului mort, dar în ce privește continuarea vieții acestei persoane este inconștiență și indiferență, pentru că în această privință nu se cunoaște nimic sigur sau pozitiv din doctrina de credință predominantă în prezent, în timp ce doar sufletul este cel de care ar trebui să ne preocupăm în mod deosebit, înainte și după moartea trupului, astfel încât ceea ce a fost nedreptățit și neglijat aici pe Pământ să poată fi reparat și recuperat în viața de apoi; ceea ce este evident foarte dificil, dar cu toate acestea va trebui să se întâmple într-o zi.

19. În loc să îndeplinească această datorie creștină, oamenii sunt orbi și surzi față de o iluminare mai bună, cred doar în învățăturile false pe care s-au bazat încă din tinerețe și din acest motiv *dragii voștri răposați trebuie să lâncezească în iad,* în timp ce voi credeți că sunt în Cer și foarte fericiți, doar pentru că ați îndeplinit aranjamentele lumești pentru cadavrele lor.

20. Ar trebui cunoașteți mai serios condițiile reale ale vieții de apoi, pentru a vă putea construi aici locuința pentru acel loc, și pentru a ști ce trebuie făcut acolo, dacă pe pământ s-a greșit sau s-a omis ceva. Altfel veți rămâne la fel de ignoranți ca aici, pentru că omul, neînvățând nimic, trece de cealaltă parte în timpul morții, iar pentru el maxima lui Pavel devine adevărată: *„Cum cade copacul, așa zace ".*

21. Când omul moare și intră în tărâmul spiritului, el aduce cu sine cunoștințele sale religioase pământești care, în timpul actual de degenerare a religiei și obiceiurilor, îi deschid de obicei condițiile spirituale ale iadului. De fapt, cu o doctrină religioasă falsă, și cu un stil de viață fals, nimeni nu ajunge în Cer.

22. Prin urmare, preocupați-vă de adevărata învățătură a lui Hristos și de adevărata credință care este predată în scrierile teosofice creștine.

23. Eu am pus pe Adam și Eva în lume în aceeași înfățișare naturală, așa cum o fac și astăzi cu orice om. Din acest motiv nu este păcat dacă o persoană privește și contemplă o alta în această înfățișare naturală, doar că nu trebuie să se abandoneze gândurilor senzuale. În plus, nu trebuie să practice niciun fel de contact carnal, deoarece acest lucru generează excitație. Nici nu trebuie să privească o altă persoană cu gânduri senzuale sau să o privească în ochi într-un mod poftitor, pentru că acest lucru trece în veșnicie. Ceea ce se vede în înfățișarea sa naturală, fără propria cooperare și fără a ceda seducției senzuale, este fără nici un rău pentru suflet. În schimb, dacă o persoană, oricare ar fi ea, forțează pe alta să o vadă în înfățișarea ei natural (adică fără văluri), atunci aceasta aparține curviei. Există un avertisment aici: „*Nu mă atinge, căci altfel păcătuiești* !"

24. Faptul că lipsa de castitate este un păcat mare poate fi dedus cu uşurinţă din faptul că, prin acest păcat, Adam, al cărui spirit a fost unul dintre cele mai mari spirite după Dumnezeu, ajuns la cădere, a pierdut toate harurile şi darurile divine, şi s-a deschis oamenilor calea către toate bolile şi afecţiunile trupeşti, a creat moartea trupească şi spirituală şi iadul; Eva a obţinut din aceasta ciclul lunar, Isus Hristos a trebuit să experimenteze răstignirea cu toate suferinţele legate de ea, pentru a readuce filiaţia lui Dumnezeu în linia adamică, a căror calitate de fii a fost pierdut odată cu păcatul originar, prin urmare, această (lipsa de castitate) este unul dintre cele mai mari păcate, deoarece prin aceasta, omul devine complet material şi degenerat.

25. În zilele noastre, cu puţine excepţii, întreaga lume urmează căile lipsei de castitate, iar consecinţele sale sunt evenimentele naturale îngrozitoare şi calamităţile care se repetă tot mai des, care le arată oamenilor că nu sunt în siguranţă nici măcar o clipă din viaţa lor şi, prin urmare, trebuie să se trezească şi să reflecteze, pentru că aceasta este *„căderea”*.

26. Cu toate acestea, lumea doarme în somnul ei păcătos şi, astfel, cere ca biciul Meu să fie mânuit mai puternic ca niciodată.

27. Păcatul lipsei de castitate este săvârşit în diferite moduri, şi anume:

- I) prin *gânduri şi senzaţii* şi, odată cu aceasta, cufundarea în desfătarea acestui păcat;

- II) în a se preta la acest păcat prin dorinţa de emoţie pentru a se putea bucura de el, ceea ce evident face diferenţa, cum şi cu cine vrea cineva să păcătuiască;

- III) prin *mişcări şi diverse semne* prin intermediul organelor şi atitudinea corpului în prezenţa unei a doua persoane, pentru a dezvălui astfel dorinţe secrete. În acelaşi timp, săruturile de prietenie între persoane de sex opus nu ar trebui să aibă loc niciodată pe buze, ci pe frunte sau pe obraz. A ţine o a doua persoană aproape de tine din dragoste sau afecţiune, desigur, nu este un păcat, dar acest lucru nu trebuie să se întâmple în aşa fel încât să se observe starea de spirit dominantă al uneia sau alteia dintre persoane;

- IV) prin *discursuri şi cuvinte* prin care îi faceţi pe alţii conştienţi de acest păcat, sau prin a-i determina să-l comită, mai mult, cu priviri răutăcioase, propuneri, cuvinte neruşinate care te fac să-ţi pierzi scrupulele în privinţa consecinţelor, în plus, prin arta persuasiunii, prin atragerea atenţiei, prin imagini care generează dorinţe de care, prin urmare, trebuie să fugi pentru nu privi în măsura posibilului, şi multe alte lucruri care nu sunt de discutat;

- V) prin *acţiuni*, mai ales cu promisiunea căsătoriei, unde fetele, asemenea albinelor, tânjesc după miere. Cine promite căsătoria unei fete sărace, acestora mai mult de una se dăruieşte cu trup şi suflet. – Mai mult, acest păcat se comite în atâtea feluri încât este mai bine să nu le menţionăm;

- VI) cu *bogata şi inteligenta muncă* a darurilor, distracţiei, aventurilor amoroase lascive, linguşirii, sau prin umilirea până la epuizare (a victimei), în acest fel se străduiesc practic să sondeze ţinuta şi comportamentul şi să umple complet - departe de ochi şi discursuri (sănătoase) – gândurile aşa-zişilor adoraţi (pentru a-i face sclavi).

28. Cel mai fin grai de salon este folosit cu lăcomie, rostit cu flori, ca o respiraţie, care, însă, produce otrava pentru reproducerea castă, pentru a face victima gânditoare şi visătoare. Lumea inteligentă vorbeşte într-un mod rafinat, cea obişnuită vorbeşte cotidian, dar pe de altă parte, lumea inteligentă este mai lascivă decât cea obişnuită şi, în cele din urmă, ambele sunt slabe; şi cu cât hrana este mai rafinată, cu atât abilităţile conceptuale sunt mai intense, cu cât corpul este mai relaxat şi mai îngrijit, cu atât simţurile sunt mai sensibile la păcate şi plăcerile necuviincioase. Invenţiile bogaţilor pentru a alerga după această plăcere sunt de diferite feluri, – şi concluzia este că în zilele noastre tineri şi bătrâni, bogaţi şi săraci se complac şi trăiesc cât mai mult posibil conform acestui păcat periculos. Ei inventează tot felul de scuze măsurate, care însă nu găsesc nicio valoare şi nicio aprobare la Mine.

29. *Eu am dat Cele Zece Porunci pentru ascultare, şi nu pentru a le evita cu sofisme intelectuale! Poruncile Mele sunt Ordinea voastră şi judecata voastră pedepsitoare!* Cine acţionează împotriva acestei Ordini, îşi creează dezordine şi devine propriul său purtător de cuvânt al judecăţii şi propriul său contabil al pedepsei pentru viaţa spirituală! De fapt, Eu nu judec pe nimeni, ci nerespectarea acestei rânduieli este condamnarea de sine.

30. Cu aceasta, copiii Mei, ştiţi că necurăţia înaintea ochilor Mei este un păcat foarte mare. De aceea, încercaţi s-o evitaţi şi să fugiţi de ea cu toată puterea, căci de îndată ce vă îndreptaţi urechile şi simţurile, ea lucrează deja în voi şi vă trage în abis. Nu ascultaţi discursuri linguşitoare şi nu lăsaţi loc gândurilor seducătoare pentru a le răspândi în sufletul vostru. Nu priviţi la lucrurile care vă excită simţurile şi fugiţi de aceste acţiuni ca de Satana cel viu, şi veţi găsi în Isus un Judecător şi Tată drept, dar binevoitor.

31. Viaţa oamenilor lumii, odată cu procrearea, este în cel mai înalt grad nespirituală. Ei cred că trebuie să aibă o mare plăcere în aceasta, dar tocmai asta creează monştri spirituali sau (aşa-numiţii) câinii în lume, repetarea frecventă în timpul sarcinii este deosebit de utilă în acest scop, prin care fructul aflat deja din pântecele mamei este posedat de spirite libidinoase, astfel încât o persoană posedată vine pe lume [73]* (*Vezi şi în Jakob Lorber M.E.I. vol.4 cap.231 ,4: "Cel care îşi tulbură femeia în timpul sarcinii, strică rodul care se află deja în trupul mamei şi îl inoculează cu duhul poftei, pentru că acel spirit care incită şi constrânge soţii la actul carnal dincolo de măsura prescrisă de fire, trece apoi întărit în fruct."), aşa cum a fost cazul lui Adam şi Eva cu Cain, care a fost conceput din excitarea simţurilor, prin urmare, o germen malign a fost introdus în el. În zilele noastre, deoarece lumea este plină spiritual de poftă, o idee procreativă nici măcar nu poate avea loc fără o oştire de spirite infernale, parţial stând să privească, parţial intrând în trup, bucurându-se odată cu acesta. Aşa că oricine îşi poate imagina ce se întâmplă acolo, unde pofta este forţa motrice a îmbrăţişării şi că aici se comite mult păcat, material, dar mai ales spiritual.

32. Erudiţii şi doctorii lumeşti susţin că dacă un om, în floarea procreării, se abţine de la aceasta, devine cu uşurinţă nebun. Această afirmaţie este la fel de lumească precum sunt învăţătorii acestei opinii care spun:

33. *„Când a auzit cineva vreodată că i-aş lăsa pe oameni să înnebunească, care, din iubire pură, veneraţie şi devotament faţă de Mine, s-au ţinut de Poruncile Mele* ?"

34. Astfel de afirmaţii îşi au cu siguranţă originea în înţelepciunea intelectuală lumească şi nu au nicio bază în adevărul spiritual! Numai cel care trăieşte în aparenţă cast de formă, dar cultivă în secret cu sârguinţă cele mai lascive şi pofticioase fantezii, poate devenii nebun, căci, prin aceasta, atrage în trupul său o mulţime de spirite libidinoase, care apoi îi aduc continuu imagini senzuale înaintea ochilor şi nu-l lasă să ajungă la pace.

35. Feriţi-vă de asta, căci sunteţi mereu înconjuraţi şi ascultaţi în secret de spirite decedate, iar dacă acestea descoperă în voi caracteristici care le plac, atunci rămân locuitori ai trupului vostru şi îşi fac jocul lor malefic cu voi, iar voi nu ştiţi că sunteţi posedaţi de duhuri care folosesc orice ocazie ca să vă ademenească la curvie şi să vă ducă în păcat.

36. Prin urmare, ochii şi simţurile voastre nu trebuie să cultive nici gânduri, nici dorinţe necaste, pentru că făcând aceasta aţi păcătuit deja spiritual, astfel încât, aşa cum s-a spus, sunteţi ascultaţi în secret de multe spirite, iar acestea iau parte. Prin urmare, păcătuiţi deja foarte mult fără să vă daţi seama, întrucât, aşa cum am menţionat deja mai înainte, actul pofticios al procreării este un păcat de care vă bucuraţi împreună cu spiritele de care sunteţi posedaţi, precum şi cu spiritele care sunt în jurul vostru şi care, în timp ce privesc, iau parte şi el.

37. Pentru a alunga aceşti oaspeţi nepoftiţi, nimic nu ajută decât să ştiţi că Dumnezeu a dat cuiva harul de a scoate demonii (Marcu 16, 17: „Şi aceste semne îi vor însoţi pe cei care cred: în Numele Meu vor scoate demonii..."), şi deci de a apela la ei. Dacă cineva este eliberat de duhuri, atunci lupta împotriva impulsului sexual va fi mai uşoară, altfel va fi foarte dificilă, pentru că spiritele care s-au strecurat lucrează împotriva lui cu toată violenţa. Numai printr-o mare iubire persistentă faţă de Dumnezeu şi prin rugăciune, post şi lupta împotriva răului, în timp se eliberează cineva de ele; de fapt, duhurile rele nu pot suporta iubirea faţă de Dumnezeu, iar când văd că cineva nu le cedează, se satură de plictiseală şi unul câte unul în părăsesc pe cel care nu mai vrea să le împărtăşească iubirea lor pentru păcat.

38. Eu, Isus, am spus că desfrânaţii şi prostituatele nu vor intra Împărăţia Cerurilor, … dar nici nu vor primi *„cuvântul viu interior"* atâta timp cât continuă să trăiască într-o manieră necastă, în sensul explicat mai sus.

24/3 – Învaţă să combaţi natura umană şi exigenţele sale

39. Iubirea îşi caută propria împlinire şi nu este pretenţioasă. Înţelepciunea examinează mijloacele pe care vrea să le folosească în propriul avantaj. Lupta dintre iubire şi înţelepciune se termină de obicei cu acordul ambelor. Cine va disputa acolo? Înţelepciunea este desigur mândră, dar este copleşită de iubire şi este supusă impulsului acesteia. Iubirea triumfă asupra intelectului, bogăţiei, mândriei, vanităţii şi rafinamentului. Cu toate acestea, omul este un instrument în mâna lui Dumnezeu şi trebuie să fie conştient de sarcina sa în lume şi să nu se lase capturat nici de iubire, nici de înţelepciune.

40. Voi credeţi că în excitaţiile simţurilor trupului aveţi Cerul pe Pământ şi vă puteţi bucura de el. Acest lucru era (pentru voi) corect până când nu aţi avut o cunoaştere sigură despre Dumnezeu şi despre continuarea vieţii după moartea trupului; dar acum, lumea spiritelor a devenit o ştiinţă universală şi convingătoare prin spiritism (1900!) şi, prin această infinită bunătate a Mea de a admite această ştiinţă, iar acest lucru trezeşte în voi datoria crescândă de a vă face voi înşivă violenţă pentru a nu trăi nefericiţi şi a nu muri încă şi mai nefericiţi. De fapt, Pavel a spus: „*Cum cade copacul, aşa zace* ”.

41. Nu Dumnezeu vă judecă dincolo de mormânt, ci voi înşivă (a se vedea „Hephata”, de Fassbender). Aici (pe Pământ) vă acumulaţi, pentru viaţa spirituală de apoi, fie bucuriile paradisiace, fie chinurile iadului.

42. Conform afirmaţiilor conţinute în această carte (Hephata), cititorului şi adeptului creştin i se dă harul de a se putea convinge singur cum merg lucrurile cu viaţa spirituală. De aceea, fiţi mereu atenţi la poftele voastre carnale, căci, aşa cum au căzut odată Adam şi Eva, aşa cădeţi şi voi dacă săvârşiţi acelaşi păcat în maniera animală de-a vă potoli pofta trupească. Păcatul rămâne păcat, aşa cum interdicţia Mea divină rămâne veşnic neschimbată ca atare. Pentru prima dată, pentru că voi, ca sămânţă spirituală în sufletul lui Adam, aţi păcătuit împreună, Eu, Hristos, am suferit pentru voi toţi; dar pentru cele ulterioare şi pentru cele actuale, săvârşind acelaşi păcat, numai voi veţi face penitenţa care v-a fost prescrisă. Aşadar, renunţaţi la *fructul interzis*, când acesta trebuie să servească doar dorinţelor voastre animalice, altfel veţi suporta voi înşivă consecinţele.

43. Nimeni nu poate evita luptele împotriva ispitelor firii pământeşti. Eu, Isus Însuşi, ca Duh al lui Dumnezeu purtător de trup, a trebuit să îndur mari ispite pe care a trebuit să le combat, pentru a fi un exemplu viu pentru voi. M-am rugat şi am postit pentru a câştiga victoria împotriva poftelor firii pământeşti. De fapt, deşi eram Dumnezeu după Duh şi Suflet, a trebuit să-Mi creez ispite Mie însumi, prin stimuli, ca să fiu un exemplul viu pentru voi, să lupt şi să învinge într-un mod complet uman, lucru pe care Eu Însumi vi l-am făcut cunoscut în „*Povestea tinereţii Mele*”. Aşadar, şi voi trebuie să veniţi la Mine, la Tatăl, prin rugăciune şi ajutor în ispite; şi numai prin abţinerea de la imagini fanteziste şi de la stimulii prea exuberanţi veţi putea slăbi şi combate impulsul trupului.

24/4 - Căsătoria sau a fi căsătorit

44. Căsătoria este o legătură sacră între două fiinţe care, în iubire, şi-au jurat fidelitate pe viaţă, de aceea, o astfel de legătură este sacră, pentru că iubirea constituie temelia în Mine.

45. Dacă o astfel de iubire, care în sfinţenia sentimentelor interioare a promis unul altuia fidelitate, nu este păstrată, atunci o astfel de lipsă de loialitate este un păcat grav şi este aspru pedepsit de Mine, atunci când apare din cauze care nu pot fi justificate înaintea Mea.

46. De aceea, verdictele Mele, pe care în cei trei ani de Învăţătură le-am dat omenirii spre reflecţie şi respectare, le-am dat şi cu referire la porunca a şasea, când am spus că desfrânaţii şi adulterinii nu vor dobândi Împărăţia Cerurilor, până nu vor fi împlinit dreptatea Mea prin mare pocăinţă şi penitenţă.

47. Adulterul este de obicei comis din motivul desfrânării, lipsei de castitate sau prostituţiei, prin urmare, aceste vicii sunt incluse în porunca a şasea. Cine practică lipsa de castitate nu este mai bun decât cel ce se prostituează. Dar ca să înţelegeţi ce este prostituţia, vreau să vă expun clar următorul lucru:

48. Persoanele căsătorite cred ca odată cu legătura de căsătorie au primit certificatul pentru libera practica a plăcerii nestăvilite. Preoţii sunt vinovaţi în această privinţă pentru faptul că această concepţie absolut eronată despre căsătorie a devenit general acceptată, pentru că nu îi instruiesc pe soţi în această privinţă; prin urmare, curvia conjugală este indicată cu grandiosul titlu: *„Îndeplinirea îndatoririlor conjugale*!", – şi privesc cu dispreţ orice altă viaţă sexuală care nu are loc în cadrul căsătoriei. Şi întrucât astfel de fiinţe nu sunt conform Ordinii lui Dumnezeu, se întâmplă de obicei ca, în special, femeile căsătorite să ducă o viaţă impură, fiind fundamental de părerea greşită că uniunea dintre cei uniţi în căsătorie acordă şi sfinţeşte totul! – Alte persoane necăsătorite, care păcătuiesc în mare parte dintr-un impuls de iubire, la fel cum într-o zi Adam şi Eva, sunt consideraţi în afara rânduielii lui Dumnezeu, considerând doar relaţiile prin căsătorie ca fiind drepte, caste şi sfinte. În schimb, la Mine există exact părerea opusă, întrucât cei care păcătuiesc din impulsul iubirii sunt considerabil mai puţin păcătoşi decât cei căsătoriţi, care, la saţietate, se abandonează plăcerii.

49. Dacă părerea celor căsătoriţi ar fi corectă, atunci Adam şi Eva nu ar fi comis niciodată un păcat înaintea ochilor Mei, pentru că se iubeau intim şi au fost uniţi şi legaţi împreună în iubire de către Mine.

50. Dar dacă o căsătorie care a constat din iubire şi a fost acordată de Mine - ascultaţi bine, voi soţii şi soţi care vă credeţi caşti - de vreme ce am creat-o pe Eva şi am dat-o lui Adam ca jumătate a sa, au putut să se distanţeze atât de infinit de Mine din cauza prea multor plăceri senzuale şi să se scufunde în cel mai întunecat iad, – vă spun vouă celor căsătoriţi care vă credeţi caşti: *cât de profundă trebuie să fie viaţa voastră conjugală înaintea Mea, din moment ce vă bucuraţi de o viaţa fără griji şi în care căsătoriile voastre au fost rareori încheiate fără motive ascunse, cum ar fi: din cauza profitului unei averi, sau din motive politice şi de poziţie socială?* Vedeţi, astfel de căsătorii la Mine erau numite căsătorii lumeşti, chiar înainte de a fi încheiate, pentru că sunt căsătorii de profit, aşa cum şi femeia cu o viaţă rea este o prostituată ţinând cont de profesia ei. Astfel de căsătorii nu se încheie în Cer, ci în lumea plăcerii şi a profitului, deoarece principalul lor motiv este dependenţa de bani, de prestigiu, locul de muncă şi alte asemenea, care joacă rolul principal în lume.

51. Dacă cineva vrea ca să încheie o căsătorie în cer, atunci motivul acesteia trebuie să fie iubirea pură, pentru că numai o astfel de căsătorie este aprobată de Mine.

52. Dar să nu credeţi că o astfel de căsătorie este căsătorie doar dacă este încheiată în faţa altarului şi în faţa preotului sau a ofiţerului de stare civilă! Eu vă întreb: *„Prin intermediul cărui preot şi în faţa cărui altar sau ofiţer de stare civilă au fost legaţi în căsătorie Adam şi Eva? Sau credeţi că Eu am oficiat o ceremonie la celebrarea căsătoriei dintre Adam şi Eva?"* – O, dacă credeţi asta, atunci vă înşelaţi! Adam a primit-o pe Eva ca jumătate din viaţa lui. El o iubea şi ea îl iubea, iar această iubire era căsătoria. – Şi când în viitoarea *Mea Împărăţie a Iubirii* de pe Pământ, oamenii se vor găsi unii pe alţii prin iubire, atunci o astfel de iubire va fi o căsătorie permanentă şi va rămâne valabilă în toată veşnicia, fără preot şi fără ofiţer de stare civilă, ci pur şi simplu pentru afecţiunea iubitoare dintre doi care se vor regăsi împreună în inimă, pentru că preoţi şi ofiţeri de stare civilă nu vor exista!

53. În zilele noastre o căsătorie legal constituită trebuie cu siguranţă încheiată sau înregistrată în faţa preotului sau a ofiţerului de stare civilă, dar aceasta se datorează faptului că oamenii nu sunt chipuri ale lui Dumnezeu conform virtuţilor care vin din iubire, ci slujitori degeneraţi ai lumii, spiritual şi senzual, care este polul Meu opus.

54. Orice desfrânare pe care o comit oamenii este un păcat, şi aici nu există nicio diferenţă între căsătoriţi şi necăsătoriţi. Într-adevăr, gravitatea păcatului se micşorează dacă este prezentă iubirea spirituală; dar dacă motivul sau motivaţia păcatului este doar iubirea trupească, atunci nu există nicio diferenţă dacă a fost săvârşit în cadrul sau în afara căsătoriei.

55. Uniunea conjugală dintre un bărbat şi o femeie care se iubesc nu există pentru a se preta apoi liber la desfătare, ci pentru a promova răscumpărarea spiritelor legate în materia Creaţiei primordiale. Prin urmare, uniunea sexuală dintre două fiinţe a fost acordată după căderea în păcat, dar numai atunci când voiau să aibă un copil, pentru care purificarea spirituală a

sufletului era precedată de iubirea intimă pentru Mine şi de rugăciune, dar nu ca printre voi, că acest act sacru să fie făcut în întregime într-un mod animalic pentru a trezi un copil al lui Dumnezeu. În felul acesta, adesea îi faceţi pe copii stăpâniţi de spirite rele deja în pântecele mamei, lucru care se întâmplă de obicei prin plăcerea păcătoasă de a vă abandona, pentru că voi, fără să vă fi curăţat mai întâi sufletul prin iubirea faţă de Mine, prin cumpătare şi rugăciune, cu fiecare desfătare pe care o asimilaţi din iubirea materială, atrageţi o mulţime de spirite pofticioase care stau şi vă privesc, care intră în voi şi vă sporesc pofta trupească, pentru că se bucură împreună cu voi; – iar mamele, care sunt dornice în timpul sarcinii şi cultivă cu sârguinţă această practică, dau de obicei naştere copiilor posedaţi de duhuri desfrânate, care locuiesc în ei pentru tot restul vieţii lor; iar când astfel de copii vor fi mari, îi vor incita la poftă şi vor forma din aceştia libidinoşi şi adulterini.

56. După ce v-am arătat că nu trebuie să naşteţi copii fără să fiţi binecuvântaţi de Mine, aşa cum, de exemplu, au fost binecuvântaţi Abel şi Set, sau aşa cum a fost Noe, întrucât în anul 919 am dat-o pe Ghemela, fiica patriarhului Zuriel, ca soţie lui Lameh, fiul lui Metuselah, şi le-am interzis orice cuplare [74]* (*Vezi Guvernul familiei lui Dumnezeu, a lui J.Lorber, volumul 3 capitolul 91, 6.) până când le-am permis Eu; lucru care s-a întâmplat abia în anul 1056, deci după o căsnicie de 137 de ani, iar fructul a fost Noe, un om al Iubirii Mele.

57. Vă întreb: *„Cine dintre voi se roagă pentru o vreme şi îşi curăţă sufletul de pofta trupească animalică, înainte de actul procreaţiei?* Nimeni! Ci toţi copiii sunt născuţi în poftă, pentru că sunt procreaţi în pofta animalică, iar acum sunt aici să vă dovedesc vouă, celor căsătoriţi care numiţi imediat un copil născut în afara căsătoriei cu adulter (pankert) [75]* (*În germană se foloseşte cuvântul Pankert, care nu se găseşte în niciun dicţionar.) şi bastard, că rasa umană de astăzi nu constă decât din adulteri sau bastarzi, pentru că copiii de azi nu sunt generaţi cu mare pregătire prin rugăciune şi după Cuvântul Meu adresat vouă: *„Acum este momentul"*, după ce sufletul s-a purificat în iubire pentru Mine, aşa cum s-a întâmplat cu Adamiţii în timpurile primordiale.

58. Etimologia expresiilor preistorice, precum „bastard" şi „pankert" este următoarea: *bas* şi *pan* preistoric înseamnă = *„fornicaţie"* (curvie, desfrânare, n.t.); – *ta* şi *ke* = *'mic* '; – *ard* , *ert* sunt expresii celtice pentru semnificaţia *„a fi bărbat"* într-un nume compus, lucru pe care latina celtică franceză şi poreclele lor vi-l arată clar. Acum uitaţi-vă la cuvintele analizate: bas - t'— ard, pan - K'– ert şi bais t'ruk. Vedeţi, acestea sunt cuvinte compuse preistorice autentice care nu înseamnă altceva decât *„fiu al curviei"."* Întrucât acum întreaga lumea este acum plină de copii adevăraţi ai desfrânării, din acest motiv, în viitor vă puteţi scuti de batjocura copiilor nelegitimi cu *bastard* şi *pankert*. Fiecare dintre voi să scoată mai întâi bârna din ochiul său, iar apoi să scoată paiul din ochii aproapelui!

59. Da, voi căsătoriţi, care vă consideraţi caşti, credeţi că în Ierihon (Iosua, capitolul 6) existau femei cinstite pentru că erau căsătorite? – Nu, pentru că niciuna dintre ele nu a fost salvată, ci prostituata Rahab a fost considerată de Mine mai bună decât toate femeile măritate din Ierihon; numai ea, *„prostituata"* , a fost salvată (Evrei 11, 31; Iacov 2, 25).

60. Şi ce a făcut Isus cu femeia adulteră? I-am scris păcatele pe nisip, pentru că ştiam că nu este vinovată de acestea [76]* (*O revelaţie din 1959 dată lui A. Wolf oferă o explicaţie exhaustivă a adulterei. (vezi "Maria Magdalena"), şi le-am spus fariseilor căsătoriţi: *„Cine se simte curat, să arunce primul cu piatra în ea"* (Ioan 8, 6-7). Şi de ce am făcut, Eu, ca Dumnezeu, asta? Pentru că îi iau sub ocrotirea Mea pe cei asupriţi şi disprețuiţi, care nu sunt de vină, … dar ei sunt aroganţii şi cei care se cred mai buni şi nu vor decât să-şi ardă complet aroganţa şi megalomania prin chinurile iadului.

61. Femeia este jumătate din viaţa voastră, prin urmare, fiecare om la vârsta maturităţii trebuie să aibă propria jumătate a vieţii sale şi cu ea să nască copii din iubire faţă de Mine.

62. Ei bine, fiecare Adam este ispitit de Eva, dar omul nu comite niciun păcat dacă în gânduri se poartă cu castitate faţă de jumătatea sa mai dulce.

63. Iubirea dintre doi soţi, dintre doi îndrăgostiţi, nu trebuie în niciun caz ruptă din cauza egoismului lumesc şi a lăcomiei după plăceri sau avantaje materiale, întrucât iubirea este cel mai mare sanctuar înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor.

64. Căsătoriile sterile, în care ameninţă să apară dispute şi certuri, nu trebuie să recurgă la mijloace neaprobate de Mine, aşa cum au făcut unii patriarhi care, cu consimţământul soţiilor lor legitime, şi-au născut copii de la servitoarele lor (Avraam), ci trebuie să se întoarcă către Mine cu rugăciunea corespunzătoare pentru a le binecuvânta căsnicia şi a le dărui copii. – Prin urmare, este o trădare, dacă femeile căsătorite se lasă însărcinate cu copii prin căi adultere, de dragul păcii conjugale. – Eu pot da copii, dacă văd că vor fi bine educaţi. Să se facă rugăciune serioasă către Mine pentru a avea copii, dar nu pe căi interzise de adulter! – **Acolo unde o deformare fizică nu permite concepţia, să se adopte un copil străin fără mamă! În felul acesta nu se păcătuieşte în nicio circumstanţă.**

65. Dacă un bărbat are multe pofte trupeşti şi iese în ascuns ca să se satisfacă şi să se desfăteze prin aceasta, atunci cu siguranţă comite un păcat grav perfid împotriva naturii ordinii conjugale.

24/5 - Trădarea în căsătorie şi pocăinţa

66. Trădarea în căsătorie este un păcat grav, dar nu mai puţin gravă este şi seducerea soţiei altui bărbat, care echivalează cu ceva similar adulterului, deoarece aceasta priveşte dorinţa faţă de soţia aproapelui.

67. Adulterul, împreună cu seducţia pentru a stimula adulterul, este un păcat grav în ochii Mei divini, pentru că acolo unde nu domneşte iubirea şi pacea, iadul cu tot alaiul lui s-a instalat şi întreaga familie se cufundă în mizerie. Prin urmare, adulterul nu poate fi vindecat decât printr-o mare pocăinţă şi penitenţă.

68. Pocăinţa trebuie să vină dintr-o convingere interioară deplină şi adevărată că omul a comis un păcat grav. Desigur, omul trebuie să se roage Mie atât de intim şi atât de mult timp, cu mâinile ridicate pentru iertare, până când îi dau un semn sau o senzaţie trupească ca semn de împăcare, de exemplu prin frisoane ale corpului, trepidaţii în trup, semnale luminoase în camera în care Mă roagă pentru iertare, etc. Apoi, însă, trebuie să facă penitenţă, să nu mai facă niciodată aşa ceva şi să încerce să respecte poruncile Mele. Astfel, păcătosul se purifică încetul cu încetul şi se întoarce din nou în harul Meu. Şi din aceasta, puteţi învăţa că acest păcat nu este un păcat mic, ci unul mare.

69. Fiecare bărbat trebuie să-şi iubească soţia, dar această iubire trebuie să corespundă Ordinii dumnezeieşti, prin urmare, trebuie să fie spirituală şi nu materială. Doar că alte femei nu trebuie să existe pentru ochii lui; el le poate privi, dar într-un mod la fel de indiferent cum se uită la mama sau la sora lui, şi trebuie să aibă, în ceea ce priveşte conduita morală, acelaşi respect faţă de ele în inima sa, ca şi cum ar vorbi cu mama sa. Conform acestei descrieri, şi femeia are aceleaşi reguli faţă de alţi bărbaţi pe care bărbaţii le au faţă de alte femei, adică trebuie să îi considere cu acelaşi respect moral ca şi cum ar fi în faţa tatălui ei pământesc.

70. Iubirea formează sămânţa afecţiunii şi a procreaţiei în om. Această sămânţă este sfinţită prin scopul pe care urmează să-l slujească, iar acest scop este însufleţirea spiritelor primordiale, este răscumpărarea şi întoarcerea sufletului lui Satana redus de Dumnezeu la atomi în materie. Din acest motiv, omul nu trebuie să se abandoneze lăcomiei plăcerii, pentru că în acest caz cei răi vor irosi ceea ce Iubirea lui Dumnezeu a creat pentru un scop sfânt. Puterea plantei depinde de puterea seminţei, deci de esenţa care trebuie să rezulte din ea. Prin urmare, păziţi ce este sfinţit de Dumnezeu şi nu o profanaţi prin folosire greşită, ca să nu vă lipsească ca parte constitutivă a sinelui vostru, pentru că este risipit, întrucât cine nu adună risipeşte ceea ce a risipit mai înainte cu atâta nechibzuinţă. Vedeţi, într-o zi spiritualul îi va lipsi şi, prin urmare, nu-l va avea, precum omul risipitor care îşi risipeşte averea în mâini greşite, … de unde nu va mai primi nici dobândă, nici capital.

24/6 – Păcatele sexuale sunt considerate ca atare

71. Să începem acum prin a enumera păcatele pe care oamenii le-au comis odinioară şi le comit încă, pentru a avea o imagine clară a multiplelor aberaţii ale rasei umane, şi anume:

- Curvia sau desfrânarea, patima poftei, incitarea la poftă prin cuvinte, imagini, stimuli sau

acţiuni, împotrivirea şi învăţătura că nu este un păcat, gelozia exagerată care irită şi conduce pe cel rănit la păcat, proxenetismul[77]* (*Proxenetism: activitate murdară a celor care induc sau forţează prostituţia, pentru a obţine profit), prostituţia, relaţii ilicite cu persoane căsătorite şi necăsătorite, adulterul, divorţul din cauza curviei, deflorarea şi profanarea violentă sau violul adulţilor şi minorilor, profanarea copiilor, masturbarea, vorbirea imorală, gândurile, dorinţele, cuvintele şi cântecele obscene. – Păcatele sodomite (pofta pentru animale şi pederastia).

72. Pentru celelalte păcate care aparţin poruncii a şasea, consultaţi *„ Cartea de rugăciuni teosofice creştine ”* (capitolul 9), care sunt toate păcate grave, deoarece ucid spiritul şi atrag oamenii în mocirla infernală.

73. Păcatele menţionate sunt pentru voi mijloacele de a merge, cu certitudine absolută, în iad, întrucât cei desfrânaţi şi adulterini nu vin în Cer, ci în întunericul iadului şi rămân acolo până când, ori îşi schimbă viaţa şi fac penitenţă, ori prin violenţa extremă a focului mistuitor al pasiunii care îi arde prin pofte şi dorinţe, îi aduce în cea mai disperată situaţie de dureri şi suferinţe, unde apoi, la sfârşitul prăbuşirii tuturor forţelor vieţii, se predau şi decid să facă penitenţă.

74. Situaţia unui astfel de suflet este îngrozitoare, deoarece este ars spiritual ca un buştean şi suferă dureri de nedescris, şi totuşi vrea să comită păcate încă şi mai mari, şi deşi nu are nas, urechi, faţă umană etc., poartă focul mistuitor al plăcerii de a păcătui şi mai mult. – Focul spiritual arde din tot corpul, precum căldura incandescentă a unei grămezi de cărbuni încinşi. – (*Eu, Franz Schumi, am văzut un astfel de suflet din al treilea iad în jurul prânzului, în anul 1895, într-o zi însorită şi luminoasă, dar nu a fost o halucinaţie, deoarece nu mă gândeam deloc la asta*)

75. Ca măsură de prevenire împotriva tentaţiei de a curvi, se recomandată un stil de viaţă vegetarian. Prin urmare, trebuie evitate toate băuturile alcoolice (vin, bere, lichior, coniac); de asemenea, cafeaua, ceaiul, tutunul, carnea şi orice fermentaţie naturală şi artificială, deoarece dacă se gustă prea mult sunt dăunătoare şi diluează şi slăbeşte sângele. – Anemia (cloroza [78]* (*Cloroza: o formă de anemie, însoţită de o modificare a culorii pielii, foarte frecventă în trecut în rândul femeilor tinere în perioada pubertăţii.) tinde, de asemenea, puternic să stimuleze curvia şi, prin urmare, trebuie vindecată.

*

76. În sens spiritual, din profeţiile divine şi din revelaţiile profeţilor, prin adulter, prostituţie şi curvie, se înţelege a profana *binele Cuvântului lui Dumnezeu* şi a falsifica Adevărurile Sale.

*

77. În sensul ceresc, adulterul înseamnă negarea sfinţeniei Cuvântului, adică profanarea şi batjocorirea lui în inimă.

Capitolul 25

Porunca a 7-a

[Deuteronomul 5, 19; Exodul 20, 15]: **„[*Să nu furi*]”**

25/1 - Interdicţiile poruncii a 7-a

1 . Prin porunca a şaptea este interzis:

- I) **FURTUL** - Matei 19, 18: « *Să nu furi!* »

- II) **TÂLHĂRIA** - Amos 3, 9-10: „*Cei bogaţi şi cei puternici nu respectă dreptatea, zice Iahve, ei adună şi acumulează comori în palatele lor prin crimă, violenţă, extorcare şi jaf* ”. – Isaia 3, 14: «*Domnul intră la judecată cu bătrânii şi cu căpeteniile poporului Său; pentru că aţi pustiit via* (a Domnului, care este Călăuza spirituală a copiilor Săi); *iar jefuirea săracilor este în casele voastre*.

- III) **EXCOCHERIA CU GREUTĂŢI ŞI MĂSURI** - Levitic 19, 36: „*Trebuie să aveţi cântare drepte, greutăţi drepte, coş drept şi măsură dreaptă*.”

- IV) **DEŢINEREA BUNURILOR ALTORA** - Leviticul 5, 21-24: „*Dacă un om păcătuieşte şi se poartă cu viclenie înaintea Domnului, refuzând aproapelui său un lucru încredinţat pe care l-a*

primit, sau un gaj pus în mâinile lui, sau un lucru pe care l-a furat, l-a extorcat cu forţa, sau şi-a înşelat aproapele în vreun fel; sau chiar dacă găseşte un obiect pierdut şi neagă că l-a găsit, sau jură mincinos, sau a comis orice altă infracţiune de care oamenii de obicei se fac vinovaţi; dacă a păcătuit astfel şi este vinovat, va restitui lucrul furat sau extorcat prin fraudă, sau ceea ce i-a fost încredinţat, sau obiectul pierdut şi găsit de el; sau orice alt obiect pentru care a jurat fals, îl va returna integral şi va adaugă o cincime la acesta."

- V) **REŢINEREA SALARIULUI** - Ieremia 22, 13: „*Vai de cel ce-şi construieşte casa cu nedreptate şi odăile cu nelegiuire, care îşi pune aproapele să muncească degeaba, fără să-i dea plata "*.

- VI) **CAMĂTA** - Exodul 22, 24: „*Dacă împrumuţi bani poporului Meu, săracului care este cu tine, nu-i fi cămătar şi nu-i cere dobândă "*.

- VII) **ORICE DAUNĂ ADUSĂ PROPRIETĂŢII ŞI DREPTURILOR APROAPELUI TĂU** - Levitic 19, 13-35: «*Să nu-ţi asupreşti aproapele şi să nu-l jefuieşti; să nu reţii plata unui muncitor zilier peste noapte până dimineaţa. – Să nu săvârşeşti nedreptate în judecăţi, nici cu măsuri de lungime, nici cu greutăţi, nici cu măsuri de capacitate.*"

2. Încălcările împotriva poruncii a şaptea sunt:

- I) Furtul, jaful, tâlhăria, deţinerea de drumuri şi pirateria, orice însuşire prin furt sau violenţă a proprietăţilor şi bunurilor altora.

- II) Cererea de impozit către aproapele şi cu pretenţii violente de a lua impozite prin confiscare şi vânzare;

- III) Frauda; meşteşugarii păcătuiesc împotriva acestei porunci dacă îşi îndeplinesc munca în mod necinstit şi fraudulos. Sau oficialii care reduc solda soldaţilor, judecătorii care, datorită prieteniei, darurilor, rudeniei sau din alte motive, argumentează legea în mod nedrept, distorsionând legea sau cerinţele şi astfel îi jefuiesc pe alţii de bunurile pe care le deţin în mod legitim. La fel şi vânătorii de moşteniri, în detrimentul moştenitorilor legitimi.

25/2 – Ce porunceşte porunca a 7-a

3. A şaptea poruncă spune:

- I) **LASAŢI, DAŢI ŞI ÎNTOARCEŢI FIECĂRUIA CE ESTE AL SĂU.** - Romani 13, 7: „*Daţi fiecăruia ce se cuvine; cui daţi impozitul, impozitul; cui daţi vama, vama* ». – Matei 22, 21: „*Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu "*. Comparaţi aceste cuvinte cu a cincea, a şaptea şi a noua poruncă a lui Dumnezeu, ceea ce cer de la voi şi ca Dumnezeu; şi ceea ce cer conducătorilor, atunci veţi înţelege adevăratul sens al acestor cuvinte ale Mele.

- II) **ÎNTOARCEREA CELUI ÎNSTRĂINAT** - Ezechiel 33, 14-15: «*Dacă zic celui rău: „Vei muri!" şi el se căieşte de nelegiuirea sa şi face ceea ce este drept, returnează gajul, restituie ceea ce a furat, respectă preceptele vieţii fără să facă rău, el va trăi şi nu va muri*.

- III) **REPARAREA PAGUBEU FĂCUTE** - Exodul 22, 5: „*Dacă cineva face stricăciune unui câmp sau unei vii, sau îşi lasă vitele să pască pe ogorul altuia, să despăgubească paguba cu ce este mai bun din câmpul său şi cu ce este mai bun din via sa "*.

*

4. Pentru a argumenta mai bine porunca a şaptea, trebuie repetate aici câteva puncte preluate din ceea ce s-a spus în cartea „Soarele spiritual " (revelaţie comunicată lui J.Lorber – volumul 2, capitolele 82-84) :

- I) « *Furtul are loc material şi cât şi spiritual. Oricine acumulează capital pe cheltuiala aproapelui său fură, fie prin camătă, prin industrie sau prin orice altă activitate sau comerţ, prin care pâinea este în mod clar furată de la gura aproapelui, pentru că Eu, Dumnezeu, nu am creat un drept de proprietate, nici o preferinţă de clasă* ."

- II) «*Dar este în egală măsură de păcat să iei ceva de la bogaţi, cămătari, etc., fără o necesitate extremă. Bogaţii se bucură de raiul lor în această lume şi vor veni în cealaltă goi şi foarte nefericiţi*."

- III) «*Pentru săracii care îşi poartă cu evlavie soarta, există consolarea pe care Eu, Isus*

Însuşi, am exprimat-o: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta". Cine îşi are raiul aici, dar nu are niciun ochi, nici inimă pentru suferinţa aproapelui său, nu va avea niciun Cer în viaţa de apoi, şi aici durează doar câţiva ani, în schimb, acolo, nenumăraţi ani. Cine este raţional caută Împărăţia Domnului, pentru că pământul este plin de minciuni şi înşelăciuni, iar bogaţii înşişi sunt de obicei foarte nefericiţi, dar niciodată pe deplin mulţumiţi, pentru că lumea nu le dă nici o satisfacţie.

- IV) « *Eu, ca Învăţător dumnezeiesc, le-am spus ucenicilor Mei: „Nu vă îngrijoraţi de ce veţi mânca sau cu ce vă veţi îmbrăca; toate acestea, de fapt, sunt treaba păgânilor. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, şi toate celelalte vor veni de la sine". – Am mai spus: „Păsările au cuiburile lor şi vulpile vizuinile lor, dar Fiul Omului n-are o piatră a Lui pe care să-Şi pună capul!" – Prin aceasta am spus clar că nu trebuie să acumulezi bunuri pământeşti, dacă vrei să moşteneşti bunuri cereşti "*.

- V) « *Prin urmare, nu trebuie să se facă acţiuni care nu sunt în acord cu Ordinea lui Dumnezeu, căci Eu, adevărat, am spus: „Daţi împăratului ceea ce este al împăratului; dar am mai spus: „... şi lui Dumnezeu, ce este al lui Dumnezeu". – Şi ce trebuie să însemne această poruncă? Aceasta înseamnă: „Nu trebuie niciodată să abandonezi Ordinea divină, nici să te pui în afara ei şi să vrei să iei în stăpânire drepturile lui Dumnezeu"*.

- VI) « *Dar ce sunt aceste drepturi şi în ce constau? Numai Dumnezeu este Sfânt şi numai Lui îi aparţine toată puterea! Pe cel care Dumnezeu Însuşi îl sfinţeşte şi îi conferă puterea, o posedă în mod legitim; însă, cine se sfinţeşte pe sine şi în felul acesta îşi smulge la sine puterea divină, pentru a o stăpâni în fast, în mod arbitrar şi lacom, acesta în adevăratul sens al cuvântului nu este prin Harul lui Dumnezeu, ci este un hoţ, un tâlhar şi un ucigaş!* »

*

5. Prin urmare, cine se înalţă mai presus de fraţii săi, după propria sa autoritate şi egoism, cu orice înfăţişare şi înşelăciune, fie ea pământească sau spirituală, este cel care călcă complet această poruncă. Niciun spirit, medium sau om, nu trebuie să folosească vreodată în mod arbitrar forţa şi puterea inerente lui, ci întotdeauna numai în Ordinea divină.

25/3 – Porunca a 7-a în sens spiritual

6. În sens spiritual, prin a fura se înţelege a *jefui pe alţii de adevărul credinţei lor*, lucru care se întâmplă prin învăţături false sau eretice.

7. Preoţii care slujesc doar pentru câştig sau pentru a obţine onoruri şi predau lucruri despre care văd sau pot vedea din *„cuvânt"* că nu sunt adevărate, sunt hoţi spirituali, pentru că ei, fiind mijloace de mântuire, sunt adevăruri de credinţă furate de la oameni. Iar ei sunt numiţi hoţi ai cuvântului în următoarele pasaje:

- I) Ioan 10, 1-10: «*Cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci se suie pe o altă parte, este un hoţ şi un ucigaş; hoţul nu vine decât să fure, să ucidă şi să distrugă*.

- II) Matei 6, 19-20: „*Nu vă adunaţi comori pe pământ, ci în Cer, unde hoţii nu vin şi nu le fură "*.

- III) Obadia 1, 5: „*Dacă hoţii sau tâlharii ar veni la tine noaptea, cât de ruinat ai fi! N-ar fura ei oare după bunul plac?* »

- IV) Ioel 2, 9: „*Năvălesc în oraş, aleargă pe ziduri, urcă pe case, intră pe ferestre ca hoţii "*.

- V) Osea 7, 1: „*Ei vorbeau minciuni şi a venit hoţul, iar mulţimea a ieşit afară "*.

8. Furtul spiritual se aplică tuturor poruncilor, dacă nu sunt îndeplinite aşa cum este prescris. Într-adevăr, acestea trebuie îndeplinite cu precizie şi nu doar aproximativ sau doar mai mut sau mai puţin; căci dacă nu faceţi asta, atunci Mă jefuiţi pe Mine, Tatăl, de iubirea pe care Mi-o datoraţi; dar îi jefuiţi şi pe cei care vă sunt apropiaţi de mijlocul care le dă posibilitatea să poată veni la Mine, la Tatăl; şi în al treilea rând, vă jefuiţi pe voi înşivă, împiedicându-vă să ajungeţi la fericirea supremă pentru o perioadă foarte lungă de timp, neurmând Poruncile Mele, până când veţi ajunge în sfârşit la înţelegerea îndeplinirii fiecăreia dintre Poruncile Mele până în cel mai mic detaliu cu toată sârguinţa în fiecare clipă a existenţei voastre. Pentru că Eu, Tatăl, vă iubesc. Eu, Tatăl, îi iubesc pe toţi oamenii şi de aceea şi Eu vreau să fiu iubit, pentru că numai Iubirea Mea face uniunea fericită.

25/4 – Porunca a 7-a în sens ceresc

9. În sens ceresc, prin hoţi se înţelege cei care îl jefuiesc pe Domnul de puterea dumnezeiască, pretinzând că învaţă pe alţii pentru că au primit puterea lui Dumnezeu prin apostoli şi să ierte păcatele sau să nu le ierte şi să acorde credincioşilor haruri şi privilegii divine prin dezlegări şi lucruri similare, care aparţine doar lui Dumnezeu. Aceştia, măcar că se închină lui Dumnezeu, nu-I dau cinstea Lui, ci lor înşişi, pentru că-şi arogă privilegii divine şi le folosesc pentru devastarea mântuirii sufletelor credincioşilor, pentru că nu este adevăr, ci înşelăciune şi, prin urmare, jaf al mântuirii sufletului.

10. Cei care propovăduiesc erezii şi minciuni şi îi conving pe oameni că ceea ce spun ei este adevărat şi drept, deşi citesc Cuvântul şi pot ştii din el ce este fals şi ce este adevărat, apoi cei care justifică falsitatea religiei cu adevăruri înşelătoare şi îi seduc pe oameni cu doctrine eronate, pot fi comparaţi cu înşelătorii şi impostorii de tot felul; şi întrucât acestea în sine sunt furturi în sens spiritual, atunci pot fi comparaţi cu escrocii care bat monede contrafăcute, cu cei care le auresc sau le dau culoarea aurului, punându-le în circulaţie ca fiind autentice; apoi, de asemenea, cei care ştiu să sculpteze şi să producă cristale cum se cuvine, să le dea strălucire şi duritate şi apoi să le vândă ca diamante. Ei seamănă şi cu cei care pun măşti pictate pe feţe vii şi naturale, ascunzându-le forma naturală. Sunt, de asemenea, la fel cu cei care expun selenit[79]* (*Selenit: Nume dat unei varietăţi de gresie sau piatră lunară.) şi mică[80]* (*Mică: denumire generică a diferitelor minerale silicate, care se exfoliază în foi foarte subţiri, cu un luciu sidefat, uneori vitros.), care strălucesc ca aurul şi argintul şi le vând ca pe nişte lucruri preţioase. Pot fi comparaţi şi cu cei care, prin reprezentaţii teatrale ale serviciului religios adevărat, sunt ademeniţi din temple în casele actorilor. Cei care atestă falsitatea orice de fel, fără să acorde nicio atenţie adevărurilor şi administrează funcţia spirituală doar în scopul profitului şi onoarei, prin urmare, sunt hoţi spirituali; pot fi comparaţi cu acei hoţi care poartă cu ei cheile cu care pot deschide uşile tuturor caselor; dar apoi privesc în jur precum leoparzii şi vulturii care, cu ochi ageri, văd unde se află o pradă grasă potrivită pentru ei.

Capitolul 26

Porunca a 8-a

[Deuteronomul 5, 19; Exodul 20, 16]: ***„Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău"***

26/1 – Ce este interzis de Porunca a 8-a

1. Porunca a opta interzice:

- I) **MĂRTURIA MINCINOASĂ** - Proverbe 19, 5-9: «*Martorul mincinos nu va rămâne nepedepsit şi cel ce răspândeşte minciuni nu va scăpa. - Cine răspândeşte minciuni* (spirituale) *va pieri*".

- II) **ACUZAŢII FALSE** - Proverbele 19, 28: „*Martorul nedrept îşi bate joc de dreptate şi gura celor răi devorează dreptatea*".

- III) **TOATE MINCIUNILE CHIAR ŞI GLUMELE MINCINOASE ŞI MINCIUNILE SPUSE ÎN SCOPURI BUNE** - Leviticul 19, 11: *„Să nu mînţiţi "*. - Efeseni 4, 25: *„De aceea, abandonaţi minciuna şi fiecare să vorbească adevărul aproapelui său, căci suntem mădulare unii altora*"

- IV) **CALOMNIA** - Iacov 4, 11: *„Nu vă vorbiţi de rău unii pe alţii, fraţilor! Cine îşi vorbeşte fratele de rău sau îl judecă, vorbeşte de rău Legea şi judecă Legea. Şi dacă judeci Legea, nu eşti un împlinitor al Legii, ci un judecător al Legii "*.

- V) **RĂUTATEA** - Proverbele 4, 24: *„Izgoneşte răutatea din gura ta şi vicleşugul de pe buzele tale "*.

- VI) **FALSIFICATOR SUSPECT** - Zaharia 8, 17: *„Niciunul să nu comploteze în inima lui răul împotriva aproapelui său*".

- VII) **JUDECATA REA** - Romani 14, 4: «*Cine eşti tu care judeci pe slujitorul altuia? Dacă stă sau cade este treaba stăpânului său; dar el va rămâne în picioare; căci Dumnezeu are putere ca să-l*

facă să stea în picioare ".

- VIII) **ŞUŞOTELI LA URECHE** - Sirah 28, 15: „ *Şuşotelile la ureche şi limba bifurcată sunt blestemate, pentru că printre mulţi care trăiesc în pace, cauzează tulburare.*"

26/2 – Ce porunceşte Porunca a 8-a

2. Porunca a opta porunceşte:

- I) **ADEVĂRUL** - Efeseni 4, 25: *„Aşadar, lepădaţi minciuna şi fiecare să spună adevărul aproapelui său. "*

- II) **SINCERITATEA ÎN VORBIRE ŞI FAPTE** - Filipeni 1, 9-10: «*Şi pentru aceasta mă rog pentru ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoştinţă şi în orice pricepere, ca să puteţi cerceta ce este mai bine, pentru ca să fiţi curaţi şi fără prianã până în ziua lui Hristos "*. – 1 Petru 2, 21-22: «*Hristos a suferit pentru noi şi ne-a lăsat un exemplu ca să călcăm pe urmele Lui. - El n-a săvârşit păcat şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug*."

- III) **REVOCAREA DEFĂIMĂRII** - Proverbe 31, 8-9: «*Deschide-ţi gura pentru cel mut, ca să faci judecată împotriva tuturor celor ce încălcă Legea. Deschide-ţi gura şi caută dreptate şi dreptate pentru cei asupriţi şi nevoiaşi "*.

3. În sensul cel mai larg natural, sub aceste caracteristici se înţelege: lipsa de loialitate, perfidie şi comploturi rele împotriva cuiva din diferite motive; de exemplu: din ostilitate, ură, invidie, gelozie, etc., întrucât această răutate ascunde o atestare a falsului în sine.

4. Urmează acum ceea ce am dictat în „Soarele spiritual" (volumul 2 capitolele 85-86) cu privire la „mărturia mincinoasă depusă" prin apostolul Ioan:

- I) Această poruncă este extrem de importantă şi include toate păcatele şi slăbiciunile omeneşti: nu trebuie ca cineva se vorbească diferit faţă de cum gândeşte şi să acţioneze diferit faţă de cum vorbeşte.

- II) Luat spiritual: dacă cineva cunoaşte adevărul sau Legea lui Dumnezeu, atunci nu trebuie să acţioneze diferit faţă de aproapele său decât acţionează faţă de Dumnezeu. Dumnezeu spune: *„În acest caz, cine se roagă, să se roage în duh şi în adevăr "*, dar cine se roagă şi acţionează împotriva cunoaşterii adevărului, acesta cu gura lui mărturiseşte mincinos înaintea lui Dumnezeu. Cine săvârşeşte păcatele care sunt enumerate în această carte nu se roagă în duh şi în adevăr, ci minte, căci rugăciunea are o valoare înaintea lui Dumnezeu numai atunci când cineva se protejează de următoarele păcate pe care Dumnezeu le detestă:

- III) insensibilitate, cruzime, intoleranţă, brutalitate faţă ceilalţi şi faţă de animale, precum şi: sentimente ostile, egoism, ipocrizie, aroganţă, lăcomie de putere, atitudini autoritare, asuprirea aproapelui (chiar şi a servitorilor), înşelăciunea, impostura, blestemele, furia, sentimentul de răzbunare, ura, caracterul certăreţ, defăimarea, ultrajul, orientarea şi judecata aspra celorlalţi (predispoziţie bigotă), indiferenţa faţă de lucrurile divine, iubirea de lux, pasiunea pentru dans şi viciul băuturii, îngâmfarea, înălţarea de sine, mania lăudării, exterioritatea în lucrările iubirii pentru ca lumea să vorbească şi să scrie despre ele, egocentrismul şi lăcomia de plăceri, voluptatea, iubirea de lume, mai ales ceea care nu se face din iubire de Dumnezeu, ci din iubire de sine.

26/3 – A 8-a Poruncă în sens spiritual

5. În sens spiritual, prin mărturie mincinoasă se înţelege: nu trebuie să-ţi privezi aproapele sau fratele de mântuirea sufletului prin învăţături false şi, prin urmare, nu trebuie să-l induci să creadă că falsitatea credinţei este adevărul în credinţă şi că răul vieţii este binele şi dreptatea în viaţă; totuşi, se înţelege că una sau alta se întâmplă prin premeditare (sau prin nelegiuire) şi nu prin necunoaşterea adevărului, în consecinţă, se întâmplă după ce cineva a recunoscut ce este adevărat şi bine, nu înainte, deoarece Domnul spune:

- Ioan 9, 41: *„Dacă aţi fi orbi, n-aţi avea niciun păcat, însă acum spuneţi: „Vedem!", atunci păcatul vostru rămâne "*.

6. Această falsitate este înţeleasă în cuvânt ca minciună şi este premeditată ca înşelăciune în următoarele pasaje:

- I) Isaia 28, 15: *„Am făcut un legământ cu moartea şi cu iadul am făcut o alianţă,* (în lucrarea răului), *ne-am pus certitudinea în minciuna noastră şi ne-am ascuns în spatele înşelăciunii "*.

- II) Isaia 30, 9: *„Ei sunt un popor al răzvrătirii, copii mincinoşi, care nu vor să asculte de Legea Domnului "*.

- III) Ieremia 8, 10: *„De la profet până la preot, toţi săvârşesc fapte înşelătoare "*.

- IV) Mica 6, 12: *„Locuitorii săi vorbesc minciuni şi limba lor este doar înşelăciune în gura lor "*.

- V) Psalmul 5, 7: *„Vei nimici pe cei ce spun minciuni, Domnul detestă pe omul înşelăciunii "*.

- VI) Ieremia 9, 4-5: *„Îşi deprind limba să mintă şi se ocupă să facă răul "*.

7. Întrucât minciuna este înţeleasă ca falsitate, prin urmare, Domnul spune în *Ioan* 8, 44: *„Diavolul vorbeşte din ce este al său, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii "*.

8. Minciuna înseamnă vorbire falsă şi mincinoasă, menţionată şi în următoarele pasaje ale profetului Ieremia (Ieremia 9, 4; 23, 14-32), Ezechiel (Ezechiel 13, 15-19 / 21, 34), Osea (Osea 7, 1 / 12, 1) Naum (Naum 3, 1) şi David (Psalmul 120, 2-3).

9. Nu trebuie să daţi mărturie mincinoasă. Mai simplu exprimat este că trebuie să încercaţi în orice moment să rămâneţi sinceri în adevăr, pentru că numai în şi prin adevăr puteţi exista pentru a da aproapelui vostru ceea ce îl conduce şi pe el în adevăr, şi apoi, cu acesta, să poată să-Mi slujească Mie, Tatăl său.

26/4 – Porunca a 8-a în sens ceresc

10. În sens ceresc prin mărturie mincinoasă se înţelege: nu trebuie să transformi iubirea lui Dumnezeu şi a aproapelui, a fratele tău, în iubire falsă prin vorbe rele şi mincinoase, cu impietate şi înşelăciune, insultând pe Domnul şi Cuvântul Său sfânt şi, astfel, Adevărul, care este Isus Însuşi în Cuvântul şi Învăţătura Sa, este distorsionat într-o minciună şi, în acest fel, alungat din inimile oamenilor.

11. În schimb, prin mărturie se înţelege exprimarea adevărului şi mărturisirea adevărului însuşi; de unde vine şi faptul că Cele Zece Porunci înseamnă mărturie (Exodul 25, 16-21-22 / 31, 7-18 / 32, 5-16 / 40, 20; Numeri 17, 19-25). Şi întrucât Domnul este Însuşi Adevărul, El spune aceasta despre Sine, care mărturiseşte că Domnul este Însuşi Adevărul (Ioan 14, 6) şi care este martor al Lui Însuşi (Ioan 3, 11 / 8, 13 -19/15, 26/18, 37-38).

12. Fiecare om doreşte ca aproapele său să-l trateze în toate lucrurile în ordine, să nu-i spună minciuni, să nu-l vorbească de rău, să nu-l calomnieze, să nu-i atribuie acţiuni pe care nu le-a comis, să nu-l înşele minţind, să nu-l înşele cu afirmaţii false, să nu-l priveze de onoare şi de proprietate sau de libertate personală printr-o mărturie mincinoasă, să nu-l priveze de reputaţie, credit şi demnitate umana prin bârfe răuvoitoare.

13. Vedeţi, toate acestea şi multe altele vă este interzis să le faceţi aproapelui vostru în porunca a opta, aşa că fiţi mereu în gardă şi nu spuneţi niciodată aproapelui sau despre aproapele vostru ceva care să-i provoace vreun rău, necinste şi dispreţ în faţa altor oameni, căci Eu, Dumnezeul şi Judecătorul vostru, locuiesc atât în voi cât în aproapele vostru şi am pus în fiecare poruncă pedeapsa şi răsplata şi nimeni nu este exclus, pentru că în fiecare poruncă este deja cuprins judecătorul, pentru că în acţiune stă pedeapsa sau răsplata.

14. Cei care rostesc minciuni pentru înşelăciune sau premeditare şi o exprimă pe tonul disimulat al predispoziţiei spirituale, şi cu atât mai mult atunci când amestecă adevărurile provenite din Cuvânt, şi astfel le falsifică, erau numiţi numiţi „magici" de către antici, mai târziu şi „pitoni" şi „şerpi" din pomul cunoaşterii binelui şi răului. Astfel de ipocriţi sau predicatori falşi sunt oameni care plănuiesc răul pe la spatele lor, în timp ce în faţă linguşesc şi seduc.

Capitolul 27
Porunca a 9-a

[Exodul 20, 17; Deuteronomul 5, 21]: „ *Să nu pofteşti averea aproapelui tău, cum ar fi: casa lui, nici ogorul lui, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru al aproapele tău* ".

27/1 – Motivul celei de-a 9-a porunci

1. Dumnezeu a subordonat dorinţele şi poftele voastre Legii pentru a vă arăta:

- I) **CĂ EU SUNT DOMNUL INIMII VOASTRE.** - Proverbele 21, 1-2: - «*Inima împăratului este în mâna Domnului, ca un canal de apă pe care îl îndreaptă oriunde vrea El. Domnul pune inimile la încercare*."

- II) **CĂ NIMIC DIN TOT CEEA CE ESTE ASCUNS ÎN INIMA VOSTRĂ NU ESTE ASCUNS DE MINE.** - Proverbele 24, 12: „*Cel ce pune la încercare inimile ştie şi cel ce priveşte prin sufletul tău ştie*.

- III) **CĂ LEGEA MEA ESTE INCOMPARABIL SUPERIOARĂ TUTUROR LEGILOR UMANE, CARE POT REGLEMENTA DOAR ACŢIUNILE VOASTRE EXTERIOARE, DAR NU ŞI PE CELE INTERIOARE.** - DeuteronomUL 4, 8: „ *Şi care este naţiunea atât de mare care să aibă legi şi prescripţii juste aşa cum este toată această Lege pe care Eu v-o prezint astăzi?* ». – Romani 7, 14: „ *Ştim foarte bine că legea este spirituală; dar eu sunt făcut din carne, deci un rob al păcatului*."

- IV) **CĂ PENTRU A ERADICA PĂCATUL ESTE NECESAR SĂ-L SUPRIMĂM LA RĂDĂCINA LUI, CARE ESTE POFTA REA.** – Iacov 1, 14-15: „*Fiecare este ispitit de propria lui poftă, atras şi ademenit de ea; apoi, când a zămislit, naşte păcatul; iar păcatul odată comis produce moartea* (sufletului)».

2. Porunca Mea stabileşte ce trebuie să fie recoltat şi, de asemenea, produs în surplus ca proprietate, pentru că altfel dreptul de uzufruct al aproapelui este diminuat, sau este atât de redus încât el (aproapele) nu poate supravieţui. De asemenea, este interzis leneşului să trăiască în lene în timpul zilei şi apoi să-şi însuşească proprietatea aproapelui pentru a o dobândi fără efort şi fără drept sau pentru a o revendica. Porunca cuprinde în sine respectul, unit cu iubirea, pentru nevoile naturale drepte ale aproapelui.

3. Prin urmare, cei care au obţinut o sumă mare de bani prin speculaţii monetare, câştiguri şi profituri, achiziţii comerciale etc. şi o măresc prin plata dobânzilor sau fac speculaţii financiare de tot felul fără a da din acesta tributul caritabil aproapelui, aceştia înaintea Mea, Dumnezeu, se află în aceeaşi abundenţă nelegitimă, pentru că au luat acest profit şi câştig pentru ei înşişi în detrimentul celor defavorizaţi, în mare parte zilieri, în timp ce ceilalţi trebuie să sufere pentru asta, pentru că este prea puţin pentru ei şi prea mult pentru cei bogaţi. Iată, acesta este motivul pentru care în cartea „Soarele spiritual" aceşti mari proprietari de pământ sunt definiţi cu numele de infractori ca proprietari nelegitimi.

4. Atunci când Eu, Domnul, i-am spus tânărului bogat, aşa cum scrie în Evanghelie: *„Împarte-ţi toată averea ta săracilor şi urmează-Mă"*, tânărul L-a părăsit pe Domnul şi a preferat să se întoarcă acasă la averea lui; prin urmare, Eu am spus: „*Este mai uşor ca o gomena* [81]* (*Gomena: cablu mare folosit cândva pentru ancore, astăzi pentru acostarea navelor.) („cămilă" în ebraică înseamnă hawser) *să treacă prin urechea unui ac, decât să vină un bogat în Cer"*. Aşa şi în ziua de azi proprietarii bogaţi preferă să rămână cu averea lor, mai degrabă decât să-i ajute pe adevăraţii nevoiaşi cu supraabundenţa lor. Există cu siguranţă şi excepţii, dar sunt rari cei care lucrează în tăcere şi pe ascuns. *Ei se fac lăudaţi de lume prin publicitate şi astfel pierd orice recompensă în viaţa de apoi*, ...pentru că dau mai multă importanţă şi valoare onoarei publice a lumii decât cuvintelor lui Isus: „*Stânga* (sau înţelepciunea intelectuală) *nu trebuie să ştie ce face dreapta"* (adică iubirea faţă de Dumnezeu şi de aproapele).

5. De aceea, bogatul Epulone [82]* (*Bogatul: Luca 16, 19-31.) a mers în iad; săracul Lazăr în schimb în Cer. Deoarece bogăţia este în cea mai mare parte fundamentul tuturor viciilor şi a

tuturor depravărilor; prin urmare, bogăţia (dacă este prost administrată) este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Şi din acest motiv şi Dumnezeu, în persoana lui Hristos, a ales viaţa săracă, pentru că, ca model, sărăcia protejează împotriva păcatului mai mult decât bogăţia; şi apoi, de asemenea, să arate măreţia smereniei Sale.

6. Evenimentele Evangheliei arată că Eu, Domnul Cerului şi al Pământului, sunt un duşman jurat al lăcomiei de bani. În orice altceva, Iubirea Mea divină vorbeşte despre răbdare, indulgenţă şi milă; dar cu privire la viciul dorinţei morbide de bogăţie vorbesc furia şi mânia Mea. Căci, iată că am baricadat intrarea către Mine prin urechea binecunoscută a acului, am deschis clar abisul iadului şi am arătat în acesta un om cu adevărat lacom şi condamnat; prin urmare, am vorbit cu tărie împotriva fariseilor lacomi şi răpitori, dându-le clar de înţeles că desfrânaţii, adulterii, hoţii şi alţi păcătoşi vor intra în împărăţia lui Dumnezeu înaintea lor.

7. Într-adevăr, în ardoarea pentru puritatea Templului ca şi casă de rugăciune, am luat chiar şi o armă de pedepsire [83]* (*Este un bici mic făcut de Isus. (vezi revelaţia dată lui J. Lorber în anul 1851 – "Marea Evanghelie după Ioan" - volumul 1, capitolul 13)) şi i-am alungat fără milă pe toţi speculanţii de orice fel, definindu-i drept *ucigaşi* ai Împărăţiei divine, făcând din Templu, care reprezintă tocmai Împărăţia lui Dumnezeu, un bârlog de infractori ai speculaţiilor monetare (prin Templu, în sens spiritual, se înţelege corpul uman).

8. Cine este capabil să gândească, cât de cât, va vedea din aceasta că Eu, Isus, în nicio altă situaţie umană, în nicio altă ocazie şi funcţie, nu am interzis chiar şi dorinţa, aşa cum s-a întâmplat cu această ocazie cămătărească, care este cea mai dezgustătoare pentru Mine. – Oriunde am interzis în mod explicit această activitate; dar aici dorinţa de bogăţie este deja dăunătoare, pentru că pericolul care vine de aici pentru spirit este prea mare, îndepărtându-l profund de Dumnezeu şi întorcându-l complet spre iad, ceea ce se poate observa şi din faptul că, cu siguranţă, orice alt păcătos simte remuşcări după o faptă păcătoasă, în timp ce speculantul bogat se bucură şi triumfă asupra unei speculaţii fericit reuşite! – Şi *acesta este triumful drept al iadului;* şi, de aceea, prinţul său caută în primul rând să-i umple pe oamenii cu *iubirea pentru bogăţiile lumeşti* în orice mod posibil. În felul acesta, ei cedează pasiunii deşarte şi se îndepărtează mai uşor de Mine, în timp ce drumul înapoi către Mine li se arată doar prin sărăcie şi lipsuri, dinaintea cărora se înspăimântă şi fug. – Bine va fi celui care va lua aceste cuvinte adânc la inimă; pentru că ele sunt *Adevărul divin etern şi incontestabil* !

9. Porunca a fost iniţial doar spirituală şi abia în decursul timpului s-au dezvoltat drepturile de proprietate (înainte inexistente), şi, de aici şi condiţiile de servilism din lume, în urma cărora porunca a fost înţeleasă doar material şi oamenii au fost subordonaţi proprietarilor bogaţi de pământuri, până când s-a ajuns în condiţiile paragrafelor legii, iar de atunci dorinţa pentru bunurile aproapelui a fost luată prin cuvântul juridic „gaj", sau cu forţa dacă nu se poate *plăti* ; – acest lucru este evident.

27/2 – A 9-a poruncă în sens spiritual

10. Conform aranjamentului Meu divin, sensul spiritual al poruncii a noua este următorul:

- I) *Să nu pofteşti casa aproapelui tău*, adică iubirea în care el locuieşte şi îl înalţă, să-L iubeşti pe Dumnezeu şi pe aproapele tău într-un mod altruist.

- II) Pe lângă aceasta, îţi este interzis să râvneşti câmpul aproapelui tău, adică cunoştinţele sale învăţate, prin care îşi câştigă pâinea.

- III) Nu râvni pe slujitorul aproapelui, care este în slujba sa spre beneficiul fratelui tău.

- IV) De aceea, nu râvni nici pe slujitoarea lui, care este supunerea paşnică a aproapelui faţă de fratele său, pentru a trăi în pace şi linişte cu el.

- V) La fel şi boul său, care reprezintă lipsa de voinţă versus dorinţa.

- VI) În cele din urmă, nici măgarul sau bunătatea sa, adică tot ceea ce cineva îşi doreşte de la aproapele său fără o nevoie urgentă, este o exploatare necinstită a iubirii altruiste a fratelui faţă de aproapele.

11. Această poruncă conţine în sine şi următoarea explicaţie: *„Respectaţi-vă unii pe alţii din adevărată iubire frăţească şi reciprocă, şi niciunul să nu-l invidieze pe celălalt, dacă el, de la Mine,*

de la Creator, din cauza iubirii sale celei mai mari, a fost dăruit cu har mai mult; cel mai favorizat să lase, totuşi, ca beneficiul care vine din acesta să ajungă la toţi fraţii săi cât mai mult posibil. În felul acesta se va stabili între voi o legătură de viaţă veşnică pe care nicio putere nu o va putea distruge vreodată ".

Capitolul 28

Porunca a 10-a este valabilă doar în sens spiritual

[Exodul 20, 17; Deuteronomul 5, 21]: **„Să nu pofteşti femeia aproapelui tău"**

1. Această poruncă *„Să nu pofteşti femeia aproapelui tău"* este pur spirituală şi, prin urmare, a fost înţeleasă complet fals până acum, întrucât, în general, în porunca a şasea s-a făcut deja referire la curvie, prin urmare, aici ar fi doar o repetare a poruncii a şasea dacă cuvântul spiritual „femeie" s-ar referi la o femeie fizică. Doar că în acest caz nu este aşa, chiar dacă, în realitate, prin acest concept s-ar putea înţelege femeia materială, aşa cum s-a explicat odată în Soarele spiritual (volumul 2, capitolele 93-97), însă Eu am explicat atunci că prin acest lucru trebuie să se înţeleagă în primul rând iubirea faţă de aproape, fără a abuza de ea.

2. Iubirea pentru aproapele este bunăvoinţa lui, mila lui, compasiunea lui, grija lui pentru tine, credinţa şi încrederea lui în cuvintele tale; acestea sunt virtuţi pe care nu trebuie le doreşti sau să le abuzezi cu intenţia de câştig sau din dorinţa de a te bucura de ele (de iubirea lui pentru tine), dacă nu ai cu adevărat nevoie de ele, ceea ce te obligă să faci saltul către fratele tău caritabil. De fapt, dacă o faci, şi nu ai nevoie, atunci abuzezi de dragostea lui pentru tine şi comiţi un păcat care te trage în jos, deoarece te pui în categoria păcătoşilor, care se numesc mincinoşi, înşelători şi impostori şi, de asemenea, exploatatori josnici ai aproapelui lor, iar pentru aceştia nu există nici paradis, nici Cer.

3. Iubirea faţă de aproapele trebuie lăsată să lucreze liber, iar bunăvoinţa caritabilă nu trebuie în niciun fel cerută sau abuzată; prin urmare, aceasta nu trebuie nici exercitată şi nici obţinută prin înşelăciuni, prin linguşiri, discursuri de laudă cu privire la persoană sau într-un alt mod necinstit.

4. Faptul că aici cuvântul „femeie" nu trebuie înţeles ca soţia aproapelui, reiese din faptul că această poruncă a fost dată împreună cu a noua şi, prin urmare, nu poate fi vorba de desfrânare aici, deoarece casa, femeia, câmpul, slujitorul, măgarul, roaba şi boul sunt descrise împreună, astfel încât în porunca a noua acestea sunt explicate conform semnificaţiei lor spirituale; de fapt, curvia este deja interzisă sub toate aspectele în porunca a şasea, aşa că nu poate fi repetată aici.

5. Separarea acestei porunci de a noua şi dispunerea ei într-o a zecea este motivul pentru care aceste Porunci sunt numite *Cele Zece Cuvinte* sau *Decalog* (Exodul 34, 28; Deuteronomul 4, 13 / 10, 4).

6. Poruncile a şaptea, a noua şi a zecea interzic dorinţa şi îndrăgostirea de bunurile altora şi însuşirea în mod arbitrar a tot ce aparţine aproapelui, pentru că acest lucru este ilegitim.

Capitolul 29

Cele două porunci ale Iubirii

29/1 – Prima poruncă a Iubirii

Graz, 24 ianuarie 1902

1. Ierusalim, 9 septembrie a anului 32 d. Hr. Eu, Isus, am explicat cea mai mare şi mai exclusivă poruncă din Legea lui Moise, spunând: *„Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău "* (Matei 22, 37-38).

2. Dumnezeu în Sine este Iubirea cea mai pură, iar această Iubire este reverberarea divinităţii Sale. Întreaga Creaţie este reflectarea Iubirii Sale, deoarece ea vine din Iubire şi este

păstrată de Iubire.

3. Omul, ca fiu al lui Dumnezeu, este o esenţă a iubirii Sale şi provine de la El ca şi coroană a Creaţiei şi este crescut în El ca o piatră preţioasă a Iubirii Sale în Inima Sa părintească.

4. Prin urmare, omul trebuie să Mă iubească pe Mine, Dumnezeul şi Tatăl său, cu toată puterea sa şi mai presus de orice lucru. El trebuie să Mă vadă peste tot, trebuie să Mă aibă peste tot înaintea ochilor săi, nu trebuie să uite niciodată că Eu sunt adevăratul său Tată iubitor. Prin urmare, trebuie să preţuiască totul mai puţin decât pe Mine, iar Eu trebuie să-i fiu cel mai drag lucru pe care îl posedă, fără a exclude soţia şi copiii săi.

5. Dacă omul Mă va iubi în acest fel, atunci se va strădui să facă doar ceea ce va considera pe bună dreptate plăcut Mie; iar iubirea Mea va locui cu el şi îl va conduce dincolo de toate abisurile şi obstacolele vieţii pământeşti, către Inima Mea iubitoare.

6. Prin urmare, iubiţi-Mă mai presus de orice lucru, ca sa fiţi întăriţi prin aceasta iubire, rezistând tuturor ispitelor vieţii şi, atunci, nimic nu vă va mai abate de la calea Iubirii. Cu toate acestea, Iubirea vă va călăuzi în toate misterele vieţii şi veţi fi întotdeauna pregătiţi împotriva tuturor păcatelor care în ochii Mei vor reprezenta o dezaprobare justă.

7. Dacă sunteţi pregătiţi împotriva a tot ceea ce nu-Mi este plăcut, atunci Iubirea Mea va fi mereu cu voi şi veţi simţi apropierea, bunăvoinţa şi binecuvântarea Mea, care vă va întări continuu în bunătate şi vă va stimula să faceţi tot ce este mai bun. Păstraţi-vă întotdeauna demni de această binecuvântare sfântă care se revarsă asupra voastră pentru a o lăsa să lucreze, ca să veniţi repede din lumea păcatului, a morţii şi a iadului, la Mine, la Tatăl Iubirii, al sfinţeniei Cerului şi să luaţi loc în inima Mea pe care am pregătit-o deja pentru voi din Iubirea Mea, ca copii ai inimii Mele din timpuri imemoriale.

8. Prin urmare, nu trebuie să faceţi nimic care să nu corespundă iubirii faţă de Mine şi faţă de aproapele vostru, sau ceea ce vă interzic Eu să faceţi, deoarece este dăunător omului atât fizic, cât şi spiritual. Iar omul, ca fiu al Meu, trebuie să Mă urmeze, întrucât Eu sunt Creatorul şi Tatăl său şi nu trebuie să acţioneze împotriva Voinţei Mele, deoarece este împotriva interesului său temporal şi spiritual!

9. Toate păcatele menţionate în *„Cartea de rugăciuni”* cu privire la profeţia lui Daniel sunt, de asemenea, îndreptate şi împotriva Mea.

29/2 - A 2-a poruncă a Iubirii

Graz, 24 ianuarie 1902

10. Ierusalim, 9 septembrie a anului 32. În această zi, Eu, Isus, am explicat a doua poruncă supremă din Legea lui Moise, spunând: *„A doua poruncă este similară celei dintâi: „Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi”. Şi am menţionat în plus: „În aceste două porunci este cuprinsă întreaga Lege şi proorocii ”* (Matei 22, 39-40).

11. Fiul Meu, crede-Mă! Iubirea pe care o arăţi fratelui tău cel mai apropiat, un om de rând, are valoare atât pentru el, cât şi pentru Mine. Şi pentru Mine, pentru că locuiesc în el ca Duh al lui Dumnezeu; pentru că dacă nu-ţi deschizi inima faţă de aproapele, o ţii închisă şi faţă de Mine.

12. Poate Mă iubeşti personal, dar dacă nu-ţi iubeşti fratele sau sora, atunci nu Mă iubeşti nici pe Mine. De fapt, fratele tău Mă ascunde, deoarece Eu sunt în el şi sunt sinele său spiritual de iubire pe care tu trebuie să-l iei întotdeauna în considerare; chiar dacă veşmântul material în care sunt înfăşurat nu corespunde opiniilor tale.

13. Vezi, fratele tău este încă un (arbust) sălbatic, iar Eu sunt grădinarul care îl călăuzesc încet şi îl altoiesc pentru a obţine într-o zi un fruct nobil de la el. Şi aşa cum nu se respinge un măr tânăr sălbatic, chiar dacă este necultivat şi încă neroditor, tot aşa nu se respinge un frate care nu este încă altoit cu Învăţătura şi cu Iubirea Mea, ca să dea roadele nobile ale iubirii faţă de aproapele!

14. Gândeşte-te că fratele tău doreşte de la tine, dacă are nevoie, acelaşi lucru pe care l-ai vrea şi tu de la el, când eşti în nevoie, aşa că vino să-l întâmpini cu bunătate şi fă-ţi datoria de creştin, deoarece Eu, Hristos, ca Duh al Dumnezeu în fiecare om, … sunt simultan destinatarul iubirii tale milostive faţă de aproapele.

15. Dacă mergi în întâmpinarea fratelui tău cu iubire, atunci i-ai făcut un bine, şi el ne va mulţumi ţie şi Mie, iar tu vei simţi o satisfacţie în tine care te va înălţa mult dincolo de viaţa de zi cu zi. Dar de ce se întâmplă asta? Vezi, fiul Meu, aceasta vine din Iubirea Mea din tine, care se simte fericită să vadă de la tine un semn de intuiţie filială faţă de fiul Meu, care este fratele tău şi, de aceea, merită iubirea şi consideraţia ta deplină.

16. Dacă Mă iubeşti, Mă poţi iubi cu adevărat numai dacă practici fapte de iubire faţă de aproapele, deoarece trebuie să Mă iubeşti cu toată forţa duhului tău; totuşi, nu trebuie să uiţi că fiecare om este un copil al lui Dumnezeu şi că orice vei lua de la tine din iubire şi milă, şi-l vei da fratelui tău în nevoie, sunt şi Eu prezent acolo şi plin de bucurie binevoitoare, preiau iubirea spirituală şi milostivirea care sunt oferite odată cu darul material.

17. Prin urmare, fiţi iubitori unul cu altul şi reflectaţi întotdeauna înainte de a face ceva împotriva fratelui vostru, dacă este plăcut şi satisfăcător şi înaintea ochilor Mei, ca Tată al acestui frate al vostru.

18. Iubirea faţă de aproapele este perfect caracterizată de porunca: *„Fă aproapelui tău aceleaşi lucruri pe care tu vrei ca el să ţi le facă ţie "*, căci, dacă fiecare om ar face aproapelui său ceea ce doreşte ca aproapele să-i facă lui, atunci Raiul ar fi pe Pământ, pentru că fiecare îşi doreşte doar binele, dar nimeni nu-şi nu doreşte răul.

19. Dacă împliniţi toate poruncile lui Dumnezeu, atunci nu va fi necesar să spuneţi: *„Răsplata va urma după moarte, în împărăţia spiritului!"* , ci în acest caz Împărăţia lui Dumnezeu se va naşte de la sine şi nimeni nu va putea să vă asuprească, nici să vă supună, nici să vă exploateze sau să vă tiranizeze, pentru că trăind după poruncile lui Dumnezeu, omul, ca fiu al lui Dumnezeu, se înalţă la rangul de fiu al Său sub conducerea Tatălui.

20. Pavel le-a scris romanilor citând cele Zece Porunci, iar la final a spus: *„Cine îşi iubeşte aproapele nu-i face rău, căci iubirea este împlinirea Legii "* (Romani 13, 8-10).

21. Aşadar, şi păcatele menţionate în *„Cartea de rugăciuni"* , care nu sunt îndreptate împotriva lui Dumnezeu sau împotriva propriei persoane, sunt păcate împotriva aproapelui.

Capitolul 30
Karma [84]*

(* Karma sau karman: Termen sanscrit care indică acţiunea şi efectele sale. (Encycl.) În epoca vedică, karman indică actul ritualic; în brahmanism indică actul care generează transmigraţia, iar în budism şi jainism are un sens similar. În religia şi filozofia hindusă, karman nu este doar fiecare act efectuat de individ în cursul vieţii sale prezente, ci este este suma, rezultatul actelor săvârşite în vieţile sale anterioare, luând caracterul unui fel de predestinare care ar cântări greu asupra viitorului său escatologic.)

30/1 – Originea termenului „karma"

1 Kar sau Kri în sanscrită înseamnă: *a face, a realiza, a crea*. Din această rădăcină a limbii sanscrite următoarele cuvinte se găsesc în alte limbi: - în slovenă: mojškra [mois-karâ] ir. = str. „autor de modă" şi aceasta înseamnă *croitor*; – porecla Mojškarc [mois-kart] „autor de modă" însemna cândva *croitor* . – kri în latină se găseşte cre-are *a crea*, *a realiza*. – Comparaţi *karma* cu poemul grecesc şi sloven „pesma", „cântec" de *cântat* ; – la fel şi crema „Obers" [85]* (*Obers în austriacă înseamnă smântână, smântână de lapte.) „Sahne" de la „kri-ma", *creatul* , *făcutul* (de la sine). – Comparaţi: „carl", în engleza vece *ţăran*, „rusticus", deoarece kar şi [bhu] în sanscrită înseamnă a *face, a realiza, a construi, a lucra, a crea* , prin urmare, în germana veche este „karlus" sau „bhûrius" [bhû - uri] de la care în germana nouă sună ca *ţărănesc*, unul şi acelaşi cuvânt, „ahd", „charl", „karl", în islandeza veche karl înseamnă *ţăran, cultivator,* aşa cum în suedeză karl înseamnă *om* (adică autor, fermier).

2. Viitorul omului depinde de karma, căci ceea ce seamănă omul, aceea va culege. (după cum scrie Pavel în „Scrisoarea către Galateni": *„Nu vă amăgiţi! Dumnezeu nu se lasă batjocorit; ce*

seamănă omul, aceea va şi secera, căci cine va semăna în trupul lui, din trup va secera stricăciunea; dar cine seamănă în duh, din duh va secera viaţa veşnică" Galateni 6, 7-8). Semănatul este în lumea aceasta; secerişul în tărâmul spiritelor. Prin urmare, este de cea mai mare importanţă ca omul să semene o sămânţă bună şi într-un ogor bun, ca să aibă o recoltă bună.

3. Cuvântul *karma* este folosit în teosofia hindusă, de aceea, Eu l-am păstrat pentru că nu este important ce este pus în cuvânt, ci doar ceea ce este în adevăr. Cu toate acestea, întrucât teosofia hindusă nu clarifică karma conform adevărului, atunci consider necesar să o explic Eu însumi, pentru ca toată lumea să ştie şi să creadă acelaşi lucru şi astfel toate cărţile înşelătoare trebuie să dispară din lume şi, prin urmare, şi budismul*, pentru că există prea multe minciuni şi erori în el*.

4. Hinduşii au aflat despre karma, despre cauzele şi efectele ei pe Pământ, prin intermediul negustorilor evrei la sfârşitul secolului al XIX-lea, după crearea lui Adam şi mai exact din Persia şi Afganistan, în acel teritoriu care la momentul potopului, a fost inundat doar în văi şi, prin urmare, zonele înalte erau populate de acei oameni care nu au fost exterminaţi de potop.

30/2 – Ce este de fapt karma

Graz, 8 iunie 1901

5. Dacă luăm în considerare semnificaţia originară a karmei, aceasta apare ca întregul lanţ al vieţii umane de la naştere până la moarte. De fapt, omul lucrează la destinul său spiritual de-a lungul vieţii sale, atât pentru această viaţa până la mormânt, cât şi pentru viaţa de apoi.

6. Dacă faptele sau acţiunile omului sunt bune, atunci se bucură de ele, iar cei pentru care au fost făcute se bucură şi ei. Dacă, în schimb, sunt rele sau chiar răuvoitoare, atunci nu se bucură nici autorul şi nici cei împotriva cărora erau îndreptate. Cu toate acestea, atât faptele bune, cât şi cele rele ale omului îl însoţesc în viaţa de apoi, atunci când părăseşte pământul şi formează lumea sa spirituală, muzeul său, în mijlocul căruia se mişcă şi îşi examinează mereu trecutul. De fapt, nimic nu se pierde, aşa cum vă învaţă rugăciunea pentru „spiritualizare": ceea ce omul a gândit, văzut, auzit, exprimat, cântat, mirosit, gustat sau simţit într-un fel sau altul de-a lungul întregii sale vieţi, totul este păstrat spiritual. Din aceasta puteţi afla cât de neobişnuit de bine aprovizionată este o astfel de cămară sau depozit. („Akascha" în indiană, „Kaschta" în slovenă)!

30/3 - Cum produce omul karma bună?

Graz, 9 iunie 1901

7. Educaţia omului este adesea şi în mare parte cauza destinului său în viaţă, de fapt, educaţia rudimentară duce de obicei la acţiuni rudimentare; – educaţia fină sau nobilă duce în schimb la acţiuni nobile. Totuşi, acest lucru trebuie înţeles în sens creştin, deoarece Eu nu vorbesc despre educaţia de salon a sistemului de educaţie folosit până acum, sistem care pregăteşte oamenii pentru adversarul Meu care locuieşte în iad, ci doar despre o educaţie al cărui punct culminant *este iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele*.

8. Omul este pus pe pământ de Mine doar cu scopul de a trece cu succes încercarea sa în trup, pentru a se muta, după această viaţă, într-un tărâm spiritual mai fericit, unde se află adevărata sa patrie.

9. Dacă acum aprofundăm subiectul şi ne întrebăm: „*Cum îşi produce omul karma* ?", atunci nu vreau să repet ceea ce v-am comunicat în detaliu în *„Cartea de Rugăciuni"* şi în cealaltă carte *„Adeptul creştin"* [86]* (*"Adeptul creştin": este probabil o carte comunicată lui Schumi, de care însă nu avem cunoştinţă.), care conţin învăţătura pură a lui Dumnezeu pentru o viaţă virtuoasă şi includ, de asemenea, învăţături şi mijloace pentru a exercita iubirea faţă de aproapele şi rugăciunile necesare către Dumnezeu ca o triplă lucrare una în cealaltă, prin intermediul cărora vă puteţi croi drum către oamenii cei mai elevaţi spiritual, luminându-vă noi perspective ale vieţii voastre. Acum înţelegeţi aceste mijloace spirituale indicate şi folosiţi-le, fiecare după cea mai bună înţelegere, cunoaştere şi capacitate a sa.

10. Nimeni nu se poate scuza că nu ştie ce ar trebui să facă; nimeni nu se poate plânge că îi lipsesc mijloacele de a practica lucrarea iubirii faţă de aproapele; – fiecare vede din învăţături ce

trebuie să facă şi ce trebuie să lase deoparte şi fiecare ştie că aş vrea să vă văd rugându-vă, altfel n-aş fi pus să scrie *„Cartea de rugăciuni".* De acum înainte renunţaţi la inteligenţa, înţelepciunea şi cunoaşterea voastră mai bună decât a Mea, pentru a nu vă face prea mult rău. Ceea ce v-am dat s-a făcut din Iubirea Mea şi este valabil pentru întreaga lume. Dacă acţionaţi diferit faţă de ceea ce vă învaţă cărţile Mele, atunci trebuie să vă învinovăţii pe voi înşivă dacă, în ciuda voinţei voastre, nu vor fi progrese! – De fapt, numai cel care va face Voia Mea va putea spera la Iubirea şi Milostivirea Mea, dar nu şi cel care îşi va promova propriile *reguli mai bune de cunoaştere* şi va acţiona în consecinţă.

11. Din această explicaţie vedeţi că v-am pus la dispoziţie cele mai bune mijloace pentru a vă educa foarte repede în domeniul spiritual şi pentru a vă forma către înalt, pentru a ajunge curând la Inima Mea paternă iubitoare prin renaşterea Spiritului şi astfel, ca şi copii ai Mei, să deveniţi zei în devenire.

12. Religiile care au dăinuit până acum, v-au învăţat bine că trebuie să fiţi buni, doar că voi nu aţi avut niciodată o învăţătură atât de practică şi determinantă, împreună cu mijloacele de a putea fi buni, întrucât toate religiile care au existat până acum au fost afectate de răul impurităţii, de falsitatea multilaterală, de egoismul preoţilor şi altele asemenea; prin urmare, nimeni nu putea veni la Mine până când nu şi-a abandonat propriile sale opinii anterioare şi a acceptat ceea ce trimişii Mei i-au explicat ca învăţătură adevărată.

30/4 – Cum îşi produce omul karma rea?

Graz, 9 iunie 1901

13. În capitolele anterioare au fost menţionate învăţăturile şi mijloacele prin care omul poate şi ar trebui să producă o karmă bună; acum vor fi discutate păcatele cu care omul îşi construieşte iadul pentru viaţa de apoi. Prin urmare, trebuie să se acorde o atenţie deosebită la menţionarea faptelor care creează fericire sau nefericire, deoarece viaţa şi munca depind de înţelegerea corectă a învăţăturilor, astfel încât scopul care îl aşteaptă pe om la sfârşitul vieţii sale să fie atins în mod fericit.

14. Cum se dezvoltă karma bună o puteţi vedea din Cele Zece Porunci şi alte învăţături, dacă trăiţi şi acţionaţi în conformitate cu ele. În schimb, orice contravine poruncilor şi învăţăturilor Mele constituie karma rea.

15. Nu este nevoie să se studieze cum se produce karma bună sau rea, întrucât *binele* este produs prin respectarea poruncilor şi învăţăturilor Mele despre Iubire; *răul,* prin neglijare sau chiar acţionând împotriva lor. Eu vi le-am pus pe toate aici la un loc şi le-am aliniat clar şi fiecare va putea să-şi găsească propriile greşelile sau păcatele, pe care trebuie să încerce să le stârpească.

30/5 - Motivul necesităţii karmei şi efectele acesteia

Graz, 9 iunie 1901

16. *Karma* este lanţul de conexiune care acţionează între *cauză, ca început, şi efect, ca sfârşit* . – Pentru a înţelege acest lucru în adevăratul sens al cuvântului şi semnificaţia sa, exemplul următor ar trebui să o facă uşor de înţeles:

17. Două persoane se unesc prin iubire în viaţă pentru un scop. În urma acestei uniuni, se nasc copiii şi, prin urmare, uniunea conjugală este *cauza* naşterii copiilor.

18. De îndată ce copilul intră în viaţă, începe karma sa separată. Mai întâi vine grija şi munca părinţilor, de a-l creşte şi educa în toate aspectele; apoi şcoala, Biserica şi Statul se alătură, iar viaţa curs de dezvoltare primeşte temelia pentru dezvoltarea spirituală şi lumească ulterioară pentru viitorul acelui om. Astfel, părinţii, Biserica şi Statul influenţează dezvoltarea judecăţii şi a intelectului în adolescenţă, iar aceasta este o karmă separată, deoarece creează ceva separat într-o persoană, pentru a-i oferi cunoştinţele necesare vieţii în lume, de care va depinde adesea viitorul său.

19. De atunci încolo începe activitatea şi progresul independent, adică propria karmă, şi se continuă pe tot parcursul vieţii, care poate fi bună sau rea, aşa cum el a înţeles-o prin cunoştinţele dobândite, pentru a exploata condiţiile care i se prezintă pentru „sinele" său. Din momentul vieţii

independente, karma personală începe în marea motivaţie pentru care omul a venit pe Pământ. Această motivaţie necesită o activitate pe tot parcursul vieţii menite să înnobileze şi să spiritualizeze oamenii. Pe de o parte se află lumea materiei, pe de altă parte, lumea spiritului. Aici va depinde de modul în care se va folosi de acestea două pentru viaţa sa pământească şi pentru cea viitoare.

20. La sfârşitul vieţii karmei, adică a vieţii şi a acţiunilor sale umane, survine moartea, urmată de plata pentru muncă. Rezultatul îi va apărea într-o formă vizibilă: ceea ce omul a creat de la sine însuşi! Adică: fie este un spirit binecuvântat, căruia, drept recompensă, îi va fi atribuit paradisul sau Cerul; fie este un diavol, căruia îi va fi atribuit iadul ca viitoare locuinţă.

21. Intrarea omului în lume este, aşadar, originea motivaţiei iubirii dintre două persoane; – din acel moment începe dezvoltarea spirituală şi materială a vieţii karmei şi prin intermediul ei continuă de-a lungul vieţii până la încheierea ei. – Efectul final al marii drame a vieţii umane este însă intrarea, fericită sau nefericită, în patria eternă a spiritelor.

30/6 - Exemple pentru a înţelege semnificaţia karmei

Graz, 18 iunie 1902

22. Pentru a înţelege şi mai bine cuvântul *karma*, trebuie să urmeze aici câteva exemple istorice despre cum îi pedepsesc oamenii care acţionează împotriva Voinţei Mele, deoarece, aşa cum am menţionat, „karma" înseamnă *faptă* sau *acţiune*. Totuşi, în acţiune există întotdeauna motivul ca şi cauză, şi efectul ca şi consecinţă; „de ce"-ul şi „prin urmare"-ul karmei. Totul are un început şi un sfârşit, efortul şi scopul scopului. Următoarele exemple rezonează în acest sens.

23. *Primul exemplu*: un om pleacă într-o călătorie, dar este obişnuit să meargă doar două ore pe zi, iar acum merge încontinuu timp de zece ore fără să se odihnească, fără să acorde atenţie oboselii. Întorcându-se acasă, se duce la culcare obosit şi se trezeşte după opt ore de somn. Totuşi, el observă că oasele îi sunt încă obosite şi că nu ar putea face imediat o altă călătorie mai lungă, deoarece îl dor picioarele, iar tălpile îi sunt sensibile sau îl ard. – Rezultatul: lunga călătorie, neobişnuită şi obositoare, ca karma, este cauza efectului, iar aceasta din urmă este oboseala încă persistentă, în ciuda odihnei şi a somnului suficient.

24. *Al doilea exemplu*: Dacă cineva duce o viaţă dezordonată, consecinţa acesteia este de obicei o boală. – Deci viaţa dezordonată este cauza; în timp ce, boala este efectul karmei.

25. *Al treilea exemplu*: dacă cineva îi vorbeşte altcuiva, atunci există un motiv pentru ca persoana respectivă să asculte ce vorbeşte; ceea ce este aude este efectul cuvântului rostit, care aduce beneficiu propriei persoane sau ascultătorului sau persoanei în cauză.

26. *Al patrulea exemplu*: Dacă cineva respiră, atunci există o cauză în această karmă. Şi care este efectul karmei? Respiraţia! – Menţinerea vieţii.

27. *Al cincilea exemplu*: când omul este somnoros, merge la culcare. Somnolenţa este cauza karmei; – a adormi şi a dormi este karma sau acţiunea în sine; - Trezirea revigorată şi proaspătă este efectul karmei.

28. *Al şaselea exemplu*: un ţăran neglijent împrumută bani, îi cheltuieşte şi, prin urmare, casa lui este executată silit: neglijenţa este cauza; – împrumutarea de bani şi cheltuirea lor este karma însăşi; – a-i lua casa şi a deveni cerşetor este, însă, efectul karmei.

29. *Al şaptelea exemplu*: un om desfrânat al firii ajunge în viaţa de apoi şi continuă să trăiască ca un sălbatic şi nu există mântuire cu el, prin urmare, el este smuls de Dumnezeu şi trebuie să se întoarcă în trup ca hermafrodit[87]* (*Hermafrodit: În botanică, este floarea care are în sine stamine şi pistile, adică organe masculine şi feminine. Este numele dat divinităţii mitologice ca fiu al lui Hermes şi al Afroditei care avea caracterul bisexual, adică ale ambelor sexe. (vezi dictatul de la capitolul 31/32 din 13 martie 1901)), prin care i se pune o anumită barieră pentru a se îmbunătăţi. – Desfrâul este karma; – nevoia de întoarce în lume este cauza; – hermafroditismul este efectul cauzei karmice, pentru a-l îmbunătăţi.

30. *Al optulea exemplu*: în al treilea articol al Credinţei apostolice, creştinul credincios mărturiseşte: *„Cred în învierea trupului "*. Totuşi, Pavel în prima scrisoare către Corinteni (15, 50) învaţă în mod expres că trupul şi sângele material care putrezesc în mormânt, nu vor moşteni

Împărăţia lui Dumnezeu, ci mai degrabă faptele bune produse în trupul de carne sunt cele care vor forma trupul învierii sufletului, prin urmare, Pavel spune contextual:

- I) «*Tot aşa este şi cu învierea morţilor: trupul este semănat stricăcios şi înviază nestricăcios* » (1 Corinteni 15, 42);

- II) „*Dar eu vă spun: cine seamănă puţin, puţin va secera, însă, cine semăna mult, mult va secera* " (2 Corinteni 9, 6);

- III) Şi Apocalipsa învaţă că faptele omului îl vor însoţi în viaţa de apoi (Apocalipsa 14, 13). Şi acestea sunt, aşadar, învierea trupului sufletesc în viaţa de apoi.

31. Dacă faptele sunt multe şi bune, atunci ele vor alcătui o haină cerească de nuntă pentru suflet; – dacă, însă, sunt rele, ele vor alcătui o haină murdară infernală. Aceasta este deci învierea trupului conform adevărului, întrucât se spune că vor fi judecaţi după faptele lor (Apocalipsa 20, 12-13). Prin urmare, aici karma este cauza efectului.

32. *Al nouălea exemplu* : (anul 2088 după Adam – 2063 înainte de Hristos, 7 octombrie). În Sodoma, Gomora, Adama, Zeboim şi în alte oraşe învecinate, oamenii trăiau într-un mod mai animalic decât animalele şi chiar mai perverşi. Eu, însă, nu l-am pus pe om pe lume ca să devină aici un animal şi să locuiască în iad ca diavol în viaţa de apoi, ci ca să se debaraseze de toate caracteristicile rele şi să devină un om spiritual pentru a ajunge la o stare fericită. Sodomiţii erau atât de degeneraţi încât am considerat orice avertisment deplasat şi, prin urmare, am permis exterminarea a peste două milioane de oameni prin ploaie sulfuroasă. Viaţa brutalizată a fost, aşadar, cauza karmei lor, în timp ce exterminarea a fost efectul datorat acestei karme sau acestui comportament.

33. *Al zecelea exemplu*: (anul 2666 după Adam – 1485 înainte de Hristos, 9 decembrie). Când ceata lui Core, cu Datan şi Abiram în frunte, s-a plâns şi s-a împotrivit profetului divin Moise, Dumnezeu a pedepsit 250 de oameni deschizând pământul, iar focul i-a înghiţit (Numeri 16, 1-35). Totuşi, a doua zi, copiii lui Israel s-au adunat din cauza acestei exterminări a lui Core, împotriva lui Aaron şi Moise, iar atunci pământul a înghiţit 14.700 de israeliţi [88]* (*În ceea ce priveşte acest număr de morţi, în unele ediţii ale Bibliei este scris în 14.700, în altele lipsesc versetele de la 14 la 28.), pentru că au pornit în răzvrătire împotriva oamenilor lui Dumnezeu (Numeri 17, 12-15). Aici rebeliunea a fost cauza karmei, iar exterminarea israeliţilor efectul karmei, întrucât prin acţiunile lor, sau karma, au creat cauza pentru operarea karmei însăşi.

34. *Al unsprezecelea exemplu*: (anul 2700 după Adam – 1451 înainte de Hristos, 25 iunie). Când am hotărât să dau cetatea fortificată a Ierihonului copiilor lui Israel, sub conducerea lui Iosua, pentru că le promisesem că le voi da ţara Kanani (Canaan) în stăpânire, în ziua a şaptea zidurile Ierihonului au căzut la sunetul trâmbiţelor, iar israeliţii au năvălit în cetate şi au cucerit-o. – Aici cauza a fost promisiunea lui Iahve, că israeliţii vor lua în stăpânire Canaanul, iar efectul a fost sunetul trâmbiţelor cu care Iahve a făcut ca zidurile Ierihonului să capituleze.

35. *Al doisprezecelea exemplu* : în anul 4150 după Adam, arhanghelul Gabriel i-a adus vestea lui Zaharia că soţia sa, deşi trecuse deja de vârsta feminităţii, va naşte totuşi un fiu, dar Zaharia se îndoia, şi pentru că se îndoia, a fost pedepsit cu orbire, până când s-a născut fiul său Ioan, viitorul botezător de la Iordan. Conform conceptului Karmei, profeţia este acţiunea. În urma profeţiei, a apărut îndoiala ca şi cauză în acţiune, deoarece vestea i se părea lui Zaharia prea exagerată. Atunci a urmat orbirea ca efect al acţiunii cauzale. Karma sau acţiunea este totul de la început până la sfârşit, dar în acţiune se dezvoltă cauza sau motivul efectului.

36. *Al treisprezecelea exemplu* : Pompeii, Herculaneum şi Stabia erau trei oraşe în apropiere de Napoli, iar acestea duceau o viaţă la fel de brutală şi nestăpânită ca odinioară locuitorii din Sodoma; consecinţa a fost că, în anul 79 după Hristos, le-am distrus complet de lava Vezuviului. Viaţa animalică a fost cauza, iar distrugerea a fost efectul karmei.

30//7 – Învăţătura despre karmă în Vechiul Testament

Graz, 20 septembrie 1902

37. Ştiinţa karmei ca învăţătură cauzală a Bibliei şi consecinţele sale reale sunt foarte vechi printre evrei, întrucât nu evreii au primit învăţăturile de la alte popoare, ci popoarele păgâne le-

au primit de la evrei, popoare care s-au armonizat într-un anumit fel cu iudaismul şi (ulterior) cu creştinismul, dar cu toate acestea sunt mai puţin autentice decât învăţăturile evreieşti şi, mai exact, până la punctul de a fi caricaturi de nerecunoscut ale unor popoare.

38. Acest lucru trebuie să fie clar pentru orice om cu gândire logică, deoarece printre evrei, Eu, Dumnezeul lor însuşi, eram Învăţătorul, iar învăţăturile lor, deşi proveneau de la Mine şi nu din Egipt, trebuiau să fie corecte, în timp ce alte popoare aveau în mare parte filozofii religioase în care, deşi recunoşteau binele şi dreptatea, le predicau oamenilor conform opiniilor lor ca învăţături ale Înţelepciunii lui Dumnezeu. Doar că în felul acesta a fost sădită şi sămânţa răului printre oameni şi de aici au apărut absurdităţile altor religii.

39. Veştile despre cauza şi efectului în karma printre israeliţi erau cunoscute încă din zorii omenirii, deoarece Eu am anunţat întotdeauna pedeapsa dinainte, astfel încât apoi, când oamenii nu au urmat avertismentul Meu, efectul a venit.

40. Astfel, efectul s-a datorat încălcării poruncii Mele, iar porunca conţinea pedeapsa anunţată dinainte pentru încălcare. Astfel, în profeţiile istorice ale Vechiului Testament şi în împlinirile lor, există informaţii despre cauza şi efectul karmei, oamenilor care încalcă poruncile.

41. Prin aceste relatări istorice despre pedeapsa profeţită pentru fărădelege, apoi despre încălcarea ulterioară a poruncii şi apoi despre pedeapsa care va avea loc mai târziu, ca efect, doctrina karmei cu cauza şi efectul ei s-a format încă din zilele lui Adam, aşa cum puteţi vedea în Iov, Moise, Osea, Isaia, Ieremia, Ezechiel şi Proverbe.

*

42. După această clarificare asupra karmei că cele mai vechi informaţie despre aceasta apare în Scripturi, să trecem la faptele istorice:

43. *Al patrusprezecelea exemplu*: (la 30 de ani după crearea lui Adam – 4121 î.Hr., pe râul lui Iacov în Palestina). Cel mai mare exemplu de cauză şi efect, sau de cauză şi efect în karma, este vinovăţia lui Adam faţă de porunca abstinenţei şi, în consecinţă, dezmoştenirea [89]* (*Dezmoştenire: a priva pe cineva de moştenire; a se regăsi fără moştenire.) lui şi a urmaşilor săi de la darurile spirituale, deoarece Adam, ca fiu al lui Dumnezeu, înainte de păcat era înzestrat cu daruri divine, încât putea privi în jos până la ultima stea a Creaţiei cu ochii săi spirituali, iar cel mai mare spirit angelic îi oferea cu promtitudine orice informaţie.

44. Ca fiu al Creatorului, el putea vorbi cu întreaga Creaţie, întrucât fiecare spirit al pietrelor, al mineralelor, al plantelor şi al animalelor îi făcea cunoscut numele şi utilitatea sa. Astfel, înainte de a păcătui, Adam era o fiinţă divină; atunci când harurile i-au fost luate, a devenit om, aşa cum sunt oamenii astăzi.

45. Vina şi neascultarea lui au fost atât de mari încât Creaţia avea să fie în curând distrusă de Voia lui Dumnezeu; iar această neascultare a fost cauza faptului că Înţelepciunea lui Dumnezeu – în Hristos – a trebuit să sufere şi să împlinească cumplita suferinţa şi moarte pe cruce. Aici, în această karmă a neascultării, a fost cea mai mare cauză şi, de asemenea, cel mai mare efect care s-a produs pe acest Pământ.

46. Adam a fost avertizat dinainte că nu trebuia să mănânce din pomul cunoaşterii (sau Eva), dar Adam a mâncat (mărul sau pomul vieţii), şi astfel, din aceasta, a urmat mai întâi moartea spiritului şi, odată cu el, moartea trupului de carne. Din acest motiv, fiecare urmaş al lui Adam ştia că moartea este consecinţa păcatului originar, despre care Adam fusese avertizat, iar moartea sa fusese anunţată în prealabil. Aceasta demonstrează că evreii aveau cea mai veche şi mai autentică învăţătură despre karmă.

47. *Al cincisprezecelea exemplu*: anul 1656 după Adam - 2495 înainte de Hristos - În marele oraş primordial Hanoh, poporul cainit trăia într-un mod foarte materialist şi pervers. L-am avertizat şi, de-a lungul a 120 de ani, au fost trimişi mesageri care i-au dezvăluit Voinţa lui Dumnezeu şi că voi distruge oraşul dacă nu revenea la ordine.

48. Enohiţii, însă, îi luau în derizoriu pe mesagerii lui Dumnezeu şi, în cele din urmă, au ameninţat că vor face să explodeze, cu ajutorul pulberii pe care o inventaseră deja, muntele înalt pe care Noe trăia împreună cu urmaşii lui Adam, care trăiau după Poruncile divine, distrugându-l astfel pe Noe şi pe ceilalţi. Acum să ne uităm la această karmă:

49. Calea de viaţă rea, ca karma, a fost cauza avertismentului şi a profeţiei care ameninţa cu pedeapsa; doar că nerespectarea avertismentului şi continuarea cu impenitenţă necesitau executarea pedepsei profeţite şi, prin urmare, pedeapsa a fost efectul cauzei. Deci: *profeţia ca avertisment, încălcarea ca karma, pedeapsa ca efect.*

50. *Al şaisprezecelea exemplu*: Iov 4, 8: (Elifaz vorbeşte) *„Din câte am văzut, cei care cultivă suferinţa şi seamănă nenorocire o vor şi secera "* (anul 1682 î.Hr. – Iov a trăit 138 de ani: din 1770 până în 1632 înainte de Hristos. Boala sa a survenit în al 88-lea an al vieţii sale.) Prin această afirmaţie, Elifaz, prietenul lui Iov, a vrut să spună: *„Orice rău ai cauzat, ţi se va răsplăti cu rău"* . Deci: karma - cauză - efect.

51. *Al şaptesprezecelea exemplu* : Iov 19, 25-26: «*Dar ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte şi mai târziu va fi pe pământ; şi după ce pielea a mea va fi distrusă, îl voi vedea pe Dumnezeu fără trupul meu*." Cauza a fost, aşadar, moartea trupului de carne; în schimb, efectul a fost deschiderea vederii spirituale, singura cu care cineva Îl poate vedea pe Dumnezeu.

52. *Al optsprezecelea exemplu* : Exodul 20, 5 – 34, 7 (Anul 1490 î.Hr.): Cunoaşterea lui Moise despre dreptatea lui Iahve se dezvăluie atunci când scrie: *„Domnul arătă milă faţă de cei drepţi până la a mia generaţie şi iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul, de care nimeni nu este nevinovat; – şi pedepseşte nelegiuirea părinţilor asupra copiilor şi asupra copiilor copiilor până la a treia şi a patra generaţie "* (vezi şi Numeri 14, 18).

53. Aici karma este evidenţiată prin cauză şi efect şi există doar o imagine slabă a realităţii Iubirii şi dreptăţii caracterizate în Dumnezeu, aşa cum a rămas în istoria lumii, a popoarelor şi a ţărilor care au urmat.

54. Moştenirea bolilor şi tulburărilor sexuale şi de altă natură, prin a treia, a patra şi până la a cincea generaţie, şi reapariţia lor, este bine cunoscută, fără a se cunoaşte o soluţie la această întrebare obscură.

55. Vedeţi, aici pedeapsa pentru păcat este foarte accentuată şi dovedită ştiinţific, întrucât cine se contaminează pe sine, îşi contaminează şi urmaşii, pentru că contaminarea este în sânge şi astfel infirmitatea merge mai departe, tot mai departe, aşa cum s-a menţionat, până la a mia generaţie, pentru că unul îl contaminează pe celălalt.

56. Pedeapsa pentru nelegiuirea părinţilor asupra copiilor vă este arătată în comunicările istoriei Egiptului, Palestinei, etc.. Până acum, însă, nu vă era cunoscut motivul pentru care urmaşii nevinovaţi trebuie să ispăşească faptele rele ale strămoşilor lor. – Aceasta, deoarece aceşti descendenţi, aparent nevinovaţi, sunt aceiaşi răufăcători reîncarnaţi pe care Eu, din acest motiv, îi fac să se reîntrupeze în ţara şi în sângele lor, astfel încât ei să ispăşească pe deplin pentru ceea ce le-au făcut odinioară bieţilor sclavi. – Prin urmare, lumea filozofilor M-a acuzat pe nedrept de nedreptate, deoarece cei vinovaţi (care sunt reîncarnaţi), şi nu cei nevinovaţi, sunt cei care suferă pedeapsa până la a mia generaţie. – De fapt, aceşti copii şi copiii copiilor lor, sunt doar foşti infractori reîncarnaţi, prin urmare, nu sunt nevinovaţi. Sufletele lor sunt conştiente de acest lucru.

57. Repetarea unui cocoşat într-o familie provine din faptul că, în ciuda acestei reîncarnări pedepsitoare, cocoşatul nu renunţă la păcatele sale, care sunt cauza cocoşării lui. Uneori o generaţie este cruţată, dar în a treia sau a patra generaţie apare din nou un cocoşat care, în cea mai mare parte, este o reîncarnare al unui membru al familiei (tată, mamă etc.). Există indicii secrete că nu totul era în ordine acolo.

58. Repetarea sinuciderilor într-o familie de-a lungul mai multor generaţii este, de asemenea, supusă unor pedepse spirituale pe care le cunosc bine. – Din acest motiv, chiar şi repetarea delincvenţilor într-o familie este, de asemenea, o pedeapsă, la fel şi reapariţia indivizilor demenţi, o realitate asupra căreia nu vreau să intru în detalii, – dar o puteţi deduce cu uşurinţă că sunt pedepse, deoarece fiecare efect are o cauza.

59. *Al nouăsprezecelea exemplu* (anul 2666 după Adam – 1485 înainte de Hristos, 22 mai): Aaron a fost primul mare preot al lui Dumnezeu pentru israeliţi în deşert, dar fiii săi, Nahab şi Abihu, au avut îndrăzneala să aducă un foc arzător neconsacrat ca jertfă înaintea lui Iahve şi amândoi au murit pe loc (Leviticul 10, 1-2). Venerarea neglijentă înaintea lui Iahve a provocat pedeapsa bruscă a lui Dumnezeu, iar acesta a fost efectul karmei.

60. *Al douăzecelea exemplu* (3626 după Adam – 525 înainte de Hristos, 19 martie, Babilon): Belşasar, regele Babilonului, trăia arogant şi ticălos, asemenea tatălui său Nebucadneţar, dar mâna care a scris « *Mene, Mene, Tekel, Upharsin »* a apărut în timp ce, la un mare banchet, acest rege, împreună cu oaspeţii săi, au băut cu scandal din cupele pe care tatăl său le furase din Templul Ierusalimului şi, după explicaţiile lui Daniel (Daniel 5, 1-30), acesta i-a anunţa căderea lui şi a regatului său şi, în aceeaşi noapte regele a fost ucis, iar Darius, regele mezilor, a primit regatul. Deci, karma a fost viaţa sa ticăloasă, fiind cauza mâinii spirituale comunicante care i-a anunţat căderea. – Îndeplinirea profeţiei de către mâna spirituală care a scris fost în schimb efectul karmei.

*

61. - Osea 8, 7. (anul 760 î.Hr.): „*Cei ce seamănă vânt vor culege furtună "* (adică cine face răul pe Pământ va primi iadul în viaţa de apoi ca răsplată pentru faptele sale).

62. - Isaia 3, 10 (anul 755 î.Hr.): „*Spune-i celui paşnic că* (într-o zi) *va fi fericit şi* (în viaţa de apoi) *se va bucura de roadele faptelor sale bune pământeşti*".

63. - Isaia 26, 19 (anul 743 î.Hr.): „*Dar morţii Tăi vor trăi şi vor învia cu trup "*.

64. În aceste citate este reprezentată aparent doctrina reîncarnării, doar că profetul nu se referea la reîncarnare, ci la învierea cărnii spirituale a sufletului, ceea ce înseamnă faptele de iubire faţă de aproapele săvârşite în viaţa trupească pământească; în aceste cuvinte reflectă cu exactitate cuvintele lui Iov 19, 25-2 de mai sus (în paragraful 51).

*

65. Ieremia 32, 18 (anul 607 î.Hr.): «(O, Doamne) *Tu dai îndurare până la al miilea neam şi pedepseşti nelegiuirea părinţilor în sânul copiilor lor care vor veni după ei, Dumnezeule mare şi puternic; Numele tău este Domnul Zeabaoth* ."

66. Această repetare a iubirii şi dreptăţii divine este karma omului pe Pământ, care devine cauza efectului în rude şi în copii, şi în copiii copiilor, căci părinţii, fie binefăcători sau răufăcători, trebuie să-şi vadă karma exprimată în dragii lor copii, ceea ce le sporeşte bucuriile sau tristeţile în tărâmul spiritului.

*

67. Ezechiel 37, 5-6 (anul 579 î.Hr.): „*Aşa vorbeşte Domnul către aceste oase* (celor morţi în duh): „*Iată, vreau să aduc în voi o suflare* (duhovnicească) *ca să înviaţi* (în spirit) *. – Vreau să vă dau vene* (ale simţului spiritual) *şi* (prin fapte de iubire faţă de aproapele) *voi face să crească pe voi carne spirituală sufletească şi o voi îmbrăca cu piele* (spirituală)(de iubire) *şi vreau să vă dau* (iubire) *din suflarea Mea, ca să înviaţi* (morţii în duh) *să deveniţi din nou vii* (prin iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele)".

68. Aici, în aceste versete din Ezechiel există o referinţă la convertirea evreilor la creştinism pentru timpul revenirii lui Hristos şi este identic cu capitolul 7 din Apocalipsa lui Ioan. Prin urmare, karma şi reîntruparea sunt incluse.

69. Proverbe 22, 8. (anul 337 î.Hr.): „*Cine seamănă nedreptate* (pe Pământ) *va culege suferinţă* (în viaţa de apoi)*, căci va fi pedepsit pentru răutatea sa*".

30/8 - Legea cauzalităţii reflectă karma rea în reîncarnare

Graz, 15 iunie 1902

70. Orice acţiune rea, faptă sau viciu care nu poate fi pedepsit şi îmbunătăţit în niciun alt mod, este pedepsit prin reîncarnare. Prin urmare, nu trebuie să credeţi întotdeauna că o nenorocire sau alta este întâmplătoare, când ce de obicei este consecinţa păcatelor şi viciilor de care părinţii s-au făcut vinovaţi în viaţa lor şi copiii în viaţa lor anterioară. De fapt, Eu nu pedepsesc pe nimeni nevinovat! Cu siguranţă, părinţii, în cea mai mare parte, uită păcatele pe care le-au comis cândva în viaţa lor (anterioară) asupra animalelor sau oamenilor. Eu, în schimb, nu le uit şi îi pedepsesc când este momentul potrivit.

71. O dovadă deosebit de importantă că karma şi reîncarnarea erau în general cunoscute printre evrei, o puteţi vedea în capitolul 9 al evanghelistului Ioan, în versetele 1-3, unde se spune că, în urma episodului cu evreii în care au vrut să Mă ucidă cu pietre, pentru că am spus că Eu am

fost înainte ca Avraam să fie şi M-am ascuns deodată, dispărând din ochii lor trupeşti, în timp ce eram vizibil doar ucenicilor pentru că ochii lor au fost deschişi în clipa aceea şi am ieşit din Templu, acolo am văzut afară din curte un om orb din naştere, astfel încât, atunci când ne-am apropiat, ucenicii M-au întrebat: «*Învăţătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb* ? »

72. Întrebarea dacă orbul din naştere a păcătuit el însuşi sau dacă au păcătuit părinţii lui, vă dezvăluie cunoaşterea precisă a acestei legi a cauzei (şi efectului) printre evreii care credeau cu tărie în ea. Faptul că această credinţă era bazată pe adevăr este confirmat de răspunsul Meu, când am spus: nici el, nici părinţii lui nu au păcătuit, ci s-a întâmplat pentru ca minunile lui Dumnezeu să se descopere în el; adică prin acel act prin Mine, Eu urma să fiu glorificat ca un Vindecător minunat.

73. Pe de altă parte, se dovedeşte astfel că, din cauza fărădelegii din viaţa sa anterioară - întrucât un copil cu siguranţă nu poate comite păcat în pântecele mamei - fiul nou-născut a venit pe lume orb.

74. Cu toate acestea, şi părinţii trebuie să fi săvârşit o greşeală faţă de animale sau oameni, vătămându-le cu rea intenţie ochii; întrucât nici copilul, nici părinţii nu sunt pedepsiţi nemeritat.

75. Motivul pentru care Ioan a scris doar că M-am ascuns şi am ieşit din Templu este pentru că el a continuat să Mă vadă şi nu ştia că dispărusem fizic doar în ochii fariseilor.

76. Dovada că karma vieţii anterioare îşi găseşte multiple pedepse în reîntrupare, poate fi văzută în această expunere din „doctrina reîncarnării" care va urma. Acolo veţi vedea că a te naşte orb este o pedeapsă pentru că ai fost nemilos; – aspectul de pitic este pedeapsa pentru mândria superiorităţii fizice; – infirmitatea este pedeapsa pentru abuzul de talent al înţelepciunii combinat cu necredinţa; – ghebosul [90]* (* Ghebos: cu cocoaşă.) este o pedeapsă pentru folosirea necorespunzătoare a înfăţişării sale, pe care a folosit-o ca momeală pentru acţiunile sale nespirituale; – cretinii ca pedeapsă pentru acei oameni cu înaltă educaţie care şi-au folosit cunoştinţele pentru a înrăutăţi soarta semenilor lor; – cei născuţi surzi ca pedeapsă pentru invidia lor arogantă faţă de oamenii instruiţi; – mutul ca pedeapsă pentru suprimarea opiniilor juste şi adevărate în discursurile publice; – surdo-muţii pedepsiţi pentru că şi-au exprimat ridiculizarea şi opresiunea faţă de alţi bieţi surdo-muţi; – hermafroditii ca pedeapsă şi profilaxie împotriva vieţii sexuale scandaloase din viaţa lor anterioară.

*

77. Matei 7, 12 / 22, 39-40 „ *Faceţi şi voi, tot ceea ce vreţi ca oamenii să vă facă vouă, căci aceasta este Legea şi proorocii* ".

78. Matei 12, 35-37: «*Omul bun scoate lucruri bune din comoara bună a inimii sale; iar omul rău scoate lucruri rele. Dar Eu vă spun: „În Ziua Judecăţii, oamenii vor trebui să dea socoteală pentru fiecare cuvânt nefolositor pe care îl vor rosti". În baza cuvintelor* (şi faptelor) *voastre veţi fi îndreptăţiţi, în baza cuvintelor* (şi faptelor) *voastre veţi fi judecaţi. Nu judecaţi* (aici pe nedrept), *ca să nu fiţi judecaţi* (în viaţa de apoi din cauza nedreptăţii voastre)."

79. Matei 7, 1-2: „*Cu măsura cu care* (aici bine sau rău) *măsuraţi, veţi fi măsuraţi* (în viaţa de apoi) *ca răsplată, căci trebuie să existe dreptate* ".

80. În Predica de pe Munte, în continuarea Învăţăturii, am spus: *„Adevărat, nimeni nu va ieşi din închisoare până nu va plăti până la ultimul bănuţ* " (Matei 5, 26).

81. Acest ultim citat trebuie înţeles spiritual: că nimeni nu va ieşi din închisoarea spirituală a păcatelor sale, până nu va fi scăpat complet de ele, întrucât păcatele sunt cauza şi efectul morţii sale spirituale, care este o închisoare a sufletului.

*

(Schumi spune): *Ca şi completare a pocăinţei şi penitenţei pentru explicaţia de mai sus, preiau următoarea afirmaţie conform Tatălui Isus , dintr-o dictare al lui Ida K. în F. din 11 mai 1904, unde spune printre altele:*

*

82. „*Adevărat vă spun: „Nu veţi ieşi de acolo până nu veţi fi plătit până la ultimul bănuţ*", vreau să spun că Dumnezeu nu judecă păcătoşii (nici personal, nici în mod specific) dacă ajung

în viaţa de apoi fără să fi obţinut iertarea. Ei sunt cei care îşi poartă propriul judecător cu ei, iar aceasta este *voinţa lor neînduplecată* şi *inima lor împietrită*; aceştia îi vor judeca aşa cum au judecat ei pe aproapele lor în trecut şi cu aceeaşi asprime şi inflexibilitate, va înainta apoi spre ei ca un judecător egoist, lovindu-i cu propriile lor arme. *Închisoarea este noaptea* în care se află sufletul (imatur) până când va ajunge la *recunoaşterea deplină* păcatelor sale, iar prin aceasta, la adevărata *pocăinţă* şi *ispăşire*, aceasta este ceea ce se înţelege prin plata până la ultimul bănuţ. Numai atunci (sufletul) va fi eliberat de noaptea sa şi încredinţat bunătăţii şi milei lui Dumnezeu; deoarece Eu, ca Tată, nu Mă pot îndura de nimeni până când acesta nu se întoarce la Mine şi îşi cere ajutorul numai de la Mine. Vedeţi, acesta este sensul acestor cuvinte şi este deja explicat spiritual în acest cuvânt: *„Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi !* », iar în altul: «*Cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura şi vouă »*. Prin urmare, depinde de voi înşivă să fiţi complet liberi să alegeţi ascuţişul sabiei, deci, *legea* după care vă judecaţi voi înşivă, sau să alegeţi iubirea care este liberă de puterea legii şi liberă de regulile şi interdicţiile ei. Aşadar, iubiţi-vă duşmanii, căci iubirea este divinul din voi; – faceţi bine celor care vă fac rău, căci atunci veţi fi desăvârşiţi, aşa cum Tatăl vostru din Ceruri este desăvârşit; – şi rugaţi-vă pentru prigonitorii şi calomniatorii voştri (Matei 5, 44), pentru că prin aceasta vor fi bine dispuşi şi îi veţi converti, deoarece în loc de rău vor primi doar iubire. Dacă în acest fel prin calea divină de-a proceda, transformaţi karma rea a duşmanului în bine, efectul acestei karme pentru duşmanul vostru va deveni răscumpărarea din iad; pentru voi, în schimb, cucerirea Cerului.

*

83. Ioan 5, 28-29: „*Vine vremea când toţi cei ce sunt în morminte* (adică în păcate) *vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu* (adică vor fi instruiţi în legea învăţăturii divine de către Hristos) - *şi binele făcut* (aici sau colo) *va ieşi la iveală pentru învierea vieţii; cine a făcut răul, spre învierea judecăţii* ."

84. Ioan 6, 39-40: „*Totuşi, Voia Tatălui* (sau Iubirea lui Dumnezeu) *care M-a trimis este aceasta: ca să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat Tatăl, ci să-l înviez în ziua de apoi* (sau ziua morţii, când va intra în tărâmul spiritului) *. – Da, aceasta este Voia Tatălui Meu, care M-a trimis, ca oricine cunoaşte pe Fiul* (adică ascultă Învăţătura lui Hristos) *şi crede în El, să aibă viaţă veşnică* (dacă împlineşte învăţăturile şi poruncile Sale) *şi Eu* (pentru aceasta) *îl voi învia în ziua de apoi*».

85. Pavel în „Scrisoarea către Galateni" (Galateni 6, 7-8) rezumă întreaga lege a cauzei (şi efectului) spunând: « *Iubiţi fraţi, nu vă amăgiţi singuri. Dumnezeu nu se lasă batjocorit, căci ce seamănă omul, aceea va secera. Cine seamănă în trupul său, va secera din trup stricăciunea. Dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viaţă veşnică*."

86. Următoarele pasaje sunt adăugate la scrisoarea către Galateni în *„Scrisoarea către Corinteni"* (2 Corinteni 9, 6): *„Fraţilor, cine seamănă aici necaz, necaz va culege* (în viaţa de apoi), *şi cine seamănă (aici) în binecuvântare, în binecuvântări va şi culege (acolo)."* Şi acelaşi lucru către Romani: (Romani 8, 13) «*Dacă trăiţi după poftele trupului, atunci veţi muri* (spiritual)*; dar dacă vă veţi stăpâni impulsurile (poftele) trupului, prin intermediul spiritului, atunci veţi trăi* (spiritual)."

87. Să analizăm încă o expresie a lui Pavel. El le-a scris romanilor (Romani 6, 23): „*Plata păcatului este moartea* ".

88. Această expresie clarifică faptul că Adam şi Eva au cauzat moartea trupului de carne prin păcatul originar, întrucât înainte erau amândoi nemuritori pentru că erau fără vină, adică mai mult spirite decât oamenii.

89. Această expresie, aplicată la condiţiile actuale ale oamenilor, înseamnă pur şi simplu următoarele: că omul devine mort în duh prin păcat, pentru că prin păcat a devenit neascultător de Duhul său divin şi s-a îndepărtat de El pentru materia muritoare a vieţii trupeşti, aşa că a devenit *mort în duh*. A fi mort în duh înseamnă că omul aflat în această stare intră în viaţa de apoi şi devine un locuitor al iadului. A fi mort în duh este cauza efectului de a deveni un locuitor al iadului.

90. Ca un ultim exemplu, următorul pasaj din Apocalipsa lui Ioan (Apocalipsa 3, 12) ar trebui să vă servească drept exemplu: *„Pe cel ce biruieşte îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului*

meu şi nu va mai ieşi niciodată afară ”.

91. Acest verset înseamnă = cel care a scăpat odată pentru totdeauna de toate păcatele prin scopul constant şi plin de căinţă de-a nu le mai săvârşi, va deveni un purtător vrednic şi Templu al Duhului lui Dumnezeu care locuieşte în pieptul său şi, prin urmare, având cunoaşterea adevărată a lui Dumnezeu, el nu va mai păcătui. – În această karmă, scopul constant şi penitent de a nu mai păcătui este cauza efectului, astfel încât un om să devină un campion al virtuţilor şi un Templu pur al lui Dumnezeu.

92. Ioan 4, 36-37: „*Cine adună* (în duh) *îşi primeşte răsplata* (pentru ceea ce a făcut din iubire) *şi adună roadele pentru viaţa veşnică, pentru ca, atât semănătorul* (în trup) *cât şi* (mai târziu) *secerătorul* (în duh) *să se bucure, pentru că iată adevărata maximă: unul seamănă* (cât timp trăieşte încă în lume) *iar celălalt seceră* (ca spirit, când s-a întors acasă)».

93. De îndată ce veţi intra în viaţa de apoi, veţi primi răsplata spirituală ca secerători ai propriei voastre semănături pe Pământ şi veţi aduna roadele pentru viaţa veşnică, pentru ca atât cel ce seamănă aici, cât şi cel ce culege acolo să se bucure împreună într-o singură persoană. – De fapt, iată adevărata maximă, că este un altul care seamănă aici şi un altul care culege acolo (Ioan 4, 36-37) deoarece omul, ca persoană stricăcioasă seamănă pe pământ, iar ca persoană nestricăcioasă, dar aceeaşi individualitate, culege în viaţa de apoi (1 Corinteni 15, 52-54).

94. Doctrina karmei, deşi nu sub acest nume, a fost întotdeauna predată în religia creştină, pentru că se învăţa că credinciosul va merge în paradis sau în Cer, iar cei răi în iad, şi vedeţi, aceasta este cu siguranţă doctrina karmei, sau a cauzei şi efectului.

30/9 – Controlează-ţi gândurile negative care atrag spirite negative şi înrăutăţesc karma

Graz, 10 iunie 1902

95. Dacă omul produce fapte de iubire pentru aproapele său, atunci el atrage spre sine spiritele iubirii, deoarece tot ceea ce face omul din iubire îşi găseşte rezonanţă în Cerul Iubirii, acolo unde Eu Mă aflu în maiestuozitate. De acolo el atrage la sine spiritele iubirii, din cel Cerul cel mai înalt şi, prin urmare, există acel sentiment de bucurie după un act de iubire, dacă a fost făcut în Numele Meu, de vreme ce Eu Însumi Mă bucur şi, de asemenea, şi spiritele îşi găsesc satisfacţia în aceasta, dacă văd că a fost făcut sau a fost dat din iubire pentru Mine.

96. Dacă, în schimb, omul practică lucrări care sunt la fel cu cele pe care le-au practicat şi le practică încă spiritele iadului, atunci el atrage spiritele infernale în jurul său şi, prin urmare, şi sentimentele opuse ale omului prin săvârşirea unor acţiuni păcătoase şi rele.

97. Să nu credeţi că unele păcate sunt mici şi neînsemnate. Eu vă spun: Adevărat, adevărat, nu există niciun păcat care să nu-şi găsească rezonanţa în iad. Faptele bune continuă să facă bine de-a lungul secolelor, mileniilor şi timpurilor veşnice, întrucât rămân în eternitate ca model de sentimente nobile şi acţiuni exemplare. Tot aşa, faptele rele şi păcătoase produc neîncetat lucruri rele şi păcătoase, căci, precum acţiunile, la fel şi roadele lor, întrucât acţiunile păcătoase sunt însoţite de duhuri rele şi sunt transplantate mai departe în tărâmul spiritual, şi astfel generează multe lucruri păcătoase care au izvorât dintr-un un singur păcat.

98. Acum vreau să vă clarific cum dobândesc spiritele cunoaşterea despre karma voastră bună sau păcătoasă. Acest lucru se întâmplă prin diferite lumini, şi anume:

- I) Iubirea arată o lumină galbenă ca focul; – ura o lumină întunecată, vizibilă doar spiritual.

- II) Smerenia arată o lumină alb-gălbuie; – mândria o lumină roşu închis.

- III) Răbdarea arată o lumină violetă; – furia o lumină roşie.

- IV) Mila arată o lumină portocalie deschisă; – cruzimea, la fel ca ura, arata o lumina întunecată, vizibila doar spiritual.

- V) Castitatea arată o lumină albă ca zăpada; – lipsa de castitate , gândurile şi acţiunile necaste, au o lumină galben închis.

- VI) Natura paşnică constă în principal din iubire, smerenie şi răbdare, iar culoarea sa este violet deschis; – în schimb, impulsul de ceartă arată o lumină roşu închis, ca şi mândria.

- VII) Altruismul arată o lumină portocalie deschisă; – egoismul o lumină portocalie închisă.
- VIII) Înțelepciunea arată o lumină albastră deschis.

99. Culorilor viciilor sunt dispuse caracteristicile asocierii. Astfel, de exemplu, egoismul este punctul central al lăcomiei, al cametei, al furtului, al jafului și la fel este și cu alte păcate sau vicii asociate, care atrag apoi spirite care aduc omagiu unuia sau altui tip de viciu.

100. Astfel, spiritele sunt atrase și se apropie de la cele mai mari distanțe cu viteza gândirii, de unde și creșterea rapidă a mâniei, a aroganței, a gândurilor lascive și a altor vicii, dacă cineva începe să se gândească la ele, pentru că spiritele intervin ca excitatori cu forța lor spirituală și se străduiesc să-și impună voința. Din acest motiv, omul își iese adesea complet din minți, atât de mult încât în furia sa, nu mai este stăpân pe simțurile și rațiunea sa, pentru comiterea celor mai josnice pasiuni, nemaifiind capabil să se gândească la consecințele acțiunii.

101. Așadar, deja aici pe Pământ, gândul devine cauza acțiunii faptei; și astfel gândurile rele ale omului sunt cauza pentru atragerea acelor spirite afectate de aceleași gânduri, care sunt atrase să comită acele păcate care adaugă consecințe rele atât oamenilor, cât și spiritelor: în primul rând pentru că omul a păcătuit împotriva aproapelui său și apoi împotriva lui însuși, deoarece s-a afundat și mai adânc în păcate; în plus, a atras spiritele, astfel încât și acestea să păcătuiască. Și astfel a comis încontinuu o triplă violență, întrucât este responsabil și pentru săvârșirea păcatelor prin intermediul spiritelor, pentru că le-a dat și le-a oferit ocazia să comită și alte păcate și astfel a fost mijlocitor și tovarăș de păcate în fiecare dintre ele.

102. Prin urmare, cea mai mare misiune este aceea de a tăia din față toate gândurile impure și lipsite de iubire, astfel încât din cauza lor să nu apară efectele și consecințele care cu greu vor putea fi îndreptate din nou. Așadar, îngrijiți-vă mica grădină a inimii cu toate precauțiile și nu lăsați să intre animale sălbatice și impetuoase, cu înțelepciune intelectuală despotică, pentru ca sămânța bună și nobilă să poată germina, să crească și să se dezvolte într-o floare; altfel nu veți culege roade cu care să vă dobândiți Împărăția lui Dumnezeu.

30/10 - Răsplata dreaptă pentru faptele bune sau rele în viața de apoi

Graz, 19 august 1902.

103. Pavel a scris în „Scrisoarea către Galateni": „*Ceea ce omul seamănă pe pământ, aceea va culege în viața de apoi"* (Galateni 6, 8). Și, în efect, acest lucru este adevărat, dacă omul nu se străduiește să distrugă deja din viața pământească efectele și consecințele care se dezvoltă din cauza păcatelor săvârșite, care în tărâmul spiritual apar ca plată dacă la momentul potrivit, cu rugăciune, nu cere iertare pentru tot răul săvârșit aproapelui, după despăgubirea pagubei, și îl stinge cerându-I iertare lui Dumnezeu, care însă vor avea efect doar dacă acest lucru se va face cu adevărata intenție de a nu le mai comite și prin pocăință corespunzătoare.

104. Dacă, însă, nu se cere iertare, nu se despăgubește și nu se îndeplinește penitența prescrisă, atunci evenimentul cântărește ca o cauză pentru efectul și consecințele sale, până când își găsește împlinirea în tărâmul spiritului. Și, de fapt, împlinirea va avea loc acolo, întrucât trebuie să existe o dreptate și, prin urmare, și o pedeapsă pentru faptele rele și păcatele săvârșite.

105. Dacă legea nu ar include simultan o recompensă pentru faptele bune și pedeapsa pentru cele rele, s-ar putea argumenta pe bună dreptate: fie nu există niciun Dumnezeu, fie El nu este atotînțelept. Prin urmare, răsplata sau pedeapsa constă tocmai în împlinirea binelui sau a răului.

106. Eu, în calitate de *Legislator* și *„viața"* în om, știu exact cum trebuie răsplătită sau pedepsită fiecare acțiune din domeniul spiritului. Cu siguranță nu există o instanță publică de justiție precum cea din fața unui judecător pe Pământ, ci condițiile în care omul este transferat după moartea lui trupească sunt tocmai judecata (de apoi), fie de răsplată, fie de pedeapsă pentru păcatele și acțiunile săvârșite.

107. Desigur, efectele judecății nu se văd foarte tare în exterior, dar sunt reprezentate cu atât mai mult în interior. Și cu cât efectul se răspândește mai mult, cu atât spiritul suferă mai multă durere interioară, cu atât este mai întunecat și mai furios și, prin urmare, cu atât este mai periculos atunci când se atașează de un om viu, ceea ce înseamnă că îl face posedat. Priviți efectele unui

astfel de spirit infernal asupra nebunului, lunatecului delirant şi asupra epilepticului, întrucât aceştia sunt aproape toţi posedaţi de spirite care în viaţa lor pământească au dus o viaţă de sens grosolan sau păcătoasă şi delicventă. Luaţi în considerare şi scenele infernale care au loc în unele cercuri spiritiste atunci când la sesiuni participă persoane grosolane, perverse, lascive, delincvente, arogante, egoiste şi altele asemenea.

108. Aceşti diavoli pământeşti prin fluidul lor luminos, atrag spre ei spirite infernale cu sentimente similare, iar apoi, prin scris (cel mediumistic acceptat) se evidenţiază epitete[91]* (*Epitet: atribut, adjectiv care este plasat înaintea unui substantiv pentru a exprima sau a evidenţia o caracteristică esenţială.) de măgar şi bou. – În lanţ zboară şi palme, lovituri, spargerea mobilei şi a ustensilelor, împrăştierea obiectelor periculoase ici şi colo, rostogolirea mediumului la pământ, contorsionarea feţei mediumului, întrucât uneori acesta devine este complet posedat de astfel de spirite şi alte daune similare cauzate de efectele spiritelor atrase acolo. Astfel de fapte sunt cunoscute în cercurile spiritiste. Şi cu toate acestea, s-ar dori să se susţină că aşa ceva vine de la spiritele bune?

109. Spiritele bune şi avansate nu mint. Ce sunt atunci spiritele mincinoase, poate diferite de spiritele rele sau infernale, din moment ce vă spun diferite minciuni? Într-adevăr, odată cu cultura secolelor al XIX-lea şi al XX-lea s-a ajuns în punctul în care aproape toţi oamenii sunt într-un fel sau altul posedaţi de spirite înrudite, chiar dacă nu prezintă simptomele posedării sau ale nebuniei.

110. Priviţi operele culturii contemporane şi veţi recunoaşte că doar diavolii malefici în formă umană au creat în lume astfel de condiţii de opresiune, de exploatare şi de reducere la tăcere a oamenilor, precum şi astfel de învăţături şi condiţii rele. Iar aceştia, nu ar trebui să fie diavoli atunci când intră în tărâmul spiritual? Cu siguranţă nu sunt altceva decât diavoli răi care, dacă îi posedă pe oameni, îi dublează în răutatea practicării lipsei de iubire.

30/11 - Locuinţa spiritelor în viaţa de apoi în raport cu faptele

Graz, 8 iunie 1902

111. Un om care a trăit aici păcătos sau ca infractor, între timp s-ar putea să fi practicat şi fapte de iubire faţă de aproapele, dar odată ajuns în tărâmul spiritual, bunătatea din el nu poate fi separată de răutate, ci rămâne legată de el până când se eliberează de rău prin penitenţă şi fapte de iubire faţă de aproapele. Prin urmare, binele nu-şi poate obţine răsplata până când omul în întregime nu devine curat şi înnobilat.

112. Clarvăzătorii văd corpuri asemănătoare cadavrelor şi cred că acestea sunt ale unor spirite, o bună parte dintre acestea trăind în Devachan [92]* (*Devachan (din sanscrită = "loc fericit") este un termen folosit de filozofiile orientale, în special în budism, pentru a indica o dimensiune temporară a spiritelor pure, un plan mental de şedere fericită între moartea pământească şi un nou ciclu de renaşteri. Studiile teosofice ezoterico-astrale consideră Devachanul drept locul unde merg majoritatea sufletelor imediat după moartea pământească.) sau „Împărăţia lui Dumnezeu”. Această opinie este complet falsă, pentru că aceste cadavre sunt aceleaşi spirite rele care zac liniştite într-o stare similară idioţilor, iar acestea sunt similare spiritelor celui de-al doilea iad. Dacă acestea sunt animate prin chemarea în sine însuşi, atunci cineva poate deveni nebun, epileptic, mai ales nu complet normal, ci mai degrabă nebun. – Totuşi, există excepţii chiar şi în al doilea iad, aşa că există doar o mică parte de astfel de diavoli acolo, în timp ce restul sunt doar arhi-răi.

113. Niciun spirit nu este divizat, ci fiecare spirit, oriunde s-ar afla, este întreg. Cum ar putea, conform învăţăturii budiste, ca o parte a omului să fie în Cer sau în aşa-numitul Devachan, iar cealaltă în Avitchi sau iad? Dacă încerci să împarţi un om, cum ar putea el să trăiască atunci? Omul are un singur trup spiritual, nu două. Cum ar putea acest „trup” să locuiască în două regiuni complet diferite?

114. Cu siguranţă spiritul omului care locuieşte în inima sufletului este Duhul lui Dumnezeu Însuşi, dar acesta rămâne unit cu sufletul pentru toată veşnicia, fie că acesta locuieşte în iad, în paradis sau în Cer, pentru că El formează viaţa sufletului, întrucât aceasta îşi are originea

în Iubirea fundamentală a lui Dumnezeu, care Iubire este Tatăl în Dumnezeu.

115. Acest Dumnezeu din Sine este întotdeauna în condiţii de egalitate cu Dumnezeu, oriunde s-ar afla, dar nu şi sufletul, deoarece acesta din urmă este complet şi perfect acolo unde este el, atât în suferinţă, cât şi în bucurie.

116. Dacă cineva vrea să-şi imagineze cu claritate esenţa unui spirit, atunci regula trebuie luată şi prezentată în baza faptelor cunoscute vouă pe Pământ, iar aceasta este:

117. *„Dacă slujitorul unui stăpân bogat îşi slujeşte stăpânul cu fidelitate şi sârguinţă timp de treizeci sau patruzeci de ani fără oboseală, stăpânul bogat când vede că slujitorul său şi-a sacrificat întreaga viaţă pentru el, în cele din urmă îl va recompensa, eliberându-l de toate grijile existenţei, astfel încât să se poată bucura de viaţa sa în pace şi să se delecteze în natura lui Dumnezeu, conform bucuriei şi plăcerii"*.

118. Acest mic exemplu arată, pe de o parte, cum Eu, Domnul, răsplătesc un slujitor credincios şi sârguincios care a trăit ca şi Mine în iubire şi bucurie. Pe de altă parte, dacă un slujitor este infidel, corupt şi rău intenţionat, cu siguranţă în cele din urmă stăpânul său nu va răsplăti timpul de slujire cu donaţia unei case sau ceva similar, ci mai degrabă îl va lăsa să-şi ducă soarta. Aşadar, când slujitorul este bătrân şi incapabil să mai lucreze, atunci trece în nevoie, mizerie, în foame, frig şi în orice inconvenient posibil, şi trebuie să sufere continuu.

119. Tot aşa şi un suflet care a trăit în lume într-un mod nespiritual trebuie să treacă în viaţa de apoi sub pedeapsă şi să rămână acolo până când, după îndelungi suferinţe şi privaţiuni, va deveni suficient de matur pentru a face binele şi a-şi orândui viaţa conform poruncilor Mele.

120. Dacă (sufletul) s-a maturizat într-o asemenea măsură, proces care adesea durează multe secole în mizerie, foame, sete şi suferinţă reală a celor mai diferite neplăceri, şi în furia disperării, în mânie şi resentimentul faţă de starea dureroasă fără sfârşit faţă de întuneric şi faţă de diferitele evenimente infernale care se repetă sub (ulterioare) alte spiritele infernale furioase, atunci ajutorul îi vine doar prin învăţături despre ceea ce trebuie să facă el (sufletul) pentru se elibera de trista sa stare.

121. Orice altă informaţie despre viaţa de apoi nu corespunde adevărului. Numai Eu pot da adevărul, întrucât Eu trăiesc în fiecare suflet, şi nu observatori veniţi de departe sau din afară.

122. Din explicaţiile de faţă reiese că, aşa cum cade copacul, aşa rămâne (o maximă a apostolului Pavel); adică aşa cum a trăit omul, aşa moare, iar faptele sale îl urmează în viaţa de apoi. Dacă sunt bune, atunci va culege bine; dacă sunt rele, îl va aştepta doar răul. Aşa cum sunt păcatele sale, va ajunge într-o astfel de companie.

123. A deveni un înger printre diavoli este foarte greu, aşa că progresul sufletelor în tărâmul spiritual este, de asemenea, lent. – Aşadar, fiecare să se străduiască să fie bun, astfel încât să nu fie niciodată nevoit să regrete felul său de viaţă.

124. Cărţile Mele relevante vă oferă informaţii despre comportamentul spiritelor în viaţa de apoi, până când îşi vor atinge scopul spiritual; deci recitiţi detaliile din acestea.

30/12 - Karma credinţei în Dumnezeu-Isus

Graz, 18 mai 1902

125. Dacă omul este plin de credinţa că una sau alta este corectă şi apoi nu examinează dacă şi credinţa sa se bazează pe fundamentul adevărului, atunci se dezvoltă în om un corp de credinţă, care devine o legătură pentru el şi, prin urmare, un judecător *al credinţei sale*. Aici se confirmă maxima lui Pavel: *„Ce vei semăna pe pământ, aceea vei secera în viaţa de apoi"* (1 Corinteni capitolul 15).

126. Toate acele popoare şi oameni care cunosc Învăţătura Mea, dar nu cred, cad în judecata propriei lor credinţe, mai ales cei care nu Mă recunosc pe Mine, Isus, ca Dumnezeu Tatăl.

127. Este bine cunoscut faptul că orice tată bun îşi iubeşte copiii şi că pentru el cea mai mare bucurie este să stea printre ei, să petreacă timp cu ei şi să le primească cu bucurie cuvintele şi mângâierile. Şi tot aşa şi copiii au cea mai mare bucurie atunci când pot petrece timp cu tatăl lor, se pot cuibări cu afecţiune lângă el, pot sta în poala lui, îl pot îmbrăţişa şi mângâia.

128. Numai tatăl cu copiii săi şi copiii cu tatăl lor au o astfel de încântare; servitorii şi

străinii nu au dreptul la această mare bucurie, chiar dacă locuiesc în casă şi au anumite drepturi casnice.

129. În Vechiul Testament se spunea: *„Nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu şi să trăiască, pentru că El este un foc mistuitor "*, adică Iubirea; de fapt, Dumnezeu în Sine este cea mai pură Iubire, care este un foc spiritual, iar această Iubire în stare absolută are un efect distructiv asupra trupului material de carne, pentru că nimeni nu poate suporta fericirea desfătării nemărginite a Iubirii divine, dacă aceasta nu este atenuată în mod corespunzător, fără riscul pierderii fatale a simţurilor.

130. Potrivit acestui fapt, ar fi imposibil ca omul să-L vadă pe Dumnezeu în trup; dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile, de aceea în Vechiul Testament am apărut de cinci ori în persoana unui înger, prin care am vorbit şi am anunţat Voinţa Mea oamenilor.

131. Prin întruparea în persoana lui Isus Mi-am creat propriul trup, prin care Eu Însumi am trăit şi am lucrat ca Om, şi odată cu învierea am transformat acest trup de carne în trup spiritual, şi din acel moment sunt un Dumnezeu-Om spiritual perfect, egal cu formele copiilor Mei care locuiesc cu Mine.

132. Iată de ce i-am chemat pe toţi cei care împlinesc Voinţa Duhului Dumnezeului Iubirii, fraţii şi surorile Mele.

133. Eu, Isus, am fost format la fel ca orice om, totuşi, cu diferenţa că eram spiritual un om-Dumnezeu perfect şi, prin urmare, Una cu Dumnezeu, pentru care oamenii vor avea nevoie de milioane şi milioane de ani pentru a deveni una cu Mine în toate lucrurile. Înţelepciunea şi Atotputerea sunt proprietăţi speciale ale Paternităţii Mele divine, care sunt de neatins, dar în caz de nevoie pot apărea unite cu Mine şi printr-un „fiu", pentru că, în Mine (Isus) Divinitatea s-a încorporat personal, astfel încât Eu Însumi sunt Dumnezeu, dar locuind în acel corp uman.

134. Prin urmare, Eu sunt purtătorul Dumnezeirii Însăşi şi, prin urmare, al Sfintei Treimi al lui Dumnezeu numită „Iubire", „Înţelepciune" şi „Atotputernicie", care, în corespondenţă spirituală, este numit *Tată, Fiu şi Duh Sfânt*. Şi deoarece acum, ca purtător al lui Dumnezeu Tatăl, ca fiinţă fundamentală în Dumnezeu, sunt Eu Însumi şi, ca Spirit arăt ca orice alt om din Cer, deşi incomparabil superior în caracteristici divine, atunci este evident că prin aceasta, Dumnezeu, prin Mine, a devenit un *Dumnezeu vizibil,* întrucât Eu, ca purtător al Său, sunt reprezentant al lui Dumnezeu şi Dumnezeu Însuşi.

135. De aici rezultă şi este stabilit în Mine, că oricine crede în Mine, Isus, ca Dumnezeu Tatăl, oricine Mă iubeşte ca atare cu toată puterea sa şi face Voia Mea, ca spirit, va avea harul să Mă vadă şi, ca un fiu al Meu, dacă virtuţile sunt suficient de avansate, va locui cu Mine în Cerul suprem, pentru că acesta este Cerul copiilor, unde Eu locuiesc şi trăiesc ca Tată printre ei.

136. Harul de a locui în Cerul copiilor şi de a Mă privi faţă în faţă este de neconceput superior în bucurie, fericire şi încântate, decât în primul şi al doilea Cer, pentru că sus, în cele două Ceruri ale înţelepciunii, vin acele popoare şi acei oameni care nu Mă cunosc, sau care nu pot crede că în Hristos, Dumnezeu Însuşi a devenit un Om care a locuit printre oameni, care a predat Doctrina iubirii şi, în cele din urmă, Şi-a dat sângele şi viaţa pe cruce pentru ei, pentru a-i elibera de chinul suferinţei şi al morţii pe cruce pe care Sfinţenia sau Înţelepciunea din Dumnezeu a aplicat-o întregii rase umane în urma păcatului lui Adam.

137. De aceea, credincioşii în Hristos, ca Dumnezeu, sunt chemaţi să devină copii ai lui Dumnezeu şi moştenitori ai împărăţiilor cereşti pe care le vedeţi pe cerul înstelat noaptea. Credinţa îi face zei şi regi ai unor lumi gigantice şi, în acelaşi timp, creatori de lumi noi; şi cu cât condiţiile sunt mai fericite, cu atât ele se unesc mai mult cu Mine prin Iubire.

138. Acele popoare şi oameni care nu Mă cunosc sau nu vor să creadă că în Mine (Isus) sunt Dumnezeu, aceştia, în ce priveşte fericirea, sunt ca slujitorii unui stăpân înalt, pe care însă nu-l văd niciodată personal. Ei nu au drepturi precum copiii. În Cer sunt dezmoşteniţi de moştenirea Domnului lor cel înalt, până când vor crede în acest Domn, în Isus Hristos, ca Dumnezeu şi Tată al lor, şi îl vor iubi. Toţi cei care Mă consideră pe Mine, Isus Hristos, doar un învăţător religios şi un înţelept al Orientului, să reflecteze bine asupra a ceea ce fac în această privinţă!

139. Ei sunt bine instruiţi în acest sens de o vreme, şi totuşi nu se îndreptă de bunăvoie

către adevărul care le este prezentat; prin urmare, în relaţii, ei rămân ca slujitori sau ca servitoare şi nu au avantajele care sunt acordate copiilor Tatălui Ceresc.

140. Aici credinţa este marea karmă cu cauza şi efectul ei, unde unul se degradează la statutul de „servitor casnic", în timp ce celălalt devine „fiu" super fericit. Credinţa unuia precum şi a celuilalt, este pentru el efectul cel mai determinant pentru oracol, prin urmare, fiecare, pentru a deveni un copil al lui Dumnezeu, este avertizat să nu-şi blocheze propria calea cu anumite credinţe greşite, întrucât aşa cum am menţionat mai sus, servitorii nu au drepturi precum copiii şi, prin urmare, sunt excluşi de la moştenire până când au dobândit statutul de fii prin credinţa în Mine, Isus, ca Dumnezeu Tatăl.

141. Eu, ca Dumnezeu Tatăl, distribui darurile şi harurile Mele Paterne numai celor care Mă consideră Tatăl lor şi Mă iubesc intim. Celor care nu Mă recunosc ca Tatăl sau Creatorul lor spiritual, nu le pot da nicio filiaţie, întrucât în afară de Mine nu există niciun alt Dumnezeu Tatăl, iar ei, nerecunoscându-Mă ca atare, nici nu Mă consideră Tată şi, de aceea, nici nu Mă iubesc şi, în consecinţă, pentru ei nu există nicio filiaţie a lui Dumnezeu.

142. Acesta este aşadar marele oracol al karmei credinţei, prin care cauza arată efectul gigantic care, asemenea unui judecător inexorabil, separă oamenii de oameni, unde unii se află în poziţia de copii ai Stăpânului casei în ceea ce priveşte bucuriile şi drepturile asupra moştenirii, ceilalţi, în schimb, sunt atât de săraci în bucurii şi drepturi, precum sunt servitorii în raport cu copiii.

143. Dragi copii, luaţi în serios această revelaţie excepţional de înaltă, pentru ca în viitor să ştiţi cum să vă determinaţi şi să vă modelaţi destinul, căci ceea ce semănaţi aici, veţi culege în viaţa de apoi. Amin!

Capitolul 31

Învăţături despre reîncarnare

31/1 - Învăţătura hindusă despre reîncarnare

1. Hinduşii [93]* (*Hinduismul este religia poporului Indiei, existentă de 4000 de ani pentru a menţine patru caste divizate: preoţii, războinicii, meşteşugarii şi ţăranii la care s-a adăugat un ultim grup al celor mai săraci. Aceste caste, abolite din 1950, sunt însă menţinute în cultura lor legată de ideea de reîncarnare, pentru a menţine privilegiile castelor privilegiate.) au aflat despre reîncarnare în secolul al XXII-lea după crearea lui Adam, şi mai precis de la descendenţii lui Noe care s-au răspândit în India.

2. Maeştrii hinduşi sunt slujitori formaţi către înalt prin ascetismul spiritului sinelui lor, mortificându-şi trupurile faţă de tot ce este pământesc prin ascetism sau uciderea poftei cărnii, făcând-o docilă spiritului. Ei sunt neobosiţi în această mortificare, care este misiunea vieţii lor. Prin aceasta, sufletul este însufleţit şi se poate extinde dincolo de viaţa obişnuită, devenind astfel clarvăzător, claraudient şi clarperceptor, o consecinţă naturală a mortificării îndelungate a cărnii în favoarea însufleţirii sufletului.

3. Dacă sufletul a atins dominaţia perfectă asupra cărnii, atunci activitatea şi particularitatea sa absolută iese la iveală, deoarece sufletul în starea absolută este creativ, iar ceea ce voieşte în mod irevocabil, se întâmplă. Mai mult, astfel de adepţi ai formării spirituale sunt instruiţi de cei care sunt deja iniţiaţi în toate misterele, şi astfel ajung la toate artificiile imaginabile ale lumii spiritelor. Totuşi, nu toţi sunt la fel de avansaţi, ci există unele diferenţe între ei.

4. Progresul lor spiritual, realizat cu forţa prin asceză, este lipsit de puritatea cunoaşterii în toate misterele spirituale; un creştin născut din nou este mult mai bun în acest sens, pentru că în aceasta el posedă Harul Meu special pentru spiritualizarea realizată fără ascetism, deci cu mult mai puţin efort, în timp ce în India există o auto-constrângere pe care Eu nu o aprob.

5. Mahatmii hinduşi au şi ei cuvântul interior, asemenea mijlocitorilor creştini ai Tatălui, dar acesta nu este la fel de eficient, deoarece modul lor de viaţă aduce mai mult omagiu înţelepciunii, în timp ce cel al mijlocitorilor Tatălui, aduce mai mult omagiu Iubirii, iar Iubirea este

Tatăl în Dumnezeu.

6. De fapt, ei acordă prea puţină atenţie iubirii, prin urmare, se direcţionează mai mult către propriile observaţii, care însă devin foarte înşelătoare în multe privinţe. Ei ştiu ce văd şi aud ei înşişi, dar cer foarte puţin iluminarea Mea, de unde şi falsităţile din învăţăturile hinduse. Adevărul şi minciunile se amestecă şi de aici şi absurdităţile unor învăţături şi prevederi.

7. Maeştrii religiei hinduse învaţă că omul trebuie să intre în trup (reîncarnare) atât de des, până când îşi va atinge scopul. Conform învăţăturii lor, fiecare încarnare este consecinţa acţiunii modului în care cineva a trăit în ultima sa încarnare, ceea ce în limba hindusă se numeşte „karma".

8. Karma trebuie aşadar, să fie cauza pentru ca omul să vină din nou pe lume, pentru a-şi aduce viaţa de la ultima încarnare într-o formare spirituală mai bună şi, astfel, să se înalţe mai sus.

9. De exemplu, dacă omul în ultima sa încarnare a fost un conducător şi, prin urmare, o persoană extrem de trufaşă care îşi considera supuşii ca sclavi, atunci el doreşte să devină opusul ca urmare a acestei karme şi, prin urmare, se reîncarnează ca muncitor, pentru a-şi oprima aroganţa şi trufia devenind supus. Şi astfel intră în condiţii mai rele decât în încarnările sale anterioare.

10. Dacă în schimb a fost artist, erudit, medic etc., atunci şi-ar dori să se dedice aceloraşi funcţii, dar... va găsi părinţii potriviţi? Aceasta este întrebarea; deci va deveni o afacere riscantă.

11. Acum gândiţi-vă la reîncarnarea care trebuie repetată la fiecare 1000-1500 de ani pentru a fi în sfârşit fericit, deci vor putea fi numărate milenii lungi până când cineva îşi va fi atins moştenirea!

12. Că Dumnezeul creştin este acelaşi cu cel hindus, nimeni nu va pune la îndoială; dar acesta este un fapt: religia budistă-hindusă a fost fondată de un om păcătos! Cea creştină, pe de altă parte, de Dumnezeu Însuşi, iar în aceasta, Iubirea este porunca principală, iar cine îndeplineşte rânduielile Iubirii poate ajunge în câţiva ani la ceea ce budiştii ar avea nevoie de multe mii de ani.

13. În tărâmul spiritual există o continuarea vieţii ca şi pe Pământ, dar fără (trupul) de carne. Aceleaşi vicii, pofte trupeşti şi patimi pe care defunctul le-a cultivat în trup, le poartă cu sine şi continuă să trăiască în ele.

14. Aceste caracteristici trebuie suprimate şi transformate în iubire, umilinţă, răbdare, altruism, milă şi castitate, iar atunci Cerul va fi cucerit. Singura condiţie în afară de aceasta este că acolo merge mult, mult mai greu şi mai lent, pentru că există mai multe obstacole spirituale decât pe pământ.

31/2 – Doctrina reîncarnării în Vechiul Testament

Graz, 20 mai 1902

15. Cele mai vechi mărturii biblice, aşa cum puteţi vedea în discuţia despre învăţătura cabalei evreieşti [94]* (*Cabala: la evrei, doctrină tradiţională pentru interpretarea sensului mistic şi alegoric al Bibliei.), sunt de o dată mult mai târzie, deşi evreii aveau cunoştinţe foarte vechi despre faptul că oamenii mor şi renasc. Aceste pasaje sunt:

16. Psalmul 90, 2-3 (anul 1026 î.Hr.): «*Doamne Dumnezeule, Tu eşti refugiul nostru din generaţie în generaţie! Tu care laşi oamenii să moară şi spui: Întoarceţi-vă, fii ai oamenilor* ." – Aici David prezintă reîntruparea lui însuşi, vezi Ezechiel!

- I) Ezechiel 34, 23 (anul 587 î.Hr.): „*Atunci Eu* (Iahve) *le voi ridica un singur păstor care să-i păstorească, şi anume pe Robul Meu David; el îi va păstori şi le va fi păstor*." – Această veste despre reîncarnarea lui David a fost dată doar simbolic cu privire la sămânţa lui David în Isus, ca reprezentanţi spirituali şi păstori ai sufletelor tuturor oamenilor.

- II) Maleahi 4, 5 (anul 440 î.Hr.): „*Iată, vă trimit pe proorocul Ilie înainte de a veni ziua cea mare şi înfricoşătoare a Domnului* ". – Acest pasaj indică venirea lui Mesia, despre care pasajele din Matei, Marcu, Luca şi Ioan oferă detalii.

- III) 2 Macabei 7, 23-29 (anul 184 î.Hr.) „*Cel ce a creat lumea şi toţi oamenii vă va da înapoi cu bunăvoinţă suflarea şi viaţa* ". Aşa a vorbit mama celor şapte fii ai săi, pe care Antioh i-a

martirizat. Şi când a venit rândul fiului cel mic, i-a zis: „*Nu te înspăimânta înaintea călăului, ci mori de bunăvoie ca fraţii tăi, căci Dumnezeu cel milostiv îţi va da din nou viaţa împreună cu ei, şi vă va da din nou mie."*

17. Din aceste câteva cuvinte se poate observa că doctrina evreiască a reîncarnării nu este de origine hindusă, deoarece hinduşii plasau un interval de 1000 până la 1500 de ani între o reîncarnare şi alta, în timp ce în „Macabei" (2 Macabei, capitolul 7) mama spera să-şi aibă copiii înapoi imediat în viaţa sa, iar această învăţătură este mai corectă decât cea hindusă, întrucât pentru Mine, care las sufletul să reintre în trup, nici un timp nu este decisiv, ci totul se întâmplă conform circumstanţelor, astfel încât cineva poate muri şi renaşte imediat, sau numai după mulţi ani, sau chiar niciodată. – Eu nu permit oamenilor să-Mi facă nicio prescripţie şi nimeni nu poate intra din nou în trup fără Voinţa Mea şi permisiunea Mea. Aceasta este adevărata învăţătură despre karma şi despre reîncarnare şi nu alta!

18. Întrucât evreii recunoşteau public doctrina reîncarnării, aceasta era evident predată de preoţii Templului şi, prin urmare, era bine cunoscută de oameni. Prin urmare, în învăţătura sa secretă numită „Kabala" (cea evreiască), găsiţi două învăţături foarte puternice stabilite ca teză, şi anume:

(**1**) „*Că omul este adus înaintea judecăţii lui Dumnezeu, deja înainte de a intra în lume*".

19. Această învăţătură conţine karma ca la hinduşi, deoarece în aceste cuvinte se exprimă clar că omul este un păcătos, un delicvent, întrucât înainte de naştere este adus în faţa judecăţii lui Dumnezeu şi în aceasta constă dovada că el trebuie să fi trăit şi să fi păcătuit deja ca om, întrucât o fiinţă transformată dintr-un suflet de pasăre într-un suflet de om, cel care intră în trup (uman) n-ar avea păcate, pentru a fi adus în faţa unei judecăţi. – Această teză din Cabala, ca şcoală ezoterică a evreilor, conţine în sine sensul unei acţiuni anterioare sau karma, care este tocmai cauza efectului, astfel încât păcătosul este adus în faţa unei judecăţi.

20. Reîncarnarea este legată în mod natural de învăţătura karmei, deoarece aceasta este ceea ce indică Cabala într-o propoziţie atunci când o predă mai departe:

(**2**) «*Toate sufletele sunt supuse migraţiei şi oamenii nu cunosc căile Celui Sfânt* (Iahve Savaot); *ei nu ştiu că vor fi aduşi în faţa judecăţii înainte de a intra în această lume şi nici după ce au părăsit-o; ei nu cunosc numeroasele transformări şi încercări secrete prin care trebuie să treacă "* (Sohar II, 99b şi 199b).

21. Deşi fariseii şi învăţătorii secreţi dintre evrei, numiţi „cabalişti", credeau în karma şi reîncarnare, învăţătura lor nu era totuşi atât de clară pe cât am anunţat-o oamenilor în dictatele teosofice creştine prin Jakob Lorber[95]* (*Marea Evanghelie după Ioan, volumul 5, capitolul 232.) .

22. Puteţi vedea acest lucru din scrierile istoricului evreu Giuseppe Flavio, care, după distrugerea Ierusalimului, a scris şi a intitulat subiectul „Antichităţi evreieşti" [96]* (*Giuseppe Flavio: (Ierusalim 37-100). Istoric de mare importanţă pentru istoria evreiască. Luat prizonier la Roma pentru că a participat la rebeliunea împotriva romanilor, a fost eliberat de Vespasian. Războiul evreiesc, - Antichităţi evreieşti, - Împotriva lui Apion, - Pamflet apologetic al iudaismului; autobiografie.)

23. În acest text (18, 1-3) este scris: «*Conform învăţăturii fariseilor, sufletele sunt nemuritoare, iar după moarte le aşteaptă o stare de remuneraţie: răsplată pentru virtuţi şi pedepse pentru vicii. Pentru cei virtuoşi există întoarcerea uşoară la viaţă [...] ei trec doar într-un alt trup; dimpotrivă, sufletele celor vicioşi sunt chinuite cu pedeapsa veşnică "*.

24. Chiar şi Giuseppe Flavio, care era el însuşi un evreu, credea în această învăţătură şi a transmis aceste convingeri generaţiilor viitoare în scrierile sale despre războaiele purtate de romani împotriva evreilor (de bello Jud. III. 5).

25. Afirmaţia că cei depravaţi sunt chinuiţi în martiriul veşnic este înţeleasă greşit, deoarece de îndată ce spiritul rău îşi schimbă modul de gândire şi face căinţă şi penitenţă cu toată seriozitatea, este eliberat de chinul veşnic prin sine însuşi, întrucât în acel caz îi ofer o mână de ajutor prin îngerii Mei, care îl instruiesc şi-l îndrumă spre condiţii tot mai înalte şi mai bune.

26. Există trudă veşnică, dar nu şi chin veşnic, pentru că acest lucru ar contrazice Iubirea şi mila veşnică din Dumnezeu şi l-ar face pe Dumnezeu un tiran veşnic şi nemilos. Iubirea şi mila

veşnică şi tirania eternă şi nemiloasă sunt două concepte categoric ireconciliabile în Dumnezeu; prin urmare, aceasta din urmă nu există.

27. Doctrina reîncarnării karmice la evrei datează din secolul al XII-lea după crearea lui Adam, pentru că reîncarnarea a început atunci, unde adamiţii precum Lameh, tatăl lui Noe, soţia sa Ghemela şi alţii, precum Enoh într-o zi, au avut cuvântul interior. În cazul lui Noe acest lucru este demonstrat chiar şi biblic, atunci când au întrebat despre locul unde se află defuncţii lor; şi apoi s-a întâmplat ca ei să întrebe despre cei care trăiau deja din nou printre ei, chiar dacă cu o fizionomie diferită, deoarece omul îşi amestecă de obicei chipul anterior cu cel al (noilor) părinţi şi astfel se face de nerecunoscut. Aceasta provine din amprentele părinţilor asupra sufletului, care formează trupul de carne din om. Sufletul primeşte inteligenţa de la spiritul lui Dumnezeu, care de obicei reproduce înfăţişarea şi faţa în funcţie de părinţi şi, mai exact, băieţii după mamă, în schimb fetele după tată, odată cu aceasta apar diferenţele de fizionomie, dar nu întotdeauna, pentru că depinde de Voia lui Dumnezeu – Starea de spirit reciprocă a părinţilor joacă adesea un rol decisiv în formarea feţei. – În schimb, sufletul îşi păstrează întotdeauna fizionomia originală, indiferent de câte reîncarnări a trecut.

31/3 - Reîncarnarea este o doctrină confirmată

Graz, 17 septembrie 1902

28. De la răspândirea mesajelor spiritiste şi a mişcării budist-teosofice, cunoaşterea reîncorporării sau reîncarnării a pătruns în vastele straturi ale oamenilor – dar şi cuvintele Mele paterne vă învaţă că au loc reîncarnări ale defuncţilor. Deci acesta este un fapt confirmat pretutindeni, care trebuie crezut, din moment ce Eu Însumi vi-l predau şi îl confirm.

31/4 – Doctrina reîncarnării este exprimată în Noul Testament

Graz, 22 mai 1902

29. Doctrina reîncarnării la evrei era o chestiune bine cunoscută în popor, întrucât toţi o cunoşteau, iar o învăţătură specifică despre aceasta ar fi fost inutilă.

30. Nici în creştinism nu a fost predată în mod special, prin urmare, cunoştinţele despre ea s-au pierdut din ce în ce mai mult în vremurile tumultoase ale persecuţiilor creştine, până când a fost alungată din învăţătură ca eretică, prin urmare, a rămas complet necunoscută printre creştini până în a doua jumătate a secolului al XIX-lea; dar a fost predată într-o altă formă, deşi greşită, şi anume, prin credinţa în *învierea trupului în ultima zi dinaintea Judecăţii de Apoi.*

31. Anul 30, 25 mai. – Când Eu eram în pustiul Bethabara, iudeii din Ierusalim şi-au trimis preoţii şi leviţii la Ioan Botezătorul şi l-au întrebat: «*Cine eşti tu? Şi el a spus deschis şi liber* : „*Eu nu sunt Hristosul*".

32. L-au întrebat: „*Deci, eşti tu marele profet* ?" (referindu-se la Moise, căruia în anul 1457 î.Hr., pe 17 mai, în deşert, Iahve îi spusese să profeţească: „*Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un profet ca tine şi voi pune cuvintele Mele în gura lui şi el vă va spune tot ce-i voi porunci* " [Deuteronomul 18, 15-18]), dar Ioan a răspuns la această întrebare negativ; căci Marele Profet eram doar Eu Însumi în legătură cu distrugerea Ierusalimului şi anihilarea regatului ebraic.

33. L-au întrebat din nou: „*Eşti Ilie?*". Şi întrucât nu se reîncarnase în percepţia profetului Ilie, el a răspuns şi la această întrebare negativ. (Ilie s-a despărţit de Pământ la 5 ianuarie a anului 805 î.Hr.).

34. Stânjeniţi de faptul că Ioan a răspuns negativ la fiecare întrebare, i-au spus: „*Deci, cine eşti? Ce să răspundem celor ce ne-au trimis? Ce zici despre tine?". Iar el le-a răspuns: „Eu sunt glasul unui predicator în deşert: pregătiţi calea Domnului!"* . După cum a scris profetul Isaia (Isaia 40, 3) în anul 723 î.Hr. pe 17 mai (referinţe: Ioan 1, 19-23; Matei 3, 3; Marcu 1, 3; Luca 3, 4).

35. Întrebarea dacă el era Ilie, care se despărţise de pământ cu 805 ani mai devreme, confirmă convingerea fermă a fariseilor că morţii, după un anumit timp, se întorc din nou în trup şi trăiesc ca oameni.

36. Anul 31, 5 februarie. – Pe când Ioan era în închisoare, Eu învăţam poporul, vindecam bolnavii şi făceam felurite miracole. Atunci Ioan a trimis la Mine pe doi dintre ucenicii săi, pe 5

februarie a anului 31 d. Hr., şi M-a întrebat dacă Eu eram Mesia cel promis sau dacă trebuia să aştepte un altul. La aceasta le-am dat ucenicilor următorul răspuns: „*Mergeţi la Ioan şi spuneţi-i ce vedeţi şi ce auziţi: orbii văd, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii înviază şi Evanghelia este propovăduită săracilor"* (Matei 11, 2-14 ca în Isaia în anul 725 î.Hr. – Isaia 35, 5-6).

37. Am profeţit despre Mine însumi, apoi le-am spus ucenicilor Mei: «*Ioan este mai mult decât un profet, căci el este cel despre care este scris: „Iată, Eu, Iahve, voi trimite îngerul Meu să pregătească calea înaintea Mea" ,* (Anul 440, 17 mai: Maleahi 3, 1) căci toţi proorocii şi legea au prorocit (despre Mine), cu excepţia lui Ioan. – Şi dacă vreţi să acceptaţi, el este Ilie, care va veni înaintea zilei Domnului» (Maleahi 3, 23).

38. Ca martor al doctrinei binecunoscute a reîncarnării în rândul poporului Israel, orbul din naştere din faţa Templului este deosebit de reprezentativ, întrucât ucenicii Mei M-au întrebat: „ Învăţătorule, cine a păcătuit, omul acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? » (Ioan 9, 1-2). - În această întrebare există tocmai dovada că el trebuia să mai fi trăit deja o dată, dacă avea păcat înainte de naştere.

39. Când am ajuns în ţinutul Cezarei lui Filip (Matei 16, 13-14; Marcu 8, 27-28), ca să pun la încercare credinţa ucenicilor Mei, i-am întrebat: «"*Cine zic oamenii că este Fiul Omului* ?" – Ei Mi-au răspuns: „*Unii zic că eşti Ioan Botezătorul, pe care Irod l-a decapitat; alţii Ilie; alţii Ieremia sau oricum unul dintre profeţi"*».

40. Din aceasta vedeţi că reîncarnarea, aşa cum se poate vedea în pasajele menţionate, era în general cunoscută şi acceptată printre evrei, iar Eu nu am infirmat această credinţă, ci am confirmat-o datorită reîncarnării lui Ilie ca Ioan Botezătorul.

41. Între timp, tot felul de zvonuri despre Mine au apărut printre oameni şi au ajuns la regele Irod, iar pe 24 martie el s-a esprimat astfel: „*Ioan a înviat din morţi; de aceea face aceste lucruri. Dar unii ziceau: S-a arătat Ilie; alţii ziceau: A înviat unul dintre proorocii cei vechi"* (Marcu 6, 14-16; Luca 9, 7-9).

42. Aceste discuţii vă arată clar că exista o credinţă fermă în reîncarnare.

43. După Schimbarea la Faţă de pe Muntele Tabor (Matei 11, 14; 17, 1-13; Marcu 9, 10-11) am coborât de pe munte cu ucenicii Mei care M-au întrebat: „*De ce zic atunci cărturarii că Ilie trebuie să vină înaintea lui Mesia?»,* gândind în tăcere: *"...înaintea lui Mesia aşa cum am văzut astăzi"*. Iar Eu am răspuns: *«E adevărat, Ilie trebuie să vină primul şi să restabilească toate lucrurile, dar vă spun că Ilie a venit deja şi n-au vrut să-l recunoască, ci i-au făcut ce au vrut. Tot aşa şi Fiul Omului va trebui să sufere din partea lor "* (Isaia 53). Atunci ucenicii au înţeles că vorbeam despre Ioan Botezătorul.

31/5 - Doctrina reîncarnării din scrisorile apostolilor şi prin Lorber

44. Faptul că Pavel a făcut aluzie la reîncarnare este demonstrat de „Scrisoarea către romani", scrisă în anul 57 între 22 octombrie şi 5 noiembrie, în care (Romani 3, 25) după clarificarea cunoscută între paranteze din cuvintele mistice relatate în cartea „Păcatul şi îndreptăţirea" capitolul 4, 9, în care se spune: „*Dumnezeu* (Iubirea) *L-a rânduit* (pe Isus Hristos) *pentru jertfă* (pentru păcatul strămoşesc [Geneza 3, 15]), *prin credinţa* (pe care Iahve a trezit-o în ei prin profeţiile despre venirea Mântuitorului în Mesia) *în sângele Său* (care semnifică Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, trezită în ei), *să dea dovada dreptăţii Sale* (faţă de urmaşii lui Adam care, în întrupările lor ulterioare, nu ştiau nimic despre păcatele trecute pe care le săvârşiseră ei înşişi) *prin atenuarea greşelilor anterioare* (cu ispăşirea pe cruce pentru justificarea păcatului originar)".

45. În „Scrisoarea către Evrei", Petru [97]* (*"Scrisoarea către Evrei" i-a fost atribuită în mod eronat lui Pavel, dar în învăţăturile Domnului prin Schumi, se reiterează de mai multe ori în diferitele texte că Petru a fost cel care a scris-o.) vă arată că prin păcatele anterioare nu se înţelege păcatele Noului Testament, deoarece în aceasta este exprimat foarte clar: *„Din acest motiv, Isus este mediatorul unui nou legământ. De aceea, moartea Sa a fost pentru răscumpărarea fărădelegilor comise sub primul* (sau vechiul) *legământ, pentru ca cei ce sunt chemaţi să primească moştenirea*

veşnică promisă" (Evrei 9, 15).

46. Aici se vorbeşte doar despre cei care au păcătuit în Vechiul Testament. Cu toate acestea, în capitolul 10, versetul 10, se pare că Petru a greşit, spunând în mod expres: *„După voinţa divină, noi suntem curăţiţi o dată pentru totdeauna prin jertfa trupului lui Isus Hristos"*. Totuşi, aceasta contrazice ceea ce scrie el însuşi în capitolul 9 versetul 15.

47. Faptul că Petru a extins sensul expresiei *„o dată pentru totdeauna"* nu la păcatele comise în Noul Testament este demonstrat de faptul că în capitolul 10 versetul 26, el afirmă că nu se mai poate păcătui intenţionat sau de bunăvoie după ce s-a ajuns la cunoaşterea adevărului, *deoarece pentru astfel de păcătoşi nu mai există nicio jertfă al lui Dumnezeu*!

* * *

(Schumi spune)

48. Conform declaraţiei Tatălui Ceresc către mine, (Franz), Petru s-a gândit la păcatul originar şi la toate păcatele Vechiului Testament derivate din acesta, dar a avut în minte şi reîncarnarea, întrucât acest înţeles este exprimat clar şi, prin urmare, este demn de crezut, pentru că în vremea apostolilor doctrina reîncarnării era în general cunoscută şi crezută. Pavel a scris un cuvânt foarte bun despre karma şi reîncarnare în 1 Scrisoare către Corinteni, unde îi prezintă pe proşti şi pe idioţi. El spune: (1 Corinteni: 3, 18-19): *„Nimeni să nu se amăgească! Dacă cineva dintre voi se crede că este înţelept în lumea aceasta, să se facă nebun, ca să devină înţelept. Căci, înţelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu*». Având în vedere că înţelepţii rămân înţelepţi până la moarte, această remarcă indică doar reîncarnarea, atunci când vor veni pe lume ca proşti şi idioţi, pentru a fi smeriţi spiritual, altfel nu vor renunţa la falsa lor înţelepciunea. Faptul că există reîncarnări şi că **Teosofia creştină** din scrierile lui Lorber posedă doctrina reîncarnării, se poate învăţa din explicaţiile lui Isus din Marea Evanghelie după Ioan : Vol. 1 cap. 213 – vol. IV cap. 34 şi 138 – vol. V cap. 232 şi 237 – vol. VI cap. 61 – vol. VII cap. 217 – vol. VIII cap. 16.

31/6 - Duhul lui Dumnezeu există înainte de întrupare

Graz, 2 noiembrie 1902

49. Însăşi întruparea Mea în Hristos vă oferă dovada că omul, prin personificarea în trup, trebuie să existe spiritual deja acolo (în duh) înainte de generare, întrucât vă va fi cu siguranţă evident că Eu, ca Duh al lui Dumnezeu, eram acolo din veşnicie şi, astfel, acelaşi Duh al lui Dumnezeu, ale cărui zile, conform profetului Mica, sunt din veşnicie (Mica 5, 1), este Cel care a intrat în trup şi s-a făcut Om aşa cum sunt toţi oamenii.

50. Acest fapt, însă, este atât de explicit, încât un om cu minte strălucită nu poate ridica nicio obiecţie logică, deoarece dacă trupul de carne al lui Isus a trecut prin aceeaşi formare umană ascendentă ca şi al oricărui alt om, atunci devine cu siguranţă de înţeles că şi pentru toţi oamenii sufletul-spirit trebuie să fie acolo înaintea trupului în care locuieşte, aşa cum un constructor este întotdeauna acolo, înaintea casei de construit, sufletul fiind, tocmai, arhitectul căminului său în care locuieşte şi munceşte de-a lungul vieţii sale.

51. Faptul că sufletul poate fi acolo deja cu mult înainte de a veni în trup, vă este demonstrat încă o dată prin însăşi întruparea Mea, întrucât Eu eram acolo nu numai din veşnicie, ci şi acolo unde ocupam întregul firmament incomensurabil cu lumile sale gigantice pe care le-am creat din trupul sufletesc al lui Satana, desăvârşind astfel acele lucrări colosale chiar înainte de a Mă naşte ca om în Hristos.

52. Aceasta, însă, oferă şi dovada că omul, ca fiu al Meu şi, prin urmare, ca fiinţă făcută după chipul Meu, ar fi putut trece anterior prin multe lucruri diferite înainte de a intra în trup. Căci, aşa cum copilul unui tatăl pământesc, la maturitate deplină, este înzestrat cu aceleaşi simţuri şi facultăţi ca şi tatăl său, tot aşa şi omul spiritual, ca fiu al lui Dumnezeu, este înzestrat cu tot cea ce are nevoie pentru a deveni într-o zi, la maturitate deplină, ceea ce sunt Eu, Tatăl său spiritual. Între timp, el se maturizează încetul cu încetul pentru a deveni ceea ce este menit să fie.

53. Acest fapt al întrupări Mele Însumi ca Dumnezeu în Hristos indică în mod clar că spiritul uman trebuie să fi existat deja cu mult înainte de a fi generat şi că diferenţa dintre un suflet şi altul

este într-adevăr existentă, dar trebuie să fi existat ca un spirit uman finit. Căci acolo unde nu există un arhitect, nu se poate construi o clădire cu milioane de elemente artistice, iar trupul uman este o astfel de structură încât trebuie numită o minune, având în vedere că prezintă în sine lucruri în care raţiunea erudită obişnuită poate doar să constate că există, dar nu şi să le imite; din acest motiv, voi aveţi o presimţire foarte puternică a capacităţii sufletului vostru deja în trupul unui copil, asemenea celui iraţional pe care îl observaţi în viaţa copilăriei sale. De fapt, inteligenţa şi efectele lor sunt daruri ale Duhului Sfânt ale lui Dumnezeu, Care locuieşte în inima sufletului lor.

31/7 - În vise, apariţia animalelor denotă esenţa animalică a spiritelor

Graz, 2 noiembrie 1902

54. Există puţini oameni care n-au avut niciodată vise în care să fi fost persecutaţi şi speriaţi de câini, cai sau alte animale rele, dar acestea nu sunt animale naturale, ci oameni autentici transformaţi în forma acelor animale la ale căror vicii s-au pretat ca oameni.

55. Având în vedere că astfel de vise adevărate se întâmplă în fiecare casă, ele sunt, prin urmare, un fapt cunoscut de toată lumea, care aici necesită doar clarificarea necesară pentru a le înţelege.

56. În cartea *„Lumea spiritelor”* („Împărăţia spiritului” în capitolul 106, 17 din această carte) sunt menţionate diferitele animale şi este descris ce fel de oameni din tărâmul spiritului reprezintă menajeria spirituală [98] * (*Menajerie: cuşcă, incintă în care animalele sunt ţinute închise.); prin urmare, vreau doar să fac cunoscut faptul că al doilea iad este foarte aglomerat cu oameni sub formă de animale, iar aceştia sunt oameni care au luat forme animale pentru că odată, în lume, se comportau cu caracteristici animalice, cum ar fi proştii şi imbecilii care rânjeau în faţa altora şi, mulţi alţii, cum ar fi, de exemplu, cei care înjură urât împotriva subordonaţilor lor, precum şi cei de natură răuvoitoare, ascunsă, crudă, arţăgoasă, sarcastică, imorală, nerecunoscătoare, coruptă, lacomă, sălbatică, etc.

57. Faptul că astfel de oameni-animale au trăit anterior pe Pământ, este tocmai dovada că (ulterior) au fost transformaţi în animale, deci, cu siguranţă, au păcătuit atât de mult, încât au fost transformaţi în aceleaşi forme animalice.

58. De acum înainte acest fapt va putea fi făcut cunoscut pretutindeni, întrucât defuncţii vi se vor arătă în înfăţişarea pe care au câştigat-o odată cu viaţa lor pe pământ; prin urmare, aceasta devine de fapt dovada supremă a adevărului şi, de aceea, nu este necesar să o susţinem prin cuvinte, dar vreau mai degrabă să vă ofer dovezi sigure ale adevărului, iar aceasta vă va servi drept exemplu despre cum trebuie să trăiţi şi să acţionaţi, astfel încât să nu vi se întâmple şi vouă aceeaşi soartă.

31/8 - Doctrina reîncarnării predată până în secolul al V-lea şi apoi blestemată

Graz, 2 noiembrie 1902

59. Pe lângă visele adevărate şi oamenii dotaţi cu clarviziune văd din când în când animale domestice şi animale sălbatice care le inspiră frică. Vedeţi, şi aceste animale sunt aceleaşi pe care le vedeţi în vise, adică oameni decedaţi transformaţi acolo în animale, care în lume aveau vicii animalice.

60. Întrucât fiecare om poartă cu sine în lumea cealaltă însuşirile sale bune şi rele, prin urmare, el trăieşte şi în viaţa de apoi în aceleaşi condiţii ale viciilor sau virtuţilor sale, ca şi în lume, dar cu diferenţa că, odată intrat în viaţa de apoi, ajunge în sfera în care îi aparţine conform caracteristicilor sale, şi astfel clarvăzătorul îl vede apoi în aceleaşi condiţii ale virtuţilor sau viciilor sale ca efect al cauzei, aşa cum ştiţi şi cunoaşteţi din viaţa văzătorului lui Prevorst[99]* (*Vizionarul lui Prevorst: una dintre cărţile paranormale cu cea mai largă circulaţie din secolul al XIX-lea, fascinând mii de cititori şi stârnind discuţii aprinse, a fost *Die Seherin von Prevorst* de Dr. Justinus A. C. Kerner, dedicată unui caz remarcabil de facultăţi clarvăzătoare şi mediumice din partea unui subiect feminin extrem de sensibil. A fost o lucrare epocală, care a împins publicul educat să ia poziţie pro sau contra veridicităţii fenomenelor extraordinare relatate în ea cu abundenţă de detalii. Apoi, după câteva decenii de dezbateri aprinse, interesul pentru acel "caz" a scăzut treptat,

iar unii cercetători din domeniul paranormalului, care iniţial se arătaseră optimişti în ceea ce priveşte gravitatea sa, au sfârşit prin a o eticheta drept o gafă gigantică şi au înlăturat-o.).

61. Dacă se îmbunătăţeşte, atunci este bine pentru el. Dacă nu se îmbunătăţeşte, dacă este dependent de viciile rele, atunci, în timp, va trebui să treacă din nou printr-o viaţă de încercare în trup, şi astfel să se înalţe în regiuni mai înalte, aşa cum am explicat în această privinţă.

62. După cum am menţionat mai sus, credinţa în reîncarnare era recunoscută şi în creştinismul timpuriu, dar mai târziu, în secolul al VII-lea, a dispărut complet din rândul oamenilor.

63. După cum confirmă Heronymus [100]* (*Hieronymus: Sfântul Ieronim (347-420), doctor al Bisericii.) († 420), această doctrină a fost transmisă în vremea sa doar ca învăţătură ezoterică a celor aleşi către primele comunităţi creştine.

64. Unii dintre cei mai eminenţi, aşa-numiţii „părinţi ai Bisericii", au dus-o mai departe destul de deschis, cum ar fi Basilide († 235), Carpocrates († 317), Epifanie († 403), Taţian († 330) , Athenagoras († 430), Clement din Alexandria († 320), Origen, episcop al Alexandriei născut în 185 († 254). Şi Tertulian, († 240) în argumentele sale, s-a apropiat foarte mult de această învăţătură, iar cel puţin acceptarea preexistenţei nu a fost respinsă nici măcar de cei mai tineri învăţătorii ai Bisericii. Astfel, Sinesius din Cirene († 317), Ilarius din Poitiers († 367), Nemesius din Emesa (†430) şi alţii, chiar şi Augustin († 437). – Abia sub Iustinian, la cel de-al cincilea sinod ecumenic de la Constantinopol, din anul 553, această cunoaştere ezoterică a fost acuzată de erezie; şi totuşi aprecierea sa a rămas susţinută pe tot parcursul Evului Mediu, de numeroase secte eretice şi mistici individuali.

65. În cele din urmă, Hübbe-Schleiden (1846-1916) [101]* (*Hübbe-Schleiden a fost un învăţat, scriitor, teosof, avocat şi ocultist. Născut într-o familie protestantă, la vârsta de 46 de ani a fondat "Asociaţia Teosofică" la Berlin şi la scurt timp după aceea "Cercul Ezoteric".), într-una din cărţile sale, a negat învăţătura reîncarnării în creştinism, confirmând negarea acestei doctrine care a fost blestemată cu aceste cuvinte: *„Oricine propovăduieşte preexistenţa legendară a sufletului cu toate consecinţele ei şi restaurarea sa monstruoasă* (a reîncarnării), *să fie blestemat"* (Primul canon împotriva lui Origen la cel de-al cincilea Sinod ecumenic ţinut la Constantinopol în anul 553).

31/9 - Credinţa greşită a reîncarnărilor infinite în religia hindusă

Graz, 23 mai 1902

66. Teozofia hindusă, ca filozofie religioasă corectă, învaţă multe, dar având în vedere că aplică greşit întregul progres spiritual al omului cu privire la karma şi reîncarnare, care nu corespunde adevărului, atunci vreau să vă luminez Eu Însumi asupra acestei chestiuni, pentru atât cât vă este necesar să ştiţi.

67. Reîncarnările sufletelor provin din primul şi al doilea iad, al treilea este exclus pentru că acolo sunt suflete prea rele. Motivele pentru care sunt reîncarnate sunt:

- I) Indiferenţa stoică [102]* (*Stoic: de la stoicism, este acea doctrină şi tradiţie care, referindu-se la principiile lui Zenon din Cizio (secolele III-II î.Hr.), considera cosmosul ca o ordine raţională şi providenţială, identificând adevărata fericire în virtute şi înţelepciunea în acceptarea senină a evenimentelor şi mai ales a durerii şi a morţii, care ar putea fi căutată în mod voluntar ca mijloc de afirmare a demnităţii individuale şi a libertăţii spirituale.) faţă de orice, aşadar nu există nici progres, nici regres în spiritual şi, de aceea, trebuie să-i trimit înapoi pe Pământ pentru a începe o viaţă nouă.

- II) Unii cer ei înşişi reîncarnarea, pentru că se simt prea slabi pentru a merge mai departe.

- III) Alţii continuă să trăiască aşa cum au trăit pe Pământ, într-un mod cu adevărat rău şi incorigibil, dar nu atât de mult încât să regreseze în al treilea sau cel mai de jos iad. Când văd că după sute de ani, nimic nu se câştigă nimic şi nimic nu se pierde, atunci decid Eu Însumi şi îi las să se reîncarneze.

68. Mulţi au o dorinţă atât de arzătoare de a trăi din nou pe pământ, încât o simt fără ca ei să ştie. Atunci se întreprinde un nou curs de testare a vieţii în trup. Uneori există o cale mai bună,

alteori nu. – În cele din urmă este o milostivire din partea Mea să reîncarnez brusc astfel de suflete care se consideră blestemate şi condamnate pe veşnicie conform învăţăturilor false bisericeşti.

69. Când un „copil" (al Meu) se reîntrupează, amintirea vieţii sale trecute îi este luată, apare pe Pământ ca fiind fără păcat şi trebuie să-şi înceapă karma complet de la capăt. Totuşi, niciun păcătos nu se reîncarnează înainte de a fi petrecut un timp corespunzător în sfera chinului, deoarece în acest fel trebuie să exercite o pedeapsă pentru păcatele comise, care de obicei durează câteva sute de ani, uneori chiar de la 1000 la 2000 de ani.

70. Dacă spiritul reîncarnat trăieşte o viaţă virtuoasă, atunci tot ce a fost anterior este uitat, pentru că umblă conform poruncilor Mele şi în acest mod îşi elimină viciile anterioare; dacă, dimpotrivă, trăieşte din nou o viaţă păcătoasă, atunci reîncarnarea sa este o continuare reînnoită a păcatelor şi o agravare a vechilor vicii trezite, astfel încât atunci când va muri, îşi va procura suferinţă mai mare pentru viaţa de apoi.

71. Reîncarnările au loc şi din paradis şi din Ceruri. Astfel de suflete sunt apoi mai ocupate cu cele spirituale, decât cele care au venit din iad. De fapt, unii dintre aceştia din urmă repetă testul reîntrupării de mai multe ori, dar acest lucru nu se întâmplă niciodată de mai mult de douăzeci de ori, deoarece între o întrupare şi alta trec câteva sute de ani, uneori o mie şi chiar mai mult.

72. Acum se pune întrebarea: *„De ce se reîncarnează spiritele din paradis, din moment ce, cu siguranţă, lor le merge mult mai bine decât pe Pământ?"*. – Vedeţi, această întrebare este importantă şi, prin urmare, merită toată atenţia. Spiritele Cerului însele se roagă pentru reîncarnare, întrucât sunt de bună părere că cu discernământul pe care îl au acum, doresc să se dezvolte mai departe pentru a avansa mai repede şi, într-adevăr, vor avansa. Ele cer să aibă acei părinţi care să-i crească bine şi să-i educe şi formeze pe prin şcoală. Şi această cerere le este acordată. Doar că acum vine Biserica cu stupizenia ei, şi Statul cu instituţiile sale infernale şi îi ruinează pe oameni de sus până jos. Şi astfel s-a întâmplat adesea ca spiritele să coboare din paradis pe Pământ pentru a avansa mai repede şi... rezultatul a fost iadul.

73. Acum să vorbim mai departe despre reîncarnările din cele trei Ceruri. – În toate cele trei Ceruri, spiritele trăiesc într-o fericire niciodată imaginată. În al treilea, fiind cel mai înalt, acolo fiii Cerului sunt deja zei, fiind capabili să realizeze totul, deci şi să creeze lumi şi să le populeze cu spirite din sfera lor, dar evident, întotdeauna în acord şi cu cooperarea Voinţei Mele. Şi îi vedeţi şi pe aceştia coborând pe pământ, reîncarnându-se, dar aproape întotdeauna în familii foarte sărace, astfel încât, prin trudele unei vieţi întregi, necazuri, lipsuri şi suferinţe, să poată crea astfel noi realizări spirituale care sunt incomparabile în frumuseţe şi splendoare.

74. Cu siguranţă, sunt şi unii care eşuează calea aici şi sfârşesc prin a deveni nefericiţi, dar Eu îi ajut pe cât posibil, ca să ajungă pe căi mai bune. Dar dacă umblă nebuneşte pe căile lor false şi nu se lasă treziţi de nimic şi nu se lasă abătuţi de la părerile şi căile greşite ale vieţii, atunci după moarte, prin mila Mea, ei devin conştienţi de scopul pentru care au venit pe pământ, cum au trăit şi au urmat acele căi greşite şi că, în loc să câştige, doar au pierdut.

75. Unii se acuză îngrozitor, alţii apucă mâna întinsă de prietenii spirituali şi se străduiesc să remedieze rapid ceea ce a avut un rezultat nefericit; alţii, în schimb, se blestemă pe ei înşişi şi merg spre propria lor soartă.

76. Aşadar, vedeţi cum este prevăzut cu reîncarnările, întrucât sunt derivate din cauze diferite. Într-una reuşesc să progreseze, în alta nu, deoarece este vorba despre aceasta: dacă omul înţelege sau nu ajutorul oferit.

77. Dacă un spirit extrem de avansat se reîntrupează, meritele sale deţinute până atunci vor fi puse în rezervă pentru moment şi le va primi înapoi doar când va urca din nou pe aceeaşi treaptă, dublându-şi astfel meritele şi deci şi bucuriile spirituale.

78. Intervalele de timp dintre o reîncarnare şi alta sunt diferite: unii au harul de a se reîncarna imediat, deoarece depinde de circumstanţe, apoi de rugăciuni inflexibile, în plus de atât, de coincidenţe pe care ele însele nu le-au cauzat, altfel, se poate presupune că timpul este între imediat şi până la 2000 de ani sau chiar mai mult, deoarece circumstanţele sunt întotdeauna decisive atunci când trebuie şi pot avea loc. Dacă un spirit avansat nu mai vrea să meargă pe pământ, nimeni nu-l poate obliga să o facă.

79. Faptul că progresul spiritelor este promovat doar prin reîncarnare este o opinie complet eronată, căci ar fi o tristă mărturie a Omnipotenţei Mele divine, dacă nu aş şti să conduc spiritele înainte într-un alt mod! – Eu vă spun: această credinţă dezastruoasă nu a venit de la Mine, din Adevărul etern, ci din înţelepciunea (falsă) a maeştrilor hinduşi (Mahatma), cu care ei au prestabilit să atingă progresul într-o eternitate, adică în nenumărate milioane de ani! În schimb, un copil care crede în Mine, Hristos, realizează acest progres în câţiva ani de viaţă pământească, şi aceasta prin iubire.

80. Sinucigaşii, care, forţaţi de evenimente, recurg chiar la uciderea lor însăşi, mai devreme sau mai târziu, în funcţie de circumstanţe, vor avea harul de a se întoarce în trup şi de a repara ceea ce au greşit.

81. Convingerea că cineva poate avansa spiritual doar prin reîncarnări frecvente pe Pământ este o greşeală imensă! Cu siguranţă este admisă, dar nu este o condiţie prealabilă pentru ca reîncarnarea să aibă loc pentru înnobilarea sinelui păcătos şi pentru progresul în plan spiritual, deoarece se poate continua în tărâmul spiritual şi fără reîncarnare pe pământ. Deci karma nu este un motiv pentru reîncarnare.

82. Dacă reîncarnarea ar fi o condiţie prealabilă fără de care cineva în tărâmul spiritelor nu ar putea avansa, atunci cei reîncarnaţi în Europa în secolul al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea (pe vremea lui Schumi) ar fi dobândit în mare parte iadul ca progres al lor, întrucât în acest timp Europa a fost şi este centrul cultural al diavolismului infernal sau al făcătorilor demonici.

83. Faptul că religia hindusă, care face ca întregul progres spiritual al omului să depindă doar de reîncarnări frecvente, este foarte dezastruoasă pentru credincios, acest lucru se poate observa din faptul că ei speră să progreseze (doar) de la o reîncarnare la alta, altfel ar trăi pur şi simplu fără speranţă. Prin urmare şi progresul lent al indienilor în tărâmul spiritual, căci ei consideră întreaga eternitate ca pe un progres lent în domeniul spiritual.

84. În ceea ce priveşte amploarea reîncarnării, ceea ce cineva era înainte şi ce vrea să fie acum pe Pământ, nu se poate da un răspuns prestabilit. Unii trăiesc conform pasiunilor lor şi se întorc pe pământ cu acestea pentru a le avea din nou; – alţii care vor să progreseze spiritual, aleg o poziţie umilă faţă de cum erau înainte, pentru a se smeri mai mult; – regii devin ţărani şi meşteşugari; – erudiţii care vor să-şi umilească aroganţa erudită cer să se nască într-o familie care nu le poate permite să studieze; – preoţii care anterior predicau erezii, după convertirea lor, cer şi ei condiţii foarte precare pentru a-şi suprima lăcomia, ambiţia şi setea de dominare, şi să nu vină în astfel de condiţii în care să răspândească din nou învăţături eronate; – patriarhii, profeţii şi alţi oameni spirituali similari aleg de obicei sărăcia pentru a nu cădea în întunericul spiritual, dar nu reuşesc întotdeauna, pentru că ceea ce nu vor ei înşişi, vor părinţii sau protectorii lor, şi uneori şi impulsul lor către educaţia superioară, iar apoi ajung adesea în haita de lupi, unde decad spiritual.

85. Păcătoşii incorigibili sunt de obicei aduşi în condiţii de viaţă mizerabile, astfel încât să nu găsească atât de uşor ocazia de a-şi trezi din nou acele vicii şi depravări latente şi să-şi construiască un nou iad, mai mare decât primul.

86. Reîncarnările au loc la toate popoarele şi în toate religiile, nu doar la unele, dar nu la fel de pronunţat ca la creştini şi budişti. Motivul pentru care reîncarnările au loc chiar şi printre păgâni şi naţiunile înapoiate, este dorinţa intensă de a trăi din nou ca om printre urmaşii săi. – În caz contrar, se reîncarnează de obicei în condiţii religioase mai bune pentru a realiza prin aceasta un progres.

31/10 - Reîncarnarea ca pedeapsă pentru viețile anterioare trăite în păcat

Graz, 26 aprilie 1901

87. Fiecare om este un produs al propriilor acţiuni provenite din viaţa sa anterioară, pe care hinduşii o numesc „karma”, care înseamnă „acţiune”. Totuşi, aceste acţiuni nu trebuie să provină întotdeauna dintr-un fapt anterior, din cauza căruia cineva se reîncarnează în condiţii din ce în ce mai mizere, ci depinde de diverse circumstanţe, de care nici măcar Mahatmii hinduşi nu sunt conştienţi, pentru că ei, fără a crede în Isus, nu pot să se înalţe la Cerul suprem.

88. Reîncarnările sunt provenite din perspective diferite pe care numai Cel care le guvernează le cunoaşte, deoarece sufletele nu pot intra în trup de la sine, ci aceasta este o permisiune de la Dumnezeu. Dacă sufletele s-ar putea reîntrupa singure, atunci un nou-născut ar avea aceeaşi judecată, aceleaşi cunoştinţe şi facultăţi, ca un spirit care este *creativ* în tărâmul spiritelor.

89. Dacă unul sau ambii părinţi păcătuiesc într-un fel sau altul împotriva lui Dumnezeu, împotriva oamenilor şi a animalelor, ceea ce necesită o pedeapsă aspră pentru aroganţă, răutate sau împietrire a inimii, atunci se întâmplă ca astfel de creaturi nefericite să le fie drept copii pe care îi văd şi, în felul acesta, suportă consecinţele pentru tot restul vieţii lor şi, de fapt, aceasta este apoi o pedeapsă de la Dumnezeu.

90. Cât despre copiii veniţi pe lume orbi, surdo-muţi sau suferind de alte boli, imediat după naştere, ei nu sunt victime nevinovate ale părinţilor pedepsiţi prin astfel de mijloace, ci aceşti copii sunt prizonieri pentru viaţa lor trecută în trup şi în spirit şi, de aceea, suferă pentru păcatele vieţii lor anterioare şi astfel sunt îmbunătăţiţi şi purificaţi pentru o viaţă spirituală viitoare mai înaltă.

91. Din această iluminare a Mea pe deplin adevărată asupra modului în care pedepsesc părinţii şi copiii pentru păcatele lor, trebuie să învăţaţi să înţelegeţi cum trebuie să trăiţi pentru a apărea drepţi în ochii Mei şi pentru a fi protejaţi de relele pedepsei.

31/11 - Aşa-numiţii „însemnaţi", ca pedepsiţi, nu trebuie să fie badjocoriţi

Graz, 30 octombrie 1902

92. Expresia populară *„este un om însemnat"* caracterizează acele persoane care au un semn sau un defect pe corpul lor. Nu v-aş face cunoscuţi pe aceşti nefericiţi, dar o fac ca pildă de avertizare pentru voi toţi, atât cei însemnaţi, cât şi cei neînsemnaţi, pentru ca primii să recunoască faptul că trăiesc o reîncarnare pedepsitoare, în schimb, ceilalţi să ia un exemplu pentru a se proteja de păcatele care se află în *„Cartea de rugăcini"* şi aici, în **Teozofia creştină**, pentru a nu apărea într-o reîncarnare viitoare din nou ca „însemnat", ca prizonier vizibil al vieţii trecute. – În acelaşi timp, vă avertizez cu seriozitate să nu le reproşaţi unor astfel de persoane însemnate imperfecţiunile lor fizice într-un mod batjocoritor sau răutăcios, nici să le vorbiţi în acest fel, deoarece procedând astfel, ştiţi imediat: în următoarea reîncarnare voi înşivă veţi veni pe lume ca „însemnaţi", pentru păcatele comise acum.

31/12 - Părinţii ar trebui să reflecteze asupra păcatelor lor, dacă au avut un copil însemnat

Graz, 30 octombrie 1902

93. Unii părinţi nu ştiu de unde vine faptul că au fost binecuvântaţi cu un copil „însemnat", crezând că nu au păcătuit niciodată. Aceşti părinţi trebuie să-şi cerceteze cu atenţie întreaga viaţă şi vor găsi cu uşurinţă păcatele şi când şi cum le-au comis. Dar dacă nu le vine în cap nimic, atunci este dovada că le-au uitat; dar nu şi Eu, care am fost luat în derâdere într-o astfel de fiinţă atât de săracă! – De fapt, ceea ce faceţi copiilor Mei, Mie Îmi faceţi, care sunt viaţa în fiu! – Prin urmare, gândiţi-vă bine înainte de-a Mă lua în derâdere şi de-a Mă ridiculiza ca Dumnezeul şi Judecătorul vostru inabordabil în cei mai săraci! Cu siguranţă vă voi găsi la timpul potrivit.

31/13 – După fructe se cunoaşte pomul

Graz, 30 octombrie 1902

94. Viaţa umană este lupta dintre bine şi rău, iar în funcţie de direcţia în care se înclină omul, va primi semnele spirituale şi vizibile caracteristice ale acesteia.

95. Un om care înclină spre bine, chipul său devine o oglindă a sufletului binevoitor, iar din ochii săi radiază Lumina divină a bunătăţii şi a amabilităţii. Corespunzătoare acestora sunt şi virtuţile sale, căci despre orice va vorbi doar despre bunătate şi despre a fi binevoitor.

96. În schimb, faţa unui om rău, la fel ca şi ochii săi, sunt semnul exterior al recunoaşterii devalorizării sale interioare şi al virtuţilor sale rele şi nu este greu de ghicit al cărui spirit este. Prin urmare, înnobilaţi-vă sufletul, pentru ca Lumina divină a Iubirii să strălucească din ochii voştri

spre toţi oamenii şi să-i puteţi primi cu iubire în cercul vostru şi să-i faceţi fericiţi cu bunătatea voastră! Amin!

31/14 -Motivul naşterii celor orbi

Graz, 23 iunie 1902

97. Venirea pe lume orb este o pedeapsă de la Dumnezeu pentru oamenii care au comis ei înşişi o cruzime orbind animale sau oameni, iar aceasta le revine ca o compensaţie divină în reîncarnare. Sau, dacă astfel de oameni, ca părinţi, au copii, aceştia din urmă se nasc orbi; evident, un astfel de copil născut orb în viaţa sa anterioară nu a fost de cea mai bună calitate, motiv pentru care trebuie să experimenteze o pedeapsă care ispăşeşte cruzimea trecutului său.

31/15 - Orb de un ochi, strabism, privire rea

Graz, 30 octombrie 1902

98. *A fi orb de un ochi* nu este un defect congenital, totuşi de obicei se dobândeşte mai târziu în urma unei nenorociri, cu toate acestea este o pedeapsă prin reîncarnare pentru o greşeală comisă în viaţa anterioară faţă de un om sau chiar faţă de animale care, prin aceasta, şi-a pierdut un ochi, orbindu-l cu perfidie!

99. *Strabismul*, este pedeapsa pentru folosirea ochilor în scopuri păcătoase.

100. *Privirea rea* vine din răutatea sufletului unui spirit reîncarnat din al doilea iad, care în viaţa sa trecută a fost nemilos şi impasibil faţă de ceilalţi.

31/16 – Piticii

Graz, 13 martie 1901

101. Piticii sunt oameni a căror viaţă anterioară a fost minunată. Ei erau figuri frumoase, mari şi bine conturate în toate părţile, prin urmare, datorită superiorităţii lor fizice au devenit mândri şi, în acelaşi timp, aroganţi.

102. În tărâmul spiritelor, iau forma şarpelui sau a leului, iar când se reîncarnează, trebuie să ia forma opusă vieţii lor anterioare, pentru a se smeri.

103. Forma gigantică a unui om nu este o pedeapsă, ci o înfăţişare naturală; nici dimensiunile inegale ale copiilor nu sunt o pedeapsă.

31/17 - Infirmii

Graz, 13 martie 1901

104. Oamenii cu talente lăudabile, cu multă înţelepciune, cu puţină sau deloc credinţă, când mor ajung în al doilea iad. Acolo iau forma acelor animale care le satisfac pasiunile, mai presus de toate şi trăiesc timp de secole în această viaţă infernală săracă a lor.

105. Astfel de oameni sunt infirmi spirituali şi, în ciuda înţelepciunii lor şi a talentului lor puternic, sunt fiinţe foarte respingătoare; celelalte spirite se îndepărtează de ele, pentru că au un comportament perfid, fals şi dezgustător. Ei copleşesc pe ceilalţi cu înţelepciunea lor fragilă şi sunt foarte înţelepţi şi spirituali în toate discursurile lor.

106. Ei nu se îmbunătăţesc, ci rămân în fiinţa lor. Din acest motiv îi las să se reîncarneze, pentru a încerca cu ei o nouă probă a vieţii. Unii se îmbunătăţesc, alţii nu. Înţelepciunea lor ascuţită, adesea însoţită de ateism, este semnul distinctiv al spiritului lor interior.

107. Cu toate acestea, acest spirit (interior) nu este nici spiritul lui Dumnezeu, nici spiritul sufletului, ci un fluid al înţelepciunii provenit din viaţa anterioară, care rămâne ataşat de suflet şi îl controlează. – Veţi întreba: *„Cum se întâmplă asta? Nu putrezeşte toată înţelepciunea lumească odată cu creierul de carne, din moment ce nu există nimic din spiritul iubirii în ea?* . În acest moment trebuie să vă dezvălui un secret, astfel încât să evitaţi „înţelepciunea".

108. În om, înţelepciunea fără iubire este un aer spiritual întunecat şi îl reprezintă pe Satan, care este tatăl său. Acest Satan cu înţelepciunea lui este în voi un pol opus faţă de Mine şi rămâne aşa, pentru că este esenţa spirituală care locuieşte în partea de cap a sufletului. De îndată ce copilul începe să se dezvolte spiritual, atunci şi înţelepciunea se trezeşte în el şi începe să-l regenereze

rapid conform acestei înţelepciuni; şi întrucât vechile vicii şi pasiuni ale înţelepciunii intelectuale încă dorm în această înţelepciune începeţoşată, atunci nu este nevoie de mult, iar omul devine din nou extraordinar de perspicace cu cuvinte tăioase şi mentalitate ateistă, aşa încât nu se poate găsi cu uşurinţă punctul slab unde să-l prinzi.

109. Eu fac ca astfel de oameni să crească infirmi în spiritul iubirii, – chiar şi urâţi fizic, cu picioare mici şi trupul lung, sau cu picioare lungi şi trupul mic, cu faţa deformată, cu un cap mare, etc.; prin urmare, cu semnele fizice ale schilozilor, acele semne ale modului în care apar ei în interior, spiritual, înaintea Mea.

110. Aş mai avea multe de comunicat, dar în ce scop? Gândiţi-vă că cei infirmi spiritual vă par ca infirmi fizic şi atunci veţi deveni înţelepţi în spiritul iubirii, ca să puteţi deveni chipuri spirituale ale lui Dumnezeu.

31/18 – Motivul şchiopătării şi al membrelor răsucite

Graz, 30 octombrie 1902

111. *Şchiopătatul*. - Această pedeapsă a reîncarnării îi afectează pe cei care în viaţa anterioară, din răutate sau din orice alt motiv, au fost responsabili de faptul că aproapele lor a devenit şchiop.

112. *Picioare sau mâini răsucite* . – Aceste defecte şi imperfecţiuni nu apar ca defecte congenitale, pentru că copiii vin pe lume fără defecte, ci apar mai târziu dintr-un motiv sau altul; şi totuşi sunt întotdeauna pedepse pentru păcatele comise în ultima întrupare.

113. Astfel de defecte fizice sunt datorii care trebuie plătite pentru batjocura rău intenţionată, prin mutilarea cu rea intenţie a unei persoane, a unui copil sau a unui adult, acest lucru are puţină importanţă, deci şi cruzimea faţă de animale în această direcţie. Aşadar, ca fiinţe umane, fiţi miloşi şi plini de compasiune, ca să nu suferiţi astfel de pedepse odată cu reîncarnarea! Învăţaţi-vă copiii să fie blânzi, plini de compasiune şi caritabili faţă de orice animal şi creatură mică şi fiţi voi înşivă modelul de iubire şi milă pentru copiii voştri, pentru ca ei să vă urmeze exemplul în viaţă şi să fie fericiţi în lume.

31/19 - Motivul cocoşaţilor

Graz, 26 aprilie 1901

114. În ziua de azi sunt văzuţi mulţi oameni cocoşaţi, dar cândva nu era aşa, deoarece cauzele nu erau atât de puternice ca acum.

115. Din punct de vedere medical, există diferite cauze cărora li se atribuie faptul de a fi cocoşaţi. Din punctul Meu de vedere, însă, cauzele sunt spirituale, pe baza cărora apar cele materiale. Eu ştiu exact tot ce îl aşteaptă pe omul întrupat şi, de aceea, în acest scop adaug cocoaşa acelor suflete care trebuie să ispăşească păcatele vieţii trecute prin daune fizice.

116. Părinţii care au copii cocoşaţi nu ar trebui să se întristeze din această cauză, deoarece fie ei înşişi sunt vinovaţi de asta, fie aceşti copii sunt o binecuvântare pentru ei într-un fel sau altul. Într-adevăr, niciun copil nu vine pe lume cocoşat, pentru că sufletele nu sunt cocoşate, dar *„nu există efect fără cauză”,* şi aşa este şi aici, şi numai Eu ştiu cui permit să se manifeste efectul.

117. Există suflete care, în trupul de carne, folosesc frumuseţea înfăţişării lor ca momeală pentru acţiunile lor nespirituale şi astfel sunt complet împovărate de păcate, iar pe lângă aceasta îşi imaginează altceva şi... aşa ajung în tărâmul spiritului. Prin urmare, astfel de suflete nu pot fi vindecate cu cuvinte raţionale, deoarece sunt pline de închipuiri deşarte cu privire la frumuseţea lor fizică. Ce altceva se poate face cu ei decât să fie lăsaţi să intre din nou în trup, dar în condiţii care să-i facă să experimenteze exact opusul vieţii lor anterioare? Cu trupul desfigurat, ei sunt o batjocură pentru ceilalţi şi un obstacol pentru ei înşişi, adică de-a reprezintă ceva special şi în felul acesta, învaţă mai presus de toate smerenia şi, din acest motiv, pentru ei a fost stabilită reîncarnarea.

118. Dacă, totuşi, astfel de suflete pedepsite nu devin umile, ci mai degrabă mândre, atunci, după moartea lor trebuie să se întoarcă din nou acolo, dar să intre în trup într-o stare şi mai mizerabilă, pentru că acum vor trebui să-şi ispăşească păcatele pentru două întrupări. Astfel

pedepsesc sufletele fără să le apar cu puterea cuvântului legii şi să le anunţ judecata. Ei trebuie să ispăşească judecata atât de des, …pedeapsa, şi atât de mult timp, …până când se vor smeri. Aşadar, feriţi-vă de vanitate, de superioritatea voastră fizică, ca să nu deveniţi prizonieri ai propriei voastre vanităţi şi al imaginaţiei voastre arogante!

31/20 – De ce există cretini?

Graz, 23 octombrie 1900

119. Omului i s-a dat libertatea în viaţă, aşa încât să poată deveni bun sau rău. Prin urmare, fiecărui om, conform deliberării divine, i se dă acea libertate care, după bunul său plac, îi permite să se înalţe la rang de divinitate sau să degenereze în diavol.

120. Mulţi oameni (copii-spirite) vin pe pământ să Mă găsească pe Mine, Tatăl şi Creatorul lor, iar unii Mă găsesc cu adevărat; totuşi, unii cad în materie, nu cred în nimic, devin atei şi, cu odată cu aceasta, „animale" prin împietrirea (inimii) şi a pasiunilor, într-atât încât se degradează mai rău decât animalele. Există două moduri prin care un om devine un animal spiritual:

- I) unii sunt recrutaţi dintre acei oameni care în alte timpuri au trăit ca mari spirite nobile în alte lumi stelare sau (dintre oameni) care au trăit deja pe Pământ o dată sau de două ori;

- II) aceştia din urmă, dintre oameni care pentru prima dată şi-au croit drum pe Pământ prin regnul mineral, vegetal şi animal şi au atins demnitatea de fiinţă umană.

121. Dacă astfel de oameni de pe Pământ s-au debarasat de orice credinţă şi în locul acesteia au acceptat caracteristici animalice şi non-spirituale, de exemplu în viaţa lor sexuală, ca oameni lacomi, băutori etc., sau chiar au dus o viaţă publică imorală spre distracţia altora, fie ca dansatori sau balerini, vânători de cântece cu conţinut care induc păcatul, scriitori de cărţi corupte din punct de vedere moral sau astfel de pictori, artişti, etc., când aceşti oameni mor, ei iau forma unor animale în tărâmul spiritual, adesea cu o natură rea, – după un lung timp îi fac să se întrupeze din nou, şi iată că vin pe lume acei idioţi care sunt pe jumătate animale şi pe jumătate oameni, pentru că în ei locuieşte prea puţin sau chiar deloc Duhul lui Dumnezeu. Dacă este vorba de ultima variantă, atunci ei se află la un nivel inferior animalelor şi nu pot scoate un sunet rezonabil de la sine, pentru că *Dumnezeu ca dătător de cuvinte,* lipseşte în ei. Ei sunt o jucărie pentru toţi, o povară pentru ei înşişi şi adesea periculoşi pentru oameni.

122. Părinţii care primesc astfel de idioţi sunt foarte nefericiţi, dar ei înşişi sunt vinovaţi pentru aceasta: fie cu batjocura (în vieţile anterioare) faţă de astfel de fiinţe sărace, fie prin vreun alt neajuns faţă de Dumnezeu sau faţă de oameni sau faţă de astfel de fiinţe nefericite. Părinţii care nu au păcătuit niciodată împotriva acestora nu sunt pedepsiţi prin astfel de mijloace.

123. După moartea sa, un cretin trebuie să se reîncarneze după un anumit timp, pentru a deveni un om înzestrat cu intelect şi educaţie, deoarece reîncarnarea ca idiot a fost o pedeapsă pentru suflet, care este spre badjocura oamenilor, următoarea încarnarea îi redă demnitatea de om. În Ştiria, patria idioţilor, acolo ei se numesc „todel", în Carintia „tocker".

31/21 - Idioţii şi retardaţii

Graz, 30 octombrie 1902

124. Dintre aceste sărmane făpturi menţionate, care adesea râd privindu-vă rânjind, există multe în Alpii orientali germani. Originile lor sunt foarte triste. – Dacă aţi avea în faţă imaginea ultimei întrupări a unui astfel de idiot pe jumătate animal, aţi vedea un om excelent, foarte educat, atât de mult încât într-o zi a impresionat lumea cu talentul său, cu sclipirile sale de geniu şi capacităţile sale intelectuale. De fapt, viaţa sa intelectuală anterioară a fost similară sau aproape aceeaşi cu cea a unui idiot (spiritual), iar acolo veţi găsi informaţii suplimentare şi mai precise despre aceasta. Cel care odinioară sărea cu picioarele delicate pe scenă sau în sălile de bal, acum merge jalnic şi cu picioarele grele şi adesea bâlbâie câteva cuvinte abia inteligibile; după ce a trăit ca un animal, a murit ca un animal, şi a devenit un spirit-animal care s-a întors din nou în lume reîncarnat ca om-animal!

31/22 - Clovnii pământeni devin idioţi rânjitori

Graz, 30 octombrie 1902

125. Râsul rânjit se găseşte mai ales printre cretini şi idioţi, iar ei reprezintă pe fostul prost Augustus al circurilor [103]* (*Augustus al circurilor este numele străvechi atribuit acelui personaj de circ care are sarcina de a distra spectatorii. În general îmbrăcat într-un mod amuzant, este denumit şi clovn, dar şi cu sinonimul de bufon.) şi al glumelor teatrale, care cândva gâdila şi excita muşchii râzători ai spectatorilor, iar acum, în schimb, râd rânjind, astfel încât orice om raţional se îndepărtează repede de ei, astfel încât să nu se apropie de el cu prostia lor rânjitoare. – Din aceasta puteţi învăţa cât de mulţumit sunt de voi când aplaudaţi astfel de glumeţi la teatru, la circ sau cântând cântece în public şi îi ajutaţi să devină unul dintre cele mai mari animale ale iadului după moartea trupului lor, deoarece astfel de distracţii, glume şi cântece glumeţe sunt cele mai înalte şcoli de deteriorare morală.

31/23 – Idioţi şi genii în aceeaşi familie şi cauza oamenilor proşti

Graz, 30 octombrie 1902

126. *Idioţi si genii in aceeaşi familie* . – Această excepţie provine din următoarele:

- I) idioţenia este o vină a părinţilor, deci o pedeapsă, atât a vieţii anterioare, cât şi cea prezentă. Chiar şi în beţie se generează copii idioţi ca pedeapsă, deoarece generarea unui copil este generarea unui copil al lui Dumnezeu, deci un act sacru. În schimb, voi practicaţi de multe ori acest act mai brutal decât cel mai comun animal şi, prin urmare, pedeapsa.

- II) geniul este în schimb o persoană avansată spiritual din trecut care s-a reîntrupat în aceeaşi familie; ceea ce se întâmplă adesea la cererea acelui spirit.

127. *Prostia* este o pedeapsă pentru tratarea prea neruşinată şi disprețuitoare a vecinilor cu aşa-numita limbă lungă şi ascuţită cu care îşi tratează aproapele cu o înţelepciune rafinată, prin care este badjocorit, ironizat şi tratat nedrept (prin zvonuri) ca o fiinţă inferioară prin înţelepciunea isteaţă, care apoi este transformată în idioţenie în următoarea încarnare.

31/24 – Motivul celor cu cap mare sau guşă

Graz, 30 octombrie 1902

128. *Cap mare*. Oamenii cu un cap proporţional prea mare sunt de obicei pedepsiţi pentru păcatele din viaţa lor anterioară în reîncarnarea lor actuală. Badjocura şi disprețul din trecut sunt acum pedepsite. – Gâtul gros nu este o pedeapsă.

129. *Guşa*. – Guşa este considerată ştiinţific a fi cauza mineralizării apei. Această opinie este cu siguranţă corectă, dar ea impune şi o pedeapsă spirituală pentru păcatele comise şi mai exact pentru batjocură şi insulte, fie de către părinţi, fie prin ei înşişi. Însă şi păcatul din viaţa anterioară este pedepsit ca o pedeapsă în reîntrupare, dacă nu a fost ispăşit în timpul vieţii (anterioare).

31/25 – Motivul persoanelor care nu aud sau surde

Graz, 27 mai 1901

130. Oamenii care îi invidiază la alţii pentru cunoştinţele lor pe care le-au dobândit prin merite spirituale, prin şcoală şi educaţie, sau prin dobândirea spontană a acestora, sunt oameni care sunt invidioşi şi mândri şi plini de bucurie răutăcioasă, deoarece îi invidiază pe alţii pentru ceea ce ei nu au sau nu pot avea.

131. Totuşi, întrucât cunoaşterea poate fi dobândită doar prin învăţături scolastice sau prin educaţia care se aude vorbind, iar apoi relaţionează cu alţii prin vorbire, de unde şi karma ca un astfel de om invidios ar trebui să fie lipsit de acel organ care i-ar permite să asculte cunoştinţele altora sau să le expună propriile lor cunoştinţe.

31/26 – Motivul oamenilor muţi

Graz, 27 mai 1901

132. Mulţi oameni au acea mare lipsă de respect de a nu acorda nimănui dreptul de a vorbi sau de a-şi exprima propria opinie şi vor să fie pretutindeni dominanţi şi stăpâni ai

opiniilor. Indiferent dacă acesta corespunde adevărului sau nu, ei îl oprimă cu înverşunare, fiind o chestiune de importanţă minoră pentru ei, în timp ce opinia lor personală este pretutindeni exaltată, iar superioritatea oratorică este principalul lucru. Astfel de campioni ai cuvintelor şi limbajului sunt pedepsiţi cu o reîntrupare ca muţi, astfel încât aroganţa lor de a se simţi primii, predominanţi şi stăpâni peste tot, trebuie să stea acolo ca ultimi şi muţi. Aceşti muţi au o mare dorinţă de a vorbi, dar sunt constrânşi să ispăşească înţelepciunea lor intelectuală care odinioară triumfa cu aroganţă asupra semenilor lor, prin umilinţa înjositoare a tăcerii şi acceptarea a totul. Prin aceasta, ei sunt vindecaţi de aroganţa lor care ar vrea să domine opinia umană, iar astfel sunt adaptaţi pentru progresul spiritual.

31/27 – Motivul pentru care surdo-muţii nu trebuie niciodată disprețuiți

Graz, 27 mai 1901

133. Omul nu trebuie niciodată să includă pe bieţii surzi sau muţi în sfera sa de dispreţ, permiţându-şi să facă glume şi tot felul de prostii cu astfel de oameni care trăiesc în pedeapsa divină sau să-i asuprească neîncetat.

134. Mâna Mea pedepsitoare este cu siguranţă indulgentă faţă de astfel de oameni răi şi lipsiţi de iubire, dar nu rămâne inactivă. Fie sunt pedepsiţi deja în această viaţă, fie în reîncarnare, astfel încât ei înşişi trebuie să sufere aceleaşi păcate din timpul vieţii lor, din cauza disprețuirii, denigrării şi asupririi altora, fie în glumă sau pentru câştig personal.

135. De aceea, fiecare să se gândească bine la ceea ce face, ca să nu culeagă ca răsplată ceea ce a semănat.

31/28 – Coresponsabilitatea mamei şi a tatălui în dezvoltarea copiilor şi a fizionomiei

Graz, 30 octombrie 1902

136. Comportamentul mamei în prima perioadă a sarcinii joacă un rol important, deoarece bebeluşul este încă în formare. Sufletul copilului este ca o fiinţă în contact spiritual cu sufletul mamei, aşa că mama trebuie să-şi acorde maximă atenţie sieşi în timpul sarcinii, pentru a nu greşi, greşeli care apoi devin vizibile la copil material la exterior, sau înnăscute, operând spiritual şi sufleteşte.

137. Copilul, prin sângele din care este alcătuit, primeşte caracteristicile şi pasiunile mamei; caracteristicile şi pasiunile tatălui (le avea) mai ales prin spiritul de efuziune al tatălui în apropierea mamei, întrucât sufletul copilului absoarbe totul şi foloseşte totul pentru a construi trupul copilului şi pe sine!

138. Dar dacă mamei îi place foarte tare o persoană şi se opreşte cu privirea mult timp asupra ei, atunci sufletul copilului devine ca şi cum ar fi hipnotizat de gândurile şi simţurile mamei şi, întrucât gândurile şi simţurile formează corpuri spirituale în creierul mamei, atunci sufletul copilului primeşte mai mult sau mai puţin impresia că imită această figură atât de acut fixată, pe care o consideră un model al mamei şi astfel copiii capătă chipul unor oameni renumiţi, sau cu buză de iepure[104]* (*Buză despicată: malformaţie în mare parte congenitală a buzei superioare care are o fantă verticală în partea de mijloc; afectează rareori buza inferioară.), cu faţa asemănătoare animalelor, dar şi cu diferite malformaţii care puteau fi cu uşurinţă evitate, dar şi cu cele mai magnifice formaţiuni ale capului şi ale feţei, dacă obiectul de care s-a îndrăgostit este un alt copil sau chiar o imagine pictată.

139. Formaţiunile corpului sunt adesea responsabilitatea mamei. Aşadar, mamelor: fiţi atente, ca să trăiţi în condiţiile conform îndrumărilor Mele şi lăsaţi-vă ochii să se desfăteze doar cu lucruri minunate şi sublime! Tristeţea extremă a „Celor şapte dureri ale Mariei” [105]* (*Cele şapte dureri ale Mariei, este un cult al Maicii Domnului Îndurerate, originar de la sfârşitul secolului al XI-lea şi autorizat în 1904 de Papa Pius al X-lea, cu utilizarea a şapte scene dureroase din Evanghelie indicate în recitarea Rozariului catolic.) le-a dat deja multor copii fizionomia tristeţii. – Prin urmare, fiţi atente! Căci capul, ochii, urechile, nasul, faţa etc., pot deveni frumoase sau urâte prin privire, în funcţie de ceea ce o absoarbe pe mamă. Mama este designerul, sufletul copilului este arhitectul conform designului.

140. Chiar şi pentru formarea creierului şi inteligenţa copilului, părinţii sunt modelul sufletesc al copiilor lor. – După cum se relatează în cartea *„Triumful procreaţiei”* (capitolul 24), copilul primeşte o parte din spiritul tatălui şi o parte din cel al mamei, iar împreună cu aceştia doi, sufletul copilului este în conexiune electrică constantă cu mama şi tatăl şi cu ceea ce mama şi tatăl se ocupă spiritual, astfel încât ajunge la suflet prin această conexiune electrică. Iată, de ce se întâmplă ca de la părinţi, acolo unde, de exemplu tatăl depune un efort deosebit în ştiinţă, copilul să primească fluxul spiritual al inteligenţei, de aceea, de obicei copii inteligenţi provin din părinţi inteligenţi, cu excepţia cazului în care, prin prostii sau greşeli ale părinţilor, binele este compromis sau chiar distrus cumva. Inteligenţa tatălui este deosebit de eficientă asupra copilului atunci când tatăl locuieşte lângă mamă, deoarece sufletul copilului, electric şi contemplativ (conştient şi inconştient), atrage spre sine structura inteligenţei tatălui şi, asimilând-o, o încorporează.

141. În schimb, dacă părinţii fac greşeli de viaţă în timpul sarcinii, atunci nu se mai poate vorbi de o inteligenţă înnăscută a copiilor. Ei devin produse obişnuite în care sămânţa răului a fost deja plantată.

142. Există totuşi excepţii, dar acestea sunt din nou de natură spirituală, iar acestea apar fie prin intermediul unuia dintre părinţi, fie printr-un ambient inteligent în care sufletul copilului vede doar nobilul şi sublimul, sau mai târziu prin trezirea inconştientă şi neîntreruptă a intelectului copilului, prin care acesta devine un copil inteligent. Aceasta deoarece omul absoarbe continuu pentru spiritul său sufletesc ceea ce i se oferă, din prima zi a concepţiei până la sfârşitul vieţii sale.

143. Prin urmare, dacă vreţi să aveţi copii frumoşi şi inteligenţi, trebuie ca voi înşivă să procedaţi aşa cum o cere formarea spirituală a copilului, deoarece totul depinde de părinţi în ceea ce priveşte formarea spirituală a copiii lor. Dacă părinţii trăiesc conform preceptelor Mele divine şi ştiu să folosească corect aceste precepte, ei vor avea copii aşa cum îşi doresc ei înşişi, pentru că sentimentele părinţilor asupra sufletului copilului sunt modelul pentru propria lor formare; iar dacă părinţii nu sunt frumoşi la înfăţişare şi trăsături, mama, printr-o imagine frumoasă şi dorinţa şi reflexia sau imaginaţia ei constantă, poate primi spiritual această imagine în sine, în convingerea fermă că va avea un copil asemenea imaginii pe care şi-o doreşte, poate duce la un fapt împlinit, întrucât procedând în acest fel, părinţii urâţi pot primi un copil frumos. Desigur, mama, în dorinţa şi reflexia ei, nu trebuie să se bazeze pe ea însăşi, ci şi să Mă roage pentru împlinirea dorinţei sale, iar această dorinţă se va împlini.

31/29 – Cleptomania este limitată cu încarnări în familii bogate

144. Unii oameni spun: *„Dacă mama fură ceva în timpul sarcinii, atunci copilul ei va deveni un hoţ!”*

145. Această părere este falsă! Faptul că părinţii hoţi îşi cresc copiii ca hoţi este firesc; şi faptul că părinţii cărora le place să fure nu îşi pedepsesc copiii dacă îşi însuşesc ceva ce aparţine altora, este în natura lucrurilor. Mic obicei, un fapt vechi, deja stabilit şi cunoscut de toţi în proverb.

146. Numai că aşa-numita *cleptomanie* se bazează pe un alt motiv, şi anume pe faptul că unii hoţi nu pot renunţa la obiceiul lor, nici ca persoane, nici ca spirit, prin urmare, din când în când se reîncarnează în familii bogate unde au de toate din belşug, astfel încât dorinţa de a fura să nu o simtă în ei, din moment ce pot să cumpere şi să aibă totul cu bani. Dacă se întâmplă totuşi, atunci există o poftă atât de mare de a fura, încât nici supraabundenţa nu-l poate împiedica complet şi totuşi, în orice caz, patima urâtă este scăzută.

31/30 - Reîncarnarea este acordată dacă este foarte dorită

Graz, 23 aprilie 1903

147. Există spirite care au un impuls atât de intens, corespunzător dorinţelor lor impetuoase de a se reîntrupa într-o (anumită) familie, încât nu nutresc şi nici nu au dorinţă pentru vreun un alt gând şi scop. Şi din moment ce nu se poate face nimic cu astfel de spirite,

atunci impulsul lor este satisfăcut şi ele intră din nou în trup. Uneori vechea viaţă de odinioară este continuată de aceşti indivizi, în timp ce alţii găsesc o altă direcţie introdusă de împrejurări care îi călăuzeşte pe căi mai bune, iar în acest fel este realizat un progres prin reîntrupare. Prin urmare, nimeni nu trebuie să judece problema în mod fals, deoarece nu depinde de Mine, ci de dorinţa şi impulsul explicit şi persistent al unui spirit, a ceea ce el decide, dacă să se îmbunătăţească sau să se înrăutăţească, deoarece Eu ţin cont de libertatea spiritului pe cât posibil.

31/31 - Al treilea sex: iubirea elenică

Graz, 13 martie 1901

148. Oamenii cu sângele fierbinte şi predispuşi iubirii sexuale împotriva naturii se găsesc în ţările calde. În ţările reci, o astfel de persoană este rară, deoarece clima o afectează.

149. Persoanele în care bărbatul doreşte un alt bărbat şi este îndrăgostit cu ardoare de el, sunt produsul nebuniei spirituale. La exterior, nimic special nu se observă la ei, dar diferiţi sunt în interior. Ei sunt voluptuoşi, nestăpâniţi şi au un impuls dezgustător spre conjuncţia carnală şi, mai exact, în direcţia opusă, deoarece pentru ei, naturalul nu are stimuli, iar unii chiar se tem de consecinţe (adică de procreare).

150. Astfel de oameni sunt greu de vindecat, pentru că sunt prea prinşi în goana sălbatică şi fierbinte pentru asta. Ei au nevoie de o reîncarnare în condiţii care pot conduce rapid la iubirea naturală, devenind rapid (sexual) maturi, debarasându-se astfel complet de viaţa anterioară nefirească şi devenind oameni normali.

31/32 - De ce vin hermafroditii pe lume?

Graz, 13 martie 1901

151. Fiecare om ar trebui să-şi înfrâneze poftele lascive cât mai mult posibil şi să nu le lase să zboare libere, ca să nu degenereze.

152. Hermafroditii [106]* (*Hermafroditism: prezenţa caracteristicilor ambelor sexe în acelaşi individ.) sunt oameni care au dus vieţi sexuale scandaloase în vieţile lor anterioare şi, în acele vieţi, s-au degradat la statutul de porci umani. Ajunşi în tărâmul spiritual, ei continuă să ducă aceeaşi viaţă cu spirite consimţitoare şi, mai exact, în cel mai abominabil mod. Forma lor fizică devine jumătate maimuţă, jumătate şarpe în urma reprezentării păcatului ereditar degenerat al desfrânării: maimuţă ca animal lasciv, şarpe ca analogie a şarpelui paradisiac al egoismului voluptuos.

153. Având în vedere că sufletul unei persoane licenţioase [107]* (*Licenţios: se spune despre o persoană marcată de dispreţ faţă de normele pudorii şi cumpătării.) nu este atât de uşor de îmblânzit, sexul trebuia îmblânzit prin reîncarnare, pentru a pune un puternic frâu impulsului impetuos spre lascivitate.

154. Prin urmare, aceasta este cauza naşterilor hermafrodite şi ar fi oportun să instruiţi astfel de oameni despre cum stau ei în această privinţă, ca să nu ajungă din nou nefericiţi în viaţa de apoi. Cel mai bine este să li se dea această explicaţie să o citească.

155. Faptul că apar atât de diferiţi în raport cu stimulul masculin sau feminin este din nou cauza faptului că erau de origine masculină sau feminină. Înclinaţia dă trăsătura echilibrului, prin urmare, mutilarea nu se extinde dincolo de limita sexului.

156. În ce priveşte impedimentul artificial (prin hipnoză), acesta nu este permis înaintea Mea, întrucât prin violenţă pot să îi schimb Eu însumi şi nu am nevoie de ajutoare. Eu vreau ca fiecare să-şi câştige propriul Cer, altfel nu va intra. Prin urmare, nu le furaţi Cerul!!! – Învăţăturile trebuie să aibă loc în stare de veghe!

157. Predispoziţiile unui bărbat către relaţia bărbat-femeie sau ale unei femei către relaţia femeie-bărbat sunt ambele libertine elenice.

31/33 - Reîncarnarea unui suflet masculin într-o femeie hermafroditǎ [108]*

(*O femeie hermafroditǎ poate avea simultan atât organe sexuale feminine, cât şi masculine bine definite sau poate fi într-o stare intermediară între cele două genuri sexuale, unul

dintre ele fiind mai pronunţat decât celălalt.)

158. O astfel de femeie (hermafrodită) este un bărbat ca suflet şi numai trupul de carne este feminin, pentru a exploata plăcerea prin intermediul lui.

159. Toţi aceştia sunt libertini (foste spirite bărbăteşti poftitoare) posedaţi de spiritele poftei. Îmbunătăţirea lor este în mare parte posibilă doar în lumea (pământeană), deoarece aici decenţa şi legea morală îi ţin în frâu. În tărâmul spiritual unde există libertate totală, lucrurile merg prost cu îmbunătăţirea unor astfel de suflete. Acesta este motivul pentru care aceşti bărbaţi-femei trebuie de pe pământ trebuie făcuţi atenţi cu privire la pericolul activităţii lor şi să fie instruiţi în toate, ca să nu mai ajungă din nou nefericiţi în viaţa de apoi.

31/34 - O dovadă validă a existenţei vieţii de apoi

160. Povestea în care Eu, Isus , am vrut să alung duhurile rele din cei posedaţi din ţara Gadarenilor [109]* (*Gadareni: locuitori ai oraşului antic Gadara, din Palestina. Aceasta făcea parte din Decapole (o confederaţie de zece oraşe formată după campania lui Pompei din 65-62 î.Hr., sub control roman, ca apărare împotriva arabilor şi evreilor); a fost distrus de Vespasian.)) (Matei 8, 28-32) .), vă arată că şi oamenii libidinoşi din tărâmul spiritual au aceleaşi vicii şi se deosebesc puţin de sufletele animalelor. Ei M-au implorat să-i las să intre într-o turmă de porci, ca să poată continua să trăiască conform înclinaţiilor şi dorinţelor lor senzuale; doar că porcii erau mai puri decât aceste spirite, aşa că porcii s-au înfuriat când spiritele au intrat în ei, au fugit direct în mare şi s-au înecat acolo, după care spiritele rele au fost din nou libere şi fără adăpost şi au fost nevoite să-şi caute din nou adăpost în altă parte, pentru că odată cu înecarea porcilor nu au găsit nici o uşurare la viciile lor.

31/35 - Transformarea sufletului în reîncarnare

161. Reîntrupările sufletului unui bărbat ca femeie, sau invers, ale sufletului unei femei ca bărbat, nu au loc în mod obişnuit; o excepţie se datorează doar celui de-al treilea sex, aşa cum s-a explicat mai sus (iubirea elenică - capitolul 31, 31 din această carte).

31/36 - Despre afirmaţiile false ale reîncarnărilor spiritelor parţiale

Zurich, 23 august 1904

162. Dragii Mei copii, există unii dintre copiii Mei care nu înţeleg corect învăţătura reîncarnării şi cred că există şi reîncarnări parţiale, adică spiritele elevate rămân în Cer în partea lor principala şi doar o parte din sinelui lor se reîncarnează şi doar aceasta vine pe Pământ; mai degrabă, că aceste spirite înalte îşi reîncarnează sufletele în mulţi oameni ca spirite parţiale sau că un spirit parţial vine ca un ghid al unui om şi se reîncarnează în el.

163. Această învăţătură este absolut falsă, deoarece este o erezie născută din spirite sau din Satana, aşa cum vă va învăţa următoarea explicaţie.

164. Fiecare om este în sine un sine complet, iar doi oameni nu pot fi uniţi într-un singur corp, deoarece fiecare are organizaţii diferite care nu corespund cu organizaţiile celui de-al doilea, prin urmare, doi oameni nu îşi pot lua niciodată dreptul într-un singur trup, adică, să fie uniţi într-un singur suflet.

165. Pe de altă parte, regula este că fiecare om trebuie să devină prin sine însuşi ceea ce vrea să devină şi că fiecare este responsabil pentru ceea ce face şi ceea ce nu face înaintea Mea. Cum i-ar fii atunci unui spirit-parţial al unui spirit elevat ceresc, dacă sufletul unei persoane reîncarnate ar merge pe o cale greşită, astfel încât şi spiritul parţial al unui arhanghel ar fi ruinat şi târât împreună cu el în iad?

166. Nu ar suferi oare spiritul parţial al arhanghelului o mare daună care adesea nu ar putea fi reparată timp de sute de ani? Într-adevăr, el ar fi într-un dezavantaj categoric, deoarece spiritul parţial ar trebui să recupereze ceea ce a pierdut abia după mult timp, după mii de ani, şi să îndrepte din nou ceea ce a devenit rău!

167. Dar dacă într-un alt caz sufletul persoanei reîncarnate a progresat şi ar fi atins astfel perfecţiunea, dar în cele din urmă spiritul-parţial a fost separat de acesta şi reîncorporat în

proprietar, atunci cel reîncarnat ar fi terminat de clocit un Kukuksei. [110]* (*Kukuksei: un ou de cuc.), deoarece s-ar fi chinuit să formeze şi spiritul parţial care, fără să ştie, ar fi fost încorporat în el într-un mod extrem de spiritual, dar nu ca propriul său sine, ci ca sclav al altuia, - întrucât fiecare întrupat sau reîncarnat începe să se dezvolte şi să se formeze complet nou, deoarece precedentul rămâne ascuns şi conservat; prin urmare, cel reîncarnat ar fi un lucrător fericit al altuia.

168. Puteţi înţelege cu uşurinţă că aceste concepte despre reîncarnare sunt complet false, deoarece ar fi o poveste frauduloasă; în primul rând din partea Mea, care aş permite aşa ceva, în al doilea rând din partea spiritului angelic, care ar fi întreprins un astfel de trafic ilicit fraudulos cu spiritul său parţial.

169. Voi ştiţi că în ziua de azi mulţi arhangheli sunt reîncarnaţi şi totuşi vedeţi că, în exterior nu se diferenţiază deloc de ceilalţi oameni, într-adevăr, nu există nicio diferenţă sesizabilă unde într-un copil există un spirit infernal şi unde un spirit îngeresc. Multe spirite angelice şi spirite elevate din alte lumi sunt atât de puternic obscurizate de metoda educaţională de astăzi, de cărţile care neagă pe Dumnezeu şi de literatura care trage tot ce este înalt şi spiritual în noroi, încât se ruinează singure negând pe Dumnezeu şi supravieţuirea sufletului.

170. Se pune întrebarea: *„Ce fel de avantaj ar avea un astfel de spirit angelic parţial, în oamenii care au devenit diavoli?”* . Pierdere şi nimic altceva decât pierdere şi deteriorarea calităţilor sale, pentru că niciunul dintre cei reîncarnaţi nu ştie nimic despre viaţa sa anterioară, ci fiecare trebuie să-şi dezvolte din nou bazele de la sine.

171. Aşadar, vedeţi că rămân deschise doar două căi dacă ar exista spirite-parţiale reîncarnate ca încorporare într-un suflet reîncarnat: *fie înşelăciune la cel reîncarnat care ar face servicii altuia, fie pierderi în calităţile spirituale ale spiritului-parţial.*

*

172. Există şi cei care cred că un spirit elevat nu coboară din Cer, ci îşi lasă sufletul să se reîncarneze pe Pământ doar printr-un spirit parţial.

173. Şi această părere este complet falsă, deoarece centrul sufletului este partea determinantă a particulelor sufleteşti, deoarece cestea sunt doar corpuri gânditoare ale sufletului şi depind în întregime de acesta, la fel ca atunci când îţi trimiţi gândurile într-un loc cunoscut de pe pământ. Atâta timp cât rămâneţi acolo (în gând), şi voi sunteţi acolo cu dublul vostru ca corp-gând, dar de îndată ce vă îndreptaţi gândurile în altă parte, şi dublul-corp, care nu este altceva decât un corp-suflet al gândului, dispare cu viteza fulgerului, ca şi imaginea reflectată atunci când te îndepărtezi de o oglindă.

174. Aşa este şi cu spiritele parţiale în reîncarnare: fie sufletul persoanei în cauză este complet întrupat sau reîncarnat, fie nu este întrupat deloc. Să vă consemnaţi acest lucru ca o clarificare de la Tatăl vostru Isus. Amin!

31/37 - O întrupare pământească este urmată de o reîncarnare pe Pământ sau pe Lună, ca pedeapsă

Graz, 3 noiembrie 1902

175. Reîncarnarea unui suflet care a fost deja odată întrupat în această lume, are loc din nou pe acest pământ. Luna constituie o excepţie ca instituţie de pedeapsă pentru acele suflete înclinate spre lume [111]* (*Pe acest subiect există o amplă revelaţie din 1842 către Jakob Lorber "Luna".) care se îndrăgostesc complet de materia Pământului şi au în cap doar bunurile sale, casele sale, bunurile sale mobile şi imobile. Aceşti oameni nu sunt reîncarnaţi pe pământ, ci pe Lună, unde există condiţii de patrimoniu foarte mizere şi, în acest fel se pune capăt adoraţiei bunurilor pământeşti, devenindu-le clar că s-au reîncarnat în şcoala pedepsitoare a vieţii, pe Lună, tocmai datorită predilecţiei lor pentru bunurile pământeşti vizibile.

176. Această dispoziţie îi conduce la o judecată şi, prin aceasta, încep să urască lucrul care i-a făcut nefericiţi.

177. În acelaşi timp, există şi cei care, pe lângă bunurile pământeşti, au manifestat o predilecţie deosebită pentru femeile lor şi nu s-au gândit prea mult la Dumnezeu. Drept pedeapsă, acum (pe Lună) odată cu noua lor căsătorie, trebuie să-şi poarte încontinuu soţiile pe umeri, lucru

care sunt învăţaţi să-l facă din copilărie.

178. Locuitorii proveniţi de pe alte stele, de pe sori şi alte planete, sunt întrupaţi pe pământ, dar de pe pământ nicăieri altundeva decât pe Lună, întrucât ea este o parte planetară a acesteia şi este penitenciarul său pentru sufletele lumeşti.

31/38 - Pământul este ultima lume pentru încarnările sufletelor

179. Există o învăţătură răspândită în cercurile spiritiste conform căreia spiritele care au fost odată încarnate pe Pământ, sunt încarnate după moarte şi pe alte corpuri cereşti.

180. Această învăţătură nu este adevărată, deoarece Pământul este ultimul corp ceresc în ceea ce priveşte importanţa spirituală pentru suflet. Eu, Isus, prin întruparea Mea, am făcut din Pământ alesul dintre toate lumile stelare şi, prin urmare, oricine este întrupat o dată pe Pământ nu va mai veni niciodată pe lume pe nicio altă stea, dacă sufletul progresează normal, deoarece Pământul constituie ultima şi principala etapă în migraţia sufletelor, pentru că numai de aici, prin suferinţă şi moarte pe cruce, a fost dobândită şi stabilită filiaţia lui Dumnezeu.

181. Cine nu a păşit încă pe acest Pământ nu ajunge la filiaţia lui Dumnezeu, pentru că aici trebuie să treacă prin cele mai cele mai mari şi mai dificile sarcini ale încercării firii pământeşti, după care se poate realiza renaşterea spiritului.

31/39 - Reminiscenţa discontinuă în încarnări

Graz, 3 noiembrie 1902

182. Faptul că omul nu-şi aminteşte de viaţa sa anterioară, fie ea în lume, fie în tărâmul spiritului, se datorează faptului că odată cu întruparea sau reîntruparea toate amintirile anterioare îi sunt luate şi astfel pierde toate evenimentele pe care le-a trăit în trecut.

183. Acest aranjament are loc deoarece de fiecare dată când omul pune piciorul din nou în trup, el trebuie să treacă din nou prin întreaga dezvoltare a vieţii, astfel încât să acumuleze toate noile merite, căci odată cu fiecare reîncarnare, dacă a fost trăită în binecuvântare, se adaugă noi achiziţii ale vieţii din amar şi din acru la cea ce a fost deja dobândit în viaţa anterioară.

184. Uitarea sau necunoaşterea a nimic din viaţa precedentă intrării în noua întrupare seamănă cu starea de trezire din starea de somn hipnotic sau magnetic, în care persoana trezită nu are nicio idee sau amintire despre ceea ce a spus sau a făcut şi ce i s-a întâmplat în starea de somn. În reîntrupare, amintirea vieţii sale anterioare este înlăturată de Mine. - Prin somnul hipnotic, violul sufletului elimină legătura dintre acesta şi creierul său. În somnul magnetic, însă, magnetismul care există între suflet şi spiritul nervos se prezintă ca un mediator cu creierul [112]* (*Vezi nota la capitolul 98, 11.).

Capitolul 32
Învăţături despre suflet

32/1 - Trupul de carne este chipul şi locuinţa sufletului

Graz, 7 mai şi 10 octombrie 1901

1. După cum reiese din vise, unde cineva nu-şi vede niciodată trupul adormit, ci întotdeauna sufletul harnic viu, prin urmare, trupul nu este omul însuşi, ci acesta este doar figura reprodusă din materia moartă pe imaginea sufletului. Din acest motiv, în germana veche corpul se numea *likinama*, care înseamnă „imitaţie” sau „copie”, sau „formă a sufletului” reprodusă fotografic într-un mod precis. Totuşi, întrucât această copie materială a sufletului nu este viaţa însăşi, ci acesta, fără suflet este mort, până în prezent termenul *likinama* a fost folosit pentru a reprezenta cuvântul şi sensul de „cadavru” care, în Evul Mediu, era numit *lichnamo*, care înseamnă „corp” sau „materie”, dar acum în sens spiritual înseamnă doar „cadavru” sau „corp mort”.

2. Trupul omului este locuinţa materială al sufletului, care trăieşte în el ca om spiritual veşnic viu şi prin acest trup se manifestă în exterior, adică se dezvăluie activ, întrucât trupul de

carne este învelişul său material şi instrumentul său vizibil de operare, cu care intră în acţiune, deoarece sufletul, ca spirit, nu poate.

32/2 - Originea Creaţiei materiale şi a omului

3. Întreaga creaţie a Universului constă din sufletul spiritului gigantic al lui Lucifer-Satana odată căzut, transformat şi solidificat în materie şi, astfel, şi Pământul [113]* (*Vezi cartea nr. 70 – "Învăţătura iniţială a teosofiei").

4. Omul este un produs provenit din Pământ, modelat către înalt, după Puterea Voinţei Mele, dintr-o combinaţie de gânduri şi procese naturale de purificare.

5. Sufletul este luat din spiritualul mai subtil, în timp ce trupul este luat din spiritualul mai grosier al materiei.

6. În consecinţă, oamenii după sufletul şi trupul lor sunt sufletul lui Satana readus la viaţă de Duhul lui Dumnezeu. Din acest motiv, prin purificarea caracteristicilor sufletului, sufletul lui Satana se întoarce la Dumnezeu în atomi.

7. Omul însuşi este *„Fiul pierdut "*, Satana, Luciferul menţionat în Evanghelie, deoarece prin intermediul omului, care şi-a înnobilat, spiritualizat şi îndumnezeit caracteristicile sufleteşti şi dorinţele sale de iubire, sufletul lui Satana se întoarce la Dumnezeu în atomi.

32/3 - Omul ca Templu al lui Dumnezeu

8. Eu, Isus , ca Înţelepciune divină, Mi-am definit trupul ca fiind „Templul lui Dumnezeu", zicând: *„Distrugeţi acest Templu şi în trei zile îl voi ridica "* (Ioan 2, 19). Şi iudeii l-au distrus într-adevăr prin moartea pe cruce; totuşi a treia zi Divinitatea în Hristos l-a înviat din trupul mort, l-a vindecat, l-a întărit şi l-a transformat în spirit, astfel încât de atunci încolo el a fost vizibil doar atunci când Eu, Hristos, am deschis ochii spirituali sufleteşti ai apostolilor şi ucenicilor (Luca, capitolul 24)

9. Aşa cum Eu, Hristos, prin întruparea Mea, am purtat un trup de carne şi l-am desemnat ca Templu al lui Dumnezeu, aşa este şi cu trupul vostru, aşa cum a scris Pavel în „Prima Scrisoare către Corinteni: *"Nu ştiţi voi că sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?"* (1 Corinteni 3, 16).

10. Dacă cineva strică Templul lui Dumnezeu (spiritual sau fizic), va pierde favoarea lui Dumnezeu, deoarece Templul lui Dumnezeu este sfânt, iar acesta sunteţi voi (1 Corinteni 6, 19). – Pavel se exprimă şi mai precis în capitolul al şaselea spunând: *„Sau nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care îl aveţi de la Dumnezeu şi de aceea nu îi sunteţi stăpâni?* »

*

11. (Schumi spune): „Mai mult, Pavel spune acest lucru într-un mod deosebit de profund în „A 2-a scrisoare către Corinteni": *„Voi sunteţi Templul Dumnezeului celui viu"* – (2 Corinteni 6, 16").

*

12. Iar în „Scrisoarea către Romani", Pavel afirmă: *„... că în voi trăieşte acelaşi Duh al lui Dumnezeu, care a înviat pe Hristos din morţi "* (Romani 8, 11).

13. Aceste dovezi menţionate sunt atât de clar exprimate, încât nu mai pot exista îndoieli cu privire la existenţa lui Dumnezeu în voi.

14. Spiritul care se prezintă în inima voastră ca şi conştiinţă este egal cu suflarea pe care Eu am insuflat-o în Adam şi în acest fel l-am însufleţit, iar acesta este însăşi Duhul Sfânt viu al iubirii, Înţelepciunii şi Atotputerniciei divine.

15. Duhul Meu divin care locuieşte în acest Templu viu, nu este altul decât Creatorul Universului, Dumnezeul viu Isus Hristos, aşa cum spune Pavel al Meu (Galateni 2, 20): *„Trăiesc, dau nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine "*. Prin aceasta, Pavel a recunoscut că şi-a subordonat în umilinţă sinele Înţelepciunii, sub Sinele Dumnezeului Iubirii, prin care omul gândeşte, doreşte, vorbeşte şi face doar ceea ce este divin şi corespunde iubirii.

16. De fapt, Iubirea este împlinirea Legii lui Dumnezeu (Romani 13, 10) şi cine are Iubirea

este atât de bogat încât poate cumpăra întreaga Împărăție a Cerurilor, pentru că Cerul suprem este scaunul Meu, iar Eu, Dumnezeu, sunt Iubire pură (1 Ioan 4, 8-16) și de aceea răspunsul Meu divin este: «*Dacă ai avea atâtea păcate cât nisipul mării sau cât iarba pământului și ai avea iubire pentru Dumnezeu și pentru fiecare om, pentru că este copil al lui Dumnezeu, atunci toate păcatele îți vor fi iertate"* (Luca 7, 47).

17. Prin Templul lui Dumnezeu se înțelege trupul material de carne care este construit după chipul trupului spiritual al sufletului.

18. Templul material al lui Dumnezeu este purificat prin sfințirea sufletului prin virtuți divine și transformat într-un Templu vrednic al lăcașului Meu al Iubirii, în măsura în care acest trup este sfințit prin consacrare, adică odată cu curățarea inimii sufletului însuși, pentru că sufletul nu o mai folosește ca instrument păcătos al poftelor și dorințelor sale.

32/4 - Crearea sufletului

Graz, 17 decembrie 1903

19. De unde vine sufletul? Cine îl formează și îi dă inteligența?

20. Răspunsul sună astfel: *„Sufletul omului este o emanație de Raze divine de lumină provenind din Flacăra divină a Iubirii, care este numită spiritual Tatăl în Dumnezeu"*. Numai că aceste raze de lumină, nu mai provin acum direct de la Dumnezeu, ci din spiritul fin al sufletului lui Satana consolidat în materie, prin urmare, sufletul uman nu provine din Razele pure de lumină, precum sufletul lui Isus care era Înțelepciunea pură emanată de la Dumnezeu, ci descind din razele impure de lumină. Aceste raze de lumină au fost odată Înțelepciunea divină care, în spiritul de lumină al lui Satana (Sadhana-Lucifer), lumina radiant infinitatea spațiului în cea mai înaltă lumină electrică și, totuși, odată cu căderea lui Lucifer-Satana, ele au fost oarecum întunecate. Din aceste raze de lumină slab strălucitoare ale celei mai fine materii spirituale, Duhul lui Dumnezeu creează, conform Voinței Sale și imaginației Sale, după multe transformări ale formei trupești a sufletelor care rătăcesc prin regnul mineral, vegetal și animal, iar în final ajunge la forma fizică a sufletului uman și îi dă inteligența de a construi corpul material din sângele din corpul mamei, exact conform formei sale spirituale, pe care apoi o folosește ca locuință și instrument, pentru a se face vizibil material cu această lucrare.

32/5 - Omul ca Dumnezeu și Satana într-o persoană

Graz, 5 octombrie 1902

21. Dragi copii, omul unește în trupul său pe Dumnezeu cu sufletul lui Satana.

22. Este adevărat că Eu, ca Dumnezeu, sunt eterul atotcuprinzător, care, din punct de vedere înalt spiritual, este o mare de flăcări, savurat într-un mod înalt spiritual într-o bucurie indescriptibilă a Iubirii care depășește cu mult orice concept uman!

23. Nimeni nu se poate bucura de această bucurie înalt spirituală în trup, decât în prima renaștere, și într-o manieră mult mai înaltă în a doua (renaștere), totuși, doar în suflet, nu fizic, pentru că cu o astfel de bucurie înalt spirituală, trupul ar cădea în neputință muritoare. De aceea o persoană renăscută poate, pentru o anumită perioadă timp, să ajungă la această bucurie atunci când trupul doarme.

24. Este evident că Eu, ca eter atotcuprinzător, nu pot fi reprezentat în întregime într-un singur om; dar acest lucru nici măcar nu este necesar, deoarece, în primul rând, în întregul eter este reprezentată aceeași Iubire, Înțelepciune, Omnipotență, Magnetism, Electricitate și Divinitate, ca și în părțile sale mici. În al doilea rând, spiritul uman se poate manifesta ca o *divinitate*; în al treilea rând el este unit și este una cu eterul Universului, prin urmare, este la fel de puternic și plin de vigoare ca întreaga Divinitate, deoarece nu este separat, ci unit cu Divinitatea Universului.

25. *Divinitatea* din om reprezintă tot ceea ce este spiritual în el și nu poate fi văzut cu ochii și cuprins cu mâinile, cum ar fi: intelectul, rațiunea, gândurile, dorințele, limbajul, simțul, gustul, mirosul, auzul, voința și tot ceea ce poate și este legat de acestea, prin urmare întreaga viață și mișcări, gânduri și lucrări.

26. *Satanul* din om este trupul sufletesc spiritual, trupul material de carne şi spiritul său carnal; sufletul îşi poate vedea cu ochii săi spirituali, prin Voinţa Mea, trupul său sufletesc şi îl poate simţi cu mâinile sale sufleteşti; în timp ce voi vă puteţi vedea trupul de carne cu ochii voştri fizici şi îl puteţi apuca şi simţi cu mâinile voastre de carne. Prin urmare, în somnul profund nu puteţi distinge trupul vostru sufletesc, deoarece în somn trăieşte şi funcţionează doar trupul sufletesc, în timp ce în acest timp trupul de carne se odihneşte şi îşi primeşte impresiile doar prin intermediul spiritului nervos. Spiritul nervos, în timpul în care sufletul se mişcă, rătăceşte şi lucrează în afara corpului, rămâne în trup. În acest timp omul nu visează, aşa că nu ştie unde se află sufletul şi ce face.

27. Sufletul nu Mă poate vedea ca Spirit al său fără Voia Mea, iar dacă Mă fac văzut în el, Mă vede ca un nor arzător de lumină. Eu, însă, sunt Cel care vitalizează sufletul şi, prin el, anim trupul de carne care îi dă toate simţurile şi puterile spirituale, căci fără Mine, el şi trupul sunt lipsite de viaţă proprie şi fără niciun sentiment propriu.

28. Eu, ca Spirit divin al omului, reprezint tot ceea ce este perceput ca divin-spiritual în om, deoarece sunt Dumnezeu, prin urmare, tot ceea ce este divin în om, prin urmare Flacăra Iubirii lui Dumnezeu.

29. Polul Meu opus în om este sufletul provenit de la Satana, contaminat de Satana în iubirea sa de sine (egoistă), din care sunt alcătuite sufletul şi trupul de carne al omului [114]* (*Alte definiţii ale esenţei sufletului în alte revelaţii: – (către Jakob Lorber): «... sufletul care locuieşte într-un trup nu este, desigur, la început mult pur decât propriul său corp, deoarece şi acesta îşi are originea în sufletul primordial impur al Satanei căzute. Pentru sufletul încă impur, trupul nu este în realitate nimic altceva decât o maşină de purificare construită într-un mod extrem de înţelept, excelent şi potrivit. Dar în suflet există deja şi Scânteia pură a Duhului lui Dumnezeu, din care sufletul respectiv îşi trage o conştientizare corectă despre sine şi despre Ordinea divine în glasul conştiinţei" [M.E.I. vol. 2, cap. 210, 2-3] – (către Gottfried Mayerhofer): "Din partea sa exterioară, sau învelişul eteric, particulele au fost şi sunt luate zilnic, luate de la spiritele legate de el şi luate şi folosite pentru corpurile materiale ca înveliş al vostru. – Din sufletul său provin toate fiinţele create în ceea ce priveşte viaţa lor sufletească, şi numai partea lui din moştenirea divină i-a fost lăsată de Mine, căci tocmai aceasta, asemenea conştiinţei din voi, îl stimulează şi îl îndeamnă neîncetat să se întoarcă la Mine." [Secretele Creaţiei, cap. 34,6].).

30. Tot ceea ce am creat în om este bun şi pur, dacă este folosit în mod complet altruist în slujba iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele. În schimb, dacă cineva foloseşte libertatea spiritului în iubirea de sine şi egoism, atunci poate inversa tot binele spiritual prin înţelepciunea şi egoismul lumii, iar în acest punct devine păcat, iar omul devine Satan în sine. Apoi Eu Mă retrag şi omul devine întunecat, arogant, egocentrist şi egoist. El se va cunoaşte doar pe sine şi prin acest egoism va comite toate păcatele şi crimele imaginabile, căci făcând asta el devine rău şi nesăbuit. Vedeţi, acesta este omul!

31. Prin Isus, acele virtuţi ale Tatălui vostru spiritual, puse în slujire altruistă şi făcând totul din iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, chiar şi cel mai rău om poate totuşi să apară din nou ca copil al lui Dumnezeu şi să şteargă tot răul făcut.

32. După cum am menţionat, omul este alcătuit din spirit, suflet şi trup. Duhul este Dumnezeu şi, sunt Eu, Isus Însuşi; – sufletul cu trupul său, împreună cu spiritul său trupesc, sunt în schimb Satanul însuşi viu în miniatură, deoarece amândoi derivă din sufletul consolidat al Satanei.

33. Această contradicţie în om este ceea care se înalţă pe sine, ceea care se răzvrăteşte împotriva Voinţei lui Dumnezeu şi acţionează întotdeauna diferit faţă de ceea ce vreau Eu.

34. Eu sunt Iubire pură, în timp ce omul necultivat spiritual este ură, pentru că este egoist; – Eu sunt smerenie, în timp ce omul este mândrie şi aroganţă; - Eu sunt răbdare sau îndelungă răbdare, omul este nerăbdare şi mânie; – Eu sunt caritate şi milă, omul însă este insensibilitate şi cruzime; - Eu sunt iertarea iubitoare, omul este răzbunare şi represalii chibzuite; - Eu sunt modul cristalin, în timp ce omul se simte în largul său în mocirla poftei; – Eu sunt generozitatea, omul este lăcomia; – Eu sunt altruismul, omul este egoismul; – Eu doresc şi fac bine tuturor, omul este

invidios şi se iubeşte doar pe sine; - Eu sunt slujitorul şi binefăcătorul tuturor oamenilor, omul se lasă slujit şi îl asupreşte, îl înşală, îl trişează şi îl jefuieşte pe fratele său, unde şi cum poate.

35. Aşadar, în om, atâta timp cât nu este călăuzit în adevăr şi spirit prin cultura Mea divină, fie că este format sau nu, îl vedeţi pe Satana pur, după modul lui de a acţiona. Într-adevăr, el (omul) este reprezentantul lui Satana în lume, conform patimilor sale; dar în realitate este încă adevăratul şi plin de viaţă Satan, după trup şi suflet, întrucât este chemat să răscumpere sufletul universal al Satanei în atomi şi să-l readucă la măreţia lui Dumnezeu, pentru a deveni astfel, din Satana, un fiu al lui Dumnezeu şi, în cele din urmă, un dumnezeu însuşi, stând sub îndrumarea lui Dumnezeu Tatăl.

36 Luând în considerare că acum, din contradicţiile care există în voi faţă de nobil, sublim şi divin, aveţi reticenţă faţă de ceea ce se cere de la Iubire, iar acolo unde este vorba de a dezvolta cu adevărat sfântul divin în voi, vă înălţaţi în egoism sălbatic, aroganţă şi sentiment de răzbunare, revoltându-vă împotrivă şi dorind să renunţaţi la natura voastră satanică la frâiele sălbatice ale prezumţiei, opresiunii şi anihilării împotriva aproapelui, – spunem: *„Nu se manifestă oare Satanul cel viu aici, în sentimentul vostru de furie pufăitoare? Şi ce fac Eu, ca Spirit al Iubirii, împotriva voastră, spirite ale sentimentului infernal al răzbunării?*" . – Eu nu fac altceva decât să aplic răbdarea şi toleranţa iubitoare, preferând să sufăr totul, mai degrabă decât să dau plata infernală meritată.

37. Dragi copii, ca purtători ai Duhului Meu de Iubire în inimile voastre, care nu este niciodată de acord cu acţiunile voastre rele şi vă anunţă şi vi se opune întotdeauna prin conştiinţă atunci când plănuiţi să faceţi răul, recunoaşteţi-vă cine sunteţi! Supuneţi-vă satanicul în voi şi, prin virtuţile Mele, transformaţi-l în divin-spiritual, astfel încât, din copii ai Satanei, să deveniţi copii ai Iubirii divine!

38. Nota bene: – Trebuie să vă uniţi toată puterea sufletului pentru a forma din voi, care sunteţi Satan însuşi în miniatură, o fiinţă divină spirituală şi, ca copii ai lui Dumnezeu, să deveniţi chiar zei; prin urmare, să treceţi de la înţelepciunea care îl reprezintă pe Satan în voi, la acea Iubire care îl reprezintă pe Dumnezeu în voi **!**

32/6 - Omul ca zeu, originar din Satana – Isus ca Fiu al Omului cu toate virtuţile divine

Graz, 2 martie 1903

39. Viaţa umană în natura sa, este o luptă între Dumnezeu şi Satana; căci în inima omului locuieşte Duhul Sfânt viu al lui Dumnezeu în Treimea Sa: Iubire, Înţelepciune şi Omnipotenţă, iar acest Duh al lui Dumnezeu este numit Isus Hristos, Iahve Savaot.

40. Dacă acum reflectaţi asupra acestui Nume preasfânt, atunci veţi descoperi că Dumnezeul atotputernic, Creatorul Cerului şi al Pământului, ca Tată, Fiu şi Duh Sfânt, este reprezentat în deplină putere şi măreţie în om, deoarece v-am creat ca Tată, v-am răscumpărat ca Fiu din păcatul strămoşesc, iar ca Duh Sfânt sunt Suveranul lumii, în ale cărui mâini stau firele destinului întregului infinit; – şi, în schimb, ca Dumnezeu, Eu sunt Judecătorul vostru şi al tuturor creaturilor.

41. O, omule, în tine locuieşte Cel Preasfânt, Cel Atotputernic, Cel Minunat, Preaiubitorul şi Înţelepciunea infinită a lui Dumnezeu, de aceea tu eşti o minune în Creaţie, căci fiind infinit în gândurile tale, prin harul lui Dumnezeu, te inspiri din izvorul Înţelepciunii divine şi, prin urmare, creezi şi concepi neîncetat noul.

42. Sfera ta de acţiune este inepuizabilă, pentru că, Eu, Dumnezeu, sunt Stăpânul tău, aşa că îţi permit să mergi şi să iei, din Înţelepciunea Mea infinită, darurile Harului Iubirii Mele paterne pentru copii.

43. Însă, dacă tu ai fi una cu Mine în iubire, în smerenie, în răbdare, în curăţie, în altruism şi plin de compasiune, atunci tu, căruia îi vorbesc din Iubirea Mea de Tată Isus, ai fi fiul Meu cel mare şi, prin urmare, un dumnezeu în Mine, Tatăl tău Isus şi, în acelaşi timp, ai fi un locuitor al Creaţiei lumii, căci oriunde ţi-ai fixa gândurile, acolo ai putea fi şi spiritual şi personal cu ochii, urechile, sentimentele şi simţurile tale.

44. Ca locuitor al Pământului, ai crea în schimb lumea într-un mod minunat, pentru ca tu

să locuieşti şi să trăieşti în condiţii paradisiace. – Nu ar fi niciodată un alt timp decât cel care tu însuţi l-ai crea, din moment ce, ca şi copil al lui Dumnezeu, eşti un zeu în condiţii absolute şi creator al circumstanţelor şi condiţiilor tale şi nicio putere opusă nu te-ar putea limita sau chiar nu s-ar putea ridica împotriva ta şi să distrugă voinţa ta divină, pentru că în fiinţa ta cea mai profundă eşti ca Dumnezeu, creatorul şi suveranul eternităţii în Duhul lui Isus Hristos, Iahve Zebaot însuşi.

45. Dar, deoarece sufletul şi trupul tău de carne descind din sufletul căzut al Satanei consolidat în materie, eşti, prin urmare, un reprezentant al lui Satan în miniatură şi, prin urmare, reticenţa ta faţă de Voinţa lui Dumnezeu, care, prin conştiinţa ta, te îndemnă continuu să faci binele şi te avertizează împotriva răului.

46. După sufletul şi trupul tău de carne, pentru că amândouă provin din spiritul subtil şi grosier al Satanei căzute, tu eşti trupul sufletesc al lui Satana reanimat în atomi, din al cărui trup sufletesc incomensurabil este constituită întreaga creaţie materială vizibilă. Din acest trup există toţi oamenii, prin urmare, sunt toţi egali până când se supun Voinţei lui Dumnezeu.

47. Având în vedere că eşti o parte a Satanei însuşi, şi în lume ai sarcina de-a te purifica, ca suflet reînviat al lui Satana, readucându-te înapoi la măreţia şi fericirea sa primordială în Dumnezeu, de aceea în tine există un spirit atât de mare şi reticent, opus faţă de împlinirea Voinţei divine, deoarece tu eşti tocmai Satanul ca pol opus al lui Dumnezeu. Iată de ce există înclinaţia şi dorinţa de a face exact ceea ce Dumnezeu nu vrea şi de aici şi lupta constantă dintre intelectul tău lumesc şi conştiinţa ta, pentru că există *doar două şchioape între iadul din intelectul tău lumesc şi Cerul din inima ta*.

48. În creierul tău plin de înţelepciune lumească se află Satanul cu toate contradicţiile sale faţă de ceea ce Dumnezeu vrea în inima ta şi îţi vorbeşte prin conştiinţa ta. Având în vedere că Dumnezeu locuieşte în inimă, prin urmare, există Cerul în inima omului oriunde domneşte iubirea cu toate virtuţile ei universale ale Divinităţii, iar pe de altă parte, creierul este iadul în omul în care locuieşte înţelepciunea intelectuală egoistă şi, dacă nu trăieşte încă spiritual, îi insuflă următoarele gânduri:

- I) mănâncă şi te îngraşă;
- II) banii sunt puterea lumii;
- III) dreptatea trebuie exercitată, pentru ca onoarea mea să triumfe;
- IV) eu sunt propriul meu aproape, aşadar, mai întâi eu, ...apoi aproapele meu.

49. Aceste patru vicii sunt aceleaşi care îl formează pe Satanul din om, căci prin acestea omul lumesc devine înţelept, insensibilul faţă de semenii săi, ca şi cum ar merge peste cadavre pentru tronul eului său, - astfel că nici nu vede nenorocirea concetăţenilor săi, nici nu încearcă vreun sentiment faţă de aproapele, decât dacă speră să câştige ceva de la el, să facă bani şi să-şi întreţină propriul eu intelectual.

50. Omul devine un animal violent dacă sufletul său nu stă în lumina înnobilării divine printr-o adevărată pregătire spirituală, pentru că almiteri se vede, se aude, se percepe şi se consideră doar pe sine ca fiinţă umană, în timp ce îşi priveşte semenii doar dacă aceştia îl susţin în existenţa lui fără griji în lume, … pe care are dreptul să-i exploateze fie prin muncă, comerţ sau în orice alt mod. – Dar dacă un astfel de campion intelectual este un negator al lui Dumnezeu şi neagă continuarea vieţii după moarte, atunci el aprobă şi lucrările întunericului spiritual dacă acestea îi aduc doar bani, onoare şi putere asupra celor asupriţi de el.

51. Acum ajungem la întrebare şi la răspuns: *„Cum trebuie să fie făcut omul, ca copil al unui Tată ceresc iubitor al tuturor oamenilor, pentru ca să corespundă, ca atare, cerinţelor iubirii divine?"*

52. Omul este chemat să dezvolte în sine virtuţile divine după modelul Tatălui său spiritual Isus , prin care Fiul lui Dumnezeu, Isus, a fost Purtătorul veşnicului Dumnezeu Tatăl, aşa cum profetul Isaia se exprimă despre aceasta în capitolul 9, versetul 5, zicând: *„Isus Hristos, ca Fiu nou-născut este, conform Duhului, însuşi Dumnezeu Tatăl cel veşnic, prin urmare, nou-născutul este o întrupare sau întruparea lui Dumnezeu"* ; – în plus, Isaia spune în cuvinte profetice că acest Copil este Creatorul lumii, de aceea El este minunat în lucrările Sale creatoare de Iubire şi Înţelepciune divină, încât nimeni nu le poate imita; – acest Copil Isus este « *… Sfătuitorul",* deoarece El este Înţelepciunea lui Dumnezeu Tatăl conform sufletului Său, care este format din Înţelepciunea

divină şi este numit, în corespondenţă spirituală, *„Fiul lui Dumnezeu”* , deoarece Înţelepciunea lui Dumnezeu Tatăl este derivată din Iubirea divină; – mai mult, El este numit *„Tăria veşnicului Dumnezeu Tatăl”*, prin urmare, *„Duh Sfânt”* plin de tărie, putere şi măreţie în Dumnezeu; – El este campionul virtuţilor, caracteristicilor şi calităţilor dumnezeieşti, prin urmare, Purtătorul Dumnezeirii însăşi; – în cele din urmă, El este *„ …prinţul spiritual al împărăţiei păcii ”* în inima omului şi, în acelaşi timp, un reprezentant spiritual al tronului spiritual etern al lui David, întrucât potrivit profetului Mica (5, 1), El, ca *„Suveran al veşniciei”* nu poate fi Dumnezeu decât ca Rege spiritual etern, având în vedere că, în afară de Isus Hristos, întrucât Isus Hristos înseamnă Împăratul dumnezeiesc uns, a cărui împărăţie nu vine din lumea păcătoasă, — nu există un alt Dumnezeu şi nici nu va exista, indiferent dacă înţelepciunea întunecată a lumii o crede sau o neagă. De fapt, Eu, Hristos, sunt Dumnezeul veşnic, viu şi vizibil pentru toţi cei care Mă recunosc şi Mă iubesc; – în timp ce pentru cei care nu Mă vor şi încă nu Mă pot recunoaşte ca Dumnezeu, propria lor credinţă va fi şi judecătorul lor.

53. Eu, Isus , ca Fiu al Omului, de vreme ce trupul Meu de carne era alcătuit din sânge omenesc, străluceam înaintea voastră cu o Iubire universală conform căreia cineva iubeşte pe Dumnezeu mai mult decât orice şi pe aproapele ca pe sine însuşi, după exemplul samariteanului milostiv din Evanghelie; – în situaţii grave, totuşi, de zece ori mai mult decât pe sine însuşi, deoarece Dumnezeu le pune deja oamenilor aici cerinţe speciale şi, de aceea, în cazuri grave toate barierele egoismului trebuie să dispară; – în plus, viaţa Mea a fost marcată de o mare răbdare cu slăbiciunile şi viciile oamenilor; – Eu eram umilinţa însăşi, deşi în Mine însumi eram Cel Preaînalt şi Cel Preasfânt; – puritatea vieţii Mele vă mărturiseşte transfigurarea Mea dumnezeiască pe Muntele Tabor; niciodată, însă, înţelepciunea întunecată a lumii care, din întunericul ei spiritual, Mă reproduce în naraţiuni mincinoase; – mila divină a inimii Mele nu constă doar în vindecările Mele miraculoase, ci mai ales în jertfa Mea muritoare de pe Golgota pentru copiii Mei, cărora le-am redat filiaţia pierdută prin Adam şi Eva, pe care au pierdut-o păcătuind împreună în duhul lor, faţă de Sfinţenia inaccesibila în Dumnezeu, care a dat porunca castităţii; – în plus, Iubirea Mea pentru pace, căci Eu sunt Prinţul Păcii, de unde şi salutul Meu continuu: «*Pacea fie cu voi* » ; şi tot aşa, când, după înviere, am venit printre ucenicii Mei, le-am deschis vederea spirituală ca să Mă poată vedea în trupul Meu spiritual, trupesc, şi le-am spus: *«Pacea fie cu voi! Nu vă temeţi, sunt Eu, Isus* » ; – şi în cele din urmă, altruismul Meu, întrucât Eu, căruia îi aparţineau toate comorile lumii, M-am născut în cele mai sărace condiţii din lume, iar apoi am trăit ca săracii şi nu am predicat nimic altceva decât iubirea faţă de Dumnezeu şi faptele de iubire faţă de aproapele, pe care Eu însumi le-am practicat neîncetat.

54. Şi vedeţi, dragii Mei copii, acestea sunt Virtuţile Mele divine în Isus, pe baza cărora vă exclam: „*Fiţi desăvârşiţi precum Tatăl vostru Isus este desăvârşit în Ceru*,” atunci veţi deveni zei, pentru că Tatăl vostru este Dumnezeu şi, prin urmare, o preoţie împărătească a lui Dumnezeu, un popor sfinţit care laudă şi slăveşte măreţia şi sfinţenia lui Dumnezeu care locuieşte şi trăieşte în sânul Iubirii lui Dumnezeu. Amin!

32/7 - Sufletul ca mare preot veşnic al lui Dumnezeu

Graz, 7 februarie 1902

55. După ce ştiţi că Eu Însumi locuiesc în voi, atunci ştiţi şi că sufletul vostru este marele preot veşnic al Sfinţeniei Mele divine în trupul vostru material; ştiţi că Eu trăiesc în trupul vostru ca într-un Templu viu şi singurul adevărat al lui Dumnezeu, şi că sufletul, prin renunţarea continuă la bucuriile lumii şi negarea de sine, a privilegiilor şi cunoaşterii sale şi supunerea voinţei sale faţă de Voinţa Sinelui Meu divin, este acelaşi mare preot care trebuie să se sacrifice continuu prin această viaţă de pocăinţă Mie, Dumnezeului vostru, până când va ajunge la gradul de perfecţiune prin renaşterea spirituală a botezului cu foc al Duhului Sfânt, aşa cum l-au obţinut apostolii odată la Rusalii.

56. Aşa cum fiecare tată îşi generează material copii după asemănarea sa, aşa şi Eu Îmi creez spiritual copiii după chipul Meu divin. – Numai că oamenii sunt apoi corupţi prin educaţia lumii şi umblă în lume cu şarpele mândriei şi al egoismului.

57. Acum ajungem la sarcina pe care sufletul omenesc trebuie să o îndeplinească dacă vrea să-şi atingă repede scopul şi să fie fericit, întrucât fiecare om se străduieşte să-şi atingă scopul foarte repede, deoarece o aşteptare prea lungă îl face obosit, căldicel, vătămat şi indiferent.

58. Cu siguranţă, sarcina pe care trebuie să o luaţi în considerare, să trăiţi şi să acţionaţi în consecinţă, este mare, dar răsplata este atât de neconceput de mare încât, dacă oamenii ar şti ce îi aşteaptă dacă ar vrea să împlinească Voinţa Mea, atunci nicio povară nu ar fi prea grea şi nicio sarcină prea mare. Dimpotrivă, nimic nu i-ar împiedica să atingă acest obiectiv cu toată energia, voinţa şi perseverenţa lor de fier.

59. Sarcina pe care Eu o cer de la voi este conţinută în învăţăturile care vă sunt date în cărţile Mele. De aceea: *„Trebuie să te simţi ca străin pe Pământ, un slujitor al tuturor conform Voinţei lui Dumnezeu!”*, atunci vei deveni un preot regal al lui Isus. Fie ca aceasta să fie singura ta dorinţă în viaţa pe Pământ!

32/8 - În viaţa pământească sufletul trebuie să tindă spre penitenţă

Graz, 13 ianuarie 1904

60. Fiecare om iubeşte ceea ce îl face fericit, de aceea se străduieşte să posede ceea ce iubeşte şi îşi doreşte cu ardoare, iar pentru a realiza acest lucru nu renunţă la nici un efort sau grijă până nu îşi atinge scopul. La fel trebuie să fie şi progresul în viaţa spirituală! De aceea omul trebuie să urmeze penitenţa în orice disperare, pentru a satisface cerinţele vieţii spirituale.

61. Aceste cereri sunt consemnate chiar în această carte; ele sunt învăţăturile pe care omul trebuie să le considere drept Porunci divine, pentru a-şi atinge scopul în viaţă.

62. *„Vegheaţi şi rugaţi-vă, căci duhul este binevoitor, dar trupul este slab!”* », le-am spus ucenicilor Mei în grădina Ghetsimani. Şi acelaşi lucru vă spun şi vouă. Acesta este motivul pentru care a fost publicată *„Cartea de rugăciuni”*; în ea puteţi vedea cele şapte virtuţi ale Mele ca Fiu al Omului, acolo aveţi învăţături şi rugăciuni minunate. Încercaţi să le folosiţi şi să le împliniţi conform dorinţei Mele.

63. Fără a împlini Cele Zece Porunci şi Învăţăturile Mele, fără a vă ruga şi fără a trăi conform virtuţilor Mele, Eu nu sunt nici calea, nici adevărul şi, cu atât mai puţin viaţa pentru voi, întrucât Eu sunt toate acestea doar pentru cei care ascultă cuvintele Mele, care le acceptă şi le împlinesc, pentru că oile Mele Mă recunosc după glasul Meu. Dar cine răstălmăceşte cuvintele Mele doar după înţelepciunea sa intelectuală şi în acelaşi timp le critică, nu aparţine turmei Mele, chiar dacă în opinia sa, crede că are dreptate.

64. Urmaţi sfatul Meu cu iubire filială, cu umilinţă, respect şi fidelitate, şi aceasta este penitenţa vieţii pe care Eu o cer de la voi. Nu posturi şi mortificări inutile, ci doar împlinirea a ceea ce vă spun şi vă poruncesc, şi anume: *„Duceţi o viaţă de copii ai lui Dumnezeu, o viaţă plină de iubire, o viaţă conform virtuţilor, învăţăturilor şi poruncilor Mele, iar dacă aţi făcut aceasta, vă veţi transforma în spirite superioare, copii ai Iubirii Mele.”* Acesta este scopul şi ţelul pentru care v-am pus în lume, iar dacă veţi împlini această penitenţă în iubire faţă de Mine prin fapte de iubire faţă de aproapele vostru, veţi deveni moştenitori ai Împărăţiilor Mele cereşti.

65. Poruncile şi Învăţăturile Mele se bazează pe pocăinţa sufletului, adică pe fuga de acele păcate care doresc doar plăceri lumeşti, dar tocmai în acest punct se împlineşte verdictul Meu: *„Cine vrea să-şi găsească sufletul în distracţiile lumii, îl va pierde, iar cine îşi va pierde sufletul în faţa lumii de dragul Meu, îl va găsi transfigurat în Cer!»* (Matei 10, 39).

Capitolul 33
Oricine mărturiseşte pe Hristos înaintea oamenilor are filiaţia Sa

Graz, 15 mai 1900

1. Din cauza păcatului rezultat din neascultarea arogantă a lui Adam faţă de Dumnezeu, nici el, nici urmaşii săi nu au putut veni la Dumnezeu, dar mai ales pentru faptul că Dumnezeu era impersonal, prin urmare invizibil.

2. Prin întruparea în Hristos Mi-am creat un trup omenesc, în care locuiesc acum şi, prin urmare, nu pot fi văzut decât în Persoana lui Isus Hristos. Însă, cine nu Mă recunoaşte pe Mine, Hristos (sau Mesia), ca Dumnezeu, atât timp cât persistă în acest punct de vedere eronat, nu va putea niciodată să vină la Mine, la Dumnezeu, şi să Mă vadă. Aşa sună următoarele cuvinte din Noul Testament pe care Eu le-am exprimat ucenicilor Mei:

- I) Matei 10, 32-33: «*Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri; dar oricine Mă va renega înaintea oamenilor, îl voi renega şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri*."

- II) Marcu 8, 38: „*Oricine se va ruşina de Mine şi de învăţătura Mea din acest neam adulter şi păcătos, se va ruşina şi Fiul Omului de el când va veni în slava Tatălui Său împreună cu îngerii Săi"*.

- III) Luca 9, 25-26: *«Ce foloseşte omului dacă câştige întreaga lume, dar se pierde pe sine însuşi şi îşi obţine osânda? Căci oricine se va ruşina de Mine şi de învăţăturile Mele, se va ruşina şi Fiul Omului de el, când va veni în slava Sa şi a Tatălui şi a îngerilor Săi*.>>

Capitolul 34
Prin suferinţele îndurate pe nedrept se obţin haruri

Anul 57, 26 iulie, (Noul) Babilon (adică Bagdad). Apostolul Petru le-a scris comunităţilor din Asia Mică şi Asia, care au primit credinţa în Isus, următoarele în legătură suferinţele care trebuie îndurate cu nevinovăţie.

1. *„Dragii mei fraţi, dacă cineva din motive de conştiinţă înaintea lui Dumnezeu îndură suferinţe suferite pe nedrept, dobândeşte haruri "* (1 Petru 2, 19).

2. În astfel de ocazii, ridicaţi-vă privirea spre Golgota, spre Răscumpărătorul lumii care a suferit cumplitele suferinţe şi cea mai atroce moarte pe cruce şi toate acestea ca un Miel nevinovat care a fost dus la junghiere pentru păcatele voastre, pentru care voi înşivă aţi fi trebuit să suferiţi. Prin urmare, urmaţi paşii Lui şi trăiţi după exemplul Lui, aşa cum El v-a precedat cu viaţa Sa.

3. Nu este glorie dacă cineva trebuie să sufere pedeapsa pentru păcatele săvârşite, ci prin aceasta câştigă har la Dumnezeu, dacă acţionează corect şi totuşi trebuie să sufere.

4. Vouă, ca aleşi şi răspânditori ai învăţăturii lui Hristos, vă spun: face parte din datorie şi implică faptul că şi voi, – aşa cum Hristos a pătimit pentru voi şi v-a lăsat moştenire exemplul trecerii la bucurie prin suferinţă, – să umblaţi pe urmele Sale şi să-L urmaţi în toate lucrurile.

5. Vedeţi, El nu a comis niciun păcat, nu se găsea înşelăciune în gura Lui sau în învăţătura Lui, şi totuşi a fost badjocorit şi nu a răspuns pentru a se apăra; a fost maltratat, dar nu a ameninţat că îi va pedepsi pe cei răi, ci a rămas tăcut şi s-a lăsat răstignit de judecătorul nedrept, pentru ca copiii Săi să poată fi eliberaţi din păcatul primului legământ (Evrei 9, 15). De aceea în conformitate cu aceasta, vreţi să trăiţi după voia Dreptăţii divine, întrucât prin rănile Sale păcatele comise în Adam şi Eva v-au fost şterse (Romani 3, 25).

6. De fapt, aţi fost despărţiţi de Dumnezeu, Tatăl vostru, prin păcatul strămoşesc, *„ca nişte oi rătăcite fără păstor"* , dar odată cu stingerea păcatelor prin Isus „… *aţi fost readuşi înapoi la adevăratul Păstor şi Călăuzitor al sufletelor voastre"*, deoarece El este Dumnezeul şi Tatăl vostru (1 Petru 2, 19-25, cu textul revizuit şi îmbunătăţit aşa cum mi-a fost aprobat Tatăl Isus).

Capitolul 35
Motivul suferinţei pământeşti

Graz, 5 septembrie 1903

1. Cel mai mare scop al omului în viaţa sa spirituală este cunoaşterea dintre drept şi nedrept, bine şi rău, bucurie şi suferinţă, lumina soarelui şi ploaie, iarnă şi vară, pentru a putea

înţelege toată cunoaşterea în adevărata ei natură şi totul prin Lumina Iubirii şi a Vieţii înălţate către Soarele Divinităţii, Care aruncă mereu Lumina Sa a Iubirii în inima lui, îl încălzeşte şi îl îndeamnă să lupte către adevărata umanitate.

2. Cine nu a experimentat şi nu a gustat niciodată suferinţa, nu ştie să aprecieze binele, nu ştie să judece diferenţa dintre bunăstare şi durere. De aceea este bine ca omul, prin experienţă, să devină prudent şi înţelept în ceea ce face şi în ceea ce nu face, astfel încât să fie mereu entuziasmat să urmărească adevărul, deoarece în viaţă există o mare diferenţă între adevăr şi minciună, care sunt pregătite să-l ghideze în sus sau în jos.

3. Fără suferinţă nu există bucurie adevărată, pentru că fără suferinţă nu se poate judeca valoarea bucuriei. Iată de ce există nenumărate experienţe amare şi încercări aspre în viaţa umană, pentru ca omul să cunoască puterea lor ostilă şi distructivă asupra sufletului şi, prin aceasta, să înveţe să fugă de apropierea lor, dacă acestea sunt modelate şi hrănite de modul său de viaţă.

4. Viaţa este şcoala de încercare a sufletului omenesc, căci în viaţă pe pământ, sufletul omenesc trebuie încercat pentru a deveni pregătit pentru viaţa veşnică. Omul trebuie să cunoască răul, pentru a putea aprecia apoi binele, altfel nu ar da nicio importanţă binelui dacă nu ar cunoaşte răul, natura dureroasă, opusul neîmplinit. Cu toate acestea, cunoaşterea răului care formează iadul în om este ceea ce îi permite acestuia să-l evite şi să urmărească binele.

5. Dacă omul nu gustă durerea bolii, atunci nu poate aprecia bucuria sănătăţii.

6. Daca omul nu a experimentat niciodată suferinţa în viată, nu apreciază bunăstarea; prin urmare, un om bogat care a muncit din greu pentru a ieşi din sărăcie este un păzitor atent al patrimoniului său, pentru că ştie cât de greu i-a fost să iasă din sărăcie şi mizerie şi să ajungă la prosperitate.

7. Omul care trăieşte mereu în discordie şi este iritat în fiecare zi, trebuie să ştie să aprecieze pacea şi liniştea ca pe un Cer al fericirii pe Pământ, odată ce şi-a croit drum de la om obişnuit la om spiritual fericit.

8. Nimeni nu este capabil să aprecieze bucuria mai mult decât cel nefericit, dacă deodată răscumpărarea din trista sa soartă în lupta pentru existenţă se ridică la orizontul vieţii sale interioare precum Soarele după o noapte întunecată care luminează brusc toate spaţiile întunecate ale întunericului sufletului şi aprinde în el o Lumină şi o exultare veselă a vieţii.

9. Omul, numai prin propriile experienţe ale marilor contraste dintre lumină şi întuneric, bucure şi suferinţă, sănătate şi boală, fericire şi nenorocire, daune şi câştiguri, iubire şi ură, mânie şi calm, război şi pace, iad şi Cer, poate să distingă corect marile contradicţii dintre bine şi rău şi să înveţe să aprecieze marea lor valoare în lumina adevărului.

10. Prin urmare, fiţi supuşi destinului pe care vi-l trimit Eu, ca să învăţaţi să cunoaşteţi şi să apreciaţi ce este corect în viaţa spirituală şi ce este greşit sau rău în viaţa materială lumească. Căci trebuie să fiţi instruiţi în toate, pentru ca apoi să fiţi întăriţi pe calea mântuirii şi, în ciuda a tot felul de obstacole şi neplăceri ale vieţii, să nu părăsiţi cu dispreţ ceea ce este drept, întorcându-vă la materia din care aţi muncit cu greu ca să găsiţi calea de ieşire. Viaţa, de fapt, este o încercare puternică al forţei voastre sufleteşti şi a rezistenţei voastre împotriva răului, care, ce-i drept, se arată plăcută pentru scurt timp, dar apoi se dovedeşte dezastruoasă pentru viaţa voastră spirituală.

11. Aşadar, vedeţi că toate experienţele triste şi amare ale vieţii nu servesc decât la trezirea şi dezvoltarea forţelor voastre sufleteşti, la a vă face victorioşi împotriva ispitelor materiei care se năpustesc continuu asupra voastră, fiind Satanul din trup care vrea să vă târască în împărăţia sa a întunericului.

12. Dacă oamenii ar putea privi cu ochii şi urechile deschise interiorul şi exteriorul vieţii lor, ar vedea ce influenţe malefice şi fiinţe infernale ar dori să se strecoare şi să-i folosească pentru scopurile lor întunecate; atunci s-ar simţi extrem de nefericiţi în acest amestec de tendinţe de a servi drept instrumente ale iadului. Cu toate acestea, omul posedă inteligenţa, cunoaşterea şi puterea de a rezista şi de a lupta împotriva puterilor întunecate ale iadului şi de a ieşi din luptă ca erou victorios, pentru a primi apoi răsplata care este *„viaţa veşnică în Dumnezeu”*, ca şi coroană a

luptei şi a victoriei vieţii pământeşti destinate tuturor celor care au luptat cu curaj şi au perseverat victorios.

13. De aceea amintiţi-vă mereu de această clarificare, care trebuie să vă fie o Lumină pe căile întunecate ale luptei pentru existenţa naturii voastre divine, pe care trebuie să o atingeţi prin voi înşivă, pentru a locui într-o zi ca fiinţe extrem de fericite, ca copii ai Mei alături de Mine şi pentru a vă bucura de viaţa fericirilor cereşti care vă sunt pregătite ca răsplată a victoriei şi ca apoi să puteţi aprecia răsplata care vă va fi acordată după acele cuceriri grele în valea lacrimilor, unde Lumina şi întunericul, adică Dumnezeu şi Satana, luptă pentru stăpânirea în om, pentru că de acolo sunt provocate marile şi impresionantele evenimente mondiale dintre popoare şi naţiuni, care aduc alternativ bunăstare şi necazuri, parţial în individ, parţial într-o măsură mai mare, parţial peste popoare şi ţări întregi.

14. Astfel, vedeţi lupta pe care o duc oamenii în ei înşişi şi între ei, şi tânjesc după izbăvirea din condiţiile lor neplăcute. Doar că victoria aparţine întotdeauna celor care urmăresc scopuri mai înalte, dar nu şi a celor care aspiră doar la plăceri pământeşti şi la satisfacerea propriilor dorinţe. Prin urmare, luptaţi cu toate situaţiile vieţii doar pentru un singur scop, care este înnobilarea, spiritualizarea şi divinizarea sinelui vostru din materia care, se uneşte în voi cu Sinele Divinităţii Mele într-o lumina de iubire, înţelepciune şi omnipotenţă în adevăr, nobil şi divin, şi se uneşte într-o esenţă a Luminii divine a fiinţei voastre provenită din Mine, Dumnezeul şi Tatăl vostru, ca să fiţi una cu Mine în Iubire şi în Adevăr! Amin!

Capitolul 36
Cuvântul Tatălui despre Teosofie

Graz, 10 august 1902

1. Teozofia [115]* (*Teosofia: ştiinţă despre Divinitate şi tot ceea ce este strâns legat de Divinitate. Din grecescul Theos „Dumnezeu” şi sophias „Înţelepciune”.) este un cuvânt grecesc care, tradus literal, înseamnă: „*Înţelepciunea lui Dumnezeu*” .

2. Cel care urmează Teozofia se numeşte teosof, adică adept sau mărturisitor al învăţăturii Teozofiei sau al Învăţăturii divine. Teozofia, însă, este ceea ce este mai sacru şi inaccesibil în Dumnezeu! – Prin urmare, numele de teosof este calificarea unui om care trăieşte conform învăţăturii, adică Înţelepciunea născută din Iubirea lui Dumnezeu, care în Isus este învăţătura Iubirii divine aşa cum a revelat-o El omenirii.

3. De fapt, nu citirea sau cunoaşterea Învăţăturii Mele este cea care vă duce mai departe în spiritual, şi nici nu vă dă dreptul de a purta acest înalt nume onorific de „teosof”, dacă nu trăiţi şi acţionaţi conform învăţăturii, ci doar împlinirea legii divine a Iubirii este autorizaţia de a purta numele de „teosof”, pentru că un teosof nu trebuie să fie doar un cunoscător al învăţăturii Teosofiei, ci el trebuie să se străduiască să atingă cele mai înalte culmi pentru a-L frecventa pe Dumnezeu, pentru a fi călăuzit de El prin cuvântul profetic interior, pentru a primi în cele din urmă botezul de foc al Duhului Sfânt de la Tatăl său Isus, aşa cum au făcut odinioară apostolii. Abia atunci cineva este un adevărat „teosof” adică “înţelept al lui Dumnezeu” pentru că îşi ia înţelepciunea direct de la Dumnezeu şi o revelează oamenilor.

4. Mulţi oameni folosesc înaltul titlu de teosof, doar pentru a purta acest nume cu dreptate şi onoare, ei trebuie şi să străduiască să împlinească condiţiile pe care Înţelepciunea divină în Isus vi le prescrie. Este, prin urmare, sarcina unui adevărat teozof să trăiască conform învăţăturii Adevărului în Isus şi să o practice în acte de iubire faţă de aproapele.

5. Adevăratul teozof se va ocupa de cele lumeşti doar în sensul că va schimba cele lumeşti cu cele spirituale, practicând cu sârguinţă camăta cu daruri pământeşti şi colectând dobânzi, iar aceasta constă în implicarea sa milostivă şi dezinteresată faţă de cei nevoiaşi şi bolnavi şi în alinarea suferinţei şi a lipsurilor oriunde poate.

6. Îşi va spori dragostea, smerenia şi toleranţa faţă de toţi oamenii; va renunţa la toate plăcerile şi avantajele lumii care îl atrag de la spiritual la material; şi se va dezbrăca de toate viciile,

pasiunile, dorinţele şi poftele care formează omul ca locuitor al iadului.

7. Fiecare om trebuie să citească învăţătura Teozofiei, care îmbrăţişează cuvintele Iubirii divine, şi trebuie să încerce să o pună în practică, astfel încât toţi oamenii să devină de un singur sentiment şi de o singură lucrare.

8. Aşadar, citiţi aceste învăţături şi examinaţi dacă ele corespund Iubirii şi Înţelepciunii în Dumnezeu şi, dacă apoi, ... sunteţi învăluiţi de Adevăr, adică de Hristos (Ioan 14, 6) în cuvinte material-spirituale, atunci nu veţi avea nevoie de nimic altceva pentru a fi fericiţi conform perfecţiunii voastre spirituale.

9. Adepţii Teozofiei au misiunea de a prezenta această viaţă spirituală tuturor oamenilor şi de a lucra prin exemple bune, astfel încât toţi adepţii săi să urmeze calea trasată în învăţătura Teosofiei, întrucât aceasta este învăţătura religioasă spirituală pură, chemată să formeze oamenii la calitatea de „copii ai lui Dumnezeu". De aceea se numeşte „Teosofie", pentru că este întemeiată în Dumnezeu, pentru că este izvorâtă din Înţelepciunea divină a Tatălui vostru, Hristos, şi de aceea este mai presus de orice învăţătură religioasă a lumii, pentru că nimic omenesc nu este amestecat în ea, pentru că vine direct din pana unui mijlocitor numit de Dumnezeu, în timp ce alte învăţături religioase au fost fondate de oameni imperfecţi şi păcătoşi.

10. Aşa cum există o singură Înţelepciune divină, şi anume Isus Hristos, tot aşa există un singur teosof sau creştin adevărat care trăieşte, lucrează şi umblă întocmai conform învăţăturii divine a lui Isus Hristos. – Diferenţa dintre creştinul adevărat şi creştinul cu numele, este că creştinul adevărat trăieşte şi acţionează conform învăţăturii lui Hristos; creştinul cu numele, pe de altă parte, acţionează aşa cum îi convine egoismului sau egocentrismului său.

11. Fiecare teozof trebuie să-şi întoarcă privirea asupra sie însuşi şi, dacă cu adevărat este convins că umblă curat înaintea Mea, convingere care trebuie confirmată prin daruri spirituale, ... numai atunci îşi poate îndrepta privirea asupra altora, dacă ei umblă cu dreptate înaintea Mea şi înaintea oamenilor.

12. Ungerea (Exodul 40, 15; 1 Ioan 2, 20-27; Ioan 14, 26; Luca 24, 49) prin botezul cu foc al Duhului Sfânt pe care Eu, Isus , Dumnezeu Tatăl din veşnicie (Isaia 9, 5), l-am acordat adevăraţilor Mei ucenici, se face prin acele daruri şi haruri de care cel haruit are cu adevărat nevoie pentru a umbla cu dreptate înaintea Mea şi a fi o lumină pentru fraţii săi care se adresează lui şi trebuie să înveţe de la el. De fapt, cine ia de la Mine, ia de la adevăr, şi în el nu este minciună (1 Ioan 2, 27; Ioan 14, 6).

13. Numai cel care s-a născut deja din nou şi are în sine darurile Duhului Sfânt care sunt publicate în cartea *„Sfânta Treime"* se poate numi *teosof*, deoarece un copil înţelept al lui Dumnezeu trebuie sa ducă o viaţă divină înţeleaptă, atât de mult încât aceasta să poată fi definită fără păcat. Totuşi, acest lucru nu este posibil înainte ca renaşterea spiritului să fi fost realizată, deoarece renaşterea spiritului aduce tocmai acel har care îi permite omului să umble înaintea Mea fără păcat.

14. Întrucât Eu, Hristos, sunt Înţelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 24; *„Sfânta Treime"*), adică Eu sunt Teosofia, atunci este evident că teosoful intenţionează să trăiască într-un mod divin, adică să trăiască conform modului Meu de viaţă trecut. De aceea, vă întreb pe voi, păcătoşii: *„Nu vi se pare îndrăzneţ să vă numiţi „teosofi" sau „creştini"?*

15. Întrucât totul trebuie să ajungă la limitele şi poziţiile sale adevărate, atunci Eu cred că trebuie să faceţi o distincţie între Mine şi voi! – De vreme ce nu puteţi ajunge nici la Dumnezeu Tatăl, nici la Hristos, nu folosiţi titluri care nu vă aparţin şi care, atât timp cât nu sunteţi renăscuţi, nu vă sunt acordate de Mine.

16. Titluri (pe care vi le atribuiţi) cum ar fi: „Părinte", „Sfânt Părinte", „Preacuvios", „Hristos", „Mesia", sunt aroganţe faţă de sfinţenia lui Dumnezeu şi, prin urmare, un mare întuneric acolo unde astfel de termeni sunt încă folosiţi cu seriozitate. Onoraţi Numele Mele sfinte şi nu vă permiteţi să vi le aplicaţi vouă înşivă sau să vă numiţi după ele, sau să daţi astfel de definiţii cuiva.

17. Am considerat potrivit să vă dau această explicaţie în conformitate cu spiritul vremurilor, ca de acum înainte să ştiţi care este Voia Mea. Cu siguranţă, Aceasta înseamnă că *„trebuie să călcaţi pe urmele Mele şi să Mă urmaţi"*, dar v-am făcut-o cunoscută în explicaţia despre

botez găsită în cartea *„Hristos şi Biserica”*, ce se înţelege prin aceasta şi ce înseamnă *„a călca pe urmele Mele”*. Citiţi explicaţia de acolo, unde, se speră, că veţi înţelege că există *un singur* Hristos adevărat şi niciun altul.

18. Consecinţele unei vieţi pur teosofice, aşa cum v-am comunicat prin poruncile şi învăţăturile Mele, sunt preferinţe speciale ale unui astfel de copil al Iubirii Mele prin harurile şi darurile botezului cu foc al Duhului Sfânt, care le permite oamenilor să ceară prin rugăciune şi să obţină de la Mine multe din ceea ce altora le sunt refuzate, care trăiesc în păcat.

19. Darurile şi harurile Duhului Sfânt pentru prima renaştere sunt următoarele:

- Cuvântul interior;
- darul de a preda înţelepciunea;
- darul de a preda ştiinţe;
- darul tăriei credinţei statornice;
- darul puterii de a vindeca bolnavii;
- darul puterii miraculoase;
- darul profeţiei;
- darul de a discerne spiritele;
- darul interpretării Sfintelor Scripturi;
- darul de a alunga spiritele rele;
- darul vorbirii în limbi;
- darul puterii cuvântului;
- puterea rugăciunii;
- darul voinţei;
- darul de a-i învăţa pe alţii;
- darul elocvenţei;
- darul clarviziunii şi al claraudiţiei;
- darul care otrăvurile nu fac rău;
- darul puterilor spirituale;
- darul virtuţilor;
- harul şi darul iubirii, bucuriei şi încântării;
- harul răbdării şi al păcii interioare;
- harul smereniei;

şi mult mai multe, într-adevăr, în funcţie de Harul de care este nevoie.

20. Aceste haruri sunt menţionate şi descrise mai detaliat în cartea *„Sfânta Treime”*; dar nu sunt distribuite în ordine, ci conform viziunii Mele divine. Totuşi, există multe alte daruri care sunt date în funcţie de progresul persoanei, deoarece fiecare primeşte ceea ce are nevoie sau merită. Oricine are aceste daruri şi haruri poate spune pe bună dreptate că este un teozof sau un divin înţelept.

21. Aici în această carte este pusă în esenţă învăţătura teosofică, prin care acum voi primiţi cele mai înalte reguli posibile de viaţă şi prin care este posibilă ajungerea la renaşterea spiritului cât mai repede posibil. *„Cartea de rugăciuni”* , *„Teozofia creştină”* , *„Hristos şi Biblia”* , *„Predicile”* şi cărţile de la numerele 74 şi 75 [116]* (* „Adeptul creştin” şi „*Farmacopeea*”. Aceste cărţi de la numerele 74 şi 75 nu sunt în posesia noastră. [n.tr.]) sunt manuale pe care toată lumea ar trebui să le aibă şi să le folosească aşa cum vă este indicat.

22. O, nu trebuie să credeţi că poate exista ceva ce nu vine de la Mine, de la Dumnezeul şi Tatăl vostru! Faptul că nu Mă găsiţi peste tot, falsa profeţie a bisericilor voastre este de vină pentru aceasta, la fel ca şi învăţăturile voastre despre diferiţii „Hristoşi” care acum apar ici şi colo şi predică şi răspândesc înţelepciunea lor teologică şi intelectuală. Să nu-i credeţi, căci există un singur Rabbi, un singur Învăţător (Matei 23, 8-10) şi acesta sunt Eu, Hristos, iar adevărata învăţătură nu poate veni decât de acolo, de unde o dictez Eu Însumi, dar nu de unde fiecare îşi asezonează învăţătura despre Hristos după propriile sale vederi şi o învaţă altora. Citiţi ce am spus despre *„Adevărata învăţătură”* [117]* (*Cartea "Adevărata învăţătură" nu este în posesia noastră. [n.r.]) în revelaţii volumul unu, pagina 108, ca să puteţi ieşi din labirintul multor „Hristoşi”, căci

este deja timpul!

23. Cu toate acestea, voi cunoaşteţi Voinţa Mea şi astfel vă puteţi adresa în consecinţă pentru a fi în aşteptarea binecuvântării Mele.

Capitolul 37

Învăţături comportamentale pentru a deveni un adevărat teosof

37/1 – Învăţăturile Mele: vechi şi noi

Graz, 22 mai 1901

1. Citiţi următoarele pasaje:

- I) «*Orice pom* (adică omul) *care nu aduce roade bune este tăiat* (aruncat) *şi aruncat în foc* (al judecăţii); *de aceea, după roadele lor îi veţi recunoaşte*» (după faptele lor) (Matei 7, 19-20).

- II) «*Nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne* (care Mă recunoaşte ca Hristos) *va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel care face Voia Tatălui Meu* (care păzeşte poruncile şi învăţăturile divine) *care este în Ceruri.*" (Matei 7, 21).

- III) «*Cine aude cuvintele Mele şi le pune în practică* (le ia conform sensului lor esenţial şi le urmează), *îl voi asemăna cu un om prudent care şi-a zidit casa pe stâncă; dar cine aude cuvintele Mele şi nu le pune în practică, va fi ca om nebun care şi-a zidit casa pe nisip*" (Matei 7, 24-26).

- IV) Eu am spus: «*Semănătorul a ieşit să semene, şi o parte din seminţe a căzut pe cărări aspre, altele pe locuri pietroase, o parte au căzut între spini şi o parte pe pământ bun. Sămânţa semănată în pământ bun este cel care aude Cuvântul, îl iau la inimă şi aduce rod şi este activ: unul aduce de o sută de ori, altul de şaizeci de ori, al treilea de treizeci de ori*. Când am exprimat această învăţătură extrem de importantă, am exclamat şi am spus: „... *cine are urechi de auzit, să audă!* » (Matei 13, 3-23).

- V) *„Ştim că Dumnezeu nu ascultă pe păcătoşi, dar dacă cineva Îl onorează pe Dumnezeu şi face Voia Lui, pe acela îl ascultă "* (Ioan 9, 31).

- VI) «*Dacă ştiţi aceste lucruri, fericiţi veţi fi dacă le faceţi* (Ioan 13, 17). *Cine are poruncile Mele şi le pune în practică, acela Mă iubeşte; şi Eu îl voi iubi, şi Mă voi descoperi lui şi voi veni la el şi voi locui cu el. Cine nu Mă iubeşte, nu ţine cuvintele Mele "* (Ioan 14, 15-24).

2. Ioan a scris în revelaţia divină:

- I) "*Şi am auzit un glas din Cer care-mi zicea: „Scrie: Fericiţi sunt cei care au adormit în Domnul!" „Da", zice Duhul, „ei se odihnesc de ostenelile lor şi faptele lor îi urmează"* (Apocalipsa 14, 13).

- II) *„Şi fost deschisă o altă carte, care era cartea a vieţii; şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după ce era scris în cartea aceea*" (Apocalipsa 20, 12-13).

- III) «*Iată, Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui* » (Apocalipsa 22-12).

3. Vechiul Testament are explicaţii similare în mai multe pasaje:

- I) « *Le voi răsplăti după faptele lor şi după lucrarea mâinilor lor* » (Ieremia 25-14).

- II) „ *Iahve, ai cărui ochi sunt deschişi asupra tuturor căilor oamenilor, ca să dea fiecăruia după conduita vieţii lui şi după rodul faptelor lui "* (Ieremia 32, 19).

- III) „ *Voi pedepsi poporul după căile lui, şi îl voi răsplăti după faptele lui "* (Osea 4, 9).

- IV) „ *Iahve ne face după felul vieţii noastre şi după faptele noastre "* (Zaharia 1, 6).

4. Faptul că omul trebuie să respecte poruncile şi învăţăturile divine, este sarcina vieţii sale, aşa cum este scris în Sfintele Scripturi: *„Să respectaţi legile Mele şi poruncile Mele; căci cine le va împlini, va trăi prin ele "* (Leviticul 18, 5).

5. Iahve a spus: *„Să respectaţi toate poruncile Mele şi toate legile Mele şi să vi le însuşiţi "* (Leviticul 19, 37 / 20, 8 / 22, 31).

6. Iahve le-a promis israeliţilor binecuvântări dacă respectau poruncile, în timp ce ar fi avut

de suferit necazuri şi greutăţi dacă nu ţineau cont de ele (Leviticul 26, 3-46).

7. Copiilor lui Israel li s-a poruncit să-şi pună ciucuri [118]* (*Ciucuri: buchet mic de fire de mătase sau lână folosit ca ornament la capetele şnururilor, perdelelor, franjurilor etc.) la colţurile hainelor, pentru a-şi aminti şi *a putea respecta* toate poruncile Domnului (Numeri 15, 38-39). Şi aceste prescripţii, că poruncile trebuie respectate, sunt repetate adesea.

8. Eu, Isus, am învăţat în diferite pasaje ale Noului Testament că faptele de iubire faţă de aproapele şi mila sunt în esenţă cele care îi fac pe oameni fericiţi, ceea ce subliniază faptul că cel care face binele este binevenit, iar cel care face răul este respins; de exemplu în următoarele pilde: A lucrătorilor din vie (Matei 21, 33-44). – A smochinului care nu aducea rod (Luca 13, 6-35). – A talanţilor şi a comorilor care trebuiau să dea roade (Matei 25, 14-31; Luca 19, 13-25). – A samariteanului care a legat rănile celui lovit de tâlhari (Luca 10, 30-37). – A bogatului şi săracului Lazăr (Luca 16, 19-31). – A celor zece fecioare (Matei 25, 1-12).

9. Credinţa creştină învaţă că omul este răsplătit sau pedepsit după faptele sale, deoarece judecătorul vieţii locuieşte în poruncile divine, iar omul îşi obţine judecata asupra sa prin împlinirea sau lipsa acestora.

10. Este un adevăr etern că numai cei care fac binele pot deveni binecuvântaţi, întrucât Cerul este locul oamenilor buni, în timp ce iadul este locul celor răi, al celor care fac răul.

11. Acest fapt trebuie să clarifice tuturor celor care se bazează pe adevăr, de ce răul şi binele nu se potrivesc, prin urmare, nici Raiul şi iadul, nici îngerii şi demonii.

12. Eu, Isus , i-am spus tânărului bogat: *„Vinde totul, împarte-l săracilor şi urmează-Mi!"* . Iar aceasta în sensul spiritual înseamnă: *„Împlineşte legea Iubirii! Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate; şi iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi!"*.

13. În felul acesta te ridici deasupra Legii, pentru că o împlineşti, iar acest lucru te înnobilează şi te face „copil al lui Dumnezeu":

- I) Fii temător de Dumnezeu de dragul Meu şi slujeşte-Mi din dragoste şi respect, şi nu din făţărnicie, altminteri te vei amăgi pe tine însuţi şi vei culege numai neadevăr, pentru că ai semănat minciună.

- II) Iubeşte pe toţi oamenii din iubire faţă de Dumnezeu, pentru că sunt copii ai lui Dumnezeu şi Duhul Tatălui locuieşte în ei, dar nu din motive pământeşti.

- III) Trăieşte în aşa fel încât nimeni să nu aibă motive să se plângă de conduita ta de viaţă.

- IV) Fii precaut la oamenii răi şi nu te asocia cu ei „inutil"; căci sunt posedaţi şi înconjuraţi de duhuri rele, de care tu însuţi poţi fi posedat dacă te asociezi prea mult cu ei.

- V) Fereşte-te şi de animalele rele, căci sunt umflate cu un fluid rău care curge din ele şi este uşor absorbit de voi. Oriunde există oameni răi, există şi câini şi animale rele, pentru că acestea absorb în ele fluidul malefic al unor astfel de oameni posedaţi.

- VI) Fugi de toţi oamenii în care percepi că sunt spirite rele în jurul lor. Numai acolo unde practici iubirea faţă de aproapele, fie prin învăţătură, fie prin milostenie, nu ai de ce să te temi, pentru că acolo te voi proteja de oaspeţii nedoriţi.

- VII) Preţuieşte prietenia oamenilor foarte nobili şi avansaţi spiritual, căci în compania lor eşti înnobilat tu însuţi, întrucât spiritele bune se adună în jurul oamenilor buni.

- VIII) Nu badjocori şi nu dezonora niciodată adevărurile spirituale ca şi cum nu ar trebui luate în serios, ci dedică-ţi toată atenţia respectării lor, deoarece pentru aceasta au făcut făcute cunoscute.

- IX) Alege întotdeauna pentru compania ta acei oameni din a căror companie poţi câştiga doar spiritual; însă, pe cei care se dedau prea conversaţiilor lumeşti, încercă să-i îndrumi spre cele spirituale şi să porţi conversaţii spirituale cu ei.

- X) Niciodată să nu-ţi neglijezi îndatoririle faţă de Mine şi faţă de aproapele tău! - Şi pune imediat în acţiune toate gândurile şi intenţiile tale bune, încercând să te asiguri că în tot ceea ce faci, numai iubirea acţionează ca ghid suprem al acţiunilor tale.

- XI) Trăieşte întotdeauna cu credinţă înaintea Dumnezeului tău, a cărui locuinţă este în inima ta, şi rămâi mereu cu El în gândurile tale, ca nu cumva lumea să te atragă spre ea cu atracţiile ei şi să te ruineze spiritual, ceea ce ar fi moartea ta spirituală.

- XII) Nu-ţi alege oameni lumeşti drept prieteni, pentru că te vor târî în lumea lor păcătoasă şi te vor ruina moral. De fapt, dacă un singur măr putred le infectează pe toate cele sănătoase, cum ai putea tu singur să rămâi sănătos printre atâţia oameni putrezi?

- XIII) Trăieşte cu modestie cu ceea ce ai, pentru că alţii au încă şi mai puţin şi trebuie să trăiască oricum. Când omul are mult, devine de obicei înfumurat, aşa că mulţumeşte-te cu puţin, pentru ca sufletul tău să nu sufere dăună.

- XIV) Învaţă să-ţi tratezi fraţii şi surorile aşa cum ţi-ai dori să fii tratat de ei, căci aceasta este înţelepciunea înţelepţilor, care îşi lasă înţelepciunea să strălucească prin iubire şi se simt fraţi ai fraţilor lor.

- XV) Să nu spui niciodată: *„Asta nu se poate! Nu pot şi nu trebuie să fac asta!"* , dar dacă Numele Meu este glorificat prin aceasta, atunci fă-o!

- XVI) Nu-ţi fie ruşine să-L mărturiseşti public pe Dumnezeul tău în Hristos înaintea oamenilor lumii, altfel nu te voi recunoaşte nici Eu într-o zi înaintea Tatălui Meu, adică înaintea Iubirii Mele milostive.

- XVII) Nu cere niciodată părerea cuiva în chestiuni religioase, dacă crezi că ai înţeles totul corect şi bine, pentru că în felul acesta cu siguranţă vor apărea dispute.

- XVIII) Dacă totuşi cineva îţi cere părerea în chestiuni religioase, atunci spune-ţi părerea cu calm şi răbdare, astfel încât să nu creezi impresia, ca şi cum ai fi vrut să spui „Aşa este, şi nu altfel!"

- XIX) Nu te obosi niciodată cu oameni care nu împărtăşesc opiniile tale religioase, încercând să-i convingi prin argumentele tale ample că greşesc, pentru că procedând astfel îi va ofensa mai degrabă decât să-i convertească.

- XX) Aşadar, nu blestema Biserica şi credincioşii altor religii, pentru că ei nu ştiu că nu ştiu totul bine.

- XXI) Când instruieşti pe cineva, nu-l mustra şi nu-l critica cu vorbe aspre a adresa religiei căreia îi aparţinea anterior, deoarece el nu este de vină că Biserica sa nu l-a învăţat ce era corect, ci învaţă-l cu calm şi răbdare doar învăţătura Mea adevărată, spunând: **"Aşa a învăţat Domnul şi Tatăl Isus."**

- XXII) Nu lăsa să treacă în niciun fel o oportunitate, care îţi oferă un avantaj pentru mântuirea ta, ci foloseşte-o după cea mai bună cunoaştere şi abilitate a ta.

- XXIII) Nu te lăsa niciodată atras de dorinţa după bunurile altora, după bogăţie, după cunoştinţe şi avantaje care nu conţin nicio valoare şi niciun folos spiritual în ele.

- XXIV) Reflectă des la cât de mult am suferit pentru tine şi cât de neglijent eşti în a fugi de păcate.

- XXV) Nu uita să respecţi cu stricteţe poruncile Mele, ca să nu am niciun motiv să Mă plâng de tine.

- XXVI) Împlineşte de bunăvoie şi cu smerenie tot ce ţi-am poruncit.

- XXVII) Cel care se uită la ce fac alţii, riscă să cadă pe căi nespirituale, iar cine îi imită pe alţii, rămâne de obicei ultimul. De aceea, străduieşte-te să mergi înainte şi nu te uita în jur la ce fac alţii.

- XXVIII) Nu te îndoi niciodată de cuvintele Mele, căci ele se vor împlini atunci când va veni vremea pentru acest scop.

- XXIX) Preţuieşte mult învăţăturile Mele şi străduieşte-te să trăieşti şi să lucrezi riguros, adică conform celor mai bune cunoştinţe şi forţa corespunzătoare acestora.

- XXX) Fiecare dintre voi să aibă grijă să-şi administreze bine talanţii pe care i i-am dat şi, într-o zi, să Mi-i aducă înapoi cu dobândă sporită, adică: umblă în virtuţile Mele, dacă vrei să te recunosc drept fiul Meu.

- XXXI) Cel care face doar ceea ce este drept şi plăcut altora, va căuta şi va primi răsplata de la oameni.

- XXXII) Iubeşte doar spiritualul şi sublimul care te conduce la Mine, la Dumnezeul tău, şi evită de toate lucrurile lumeşti ca şi cum ar fi ciumă şi holeră, pentru că aduc iadul cu ele, de care apoi nu vei duce lipsă.

- XXXIII) Dacă cineva vrea să te ducă în rătăcire, fii sincer şi spune-i adevărul imediat în faţă, ca să te poţi elibera de cursele şi ispitele sale.

- XXXIV) Dacă cineva tânjeşte după muzică de dans, cântece lumeşti, teatru şi alte distracţii care nu fac decât să ascundă şi să răspândească înrăutăţirea lumii, atunci trebuie să-şi amintească de Mine şi să fugă de acestea, sacrificându-le pentru a-Mi da onoare.

- XXXV) Nu este sarcina ta să fii slujitorul acelor oameni care caută să te folosească pentru servicii şi acţiuni anti-creştine. Fugi de un astfel de iad!

- XXXVI) Dacă eşti slujitorul altora, atunci nu eşti sclavul lor, aşa că ţine-ţi inima aproape de Mine şi mâinile în munca onestă; evită în schimb munca necinstită!

- XXXVII) *„Cine Mă urmează pe Mine, nu umblă în întuneric”*, spun Eu, Tatăl Isus . A-L urma pe Hristos constă, însă, în împlinirea celor Zece Porunci, în evitarea păcatelor şi în umblarea în cele şapte virtuţi ale lui Isus ca Fiu al Omului, aşa cum sunt predate în *„Cartea de rugăciuni teosofice creştine”* .

- XXXVIII) Biblia este cu siguranţă o carte sacră a Învăţăturii lui Dumnezeu, iar maximele filosofului sună frumos şi nobil, dar dacă ai şti toate acestea pe de rost, nu ţi-ar fi de nici un folos fără Iubirea şi Harul lui Dumnezeu.

- XXXIX) Drumul spre iad este pavat cu multe promisiuni şi intenţii bune care sunt făcute lui Dumnezeu, dar neîmplinite!

- XL) Drumul spre Rai, în schimb, este pavat cu pietre preţioase ale iubirii împlinite faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, care este o grădină nobilă înflorită în sanctuarul cel mai lăuntric al spiritului.

- XLI) În măsura în care omul poate scăpa de lume şi de atracţiile ei ademenitoare, tot aşa poate intra în Hristos, căci lumea este iadul păcatelor, în timp ce Hristos este Cerul, adică viaţa veşnică.

- XLII) Totuşi, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în inima ta, atunci vei simţi libertatea sufletului şi a trupului tău, căci Dumnezeu este Iubire, iar aceasta doreşte libertatea. Iată, de ce a spus Pavel: „*Unde este Duhul lui Dumnezeu, acolo este libertate* ”.

- XLIII) Încearcă să-ţi îndeplineşti datoria faţă de Mine şi faţă de aproapele tău şi, în acest fel, vei contribui la reducerea enormă a mizeriei umane din toate părţile, astfel încât oamenii să se ajute şi să se sprijine reciproc cu iubire şi astfel să contribuie la instaurarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ: *„Unul pentru toţi, toţi pentru unul!”* . – În unitate şi frăţietate este puterea; iar în iubire şi smerenie reciprocă este răspândirea Divinităţii printre oameni.

14. *Încă un cuvânt important*: ***oricine are un trai mai bun, sau care a economisit bani sau chiar posedă o avere mai mare decât fraţii şi surorile sale, nu trebuie niciodată să profite de bunătatea celor mai puţin plătiţi sau mai puţin înstăriţi, împrumutând cărţi pentru a le citit de la cei mai săraci, iar el însuşi nu cumpără niciuna!*** În schimb, cu banii săi, mănâncă şi bea bine şi îşi cumpără mobilă pentru casa sa, în timp ce pentru Cuvântul divin nu are nimic! – Un astfel de comportament denotă exploatarea fraţilor şi surorilor sale, deoarece bogaţii ar trebui să susţină pe săraci, iar nu săracii pe bogaţi, adică pe cei înstăriţi.

15. Întrucât acest obicei prost există deja şi s-ar dezvolta şi mai mult, prin urmare, adevărul trebuie exprimat clar aici. De fapt, a trăi spiritual pe seama săracilor, adică a-i exploata, nu este prescris nicăieri în învăţătura Mea.

37/2 - În viaţa de apoi nu mai există masca falsităţii

16. Omul trăieşte în lume viaţa exterioară, o viaţă de instruire a instabilităţilor religioase şi politice, juridice şi sociale, deci o viaţă de minciună şi înşelăciune faţă de aproapele, aşa cum spune profetul David (Psalmii 116, 11)[119]* (*"Am zis în nedumerirea mea: "Orice om este mincinos" (Psalmul 116, 11)).

17. Adevărata viaţă a omului este viaţa spirituală interioară şi doar aceasta, după moartea trupului, intră în viaţa de apoi împreună cu spiritul. Aşa cum gândea în lume pentru sine însuşi, ce era drept şi echitabil pentru viziunea sa asupra vieţii, aceasta devine apoi adevărata sa viaţă în tărâmul spiritului, pentru că acolo nu mai există masca de a te arata diferit faţă de cum eşti în

realitate.

18. În lume se fac complimente: *„Noblesse oblige”* [120]* (*Noblețea implică obligații: "Nobilimea implică obligații", adică privilegiul de a fi nobil oblică pe cineva la respectarea anumitor convenții și comportamente specifice, de care pot fi scutiți cei care nu sunt persoane de rang înalt.), borboroseşte simulând un ipocrit mincinos, fals şi linguşitor în faţa superiorilor şi a celor plasaţi mai sus, faţă de care inima îi poartă adesea ranchiună şi meditează la răzbunare, pentru că spiritual, pentru el, supunerea este insuportabilă. În mod similar, cineva se comportă în exterior cu bune maniere şi adesea cu o amabilitate mincinoasă faţă de aproapele său. În schimb, odată ce (acolo) masca a dispărut, atunci veţi avea în faţa voastră pe diavolul viu, pe Satana cel inventat, întrucât trebuie să se arate şi să vorbească aşa cum gândeşte, pentru că vremea artei disimulării s-a sfârşit, deoarece cine priveşte în inima altuia, vede cum gândeşte şi examinează ceea ce spune.

19. De aceea, în lume, obişnuiţi-vă să puneţi la vedere exteriorul, să vorbiţi şi să faceţi ceea ce gândiţi cu adevărat în inimă, şi aceasta dintr-o inimă înnobilată, curată şi iubitoare. Atunci, în viaţa de apoi, veţi fi *îngeri ai luminii* şi nu spirite întunecate ale iadului.

37/3 - Cele două valori diferite în a face bine

20. Omul poate face binele în două moduri diferite. O modalitate este să acţioneze din proprie bunăvoinţă, iar această modalitate poate fi comparată cu un metal nenobil, cum ar fi alama, cuprul, fierul şi, da, chiar şi plumbul, dacă alături este în joc egoismul arogant care vrea să se onoreze pe sine, care face bine altora şi acceptă cu satisfacţie acele expresii de recunoştinţă, sărutări de mână şi ştiri din ziare unde se menţionează numele binefăcătorului generos al săracilor şi nevoiaşilor şi, în plus, şi sumele pentru donaţii către biserici, spitale şi alte instituţii caritabile, precum şi pentru patrie şi pentru concetăţeni.

21. În schimb, a face binele poate fi comparat cu argintul şi aurul, întrucât este un metal pur şi nobil, atunci când omul o face din iubire pură faţă de Dumnezeu şi din iubire dezinteresată faţă de aproapele şi jertfeşte totul pentru cinstea lui Dumnezeu, fără să se ia în considerare pe sine, deoarece atunci este plăcut lui Dumnezeu şi în folosul omului pentru viaţa veşnică.

37/4 - Cele trei feluri de bine

22. În viaţa umană există trei feluri *de bine* : – Există oameni care se supun legii şi nu încearcă niciodată să acţioneze împotriva ei; acest lucru se numeşte *„bine civic”*, deoarece omul acţionează în toate conform legii. O astfel de persoană este, prin urmare, un cetăţean cinstit al lumii, deşi într-o formă aridă de înţelepciune. Dacă o face din iubire faţă de Dumnezeu, Care a spus că trebuie să fii bun, deci să fii supus autorităţilor acţionând conform *învăţăturii divine*, atunci este vrednic înaintea lui Dumnezeu; dar dacă o face doar pentru că *trebuie să* se plece în faţa legii, atunci este duplicitar, deoarece fiinţa sa spirituală, adică sufletul său, gândeşte diferit faţă de ceea ce face omul de carne şi oase.

23. *„Binele moral”* este ceea ce omul îndeplineşte conform legilor morale religioase şi de stat. Dacă o face din considerente politice, pentru a nu contrazice legea în niciodată şi pentru a fi considerat în faţa lumii ca o persoană morală, atunci puritatea sa morală a valorii calitative în faţa lui Dumnezeu nu este nici argint, nici aur; – dacă, însă, o face din iubire faţă Dumnezeu şi faţă de aproapele său şi o sacrifică pentru onoarea lui Dumnezeu, atunci este bun şi curat şi atrage la sine răsplata înaintea lui Dumnezeu.

24. *„Binele spiritual”* este ceea ce omul face din iubire pură faţă de Dumnezeu şi din iubire altruistă faţă de aproapele său şi trăieşte şi lucrează numai pentru această iubire. Astfel de oameni devin *cetăţeni ai Cerului,* care, în sens spiritual, îndeplinesc toate prescripţiile religioase şi de stat care îi îndreaptă spre Cer.

37/5 - Omul ca instrument al lui Dumnezeu nu poate face nimic de unul singur

25. Majoritatea oamenilor cred că gândesc şi acţionează de la sine, dar nu este aşa. Omul are facultatea de a gândi şi de a acţiona ca şi cum ar fi de la propriul său eu, dar nu ştie că această

facultate vine de la Duhul lui Dumnezeu care locuieşte în fiecare om şi care este principiul care dă viaţă în el.

26. Omul poate acţiona de la sine pentru bine sau pentru rău, având şi capacitatea de a face acest lucru. Însă, faptul că omul nu poate face nimic cu adevărat de la el însuşi, o învaţă Isus prin evanghelistul Ioan, care a scris: „*Omul nu poate primi nimic, dacă nu i se dă din Cer "* (Ioan 3, 27). Şi mai clar, Isus vorbeşte într-un alt pasaj prin Ioan: „*Cine rămâne în Mine şi Eu în El, aduce multă roadă, pentru că fără Mine nu puteţi face nimic "* (Ioan 15, 5).

27. Evaluarea acestui verset este următoarea: atât timp cât omul face totul din iubire faţă de Dumnezeu, atunci Duhul lui Hristos participă la aceasta şi omul aduce multe roade spirituale bune; dacă, însă, omul îl abandonează pe Dumnezeu şi acţionează fără El, el operează din propria sa înţelepciune, iar această înţelepciune se cunoaşte doar pe sine. Altarul de jertfă al acestui spirit al înţelepciunii este egoismul, iar acesta este Satanul din om, pentru că este ambiţios. Prin urmare, omul nu poate face nimic plăcut lui Dumnezeu din înţelepciunea egoismului, unde Îl neagă şi Îl respinge pe Dumnezeu şi efectul divin în om şi, prin urmare, faptele sale nu sunt bune, ci lipsite de valoare.

28. Însă, cei care cred în Hristos şi fac bine de la El, sunt chemaţi:

- „*copii ai Luminii*" (Ioan 12, 36; Luca 16, 8);
- „prieteni ai Mirelui" (Marcu 2, 19);
- „copii ai învierii" (Luca 20, 36);
- „copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1, 12);
- „născuţi din Dumnezeu" (Ioan 1, 13);
- „cei care vor vedea pe Dumnezeu" (Matei 5, 8);
- „că Domnul Îşi va face locuinţă la ei" (Ioan 14, 23);
- «care au credinţă în Dumnezeu» (Marcu 11, 22);
- „că faptele lor *vin de la Dumnezeu"* (Ioan 3, 21).

29. Valoarea mărturisirii de credinţă că Isus este Dumnezeu Tatăl din veşnicie (Isaia 9, 5) este demonstrată în următorul verset din Ioan: „*Tuturor celor ce L-au primit* (pe Isus)*, a celor care cred în Numele Lui, le-a dat puterea de a fi copii ai lui Dumnezeu; care nu sunt născuţi din sânge, nici din voia firii pământeşti, nici din voia omului, ci din Dumnezeu"* (Ioan 1, 12-13).

30. A crede în *„Numele lui Isus"* înseamnă, aşadar, a crede în Cuvântul pe care El l-a adus din Cer, ca o solie sau Evanghelie fericită, şi l-a predicat pentru ca oamenii să trăiască şi să acţioneze în consecinţă.

31. Cei care fac ceea ce este prescris în Evanghelie vor fi copii ai lui Dumnezeu, pentru că nu sunt născuţi din sânge sau dintr-o „slăbiciune omenească" cu referire la înclinaţiile omului, nici după voia trupului, care este proprie voinţei omului, care în sine este rea, nici după voia omului, care este proprie (rea) intelectului său, care în sine este falsul provenit de la cel rău, întrucât cei care sunt în rău şi fals, vor, fac, gândesc şi spun totul din propriul lor ego, pe când copiii lui Dumnezeu fac totul de la Dumnezeu, şi de aceea sunt născuţi din Dumnezeu, asta înseamnă „că sunt renăscuţi în Spirit".

32. Prin urmare, rezultă că ceea ce omul face conform înţelepciunii sale intelectuale nu este bun, ci numai ce este produs şi executat în sensul învăţăturii lui Isus este bun.

37/6 – Iubirea faţă de aproapele poate fi de trei feluri

33. Orice bine pe care îl ce face omul aproapelui său de dragul binelui, fără vreun motiv ascuns, este bun, chiar dacă omul este un păcătos. De fapt, este rău doar atunci când, prin egoism, ambiţie, interes personal, aroganţă sau alte speculaţii, (din ceea ce face) se referă la propria persoană.

34. În schimb, dacă acea lucrare a iubirii faţă de aproapele care se face anume din iubire faţă de Dumnezeu şi este jertfită pentru onoarea Lui, este legată de răsplata vieţii veşnice.

35. Diferenţa dintre aceste două feluri de lucrări este aşadar aceasta: o lucrare făcută conform (bunei) intenţii, pentru că este bună şi nobilă, este ca *argintul*; în schimb, lucrarea făcută din iubire faţă de Dumnezeu şi pe care o sacrifică pentru a-L onora, este precum *diamantul*.

36. Cine face fapte de iubire față de aproapele său din egoism, iubire de sine, ambiție, aroganță și de dragul propriilor avantaje, nu săvârșește nicio faptă de la care să aștepte o răsplată pe tărâmul duhului, deoarece a căutat avantajul pentru persoana sa aici pe Pământ, și pe acesta, într-un fel sau altul, l-a găsit.

37/7 - Nu se poate acționa în mod dublu

37. Dacă o persoană vizitează biserici, ascultă predici în reculegere, citește cuvântul din cărți pentru creștere (spirituală), merge la euharistie și la împărtășanie, se roagă în fiecare zi și chiar se gândește mult la Dumnezeu și la fericire, și totuși consideră atât răul cât și păcatul, cum ar fi impostura, adulterul, ura, blasfemia, invidia, aroganța și altele asemenea, ca fiind nesemnificative și păcătuiește în mod deliberat pentru propriul câștig, atunci devoțiunea pe care o face nu-i este de nici un folos, deoarece *aceasta* apare ca fățărnicie, prefăcătorie și prezumție față de Iubirea și Milostivirea lui Dumnezeu și, prin urmare, nu are nicio valoare înaintea Lui.

38. Dacă, însă, un preot face opusul a ceea ce învață și predică, atunci este chiar mai rău decât credinciosul menționat mai sus și, în același timp, este un păcătos grav, pentru că el, fiind preot, este un ipocrit și un mincinos! Și dacă el însuși nu crede ceea ce îi învață pe alții să facă, atunci este și un înșelător al oamenilor. Și dacă viața sa falsă ajunge în atenția publică și devine un scandal pentru alții, atunci soarta lui este profund tristă în tărâmul spiritului, pentru că a acționat doar ca predicator pentru a-și câștiga pâinea cu ușurință.

37/8 - Nu se pot sluji doi stăpâni

39. Eu, Isus , am spus: «*Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci, sau va urî pe unul și sau va iubi pe celălalt, sau se va lipi de unul, sau va evita pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona"* (Matei 6, 24).

40. Acest verset înseamnă că nu se poate sluji la doi stăpâni și că sub acești doi stăpâni sunt înțeleși, spiritual, Dumnezeu și lumea, care altfel este numită și Satan, deoarece amândoi nu pot fi niciodată reprezentați în mod egal pe două părți, deoarece: fie Dumnezeu, fie lumea va fi neglijată! Este imposibil să le slujești amândurora în același timp, pentru că Satana este opusul al lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este opusul Satanei.

37/9 - Ipocrizia și prefăcătoria sunt infernale

41. Dacă la exterior omul se arată diferit de ceea ce este în interior, atunci el este la fel ca, cărturarii, fariseii și iudeii, cărora le-am ținut următoarea prelegere:

- «*Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentru că voi sunteți precum mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, dar pe dinăuntru sunt pline de oase ale morții și de tot felul de putreziciune! Tot așa și voi vă arătați drepți înaintea oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățărnicie și nedreptate. Vai vouă, pentru că curățați partea de afară a paharului și al vasului, în timp ce pe dinăuntru este plină de jaf și de necumpătare. Farisei orbi! Curățați mai întâi partea dinăuntru a paharului și al vasului, ca și partea dinafară să devină curată"* (Matei 23, 25-28).

42. Din aceasta se vede că ipocrizia și prefăcătoria sunt virtuți ale iadului și își au locul acolo.

37/10 - Iubirea binelui și iubirea adevărului în om

43. Există două tipuri de oameni cu viață spirituală: unii sunt mai umili și iau din binele iubirii; ceilalți sunt mai atașați de înțelepciune și preferă să ia din adevărul iubirii. Cu alte cuvinte, în om există atât spirite ale iubirii, cât și ale înțelepciunii, precum în tărâmul spiritelor, unde acestea se împart în „fii ai lui Dumnezeu" sau „îngeri ai Iubirii", și în „binecuvântați" ca „spirite ale înțelepciunii" a căror fericire este atât de diferită.

44. Omul trebuie să se dedice iubirii și umilinței, în special virtuților lui Isus, iar adevărului doar atât cât este necesar pentru a merge pe calea adevărului, astfel încât, cu înțelepciunea, să nu cadă în cele din urmă în falsitate sau în infern. De fapt, înțelepciunea este bună doar în măsura în care este cuplată cu iubirea, altfel ea este opusul, adică este iadul. Iubirea și înțelepciunea nu

trebuie să fie niciodată singure, ci întotdeauna una, sau unite, pentru ca omul să trăiască în adevăr, care este Hristos (Ioan 14, 6).

37/11 - Cine are iubire față de Dumnezeu?

45. În ceea ce privește iubirea față de Dumnezeu, M-am exprimat deja spunând: «*Cine primește poruncile Mele și le respectă* (adică trăiește și acționează în consecință și, prin urmare, le duce la împlinire), *acela Mă iubește; cine nu Mă iubește, nu respectă cuvintele Mele "* (Ioan 14, 21-24), iar în alte pasaje: „*Dacă respectați poruncile Mele, veți rămâne în Iubirea Mea "* (Ioan 15, 10).

46. Este un fapt cunoscut că omul poate împlini poruncile și învățăturile lui Dumnezeu numai dacă Îl iubește pe Dumnezeu mai presus de orice, pentru că numai o mare iubire pentru Dumnezeu îl poate proteja pe om de fărădelegi, dar nu și de interdicția păcatului.

37/12 - Credința în Isus

47. Când evreii, în Capernaum, M-au întrebat: „*Ce trebuie să facem ca să împlinim lucrările lui Dumnezeu* ?". Le-am răspuns: <<*Lucrarea lui Dumnezeu este aceasta: „Să credeți în Acela pe care l-a trimis El "*>> (Ioan 6, 24-29).

48. Această credință îmbrățișează toate profețiile profeților, conform cărora Mesia este întruparea lui Iahve, că Iahve-Hristos este Dumnezeu și este Răscumpărătorul, astfel încât Hristos este Învățătorul divin al credinței, iar credinciosul în Hristos trebuie să creadă că tot ceea ce Hristos învață, este adevărat și este destinat mântuirii sufletului vostru. Așadar, nu trebuie doar să credeți toate învățăturile lui Hristos, ci să trăiți și să acționați conform acestora, așa cum v-am învățat Eu, Isus Însuși (Ioan 14, 21-24 / 15, 10), dacă vreți să dobândiți viața veșnică, care este Hristos. (Ioan 14, 6).

37/13 - Credința interioară și cea exterioară

49. În realitate, omul care crede în adevărurile creștine, dar nu trăiește conform acestora, are credință doar în creierul de carne, dar nu și în spiritul său.

50. Când un astfel de credincios intelectual moare, credința sa rămâne în intelectul material. Căci, în spirit nu are nicio credință în adevăr. De fapt, *dacă ar fi avut vreo credință spirituală, ar fi trăit după poruncile și învățăturile divine*. Dar de vreme ce nu o avea în spirit, când a murit era fără credință, avea doar una lumească sau materială, dar nu în spirit și, prin urmare, nici nu o putea primi în tărâmul spiritual. Adevărata credință este, așadar, numai aceea care se manifestă prin fapte de iubire față de Dumnezeu și față de aproapele. Totuși, întrucât oamenii care slujesc păcatului nu fug de rău și falsitate, prin urmare, în aceștia există puțină sau deloc credința adevărată, deoarece credința adevărată sau spirituală se manifestă doar prin iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele, care constă în a fugi de păcat și a acționa în fapte de iubire față de aproapele.

37/14 - Toleranța flegmatica [121]* daca nu ești în cea potrivita

(Flegmatic: calm, uneori excesiv de calm. Reflexe și reacții lente.)*

Graz, 28 mai 1903

51. Există o diferență între toleranță și toleranță în chestiuni religioase, care nu este înțeleasă corect de toată lumea, deoarece oamenii nu au o pregătire adecvată în lucrurile divine.

52. Un om practică iubirea față de aproapele atunci când îi spune fratelui său adevărul despre faptele care îl privesc. Orice avertisment dat aproapelui atunci când se află în pericol, este un act de iubire. Dar dacă această iubire se preocupă în mod special de mântuirea sufletului aproapelui său, atunci ea urmărește atingerea unor scopuri superioare prin care aproapele să fie ghidat de la o învățătură eronată la adevăr, prin care este ridicat la lucrările copiilor luminii Iubirii divine, în cercul fraților săi aleși ai Ierusalimul ceresc care lucrează pe Pământ.

53. Cunoașterea imatură în materie de credință propovăduiește toleranța flegmatică sau toleranța indiferentă față de credincioșii de o altă credință, iar acest lucru este corect, pentru că până când cineva nu este clar și sigur în privința doctrinelor propriei credințe, dacă acestea sunt

bune şi autentice, până atunci nu trebuie să le propovăduiască, deoarece simpla opinie nu aruncă încă nicio lumină asupra problemei. Cu Teosofia creştină este diferit, deoarece aici oricine se ocupă de ea pentru o vreme, vede că este singura Lumină de Sus care străluceşte clar şi puternic; prin urmare, fiecare trebuie să fie cât mai dornic posibil să răspândească această Lumină divină a credinţei, pentru a-şi avertiza şi, eventual, a-şi salva fraţii şi surorile de pericolul iadului sau al profeţiilor false.

54. Aici, toleranţa flegmatică ar fi ca şi cum cineva ar sta să privească cu indiferenţă un hoţ care jefuieşte un sărac, în loc să intervină pentru a-l alunga şi astfel să-l salveze pe sărac de la mizerie şi de la daune.

55. Totul are limitele sale, prin urmare, şi toleranţa faţă de credincioşii de o altă credinţă. Aşadar, salvaţi ce este de salvat, dar cu iubire şi armonie, dar nedorind să vă impuneţi cu violenţă. Aceasta să vă servească drept regulă, ca să nu fiţi indiferenţi acolo unde trebuie să fiţi extrem de activi şi, lăsaţi ca iubirea spirituală faţă de aproapele să devină un act viu, astfel ca moştenirea voastră în bunuri care v-au fost rezervate să nu se piardă!

37/15 - Fanatismul religios în convertire

Graz, 23 noiembrie 1901

56. Se întâmplă adesea ca oamenii care înţeleg învăţătura Mea să nu înţeleagă că Eu vreau să răspândesc doar iubire printre oameni şi nu convertiri forţate, astfel încât ei cad într-un zel religios arzător şi cred că Îmi slujesc dorind să-i facă pe oameni copiii Mei prin îndoctrinări reci şi violente.

57. O astfel de procedură nu este conformă cu Iubirea Mea şi nici cu Învăţătura Mea, căci fără iubire atinge câmpul polului Meu opus. Dacă aş vrea să convertesc oamenii prin forţă, aş putea schimba întreaga lume într-o clipă, astfel încât să nu poată gândi şi să nu facă nimic altceva decât ceea ce vreau Eu. Numai că Eu nu vreau să creez animale sau maşini din oameni, de aceea prin învăţătură şi convertire, fiţi plini de iubire, smerenie şi răbdare şi abţineţi-vă de la orice agitaţie sau violenţă! Căci Eu sunt în om şi, de aceea nu fiţi brutali şi nemiloşi faţă de aproapele, pentru că staţi înaintea Mea. Reflectaţi asupra unei situaţii: fratele nu poate încă înţelege problema, de unde şi împotrivirea şi rezistenţa lui.

58. Prin urmare, rugaţi-vă, înainte de a începe să-i învăţaţi şi să-i convertiţi pe alţii, ca Eu să vă susţin şi să vă confer Harul de a găsi cuvintele potrivite pentru sufletul şi inteligenţa lui, pentru instruirea aproapelui vostru, punându-le pe limba voastră. Apoi lucrurile vor merge mult mai bine, deoarece fără Mine nu puteţi face nimic, dar cu Mine puteţi realiza totul.

59. Oamenii au daruri diferite şi necesită tratamente diferite, aşa că trebuie să cereţi ajutor de la Mine şi să nu vă bazaţi pe propriile voastre cunoştinţe şi abilităţi, pentru a nu fi învinşi. Totuşi, dacă cineva vine la voi periodic sau cu sofisme[122]* (*Sofismul: un argument controversat, aparent adevărat şi logic, dar în esenţă fals. Din grecescul sophisma "invenţie ingenioasă".) negând pe Dumnezeu, lăsaţi-l în pace până când îşi schimbă părerea, căci nu trebuie să se pună mărgăritarele înaintea porcilor. Aşadar, fiţi blânzi şi rugaţi-vă pentru cei pe care vreţi să-i convertiţi, ca Eu să vă pot veni în ajutor.

Capitolul 38
Scopul Teosofiei creştine

Graz, 14 noiembrie 1901

1. Fiecare om are datoria de a trăi astfel încât în orice moment să ştie unde se îndreaptă şi ce i s-ar întâmpla dacă ar muri pe loc. Iată, de ce, trebuie să fie mereu preocupat să ducă o viaţă care să apară dreaptă înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor.

2. Teozofia înseamnă învăţătura Înţelepciunii Divine, care este Isus Hristos după Sufletul Său, pentru că Sufletul lui Hristos a fost format direct de Înţelepciunea Divină prin Atotputernicia

lui Dumnezeu în formă umană ("Sfânta Treime", capitolul 3), întrucât fiecare suflet este format din Înţelepciunea lui Dumnezeu, dar numai sufletul lui Hristos a fost format direct din Înţelepciunea pur cristalină a lui Dumnezeu. – În schimb, sufletele oamenilor derivă din acea înţelepciune a lui Dumnezeu pe care Satana a contaminat-o cândva cu lipsa sa de iubire şi neascultarea faţă de poruncile Sale, şi care acum formează spiritul subtil al sufletului lui Satana consolidat în materie. – Aceasta este diferenţa dintre sufletul lui Hristos şi cel al omului.

3. Întrucât sufletul lui Hristos a fost format din Înţelepciunea lui Dumnezeu, prin urmare, este Înţelepciunea personificată a lui Dumnezeu care a intrat în trup (Ioan 1, 1-14) şi a predicat doctrina Înţelepciunii divine sau „Teozofia" şi, de aceea este învăţătura Teozofiei Sursei originale a Adevărului divin care a fost predicată oamenilor de Dumnezeu Însuşi (Sfânta Treime) în trupul lui Hristos (Ioan 14, 10).

4. Această învăţătură cuprinde tot ceea ce are nevoie omul pământean pentru a deveni fericit într-o zi. O înşelăciune trebuie exclusă aici, deoarece cuvintele sunt date de Mine, Iubirea divină în Tatăl, prin urmare, este singura religie adevărată şi autentică a lui Dumnezeu, care îi face pe oameni copii ai Cerului Iubirii.

5. Demnitatea unui om constă în aceasta: să facă totul din iubire pentru de Dumnezeu şi pentru oameni! Acest mod de a acţiona îl înnobilează pe om şi îl face o fiinţă superioară printre semenii săi.

6. Aşadar, fiecare trebuie să se străduiască să urmeze cu stricteţe îndatoririle învăţăturii divine, pentru a deveni deja pe Pământ un cetăţean al Cerului şi un exemplu pentru toţi de comportament virtuos al unui om curat care, intrând în trup, împlineşte preceptele pe care şi le-a stabilit odinioară să le împlinească şi astfel, să dobândească Cerul pe Pământ.

7. Datorită faptului că tăcerea favorizează progresul, prin urmare, fii precaut când cineva îţi vorbeşte despre viciile, caracteristicile şi pasiunile altora; asculta-l cu calm şi daca nu-l poţi conduce către un alt subiect sau daca nu te poţi îndepărta de vorbitor, taci. Dar nu te lăsa ispitit să intervii cu insulte continue şi să ajuţi la sporirea vorbăriei inutile, căci Eu, Judecătorul, aud ceea ce spui. În Predica de pe munte am învăţat: „*Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi de Dumnezeu; căci cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura şi vouă*!". Aşadar, gândeşte-te întotdeauna la ceea ce te aşteaptă, atunci când acţionezi împotriva învăţăturii Mele!

8. Voi sunteţi plini de greşeli şi păcate şi nu le vedeţi! Curăţaţi-vă, deveniţi umili şi iertaţi cu iubire; atunci greşelile altora nu vă vor mai intra în ochi! Dar dacă vedeţi doar greşelile altora, însă, nu şi pe ale voastre, atunci există în voi multă nerăbdare, aroganţă şi lipsă de iubire, iar aceasta este un mare rău!

9. Păstraţi tăcerea în legătură cu ceilalţi, care pot trăi (bine) fără îndrumarea voastră, iar apoi străduiţi-vă continuu să vă eliminaţi propriile greşeli, atunci vă veţi maturiza repede spiritual. Dacă, însă, vedeţi doar greşelile altora, îi criticaţi şi vorbiţi despre ele judecându-i, atunci viziunea voastră despre voi înşivă devine încețoşată şi faceţi un pas înapoi în spiritual, deoarece tăcerea promovează progresul, în timp ce vorbitul vă duce un pas înapoi în spiritual. Aceasta este o regulă cerească pe care trebuie să v-o imprimaţi bine în minte!

10. Interpretarea filozofică a teozofiei (umane), conform căreia fiecare membru ar avea libertatea de a crede, gândi, spune şi scrie ceea ce doreşte sau consideră a fi bine - întrucât într-o astfel de teozofie (umană) nu există nici o dogmă căreia să-i poţi fi adversar – nu este, evident, nici o teozofie sau înţelepciune divină, ci mai degrabă o înţelepciune a lumii de astăzi, conform căreia cineva poate fi teosof, chiar dacă este chinez, păgân, mahomedan, evreu, catolic, ateu, darwinist ori socialist democrat care Îl neagă pe Dumnezeu. Toţi aceşti pseudo-credincioşi şi partide, care se contrazic şi se luptă între ei pe plan spiritual şi politic, dacă nu au o anumită întrepătrundere etică a judecăţii lor obţinută prin *iubire*, *umilinţă* şi *toleranţa* reciprocă şi prin acceptarea unei credinţe care culminează cu una dintre aceste trei virtuţi care ar trebui să-i unească într-o singură turmă, numită „Teosofie", sub Mine, Păstorul Spiritual Principal, Isus Hristos, – este absolut de neconceput, ba chiar este complet imposibil!

11. Fiecare are, cu siguranţă, dreptul şi libertatea de a crede, de a gândi, de a spune şi de a scrie ceea ce doreşte sau consideră a fi bun, întrucât Înţelepciunea divină nu pune nici o piedică

în calea nimănui; totuşi, el însuşi trebuie să aprecieze pe deplin consecinţele dacă nu trăieşte şi nu acţionează conform învăţăturii divine. Şi nimeni nu are dreptul să-i tragă la răspundere pe alţii pentru asta sau chiar să-i persecute fanatic.

12. Ceea ce i se prezintă unui frate prin îndoctrinarea iubitoare a învăţăturii Mele autentice este bine, dacă el o acceptă. Orice constrângere în chestiuni religioase, sau ostilitate, defăimare şi dispreţ, provine din iad şi duce la iad, căci Eu nu am nevoie de zel malefic şi despotism în învăţătura Mea despre Iubire. Cu toate acestea, Teozofia Creştină este doar şi exclusiv învăţătura Mea spirituală pură; toate celelalte sunt sisteme de credinţe filozofice fondate de oameni.

13. Prin urmare, oricine doreşte să poarte cu vreun drept titlul de „teosof", trebuie şi să îndeplinească şi condiţiile care se ataşează acestui termen. Eu, Isus, ca Înţelepciune divină, „Teozofia greacă" conform Apostolului Pavel în „*Prima Scrisoare către Corinteni"* (1, 24), străluceam înaintea voastră a tuturor ca Învăţător al virtuţilor morale.

14. Şi, astfel, am condensat Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu în două Porunci ale Iubirii, spunând: „*Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi, căci în aceasta sunt incluşi Moise şi profeţii "*, prin care am vrut să spun:

15. = *„Dacă îl iubeşti pe Dumnezeu mai presus de toate, atunci te vei gândi mereu la El şi, din această înaltă iubire spirituală, vei încerca să nu-L jigneşti cu niciun păcat; şi dacă iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi, atunci vei încerca să-i faci aşa cum ai vrea să-ţi facă el ţie, atunci când vei avea nevoie*."

16. Cum poţi spune: *„Îl iubesc pe Dumnezeu!"* , dacă nu-ţi iubeşti aproapele, având în vedere că, aşa cum în tine şi în aproapele tău trăieşte Duhul Meu care te priveşte cu balanţa de aur şi cântăreşte şi apreciază faptele pe care le faci sau nu le faci?

17. Această lecţie este aşadar Adevărul divin şi lumina vieţii spirituale conform învăţăturii celor Zece Porunci, conform predicii de pe Munte şi conform tuturor directivelor pe care le aveţi de la Mine, de la Dumnezeu, Tatăl vostru Isus, cuprinse în sensul pur spiritual al acestor instrucţiuni.

18. Prin urmare, ea are sarcina de a respinge interpretarea falsă a învăţăturii lui Dumnezeu şi de a lucra şi lupta împotriva anticreştinismului prin iluminare şi instruire spirituală, întrucât tot ceea ce nu este conform învăţăturii lui Hristos este anticreştin.

19. Aşadar, nu vă aşteptaţi la apariţia personală a *antihristului*, căci aceasta este conţinută în milioane de capete din societate, din toate clasele de oameni, care nu trăiesc şi nu acţionează după învăţătura lui Hristos.

20. Teozofia creştină îmbrăţişează învăţătura care va fi de acum înainte predată în întreaga lume şi, astfel, oamenii vor avea pretutindeni aceleaşi opinii, aceleaşi obiceiuri şi aceleaşi uzanţe ale unei vieţi morale, în care îşi au originea progresul şi perfecţiunea în Dumnezeu, iar odată cu aceasta, puţin câte puţin, vor dispărea toate diferenţele privind religia, obiceiurile, uzanţele, opiniile religioase şi politice, fie de naţionalitate cât şi de limbă, cât şi de formare a corpului, prin intermediul căreia o naţiune este riguros separă de alta, cum ar fi de exemplu maurii de albi şi albi de alte popoare.

21. Această egalizare a umanităţii într-o singură rasă este punctul culminant al frăţiei oamenilor şi naţiunilor din întreaga lume. Atunci nimeni nu va mai găsi nimic de respins, străin şi nepotrivit, aşa cum europenii găsesc la africani, la mongoli, la asiatici, la indienii americani şi la australieni. Acesta trebuie să fie rezultatul respectării învăţăturii pure a lui Dumnezeu în întreaga lume, astfel încât toţi oamenii de orice orientare, atât în formarea religioasă, cât şi în cea pământească, să devină un popor civil fraternizat a lui Dumnezeu şi, astfel, orice diferenţă în învăţătura lui Dumnezeu, în limbaj, în stilul de îmbrăcăminte, în constituţia corpului şi a feţei, devine instrument de lucru pentru educaţia şcolară, pentru formarea meşteşugarilor şi, tot ceea ce desparte popoarele unele de altele dispare puţin câte puţin, deoarece *Teozofia este învăţătura Iubirii lui Dumnezeu, care va fi decisivă doar în „domnia milenară" a Duhului Sfânt al lui Hristos pe Pământ* şi, prin aceasta, tot ceea ce este anunţat prin Mine va fi introdus şi pus în aplicare.

22. În zilele noastre există mari diferenţe între popoarele Pământului, atât de mult încât o fraternitate a umanităţii este impracticabilă din diverse motive; prin urmare, scribul Meu Mi s-a

rugat cu lacrimi pentru aceste haruri înalte, ca să le introduc şi să le implementez, iar iubirea să se răspândească prin toate popoarele Pământului şi să le îmbrăţişeze ca un (singur) popor divin al iubirii şi fraternităţii pe toate cele cinci continente, într-un popor frăţesc (ca în Cerurile Mele), unde orice diferenţă încetează să-i mai despartă pe oamenii de pe Pământ unii de alţii în funcţie de limbă, obiceiuri, naţionalitate, fizionomie, politică şi formare şcolară şi religioasă.

23. Vedeţi, aşadar, dragi copii, în timp ce unii dintre voi rătăceau în direcţia greşită pe cărările Iubirii Mele, scribul Meu lucra la marile probleme, adică la întrebările nerezolvate, pentru a transforma lumea într-un paradis. Şi dacă Eu, Dumnezeu, Tatăl vostru, vă spun acestea, atunci puteţi crede cu tărie că tot ce va fi în lume în viitor va ieşi la iveală din rugăciunile iubirii sale, rugăciuni la care Eu răspund.

24. Învăţătura Mea despre Iubire are aşadar sarcina de a-i transforma pe oameni în idealişti spirituali, astfel încât să nu mai facă diferenţe între ei ca fii ai unui singur Dumnezeu, ci să stabilească egalitatea şi fraternitatea şi să se înnobileze complet prin iubire, astfel încât toţi oamenii să se unească ca fraţi şi surori sub un singur Tată veşnic, întrucât aceasta este strădania şi scopul lor spiritual final: ca învăţătura divină a Teozofiei să tindă să vă unească cu Mine, cu Tatăl vostru.

Capitolul 39
Printre prescripţiile pentru a deveni teozofi, prima este castitatea

Graz, 5 februarie 1903

1. Este de datoria fiecărui om care vrea să aducă onoare Numelui Meu, să îndeplinească condiţiile care îi sunt prescrise. Aceste condiţii rezidă în următoarele virtuţi: *iubire, smerenie, răbdare, blândeţe sufletească, milă, iubire de pace, castitate şi altruismul plin de abnegaţie; căci Înţelepciunea divină, conform căreia tu, ca teosof, îi porţi numele, îţi cere să le foloseşti în fapte şi, să trăieşti şi să acţionezi în consecinţă.*

2. Nu te vei putea numi niciodată cu dreptate *„teosof"*, dacă nu practici castitatea! De fapt, din cauza păcatului strămoşesc al imoralităţii, Eu, Fiul lui Dumnezeu, am coborât din înălţimile Cerului pe pământul întunecat, pentru a şterge păcatul strămoşesc ca Învingător al Golgotei şi pentru a vă elibera din nou calea către Tatăl, cale care v-a fost blocată de păcatul strămoşesc, pentru că voi, ca spirite provenite din spiritul lui Adam şi al Evei, l-aţi împărtăşit într-o zi.

Capitolul 40
Omul şi materia

Graz, 23 mai 1901

1. Viaţa umană este o luptă între spirit şi materie. Spiritul tinde spre spiritual, materia spre material.

2. De-a lungul vieţii sale, omul se străduieşte să obţină cât mai mult posibil de la materie, doar că materia nu-l recunoaşte pe om ca egal al său, ci, într-un fel sau altul, îl respinge continuu, ca şi cum ar vrea să-i spună: *„Omule, ce ceri de la mine?" Tu eşti locuitorul unei lumi spirituale, aşadar, ai grijă să o cucereşti şi să obţii ceea ce îţi este necesar, căci vezi, eu îţi ofer doar înşelăciune, aparent îţi ofer prosperitate şi bogăţie, dar în ciuda acestui fapt acestea nici măcar te fac complet fericit, căci eşti chinuit de griji, boli şi orice posibile neplăceri, astfel încât să vezi clar că Pământul nu este adevărata ta patrie a fericirii, ci mai degrabă percepi că totul este doar o minciună care te ţine mult timp în capcana înşelăciunii»* .

3. Prin urmare, nu te preocupa de ce este lumesc, căci acestea sunt trecătoare, sunt doar nenorocirea ta; ea te atrage spre materia care este trupul sufletesc consolidat al Satanei. Cum poţi

spera la o fericire permanentă şi cu adevărat satisfăcătoare în faţa lui Satan? Cum îţi poţi căuta fericirea în iad? Cum îţi poţi găsi fericirea în Satan?

4. Vezi, omule, totul este doar înşelăciune, totul este iluzie, totul este aparenţă, căci nu există nimic cu adevărat adevărat care să te poată face fericit pentru totdeauna! Prin urmare, nu-ţi căuta fericirea şi Raiul în materie, căci ea te împinge fără milă spre ea însăşi, exclamându-ţi: «*Tu eşti spirit, iar tărâmul spiritului este patria ta. Ce cauţi tu, străine, la mine, care aparţin altei lumi, de vreme ce eu sunt un sclav legat al unui stăpân care mă domină din cauza minciunilor şi înşelăciunilor mele şi mă rafinează prin exhalaţiile mele maligne*?

5. *Iată, de ce tu, ca locuitor al unei lumi a Luminii, eşti nefericit aici, având în vedere că eu nu-ţi pot oferi nicio fericire adevărată, necunoscând eu însumi niciuna! Nu apuca şi nu aduna comorile mele pământeşti, căci sunt ale mele şi mi le vei lăsa când va veni ceasul morţii tale, dar nu vei găsi nimic acolo unde te vei duce, pentru că în loc să dobândeşti fericirea spirituală şi Cerul tău, ţi-ai folosit timpul urmărind minciuni şi înşelăciuni materiale.*

6. *Oriunde vei merge, în loc să întâlneşti lumina, bucuria şi fericirea, pentru care ai fost pus pe Pământ, să le dobândeşti, vei găsi întuneric, moarte şi dezamăgire, care te vor aştepta ca recompensă pentru eforturile tale pe Pământ, pentru că ai căutat şi ai adunat în materie doar pentru moartea ta, nu pentru viaţa în spirit. Aşadar, rupe-te de mine şi adună comorile vieţii veşnice pentru patria ta din tărâmul spiritului, căci aici nu eşti decât un călător trecător care trebuie să se formeze şi să se călească în necazurile vieţii pământeşti, pentru a fi campion al virtuţilor vieţii veşnice. Amin!* »

Capitolul 41
Dorinţele trupului şi aspiraţia spiritului

Graz, 28 august 1903

1. Străduinţa trupului spre plăcerile lumeşti aduce cu sine moartea spirituală a sufletului, deoarece acesta (sufletul) este preocupat doar de ceea ce poftește firea pământească, moartea spirituală a sufletului fiind tocmai întunericul spiritual din om, în care acesta îşi construieşte un iad aici, pe aceasta lume, pentru tărâmul spiritual, pentru că uită de Dumnezeu. Astfel, sufletul său se hrăneşte doar din dorinţele aducătoare de moarte ale materiei, aceeaşi materie care este sufletul consolidat al lui Satan-Lucifer. Se pune întrebarea: *„Ce poate câştiga omul, dacă îi pasă doar de Satana, distrându-l şi umplându-l cu gânduri, cuvinte şi fapte ca pe un oaspete drag?"*. Răspunsul este evident acesta: *„Cine are grijă să-şi satisfacă doar trupul-satan, nu va duce lipsă de iad, pentru că Satana şi iadul, cu chinurile lor, sunt două concepte inseparabile!"*

2. Aspiraţia Duhului lui Dumnezeu în om este, însă, libertatea, eliberarea de materie şi intrarea în viaţa spirituală, unde iubirea şi pacea bucură inima şi o conduc spre acele înălţimi de Lumină unde oamenii trăiesc în armonie în Lumina Iubirii divine şi se bucură de bucurii şi desfătări veşnice, prin urmare, în patria fericirilor, pentru că aici s-au luptat cu Satanul trupului, i-au suprimat dorinţele şi poftele, dar în schimb au construit Raiul pe pământ pentru lăcaşul veşnic al spiritului şi, în acest fel, L-au dobândit pe Dumnezeu ca răsplată a vieţii veşnice.

Capitolul 42
Educaţia de la Dumnezeu în Noua Împărăţie al lui Dumnezeu pe Pământ

1. Ioan 6, 45: anul 64, 24 decembrie, Patmos . *„Aşa stă scris în prooroci: „Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu"*.

2. *Isaia* 54, 13, anul 723 înainte de Hristos, 25 mai, Naim [123]* (*Naim: un oraş din Palestina, astăzi Nein.). – Iahve vorbeşte poporului lui Israel şi promite: „*Toţi copiii tăi vor fi*

învăţaţi de Domnul şi mare va fi pacea lor".

3. *Ieremia* 31, 33-34, anul 602 înainte de Hristos, 23 decembrie. – Iahve spune: „*Acesta trebuie să fie* (al doilea) *Legământ pe care Eu vreau să-l fac după acest timp* (cândva în viitor) *cu* casa (reîntrupată) *a lui Israel: vreau să pun Legea Mea în inimile lor şi s-o scriu în mintea lor; şi ei vor fi poporul Meu şi Eu voi fi Dumnezeul lor. Şi niciunul nu va mai învăţa pe altul, niciun frate pe alt frate, şi vor zice: „Cunoaşte-L pe Domnul şi adoră-L", toţi Mă vor cunoaşte, de la mic şi mare", zice Domnul, „căci vreau să le iert nelegiuirile şi să nu-Mi mai aduc aminte niciodată de păcatele lor "*.

4. Dar de ce vrea Domnul să le ierte nelegiuirile şi să nu-Şi mai amintească niciodată de păcatele lor? – Domnul nu vrea să-Şi mai aducă aminte niciodată de păcatele şi faptele rele, pentru că copiii vor avea ca tovarăş doar iubirea, iar iubirea este cea care şterge toate păcatele (1 Petru 4, 8 caritate = iubire).

5. Totuşi, acest lucru se va întâmpla odată cu începutul Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ (în Împărăţia milenară - capitolul 38, 21 din această carte), care este deja la uşă. Şi acestea sunt cărţile teosofice creştine dictate de Mine, prin care toţi copiii Mei vor fi instruiţi direct de Mine.

Capitolul 43
Necesitatea educaţiei spirituale

Graz, 9 septembrie 1901

1. Orice om se poate educa, instrui, autoeduca sau autoinstrui, întrucât abilitatea de a face acest lucru este înnăscută în el şi, prin urmare, vreau să vă dau regulile pentru această pregătire spirituală, pentru ca toţi copiii Mei să se bucure de una şi de aceeaşi şcoală şi nimeni să nu fie limitat. De fapt, progresul vostru spiritual depinde de o instruire spirituală adecvată şi, din acest motiv, fiecare trebuie să îmbrăţişeze cu bucurie mijloacele oferite, folosindu-le în propriul avantaj şi în propriul progres, astfel încât nimeni să nu rămână în urmă, ci să meargă înainte şi să aducă roade bune. – Regulile sunt următoarele:

- I) Trăieşte în aşa fel încât, cu orice fiinţă umană, să fii mereu în pace şi în prietenie, ca nimeni să nu-ţi poată face niciun rău.

- II) Străduieşte-te să-ţi completezi cunoştinţele spirituale în toate privinţele, în special trebuie să-ţi însuşeşti tot ceea ce te poate distinge ca persoană educată. Prin urmare, citeşte şi învaţă din toate cărţile care îmbrăţişează noua Mea Şcoală a lumii, căci trebuie să cauţi să obţii în tine însuţi perfecţiunea completă a cunoaşterii, astfel încât restul fraţilor tăi să şi-o poată însuşi, pentru a sta acolo ca oameni pe deplin formaţi.

- III) Nu dispreţui pe nimeni din cauza educaţiei şi pregătirii sale limitate; mai degrabă educă-l, ca să poată merge mai departe.

- IV) Străduieşte-te să faci tot ceea ce iubirea, înţelepciunea şi educaţia cere de la tine ca verigă în lanţul umanităţii şi fii întotdeauna prietenos şi grijuliu chiar şi cu cei care sunt mai prejos decât tine, căci în ei locuieşte Duhul Tatălui Isus, precum şi în tine.

- V) Să nu fii unilateral[124]* (*Unilateral: care priveşte doar o parte, adică este aliniat doar cu una dintre părţi.) nici flegmatic [125]* (*Flegmatic: leneş, indolent.) în încurajarea binelui şi a utilului, atât faţă de indivizi cât şi faţă de toţi.

- VI) Nu trebuie să uiţi niciodată faptul că, din moment ce ai aceleaşi drepturi ca şi fraţii tăi, trebuie să te străduieşti şi tu să îndeplineşti aceleaşi îndatoriri.

- VII) Consideră pe fiecare om ca pe fratele tău şi ca pe un copil al lui Dumnezeu, al Tatălui tău spiritual şi, de aceea, încearcă să-l tratezi aşa cum îţi prescrie iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele.

- VIII) Ia la inimă învăţăturile spirituale ale Teosofiei creştine, ţine-le minte, pentru ca să ţi le aminteşti mereu, căci ele sunt semnele către renaştere şi călăuza pentru progresul în eternitate. Prin urmare, nu fi dezinteresat, căci Eu nu le-am dat pentru cunoaştere, ci pentru

împlinire, adică pentru a trăi şi a acţiona în consecinţă!

2. *„Vegheaţi şi rugaţi-vă”* se aplică şi ţie, aşa cum le-am spus ucenicilor Mei în grădina Ghetsimani. Prin urmare, *„Cartea de rugăciuni”* este o parte esenţială şi indispensabilă a învăţăturii Teosofiei creştine. Pana acum mulţi au abordat cu uşurinţă rugăciunea către Mine, conform propriei lor opinii sau conform opiniei unor falşi interpreţi ai Doctrinei Mele, pentru că rugăciunea nu este o treabă a tuturor.

Capitolul 44
Păcatele oamenilor

Graz, 13 mai 1903

1. *„Nimeni nu este curat sau fără păcat, prin urmare nimeni nu este infailibil şi nici sfânt”*, acesta este sensul cuvântului „bun” pe care Eu i l-am exprimat într-o zi tânărului cărturar.

2. Având în vedere că, de fapt, niciun om pământean nu este infailibil şi, în consecinţă, nu există excepţii, prin urmare, fiecare este un păcătos înaintea lui Dumnezeu, de aceea, este şi sarcina principală a omului să se cunoască aşa cum este şi să-şi recunoască păcatele la care este încă supus şi care îl împiedică să ajungă la o treaptă superioară în viaţa spirituală.

3. Cu toate acestea, omului îi este dificil să-şi recunoască propriile vicii şi caracteristicile rele, căci acestea înfloresc în el de la o vârstă fragedă şi devin obiceiuri de viaţă, atât de mult încât nici măcar nu-şi imaginează că încalcă poruncile şi învăţăturile Mele divine. Prin urmare, fiecare trebuie să citească în întregime mai des păcatele consemnate în *„Cartea de rugăciuni”* (capitolul 9) şi să reflecteze dacă a depăşit deja tot ce este enumerat acolo ca păcat!

Capitolul 45
Indispensabilitatea rugăciunii

Graz, 12 septembrie 1901

1. Fără rugăciune veţi fi ascultaţi, de aceea v-am învăţat: *„Cereţi şi vi se va da ”*. Oricine se apropie de Mine trebuie să se apropie cu blândeţe, cu dragoste şi într-o dispoziţie de implorare! – Ştiţi ce fac heruvimii şi serafimii Mei? Ei se închină Sfinţeniei Mele! Iar voi, în schimb, vreţi să veniţi la Mine fără să vă rugaţi? Copilaşilor, nu fiţi proprii voştri duşmani! Smeriţi-vă şi faceţi ceea ce vă învăţ cu privire la rugăciune în *„Cartea de rugăciuni”*, şi nu vă opuneţi comunicărilor Mele! De fapt, cu cât luaţi mai mult atitudine împotriva anumitor cărţilor care au fost publicate în numele Meu şi le criticaţi ca nefiind de la Mine, cu atât veţi fi mai examinaţi în mod repetat şi, până când vă veţi familiariza cu toate cărţile publicate în numele Meu, căci criticând ca atotştiutori, nu se poate ajunge la nicio renaştere.

2. Dacă aveţi îndoieli cu privire la una sau alta, atunci ştiţi deja cum puteţi să dobândiţi certitudinea: *fără să cereţi şi să vă rugaţi, nimic nu se poate realiza!* – „Neîncetat” spun că trebuie să vă rugaţi, şi totuşi firea voastră trupească este împotrivă! În *„Cartea de Rugăciuni”* vă este spus totul atât de clar şi mulţi dintre voi vă astupaţi urechile la învăţătura Mea! - Treziţi-vă odată pentru totdeauna şi rugaţi-vă, ca să nu căderi neîncetat în ispitele trupului vostru.

3. Faptul că sunteţi ascultaţi doar prin rugăciune vă este demonstrat prin cererea (care se face) pentru bolnavii aflaţi în mari suferinţe, deoarece numai prin rugăciune vine alinarea atunci când niciun medicament nu mai ajută.

Capitolul 46

„Rugăciune şi lucrare”

Roagă-te şi lucrează.
Înalţă-ţi inima mereu către Dumnezeu.
El alină nevoia şi dă de lucru,
eliberat din închisoarea păcatului.
El dă putere în rugăciunea iubitoare,
ea este cea care creează copiii lui Dumnezeu.
Te-ai născut cetăţean al Pământului,
Pentru a-L onora pe Dumnezeu în iubire credincioasă,
ales prin Har pentru a te închina Lui,
ca copil al lui Dumnezeu în consacrarea inimii tale.
Fidelitatea iubirii îţi împodobeşte pieptul!
Tăria credinţei îţi întăreşte curajul!
Întoarce-te la tronul sfânt al lui Dumnezeu,
De unde Dumnezeu îţi dă răsplata iubirii tale.
Adoră fără limite Iubirea veşnică,
căci în chiar pieptul tău este Dumnezeu!
Nu întreba ce anume întreprind Eu, o, biet copil,
ci fii conştient de filiaţia ta în Dumnezeu.
Tatăl Isus ţi-a dat totul din iubire,
gândeşte-te la asta, este maximul din ceea ce Eu am.
Adoră pe Tatăl, mereu în iubire;
căci în lume, Isus este totul tău.
Lucrează cu toată puterea ta pentru această (iubire),
ca tu să rămâi fiul Său, aşa cum El te-a ales,
şi să rămâi ca moştenitor al sfintei Sale Iubiri.
De aceea, pleacă-ţi genunchii în onoarea Lui,
Pentru a-L venera pe Tatăl dintr-o inimă iubitoare.

Capitolul 47

Eu sunt Duh şi oricine se închină Mie trebuie să Mi se închine în duh şi în adevăr

Graz, 7 octombrie 1901

1. Mulţi Mă iubesc, dar puţini sunt cei care înţeleg cu adevărat ce înseamnă „a Mă adora” în sensul cuvintelor exprimate de evanghelistul Ioan şi din acest motiv le lipseşte adevărata înţelegere pentru a înţelege cum gândesc Eu. De aceea, vreau să vă explic problema în întregime conform înţelegerii voastre materiale, pentru că altfel sunteţi prea slabi pentru a înţelege cuvintele Mele *„în spirit”* , aşa cum vi le-aş prezenta.

2. Unii copii Mă iubesc atât de puternic „în duh”, dar foarte puţin sau deloc în adevăr; alţii Îmi mărturisesc dragostea lor în adevăr şi nu ştiu cum să Mă iubească în duh, şi totuşi iubirea purcede „din duh” şi, abia după aceea ajunge „în adevăr” şi, cu toate acestea, trebuie să fie iubit împreună în duh, cât şi în adevăr. Cum poate fi înţeles acest lucru, vreau să vă clarific, pentru ca lumina adevărului în iubire să răsară în voi precum un Soare central şi să strălucească şi să lumineze totul - şi astfel, şi cel mai îndepărtat colţ al fiinţei voastre.

3. Dacă vrei să Mă adori în Duh, atunci gândurile tale trebuie să fie mereu la Mine; trebuie să fii atât de plin de iubire şi absorbit de Mine, încât tot ce faci şi ce nu faci să fie început, continuat şi finalizat cu gânduri de iubire pentru Mine. – Roagă-te Mie cu iubire, pentru a avea

binecuvântările Mele; jertfeşte-ţi munca sau orice faci, neîncetat în onoarea Mea, apoi începe să lucrezi, şi, în timpul lucrului, gândeşte-te la Mine cât mai mult posibil. Roagă-te Mie cu cuvinte de iubire pentru progresul fericit al efortului tău şi, când l-ai terminat, mulţumeşte-Mi cu umilinţă pentru binecuvântarea Mea şi pentru finalizarea cu succes a lucrării şi efortului tău şi oferă această mulţumire în onoarea Mea, rugându-te pentru spiritualizarea sacrificiului tău.

4. Fă asta de fiecare dată, întotdeauna şi oriunde te-ai afla şi orice ai face. Nu te grăbi, căci Eu pot scurta timpul pe care îl petreci împlinind datoria ta iubitoare şi smerită faţă de Mine, grăbindu-ţi munca, şi astfel nu vei pierde nimic sacrificându-ţi iubirea pentru Mine, căci nu doresc o rugăciune lungă din partea ta, ci doar câteva cuvinte de iubire, aşa cum te-am învăţat în *„Cartea de rugăciuni”*. A sacrifica câteva secunde pentru iubirea şi onoarea Mea nu poate fi numită o neglijenţă sau o pierdere de timp pentru muncă; mai degrabă cel care lucrează şi operează fără Mine îşi neglijează şi îşi pierde timpul, deoarece preferă să-şi aducă iubirea materiei şi, prin urmare, întunericului veşnic, decât la Mine, la Luminii veşnică, iar ceea ce cineva va semăna aici, va culege acolo, în tărâmul spiritului.

5. Şi dacă în Împărăţia Mea milenară va înceta şi moartea, ea va înceta doar pentru cei care umblă pe pământ în Duhul iubirii şi al adevărului, … până când va începe vremea în care toţi vor renaşte, curăţaţi de păcate şi liberi de moarte.

6. Tot ceea ce faceţi şi jertfiţi în onoarea Mea sunt perle ale vieţii veşnice, cu care voi vă împodobiţi şi vă glorificaţi sufletul vostru ca mireasă dragă a Mea. – Eu însumi nu am nevoie de nimic de la voi, întrucât Eu însumi sunt Dătătorul harurilor şi tot ce aveţi v-a fost dat de Mine; totuşi, este vorba despre voi înşivă, voi fiind săraci, goi, dezbrăcaţi şi neavând nimic fără ajutorul Meu. Eu singur sunt Tatăl care prevede, îngrijeşte şi adună laolaltă bogăţiile pentru viaţa veşnică. Cu toate acestea, nu Eu însumi o fac, ci voi trebuie să o faceţi. Eu sunt Învăţătorul şi Promotorul bunei voinţe de a face aceasta, şi anume, în modul pe care Eu îl consider cel mai potrivit, astfel încât să creşteţi în virtute şi să deveniţi tot mai desăvârşiţi spiritual.

7. Dacă doriţi să fiţi serioşi şi să vă conformaţi situaţiei, fiţi mereu atenţi la ceea ce faceţi şi la ceea ce nu faceţi, astfel încât să umblaţi prin viaţă curaţi de păcat; prin urmare, nu trebuie să uitaţi niciodată că Eu sunt mereu prezent cu voi şi observ acţiunile şi inacţiunile voastre cu ochiul Tatălui, dar cântăresc dreptatea cu balanţa unui judecător.

8. Prin urmare, purtaţi-Mă mereu cu voi ca pe un Însoţitor al vostru! – Nu vă pierdeţi niciodată gândurile în lumea slăbiciunilor pământeşti, ci mergeţi pe cărările voastre cufundaţi în gânduri iubitoare şi neîncetate despre Mine, Însoţitorul vostru nedespărţit şi etern, mângâindu-Mă în spirit şi adorându-Mă cu cuvinte iubitoare filiale pe care Mi le veţi putea aduce din „Cartea de rugăciuni”, sau improvizându-le!

9. Trebuie să vorbiţi aşa cum vorbesc copiii cu părinţii lor iubitori şi aşa cum se adună ei întotdeauna cu afecţiune în jurul lor, pentru a obţine explicaţii despre una sau alta. La fel rămâneţi şi voi cu Mine şi tot ceea ce nu are valoare spirituală şi nicio trebuinţă pentru viaţa voastră de toate zilele, lepădaţi-l, deoarece vă seduce simţurile care apoi se concentrează asupra materialului în detrimentul celui spiritual şi îl neglijează.

10. Dar dacă vă concentraţi continuu gândurile asupra faptului că Eu sunt cu voi şi merg cu voi, atunci veţi deveni solemni şi mereu plini ce consideraţie faţă de Mine şi faţă de aproapele vostru, pentru că în gândurile voastre vă veţi gândi mereu la Mine în felul acesta: *„Ce trebuie să spun? Ce să răspund? Cum să fac pentru ca Sfântului Tată Isus care mă ascultă şi mă veghează, să-I fiu drep?”*

11. Vedeţi, copiii Mei, aceasta este şcoala superioară spiritului! Şi această şcoală trebuie frecventată dacă doriţi să atingeţi renaşterea spiritului. – De fapt, dacă nu vă veţi gândi cu asiduitate la Mine, atunci învăţăturile Mele nu vor putea prinde rădăcini în voi, pentru că lumea vă va atrage spre materie şi egoism. Dacă, însă, vă veţi păstra mereu gândurile îndreptate spre Mine, inima voastră va fi mereu plină de umilinţă, evlavie, spirit de sacrificiu, modestie, milă şi iubire de pace, iar lumea nu va avea nicio putere asupra voastră.

12. Aceste virtuţi vor izvorî din voi conform activităţii voastre în lucrarea iubirii faţă de aproapele, căci numai prin această activitate sunt Eu adorat în dreptate şi în adevăr şi prin nimic

altceva!

13. Există copii care Mă mângâie „în spiritul" iubirii lor, dar în adevăr ei suferă de foame şi sete, şi suferă tot felul de necazuri şi suferinţe. Alţii Mă iubesc „în adevăr," mai ales prin fapte de milostivire, ei fiind foarte caritabili, dar întrucât nu Mă iubesc în spirit, în alte ocazii Mă uită şi Mă răstignesc cu lipsă de iubire şi asprime, atât în oamenii din casa lor cât şi în alţii şi în aproapele lor, şi se plâng doar de paiele vecinilor lor; – în timp ce ei nu-şi văd propriile greşeli, şi bârnele lor nu le văd şi nu vor să le vadă deloc! – Aceştia, de a-Mi urma cu adevărat paşii, sunt încă departe.

14. Totuşi, există şi cei care se închină „în adevăr", care înţeleg perfect şi fac tot ce este prescris, dar nu înţeleg rugăciunea în duh! Nici aceştia nu sunt pe calea cea dreaptă; căci trebuie să Mi se închine în duh şi adevăr, şi nu doar parţial! – Acum vreau să vă descriu foarte clar problema şi, conform înţelegerii voastre materiale, în ce constă adevărata închinare *„în duh şi adevăr"*. Aşa că ascultaţi cu atenţie pentru a Mă înţelege în sfârşit bine.

15. Reflectaţi: Eu sunt Iubirea voastră şi, de fapt, sunt Iubirea Însăşi. Locuiesc cu voi şi ştiţi că sunt Iubire şi Mă iubiţi plini de evlavie, Îmi oferiţi mâncare şi băutură cu tot ce puteţi (*făcând bine aproapelui*) şi ştiţi că acest lucru Îmi face plăcere. Îmi oferiţi (*aproapelui*) o locuinţă minunată, cele mai frumoase haine, Mă adoraţi şi Mă iubiţi atât de mult (*în aproapele vostru*) încât nu mai ştiţi ce altceva mai puteţi faceţi pentru Mine, ca să dobândiţi bucurie şi satisfacţie de la Mine, de aceea, adoraţia voastră este constituită *„în adevăr"*, împotriva căreia nu am nimic de obiectat; cu toate acestea, nu sunt sătul şi Mi-e foame şi sete şi sufăr nenorocire printre voi, în ciuda iubirii voastre exuberante pentru aproapele vostru, şi să nu credeţi că Iubirea (*divină)* doreşte încă iubire personală, spirituală!

16 Vedeţi, *Îmi e dor de iubirea voastră „în spirit" în mângâierea şi îmbrăţişarea pe care nu Mi le oferiţi, şi de gândirea, vorbirea, mângâierea apăsând constant asupra inimii*, aşa cum sunteţi în măsură să o înţelegeţi material. Acest lucru vreau să Îl am în egală măsură în spiritul iubirii voastre, pentru că, ceea ce faceţi în gânduri se face spiritual, în material, pentru spirit! Doar că voi nu o vedeţi cu ochii voştri fizici, dar spiritual se desfăşoară pe măsură ce vă reprezintă imaginea în gândurile voastre, pentru că gândurile sunt cuvinte, imagini şi acţiuni materiale-spirituale!

17. De aceea, vă spun: *„Adevărat, adevărat, cine Mă va adora în duh şi în adevăr, a dobândit viaţa veşnică şi umblă fără păcat înaintea ochilor Mei!"* . Totuşi, ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestei mari sarcini este prezentat în cele trei cărţi interdependente ale Teozofiei Creştine („Cartea de rugăciuni" pentru adeptul creştin). Fiţi, aşadar, nu doar cititori, ci mai ales executori ai învăţăturilor Mele, căci cine nu atrage Cerul la sine cu violenţa iubirii sale şi cu împlinirea neclintită a poruncilor Mele, nici nu va intra în el.

18. Dar fiţi atenţi să nu cădeţi în iubirea senzuală a trupului, aşa cum este cazul oamenilor care nu sunt încă puri, pentru că atunci, dimpotrivă, aţi trece în slujba Satanei.

19. Iubirea cu care Dumnezeu trebuie iubit mai presus de toate spiritual şi personal, încetează acolo unde se trezesc alături de ea sentimente senzuale. Excepţiile la extazul spiritual în Iubirea divină, se bucură doar cei care au fost înzestraţi cu har.

* * *

(o recomandare suplimentară):

20. *(Domnul spune):* Eu te întreb, fiul Meu: *„Ai simţit vreodată că rugăciunea adresată Mie dă mângâiere, putere, fericire şi un sentiment de încântare, dacă aceasta Îmi este adresată din adâncul inimii? Şi cine provoacă acest sentiment?"* . – Vedeţi, acela sunt Eu prin influxul Meu întăritor în sufletul rănit, acolo unde există o forţă magnetică care, prin efectul ei, ar putea fi comparată cu acest sentiment de fericire.

21. Trebuie să încerci să-ţi înalţi inima către Mine, către Tatăl tău, în cea mai profundă umilinţă; iar sufletul trebuie să-Mi raporteze suferinţele şi grijile sale. Trebuie să se prăbuşească în praful neantului în faţa tronului Meu, iar apoi, când va zăcea acolo, neajutorat şi căit, *predându-Mi totul*, dacă s-a smerit până în cel mai mic punct, atunci Îl voi ridica, căci în cea mai profundă umilinţă a sa este cel mai aproape de Mine; atunci voi lăsa să se reverse în el mângâiere, iubire şi putere spirituală, astfel încât să-şi vadă mai întâi presupusele dezacorduri, nu atât de negre; şi în al doilea rând, să le poată suporta şi mai uşor.

Capitolul 48

Cum să te închini lui Dumnezeu în duh şi în adevăr

Graz, 5-7 iulie 1902

1. *Dragii Mei copii!* Viaţa oamenilor este o şcoală de încercare a trupului şi a spiritului lor, iar aceasta se întâmplă în trup doar pentru ca cineva să poată deveni rapid fericit dacă începe să eradicheze răul din sine, de la rădăcină. Acest lucru se poate întâmpla numai în viaţa trupească, pentru că aşa a fost rânduit şi, prin aceasta, materia, fiind sufletul solidificat al Satanei, este răscumpărată, spiritualizată şi este din nou îndumnezeită.

2. Acum se naşte întrebarea: *„Cum trebuie să trăiască omul care,* (fiind) *asemenea Satanei reînsufleţite, pentru a atinge prin suflet şi trup* (prin întruparea sa) *scopul care îi înalţă pe oameni, ca satană reînsufleţită în atomi, la statutul de fii ai lui Dumnezeu şi, prin urmare, la statutul de zei?"*

3. Având în vedere că sufletul omului este alcătuit din spirit subtil – în timp ce trupul său material este alcătuit din spirit grosier derivat din sufletul lui Lucifer-Satana care subzistă în materie – atunci omul, până când nu a primit botezul cu foc al Duhului Sfânt, aşa cum au primit apostolii într-o zi la Rusalii, nu este altceva decât un Satan în miniatură reînviat şi, prin urmare, plin de înclinaţii rele, caracteristici, pasiuni şi dorinţe pofticioase care, de la Dumnezeu, îl atrag spre materie sau spre Satan şi îl fac infernal.

4. După duhul Iubirii din inima voastră voi sunteţi cu siguranţă copii ai lui Dumnezeu, pentru că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în sufletul omului şi îl călăuzeşte spre bine prin conştiinţa sa, dacă se lasă călăuzit. Un astfel de om este *fratele* Meu şi, în acelaşi timp, *un fiu* provenit de la Mine, pentru că este luat direct de la Mine. Iată de ce spun mereu: „*Dragii Mei copii* ". Dar nu este aşa şi cu sufletul şi trupul vostru. Acestea două sunt luate amândouă din sufletul Satanei, aşa că voi, conform acestor două, sunteţi copiii săi, pentru că este Satana însuşi reînviat.

5. Vedeţi, trebuie să vă imprimaţi acest fapt cu totul deosebit şi să vă amintiţi continuu *cine sunteţi*, ca să vă fie mereu clar înaintea ochilor motivul pentru care vă supuneţi cu atâta reticenţă şi denaturaţi continuu Învăţătura Mea divină conform înţelepciunii intelectuale, care este chiar reprezentantul lui Satana în mintea voastră, refăcută conform părerilor voastre, astfel încât să vă puteţi mişca mai confortabil şi mai liber şi, astfel, slăbiţi poruncile şi învăţăturile Mele prin interpretările voastre amestecate cu abilitate şi deposedându-le de seriozitatea lor interioară şi degradându-le la precepte fără valoare, conform părerilor voastre.

6. Acest mod de a interpreta poruncile şi învăţăturile Mele la discreţia voastră, este duhul Satanei din voi, care vă influenţează în toate modurile posibile pentru a-şi creşte proprietatea, adică sufletul şi trupul care sunt luate de la ea, deci din esenţa ei, pentru a vă îndepărta de Mine şi a vă atrage la materia senzuală, unde el, prinţul minciunii, stăpâneşte din iad.

7. Prin aceasta v-am revelat răul fundamental care domină şi acţionează în voi, întrucât voi interpretaţi Sfintele Scripturi, în special Noul Testament, întotdeauna în aşa fel încât ignoraţi adevărul şi ridicaţi minciuna la rang adevăr, pentru că minciuna implică puţine îndatoriri, multe comodităţi şi mari promisiuni. Pe scurt, vă simţiţi atât de fericiţi în interpretările voastre şi, conform ideilor voastre, atât de îndreptăţiţi înaintea Mea, încât nu vreţi să auziţi nimic altceva decât ceea ce aţi recunoscut voi ca fiind bun şi beatific, în timp ce orice altceva este eretic şi venind de la Satana!

8. Pentru a alunga acest rău fundamental al erorii voastre, am hotărât să vă ofer mijloacele prin care vă puteţi convinge dacă interpretaţi corect Sfintele Scripturi şi dacă cărţile de Teosofie Creştine, în care Eu Însuşi vorbesc la persoana întâi, sunt venite de la Mine sau nu. Primul mijloc se află în *„Prima Carte a Comunicărilor"* şi depus în şcoala ezoterică „Adept" [126]* (*Şcoala "Adept" este indicaţia unei şcoli ezoterice care s-a născut evident în acea perioadă istorică în urma revelaţiilor făcute lui Lorber (1800-1864), lui G. Mayerhofer (1807-1877), lui F. Schumi (1848-1915), lui L. Engel (1858-1931), lui G. Riehle (1872-1962) şi altor mistici care au rămas necunoscuţi, primind mai puţine sau mai multe dictate de Duhul lui Isus. Ar putea fi şcoala ezoterică "Societatea Teosofică" din Adyar, din care făcea parte şi Rudolf Stainer (1861-1925),

înainte de a-şi fonda "Societatea Antroposofică" în 1907, o şcoală în care credinciosul în noile Revelaţii era denumit "Adept" (urmaş/iniţiat).) a **Teozofiei Creştine** , care spune: „... *clarificări despre cum se ajunge la convingerea dacă învăţătura din Biblie a fost interpretată corect şi dacă dictatele din Teosofia creştină provin de la Dumnezeu şi Tatăl Isus !»* [127]* (*Cartea citată, "Kundgaben" (Notificări/Iluminări/Revelaţii) nu se află în posesia noastră şi nici nu este sigur dacă este o carte de F. Schumi, printre cele pierdute.)

9. Al doilea mijloc este harul de a putea vorbi cu defuncţii, vizibili personal în orice moment al zilei, despre chestiuni importante de credinţă, individual sau în companie, pentru ca cineva să se convingă la sfârşit de unde au venit defuncţii cu opiniile lor despre credinţă şi viaţa de după moarte în tărâmul spiritului. Mai multe despre acest subiect pot fi citite în cartea *„Der Mensch”* [128]* (*Aceasta este una dintre cărţile care nu se află în posesia noastră (Omul)). Acum oferim discuţiei instrucţiunile individuale din Teozofie.

10. Instrucţiunile individuale ale Teosofiei creştine se găsesc sporadic ici şi colo în toate cărţile teosofice creştine, iar acestea au fost date acum într-un mod mai complet şi rezumate în cărţile: *„Cartea de rugăciuni”*, *„Teozofia creştină”* , *„Sfânta Treime”* , şi în şcoala ezoterică *„Adept”* unde sunt explicate cu precizie îndatoririle unei vieţi creştine autentice.

11. Astfel, închinarea la Dumnezeu în duh şi adevăr înseamnă ca îndeplinirea tuturor prescripţiilor faţă de Mine şi faţă de aproapele să fie împlinite, precum şi faţă de întreaga Creaţie - însufleţită şi călăuzită de Mine - conform acestor învăţături înalt spirituale, date în special în *„Cartea de Rugăciuni”* şi în *„Teozofia creştină”* . Aceasta înseamnă, pe cât posibil, să trăiţi şi să acţionaţi în consecinţă. În continuare, numeroase învăţături.

48/1 – Multă cunoaştere nu te face fericit

Graz, 14 ianuarie 1904

12. Mulţi oameni ştiu ce este păcatul pentru că posedă o vastă cunoaştere a adevărurilor religioase, dar nu îşi digeră cunoştinţele; ei trăiesc precum personajul lirei din Evanghelie, sau precum cele cinci fecioare nechibzuite, pentru că sunt corupţi şi întorşi spre lume. Aceşti oameni nu se cercetează niciodată, trăiesc în păcatele lor şi, într-adevăr, îi învaţă pe alţii cum trebuie să trăiască, dar ei înşişi nu respectă poruncile. Aceştia sunt supuşi unor responsabilităţi mult mai mari, pentru că au cunoscut adevărul, dar au adus omagiu minciunii şi au trăit conform acesteia. Multă cunoaştere nu te face fericit, ci omul devine fericit trăind şi acţionând conform poruncilor şi învăţăturilor (biblico-spirituale).

48/2 - Tăcerea duce la darul renaşterii

Graz, 22 iulie 1903

13. Oamenii, care vorbesc mult, trebuie să aibă şi multe lucruri de discutat. Dacă este vorba de a vorbi despre adevăruri divine, atunci se poate vorbi despre acest lucru atunci când aceste adevăruri sunt învăţate şi discutate pentru viaţă şi pentru a acţiona în consecinţă; căci omul trebuie să aibă întotdeauna în gânduri Cuvântul divin, pentru a avea mereu înaintea ochilor sensul şi aplicarea lui practică; pentru că sarcina vieţii este de a cugeta la Cuvântul divin şi de a-l reînvia, a-l spiritualiza şi a-l îndumnezei în sine, punându-i în practică miezul interior.

14. Tăcerea trebuie întotdeauna păstrată atunci când gândul nu duce vorbirea despre lucruri morale, spirituale sau superioare, deoarece tăcerea înlătură posibilitatea de a vorbi despre palavre lumeşti sau, cum se spune altfel, despre bârfe lumeşti [129]* (*Palavră, de la a palavragi: a vorbi despre lucruri frivole şi prea mult timp.).

15. Tăcând, omul câştigă timp să se gândească la Dumnezeu şi la cele divine, în timp ce prin vorbire intră în tot felul de ispite, pentru că oamenii vorbesc doar despre lucruri lumeşti, senzuale şi păcătoase, pentru a fi parte în vorbire, pentru a ilustra mai bine una sau alta şi pentru a-l face încă şi mai lumesc decât este deja. Rezultă că omul însuşi apleacă urechea la cele lumeşti, senzuale şi păcătoase şi, prin aceasta, cade în vârtejul vieţii de zi cu zi care politizează, blamează, se aliniază cu toate, găseşte vină la greşelile altora, îi calomniază şi adesea, conştient sau inconştient, ajunge chiar să vorbească mincinos despre aproapele său şi începe să se ocupe de lucruri care nu-l

privesc, fapt care colorează veşmântul sufletului cu un gri-maroniu, care îl face un spirit infernal în trup.

16. Însă, cel care tace, când ştie că nu are nimic sensibil de spus, se retrage de la toate aceste ispite lumeşti, câştigă timp şi iubire pentru a se desfăta în adevărurile spirituale şi, în întreaga sa fiinţă creşte vizibil într-un vas curat al lui Dumnezeu, pentru că iubirea, smerenia, pacea şi liniştea, precum şi celelalte virtuţi, cresc în el şi îl fac tot mai fericit, mai bun şi cu o fire mai blândă.

17. De aceea, omul trebuie să tacă cât mai mult în exterior, dar cu atât mai mult să încerce să vorbească spiritual cu Mine, Duhul său divin, pentru că acest lucru îl va face mulţumit şi fericit de soarta sa.

18. Pe de altă parte, prin tăcere, se evită râsul, glumele şi a face bufonerie, lucruri care trebuie combătute cu vigoare şi abandonate, înainte de a putea realiza renaşterea spiritului, pentru că lumescul nu se acordă cu darul renaşterii; prin urmare, dacă cineva găseşte mulţumirea în cele lumeşti, renaşterea spiritului nu se poate realiza!

19. Aşadar, taci atunci când nu ai nimic spiritual de spus sau de învăţat, căci ceea ce omul are de spus pentru viaţa obişnuită, se face repede. În schimb, toată viaţa pe care o mai are de trăit, trebuie să o ducă în sens spiritual, iar acest lucru va promova răscumpărarea sa din materie şi unirea cu Mine, cu Dumnezeul său, Isus.

48/3 - Vorbirea despre lucruri lumeşti vă atrage către materie

Zurich, 12 octombrie 1904

20. Dragii Mei copii, lumea este materie, iar dacă aveţi grijă de materie, atunci sunteţi târâţi şi capturaţi de ea. Prin urmare, îngrijoraţi-vă doar atât cat este necesar; altfel, evitaţi-o cat mai mult posibil.

21. Multa vorbărie despre lucruri materiale vă împinge spre materie şi, prin urmare, vă îndepărtează de cele spirituale, conducându-vă astfel de la Dumnezeu la Satana. De fapt, materia, adică lumescul, este împărăţia lui Satan şi, prin urmare, fugiţi de ea pe cât posibil şi în modul cel mai oportun.

22. În spiritual, Împărăţia lui Dumnezeu constă în împlinirea celor Zece Porunci şi a celor două porunci ale Iubirii lui Isus. În viaţă, conform celor şapte virtuţi ale lui Isus ca Fiu al Omului, acestea constau în veghere, în rugăciune, în a trăi şi a acţiona conform învăţăturii Sale.

23. Cel ce vorbeşte mult, dacă vorbeşte într-un mod lumesc, spune multe care nu coincid cu prevederile menţionate mai sus, pentru că multa vorbărie este o bârfă uriaşă dezordonată, care este foarte dăunătoare sufletului, deoarece, în cea mai mare parte, merge împotriva învăţăturii lui Dumnezeu.

24. Voi ştiţi că Eu v-am învăţat că nu se pot sluji doi stăpâni în acelaşi timp, adică pe Dumnezeu şi pe Satan. Având în vedere că Satan reprezintă tot ceea ce este material, lumesc şi senzual îndreptat împotriva poruncilor şi învăţăturilor Mele, prin urmare, el reprezintă non-spiritualul; de aceea, fiţi cât mai atenţi posibil să nu vorbiţi nimic care merge împotriva vieţii spirituale, care vă îndepărtează de Mine şi vă atrage la materie şi, în acest fel, vă îndepărtează de la Mine.

25. Când discutaţi despre lucruri lumeşti, atunci deveniţi spirit lumesc şi, prin urmare, uitaţi de Mine şi lipsiţi de iubire faţă de aproapele vostru. – Acest lucru trebuie să-l preveniţi, evitând tot ceea ce vă îndepărtează de Mine şi care vă predispune în aşa fel încât, să vă facă să acţionaţi într-un mod material.

26. Gândiţi-vă: *„Cu ce scop sunteţi în lume?”*. Voi nu sunteţi în lume ca să o consideraţi patria voastră. Nu! Ci, voi trebuie să spiritualizaţi lumea din jurul vostru şi din voi, prin urmare, răscumpărând-o şi readucând-o înapoi la lumină şi la adevăr. De fapt, materia, adică lumea vizibilă, era cândva Lumină şi Viaţă divină, dar odată cu separarea de Mine a devenit întuneric şi conţine moartea în sine şi, prin urmare, este polul Meu opus şi se află în luptă continuă cu Mine.

27. Dacă vă preocupaţi de materie, atunci sunteţi pradă întunericului şi morţii ei şi, astfel, vă îndepărtaţi de Mine, de Tatăl vostru, şi vă predaţi lui Satan!

28. Ce se va întâmpla cu viaţa voastră, cu destinul vostru, dacă nu rămâneţi cu Mine, cu

Tatăl? Eu vă ofer în schimb inefabilul[130]* (*Inefabil: care nu poate fi exprimat în cuvinte.), dacă luaţi aminte la Cuvântului Meu şi îl respectaţi. Sau aţi prefera mai degrabă să mergeţi în întuneric şi în moarte şi să căutaţi mântuirea sufletului vostru acolo, în iad?

29. Aşadar, dragi copii, ascultaţi cuvintele Tatălui vostru care se teme pentru mântuirea voastră şi rămâneţi cu Mine în gânduri, în cuvinte şi în fapte, pentru ca într-o zi să vă pot considera copiii Mei şi să vă fac extrem de fericiţi. Tindeţi spre Lumină, aspiraţi către Mine, care sunt Lumina eternă a Iubirii şi a Vieţii. Căci, numai în această Lumină există viaţa, există beatitudinea, există bucuria vieţii.

30. Acolo sus, unde locuiesc Eu, înconjurat de copiii Mei, acolo trebuie să fie mereu gândurile voastre, unde vă aşteaptă bucurii şi fericiri de nedescris. Acolo Eu vă aştept, acolo v-am pregătit o casă a iubirii şi a păcii, acolo aş vrea să vă am, căci v-am cumpărat cu preţiosul Meu sânge pe cruce şi, de aceea, inima Mea sângerează atunci când dispreţuiţi în mod nedemn Iubirea Mea şi vă bucuraţi de materie care nu vă oferă nimic altceva decât iadul cu întunericul şi chinurile sale.

31. Trebuie să vă ridicaţi spre Mine, spre înălţimile luminoase ale Duhului, căci voi sunteţi ai Mei încă de la moartea Mea pe Golgota şi, prin urmare, trebuie să rămâneţi ai Mei şi să-Mi slujiţi Mie, Tatălui veşnic, Care vă aşteaptă cu braţele deschise pentru a vă ridica la rang de moştenitori ai Împărăţiei divine ca copii ai Săi, unde veţi trăi şi veţi acţiona ca suverani şi regi ai Iubirii lui Dumnezeu. Amin!

48/4 - Păcatele împotriva aproapelui

Graz. 14 ianuarie 1904

32. Învăţătura Mea spune: „*Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi, prin urmare, fă aproapelui tău aşa cum ai vrea ca el să-ţi facă ţie* ".

33. Această învăţătură este principala, deoarece este învăţătura fundamentală în Dumnezeu. Eu sunt Iubirea, adică Tatăl tuturor, prin urmare, toţi oamenii sunt copiii Mei, dar din moment ce acesta este adevărul deplin, atunci este evident că oricine Mă iubeşte mai presus de toate lucrurile va încerca să facă totul din iubire pentru Mine. De fapt, Mă iubeşte doar atunci, când împlineşte poruncile Mele!

34. Cine nu-şi iubeşte aproapele ca pe fratele său, dacă nu este un călcător al poruncii, înţelege că nici pe Dumnezeu nu-L iubeşte, pentru că în felul acesta nu-şi iubeşte fratele ca fiu al Tatălui său. De fapt, oamenii, ca şi copii ai lui Dumnezeu, sunt fraţi şi surori unii cu alţii, fără diferenţă de rang şi clasă socială, oriunde s-ar afla, căci aceste diferenţe nu au nicio valoare înaintea Mea.

35. Întrucât omul, fie bun sau rău, este un fiu al lui Dumnezeu şi Duhul lui Dumnezeu locuieşte în el, atunci, dacă el nu iubeşte copiii lui Dumnezeu sau chiar îi dispreţuieşte, nu-L iubeşte nici pe Dumnezeu mai presus de toate. *Iată, de ce, fiecare păcat pe care omul îl săvârşeşte împotriva aproapelui său este şi un păcat şi împotriva lui Dumnezeu*, cu excepţia cazului în care aproapele însuşi este cel care dă motiv de aversiune şi începutul unei răciri a iubirii fratelui faţă de el.

36. Încercaţi să ţineţi mereu gândurile, ochii şi urechile voastre atente faţă de această poruncă principală, ca să nu acţionaţi împotriva ei, căci tot răul pe care îl faceţi aproapelui vostru, îl faceţi şi faţă de Mine, ca Duh în fiecare om, ca fiu al Meu şi ca instrument prin care lucrez spiritual. Eu vin să vă întâlnesc în fiecare om, prin urmare, comportaţi-vă faţă de fiecare în aşa fel încât atitudinea voastră să-l înnobileze în căile şi acţiunile sale, atunci veţi fi trăit şi făptuit conform Voinţei Mele.

37. Nerespectarea poruncilor Mele este dispreţ faţă de divinitatea Mea, iar a face rău aproapelui este, prin urmare, un dublu păcat: în primul rând faţă de Mine şi în al doilea rând faţă de fiul Meu! Trebuie să aveţi mereu în vedere acest lucru, pentru a trăi şi a acţiona în consecinţă şi, astfel, să obţineţi mântuirea vieţii veşnice. Amin!

48/5 - Păcatele intenţionate nu sunt iertate

Graz, 14 ianuarie 1904

38. În lumea spirituală, fiinţelor umane (sufletelor) li se atribuie doar acele păcate despre care se ştie că sunt păcate, dar care sunt negate în mod intenţionat ca fiind astfel şi fundamental contrare acestora, ca şi cum ar fi din lipsă de respect faţă de Dumnezeu. Oricine acţionează în felul acesta, păcătuieşte împotriva tuturor poruncilor, pentru că Dumnezeu este inclus în fiecare din în Cele Zece Porunci ca Judecător.

39. Însă, oricine acţionează împotriva poruncilor fără să-şi dea seama şi fără o motivaţie intenţionat contrară care este un păcat, dar o face datorită unei instruiri insuficiente sau a lipsei de cunoaştere a adevărului şi este dispus să acţioneze diferit de îndată ce află adevărul, acestuia păcatele îi sunt iertate prin pocăinţa şi hotărârea de a le evita în viitor.

40. În viaţa de apoi, de fapt, totul este examinat în funcţie de scopul, intenţie şi scopul final, dacă cineva comite păcatul cu scopul de a câştiga şi de a avea un avantaj egoist. Însă, dacă păcatul este comis fără premeditare, fără intenţie sau scop egoist, ci din cauza lipsei de educaţie ori de cunoaştere religioasă şi a unei vieţi lumeşti lipsite de griji unde spiritul este întunecat, atunci este scuzabil. Prin urmare, în viaţa de apoi, omul este condamnat sau scuzat doar în funcţie de scopul final al scopului.

41. Scopul final al acţiunii este determinant, deoarece dacă ceva este făcut cu intenţie bună, atunci va găsi recunoaştere în Cer; dar dacă este făcut din egoism, aşa cum s-a întâmplat dintotdeauna, atunci va fi recunoscut şi apreciat în iad, iar omul, după moartea sa fizică, va merge către ceea ce a slujit în viaţă, pentru că iubirea sa, bună sau rea, îl atrage acolo.

48/6 - Soarta sinuciderilor în viaţa de apoi

Graz, 17 septembrie 1901

42. Tristul fenomen al sceleraţilor şi negatorilor de Dumnezeu din timpurile moderne este sinuciderea. Mulţi oameni care nu cred în nici un Dumnezeu şi în nicio continuare a vieţii, decid să se sinucidă, dacă nu merge totul conform dorinţelor lor.

43. Prin aceasta ei cred că scapă de toate grijile, necazurile şi orice cunoaştere a existenţei. Ei cred că moartea este un somn veşnic, o intrare în neant, ca şi cum omul s-ar fi ridicat din nimic. Însă, habar nu au cât de lipsită de sens este o astfel de viziune. Nimic nu vine din nimic, aşa cum nici Eu nu am creat lumea din nimic. Deci, ceva ce există nu poate în nici fel să devină nimic, o transformare a substanţelor poate avea loc, dar o anihilare este o chestiune de imposibilitate. Această transformare trece prin întreaga creaţie, spiritualul îmbracă cu un veşmânt material şi devine vizibil, iar când a trecut timpul în care a avut loc maturizarea a ceea ce este consolidat în materie, atunci spiritualul părăseşte materia şi aceasta intră în putrefacţie, oxidare sau combustie, iar din aceasta se formează o nouă viaţă materială sau spirituală, care, rafinată, primeşte o treaptă superioară de existenţă.

44. Aşa este şi cu omul dacă trăieşte conform poruncilor Mele; atunci va ajunge la maturitatea sufletească şi trupească, în funcţie cum a trăit.

45. Prin sinucidere, însă, omul îşi scurtează viaţa, nu permite nici sufletului, nici trupului să se maturizeze şi comite o crimă brutală şi grea asupra sa. Voi consideraţi o crimă sau o crimă cu tâlhărie o infracţiune gravă dacă a fost comisă cu intenţie. Atunci, nu ar trebui ca sinuciderea să fie o crimă la fel de gravă? Cu siguranţă! Este o crimă cu tâlhărie de sine, deoarece cineva jefuieşte sufletul de trupul său, de care el ar trebui să aibă grijă şi să-l aducă la un nivel spiritual superior, pentru că şi trupul de carne are complementul său[131]* (*Complement: tot ceea ce se adaugă la ceva pentru a-l completa.) spiritual, aşa cum orice lucru din natură are complementul său spiritual analog, care nu poate fi pierdut. Odată cu abandonarea trupului, sufletul preia acest complement ca pe o haină strâns mulată, dar, desigur, se mulează destul de uşor, ca şi cum ar fi complet contopit cu el în tărâmul spiritului. Cu cât persoana a trăit mai devotată şi mai spirituală, cu atât mai albă şi mai frumoasă este această haină ca înveliş spiritual al trupului său sufletesc; dacă, însă, omul trăieşte o viaţă greşită sau se sinucide, atunci trupul de carne spirituală este murdar, de culoare gri închis, în care se recunoaşte calitatea spirituală scăzută a sufletului.

46. Pe lângă această privare a sufletului de trupul său şi întunecarea cărnii spirituale prin crima uciderii pe sine însuşi, sufletul este adevăratul criminal în uciderea trupului său de carne, care i-a fost congenital [132]* (*Congenital: care este în noi de la naştere.) prin har, pentru a se manifesta material în acesta şi pentru a trece şcoala spirituală de încercare a vieţii prin trupul material; prin urmare, el atrage pedeapsa spirituală, care constă în a fi scufundat ca un criminal grav în punctul central al Pământului, prin urmare, în întunericul celui mai adânc iad. Dacă sinucigaşul are un caracter bun, atunci el poate avea o penumbră de lumină, dacă, însă, este şi un păcătos grosolan, atunci el este complet lipsit de orice lumină, prin urmare, se află în cel mai profund şi mai total întuneric.

47. Odată ajuns aici, intră în cercul aceloraşi criminali care îl întâmpină cu o expresie mai tristă, dar în cea mai mare parte răutăcioasă şi, prins în mijlocul lor, încep să-l întrebe ce l-a determinat să se sinucidă. Dacă raportează totul, atunci rămâne în trista şi răutăcioasa companie a diavolilor de cea mai joasă speţă, care îşi găsesc plăcerea în răul altora, fără să ştie sau să se poată ajuta câtuşi de puţin.

48. Având în vedere că al treilea iad conţine în sine cea mai rea, cea mai brutală, cea mai crudă şi mai sălbatică gloată, atunci vă puteţi face o imagine a existenţei foarte triste a unui sinucigaş. Dar ce se întâmplă atunci, când o astfel sinucidere este lipsită de conştiinţă [133]* (*Lipsită ce conştiinţă: se înţelege că sinucigaşul leşină odată cu actul său, iar moartea survine ulterior fără a se trezi, astfel încât acesta nu îşi dă seama de actul comis, ca de exemplu în timpul tăierii venelor şi a curgerii sângelui, care în starea de leşin (pierderea cunoştinţei) duce abia mai târziu la moarte.) în timpul sinuciderii? Atunci vai de acea persoană nefericită! – El rămâne în viziunea acelui moment, în timp ce se sinucide, şi repetă în continuu această sinucidere şi simte în continuu în sine durerea pe care a trăit-o în ultima clipă, iar aceasta durează adesea mult timp înainte de a-şi da seama că a fost doar un nebun în modul său de-a acţiona. Rugăciunile rudelor îi ajută pe unii să ajungă la o conştientizare clară a situaţiei lor. În cele din urmă, după 10, 20, 30, 50 sau mai mulţi ani, dacă nu reuşeşte să ajungă la conştientizare clară pe cont propriu, el este adus la conştientizare de spiritele pline de compasiune, făcându-l să înţeleagă că trăieşte doar într-o nebunie, iar acestea îi dau sugestii cum să se salveze din această situaţie. Norocos este acel sinucigaş care nu şi-a pierdut raţiunea clară în timpul actului, deoarece sinuciderile, de obicei, în momentul actului, trec în nebunie prin tulburarea sufletului.

49. Dacă un sinucigaş ajunge acum în cel mai de jos sau al treilea iad cu un motiv clar, de obicei rămâne acolo mulţi ani, deoarece se consideră privat de orice iluminare şi ca şi cum ar fi „abandonat” în iad – conform învăţăturilor încă în vigoare ale Bisericii – şi trebuie să rămână în osânda veşnică. Atunci situaţia lui este evident şi neobişnuit de tristă, întunecată şi infernală! El, care voia să scape de o mică neplăcere trecătoare (pe Pământ) prin sinucidere, a căzut, în schimb, în cumplitul iad cu tot întunericul lui, cu remuşcări de conştiinţă, resentimente, furie şi disperare atroce, în cea mai tristă şi înfricoşătoare situaţie fără sfârşit! - Aceasta este soarta sinucigaşilor după comiterea faptei.

50. Totuşi, vreau să pun, în mod milostiv, o barieră împotriva acestei activităţi nebuneşti a oamenilor, astfel încât de acum înainte să deschidă ochii spirituali oricui vrea să se sinucidă, pentru ca aceştia să poată vedea situaţia în care s-ar arunca prin acest act. Cine consideră acest fapt drept o imagine fantastică şi totuşi se sinucide, nu i se va întâmpla nicio nedreptate, întrucât a fost avertizat şi totuşi a comis actul fără să ţină seama: *"volenti non fit injuria"*[134]* (*Cui vrea nu i se face nedreptate.).

48/7 - Importanta introspecţiei lăuntrice zilnice

Graz, 8 mai 1902

51. Fiecare om păcătuieşte, de aceea, fiecare om are şi datoria de a reflecta asupra propriilor păcate, de a le examina amploarea şi de a le cântări gravitatea. Acest lucru se face în felul următor:

52. După munca efectuată, de preferinţă înainte de a merge la culcare, aşezaţi-vă, detaşaţi-vă de toate celelalte gânduri şi griji şi, cufundaţi în interior, în viaţa spirituală, examinaţi-vă cu

atenţie, cercetând toate punctele în care aţi cumulat ceva ce aţi săvârşit în timpul zilei împotriva lui Dumnezeu sau împotriva oamenilor. Această introspecţie este foarte sănătoasă, deoarece omul judecă ceea ce a făcut bine şi ceea ce a făcut rău. Odată ce această introspecţie a fost realizată cu scrupulozitate, apoi trebuie luate în considerare şi consecinţele răului comis, căci nu trebuie luat în considerare şi cântărit doar păcatul comis, ci şi consecinţele lui. Aceasta evidenţiază gravitatea păcatelor şi se pot cere scuzele necesare Mie şi oamenilor implicaţi, pentru că totul trebuie reparat prin penitenţă, scuze, compensaţie, pocăinţă.

53. O astfel de introspecţie este foarte benefică, deoarece îl face pe om mai prudent în timpul zilei şi va comite din ce în ce mai puţine păcate, smerindu-se ca om păcătos. De fapt, dacă omul trebuie să-şi repare deseori greşelile spirituale în faţa semenului său prin scuze, se va ruşina şi va încerca pe viitor să fie mai înţelept în conduita sa faţă de aproapele său!

54. Astfel va comite din ce în ce mai puţine păcate şi faţă de Mine, căci în fiecare zi va ajunge la concluzia că este un recidivist neglijent al aceloraşi păcate, iar acest lucru îl va acuza de nerespectare a prescripţiilor Mele.

55. O astfel de introspecţie asupra a ceea ce ai făcut sau nu ai făcut, trebuie să aibă loc în fiecare zi, dacă este posibil, deoarece în fiecare zi trebuie să te rogi Mie pentru iertarea păcatelor şi pentru că altfel se uită multe, dacă se neglijează să se facă acest lucru preţ de câteva zile.

48/8 - Străduieşte-te mereu spre stăpânirea de sine

Graz, 10 octombrie 1902

56. *Stăpânirea de sine* este cea mai dificilă sarcină pentru om. Este o luptă mai grea decât cu animalele prădătoare.

57. Dacă ţi se întâmplă o nedreptate care strigă la Cer, … care îţi strânge inima şi dacă răzbunarea rea se strecoară în tine, atunci imaginează-ţi ce nedreptate oribilă a îndurat şi a iertat în tăcere Dumnezeul tău atotputernic, Creatorul şi Răscumpărătorul, în ziua răstignirii Sale. Atunci te vei linişti, căci dacă îi ierţi pe răufăcătorii tăi, îţi va aduce un beneficiu veşnic în viaţa de apoi. ***Invocă numele „Isus" de trei ori cu deplină smerenie şi iubire, pentru a avea ajutorul împotriva ispitei rele, iar ajutorul îţi va fi acordat!***

58. Dacă eşti în *pericolul poftei*, întrerupe fără întârziere gândurile insinuante, cu dispreţ şi dezgust şi *gândeşte-te la ce doreşte Dumnezeu de la tine!* Şi roagă-te *cu iubire* Tatălui Isus să te ajute să depăşeşti acest pericol, iar dacă l-ai depăşit, atunci mulţumeşte-I plin de afecţiune Dumnezeului tău pentru acest har.

59. Dacă aceste sau alte gânduri perverse te frământă, atunci, în ispită, întoarce-te întotdeauna spre Dumnezeu pentru ajutor şi gândeşte-te la consecinţele unui act nechibzuit!

60. În rugăciune există puterea minunată cu care trebuie să te întăreşti constant în fiecare zi, altfel poţi recădea foarte rapid. *Dacă cineva cade în mod repetat, nu trebuie să dispere, ci trebuie să se roage lui Dumnezeu tot mai fervent şi să fie tot mai indignat împotriva patimilor josnice, dacă vrea în cele din urmă să le învingă*. Cu toate acestea, el trebuie să fugă de toate ispitele; iar dacă nu le poate evita, atunci să invoce dinainte ajutorul lui Dumnezeu, pentru a putea ieşi teafăr şi nevătămat din luptă. Dar nu fugi de luptă fără rost, căci fără luptă nu există victorie şi fără nicio victorie nu există merit pentru viaţa de apoi! – Examinaţi virtuţile lui Isus.

48/9 - Suprimă din faşă gândurile păcătoase

Graz, 25 mai 1902

61. Dragi copii, cea mai dificilă sarcină în eliberarea de păcat constă în rădăcina lui, astfel încât, dacă îl lăsaţi mai întâi să crească, să înflorească şi să prindă rădăcini până devine un copac puternic, odată ce a prosperat puternic ca un stejar bătrân şi este adânc înrădăcinat în adâncul inimii, atunci este o sarcină foarte anevoioasă să deveniţi stăpâni ai acestui copac. Şi totuşi, poate fi stăpânită în continuare şi foarte uşor:

62. Să se exercite iubirea, smerenia şi răbdarea faţă de aproapele şi, de îndată ce se observă orice tendinţă de încolţire a păcatului, să fie suprimat şi distrus imediat acest germen, jertfind totul pentru Iubirea Mea, a Tatălui vostru, în Isus, îndepărtând gândurile de ură, mândrie şi mânie,

devenind calmi, înăbuşind orice motiv care duce la păcat, evitând stimulii, prin supunere, rămânând tăcuţi şi altele asemenea.

63. Vedeţi, dragi copii, aceasta este învăţătura conform căreia vă veţi maturiza mai repede pentru a putea obţine daruri spirituale de la Mine. Aşadar, urmaţi-o şi vă veţi maturiza în Iubirea veşnică a Tatălui pentru a fi în curând numiţi copiii Săi spirituali. Aceasta v-o spune Tatăl vostru Isus. Amin!

48/10 - Greşelile trebuie întotdeauna compensate cu o cerere de iertare

Graz, 29 ianuarie 1901

64. A trăi în pace cu toţi oamenii este porunca lui Dumnezeu, dar dacă oamenii, în ciuda acestei prescripţii, cad în certuri şi se duşmănesc, atunci trebuie să se lege din nou în prietenie, să-şi ceară iertare unul altuia şi să trăiască în pace unul cu altul.

65. Când cel ofensat iartă, iar cel care ofensează din orice motiv nu-şi cere iertare, atunci cel care ofensează şi cel ofensat trebuie să facă tot posibilul să se armonizeze unul cu celălalt. Însă, dacă cel care ofensează nu se smereşte şi nu cere iertare celui ofensat, atunci problema nu este nici rezolvată, nici iertată, înaintea Mea, deoarece aceasta arată aroganţa celui care ofensează care, din ruşine pentru că a acţionat nedrept sau din aroganţă, crede că acest lucru nu mai este necesar, pentru că cel ofensat l-ar fi iertat; iar dacă apoi, se întâlnesc din nou pe cale amiabilă, aceasta nu este conform Voinţei Mele, căci Eu, ca Dumnezeu, fiind viaţa în om, sunt cel cu adevărat Ofensat; iar dacă persoana ofensată se smereşte din iubire faţă de Mine şi iartă din propriul său impuls pe cel care îl ofensează, atunci este mai mult decât un motiv pentru cel care ofensează să-şi ceară iertare celui ofensat, atât înainte, cât şi după împăcare. Oricine acţionează, aşadar, diferit, este arogant înaintea Mea, Dumnezeul său, către Care a fost îndreptată ofensa, pentru că Eu sunt Atotcuprinzător în om, având în vedere că în acest fel el menţine ofensa prin aroganţa sa, prin a crede că are dreptate.

66. Astfel de persoane nu pot conta pe renaşterea spiritului până când nu-şi vor smeri acest orgoliu grosolan înaintea Mea, a Duhului ofensat al lui Dumnezeu din om. Din punct de vedere sufletesc, problema ar fi rezolvată prin reconectarea prieteniei, dar din punct de vedere divin doar atunci, când starea este satisfăcută prin umilinţa personală în faţa celui jignit.

67. Dacă ofensa are loc în prezenţa martorilor, atunci nu este necesar să se umilească în faţa acestora, ci doar în faţa persoanei jignite, aşa cum s-a spus deja.

68. Dar dacă cineva îşi jigneşte aproapele cu o mustrare, dar încearcă imediat să-l satisfacă pe cel jignit printr-o curtoazie blândă sau făcând bine, iar această persoană ofensată se simte din nou bine cu cel care l-a ofensat-o, atunci autorul greşelii şi-a uşurat povara prin purtarea sa în iubire faţă de aproapele său, astfel încât nu mai este nevoie să-şi ceară iertare după împăcare, deoarece aceasta s-a întâmplat prin lucrarea iubirii.

48/11 - Iertarea indispensabilă faţă de duşmani

Graz, 29 ianuarie 1901

69. Fiecare om are duşmani şi el însuşi este iritat faţă de aproapele său, pentru că oamenii, aşa cum trăiesc astăzi, sunt mai mult răi decât buni. În schimb, blândeţea sau iertarea înnobilează omul, pentru că îl face să avanseze elevându-l spiritual şi apropiindu-l de Dumnezeu.

70. Dacă fratele sau aproapele tău te jigneşte sau te răneşte într-un fel sau altul, atunci datoria ta nu este să fii supărat pe el, ci să-i ierţi totul, ca unui frate greşit, din iubire pentru Mine, pentru că, dacă ar fi ştiut ce face, nu ţi-ar fi făcut. Prin urmare, poartă-te faţă de el aşa cum am făcut Eu când bătăuşii Mi-au străpuns mâinile şi picioarele pentru păcatele fariseice, căci în dureri cumplite M-am rugat: «*Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!* », şi gândeşte-te că cu acea ocazie am suferit şi am murit în locul tău!

71. Aşa am învăţat în Predica de pe Munte: *„Iubiţi-vă duşmanii; faceţi bine celor ce vă fac rău şi rugaţi-vă pentru calomniatorii şi persecutorii voştri!”*. . – De fapt, dacă n-aţi avea adversari, cu cine v-aţi lupta? şi cum a-ţi birui, ca să dobândiţi răsplata vieţii veşnice? Adversarii voştri sunt polul opus, în care trebuie să vă transformaţi viciile şi pasiunile, prin lupte, pentru a le învinge, în

virtutea iubirii pentru aproapele.

72. În rugăciunea Tatăl nostru Îmi cereţi în mod expres: *„Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi ne iertăm greşiţilor noştri*!". Iată rugăciunea Tatăl nostru pentru sentinţa voastră, cu care pronunţaţi judecata asupra voastră: *„Nu ne ierta greşelile sau păcatele noastre, dacă nu le iertăm greşiţilor sau duşmanilor noştri!"*– Da, copilaşilor, dacă nu vreţi să iertaţi, atunci aparţineţi Satanei şi iadului său! – De fapt, dacă Mă rugaţi astfel prin Rugăciunea Tatăl nostru, atunci ar trebui să fiu un diavol faţă de voi, aşa cum sunteţi voi faţă de fratele sau sora voastră! Eu cred că această explicaţie vă exprimă suficient de clar cum trebuie să procedaţi şi să acţionaţi faţă de duşmanii voştri! — Da, iertaţi! Trebuie să faceţi bine şi să vă rugaţi pentru duşmanii voştri, pentru ca Eu să le pot da înţelegerea comportamentului lor şi o voinţă bună pentru a se reabilita în sensul divin.

48/12 - A te preface că ai dreptate este un mare defect

Graz, 7 octombrie 1902

73. Oamenii vor să aibă dreptate întotdeauna şi în toate şi uită că acest viciu este un păcat al mândriei care, pe de o parte, îl privează pe fratele lor de drepturile sale şi îl asupreşte cu toate forţele presupusului privilegiu, iar pe de altă parte, oriunde există mândrie în joc, provoacă înălţare de sine şi aroganţă faţă de fratele său, pentru că, după ce a obţinut victoria, satisfacţia de sine triumfă asupra nedreptăţii aproapelui!

74. Întrucât acesta este unul dintre cele mai periculoase păcate, prin urmare, trebuie aplicat şi practicat un remediu energic, deoarece omul, după o asemenea înfrângere provocată altora, în faţa altor oameni are gânduri de automulţumire, de obţinere a unei victorii morale, ştiinţifice, de judecată sau de condamnare, pentru care în ochii celor prezenţi se imaginează şi se măguleşte ca învingător. În acest efect al triumfului victoriei stă păcatul grav al mândriei, pentru faptul că aproapele a fost umilit, iar arogantul a fost înălţat!

75. Prin urmare, fiul Meu, nu triumfa în inimă din cauza presupusei tale dreptăţi, ci aminteşte-ţi de persoana Mea ca Judecător disciplinar care îţi vede gândurile interioare cu ochi pătrunzători, şi pune gravitatea păcatului tău pe talerul Dreptăţii divine, notând-o în cartea *vieţii* tale, pentru pedeapsă!

76. Dezbracă-te rapid de iluziile tale şi, înainte de a-l ataca pe fratele tău, corectându-l, gândeşte-te la această clarificare a Mea, pentru a putea proceda conform regulii prescrise la „negarea de sine" *gândindu*-te rapid la Mine, la prezenţa Mea ca Judecător şi la acţiunea ta spre *onoarea Mea,* aşa cum este indicat la *„mândrie"*, sacrificată cu umilinţă. Dacă te vei gândi rapid la prezenţa Mea judecătorească şi vei sacrifica totul pentru onoarea Mea procedând conform dispoziţiilor, atunci îţi vei oferi clarificarea cu o inimă liniştită şi, în loc de judecată, vei dobândi doar răsplată. Gândeşte-te că, dacă ţi-ai făcut de râs şi ţi-ai umilit fratele, i-ai rănit onoarea, la fel cum un om violent îşi doboară adversarul şi îl loveşte cu mâinile şi picioarele.

77. Este înnăscut omului să susţină de bunăvoie ceea ce este drept în toate privinţele. Aici se află câmpul lui Satana în om, căci ceea ce el crede a fi drept şi crede că ştie bine, nu permite să fie negat, ci îşi menţine „dreptatea sa" până când i se arată dovada de natură spirituală sau *tangibilă* . – Doar că încăpăţânarea de *a avea dreptate* este întotdeauna cel mai mare păcat al mândriei şi al triumfului şi trebuie fugit de el ca de ciumă, pentru că duce la moartea spiritului!

78. Nu este stabilit că un om trebuie să aibă întotdeauna dreptate, … chiar dacă o are, pentru că draga armonie cu fratele său are mai multă valoare decât de a avea o dreptate obţinută prin încăpăţânare. Prin urmare, fiţi iubitori, smeriţi şi supuşi, pentru ca şi Eu să pot locui printre voi, căci Eu nu sunt printre cei care vor să aibă întotdeauna dreptate, nici printre cei aroganţi, mânioşi şi certăreţi. Aceasta trebuie să vă servească drept avertisment că trebuie să suferiţi şi să înduraţi mult de dragul Meu, pentru a fi găsiţi drepţi înaintea Mea.

48/13 - Lupta împotriva poftei

Graz, 8 iunie 1899

79. Fără luptă nu există victorie şi fără victorie nu există merit. Unul dintre cei mai mari

duşmani ai sufletului şi cel mai greu de combătut este pofta. Omul a fost creat pentru procrearea umanităţii, însă, conform legii lui Dumnezeu, … nu conform poftei trupeşti, întrucât primul om a cedat cesteia din urmă!

80. Pofta poate fi învinsă în timpul zilei, dar trebuie avută grijă să nu se înceapă o luptă încăpăţânată cu aceasta, deoarece cel rău va începe lupta chiar şi în somn când omul este complet neajutorat şi acolo poate săvârşi tot felul de păcate pofticioase în cel mai viu mod, indiferent dacă cineva ştie sau nu că este drept, şi poate provoca excitaţii şi plăceri fără ca cineva să se poată apăra sau fugi, deoarece voinţa în somn este neputincioasă, la fel cum este neputincioasă în starea de veghe, când este prea târziu.

81. Prin urmare, reprimă orice impuls voluptuos cu cea mai mare energie, cât mai este timp, dacă nu vrei să cedezi, căci ce poţi face dacă te afli fără apărare printre lupii flămânzi? Prin urmare, trebuie doar să eviţi lupta autostimulată, adică să nu te exciţi în timpul zilei, deoarece, prin autoexcitare şi apoi prin lupta cu ea, răul te poate copleşi în cele din urmă prin lupta din somn. În schimb, poţi înfrunta cu calm micile lupte neautostimulate; căci, dacă te ascunzi de lume, atunci nu vei avea lupte, nici victorii, nici merite.

82. *„Cei slabi evită lupta, dar chiar şi cei puternici evită cu prudenţă pericolul. Totuşi, cel ce este în primejdie să postească şi să se roage, deoarece postul slăbeşte trupul* [135]* (*Aşa cum postul slăbeşte trupul, tot aşa postul de la dorinţele trupeşti slăbeşte trupul sufletesc de la stimulii săi către poftă.)*, iar rugăciunea dă putere spiritului*" . Amin!

83. Imoralitatea este unul dintre cei mai puternici stimuli ai păcatului în om şi vai de cel care i se dedică cu tărie! Acela va avea destule motive să lupte împotriva ei şi cu greu va ieşi victorios, căci el nu luptă doar împotriva trupului său, ci şi împotriva cerinţelor impulsive ale unei mulţimi de spirite pofticioase care s-au cuibărit în trupul lui şi, astfel, l-au invadat şi l-au făcut voluptos.

48/14 - Lupta împotriva spiritelor poftitoare

84. Lupta împotriva acestor spirite este inegală şi rareori iese cineva învingător, ci de cele mai multe ori învins. Prin urmare, următorul remediu puternic vă va aduce servicii bogate dacă îl folosiţi energic.

85. Acest remediu este: - Dacă îţi aminteşti viu ispitele prin gânduri şi imagini sau prin faptele trecute, iar acestea încep să te excite, atunci ai deja în tine active o multitudine de spirite poftitoare de care eşti posedat, adică, pe care le-ai atras prin gândurile-imagini ale tale. A le alunga este dificil, pentru că nu cedează, ci ele vor să te facă să le accepţi voinţa pentru a se bucura. Dacă te rogi, de obicei stau liniştite; dacă te opreşti, nu va dura mult până când gândurile, imaginile şi stimulii vor reveni. Şi dacă le oferi consideraţiile tale de bunăvoie pentru o vreme, atunci imboldul îţi poate zdrobi brusc rezistenţa, căci, cu puterea stupoarei pe care o provoacă, tu eşti iremediabil pierdut pentru moment, dacă nu te lupţi mult timp împotriva acestor oaspeţi nepoftiţi.

86. Propriile spirite trupeşti nu sunt violente, dar dacă intervin spiritele poftei, atunci un sfat bun nu este uşor de dat.

87. Există, totuşi, un mijloc care acţionează energic şi este plin de putere dacă se foloseşte corect. În învăţătură se spune: *„Faţă de fraţii tăi trebuie să procedezi cu iubire, smerenie şi răbdare!"*, – dar faţă de spiritele poftitoare, învăţătura menţionată nu poate fi aplicată, dimpotrivă, – de îndată ce apar tentaţiile şi excitaţiile, atunci indignaţi cu toată aversiunea faţă de această chestiune şi, în sinea voastră, (cu gura închisă!) tunaţi şi începeţi să le numiţi pe numele lor de drept: ***„Afară! Gloată crudă! Plecaţi de unde aţi venit! Cine v-a chemat la mine? Aşa că afară! Ieşi de aici, gloată infernală brută!".*** Însă, fii, într-adevăr, indignat şi serios, ca şi cum ai vrea să loveşti cu biciul cu cea mai mare dorinţă de a-i alunga!

88. Trataţi-i astfel pe aceşti oaspeţi sălbatici, dacă nu vă dau odihnă, şi se vor retrage, căci voi înşivă deveniţi astfel reticenţi în faţa poftei. După ce aţi depăşit-o, încercaţi să înăbuşiţi imediat şi cel mai mic gând care s-ar putea ridica la poftă, astfel încât excitaţiile să nu prindă putere. Prin urmare, trebuie să aveţi grijă ca ochii şi urechile voastre să nu se delecteze cu cuvinte seducătoare şi excitante, ci să evitaţi tot ce stârneşte gânduri şi stimuli, distrăgându-vă şi îndepărtându-vă de

locul ispitei, îndreptându-vă sentimentele către suferinţa pe care Eu a trebuit să o îndur pe deplin din cauza acestui păcat şi cufundaţi-vă cu toată puterea simţurilor voastre în durerea pe care Eu am suferit-o; atunci veţi putea să le opriţi şi să vă protejaţi de aceste ispite care vă duc la păcat.

48/15 - Lupta împotriva îndoielii cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu

Graz, 14 ianuarie 1898

(Schumi spune): Când cineva are îndoieli cu privire la Cuvântul primit al lui Dumnezeu, este ca şi cum s-ar afla într-o menajerie spirituală [136]* (*Menajerie: O serie de cuşti folosite pentru expunerea animalelor sălbatice sau exotice, uneori antrenate în diverse exerciţii, asemănătoare celor de la circ.), unde frica extremă l-ar face să simtă aşa cum a spus odată dragul Părinte:

89. „*Îndoiala cu privire la cuvântul lui Dumnezeu este ca un pumnal înfipt în pieptul Meu*".

*

(Schumi spune) : *La întrebarea ce ar trebui făcut atunci când apare o astfel de îndoială, dragul Tată răspunde:*

90. „Îndoiala trebuie respinsă cu indignare imediat ce apare. Nu vă lăsaţi înşelaţi atunci când apar îndoieli, ci rămâneţi cu convingerea fermă că prima interpretare (sau înţelegere) pe care o aveţi asupra chestiunii este cea corectă şi urmaţi-o cu toată energia voastră. Atunci îndoiala va trece fără daune asupra vieţii voastre spirituale. Aceasta este linia de conduită în toate îndoielile din partea dragului vostru Tată Isus.

91. Cu toate acestea, există un remediu radical împotriva îndoielii şi, de aceea, de îndată ce apare îndoiala, care îngrozeşte, adoptă o dispoziţie foarte serioasă şi spune cu toată determinarea: ***„Dumnezeu nu minte ! Acest lucru este fără îndoială adevărat, căci dragul şi preasfântul Tată şi Dumnezeu mi-a spus aceasta. Prin urmare, este adevărat!".*** Dacă cineva gândeşte în acest fel cu cea mai serioasă determinare pentru adevăr sau pentru punerea în aplicare a unei vindecări etc., şi este într-un anumit grad de credinţă şi de iubire pentru Mine, aşa cum vă învăţ Eu, atunci ceea ce cineva crede atât de ferm, se va întâmpla, ca şi cum Eu Însuşi aş face acea minune! Amin!"

48/16 - Puterea cuvântului

Graz, 5 august 1902

92. Viaţa omului rezidă în gândurile, cuvintele şi faptele sale. Cu aceste trei gânduri îşi construieşte deja Cerul sau iadul pe Pământ, de aceea, fiecare om trebuie să reflecteze cu atenţie înainte de a rosti un cuvânt, dacă acesta va produce iubire sau ură.

93. Omul trebuie, aşadar, să încerce întotdeauna să rostească cuvinte de iubire care manifestă iubire, bucurie, încântare, satisfacţie, bunătate şi trebuie să fie plăcute aproapelui său celor care le ascultă sau le sunt adresate.

94. Dacă, dimpotrivă, ele sunt rostite din ură, invidie, gelozie, suferinţă, răutate, vătămare, atunci acestea aduc bucurie doar oamenilor răi şi duhurilor infernale, pentru că numai aceştia se bucură de răul pe care îl suferă un al alt om, conform acestor cuvinte.

95. Prin urmare, faţă de aproapele vostru, străduiţi-vă să vă gândiţi la el şi să-i vorbiţi, întotdeauna şi numai într-un mod divin, iubitor şi binevoitor, pentru ca voi şi el să primiţi binecuvântări, căci un cuvânt bun îşi găseşte un loc bun; într-adevăr, un cuvânt bun îl va dispune chiar şi pe vrăşmaş la pace şi vă va face binedispuşi, pentru că veţi răspândi divinul în jurul vostru prin cuvinte prietenoase şi, prin urmare, nu veţi putea niciodată să semănaţi sau să culegeţi infernalul. De fapt, ceea ce semănaţi, veţi culege în spiritual; deci, luaţi seama să nu semănaţi neghină în loc de grâu, ca să nu fiţi voi înşivă înşelaţi şi vătămaţi.

48/17 - Viaţa şi faptele conform Cuvântului

96. Cuvântul, ca Adevăr etern venind de la Dumnezeu, are putere în sine doar atunci când omul trăieşte şi acţionează în consecinţă. Cuvintele Mele se bazează pe acest fapt, prin intermediul evangheliştilor, prin care M-am exprimat:

- I) Ioan 13, 17: „*Ştiind aceste lucruri* (că trebuie să fiţi smeriţi şi ca fraţii unii cu alţii), *veţi*

fi binecuvântaţi dacă le veţi pune în practică ".

- II) Matei 13, 23: „*Cel ce a semănat în pământ bun este cel care aude Cuvântul, îl respectă şi aduce roadă de pe acesta "* (care este spus în Cuvânt).

- III) Matei 7, 24-26: «*Cine aude cuvintele Mele şi le pune în practică va fi asemenea unui om înţelept care şi-a zidit casa pe stâncă; dar cine aude cuvintele Mele şi nu le pune în practică, va fi asemenea unui om nebun care şi-a zidit casa pe nisip*."

48/18 - Ai grijă de gândurile tale

Graz, 20 decembrie 1901

97. Fiul Meu, gândurile reprezintă lumea ta de lumină sau de umbră, iar în gândurile în care te mişti aduci acea sferă spirituală în mediul tău şi în mişcările tale, deoarece gândurile tale sunt Raiul sau iadul tău, pentru că cu gânduri bune locuieşti cu Dumnezeu, cu gânduri rele locuieşti cu Satana, care reprezintă lumea.

98 **.** Crede-Mă: gândurile tale îţi construiesc Raiul sau Iadul, pentru că ceea ce gândeşti reprezintă apoi dorinţele tale, din acestea decurg cuvintele şi acţiunile, iar acestea sunt întotdeauna consecinţele gândurilor, pentru ca fără gânduri nici nu ai dori, nici nu ai face nimic.

99. A fi atent gândurilor tale este, aşadar, sarcina ta constantă şi perseverentă, pentru a putea trage apoi concluziile corecte.

100. Dacă ai gânduri bune, plăcute lui Dumnezeu, şi le cultivi cu sârguinţă, atunci intri în armoniile cereşti ale spiritelor bune şi ale îngerilor, căci aceştia sunt mereu cufundaţi în gânduri bune şi nobile de iubire despre cum pot sluji cel mai bine lui Dumnezeu şi, din această iubire, şi copiilor Săi. Atunci îşi poţi imagina, că dacă locuieşti în gânduri bune, în iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele tău, vei fi mereu înconjurat de spirite superioare cu sentimente similare. De fapt, orice coardă muzicală a iubirii pe care inima ta o atinge, rezonează apoi aceleaşi armonii în spiritele înrudite care te înconjoară.

101. În lumea gândurilor spirituale este ca într-o fanfară: dacă se cântă o melodie nobilă care te înalţă în regiuni superioare, atunci eşti complet devotat şi cufundat în Dumnezeu; – dacă însă se cântă un vals sau o polcă veselă, atunci pasiunea pentru dans este stârnită; – dacă se cântă o melodie a cărei bază este un cântec obscen, atunci gândurile tale, dacă eşti dedicat poftei, se află în mocirla păcatelor curviei; – dacă se cântă un marş vesel, atunci eşti înclinat să mărşăluieşti în ritmul muzicii; – dacă se cântă o melodie funerară, atunci tu însuţi eşti trist; – dacă se cântă ceva cu adevărat distractiv şi vesel, eşti şi tu vesel. Aşa este şi cu gândurile tale, ele sunt muzică pentru lumea spiritelor şi trezesc acele spirite care se armonizează cu gândurile tale, în timp ce altele sunt pasive sau chiar se comportă invers, deoarece dacă cultivi gânduri păcătoase, atunci nu poţi atrage niciun locuitor din Cer, având în vedere că aceştia fug de aceste gânduri. – Dacă, în schimb, ai gânduri înalt spirituale-cereşti, atunci spiritele rele fug de tine, pentru că divinul este plictisitor şi neplăcut pentru ele.

102. Fiecare gând păcătos trezeşte spirite cu aceleaşi gânduri în lumea spiritelor, care ajung împrejurul tău cu viteză luminii, pentru a te întări în gândurile tale, pentru a privi şi a se bucura alături de tine de consecinţele acţiunilor produse de aceste gânduri. - Dacă vei cădea în gânduri desfrânate, atunci vei avea imediat în jurul tău o mare mulţime de desfrânaţi, care au un efect încurajator asupra ta, pentru a se bucura de fructe împreună cu tine, deoarece ele pot intra în trupul tău şi să se bucure împreună. – Prin urmare, păziţi-vă de gândurile desfrânate, căci *desfrânaţii şi poftitorii nu vor intra în Cer* (Efeseni 5, 5). Cine se dedă la curvie este posedat de duhuri ale curviei, care îşi menţin o locuinţă permanentă în el.

103. Dacă stai şi te gândeşti la răzbunare, atragi la tine răzbunarea şi spiritele mânioase care acţionează furios asupra ta, pentru a-ţi impune dreptul imaginar. Cine are o natură colerică este întotdeauna posedat de spirite furioase, care au în el cea mai bună locuinţă a virtuţilor lor infernale. Prin urmare, fereşte-te de gânduri şi, mai mult, de actele de mânie; acest păcat grav al mâniei te face complet infernal, pentru că prin mânie şi gânduri de răzbunare, mai ales prin acele gânduri care conţin împietrirea inimii, te afli întotdeauna în iad şi în legătură cu duhurile iadului. Prin urmare, atunci când eşti într-o furie vehementă, când nutreşti cu gânduri de

răzbunare şi să-i joci o festă celui urât de tine şi, de aceea, eşti mereu atât de furios şi irascibil, este pentru că eşti deja un spirit infernal dacă îţi storci creierii gândindu-te cum ai putea să-l denigrezi şi să-i faci rău aproapelui tău. De fapt, nu eşti niciodată singur, ci, *de îndată ce ajungi în iad, adică imediat ce te gândeşti să te cerţi cu aproapele tău sau împotriva fratelui tău şi - conform inimii tale care urzeşte răzbunarea – pentru a-l răsplăti, eşti posedat şi luat în stăpânire de duhurile iadului care te incită neîncetat împotriva fratelui tău spiritual, ca să-ţi cauţi dreptatea ta şi să-i faci rău prin mijloace rele*.

104. La fel este şi cu toate celelalte gânduri care sunt supuse păcatului; se atrag întotdeauna spirite înrudite, în compania cărora şi prin insuflarea gândurilor lor, vă incită şi vă stimulează să comiteţi lucruri păcătoase şi infernale.

105. Dacă, însă, cineva cultivă doar gânduri spirituale iubitoare, atunci el atrage la sine spiritele iubirii din Ceruri şi trăieşte în armoniile cereşti ale îngerilor şi ale spiritelor bune şi binevoitoare. Şi cu cât cineva creşte mai mult în viaţa sa iubitoare faţă de Dumnezeu şi în activitatea faptelor de iubire faţă de aproapele, cu atât mai mult spiritele superioare se adună în jurul său şi cu atât se înalţă mai mult în regiunile iubirii, în acele înălţimi luminoase unde Tatăl locuieşte împreună cu copiii Săi şi Îl contemplă Faţa în faţă, lăsându-Se să fie iubit cu cele mai înalte sentimente de încântare.

106. Efortul hotărât pe care trebuie să-l depună un om pentru a-şi elibera sufletul de materie, în special de curvie şi gânduri imorale, constă în a suprima deja din faşă orice gând care se naşte în el şi, în a evita orice ocazie în care materia îl trage la sine, de aceea, el trebuie să-şi întoarcă privirea de la locul unde găseşte şi are plăcere în stimuli pofticioşi.

107. Este adevărat că nu păcătuieşte cu ochii dacă gândurile şi simţurile sale nu se delectează făcând acest lucru, şi nu creează gânduri de plăcere, totuşi, (făcând acest lucru) stimulii devin mai intenşi şi omul este atras din ce în ce şi mai puternic către alte încântări ulterioare ale ochilor şi, cu siguranţă, atât de mult, până când păcătuieşte. Iar apoi este prea târziu!

108. Atâta timp cât ochii sunt însetaţi de astfel de stimuli, nu este cazul să vorbim despre atribuirea unor daruri spirituale superioare, fie materiale sau spirituale; nu se pot sluji doi stăpâni.

109. Şi astfel fiecare stimul care îl ai este un obstacol în calea înaintării tale în spiritual. De aceea, dacă vrei să atingi înălţimile spirituale, renunţă la tot ceea ce ochii tăi şi gândurile tale te atrag cu impulsivitate şi în care *te gândeşti la acestea şi nu la Dumnezeu*. De fapt, unde sunt gândurile tale, acolo este şi comoara ta. Ţine minte bine acest lucru. Prin urmare, gândeşte întotdeauna logic şi moral şi vei merge pe calea mântuirii şi a progresului spiritual.

110. Prin gânduri îţi formezi calităţile interioare, adică figura spirituală a sufletului tău, deoarece prin gânduri omul îşi formează mediul său, lumea sa, ba chiar şi sănătatea şi boala. – Cel care are o voinţă inflexibilă a gândurilor este un taumaturg [137]* (*Taumaturg: cineva care face minuni sau săvârşeşte acţiuni miraculoase.), un creator, prin grija continuă a unuia şi aceluiaşi gând: ***„Asta vreau, de aceea, trebuie să devină aşa!”.***

111. Prin urmare, păziţi-vă gândurile bune care conduc la Dumnezeu, precum cele mai scumpe perlele şi pietrele preţioase, pentru ca prin ele să deveniţi locuitori ai Cerului!

48/19 – Concluzie despre cum să te închini în duh şi adevăr

Graz, 8 mai 1901

112. În explicaţiile precedente despre cum trebuie să trăiască şi să acţioneze omul pentru a deveni fericit, este pusă temelia pe care omul se formează ca fiinţă spirituală. Cu toate acestea, această formare este suprimarea forţelor impulsive ale firii umane, care se exteriorizează prin aroganţă, mânie, ură, invidie, poftă, desfrânare, egoism şi iubire de sine. Fiecare om trebuie să-şi stăpânească aceste forţe naturale, altfel nu va avansa în plan spiritual. Dacă, însă, omul a devenit stăpân peste forţele sale naturale, nu mai există obstacole pentru el pe calea dobândirii darurile Duhului Sfânt, cu condiţia să existe suficientă iubire şi putere a credinţei în el.

Capitolul 49

Exemplul măreţ al smereniei lui Dumnezeu în Isus

Graz, 17 mai 1901

1. Eu, Isus, ca Înţelepciune a lui Dumnezeu intrată în trup, străluceam înaintea voastră prin exemplele Mele de viaţă, (pentru a arăta) cum trebuie să trăiţi pentru a împlini în voi cerinţele divine.

2. Eu, singurul Conducător al lumilor din veşnicie (Mica 5, 1) şi Împăratul tuturor împăraţilor, (Isaia 9, 5; Matei 2, 2; Apocalipsa 17, 14) ar fi trebuit să vin pe lume într-un palat regal splendid, dacă Înţelepciunea divină ar fi fost identică cu înţelepciunea lumii. - Dar ce s-a întâmplat? Palatul Meu natal era o peşteră întunecată de munte care servea drept grajd pentru animale. Aceasta a fost cu siguranţă o umilinţă şi o înjosire pe care lumea nu o va putea egala niciodată, căci descendenţii regali ai regilor se nasc în palate regale şi nu în peşteri de munte. Puteţi lua aceasta ca exemplu a celei mai mari umilinţe şi abnegaţii, care vă arată cea mai înaltă amprentă a progresului spiritual.

3. Eu, marele Rege al vieţii spirituale, am trăit o viaţă de sărăcie şi am umblat desculţ precum săracii. Oamenii lumii au acordat puţină atenţie acestui lucru, aşa cum se întâmplă şi astăzi. Dar cu atât mai măreţ li s-a părut acest lucru lumii spiritelor, îngerilor şi arhanghelilor Mei; aceştia nu se puteau minuna îndeajuns de sublimitatea şi măreţia Mea spirituală, de neatins pentru înţelepciunea lor limpede, mică în faţa oamenilor, divin înălţată în faţa lumii spiritelor. Şi toate acestea se aplică şi vouă, pentru a vă arăta cum trebuie să fiţi cel mai mare, cel mai umil, cel mai simplu, cel mai iubitor şi un slujitor al tuturor, aşa cum sunt şi Eu ca Dumnezeu şi Tatăl vostru în fiecare zi, deşi în conceptele voastre lumeşti nu vă gândiţi niciodată la faptul că întreaga voastră viaţă şi existenţă se datorează slujirii veşnice din partea Mea.

49/1 – Smerenia de sine înaintea lui Dumnezeu

Graz, 5 martie 1901

4. În ceea ce priveşte smerenia pe care oamenii trebuie să o arate înaintea Mea, oamenii însoţesc consideraţia motivului pentru care omul, ca fiu al lui Dumnezeu, trebuie să se smerească în faţa Tatălui său divin, considerând acest lucru ca fiind ciudat: *„De ce trebuie ca fiul să arate o asemenea smerenie şi reverenţă, din moment ce un astfel de lucru nu are nicio legătură cu conceptele pământeşti dintre tată şi fiu?”*

5. La această consideraţie, pe care aş dori-o atât de mult de la copiii Mei, vreau să vă dau un răspuns clar, pentru ca să nu aveţi vreo opinie anume, şi anume că diferenţa dintre sfinţenia Sinelui Meu şi fiinţa voastră este la fel de mare, precum diferenţa dintre lumina Soarelui şi o lumânare, şi chiar şi această minusculă lumină este o rază a Harului Meu, astfel încât voi să aveţi înainte de toate o Lumină spirituală!

6. Mai mult, voi, după suflet şi trup, aţi fost luaţi din sufletul lui Lucifer-Satana, consolidat în materie. Eu, pe de altă parte, sunt Eternul şi Inaccesibilul, pentru că sunt Lumina fundamentală supremă sfântă a Iubirii în Dumnezeu, Creatorul Atotputernic; – voi sunteţi fiinţe minuscule, precum atomii în Univers; Eu, Spiritul Universal, în al Cărui pântece se află întreaga Creaţie gigantică. – Eu supremul Sfânt şi de puritate cristalină în toate lucrurile; voi, păcătoşi în toate şi plini de vicii. Şi, din moment ce vreau să vă înalţ la Mine, trebuie să faceţi totul în maximă umilinţă şi... să vă faceţi singuri violenţă, pentru a vă distruge complet mândria. În aceasta constă îngenuncherea, aruncându-vă cu faţa la pământ înaintea Mea, ca umilinţă extremă şi, prin urmare, pentru purificarea mândriei. În acest fel şi voi vă purificaţi acum într-un mod pur cristalin pentru a deveni una cu Mine. Aşadar, nu din cauza Mea, ci din cauza voastră, cer cea mai mare reverenţă înaintea Mea! – Cu cât amânaţi mai mult să deveniţi pur cristalini, cu atât va dura mai mult timp pentru reunificarea cu Mine.

Capitolul 50

Comportamentul oamenilor care nu tind spre Dumnezeu

Graz, 5 noiembrie 1901

1. Nu trebuie să-l consideri pe ateu şi pe eretic inferiori ţie în faţa lui Dumnezeu, deoarece şi ei sunt copiii Lui, ca şi tine. Mai degrabă, depinde doar de aceasta: *„Ai tu, o iubire mai mare pentru aproapele, în a dărui şi a face bine, sau ateul sau ereticul?"* . Cel ce face fapte mai mari de iubire faţă de aproapele cu condiţii patrimoniale egale, are o inimă mai nobilă şi, prin urmare, este mai creştin decât cel mai faimos creştin cu numele, a cărui inimă, însă, nu arată nicio iubire, având în vedere că mâna lui nu practică nicio lucrare a iubirii. Timpul convertirii unui om cu o inimă nobilă frăţească, este doar o clipă a razei divine a Iubirii în inima sa.

2. Mulţi oameni, dacă nu jignesc, dacă nu înşală, dacă nu trişează, nu jefuiesc, nu ucid şi nu fac rău nimănui, cred că trăiesc fără păcat. Aceşti oameni mulţumiţi de ei înşişi nu ştiu deloc că omul este în lume nu doar pentru a se abţine de la a-şi jigni, înşela, jefui, ucide sau de la a face rău aproapelui, ci trebuie să ştie că cine nu adună, risipeşte, şi de aceea, astfel de oameni risipesc puţinul bun pe care îl au, cu pierderea timpului, de unde şi maxima evanghelică: *„Cine are puţin, va pierde chiar şi acel puţin ",* dacă nu încearcă să adune continuu şi să aducă ceva nou în grămadă. Asta înseamnă că voi sunteţi în lume pentru a culege roadele vieţii veşnice. De fapt, cine nu aduce cu sine niciun rod când va intra în tărâmul duhului, nu va putea dobândi viaţa veşnică a fericirii şi bucuriile încântătoare ale Cerului, iar aceste roade sunt acele fapte care se practică din iubire şi milă faţă de aproapele sărac şi bolnav. Pentru aceasta se obţine viaţa veşnică, adică Cerul ca răsplată.

3. Simplul fapt de a crede în Dumnezeu şi de a-L numi Tată bun, nu Mă ajută nici pe Mine, nici pe tine. Vreau să te văd împlinind poruncile şi învăţăturile Mele; numai atunci vei fi îndreptăţit înaintea Mea, … dar nu prin îndreptăţirea ta imaginară.

4. Mulţi oameni le jefuiesc pe văduve, orfani şi aproapele de bunurile lor de drept (Zaharia 7, 10); – câţi se desfătează în lux cu averea lor şi o risipesc în cele mai păcătoase moduri, lăsându-şi fraţii şi surorile să sufere în mizerie şi sărăcie, iar aceştia, plini de disperare, invocă ajutorul din Cer. – Câţi ucid tinerii cu exemple rele din viaţa lor şi câţi, lacomi ai darurilor spirituale pe care le-au primit, pe care ar fi trebuit să le folosească pentru binele tuturor oamenilor, le ţin doar pentru ei şi pentru egalii lor, în loc să le facă proprietatea comună a tuturor oamenilor şi să promoveze astfel prosperitatea spirituală şi materială. Toţi aceşti oameni umblă pe căi greşite în viaţă, şi nu pe cele marcate pentru ei de Dumnezeu.

5. Numărul 666 din Apocalipsa capitolul 13, versetele 11-18, indică iubirea faţă de fiara de pe pământ. Eu v-am explicat deja acest număr în dictările prin Jakob Lorber, aşa că vreau să accentuez şi să menţionez aici doar pe cel mai important [138]* (*Subiectul este tratat în Jakob Lorber: Daruri Cereşti, Volumu 1, 149-13 şi în Marea Evanghelie după Ioan, volumul 2 Capitolul 77, 1-6.).

6. Fiara care vine din pământ se numeşte *„Industrie "*, iar numărul ei este **666**, care se distribuie în felul următor, deci este aşa:

600 = iubirea de sine a producătorului,
60 = iubirea pentru muncitor,
6 = iubirea pentru Dumnezeu.
În schimb, trebuie să fie aşa:
600 = iuirea pentru Dumnezeu,
60 = iubirea pentru aproapele,
6 = iubirea de sine.

7. Ignoranţa spirituală a clasei educate, a materialiştilor şi a întregii mase a umanităţii este de vină pentru aceasta, astfel încât întreaga umanitate s-a luptat şi s-au combătut până acum între ei: bogaţii i-au asuprit pe săraci şi au trăit pe seama acestora din urmă; săracii, pe de altă parte, au nutrit sentimente de răzbunare faţă de asupritorii lor.

8. Săracii, cărora le lipsea civilizaţia, erau exploataţi de cei mai raţionali şi, de aceea săracii disprețuiau legile, pentru că acestea, împotriva naturii, îi protejau pe bogaţi şi pe cei prevăzători, iar cei care doreau să obţină dreptate pentru a-şi susţine propria poziţie la *putere*, erau judecaţi sau condamnaţi ca răufăcători sau criminali.

9. Voi, până acum, din toate părţile şi în toate clasele umane, nu aţi avut parte de nimic altceva decât egoism şi aroganţă, de unde şi războaie, înşelăciune, ipocrizie, minciună, vanitate, invidie, ură, gelozie, patimă, erudiţie mândră, megalomanie[139]* (*Megalomanie: dorinţă nemărginită de a avea tot ce este mai bun din cauza unei concepţii exagerate despre sine şi despre propriile abilităţi; mania grandorii.), mania persecuţiei, prefăcătoriei şi exploatării bigote a umanităţii îngropate sau blocate în ignoranţa spirituală.

10. Însă, dacă individual sau universal cred ceea ce învaţă doctrina Iubirii lui Dumnezeu, atunci morţii (în spirit) se vor ridica din mormintele (păcatelor) şi îşi vor da mâna unul altuia pentru o fraternitate prietenoasă.

11. Însă, până acum au ascultat doctrina unui Dumnezeu drept şi al unui Tată iubitor ca şi cum ar fi o fabulă religioasă şi, prin urmare, nu au urmat învăţătura biblică a lui Isus; – ei trebuie să asculte natura, iar ea le va vorbi. – Iar atunci oamenii fără inimă se vor convinge că, în calitate de copii ai Creatorului Pământului, l-au primit bine pentru a se bucura de el, dar numai ca fraţi şi surori pe proprietatea Tatălui şi Creatorului lor spiritual veşnic viu.

12. *Oamenii sunt bieţi orbi!* Ei caută adevărul şi sunt umpluţi de întuneric, pentru că adevărul spre care îşi întind mâinile este elaborat de intelectul uman şi depus în cărţi filozofice. Eu singur sunt Adevărul, Eu, Isus Hristos, pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuşi, iar cine nu va căuta adevărul la Mine, nu-l va găsi, căci oamenii sunt mincinoşi! Prin urmare, nu căutaţi Lumina acolo unde domneşte întunericul înţelepciunii intelectuale, ci veniţi la Mine, la Adevărul veşnic; veniţi la Dumnezeu, la Tatăl vostru în Isus, iar El vă va deveni Lumină şi Adevăr în plinătatea Iubirii divine.

Capitolul 51
Nicio mortificare a trupului nu este cerută de Dumnezeu

Graz, 25 ianuarie 1902

1. Omul nu trebuie niciodată să impună propriului trup mortificări care nu sunt prescrise în învăţătura divină, ci trebuie să facă doar ceea ce i s-a prescris în învăţătura Mea.

2. Nu este necesar ca omul să facă mai mult decât prescriu Eu, ci mai degrabă trebuie să caute cu scrupulozitate să îndeplinească doar ceea ce îi cer Eu, iar aceasta va fi suficient.

3. Dacă este necesar, Eu trimit suferinţe şi boli, care le amintesc oamenilor de Mine, iar acestea le purifică sufletul de murdăria lumească şi îi înalţă spre Mine, astfel încât să-i pot recunoaşte din nou drept copiii Mei şi să-i primesc în Harul Meu.

4. Prin urmare, fiecare trebuie să-şi îndrepte atenţia doar către ceea ce doresc Eu să facă, căci dacă a îndeplinit-o conştiincios şi bine, cărui scop ar trebui să o facă şi mai diferit decât este necesar?

5. Aceste câteva rânduri ar trebui să vă fie de ajuns, pentru a nu vă mai face griji pentru nimic altceva decât să îndepliniţi ceea ce Eu însumi doresc de la voi, iar dacă acum vă trimit lucruri care vi se par amare şi dureroase, atunci nu cârtiţi, şi înduraţi-le de bunăvoie şi de dragul Meu, şi aceasta va fi spre mântuirea voastră, căci vă împovărez cu atât cât este necesar, proporţional cu curăţirea sufletului vostru.

Capitolul 52

Lectura deviantă a cărţilor şi ziarelor non-teosofice

Graz, 25 iulie 1901

1. Nu citiţi alte cărţi decât cele cu conţinut spiritual-divin! Citiţi în special acele cărţi, care sunt dictate de Mine, căci nicăieri decât în acestea nu se găseşte adevărul curat. În altele, însă, există mai ales multe minciuni şi lucruri lumeşti sau greşite, imaginate de oameni, care este pleava din grâu.

2. De fapt, citirea a tot felul de cărţi de credinţă, dacă cineva nu este pe deplin educat şi pregătit prin învăţăturile Mele, poate cu uşurinţă să-l determine să creadă ca fiind corect ceea ce el consideră a fi bun şi adevărat, conform înţelegerii sale despre lume, dar tocmai prin colectarea şi punerea laolaltă a dogmelor din diferite religii se dă peste natura dogmatică sau acele dogme emise de oameni care nu au nicio valoare pentru Mine, deoarece ele nu sunt o religie venită de la Mine, Dumnezeul vostru, ci sunt înţelepciune religioasă alcătuită din înţelepciunea înţelepţilor lumii, pentru că ele nu sunt revelate şi nici date de Dumnezeu.

3. Ele sunt sisteme de credinţe filozofice prin care nu se poate ajunge niciodată la Mine, până când nu sunt respinse complet şi acceptată religia Mea pură a Iubirii pe care am dictat-o şi am dezvăluit-o oamenilor.

4. Prin urmare, nu vă născociţi rânduieli filozofice omeneşti pentru religia voastră, pentru că înăuntru nu se află Lumina Mea divină a Iubirii, ci înţelepciunea umană fără Iubire sau Adevăr divin, oricât de raţională şi bună ar părea ea înţelepciunii intelectuale.

5. Feriţi-vă, de asemenea, de citirea asiduă a ziarelor politice, căci acestea, ca pagini de partid, sunt pline de minciuni şi înşelăciuni şi pline de otravă faţă de viaţa spirituală a lui Dumnezeu şi vă târăsc în moartea materiei; cu alte cuvinte, vă fac părtinitori, vă fac să visaţi la cele lumeşti şi vă împing să urâţi partea adversă, pentru că partidele se denigrează reciproc.

6. Orice ziar îşi urmăreşte propriile scopuri, urând şi calomniind partidul advers, considerându-l vinovat de toate relele. Ura şi calomnia nu vin din Cer, ci din infern, şi îi duc în infern pe acei cititori care aduc omagiul unui curent sau altuia de partid. Cu foarte puţine excepţii, toate ziarele trăiesc din această otravă, în care cititorii mor pentru spiritual şi divin şi pornesc către iad.

Capitolul 53

Reflecţii asupra „Predicii de pe munte”

Graz, 10 ianuarie 1896

(Schumi spune): „Predica de pe munte este publicată în Noul Testament în Matei, capitolul 5, 1-12. Nu am transmis-o deoarece fragmente din ea sunt preluate în învăţăturile următoare, şi pentru că Tatăl mi-a spus că trebuie să citez doar punctul în care sunt publicate”.

1. Dragul Meu fiu, astăzi vreau sa-ţi fac cunoscut ceva *măreţ* pentru toţi copiii, iar tu trebuie să dai această dictare tuturor, deoarece vreau să fie citită şi urmată. Aşa că scrie:

2. În predica Mea de pe munte am spus:

- *fericiţi cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia Cerurilor;*
- *fericiţi făcătorii de pace, căci ei vor fi numiţi copii ai lui Dumnezeu;*
- *fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi;*
- *fericiţi cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu;*
- *fericiţi cei blânzi, pentru că ei vor moşteni Pământul;*
- *fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează pentru dreptate, căci ei vor fi saturaţi;*
- *fericiţi sunt cei care Mă au în inima lor, pentru că aceia stăpânesc Împărăţia Cerurilor!*

3. În aceste cuvinte *Împărăția Cerurilor* stă clar înaintea voastră și numai acestea vă arată în ce constau Cerul și adevărata fericire. Cerul îl purtați în voi dacă împliniți cererile pe care vi le-am făcut în Predica de pe munte. Dacă sunteți săraci în duh, adică dacă recunoașteți că nu sunteți nimic din voi înșivă și că ceea ce sunteți provine numai de la Mine, atunci M-ați găsit și, împreună cu Mine și Împărăția Cerurilor.

4. *Fiți în pace*, căci, așa cum adevărata pace și liniște eternă locuiesc în Dumnezeu, în fericirea veșnică, și tocmai în această liniște se află marea păstrare a întregului Univers, așa și spiritele venite din Duhul lui Dumnezeu trebuie să tindă spre adevărata liniște și pace în sufletele lor, lucruri pe care lumea nu le dă, ci doar Duhul divin le dă; atunci și ei vor fi „copii", ai acestui Duh.

5. *Fericiți cei ce plâng*, căci ei vor fi mângâiați; adică binecuvântat este cel ce își recunoaște păcatele și simte o adevărată suferință din cauza lor, nu pentru că el însuși a pierdut adevărata fericire, ci pentru că M-a jignit pe Mine. De o astfel de persoană Mă las să repede găsit, pentru că, pentru el, chiar și în suferința pe care trebuie să o îndure, sunt cea mai prețioasă consolare.

6. *Fericiți sunt cei ce suferă persecuții de dragul dreptății*, căci cine dă lumii mersul și se agață de Mine are întreaga gloată a lumii pe urmele sale și este încercat de aceasta în toate felurile, astfel încât progresul său spiritual este împiedicat și doar cu toată puterea sa se poate elibera puțin câte puțin. Cerul este greu de atins și tocmai din acest motiv este și cea mai înaltă răsplată a luptătorului spiritual.

7. *Fericiți sunt cei care au o inimă curată*, căci numai într-o astfel de inimă pot fi găsit Eu.

8. *Fericiți sunt și cei care caută adevărul*, căci ei mențin izvorului apei lor spirituale (care înseamnă „duhul iubirii") mereu curgând, care nu se poate opri și nu poate deveni stătută și insipidă, ci rămâne în forța vitală proaspătă până când, în cele din urmă, izbucnește în râul Spiritului și găsește în el ceea ce căuta.

9. *Fericiți sunt cei blânzi* și iartă de bunăvoie pe aproapele lor, căci în aceasta se arată adevărata iubire, umilință și răbdare.

10. „*Fericiți*" , acest cuvânt este compendiul tuturor celor care Mă iubesc veșnic și au ridicat Templul numai pentru Mine în inimile lor. De fapt, acolo există Arca Legământului Noului Testament al Iubirii care acum se apropie și zguduie întreaga lume cu suflarea sa puternică. Arca Legământului trebuie să se ridice din nou așa cum a fost odată, dar spiritualizată. Ea trebuie să fie inima, iar în ea trebuie să stea scrisă Legea, nu cu stilul rigorii, ci cu literele de aur ale iubirii**: *„Iubește-L pe Dumnezeu, căci El te iubește! Iubește-ți aproapele, căci el vine de la Tatăl tău, al cărui nume este Dumnezeu, Iahve Savaot!"* Amin!**

Capitolul 54
Clarificare privind obligativitatea Legii în vremea lui Isus

26 mai, anul 32 din vremea lui Isus

(Schumi spune): „Tatăl Isus reiterează cuvintele pe care le-a rostit în timpul Său pământesc când, prin învățăturile Sale a explicat că, ca Dumnezeu, nu le-a dat niciodată oamenilor legi de obligație, ci doar de datorie morală și, prin urmare, odată cu învățătura poruncilor lui Dumnezeu, oricărei persoane trebuie să i se dea deplina libertate de a le accepta sau de a le respinge".

*

1. (vremea lui Isus): *«Eu* (Dumnezeu) *nu Mi-am dat niciodată poruncile și sfaturile părintești printr-un: „trebuie!", ci întotdeauna doar cu acel liber: „ar trebui"! – De fapt, toate poruncile pe care le-am dat oamenilor nu au fost niciodată niște legi adevărate, ci doar sfaturi pe care Iubirea și Înțelepciunea Mea veșnică le-au dat oamenilor liberi.*

2. *Din sfaturile Mele date oamenilor, ei au întocmit apoi legi care să fie respectate în cel mai strict mod, a căror nerespectare o sancționau cu pedepse vremelnice și veșnice, în credința că, procedând astfel, Îmi vor aduce cea mai mare onoare. – Moise însuși a contribuit enorm la a-i face*

pe evrei să respecte Voinţa lui Dumnezeu aşa cum le-a fost revelată! Alţii, … au făcut la fel. Faptul că chestiunea creştinismului se află acum într-o stare indescriptibil de proastă, este o consecinţă necesară a faptului că, oamenii au făcut legi obligatorii din sfaturile Mele, date cu cea mai mare generozitate.

3. *Dar cum poate fi împăcată o lege a obligaţiei cu voinţa absolut liberă şi cu înţelegerea la fel de liberă şi nelimitată a oamenilor?*

4. *Liberul arbitru va accepta cu siguranţă cu bucurie o iluminare clară a intelectului său şi întotdeauna cu cea mai mare mulţumire ca pe un har de sus, dar va blestema în voinţa şi sentimentele sale o lege rigidă a obligaţiei! – Prin urmare, orice om care se află sub o lege a obligaţiei este judecat imediat şi, odată cu aceasta, şi blestemat! De aceea, oricine va da oamenilor legi ale obligaţiei în Numele Meu, le va da, în loc de binecuvântarea Mea, doar jugul aspru şi povara grea a blestemului şi îi va face noi robi ai păcatului şi ai judecăţii!*

5. *Prin urmare, grija voastră pentru răspândirea ulterioară, ar trebui să fie îndreptată mai presus de toate spre a vă asigura că nu-i împovăraţi cu purtarea unui nou jug greu pe gâtul lor, ci, că în acest mod sunt eliberaţi de cel vechi! – Dacă un om cu sentimente libere va recunoaşte şi va înţelege adevărul clar al învăţăturii Mele şi cea mai bună Voinţă Părintească, atunci el îşi va face deja, prin voinţa sa, o lege liberă a obligaţiei şi, în consecinţă, va acţiona liber, iar această singură voinţă îi va fi suficientă pentru adevărata bunăstare a sufletului său. Însă, o lege a obligaţiei dată lui prin voinţa liberă al unui (oricare) om, este complet împotriva Ordinii Mele Divine, având în vedere că aceasta doar întunecă şi niciodată nu luminează omul! Şi în al doilea rând, pentru că, prin legile obligaţiei, legiuitorii îşi arogă imediat o putere superioară care le-ar aparţine numai lor, astfel încât devin curând aroganţi, mândri şi lacomi de stăpânire, iar la statutele declarate a fi pur divine, chiar printr-o presupusă deţinere a autorităţii în faţa căreia credincioşii lor trebuie să tremure ca şi înaintea lui Dumnezeu însuşi, ei adaugă statutele lor rele ca o voinţă divină revelată lor şi insistă asupra respectării lor ca şi cum acestea ar fi porunci pur divine.*

6. *Din aceasta, reiese apoi cea mai întunecată superstiţie, idolatria, ura faţă de alţi credincioşi, persecuţii, crime şi cele mai dezastruoase războaie. Oamenii se justifică prin tot felul de absurdităţi întunecate care, în cele din urmă, îi conduc la opinia şi convingerea că fac un serviciu plăcut lui Dumnezeu, chiar şi atunci când comit cele mai mari crime şi nelegiuiri asupra aproapelui lor de altă credinţă. Şi în aceasta, doar legiuitorii obligaţiei sunt responsabili. Prin urmare, chiar şi în viaţa de apoi, ei vor ocupa cu siguranţă primul loc sub cele mai inexorabile legi ale obligaţiei, adică în iad, ai cărui slujitori zeloşi au fost aici! De fapt, în Cerurile Mele domneşte doar cea mai mare libertate, dar prin aceasta şi cea mai mare armonie, realizată prin iubire pură şi cea mai mare înţelepciune.*

7. *Acum că v-am prezentat-o cu credinţă şi pe faţă, şi v-am explicat-o în deplină claritate, ştiţi şi voi, deschis şi fără nici cea mai mică constrângere interioară ce trebuie să respectaţi în răspândirea Evangheliei Mele. Însă, dacă vreunul dintre voi sau discipolii voştri vor dori să acţioneze diferit, atunci va fi cu siguranţă avertizat, dar nici o constrângere interioară nu le va fi impusă de Mine. Cu toate acestea, în fructele putrede şi rele, oamenii cei mai buni vor observa curând de care spirit este fiul unui astfel de adept.*

8. *Din moment ce vă fac acum cunoscut acest lucru, nu trebuie totuşi să credeţi că prin aceasta vreau să revoc legea dată prin Moise, căci este exact aceeaşi Lege, restaurată la puritatea ei originală. – Eu nu fac decât să preiau vechea şi ruginita obligaţie şi să vă redau vechea şi deplina libertate, iar aceasta constă în primul rând în lucrarea de răscumpărare a sufletului vostru de sub jugul aspru al judecăţii şi chiar de Satana, prinţul nopţii şi al întunericului pe care îl cunoaşteţi deja, astfel încât de acum înainte să nu mai trebuiască să vă supuneţi niciunei legi a obligaţiei în Numele Meu! – Dar, aşa cum Eu dau tuturor din nou libertatea deplină de la Mine Însumi, atunci, în Numele Meu, faceţi acelaşi lucru cu fraţii voştri!"*

*

9. Botezaţi-i în Numele Iubirii Mele veşnice, care este Fratele Cuvântului, care este Fiul Tatălui întrupat şi al Duhului Său a tot Adevărul şi, în acest fel veţi stinge în ei vechiul rău ereditar, care este acum datoria binecunoscută şi condamnabilă a legii.

Capitolul 55

Zelul exagerat al martirilor nu este de folos

Zelul exagerat pentru credinţă poate fi comparat cu cel al acelor oameni care în au murit ca *martiri* în vremurile străvechi pentru învăţătura Mea. Eu nu le-am cerut acest sacrificiu, pentru că Mi-ar fi fost mult mai utili dacă ar fi rămas în viaţă. – Ei stau acolo, cu siguranţă, ca exemple ale sacrificiului suprem de sine, dar Mi-ar fi slujit mai mult, ba chiar mult mai mult dacă nu ar fi mers prea departe în zelul lor pentru slujire şi, pe o perioadă mai lungă de timp, ar fi demonstrat puţin câte puţin ceea ce doreau să realizeze dintr-o singură lovitură, prin moartea lor eroică. - (Acesta este un avertisment important pentru fanatici).

Capitolul 56

Postul material înfrânează stimulii trupeşti

Graz, 25 aprilie 1901

1. Dificultatea dictatelor Mele constă în faptul că fiecare ar dori să le interpreteze conform înţelepciunii propriului „eu" care îi este convenabilă şi, de aceea se naşte continuu discordie şi divergenţe de opinii.

2. Dragii Mei copii, lăsaţi-vă călăuziţi, pentru că nu sunteţi încă suficient de maturi ca să înţelegeţi întotdeauna clar cuvintele Mele. Nu vă exprimaţi opinia bazată (doar) pe propria voastră înţelepciune. Cum poate un cititor obişnuit să ştie mai bine decât un mijlocitor, sau chiar decât un mijlocitor care este şi înţelept, chiar dacă nu este (complet) de încredere pentru că îşi exprimă propriile opinii? Gândiţi-vă puţin şi investigaţi unde aţi putea găsi un mijlocitor de încredere care nu-şi lasă propriul ego să prevaleze, ci doar pe Mine, chiar şi atunci când ar fi contrar opiniei sale.

3. De aceea, şi pentru cei dintre voi, cei care nu sunt în clar cu cuvântul „post", vreau să vă explic Eu însumi adevărul:

4. Există un post spiritual care este trăirea conform celor Şapte Virtuţi ale Mele, ca Isus în formă umană, unde sufletul trebuie să-şi răstignească poftele, dorinţele şi pasiunile şi să nege tot ceea ce ar dori să guste şi să se bucure spiritual prin cele cinci simţuri, dar care este dăunător pentru viaţa şi progresul său spiritual.

5. Există însă şi un post material, o abţinere de la „consumul" de carne conform poruncii a şasea, iar acesta este postul prin neîngrăşarea cărnii, când cineva devine voluptuos mâncând bine şi mult, lucru care vă stimulează la încălcarea acestei porunci (să nu comiteţi acte impure). Cu siguranţă trebuie să vă hrăniţi şi să vă îngrijiţi trupul pentru a face faţă cerinţelor zilnice care vi se pun, dar dacă gândurile poftitoare vă chinuie din cauza cărnii bine hrănite sau îngrăşate, atunci trebuie să vă rugaţi şi să postiţi efectiv material, mâncând cu moderaţie şi în măsura necesară, pentru a linişti duhurile poftitoare ale cărnii, căci, Eu Însumi, ca Fiu al Omului, am făcut aşa [140]* (*Vezi în lucrarea comunicată lui J. Lorber "Copilăria lui Isus", cap. 300: "Viaţa plăcută a combătut-o cu posturi foarte frecvente, dorinţa de femei am combătut-o cu munca adesea grea, cu o alimentaţie cumpătată, cu rugăciune şi cu asocierea cu oameni înţelepţi".). De aceea, întoarceţi-vă către Mine şi veţi fi ajutaţi după „trup" şi înţelepciune. Amin!

Capitolul 57

Pocăinţa indispensabilă şi penitenţa necesară

Graz, 5 ianuarie 1901

1. Orice om săvârşeşte păcate în viaţa sa pământească, de aceea toţi trebuie să facă şi penitenţă. Există însă opinii diferite cu privire la cum se face penitenţă şi, prin urmare, există discordanţă între oamenii care sunt orientaţi către aceasta. Iată de ce vreau să vă fac cunoscută Voia Mea aici, astfel încât oricine se străduieşte să trăiască spiritual să o ducă la îndeplinire.

2. S-a explicat deja de mai multe ori că, dacă cineva Mă jigneşte şi şi-a jignit aproapele, trebuie să-Mi ceară iertare, şi trebuie să-i facă aproapelui său tot binele pentru ceea ce a greşit. Aşa este şi cu Mine: pocăinţa şi penitenţa materială şi spirituală corespunzătoare arată tocmai că omului îi pare rău că M-a jignit şi fiecare să ştie ce trebuie să facă pentru a-Mi predispune bunăvoinţa.

3. Puteţi învăţa din propria voastră viaţă că Eu nu Mă mulţumesc doar cu încetarea de a păcătui. - Sunteţi cumva mulţumiţi dacă cineva încetează să mai fie mânios, să vă mai jignească, să vă blesteme, după ce v-a dat toate apelativele, rănindu-vă, jefuindu-vă, calomniindu-vă şi făcând tot ce s-ar putea imagina şi care v-a fost extrem de neplăcut? Nu v-aţi dori pocăinţa lui, scuzele şi promisiunea lui fermă că păcătosul nu vă va mai face una ca asta? Cu siguranţă îi veţi cere acest lucru înainte de a-l ierta pentru păcatele săvârşite împotriva voastră!

4. Dacă cereţi atâta consideraţie şi respect pentru voi înşivă, cum puteţi să Mă prezentaţi ca pe o persoană naivă, care ar fi mulţumită doar dacă nu mai păcătuiţi? Acest lucru nu ar fi în armonie cu acel cuvânt (Luca 12, 59) care spune: *«... nu vei ieşi, până când nu vei plăti şi ultimul bănuţ! ».* În legătură cu păcatele comise împotriva Mea, înseamnă = *nu vei fi iertat „mai înainte", până când nu îţi vei plăti vina până la ultimul punct!* Aşadar, mărturiseşte-Mi păcatele cu pocăinţă plină de smerenie, arată că îţi pare cu adevărat rău că le-ai săvârşit, pentru că Eu am fost jignit! Impune-ţi atât penitenţa materială, cât şi spirituală, corespunzătoare păcatelor tale, ia o hotărâre fermă de a nu mai păcătui, treci în iubire, iubeşte-Mă mai presus orice ţi-a fost drag şi ai preţuit până acum şi iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi, împlinind legea Iubirii conform tuturor preceptelor prezentate şi nu mai păcătui, şi vei fi iertat!

5. Îndeplinirea legii Iubirii îţi va aduce iertarea tuturor păcatelor, iar fuga de păcate îţi va promova creşterea spirituală. Prin urmare, acesta este postul spiritual şi penitenţa spirituală aşa cum o cer de la orice fiinţă umană şi aşa cum aştept să fie faţă de Mine şi faţă de aproapele.

6. Oricine, aşadar, după pocăinţa şi iertarea păcatelor, va trăi conform Celor Zece Porunci ale Mele date prin Moise şi conform celor două Porunci ale Iubirii Mele, în renunţare la tot ce este lumesc şi în negarea de sine în faţa lumii, se va ţine de normele speciale pe care le-am dat în Teozofia Creştină şi apoi va practica pocăinţa de-a lungul vieţii şi, în plus, va merge pe urmele celor şapte Virtuţi ale Mele ca Isus când eram în formă umană, jertfind tot ce era lumesc pentru iubirea şi slava lui Dumnezeu, respectând şi împlinind tot ceea ce ceream, atunci nu este necesar să faceţi mai mult pentru a dobândi viaţa veşnică, dacă toate acestea se fac din iubire pură pentru Mine, pentru Tatăl Isus !

7. Simpla remuşcare, care se naşte exclusiv din frica pedepsei iminente, nu are nicio valoare înaintea Mea, deoarece o pocăinţă adevărată şi validă trebuie să se nască dintr-o iubire pură pentru Mine, dar nu din teama că cineva va merge în iad după moarte.

8. La fel este şi cazul cu penitenţa. Omul care vrea să facă penitenţă trebuie să o facă din credinţă liberă şi vie şi din adevărată iubire şi respect faţă de Mine şi, de dragul Meu, trebuie să o facă chiar şi înaintea oamenilor jigniţi, căci numai o astfel de penitenţă are valoare înaintea Mea ca Dumnezeu. Dacă, însă, omul face penitenţă doar de frica iadului, atunci nu o face din convingere vie şi iubire pentru Mine, ci dintr-o frică servilă şi, de aceea, este fără folos şi lipsită de valoare, chiar dacă constă în rugăciuni lungi, auto-mortificări şi pedepse corporale.

Capitolul 58
Mulţumirea la Dumnezeu în cea mai mare iubire

(Schumi spune): Dragul Tată explică o învăţătură pe care în anul 919, în vremea lui Adam,

I-a dat-o lui Lameh, viitorul tată al lui Noe, care L-a întrebat cum ar putea să-I mulţumească aşa cum se cuvine după promisiunea viitorului său urmaş.

1. (C.D. volumul 2, capitolul 4): *«Ascultă, iubitul Meu Lameh! Dacă cineva recunoaşte în sine măreţia milei şi Harului Meu atât de viu încât inima sa este aprinsă pentru totdeauna de iubire pentru Mine, până în punctul în care se simte incapabil să exprime recunoştinţa faţă de măreţia binefacerilor Mele faţă de el şi nu găseşte nici măcar cuvinte cu care să-şi exprime mulţumirea, atunci întreg interiorul său se găseşte în flacăra supremă şi cea mai pură a iubirii inimii sale pentru Mine, ... vezi, aceasta este tocmai mulţumirea cea mai plăcută Mie!* » (aceasta este o stare sufletească în care cineva este incapabil să găsească şi să exprime cuvinte adevărate de recunoştinţă datorită extazului recunoscător al inimii).

* * *

(răspunsul primit de Schumi):

2. Se întâmplă foarte rar ca o persoană să atingă un grad atât de înalt de iubire, încât să nu mai fie capabil să-Mi mulţumească din cauza măreţiei iubirii sale şi, întrucât aceasta este o realitate, fiecare om trebuie - până când nu este aprins de o asemenea iubire pentru Mine încât intră în extaz - să-Mi mulţumească tot mai mult cu toată iubirea şi smerenia, fie cu cuvinte interioare, fie exprimate cu gura, întrucât ceea ce vine din inimă este iubire, iar în ea trebuie exprimate cuvintele, fie că acest lucru se întâmplă cu gura deschisă sau închisă, este acelaşi lucru.

3. Dar aşa cum este cu cuvântul de mulţumire care se ridică din voi din iubire şi smerenie, tot aşa este şi cu fapta voastră. Nimeni nu-Mi poate mulţumi printr-o faptă, aşa cum cineva îi mulţumeşte unui om îndeplinind o sarcină şi în acest fel răsplăteşte beneficiul prin faptă, ci ceea ce omul face pentru a-Mi fi recunoscător, trebuie exprimat prin trezirea unei mari iubiri, iar această iubire îl va împinge apoi să lucreze pentru Mine şi să promoveze în această iubire doar Împărăţia Mea, atât prin răspândirea învăţăturii Mele despre iubire, învăţându-i pe cei ce caută mântuirea, cât şi procedând cu fapte de iubire faţă de aproapele său, iar aceasta numai din iubire faţă de Mine şi, prin Mine, faţă de aproapele, pentru că Eu locuiesc în aproapele, fiind şi el copilul Meu, ... vedeţi, un astfel de act de mulţumire, pentru că este făcut din iubire şi nu dintr-o seacă recunoştinţă a unui om, Îmi este întotdeauna drag şi este bine privit de Mine.

4. De fapt, adevărata iubire intimă nu se mulţumeşte să Mă iubească pur şi simplu, ci inima se extinde în exterior şi caută un câmp mai larg pentru activitatea iubirii, pentru că iubirea simplă şi cuvintele de iubire nu o mai satisfac, ci vrea să o sporească, ceea ce se poate întâmpla doar în exterior, faţă de aproapele, fie el material sau spiritual, ... vedeţi, atunci o astfel de iubire este cerească, este divină, din moment ce Eu fac acelaşi lucru, zi de zi şi fără încetare!

Capitolul 59
În libera alegere de a urma poruncile există acţiunea dreptăţii

Graz, 3 iunie 1901

1. Timpul intervenţiei Mele în destinele lumii şi ale oamenilor a început. În cartea *„Sfânta Treime”* (capitolul 12) am anunţat întoarcerea Mea şi judecata lumii care trebuie să preceadă ca purificare a Pământului înainte de a-l transforma într-un paradis.

2. Lumea este iadul pur şi oamenii sunt diavolii din ea. După trup, voi aveţi cu siguranţă încă înfăţişarea umană, dar în comparaţie cu copiii Mei extrem de spirituali, vă văd - cu excepţia celor care formează noua Mea pepinieră - că sunteţi fiare sălbatice şi şerpi plini de vicii şi de patimi rele.

3. Eu vin la voi nu ca Judecător pedepsitor, ci ca Tată iubitor cu învăţătura Mea pură şi autentică a lui Hristos. Şi aici începe judecata pentru voi: dacă veţi accepta de bunăvoie învăţătura cu credinţă, cu umilinţă şi din iubire pentru Mine, şi veţi trăi şi veţi acţiona în consecinţă, atunci vă pot binecuvânta, dându-vă Harul şi acceptându-vă ca copii ai Mei, creând un paradis în voi şi în

jurul vostru. Aceasta ar fi *răsplata şi binecuvântarea pentru progresul vostru*.

4. Dacă, însă, deveniţi reticenţi, blestemând şi murmurând, răzvrătindu-vă împotriva rânduielilor Mele, atunci voi înşivă călcaţi în picioare Harul Meu oferit, iar consecinţele vor fi că nu pot avea grijă de voi şi, în acest fel, voi înşivă veţi atrage asupra voastră blestemul şi pedeapsa ca rezultat al acţiunilor voastre rele, câştigându-vă purgatoriul pe Pământ şi, după moarte, iadul. În schimb, copiii ascultători îşi dobândesc paradisul spiritual şi material şi nu vor mai gusta moartea, căci odată cu încetarea păcatului, va înceta şi moartea. Sunteţi liberi să alegeţi binele sau răul, al cărui judecător şi arhitect al cauzei voastre sunteţi voi înşivă!

Capitolul 60
Isus, Mirele sufletului

„Eu, ca Soţ al sufletului tău, sunt foarte gelos şi de aceea privesc cu mare reticenţă atunci când vorbeşti despre lucruri lumeşti, în loc să vorbeşti despre Mine."

1. Dragii Mei copii, veţi găsi maxima de mai sus deja relatată în cărţile noii Mele învăţături date vouă. Dar, la ce Îmi foloseşte că voi cunoaşteţi învăţătura Mea, dar nu o urmaţi şi nu vreţi să o faceţi plină de viaţă?

2. În cartea evanghelistului Meu Matei (18, 20) este scris: *„Căci, acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor.*"

3. Vedeţi, dragi copii, învăţătura pe care v-am dat-o atunci este aceeaşi pe care v-o repet şi acum: *„Când vă adunaţi, trebuie să vă adunaţi pentru Mine, şi nu pentru lume sau pentru conversaţii lumeşti!".* Şi voi ce faceţi? De obicei, contrariul! Eu sunt menţionat doar în treacăt, dar nu sunt subiectul principal al conversaţiei voastre şi, în consecinţă, este imposibil să vă umplu de fericire atâta timp cât nu voi fi Iubirea voastră. Prin urmare, Eu trebuie să fiu subiectul vostru principal în gânduri, în dorinţe, în cuvinte şi în acţiuni ale iubirii pentru aproapele vostru prin Mine.

4. Dragi copii, fiţi foarte serioşi odată pentru totdeauna în a Mă considera Iubirea voastră, căci până când nu Mă veţi iubi, interiorul vostru nu vă va împinge să îndreptaţi conversaţia către Mine, iar aceasta este pentru voi o măsură după care vă puteţi judeca pe voi înşivă, pe fraţii şi surorile voastre. Trebuie să fiţi cu adevărat trişti dacă gândiţi cu această măsură! Eu nu spun că nu ar trebui să discutaţi despre nimic altceva, dar subiectele banale nu trebuie să fie principala voastră conversaţie, pentru că, procedând astfel, aş fi considerat precum un fiu vitreg, cu atât mai puţin Iubirea voastră. Şi... dragi copii, ştiţi voi dacă vă voi pune în cont şi aceasta, ca o lipsă de iubire faţă de Mine?

5. Pe lângă faptul de-a fi blânzi, fiţi şi prudenţi în ce priveşte existenţa voastră spirituală. Timpul încercării şi al Harului este scurt, dar penitenţa este lungă! Prin urmare, luaţi la inimă aceste cuvinte de îndemn din partea Mirelui credincios al sufletului vostru şi deveniţi susţinători sârguincioşi ai iubirii şi nu tovarăşi indiferenţi şi leneşi în călătoria spirituală către un viitor mai bun, pentru a nu fi nevoit să vă lepăd din cauza căldicelii şi a lenei, în loc să vă umplu de fericire.

60/1 - Relaţia sufletului cu Duhul lui Dumnezeu ca mireasă a Sa

Zurich, 24 august 1904

6. Minunata maximă că sufletul omului este o mireasă a lui Hristos, ar trebui să umple pe fiecare om de bucurie în lăuntrul său, căci sensul acestei maxime îi înalţă pe oameni mult deasupra a tot ceea ce este lumesc şi, cu siguranţă, în acele înălţimi de lumină unde începe Noul Ierusalim, căci acolo este locuinţa Preasfintei Mele Divinităţi.

7. Dragii Mei copii, această onoare de a fi o mireasă a lui Hristos depăşeşte toate conceptele omeneşti, căci se ridică mult dincolo de facultatea conceptuală a omului pământesc şi, de aceea oamenii acordă atât de puţină importanţă acestui termen extrem de relevant.

8. Sufletul, ca produs al spiritului lui Dumnezeu, format din cel mai fin spirit al materiei, se

desfătează în multe denumiri spirituale: germanica veche îl numea *silâ* , însemnând „lumina" sau „luminarul"; – cea slavă îl numea spiritul *Duh* („suflare" sau „suflu"), sufletul în schimb femininul *Duša* , care înseamnă „spirit"; – grecii îl numeau *psyche*, care înseamnă şi „spirit"; – romanii îl numeau *anima* de la „a iubi" şi *imâ* un sufix substantival feminin, împreună cu *animâ* în latină veche „iubire", deci femininul sufletului la om, care înseamnă curaj, îndrăzneală, înţelepciune a puterii sufletului.

9. Vedeţi, aşadar, că sufletul a fost caracterizat în toate cele patru limbi principale ale Europei antice, sensul fiind o fiinţă feminină, ca spirit în faţa cu spiritului, ca iubire, ca lumină a iubirii spre înţelepciune sau spre intelectul din om.

10. Această clarificare este corectă, căci din ea vedeţi că popoarele antice aveau o viziune mult mai profundă şi mai spirituală asupra caracteristicii sufletului decât în ziua de azi.

11. Acum ne întrebăm: *„De ce sufletul, atât al bărbatului, cât şi al femeii, desemnat ca fiind feminin, având în vedere că, cu siguranţă, sufletul bărbatului este format într-un mod complet diferit şi înzestrat cu sentimente diferite?"*. Vedeţi, acest lucru se întâmplă deoarece iubirea, ca scop principal al vieţii, este încorporată în amândoi, întrucât amândoi sunt chemaţi să procreeze din iubire, să-şi iubească aproapele şi să-L slăvească şi să-L mărească pe Dumnezeu cu iubire mai presus de toate lucrurile, în inimile lor.

12. În aceasta constă principala valoare a sufletului, căci el trebuie să cuprindă tot ce se află în sfera iubirii faţă de Dumnezeu, a iubirii faţă de aproapele şi faţă de propria procreare, precum şi în creşterea spirituală iubitoare a sinelui său personal şi, să caute să-l aducă la desăvârşire, înnobilându-l şi spiritualizându-l.

13. Prin îndeplinirea acestor sarcini, omul este spiritualizat şi îndumnezeit în puterea sa sufletească. Din moment ce Duhul lui Dumnezeu locuieşte acum în inima sufletului ca Creator al său, Dumnezeu, Tatăl şi Mântuitor Isus, Căruia îi datorează totul şi, de asemenea, îl instruieşte, îl călăuzeşte şi se străduieşte să-l conducă tot mai sus în plan spiritual, de aceea este şi sarcina şi datoria sa plină de recunoştinţă de a iubi acest Duh al Iubirii lui Dumnezeu, Care îl iubeşte de neconceput şi îi dăruieşte iubire, inteligenţă şi forţă vitală.

14. Aceasta este aşadar relaţia dintre Duhul lui Dumnezeu şi mireasa Sa, sufletul-spirit (feminin) sau „iubire".

60/2 - Unul pentru toţi şi toţi pentru Unul

Graz, 2 martie 1901

15. Printre oameni, şarpele egoismului şi al iubirii de sine este cel care a sufocat cel mai nobil scop al Iubirii divine, pentru că anticreştinismul Bisericii şi al Statului l-a înăbuşit de la naştere.

16. Dar, acum, a început vremea când Eu, Isus, ca Dumnezeul vostru, care pe lângă faptul că sunt Ghidul vostru spiritual, sunt şi Regele şi Domnul vostru, iar ideea „Unul pentru toţi şi toţi pentru Unul" – întrucât acestea izvorăsc de la Mine prin copiii Mei – … va deveni acum realitate!

17. Eu sunt Viaţa şi Ideea primordială din care izvorăsc toate ideile bune şi cinstite ale oamenilor şi, prin urmare, şi adevărul că niciunul dintre copiii Mei nu se bucură sau nu are vreun avantaj, în ce priveşte interesele întregii omeniri.

18. Maximele divine: *egalitate* (Isaia 40, 3; Luca 3, 5) şi *fraternitate* (Matei 23, 8-9) conţin deja sensul că toţi oamenii trebuie să se considere ca un singur trup în Iubire sfântă şi să-şi întindă mâinile unul către altul, pentru ca toţi să fie bine şi niciunul să nu sufere neajunsuri.

19. Ei bine, lumea ar putea deveni un paradis şi toţi oamenii s-ar simţi fericiţi, întrucât numai iubirea unită cu înţelepciunea este Adevărul divin. Aşadar, uniţi iubirea şi subordonaţi înţelepciunea şi, din ambele, lăsaţi adevărul să vă îmbrăţişeze şi inimile voastre se vor înflăcăra de Iubire divină, astfel ca voi, ca fii ai unui singur Dumnezeu, să vă puteţi ridica deasupra oricărei materii prin Virtuţile divine care sunt în Fiul Meu manifestat, Care locuieşte în inima sufletului vostru, pentru ca Împărăţia Iubirii veşnice din Cerul inimii voastre să poată pătrunde în aparenţele materiale prin voi şi să restaureze lumea cu suflarea Sa divină.

20. Colaborarea tuturor către un singur scop, care face din iubire şi înţelepciune adevăr, să

fie gândul şi dorinţa tuturor oamenilor de pe Pământ; atunci mâna Mea binecuvântătoare se va întinde peste câmpurile pământului şi va împodobi munca şi aspiraţiile voastre, iar acest pământ al vostru se va ridica din miasmele întunecate ale spiritelor şerpilor egoişti ai iadului şi va deveni o lume de lumină a copiilor lui Dumnezeu, astfel încât Iubirea, care este Dumnezeul şi Regele vostru, Isus, să-i îmbrăţişeze pe toţi!

60/3 - „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa!"

Graz, 27 noiembrie 1901

21. Am rostit aceste cuvinte (pe data de 24 martie a anului 33) ucenicilor Mei când încă nu Mă cunoşteau suficient de bine (Ioan 14, 6), deoarece Mă considerau ca „Fiul lui Dumnezeu", dar nu şi Tatăl Însuşi, care în această formă umană trupească, se numea Isus, în loc de Iahve. De aceea, le-am cerut ucenicilor Mei să-şi amintească numele de Isus ca principiu fundamental al Iubirii divine. Numele lui Isus este, aşadar, Iubirea lăuntrică a lui Dumnezeu care a venit în lume sub acest Nume, pentru a-Şi răscumpăra copiii din păcatele iadului, anterioare (venirii Mele, cele din Vechiul Testament).

22. Orice om care doreşte să atingă filiaţia lui Dumnezeu - la Inima lui Dumnezeu Tatăl - trebuie să-L recunoască pe Isus Hristos ca Iubirea răscumpărătoare a lui Dumnezeu şi, prin urmare, să-L recunoască astfel ca Însuşi Dumnezeu Tatăl. Altfel nu va putea niciodată să devină un fiu al lui Dumnezeu, ci doar un spirit binecuvântat, însă, doar ca fiu al lui Dumnezeu va putea să-L vadă pe Dumnezeu Tatăl în Isus.

23. Dar cine Îl consideră pe Isus doar ca pe un Înţelept al lumii, nu va putea niciodată să-L vadă pe Dumnezeu, deoarece *„... niciun om nu poate vedea pe Dumnezeu şi să trăiască"* (Exodul 33, 20), dar cu siguranţă vor putea să-L vadă pe Dumnezeu în Iubirea Mea în forma lui Isus, Care a fost creat în acest scop pentru a Mă apropia de copiii Mei şi a-i face fericiţi prin forma trupului lui Isus.

24. Aşadar, copilaşilor, recunoaşteţi că Eu, ca Isus , sunt calea care duce la Tatăl, la Adevăr şi, prin urmare, la Viaţă şi, în consecinţă, sunt şi Calea, Adevărul şi Viaţa însăşi, pentru că Duhul Meu este *„...toată plinătatea Duhului lui Dumnezeu"* (Coloseni 2, 9). – De aceea, nu vă obosiţi intelectul lumesc, ci credeţi-Mă şi trăiţi conform revelaţiilor Mele pe care Eu vi le fac cunoscute; ele vă conduc la Mine şi, prin urmare, la Iubirea atotfericită a lui Dumnezeu. Amin!

Capitolul 61

Lux, aroganţă şi maltratarea servitorilor casnici

Graz, 5 octombrie 1902

1. Dragi copii, există familii în care există mult lux, săli şi saloane şi multă aroganţă. În astfel de familii, dacă au puţine averi şi sunt foarte trufaşe, slujitorii suferă iadul, deoarece *„neamurile"* , adesea din pură nobleţe şi aroganţă, nu ştiu că slujitorii casnici sunt şi ei oameni şi, cu siguranţă, înaintea Mea sunt egalii lor. Bieţii slujitori sunt priviţi şi trataţi ca sclavi ai muncii, iar dacă un servitor este angajat, pentru că doi nu se pot întreţine şi plăti, atunci acesta singur este forţat să lucreze pentru doi, adesea pentru trei şi, desigur, de dimineaţa devreme până noaptea târziu.

2. În fiecare zi podeaua trebuie frecată sau lustruită; vesela trebuie, la fel, lustruită în fiecare zi, trebuie să strălucească ca nouă, într-adevăr, de multe ori chiar mai frumoasă decât nouă; – *„domnul"* trebuie tratat cu pură bunătate cu *„sărutul mâinii!"* de dimineaţa devreme până târziu când se duce la culcare; servitorul trebuie să vegheze pe *„doamna amabilă"* , pas cu pas, cu frică şi teamă, astfel încât să nu-i lipsească nimic sau să fie uitat ceva!

3. De fiecare dată când intră în camera în care stă *„doamna amabilă"* trebuie să se bată la uşă, pentru că aceasta aparţine nobilimii stăpânirii, în timp ce *„doamna amabilă"* nu are niciodată bunele maniere să bată şi ea atunci când intră în dormitorul servitoarei, care adesea este doar o bucătărie întunecată. – *„Foarte amabilii"* , sunt încă şi astăzi precum vechii romanii: „ *Quod licet*

Jovi non licet Bovi" [141]* (*Ceea ce îi este acordat lui Jupiter nu i se acordă boului.) ceea ce înseamnă: *„Noi suntem zei, în schimb, servitorii sunt animale domestice. Ceea ce ne este permis nouă, nu este permis boilor*."

4. Niciodată nu ai muncit suficient, niciodată nu ai frecat suficient, niciodată nu ai curăţat suficient hainele, încălţămintea şi camerele, niciodată nu ai şters praful îndeajuns şi nici până în cel mai îndepărtat colţ, *„doamna amabilă"* găseşte continuu ceva de criticat şi de insultat, de numit şi tachinat servitorii ca fiind leneşi, neglijenţi, murdari şi aşa mai departe!

5. Dacă *slujitorul* îndrăzneşte să răspundă ceva în apărarea sa, atunci se *„dezlănţuie iadul"*! În acel moment este insultat şi bietul om este jignit; se plâng de el; prietenilor bârfitori care vin în vizită cafea li se povesteşte cât de răi sunt servitorii lor, spunând că sunt lipsiţi de orice virtute şi plini de răutate şi laşitate!

6. *„Amabilii"* sunt îngeri puri ai bunătăţii; în timp ce servitorii sunt o gloată perfidă şi rea care nu vrea să muncească şi este dedicată unui viciu sau altul.

7. Există familii în care servitorii sunt hrăniţi doar ceea ce a rămas de la *stăpânul amabil* pentru sclavii casei, – uneori turnând supa rămasă din farfuriile copiilor şi adulţilor în supieră, împreună cu bucăţi de carne inadecvate şi oase pe jumătate roase, deoarece totul este bun pentru servitori, *„ei nici măcar nu merită nimic"*, cred *„amabilii".*

8. Cât de des trebuie unii slujitori să urce şi să coboare scările înalte ale casei pentru a îndeplini toate serviciile capricioase ale *„amabililor"*? De dimineaţa devreme şi până noaptea târziu, sclavii casnici trebuie să trudească, trebuie să frece şi să spele, iar în cele din urmă, soseşte *„doamnă amabilă"* care, în pretenţia ei nelimitată, găseşte vină în neajunsurile şi erorile muncii depuse, în timp ce slujitorul stă acolo îngenuncheat sau aplecat, cu mâinile şi trupul epuizat de pretenţiile nemiloase ale celei „*prea bune*", unde bieţii nenorociţi în disperarea lor gândesc: *„În iad nu poate fii mai rău!".*

9. Încă şi mai rele sunt doamnele arogante (Dam-e este un cuvânt sanscrit francez, înseamnă "menajeră") care, însă, nu sunt doamne, ci tirane adoptate de aroganţă, care îi pun pe bieţii servitori să postească prea mult, pentru că este prea puţin de mâncare şi pentru fiecare încălcare a ordinii introdusă în menajeria casei, îi plesnesc, îi lovesc cu pumnii şi îi numesc pe numele animalelor domestice! De fapt, nu trebuie să se vorbească cu servitorul şi nu trebuie să existe relaţii, ci să i se poruncească şi el trebuie să se supună tacit, chiar dacă adesea este plătit prea puţin, iar această plată îi este redusă prin deducerea pentru orice pagubă cauzată din întâmplare sau din ghinion.

10. Cu aceasta am descris suferinţele slujitorilor, deşi nu complet, dar totuşi destul de precis. Însă, acum depinde de Mine să vă spun adevărul din partea Mea, despre cum este văzut şi considerat un astfel de tratament faţă de aproapele în ochii Mei divini:

11. În ochii Mei, luxul şi aroganţa, mai ales când aroganţa se bazează pe lux, sunt două vicii care îşi găsesc pedeapsa în al doilea sau chiar în al treilea iad. Podoabele voastre luxoase pe care le agăţaţi pe corpul vostru împodobit şi parfumat, şi cu care vă plimbaţi ţanţoşi ca nişte păuni, sunt înlocuite în iad cu zdrenţe murdare şi rupte pe un trup murdar şi respingător, care abia acoperă goliciunea sau ceea ce trebuie să fie acoperit. La acel moment, tot decorul, aroganţa şi luxul sunt transformate în mizerie, zdrenţe rupte şi duhoare [142]* (*Duhoare: miros puternic, dezgustător.), astfel încât aroganţa şi megalomania de pe Pământ sunt pedepsite cu pedeapsa meritată.

12. Cât despre tratamentul aplicat servitorului, acesta Mi s-a întâmplat direct Mie, căci Eu, ca Duh al lui Isus Hristos, locuiesc în sânul fiecărui om. Ceea ce le-aţi făcut bieţilor slujitori pe nedrept şi într-o manieră infernală contează pentru Mine, căci Eu stau maiestuos ca Judecător drept în fiecare om, unde pot locui ca Tată iubitor. Vai de voi, *amabili* infernali, dacă nu luaţi aminte la explicaţiile Mele date aici şi nu vă angajaţi să procedaţi cu Mine, cu Judecătorul drept, faţă de copiii Mei maltrataţi, altfel, adică omeneşte! – Iadul va deveni viitoarea voastră casă, iar diavolii vor deveni stăpânii voştri, iar slujitorii pe care i-aţi maltratat, în răzbunarea şi mânia lor, vă vor rambursa integral tot capitalul împreună cu dobânda, pentru că i-aţi transformat în spirite răzbunătoare ale iadului, tratându-i într-un mod infernal pe care ei v-o vor răsplăti cu aceeaşi nedreptate care li s-a făcut lor.

13. Vedeţi, acesta este rolul Meu de judecător! Trebuie să învăţaţi să Mă cunoaşteţi, căci Eu sunt drept în toate lucrurile şi, de aceea încredinţez judecata şi răsplata celor care au primit anterior acelaşi lucru de la voi. Eu nu pedepsesc pe nimeni, ci permit exercitarea dreptăţii divine, astfel încât nici răufăcătorul, nici cel maltratat să nu se poată plânge de faptul că sunt nedrept. – Aşadar, în concluzie, spun: ***„Convertiţi-vă şi faceţi penitenţă, înainte să fie prea târziu!"***

14. Prin urmare, trataţi-i pe slujitori ca pe fraţii şi surorile voastre şi reflectaţi întotdeauna asupra faptului că ei sunt copiii Mei divini, iar Eu, Dumnezeul şi Tatăl vostru, locuiesc în ei şi, cu ochii Judecătorului, scrutez cum vă trataţi slujitorii!

15. Şi voi, slujitorilor! Aceeaşi regulă se aplică şi vouă, ca şi stăpânilor voştri. Eu stau înaintea voastră ca Judecător şi evaluez modul în care slujiţi pe stăpânii voştri şi Îmi veţi da socoteală despre ceea ce faceţi şi ce nu faceţi. De fapt, atât stăpânii, cât şi slujitorii stau în faţa verdictului Meu Judecător: *„Orice bine sau rău aţi făcut celui mai mic* (sau celui mai mare) *este ca şi cum Mi l-aţi fi făcut Mie personal, întrucât Eu Însumi sunt în fiecare persoană ca beneficiar, dar în acelaşi timp şi ca judecător şi răsplătitor"*.

Capitolul 62
Apariţia crucii

Cu acei oameni care se străduiesc să trăiască spiritual, se întâmplă uneori ca, dacă îl exasperează pe Dumnezeu acţionând direct contrar, criticând sau sofisticând „cuvântul" sau sensul său fundamental extras din înţelepciunea lor intelectuală, sau prin tratarea rău a aproapelui sau a slujitorilor lor, călcând astfel în picioare învăţătura Cuvântului divin al iubirii - acel om care a acţionat greşit vede brusc o cruce, cu sau fără trupul lui Isus, pe perete sau în orice alt loc, care, însă, dispare la fel de repede. Aceasta înseamnă că Dumnezeu îi comunică acelui om că în felul acesta Îl răstigneşte, deoarece procedând astfel în viaţa şi în faptele sale, contravine Poruncilor şi Învăţăturilor divine.

Capitolul 63
A tinde spre materie, înseamnă moartea sufletului

Graz, 4 iulie 1902

1. Dragii Mei copii, este Voinţa Mea ca voi să aveţi o lumina dreaptă în tot ceea ce priveşte viaţa spirituală, aşa că ascultaţi:

2. Fiecare om are două laturi ale vieţii: una este materială, cealaltă este spirituală; latura materială îl atrage spre materie, cea spirituală spre spirit; în om există o luptă constantă între aceste două naturi.

3. Latura materială este tot ceea ce materia atrage la sine, şi anume: – omul vrea să se bucure de lume, mâncând, bând şi în orice fel de divertisment şi confort care i se oferă; el pur şi simplu nu vrea să refuze trupului nimic din ceea ce este plăcut, iar aceasta este cea mai mare greşeală a sa faţă de sine însuşi, pentru că materia este duşmanul spiritualului. Această încălcare a sinelui constă în faptul că omul, prin dorinţele trupului, face sufletul complet material şi moare faţă de spiritual, deoarece spiritualul este exact opusul materialului.

4. Dacă omul râvneşte acum doar la materie, tot ce este spiritual în el moare şi astfel, devine întunecat şi rău dispus faţă de tot ceea ce nu aduce avantaje materiale. În detrimentul acestor dorinţe materiale vine ceea ce omul va elabora apoi pentru sine, şi tocmai această unilateralitate, în raport cu viaţa, este moartea spiritului în om.

5. De aceea, când un astfel de om moare, el intră în tărâmul spiritual ca un cerşetor fugar şi nu are absolut nimic în sine care să aibă vreo valoare spirituală pentru el. În orice fel, el este un

străin în tărâmul spiritului, căci trupul, de care a avut grijă cu atâta sârguinţă şi l-a îngrijit cu atâta generozitate, zace în mormânt şi putrezeşte, iar sufletul, care devine cu totul una cu trupul din viaţa pământească, stă acolo fără lumină, fără cunoaştere şi fără puterea de-a deveni ceva din sine. El este ca un nou-născut inconştient şi nu ştie să se ajute singur în nici un fel.

6. În această singurătate, el se agaţă de tot ceea ce a simţit şi trăit şi reflectează asupra a ceea ce trebuie să facă şi să întreprindă, deoarece nimic nu pare să-i iasă şi să meargă bine. Din acest motiv este în cel mai înalt grad de compătimit şi, de aceea, nu vrea să audă sau să ştie nimic despre cele spirituale, ci este tot la fel cum era în viaţă, iar această stare a sufletului este adevărata moarte, în care el însuşi s-a îngropat. Amin!

Capitolul 64
Adevărata piatră filosofală este iubirea

Graz, 24 noiembrie 1902

1. Iubirea pasională, născută dintr-o inimă aflată în continuă evoluţie, este o *„piatră filosofală"* dacă îşi caută şi îşi găseşte idealul în Dumnezeu, întrucât iubirea face viaţa fericită şi face din inimile oamenilor un Cer de jubilaţie şi încântare. Cine nu ar trebui să caute şi să găsească această piatră filosofală? Cine ar vrea să rămână în întunericul iadului care se dezvoltă din grijile zilnice legate pentru viaţa materială?

2. Spiritele înalte din toate zonele ard de iubirea pe care o poartă Tatălui lor Isus şi, cu lumina lor radiantă a iubirii, îşi fac întregul mediu fericit. Tot ce respiră iubire le face mediul fericit şi nu există nimic ce iubirea să nu vrea să facă fericit.

3. Oricine poate forma în sine această piatră filosofală, oricine o poate perfecţiona până când devine o piatră preţioasă, ba chiar o piatră strălucitoare. În acest fel, omul cu iubirea sa, poate deveni o stea strălucitoare în Creaţie, deoarece omul, tocmai prin iubire trebuie să devină un zeu, căci Dumnezeu este Iubire pură şi recunoaşte doar iubirea ca esenţă egală a Sa.

4. Prin urmare, transformă-ţi sufletul complet în iubire, smerenie şi blândeţe, căci această transformare îţi aduce pacea divină, liniştea spirituală a inimii şi fericirea cerească, pentru că Eu, Isus, locuiesc în pieptul tău. De aceea, dacă vrei să ajungi la Dumnezeu, atunci mergi la Iubire, mergi cu smerenie şi cu inima plină de certitudine la Iubire, acolo unde este Isus, Tatăl Iubirii!

64/1 - Fără iubire, sufletul rămâne întunecat

Graz, 5 februarie 1903

5. Iluminarea (spirituală) a sufletului omenesc se produce prin iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele atunci când sufletul ajunge la ea prin învăţătura divină, deoarece Iubirea spirituală formează, de asemenea, lumina spirituală în om. Dacă însă omul primeşte dezvoltarea sufletului său prin învăţăturile înţelepciunii lumeşti a filozofilor, atunci sufletul său este cu siguranţă foarte înţelept la modul lumesc, dar înţelepciunea lumii îi întunecă toată iubirea şi, prin urmare, şi toată lumina, iar din această formare lumească el va creşte ca un spirit întunecat, infernal.

Capitolul 65
A tinde spre fericire la momentul potrivit al maturizării

Graz, 2 octombrie 1851

1. O inimă plină de iubire pentru Dumnezeu şi pentru fraţi şi surori, care are un suflet mereu vesel în activitate şi dispus la hărnicie, crede în Mine (Isus), crede că Eu, pentru fiecare individ, precum şi pentru toţi oamenii în parte, voi stabili adevărata fericire veşnică.

2. Cerul vostru este în inima voastră, iar el vi se va deschide atunci când, cu atât mai mult, vă veți fi însușit principiile fundamentale ale întregii vieți, expuse mai sus.

3. Vedeți, *în capul* sufletului sălășluiește *intelectul rece și calculat*, iar lucrătorul său este *rațiunea*, care aici este ca un *braț* lung plin de ochi și urechi în corpul sufletesc-intelectual.

4. *Intelectul* își întinde tot mai mult acest braț și, în acest fel, vrea în cele din urmă să atragă la sine întreaga infinitate.

5. Acest efort complet zadarnic al intelectului este cu siguranță tocmai acea caracteristică *periculoasă* a sufletului care aduce *moartea* și *judecata* asupra sa și pentru sine, care este definită de cuvântul „aroganță".

6. Însă, *în inimă* se află iubirea, ***ca spirit luat din Spiritul Inimii Mele***.

7. Cu toate acestea, acest Spirit, ca și al Meu Însumi, are deja în sine de nenumărate ori tot ceea ce conține infinitatea, de la cel mai mare până la cel mai mic.

8. Dacă acum, intelectul arogant, recunoscând deșertăciunea eforturilor sale nebunești, în loc să-și întindă brațul menționat mai sus, care aici este intelectul său, sau, exprimat mai clar, capacitatea sa de înțelegere și, dorind să ajungă la ceea ce nu se poate atinge, îl ghidează și îl conduce *în inimă*, ca locuință al Duhului Meu în om, atunci să facă o călătorie de două sau trei șchioape, de la cap la inimă și pe această cale va ajunge la adevărata viață veșnică, la *adevărata odihnă fericită,* și atunci va găsi acolo, laolaltă, tot ceea ce conține întreaga infinitate.

9. Desigur, acest lucru devine apoi evident doar puțin câte puțin, unul după altul, la fel ca plantele din micul vlăstar care este ascuns în centrul seminței.

10. Dar dacă semințele lucrărilor Mele, din acest vlăstar aflat la temelia spiritului, vor încolți mai devreme sau mai târziu, dacă vor fi bogate sau mai puțin bogate în deplină dezvoltare și maturizare, va depinde exclusiv de puterea iubirii față de Mine, precum și de iubirea față de aproapele. De fapt, pentru Mine iubirea inimii este egală cu lumina și căldura Soarelui, iar iubirea pentru aproapele este ploaia abundentă necesară.

11. Dar dacă Soarele și ploaia lucrează împreună în ordinea potrivită, atunci fiecare sămânță va prospera cu siguranță la cel mai bun nivel și va ajunge în curând la maturitate. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, aș dori să vă ofer o altă imagine ușor de înțeles!

12. În acest sens, este ca și cum un tată și-ar duce copiii mici în grădina sa de vară, care este plină de pomi încărcați cu fructe coapte. Copilașii sunt acum plini de dorință și ar vrea să se urce imediat în copaci și să culeagă fructele în mare grabă și să le mănânce din belșug.

13. În schimb, tatăl înțelept le spune copiilor fără experiență: *„Copii, rămâneți liniștiți alături de mine; dacă v-ați cățăra în copaci cu slabele voastre puteri și a-ți culege fructele, ați cădea cu ușurință, rupându-vă mâinile și picioarele, sau chiar murind. Dar eu și slujitorii mei suntem suficient de mari și de puternici și știm cum să culegem fructele din pomi. De aceea, așteptați liniștiți, iar eu însumi le voi culege din copacii înalți și vi le voi pune în poală; numai atunci vă veți putea bucura de ele fără efort și în deplină liniște. În viitor, când voi înșivă veți fi mari și puternici, atunci veți deveni deja stăpâni ai copacilor înalți*."

14. Înțelegeți această imagine?

Capitolul 66
Tatăl și copiii Săi

Graz, 17 noiembrie 1902

1. Soarele magnific prevestește sfințenia Iubirii divine pentru copiii Săi, care, în valea lacrimilor, călătoresc pe cărările gândurilor și faptelor lor, conducându-i pe două căi diferite. Unii merg în spiritul iubirii pentru Tatăl lor, care îi privește cu iubire din înălțimile harului Său; alții merg pe căile propriului lor intelect și rătăcesc ca niște oi pierdute fără păstor printre numeroasele animale de pradă în formă umană, amenințând în fiecare clipă să-i ia în mijlocul lor și să-i ucidă spiritual cu pumnalele discursurilor și faptelor lor otrăvitoare, pe care le etalează în

cercul lor.

2. Vai de oile care nu bănuiesc nimic rău, care se pierd în acest fel de turmă de animale furioase, deoarece sunt pierdute dacă nu se îndepărtează cât mai repede de ele, căci altfel, absorbind exhalaţia otrăvitoare ameţitoare, ca în intoxicaţia cu opiu, s-ar desfăta acolo şi, din cauza întunecării sufletelor lor, s-ar ruina jalnic printre ele.

3. O, copii, cât de dureros privesc confuzia voastră în cercul unor astfel de lupi flămânzi proveniţi din adâncurile iadului! Cât de lipsiţi de griji şi de bine vă simţiţi în exterior, în timp ce întunericul iadului se strecoară în sufletul vostru şi se răspândeşte tot mai puternic înlăuntrul vostru, învăluindu-vă.

4. Da, dacă i-aţi putea vedea cu ochii spirituali din interiorul vostru, aţi fugi aşa cum fuge cineva de un tâlhar care a vrea să vă omoare şi să vă jefuiască de bunurile voastre. – Doar că voi sunteţi orbiţi spiritual de casă, de Biserică şi de şcoala lumii şi nu vedeţi abisul iadului care ameninţă să vă prindă în sfera lui şi să vă facă nefericiţi.

5. Dragi copii, trebuie să vă gândiţi mereu: „*De unde venim? Care este scopul existenţei noastre în această lume? Unde vom merge după moartea trupului* ?". De fapt, în ziua de astăzi există suficiente mijloace pentru a ajunge la convingerea că aveţi un suflet nemuritor care va continua să trăiască după moartea trupului şi se va bucura de răsplata plăcerilor sau durerilor, aşa cum a trăit în lume şi s-a maturizat pentru Cer sau pentru iad.

6. Voi sunteţi oameni, ceea ce în limba germană veche *man-isk-ki* înseamnă *„gânditor*, *raţional"* sau, *fiinţă gânditoare* , şi ar trebui să fiţi fideli acestui nume sublim şi să gândiţi ca fiinţe superioare în Creaţie, acesta fiind scopul venirii voastre aici, al existenţei şi plecării voastre, astfel încât să fiţi în clar în ceea ce priveşte conduita voastră în lume şi să umblaţi pe cărările demne de înalta voastră descendenţă.

7. Ca gânditori, trebuie să vă gândiţi în primul rând la originea voastră şi la ce puteţi deveni dacă luptaţi cu vitejie prin pericolele vieţii, împotriva atacurilor răului care este plasat în trupul vostru şi vă distruge, şi care ameninţă să vă atragă în plasa sa întunecată a iadului.

8. Voi ştiţi că sunteţi alcătuiţi din sufletul lui Satan şi, prin urmare, sunteţi plini de caracteristici rele şi vicii adormite în voi, care se trezesc la cea mai mică ocazie şi preiau stăpânirea asupra voastră. Iată, de ce, trebuie să fiţi mereu atenţi şi să înăbuşiţi fiecare gând din faşă, astfel încât să nu apară dorinţe, cuvinte şi fapte care să vă atragă de la lumină la întuneric.

9. Deşi sufletul şi trupul vostru de carne sunt constituite din sufletul lui Satana consolidat în materie, totuşi, sunteţi şi proprietatea Mea, pentru că sufletul lui Satana a fost luat din Mine, dar apoi, din cauza neascultării şi a lipsei de iubire, a devenit rău şi întunecat; prin urmare, sunteţi chemaţi, prin călăuzirea Duhului Meu divin care locuieşte în inima sufletului vostru, să aduceţi înapoi la Mine sufletul lui Satana (mai corect, Sadhana) prin înnobilare, spiritualizare şi îndumnezeire şi, astfel, ca copii proveniţi din sufletul lui Satana, să vă ridicaţi personal spre înalt pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu şi să cuceriţi din nou înaltul rang filial divin care exista odinioară în adâncurile primordiale ale timpului.

10. Din acest motiv vă numesc cu afecţiune *„copiii Mei"*, pentru că aţi venit de la Mine şi vă veţi întoarce la Mine, pentru a ajunge în casa Creatorului şi Tatălui vostru. De aceea vă chem sub vălul limbajului metaforic oriental, ca „fiul risipitor" care porneşte spre casă, pentru a fi primit înapoi în casa Tatălui.

11. Fiul risipitor reprezintă întreaga Creaţie mondială a nenumăraţilor sori, planete şi lumi stelare, iar până când şi aceştia nu se vor întoarce cu toate spiritele lor în trup, aducerea înapoi a fiului risipitor va continua neîntrerupt, iar acest lucru va necesita nenumărate milioane de ani.

12. Ştiind că voi înşivă sunteţi Satanul în miniatură, lăsaţi-vă călăuziţi, astfel încât să vă puteţi răscumpăra conform regulilor divine ale vieţii pe care Eu vi le prezint aici, mai ales prin Teosofia creştină, prin intermediul căreia puteţi ieşi din condiţiile triste ale materiei şi să atingeţi din nou înălţimile luminoase ale spiritului Iubirii divine şi astfel să vă eliberaţi din materia care pentru voi constituie iadul.

13. Iubirea eternă lucrează şi creează în cercul copiilor Săi care au parcurs deja până la capăt calea înnobilării, spiritualizării şi îndumnezeirii, iar aceştia se află deja în condiţiile ultra-

fericite ale Cerului suprem şi locuiesc în jurul Tatălui şi Creatorului lor, unde se află în abundenţa celei mai mari desfătări a Iubirii divine.

14. Faptul că nu observaţi nimic spiritual în trupul de carne, se datorează faptului că materia este atât de grosieră şi consistentă încât nu permite spiritului sufletului să se dezvolte şi să se extindă spre exterior. Observaţi acest fapt la bolnavii care, deşi sunt foarte slăbiţi, dar cu bună dispoziţie, în astfel de condiţii patologice sunt adesea clarvăzători şi văd lucruri pe care nu le vedeau înainte de boală şi nu le vor mai vedea după, când vor fi din nou sănătoşi şi bine în trup. Prin urmare, trebuie să vă adaptaţi în consecinţă şi să vă gândiţi la cum stau lucrurile.

15. Totuşi, această stare de ignoranţă şi incertitudine va lua sfârşit de acum înainte, pentru că acolo unde Lumina lumii (Ioan 8, 12) devine suverană şi dominantă, Lumina trebuie să şi domine. De aceea, las să ajungă la voi prin cărţile pe care le transmit prin Schumi, multe haruri noi, atât de multe încât tot întunericul va dispărea, iar voi veţi recunoaşte că sunteţi spirite înconjurate de spirite şi că sunteţi în trupul de carne doar pentru a vă atinge mai uşor scopul şi, în acelaşi timp, pentru a răscumpăra sufletul lui Satana, pentru a-l aduce înapoi Creatorului şi Tatălui ca proprietate a voastră.

16. *Scopul omului este îndumnezeirea lui însuşi*, să se ridice din adâncurile abisului, să se ridice din sufletul lui Satana şi să fie luat şi călăuzit de Duhul Meu în sfera activităţii sale. Iar în această sferă el va păşi prin adversităţi şi cărări întortocheate, prin spini şi mărăcini şi pe cărări aspre ale vieţii, luptând mereu pentru existenţă.

17. Eu, ca *Viaţa* în voi, trebuie să iau parte la aceasta, considerând că nu acţionez ca Judecător şi Dumnezeu, ci doar ca Tată şi Călăuzitor, şi prin conştiinţa voastră vă fac cunoscut sfatul Meu sau indignarea Mea.

18. Astfel, omul merge mai departe în viaţa trupească şi spirituală şi adesea abia dacă ştie că există un Dumnezeu, adesea nici măcar atunci când şi-a întors urechile şi simţurile de la învăţăturile bune ale credinţei. Totuşi, Eu nu renunţ şi rătăcesc chiar şi în cel mai adânc iad cu răufăcătorul şi îl avertizez aşa cum l-am avertizat pe pământ cu ocazia oribilelor sale fapte infernale.

19. Mai devreme sau mai târziu, el se trezeşte din moartea şi somnul său spiritual şi începe să asculte cu bunăvoinţă şoaptele Mele blânde ale conştiinţei; şi odată ce aceasta s-a întâmplat, apoi se ridică din adâncuri spre înălţimi, din întunericul abisului Pământului spre Lumina spiritului, în sus, spre Dumnezeu, spre Lumina Vieţii şi a Iubirii.

20. Omul ca spirit recunoaşte în Dumnezeu Lumina sa centrală şi pe Creatorul său şi, prin urmare, luptă pentru El, Cel care este totul pentru el, Cel care a devenit singura sa speranţă în furtuna mării învolburate a vieţii. ***De la Dumnezeu trece la Tatăl*** şi, în cele din urmă, se recunoaşte pe sine ca „*fiu*" al *Dumnezeului Atotputernic*, care pentru el a devenit un Tată plin de iubire.

21. Numele „tată" şi „fiu" îi leagă pe amândoi într-un lanţ intim de iubire. Omul recunoaşte că trebuie să fie ceva elevat, ceva măreţ, pentru că Dumnezeu Însuşi se numeşte Tată.

22. Da, copilaşilor, există într-adevăr ceva atât de înalt în aceste două nume, „tată" şi „fiu", încât cu greu îl puteţi bănui, dar în niciun caz nu veţi putea să-l înţelegeţi corect. Reflectaţi asupra a ceea ce este Dumnezeu! Reflectaţi asupra Omnipotenţei Sale contemplând gigantica Creaţie a lumii pe care El a creat-o din Sine Însuşi şi a adus-o la existenţă ţinând-o în mâinile Sale. – Gândiţi-vă la splendoarea Sfinţiei şi Iubirii Sale, care dă lumină tuturor sorilor şi lumilor stelare pentru ca acestea să strălucească şi gândiţi-vă, de asemenea, la Iubirea infinită a lui Dumnezeu care creează şi acţionează veşnic şi tot ceea ce Satana distruge, El îl readuce la splendoarea cerească.

23. Iar voi, de acest Dumnezeu Tată Etern, Atotputernic, Atotştiutor, Atotînţelept, Suprem Sfânt şi iubitor, sunteţi numiţi fii. Poate exista ceva mai măreţ decât să fiţi numiţi „fii" ai Dumnezeului atotputernic?

24. Dumnezeu este Tatăl vostru, de aceea sunteţi chemaţi să deveniţi într-o zi ceea ce este Dumnezeu Tatăl vostru, prin urmare, zei, pentru că sunteţi copii ai lui Dumnezeu. Această moştenire este cel mai înalt lucrul pe care limba omului îl poate exprima, este ceva atât de sublim încât niciun om nu îl poate înţelege şi nicio pană nu poate descrie ce vă aşteaptă dacă Mă veţi urma

şi veţi face ceea ce vă învăţ aici.

25. Ce intelect uman poate înţelege măreţia imenselor împărăţii peste care vreau să vă desemnez moştenitori, ca copii ai Mei? Ce este micul Pământ în comparaţie cu alte creaţii gigantice? Şi ce efort n-ar depune un om pentru a fi suveranul absolut al acelei lumi cu o viaţă lungă? Peste împărăţiile peste care vă voi aşeza, veţi fi domni şi regi eterni şi veţi acţiona ca nişte zei! [143]* (*Un exemplu al acestei promisiuni poate fi înţeles prin anticiparea prezentată în viaţa episcopului Martin în lucrarea cu acelaşi nume dictată lui Jakob Lorber în 1847, în care, ca răsplată pentru creşterea sa spirituală, devine "stăpânul" unui soare al Creaţiei căruia toate fiinţele îi sunt subordonate. (vezi "Episcopul Martin" capitolul 128-204). Sau în lucrarea "De la iad la cer" (din capitolul 296 din vol.2) un concept similar este prezentat într-un mod şi mai pregnant, întrucât spiritul lui Robert Blum este mult superior, ceea ce implică sori centrali de dimensiuni infinite.)

26. Aşadar, copilaşilor, fie ca grija voastră să fie aceea de a împlini Voia Mea divină cât de bine ştiţi şi puteţi, pentru ca şi Eu să-Mi pot ţine într-o zi promisiunea Mea. Amin!

66/1 – Despre a şti cum să deveniţi copii ai Cerului

Graz, 6 aprilie 1902

27. Eu am spus: *„Dacă nu veţi deveni ca nişte copii, fără răutate, curaţi de păcat şi cu un sentiment de bunătate filială, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor!”.* - Acest adevăr pe care l-am exprimat apostolilor, rămâne veşnic adevărat şi în vigoare.

28. Oamenii nu înţeleg că pentru a fi *„copii ai Cerului”* trebuie doar să fii iubitor şi filial. Din păcate, ei nu vor să se arate ca nişte copii, iar Eu vreau în Cer doar copii, adică oameni cu un sentiment filial bun, de vreme ce am deschis doar un Cer al copiilor, nu un Cer al celor dotaţi şi înţelepţi!

29. În această carte v-am oferit învăţături care îşi propun să vă facă *„copii ai Iubirii”*, pentru că, dacă vă convertiţi la înţelepciunea voastră intelectuală şi nu deveniţi mici în sentimente precum copiii, nu vă veţi putea atinge scopul spiritual! – Prin urmare, trebuie să depuneţi toate eforturile pentru a deveni simpli în credinţă şi să nu vă clătinaţi dacă cuvintele Mele nu se împlinesc imediat, căci nu ştiţi deloc cum stau lucrurile cu voi – dacă nu vă pun la încercare – dacă răspunsul care v-a fost dat a fost un răspuns incomod, pentru că era spiritual, sau dacă era un răspuns străin şi nu era al Meu [144]* (*Pentru o mai bună înţelegere a conceptului cu privire la comunicări adevărate şi false, vezi numeroasele exemple din cartea "Spiritismul în Biblie şi în Biserică").

30. Chiar dacă (cererea) nu se va împlini la momentul pe care l-aţi presupus şi l-aţi crezut voi, … dacă nu şovăiţi şi nu vă pierdeţi credinţa în Mine. În acest sens trebuie să fiţi copii, şi campioni în credinţă, şi să nu ezitaţi niciodată sau să vă pierdeţi curajul, pentru că Eu vreau să am copii şi campioni în credinţă. – Simon, fiul lui Iona, a fost un campion al credinţei, aşa că i-am dat porecla *„Chifa”* , care înseamnă *„piatră”* sau *„stâncă”* . La fel trebuie să deveniţi şi voi, tari ca piatra, statornici ca stânca, şi să nu vă abandonaţi convingerea fermă, fie că se întâmplă sau nu, atunci când vă aşteptaţi să se întâmple.

31. Gândurile voastre trebuie să fie la fel de inocente în simţire ca şi cele ale copiilor care nu au încă nicio cunoştinţă despre păcatele trupeşti şi ale firii şi trebuie să deveniţi asemenea lor în inocenţă, sufocând din faşă gândurile care împing la păcat, şi nu trebuie să începeţi să le înăbuşiţi nu doar atunci când le-aţi împărtăşit deja de bunăvoie sentimentelor voastre de o bună perioadă de timp, pentru că în felul acesta păcatele au fost deja săvârşite spiritual.

32. Trebuie să fiţi cu dragoste copilărească şi toleranţi şi să nu vă purtaţi mânie, nici să faceţi reprezentări viclene despre voi înşivă, şi nici măcar să nu vă gândiţi la nimic rău şi să vă iubiţi unii pe alţii. În plus, nu trebuie să daţi niciodată o impresie diferită de cum este alcătuit interiorul vostru, astfel încât sentimentul copilăresc din voi să se poată dezvolta. De aceea, fiecare trebuie să ia aminte cu atenţie la ceea ce spune, astfel încât să corespundă adevărului, căci cine nu spune adevărul săvârşeşte întotdeauna două păcate: minciuna şi înşelăciunea faţă de fratele său care nu gândeşte nimic rău.

33. Trebuie, aşadar, să vă comportaţi fără răutate, plini de credinţă, afectuoşi unii faţă de

alţii, într-o simplitate copilărească şi trebuie să fiţi plini de iubire, credinţă şi speranţă înaintea Mea, pentru ca binecuvântarea Mea a Iubirii să-şi poată atinge adevăratul efect în voi, căci numai atunci, când veţi deveni ca nişte copii - credincioşi fără răutate, cu gânduri caste, plini de iubire şi fără să purtaţi ranchiună – aşa cum sunt copiii faţă de părinţii lor - veţi putea moşteni şi cuceri Împărăţia lui Dumnezeu; altfel nu! Prin urmare, luaţi cuvintele Mele la inimă şi deveniţi ceea ce vreau să fac din voi!

Capitolul 67
Recunoaşterea legilor şi forţelor spirituale superioare în Creaţie

Graz, 25 martie 1901

1. Când oamenii contemplă întreaga Creaţie universală, dacă nu sunt orbiţi spiritual, atunci trebuie să perceapă şi să recunoască faptul că în ea există legi şi forţe spirituale superioare, care se manifestă în cele mai diverse feluri şi moduri.

2. Aceştia sunt, însă, tocmai purtătorii întregii vieţi spirituale, pe care voi o vedeţi în Creaţie. Dacă acum observaţi şi recunoaşteţi aceste legi şi forţe care, ca atare, ghidează Creaţia universală, atunci trebuie să apară în voi gândul: *„Ce sunt aceste legi şi forţe spirituale superioare? Cine este iniţiatorul şi conducătorul lor?"*. Şi dacă apoi reflectaţi calmi şi gânditori, atunci trebuie să vă vină în minte că acestea sunt doar maşini şi instrumente ale unei inteligenţe şi *forţe* superioare care ghidează totul, aşa cum un mecanic iscusit construieşte o maşină şi o conduce, astfel încât aceasta să îndeplinească sarcinile pentru care a fost construită.

3. Aşa este şi în natură. Eu sunt Legiuitorul şi Conducătorul Suprem al tuturor, iar natura este maşina cu care lucrez cu puterea Voinţei Mele şi îi confer inteligenţa necesară în componentele sale individuale, astfel încât să germineze, să crească, să construiască, să se transforme, să înflorească şi să poarte roade coapte. Cine priveşte natura în acest fel, o consideră un instrument al Iubirii, Înţelepciunii şi Omnipotenţei divine care se manifestă material în ea.

Capitolul 68
„Adoptă seriozitatea vieţii, înainte de-a fi prea târziu!"

Graz, 7 octombrie 1903

1. Eu, păstrătorul etern al întregii vieţi, sunt mereu preocupat ca copiii Mei să primească învăţăturile necesare pentru a fi îndrumaţi către Mine. Cu cât vă înălţaţi mai sus spiritual, sau vreţi să vă înălţaţi, cu atât cerinţele Mele sunt mai mari pentru voi, căci răsplata care vă aşteaptă, dacă împliniţi Voinţa şi dorinţa Mea, nu poate fi comparată cu cerinţele pe care vi le pun pentru a primi răsplata din mâna Mea. Totuşi, premiul este atât de mare încât nu vă puteţi forma nici o idee despre el până când nu intraţi în posesia acestei recompense sau acestui premiu.

2. Ceea ce încerc să obţin de la voi prin această dictare este următorul lucru: *„Trebuie să luaţi viaţa atât de în serios, ca şi cum trecerea în viaţa de apoi, adică în faţa Mea, ar fi mereu iminentă!"*

3. Gândiţi-vă: *„Ce aţi face dacă v-aţi confrunta cu certitudinea că trebuie să intraţi acum în viaţa de apoi pentru a primi de la Mine răsplata pentru viaţa voastră?"*

4. Nu aţi reflecta, plini de frică şi consternare, asupra vieţii voastre de până acum şi aţi spune: *„Vai, nu sunt pregătit pentru asta! Nu m-am gândit niciodată serios să mă pregătesc pentru viaţa de apoi!"* . – Ei bine, vedeţi, copiii Mei, aceasta este trecerea către viaţa de apoi. Dar cum ar fi cu serozitatea voastră faţă de întoarcerea Mea pe Pământul vostru? Cum ar fi cu pregătirea pentru renaştere? - Proastă! Nu-i aşa? De fapt, aţi răspunde: „Foarte proastă!". Iar Eu confirm că răspunsul vostru este foarte corect, întrucât simpla citire şi cunoaştere a dictărilor Mele nu vă este

de mare folos sau deloc, dacă nu aveţi seriozitatea de-a trăi şi a acţiona în consecinţă.

5. Seriozitatea vremurilor Îmi cere ca să vin la voi cu cea mai serioasă cerere: *„Copilaşilor, nu glumiţi cu răbdarea Mea, întrucât vreau seriozitate de la voi!”.* Şi de aceea vă spun cu seriozitate:

6. ***Dragi copii, începeţi să fiţi serioşi, nu mai faceţi glume şi amuzamente pentru distracţie, deoarece acest lucru este imoral!*** Prin urmare, evitaţi şi locurile şi oamenii unde astfel de divertismente şi amuzamente sunt comune. Voi, ca şi copiii Mei, trebuie să imitaţi Virtuţile Mele, iar acolo, în imaginea Mea personală, este ceea ce corespunde adevărului că, ca şi Om adult, *nimeni nu M-a văzut râzând* – nici nu a văzut sau auzit de la Mine că aş fi făcut vreo glumă sau vreun amuzament!

7. Eu eram amabil şi aveam o privire binevoitoare şi cuceritoare, dar nu o faţă zâmbitoare faţă de cei din jur, iar acest lucru revărsa asupra tuturor mare respect, întrucât *seriozitatea* este un semn caracteristic raţiunii şi este înţelegerea corespunzătoare a situaţiei.

8. Timpul se scurge, trebuie să deveniţi mai spirituali, trebuie să aveţi virtuţile pe care le am Eu, ca să vă pot recunoaşte ca fiind copiii Mei egali atunci când voi veni pe pământ pentru toţi copiii Mei.

9. Aşadar, dedicaţi-vă cu toată seriozitatea să folosiţi cât mai bine puţinul timp care vă mai este acordat pentru a recupera ceea ce a fost neglijat, pentru ca să vă pot folosi ca mesageri ai Mei printre copiii rămaşi ai lumii şi pentru ca să nu fiţi nevoiţi să lucraţi asupra voastră înşivă pentru a vă purifica, atunci când va trebui să vă am deja puri.

10. Fugiţi de orice ocazie care produce efecte nespirituale asupra voastră, căci *renaşterea* este una dintre cele mai mari sarcini şi nu poate fi realizată nici cu cea mai mică neglijare a poruncilor Mele.

11. Din aceasta puteţi vedea cât de neglijenţi sunteţi, căci dacă nu simţiţi niciun progres, aceasta dovedeşte clar că nu acţionaţi, nu trăiţi şi nu umblaţi conform poruncilor Mele.

12. Scuturaţi-vă odată pentru totdeauna cu toată seriozitatea şi urmaţi-Mă! Dorinţa Mea este să vă maturizaţi pentru noua împărăţie; de aceea, citiţi dictările Mele corespunzătoare şi reflectaţi dacă îndepliniţi cererile Mele!

13. Voi, având în vedere neglijenţa voastră, spuneţi: *„Da, Tatăl este milostiv, El ne va ierta şi ne va lua cu El în harul Său!”.*

14. Nu, copiii Mei, nu va fi aşa! – Eu vă pot ierta păcatele, totuşi în noua Împărăţie, în vestibulul Cerului, nu vă pot lua, căci ispitele de a săvârşi aceleaşi păcate, păcate pe care Eu vi le iert, se lipesc de voi ca smoala şi le veţi săvârşi şi după aceea. Prin urmare, fie rămâneţi până la sfârşit unde va trebui să treceţi prin toate necazurile, fie trebuie să vă las în suburbiile purificatoare ale noii împărăţii (în zone deşerte, pustii şi neroditoare), unde va trebui să vă pregătiţi încetul cu încetul, pentru a fi în sfârşit primiţi în împărăţia iubirii sau a renaşterii spiritului, după ce aţi acceptat toate virtuţile bune. – Acestea sunt speranţele voastre pentru viitor! Vă repet: străduiţi-vă să profitaţi din plin de *timpul de har* care vă este acordat, ca apoi să puteţi deveni imediat fericiţi. Amin!

Capitolul 69
Spiritul uman trebuie educat pentru a se putea perfecţiona

Graz, 12 iulie 1902

1. Dragii Mei copii, oamenii se educă de la cele mai joase începuturi ale vieţii până la o perfecţionare care îşi va găsi apogeul în Dumnezeu, Tatăl lor.

2. Să începem cu un om - dintre care există deja mulţi – pentru a da ca exemplu, cum un fiu divin este format dintr-un diavol, pentru a înţelege marea sarcină la care este pus omul de la naştere şi care îi va servi într-o zi să devină un om spiritual desăvârşit în adevăratul sens al cuvântului şi să învingă toate ispitele lumii în care a fost pus ca într-o şcoală de testare a firii pământeşti şi să îşi croiască drum puţin câte puţin de la omul trupesc la un om al luminii spirituale.

3. Să presupunem că cineva a lepădat tot ce este divin în el însuşi din cauza înţelepciunii intelectuale şi a devenit un negator hotărât al lui Dumnezeu. Dar dacă cineva îl neagă pe Dumnezeu, atunci neagă şi existenţa sufletului, precum şi supravieţuirea acestuia după moarte. Pentru el, nu există nimic altceva decât materie pură, de care se agaţă şi pe care caută să o exploateze cât mai mult posibil pentru a trăi bine şi a se împărtăşi de toate plăcerile şi farmecele pe care i le oferă lumea. În acest fel, a devenit un om complet trupesc şi material şi nu cunoaşte niciun sine superior lui însuşi. Pântecele este un zeu, în timp ce lumea este vaca de muls, care trebuie sacrificată acestui zeu şi făcută să se bucure de toate conforturile vieţii.

4. Apoi trăieşte de la o zi la alta, devenind tot mai întunecat în spirit şi mai impulsiv în plăcerile trupeşti şi, în consecinţă, nici un mijloc nu este prea obişnuit sau prea comun pentru el, pentru a-l apuca şi a-l exploata în propriul avantaj. Nici furtul, nici jaful, nici crima, nici impostura, nici alte mijloace infame nu-i sunt josnice, dacă prin acestea are ocazia să-şi menţină în continuare viaţa plăcută pe seama săracilor, a celor necăjiţi, a celor asupriţi, a celor exploataţi, a celor jefuiţi sau chiar a celor jefuiţi sau ucişi.

5. Odată ce acest om a ajuns în punctul în care nu ezită să folosească orice mijloace dacă este vorba de a câştiga bani şi lucruri cu care să-şi poată petrece viaţa în orgii, atunci este un diavol gata făcut, o creatură a iadului care, pentru a domina, trebuie să folosească mijloace foarte puternice. De fapt, vocea avertizoare a conştiinţei a înăbuşit-o deja de mult timp, ignorând-o şi considerând-o drept chinuitorul vieţii sale libere şi neîngrădite, insuflată în el de părinţi, şcoală şi Biserică şi, prin urmare, a respins-o.

6. Aşa trăieşte un astfel de om fără Dumnezeu, deşi înzestrat cu manierele şi înfăţişările sale exterioare, … dar, în secret, trăieşte o viaţă teribilă de depravare şi vulgaritate răutăcioasă, plănuind doar să-şi jefuiască aproapele în secret şi recunoscându-şi doar propria viaţă ca singura potrivită pentru autoconservare.

7. Dacă o astfel de persoană a atins culmea răutăţii, iar Eu am un motiv special să o salvez la timp din iadul său, atunci începe conducerea Mea şi izbucneşte un necaz după altul, apucându-l fără milă, pedepsindu-l şi persecutându-l atât de mult timp, până când ajunge la discernământul că este pierdut şi că nu mai există nicio vindecare pentru el în lume.

8. Atunci îi sunt trimise boli dureroase şi suferă pierderi de durată în proiectele sale financiare până când îşi pierde averea. Prietenii îl abandonează, căci fără bani nu mai este egalul lor; familia lui suferă de la atâtea lovituri: nenorociri, moarte, boli şi greutăţi, până când disperarea se instalează. Doamna cea amabilă, care într-o zi călătorea în trăsură, care îi hărţuia şi îi maltrata pe servitori şi îi făcea să-i sărute mâna din cauza avariţiei şi muncii neîncetate, acum trebuie să ia ea însăşi găleata şi să frece podelele, ca să-şi câştige pâinea prin muncă asiduă pentru ea şi familia ei. Bărbatul geme în pat; copiii mor de foame şi acum suferă de această boală şi apoi de cealaltă, pentru că au acumulat substanţe patogene în ei înşişi printr-o educaţie falsă şi un stil de viaţă nesănătos; pe scurt, unde odinioară era bogăţie, unde oamenii locuiau în saloane, unde mâncau delicatese şi era belşug în tot ceea ce face viaţa plăcută şi fericită, acum domneşte sărăcia, lipsa, mizeria şi foamea, iar acum nu mai au decât o locuinţă jalnică sub un acoperiş sau în pivniţă. Totul este pierdut! Doar adevărul gol se uită fără milă în faţa celor care se privesc în interiorul lor cu disperare.

9. Acolo unde înainte nu se vorbea niciodată despre Dumnezeu, unde numele „Dumnezeu" era considerat ca ceva nesemnificativ şi doar ca un factor de descurajare pentru slujitori, pentru a-i menţine suficient de buni încât să nu devină hoţi şi răzvrătiţi, acum El este adesea invocat, iar ei I se plâng adesea de nefericire şi Îi cer ajutorul în mare nevoie. Unde înainte rugăciunea era ridiculizată, acum se aude zicând: *„Copii, veniţi şi rugaţi-vă lui Dumnezeu să ne dea de lucru şi sănătate, ca să putem câştiga ceva şi să nu suferim de foame!"*. Aroganţa datorată bogăţiei s-a transformat în timiditate şi umilinţă, pentru că peste tot se poate merge înainte doar prin umilinţă (recunoscând): *„Dumnezeu nu ascultă dacă cineva nu se roagă şi nu cere cu smerenie! Şi aproapele nu-ţi va da de lucru sau pâine dacă nu ceri în smerenie şi nu munceşti din greu, şi nu tolerează nedreptatea din când în când "*. Viaţa a devenit amară şi acră şi nicio stea nu străluceşte în cea mai mare nenorocire.

10. Astfel, transformarea în bine a avut loc deja. – În loc de bogăţia, care a creat aroganţa şi trândăvia cu toate patimile şi depravările lor lipsite de virtute şi morală, viaţa s-a transformat acum în sărăcie, smerenie şi muncă asiduă, unde nu mai există nici timp, nici ocazie şi nici bani, pentru a se bucura de lume.

11. Acum, ca din întâmplare, fac ca această familie să întâlnească un prieten al umanităţii care le aduce adevărata învăţătură a Evangheliei Mele, explicând-o cu entuziasm. Membrii familiei, umiliţi de loviturile sorţii şi convinşi de Iubirea şi de milostivirea Mea prin rugăciunile lor ascultate, înţeleg repede ce trebuie să facă şi încep să citească cu sârguinţă cărţile Mele. Tată, mai ales, îşi dă seama cât de mult a greşit şi că numai din cauza acestui act contrare Poruncilor lui Dumnezeu întreaga nenorocire s-a abătut brusc asupra familiei. Acest lucru îl înmoaie şi îl face receptiv la adevăr şi începe o viaţă nouă, o viaţă opusă celei anterioare, devenind un penitent temător al lui Hristos; cu alte cuvinte, el începe să evite răul şi să facă binele, devenind el însuşi un lider religios în familia sa.

12. Astfel de convertiţi, cărora le redau sănătatea la momentul potrivit, îşi dobândesc apoi o ocupaţie potrivită, prin care vor avea totuşi suficient timp să se ocupe şi de mântuirea spirituală a familiei lor. Aşa se trăieşte într-o familie creştină pioasă.

13. În loc de bogăţie, a pus stăpânire o viaţă demnă; – în loc de mândrie, predomină smerenia; – în loc de ura dispreţuitoare faţă de oamenii obişnuiţi, aceştia îşi văd doar semenii şi se simt una cu ei, astfel, iubirea pentru aproapele este cultivată şi menţinută; – în loc de risipă şi lăcomie de plăceri, ordinea şi prudenţa se manifestă în toate. – Din moment ce toţi trebuie să slujească, este o regulă de autoconservare să îndure cu răbdare toanele şi cuvintele murdare ale altor oamenilor şi, … să tacă! – De fapt, ei înşişi au experimentat multă foame, mizerie şi sărăcie, ştiu cât de rău aduce faptul să devii sărac şi flămând şi, prin urmare, nu este nevoie să ştie nimic mai mult decât că iubirea milostivă faţă de aproapele este cea mai înaltă dintre poruncile lui Dumnezeu şi, de aceea împart de bunăvoie ceea ce au mai mult cu cei mai săraci decât ei; – în viaţa lor modestă îşi amintesc poruncile lui Dumnezeu şi propriile experienţe, iar menţinerea păcii între ei, în familie şi cu aproapele, este cerută de învăţăturile creştine. Aşa trăieşte şi progresează o astfel de familie, convertită prin experienţe amare de viaţă, convertită la viaţa spirituală.

14. Citirea sârguincioasă a învăţăturilor Mele, rugăciunea, trăirea şi acţionarea conform poruncilor Mele vor spiritualiza această familie; se vor îndrepta spre bine şi, dacă acest lucru va continua, vor experimenta tot mai multe dovezi ale bunăvoinţei Mele. Căderile şi ridicările frecvente din păcat le vor întări hotărârea, până când se va ajunge la punctul în care un păcat sau altul nu va mai fi niciodată comis, căci omul nu trebuie niciodată să-şi piardă curajul în propria sa putere şi abilitate, astfel încât să poată depăşi ceea ce şi-a propus să cucerească prin luptă. - Prin urmare, el nu trebuie nici să se îndoiască de mila Mea veşnică şi infinită, pentru că Eu îi iert în mod repetat păcatele pe care le-a săvârşit, dacă are intenţia fermă de-a le elimina din sine, adică de a nu le mai săvârşi. Fiecare nouă cădere în păcat necesită o penitenţă profundă şi plină de regret, precum şi rugăciune pentru iertare, împreună cu hotărârea fermă de a depune eforturi şi mai mari de a nu îl mai comite, ci dimpotrivă, de a-l evita pe cât posibil şi de a fugi de el. De fapt, numai o astfel de persoană (care procedează în acest fel) este iertată de Mine, dar nu păcătoşii iresponsabili şi recalcitranţi! Toată lumea trebuie să ţină minte bine asta!

15. Aşa progresează omul în familie sau individual, până când, puţin câte puţin şi-a îndepărtat toate viciile, pasiunile şi depravările senzuale.

16. Totuşi, nu trebuie să credem că acest lucru se poate realiza în câteva luni sau într-un an; acest lucru necesită ani de eforturi asidue şi hrănirea repetată a sufletului cu lectură bună, altfel, o astfel de familie va deveni din nou uitucă şi coruptă şi va cădea din nou în păcate şi în greşeli.

17. Dacă, însă, omul şi-a înăbuşit toate viciile şi pasiunile în sine, atunci bogăţia spirituală, harurile şi darurile Iubirii Mele vor creşte în el, va deveni mare în ochii Mei şi va fi bine acceptat de toţi, deoarece comportamentul său îi va demonstra bucurie şi sentimente bune, iar el însuşi va găsi pace interioară, satisfacţie şi plăcere în toate lucrurile, în timp ce spiritualul şi divinul vor fi obiect de discuţii şi meditaţie.

18. Astfel, unii au devenit fericiţi deja în această lume, bucurându-se de Iubirea şi bunăvoinţa Mea prin experienţe personale; dar cu atât mai mult au fost fericiţi acolo, unde este locul răsplătirii pentru truda şi necazurile pământeşti.

19. Vedeţi, v-am arătat viaţa unui om ca exemplu, ca sa puteţi vedea din viaţa naturală cum se desfăşoară înaintea voastră calea prin care îi călăuzesc pe oameni să-i salvez din mocirla păcatelor şi a iadului şi sa-i aduc la măreţia filiaţiei lui Dumnezeu.

20. Acum aveţi *„Cartea de Rugăciuni"* şi *„Teozofia Creştină"* ca şcoală ezoterică, Evanghelia şi alte cărţi care conţin pentru voi cele mai înalte învăţături ale vieţii creştine. Citiţi totul cu atenţie, cu mare atenţie şi, pe cât posibil, în mod repetat; adică, cărţile pe care vi le-am dat de la Mine, trebuie cu certitudine să le cumpăraţi, căci trebuie să credeţi că provin de la Mine şi, prin urmare, ele sunt uneltele cu care trebuie să lucraţi în viaţa voastră! Cum vreţi să practicaţi o meserie fără unelte? Şi cum vreţi lucra spiritual la construcţia Cerului vostru fără a folosi în continuu uneltele care vă învaţă cum trebuie să trăiţi şi să lucraţi?

21. Aceste instrumente conţin învăţăturile pentru înălţarea către spiritele cele mai înalte, dar trebuie să le citiţi mai des şi să le puneţi în practică; atunci viaţa din voi se va spiritualiza şi se va diviniza şi, în felul acesta, vă voi recunoaşte ca fiind copiii Mei, pentru care am pregătit Cerul şi am creat lumi precum acest pământ. Amin!

Capitolul 70
Dumnezeu este Tatăl şi Mama oamenilor

Graz, 14 aprilie 1902

1. Acest titlu are o mare semnificaţie, deoarece mărturiseşte că sunteţi copii ai unui Dumnezeu şi meniţi să deveniţi zei, dacă doriţi să urmaţi căile pe care vi le fac cunoscute prin Ordinea Mea în învăţătura divină a Iubirii.

2. Înţelesul cuvântului - Dumnezeu este Tatăl vostru - este greu de înţeles pentru conceptele voastre pământeşti, conţinând în sine infinitul şi este ridicat dincolo de toate fanteziile ale celei mai îndrăzneţe imaginaţii omeneşti.

3. Gândiţi-vă la Măreţia, Sfinţenia, Iubirea, Atotştiinţa şi Atotputernicia Mea infinită! Eu sunt tot ceea ce există în lumea materială şi spirituală. Sunt Creatorul, Regele, Suveranul, Conducătorul, Judecătorul şi Domnul, Dumnezeu şi Tată mai presus de toate lucrurile.

4. Nimeni nu poate calcula şi înţelege Măreţia şi infinitatea Mea; aţi putea umple lumea Pământului vostru cu numere, dacă aţi vrea să Mă reprezentaţi cu numere pe care raţiunea şi intelectul nu le pot înţelege, iar Eu vă spun că Pământul nu este suficient de mare pentru a le conţine, chiar dacă ar fi mici ca literele unei cărţi tipărite, pentru a exprima în numere măreţia Duhului Meu infinit!

5. Puteţi desigur să vă minunaţi de aceste afirmaţii impresionante, dar nu le veţi putea niciodată înţelege! Şi, vedeţi, acest Dumnezeu infinit este Tatăl vostru, într-adevăr, El este Tatăl şi Mama voastră, căci Eu îi reprezint părinţii voştri spirituali; iar dacă Eu nu aş fi părinţii voştri spirituali, atunci nu ar fi existat niciodată şi nici nu ar exista acum părinţi materiali pământeşti, căci trebuie mai întâi să-i creez şi să-i formez, pentru ca ei să devină părinţii voştri trupeşti. Totuşi, nu sunt, căci dacă Voinţa Mea nu ar lucra prin suflet, atunci carnea şi oasele nu s-ar putea forma niciodată din sânge. Aşadar, chiar şi acolo unde voi credeţi că sunteţi creatorii de carne, Eu Însuşi sunt, căci fără Mine întreaga natură ar fi imobilă şi moartă. Aceasta o puteţi vedea din faptul că nu puteţi extrage nimic din natură: dacă Eu vreau, atunci puteţi avea copii; daca Eu nu vreau, nu există! În mod similar puteţi determina sexul copiilor, din moment ce nu aveţi nici cunoştinţele, nici puterea de-a face asta; toate acestea depind de Mine.

6. Şi vedeţi, acest Dumnezeu preasfânt şi omnipotent este Tatăl vostru. El vă iubeşte şi are grijă de voi zi şi noapte şi vrea să vă scoată din iadul vostru, vrea să vă primească în Cerul Său şi să vă facă zei ai iubirii, înţelepciunii şi omnipotenţei, aşa cum este El Însuşi.

7. Puteţi, voi, copii, să înţelegeţi semnificaţia expresiei: *„Tatăl vostru este Dumnezeu, Creatorul atotputernic al Cerului şi al Pământului!”* Şi, din moment ce Eu sunt Tatăl vostru, Mă îngrijesc de voi aşa cum face un tată pământesc, pentru a le oferi copiilor Săi adulţi o moştenire, astfel încât să poată deveni independenţi şi, de aceea, Mă îngrijesc de voi, dar cu această diferenţă: de vreme ce Eu sunt Dumnezeu, atunci copiii Mei sunt zei, prin urmare, ei trebuie să primească lumi ca moştenire, da, lumi în dimensiuni mereu crescânde, despre a căror măreţie nu vă puteţi face nicio idee. Acolo ei vor crea şi vor domni ca zei şi regi şi acolo se vor bucura de o fericire de nedescris.

8. Dragi copii, trebuie să folosiţi motivul care v-a fost dat şi, în loc să acţionaţi împotriva legilor Mele ale Iubirii, trebuie să depuneţi toate eforturile pentru a împlini Voia Mea, astfel încât să vă pot face fericiţi şi să vă alăturaţi companiei copiilor Mei binecuvântaţi. Amin!

Capitolul 71
Valoarea imensă a sufletului uman

Graz, 2 decembrie 1899

1. Iubirea trebuie să fie motivul tratamentului reciproc al oamenilor, aşa că este extrem de regretabil că există oameni care îşi blestemă şi îşi condamnă aproapele dacă acesta nu acţionează conform opiniilor lor şi nu îşi exprimă gândurile, aşa cum, din păcate, se întâmplă cu învăţătorii de rânduieli omeneşti.

2. Omul este un copil al Iubirii Mele şi Duhul Meu divin trăieşte în el. Prin urmare, dacă îi blestemaţi şi îi condamnaţi pe oameni la iad, să ardă în flăcările veşnice, atunci Mă blestemaţi şi Mă condamnaţi pe Mine, Dumnezeul şi Tatăl vostru.

3. Nimeni nu poate înţelege Iubirea pe care o am pentru copiii Mei, întrucât este divină, iar aceasta înseamnă ceva foarte înalt, care este deasupra tuturor conceptelor umane.

4. Aş prefera să dizolv zece lumi în atomi decât să las un singur suflet uman să meargă în ruină. Din aceasta puteţi înţelege cât de mare este Iubirea Mea pentru fiecare dintre copiii Mei. Prin urmare, omul trebuie să depună cel mai mare efort pentru a fi la înălţimea acestei Iubiri divine a Mea, pentru că vreau să-l fac extrem de fericit, vreau să-l am lângă Mine şi să domnească cu Mine peste lumile pe care le stabilesc pentru el – acestea fiind moştenirea lui.

5. Iubiţi Iubirea, copii Mei, căci Ea trăieşte, gândeşte şi lucrează doar pentru voi şi doreşte să trăiască şi să iubească împreună cu voi în veşnicie. Amin!

Capitolul 72
Aderă la Adevărul divin, aşa cum a făcut Isus

Graz, 27 mai 1903

1. Pentru teozofi, Iubirea şi Înţelepciunea divină sunt unite cu acel adevăr despre care am vorbit înaintea lui Pilat, iar acest adevăr include în sine acea putere care singură realizează unirea spirituală a oamenilor cu Dumnezeu şi cu natura. Acest adevăr produce în voi un spirit de iubire, de smerenie, toleranţă reciprocă şi, prin urmare, de concordie şi armonie, în ciuda numeroaselor imperfecţiuni ale virtuţilor, opiniilor şi educaţiei voastre, aşa cum chiar concepţiile voastre despre credinţă lipsesc încă ici şi colo.

2. Numai în sfera Adevărului divin există calea către înnobilarea, spiritualizarea şi îndumnezeirea umanităţii, căci Adevărul este cea mai mare poruncă din lege, pe care am definit-o înaintea lui Pilat astfel: *„Adevărul este Iubirea unită cu Înţelepciunea, iar acesta se revelează în cea mai sinceră iubire faţă de Dumnezeu şi în faptele dezinteresate de iubire faţă de aproapele”* (Ioan 18, 38). Eu, Isus, am împlinit această poruncă a Adevărului prin învăţătura Mea

divină a Iubirii şi prin acţiunile Mele în iubire faţă de aproapele Meu. Aceleaşi sarcini şi îndatoriri sunt prescrise şi în învăţătura Înţelepciunii lui Dumnezeu, adică în Teozofie, ca o reflectare a Numelui Isus, care, conform Sufletului, Eu sunt Înţelepciunea divină, în timp ce conform Spiritului Îl reprezint pe Dumnezeu Tatăl, adică Iubirea în Dumnezeu. Aşadar, conţinutul învăţăturii Teosofiei nu este altceva decât împlinirea învăţăturii lui Dumnezeu pe care o găsiţi în Sfintele Scripturi, aşa cum a fost prescrisă de Isus Iahve Savaot.

Capitolul 73

Cele cinci semne ale prezenţei lui Dumnezeu

(Schumi spune): *Într-un moment de rugăciune, L-am rugat pe Domnul să-mi dea un semn vizibil al prezenţei Sale, iar El mi-a răspuns cu următoarele, care apoi, la o comparaţie, s-au dovedit a fi identice cu cuvintele date lui Lorber în anul 1863 şi relatate în Marea Evanghelie a lui Ioan în volumul IX la capitolul 43.*

1. Anul 32, 15 octombrie. Un grec Mi s-a rugat pentru un semn şi a spus: „*Doamne, Doamne, Dumnezeu şi Stăpân din veşnicie în Duhul Tău! Este adevărat că ne părăseşti acum în personalitatea Ta vizibilă, dar noi Te rugăm să rămâi la noi cu Duhul Tău divin suprem şi să ne dai din când în când câte un semn care să ne asigure că Îţi aminteşti de noi şi, prin urmare, că în Duh eşti şi Tu cu noi*»

2. Eu am spus: „***Da, aşa va fi până la sfârşitul timpurilor acestei lumi vizibile!*** *Totuşi, trebuie să aveţi întotdeauna nu doar un semn, ci mai multe, pentru a demonstra că Eu, în duh, sunt prezent cu voi, printre voi şi în voi! Cu toate acestea, semnele sigure şi niciodată înşelătoare vor fi întotdeauna şi veşnic următoarele*:

3. ***Primul semn este***, *să Mă iubiţi mai mult decât orice pe lume!* Căci, oricine iubeşte ceva pe lume mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; dar oricine Mă iubeşte cu adevărat mai presus de toate lucrurile, cu aceeaşi iubire este în Mine şi Eu sunt în el.

4. ***Al doilea semn*** al prezenţei Mele printre voi, să fie şi acesta: *ca de dragul Meu, să vă iubiţi aproapele şi pe cei din jurul vostru la fel de mult ca pe voi înşivă!* Căci cum poate cineva care nu-şi iubeşte aproapele, pe care-l vede, să-L iubească pe Dumnezeu în Mine, pe care nu-L vede? Dacă voi acum Mă vedeţi şi Mă auziţi, totuşi mai târziu nu Mă veţi mai vedea în această lume, iar când nu Mă veţi mai vedea, va rămâne iubirea voastră aşa cum este acum, când Mă vedeţi? Da, iubirea va rămâne cu siguranţă cu voi, dar faceţi în aşa fel ca să rămână la fel şi cu urmaşii voştri, căci dacă cineva Mă va iubi cu adevărat în inima sa mai presus de toate, trăind şi acţionând conform Voinţei Mele revelate lui, Eu Însuşi voi veni la el personal în spirit şi Mă voi revela lui ca fiind pe deplin prezent.

5. Un ***al treilea semn*** al prezenţei Mele cu voi, în voi şi printre voi, va fi şi acesta: *că orice veţi cere cu seriozitate de la Tatăl în Mine, rugându-L în Numele Meu, vi se va da întotdeauna*. Dar este de la sine înţeles că nu trebuie să-Mi cereţi lucruri prosteşti şi zadarnice ale acestei lumi; căci, dacă aţi face aşa, aţi arăta clar că iubiţi astfel de lucruri mai mult decât pe Mine, iar acest lucru, în realitate, nu ar fi un semn al prezenţei Mele cu voi, în voi şi printre voi.

6. Un ***al patrulea semn*** al prezenţei Mele puternice cu voi, în voi şi printre voi, va fi şi acesta: *că dacă din adevărată iubire pentru aproapele vostru, vă puneţi mâinile în Numele Meu peste oamenii bolnavi fizic, ei vor trebui să se însănătoşească, dacă însănătoşirea va fi de folos pentru mântuirea sufletelor lor*.

7. Şi aici, însă, este de la sine înţeles că spuneţi întotdeauna în inima voastră: „*Doamne, nu voia mea, ci numai Voia Ta să se facă!*” Căci nu puteţi şti dacă şi când bunăstarea trupului va fi de folos pentru mântuirea acelui suflet, iar o viaţă veşnică pe acest pământ în trup nu este atribuită niciunui om. Prin urmare, nici măcar punerea mâinilor nu poate aduce întotdeauna şi fiecărei persoane eliberarea de bolile sale trupeşti, dar nu veţi păcătui dacă arătaţi iubire fiecărei persoane bolnave în modul pe care l-am indicat; Eu voi fi Ajutorul atunci când va fi de folos pentru mântuirea sufletului acelei persoane, fapt care numai Eu îl pot şti.

8. Dacă aţi auzit dintr-un loc îndepărtat că acolo unul sau altul dintre prietenii voştri zace bolnav, atunci rugaţi-vă pentru el şi pune-ţi mâinile peste el spiritual (spre cerul unde se află el), iar el ar trebui să se însănătoşească!

9. Totuşi, rugăciunea care va trebui rostită doar în inimă constă în următoarele cuvinte: ***„Fie ca Isus , Domnul, să te ajute! Fie ca El să te întărească, să te vindece cu Harul, cu Iubirea şi cu Milostivirea Sa!”.*** Dacă voi, plini de credinţă şi încredere în Mine, veţi rosti aceasta pentru un prieten sau prietenă bolnavă, oricât de departe ar fi, ţinându-vă mâinile spiritual deasupra lui, el se va simţi mai bine în acel moment, dacă acest lucru este de folos pentru mântuirea sufletului său.

10. Un alt al ***cincilea semn*** al prezenţei Mele cu voi, în voi şi printre voi va fi şi acesta: *că dacă veţi face întotdeauna Voia Mea, veţi realiza renaşterea duhului în voi.* Acesta va fi un adevărat botez al vieţii, căci în el veţi fi umpluţi de Duhul Meu şi astfel veţi fi introduşi în toată înţelepciunea.

11. Fiecare dintre voi să tânjească după acest al cincilea semn mai presus de orice! Căci în cel care se va împlini acest semn, va avea deja viaţa veşnică în această lume şi va putea face şi împlini ceea ce fac şi împlinesc Eu; căci, atunci el va fi una cu Mine.

12. Acum v-am arătat semnele prezenţei Mele; acţionaţi în consecinţă, astfel încât să simţiţi curând, în cel mai adevărat mod, Duhul Meu cu voi, în voi şi printre voi!».

Capitolul 74
Sfaturi pentru renaştere prin depăşirea ispitelor

Graz, 3 noiembrie 1898

1. Dragi copii, v-am dat multe sfaturi care vă vor permite să atingeţi renaşterea şi, totuşi, există şi alte învăţături importante pe care vi le pot prezenta pentru o analiză mai bună şi mai profundă, atât de mult încât acestea se vor fi decisive în depăşirea nepăsării voastre nechibzuite în viată. Aşadar, vin la voi cu o primă clarificare asupra ispitelor care năvălesc continuu asupra voastră.

2. Ispitele din viaţă sunt tot atâtea sarcini spirituale care se termină fie cu victorie, fie cu înfrângere. Între acestea două se află voinţa sinceră şi decisivă de a lupta şi de a câştiga, cu ajutorul Meu; sau resentimentul, cu nerăbdarea, mormăielile şi furia care le însoţesc. Lupta serioasa şi energică împotriva ispitelor, fie ele spirituale sau materiale, duce la victorie şi, prin urmare, la progres spiritual; resentimentul, durerea, nerăbdarea şi lamentarea, bombăneala şi furia duc la înfrângere şi, prin urmare, la regres. Din aceasta puteţi evalua starea voastră de viaţa şi dacă mergeţi înainte sau înapoi din punct de vedere spiritual.

3. Dragi copii, întreaga voastră viaţă este o luptă şi depinde de voi dacă vreţi să vă apropiaţi de Mine sau să mergeţi în jos şi să vă îndepărtaţi de Mine. Eu, ca Tatăl vostru grijuliu, sincer, iubitor şi milostiv, vă sfătuiesc să acceptaţi orice ispită cu calm, răbdare şi smerenie, întorcându-vă către Mine şi rugându-Mă pentru putere şi perseverenţă în luptă şi să nu vă lăsaţi învinşi nici măcar o pentru clipă de slăbiciunea voinţei (nerăbdarea) sau de lene în astfel de încercări spirituale! Lupta vieţii este serioasă şi nimeni nu vine în Cer decât dacă îl smulge la sine cu violenţă.

4. Aşadar, mai întâi gândiţi-vă la motivul ispitei şi reflectaţi: *„Este o piatră de încercare pentru viaţă şi progres spiritual!”.* Şi apoi gândiţi-vă cum puteţi îndura această încercare cu calm, răbdare, smerenie şi iubire pentru Mine; şi dacă ea vine de la aproapele vostru, care este un frate (sau o soră) care încă trăieşte în întuneric şi nu vreţi să vă mâniaţi pe el pentru că nu vreţi să-l răsplătiţi cu o sete de răzbunare, ci vă hotărâţi cu iubire să veniţi la Mine cu o rugăciune smerită, pentru a vă da putere, atunci puteţi îndura ispita sau încercarea, fie că vine de la Mine sau de la aproapele vostru, cu răbdare şi cu supunere smerită faţă de Voinţa Mea.

5. Nu vă plângeţi şi nu vă lamentaţi nerăbdători din cauza suferinţelor voastre ca încercări, ci reflectaţi: *„Vai, ce este această suferinţă, în comparaţie de suferinţa dragului meu Tată Isus , Care, din iubire pentru mine, a luat pe sfinţii Săi umerii, ceea ce eu însumi ar fi trebuit să sufăr şi să îndur,*

pentru a da satisfacţie Dreptăţii Divine pentru aroganţa şi neascultarea mea de odinioară sub Lucifer împotriva Dumnezeului şi Creatorului Meu, Tatăl Isus? Dar, din moment ce am comis şi încă comit aceleaşi păcate de aroganţă, atunci este drept să sufăr şi să gust puţin din ceea ce a îndurat dragul meu Tată când a trebuit să îndure în trup cumplitele suferinţe, dureri şi batjocură pentru mine, spiritul nerecunoscător, mândru şi decăzut".

6. Aşadar, gândeşte-te la Fiul Meu atunci când te bântuie ispitele şi gândeşte-te mereu: *„Acum este momentul şi ocazia să lupt şi vreau să lupt şi să câştig cu ajutorul dragului meu Tată Isus, care îmi poate da putere, voinţă deplină şi perseverenţă"* . – Atunci te voi privi cu iubire, fiul Meu, din înălţimea Harului Meu şi te voi binecuvânta, astfel încât, atunci când va veni vremea răsplătirii, să ţi-o pot da cu ambele mâini. Aşadar, dragi copii, luaţi în serios această învăţătură a Mea şi puneţi-o la inimă în momentele de ispită, pentru ca ea să vă fie benefică pentru binecuvântarea şi progresul vostru spiritual, reflectând că totul se întâmplă doar pentru binele vostru şi trebuie să-Mi mulţumiţi că v-am permis să avansaţi spiritual. Amin!

Capitolul 75

Subordonează-ţi întotdeauna voinţa Voinţei Divine

Graz, 23 septembrie 1900

1. Înţelepciunea intelectului lumesc îi împinge pe oameni să-şi folosească înţelepciunea intelectuală ca mijloc de luptă împotriva înclinaţiilor Înţelepciunii lui Dumnezeu, să le combată pe acestea din urmă şi să creadă că sunt mai sensibili.

2. Însă că Înţelepciunea divină şi Ordinea stabilită de ea nu pot fi dirijate conform înţelepciunii crepusculare [145]* (*Crepuscul: de la amurg, acea luminozitate limitată, foarte slabă, înainte de răsăritul soarelui.) a unui om, o spune întreaga Creaţie, care a adus în mod vizibil în existenţă ceea ce a considerat a fi bun, util şi corespunzător scopului. Înţelepciunea umană vede şi înţelege că întreaga Creaţia este acolo în perfecţiunea ei, dar ea însăşi nu poate nici să creeze ceva nou, nici să imite ceea ce există; prin urmare, un om raţional, dacă doreşte cu adevărat să fie înţelept, este obligat să recunoască, din această dovadă incontestabilă, că Înţelepciunea şi Omnipotenţa divină se află în vârful întregii înţelepciuni lumeşti.

3. Să luăm un exemplu din viaţa de zi cu zi pentru a înţelege că omul trebuie să-şi amâne voinţa şi înţelepciunea în favoarea Voinţei şi Înţelepciunii divine şi să considere şi să accepte ca fiind bun doar ceea ce vrea Dumnezeu:

4. Un copil, conform voinţei şi intelectului său, nu are în minte decât acest lucru: să alerge prin pădure, să se cţere în copaci şi să prindă veveriţe sau păsări tinere din cuiburi, ca bucurie, plăcere şi înţelepciune intelectuală,... ceea ce pentru el este cel mai bun lucrul; în schimb, la şcoală învăţătorul nu cere nimic mai mult decât să urmeze lecţia plictisitoare şi neplăcută, să stea nemişcat şi să înveţe, suprimându-şi astfel toată înţelepciunea intelectuală şi să facă ceea ce îi cere învăţătorul. Şi vedeţi, copilul cu cât îl urmează mai mult pe învăţător, cu atât devine mai inteligent, mai strălucit şi mai sensibil. Şi aşa cum este cazul aici cu şcolarii tineri, la fel este şi supunerea propriei voinţe şi înţelepciuni intelectuale faţă de Voinţa şi Înţelepciunea lui Dumnezeu.

5. Adică, nu trebuie oare ca voinţa proprie să fie transferată în fiecare învăţătură, în fiecare antrenament, în voinţa unei persoane străine care este maestrul unei ştiinţe? Da, trebuie să vă transferaţi complet voinţa aşa cum doreşte această persoană străină, altfel nimic nu ar ieşi vreodată din învăţătură. Dar dacă elevul şi-a conectat complet propria voinţă cu voinţa profesorului său, ceea ce înseamnă că elevul a devenit atent şi nu se gândeşte la nimic altceva decât să procedeze exact conform ordinelor profesorului sau maestrului, atunci toate gândurile sale sunt în favoarea instruirii impuse şi se transferă în arta înaltă a ştiinţei profesorului. Vedeţi, un astfel de elev, care acum nu are nimic altceva în minte decât să trăiască conform voinţei profesorului său, va deveni în curând el însuşi un maestru al artei şi vieţii maestrului său.

6. Totuşi, întrucât Dumnezeu este Maestrul tuturor maeştrilor, Înţelepciunea oricărei

înţelepciuni, este evident că veţi deveni înţelepţi numai atunci când veţi acţiona conform Voinţei care izvorăşte din Înţelepciunea lui Dumnezeu, şi nu conform înţelepciunii voastre intelectuale, care înaintea Înţelepciunii lui Dumnezeu este atât de întunecată încât am numit-o nebunie (1 Corinteni 1, 19).

7. Omul este un vas perfect de primire a Voinţei divine şi numai acceptând această Voinţă devine un stăpân cu adevărat puternic asupra tuturor celorlalte creaturi ale lumii, aşa cum poate deveni asupra lumii însăşi. Omul poate intra pe deplin în posesia Voinţei divine prin împlinirea ei, prin urmare, trebuie mai întâi să o fi acceptat pe deplin în sine. Totuşi, nimeni nu poate accepta Voinţa divină în sine până când nu renunţă la propria sa voinţă aparentă. Dar cum face omul să renunţe la propria sa voinţă?

8. Omul renunţă la propria voinţă atunci când o foloseşte în scopul pentru care i-a fost prezentată de Creator. — Dar care este scopul? – Ei bine, ea decretează: *„Omul trebuie să vrea să împlinească Voia lui Dumnezeu cu propria sa voinţă şi trebuie să vrea să o recunoască în acest scop!”.* Pe oricine ia acest lucru foarte în serios, Dumnezeu Îl va face curând recunoscută Voia Sa în măsura potrivită; dar în măsura în care cineva recunoaşte apoi Voinţa lui Dumnezeu şi acţionează în consecinţă conform propriei sale voinţe, în măsura în care a recunoscut Voinţa lui Dumnezeu, atunci el îşi uneşte voinţa sa proprie cu Voinţa divină şi abia atunci se realizează o adevărată legătură, **care este adevărata religie dintre Dumnezeu şi om.**

9. Prin urmare, în starea de fapt a religiei, cu cât omul se străduieşte mai mult să recunoască Voinţa divină şi acţionează în consecinţă, cu atât se uneşte mai mult cu puterea acestei Voinţe; iar dacă cineva şi-a însuşit această Voinţă până la punctul de-a nu mai avea nicio voinţă proprie, decât aceea de a împlini Voinţa divină, atunci fiecare voinţă din el a devenit deja pur divină, astfel încât omul nu doar că s-a conectat la Dumnezeu, ci s-a şi unit cu El; – **şi acesta este scopul religiei, ca omul să se unească cu Dumnezeu, adică să nu aibă altă voinţă decât aceea de a se îndrepta prompt, consecvent şi exclusiv spre divin.**

10. Cine are ca motiv pentru toate acţiunile sale doar Voinţa Divină, acţionează cu uşurinţă şi într-un mod extrem de eficient, întrucât omnipotenţa Voinţei divine se confirmă pretutindeni şi în fiecare, atunci când această Voinţă se prezintă ca pură motivaţie într-o acţiune sau alta.

11. *Cine îşi iubeşte fraţii şi surorile, trăieşte deja în inimile lor şi ei trăiesc în el!* Însă, cine Îl iubeşte pe Dumnezeu, trăieşte în Dumnezeu şi Dumnezeu în el! – Totuşi, nimeni nu-L poate iubi pe Dumnezeu în afara propriei sale iubiri, pentru că *Dumnezeu este plinătatea Vieţii*. Însă, dacă cineva şi-a primit fraţii şi surorile în sine într-un mod viu prin iubirea sa, şi-a extins propria sferă de viaţă, astfel încât să poată apoi absorbi apoi plinătatea Vieţii divine în el, ... căci propria sa viaţă, prin propria sa iubire, este prea neputincioasă pentru a susţine plinătatea Vieţii divine; în schimb, o viaţă unită cu fraţii şi surorile într-o inimă umană prin iubire, poate fi întărită, astfel încât să poată apoi primi în sine plinătatea Vieţii divine. – De aceea, *Iubiţi-vă fraţii şi surorile, ca să-L puteţi iubi pe Dumnezeu, căci fără iubirea fraţilor şi a surorilor, nimeni nu-L poate iubi pe Dumnezeu.*

Capitolul 76
„Fii mulţumit în toate!”

Graz, 18 mai 1903

1. Oamenii îşi doresc orice este posibil. Unul şi-ar dori să aibă bani pe care să-i gestioneze după dorinţele sale, celălalt şi-ar dori să strălucească peste tot şi să fie foarte stimat; un al treilea şi-ar dori să domine pe toată lumea şi să-i trateze oameni ca şi cum ar fi slujitorii lui, astfel fiecare are dorinţe şi aspiraţii diferite, care rareori se îndeplinesc cuiva.

2. Dacă vrei să fii fericit şi mulţumit, atunci imaginează-ţi oamenii cu o filozofie prozaică [146]* (*Prozaic: cineva ale căror interese se limitează exclusiv la viaţa de zi cu zi.) în care unul îşi doreşte lumina soarelui, iar celălalt o burniţă. Eu sunt mulţumit în ambele cazuri şi le spun amândurora: *„Pentru Mine este la fel!”*

3. Aşadar, fii mereu mulţumit şi în acord cu Tatăl tău Ceresc în tot ceea ce face El pentru binele copiilor Săi, căci numai El ştie cum trebuie să fie, astfel încât lucrul corect să li se întâmple tuturor, chiar dacă nu îl înţeleg cu intelectul lor limitat.

4. Aşa cum lumina soarelui şi ploaia nu pot exista în acelaşi timp, deoarece ar fi un miracol şi ar fi chiar dăunătoare pentru dezvoltarea şi sănătatea oamenilor, tot aşa nu se poate întâmpla tuturor oamenilor conform dorinţelor lor personale şi, prin urmare, adesea oamenii nevinovaţi trebuie să sufere din cauza celor vinovaţi, în timp ce „excepţiile" manifestate pe care cineva ar dori imediat să le vadă ca „miracole" nu se pot întâmpla, deoarece acestea ar aparţine obligaţiei de credinţă căreia i se adresează, iar oamenii nu ar avea libertatea de decizie dacă sunt buni sau răi şi, prin urmare, nu ar deveni mai buni decât animalele, care stau sub judecata Mea divină a lui „trebuie" şi pot şi trebuie să facă doar ceea ce le permit Eu.

5. Oamenii sunt liberi de această judecată a lui „trebuie", pentru că Eu, libertatea nelimitată, locuiesc în ei şi Eu însumi le respect libertatea, astfel încât să se poată ridica la ceea ce doresc să fie: fie copiii Mei, fie copiii polului Meu opus.

6. Dacă vrei să ai un Cer pământesc în tine şi în jurul tău, atunci fii fără pretenţii, mulţumit în toate, trăind în pace cu toţi oamenii, fii răbdător şi împăciuitor cu duşmanii tăi, nemăniat pe nimeni, nereproşând nimănui slăbiciunile sale, dorind doar binele pentru toţi, binecuvântându-i şi rugându-te pentru ei, niciodată cerând privilegii înaintea altora, ci mulţumindu-te cu situaţia dată, de dragul Meu şi căutând satisfacţie numai în Mine, care constă în aceasta: *ca tu, de dragul Meu, să ai mereu gândurile îndreptate spre Mine şi să vezi totul ca pe o autorizare de la Mine, fie că este bună sau rea.*

7. Dacă este bună, atunci te vei bucura, dacă este rea, este pentru testarea şi purificarea ta, prin urmare, tot pentru îmbunătăţirea ta, ca să poţi progresa spiritual. Dacă priveşti totul în acest fel şi vei practica acest lucru cu aproapele vostru, întotdeauna cu iubire şi armonie, atunci vei crea satisfacţie, iar acest lucru îi va face pe oamenii de pretutindeni fericiţi, pentru că ei, văzând îndrumarea şi aprobarea Mea pretutindeni şi simţindu-se uniţi cu Mine, nu vor mai dori nimic altceva, decât ceea ce permit Eu să ajungă la ei, pentru a-i purifica spiritual, a-i înnobila şi a-i spiritualiza, astfel încât într-o zi să fie primiţi ca desăvârşiţi în sfânta Mea casă a Iubirii şi să fie foarte fericiţi.

Capitolul 77
Concentrează-ţi toate gândurile în Dumnezeu

Graz, 13 iulie 1901

1. Dragii Mei copii, cea mai înaltă perfecţiune a omului pe Pământ este atunci când ajunge la renaşterea spiritului, de aceea el trebuie să depună toate eforturile pentru a o atinge.

2. În explicaţiile următoarele veţi percepe cea mai înaltă lumină care vă este dată pentru înnobilarea şi spiritualizarea provenită din Iubirea Mea:

- I) Cu fiecare gând concentrat în Dumnezeu, se deschide o lume plină de minuni de o măreţie deosebită. Gândurile poartă lumi în ele însele, prin urmare, o nouă lume se poate cuceri cu fiecare gând. Din acest motiv, trebuie să vă întoarceţi toate gândurile de la lume către Dumnezeu şi să aduceţi tot ce este lumesc şi neatins de păcat în legătură cu Dumnezeu, cultivând gânduri care au legătură ce aceste lucruri înalt spirituale, aşa cum inventatorii şi exploratorii care îşi cufundă gândurile profund în obiectul iubirii lor, pe care caută să-l cunoască şi, procedând astfel, doresc să realizeze invenţia sau descoperirea.

- II) Cel care urmăreşte un singur gând şi ţine departe de sine orice gând secundar, va găsi întotdeauna ceva nou care i se deschide în legătură cu gândul principal şi îl va perfecţiona; de aceea, trebuie să se ţină strâns de acest unic gând, mişcându-se şi angajându-se doar în el.

- III) Dacă cineva îşi concentrează gândurile asupra Mea în acest fel, atunci Eu devin invenţia pe care cineva şi-o doreşte şi, din moment ce orice invenţie superioară necesită întreaga concentrare a simţurilor şi a gândurilor, atunci este evident că invenţia supremă necesită şi cel

mai mare efort pentru a atinge scopul pe care şi l-a stabilit.

- IV) Vei putea să Mă conectezi cu tot ceea ce nu conţine nici păcat, nici gânduri rele în sine, căci trebuie să ţii minte întotdeauna că Eu, deşi sunt Creatorul a toate, sunt totuşi foarte Sfânt şi înălţat deasupra tuturor lucrurilor materiale şi, prin urmare, aceasta înseamnă să ai respect şi frică înaintea Mea, acolo unde păcatul şi gândurile rele ar dori să Mă pună în relaţie cu materia.

- V) Fiecare îşi poate concentra gândurile atunci când înţelege ceva cu iubire şi, astfel şi Eu devin obiectul care trebuie înţeles de oricine se pregăteşte de renaşterea spiritului cu toată iubirea şi gândurile concentrate, dacă vrea să-şi atingă scopul.

- VI) Îţi poţi îndrepta gândurile către regnul mineral, vegetal sau animal, dar trebuie să Mă pui întotdeauna în relaţie cu totul, inclusiv cu oamenii. De fapt, nu există nici un loc unde să nu fiu şi Eu prezent, nicăieri unde să nu fiu Creatorul şi Conducătorul obiectului sau al fiinţei şi nicăieri unde să nu fiu *linia* de legătură dintre unul şi celălalt. Dar pentru că acest lucru este aşa, nu trebuie decât să reflectezi asupra a ceea ce este obiectul sau fiinţa, de unde provine, pentru ce scop există, ce folos aduce omului sau lumii sau ce sarcină trebuie să îndeplinească în lume, iar aici vei avea suficient material pentru reflecţie. Toate aceste gânduri trebuie să fie conectate cu Mine şi trebuie să fie examinate în profunzime, deoarece Eu Însumi creez toate acestea, le călăuzesc, sunt proprietatea Mea şi sunt luate de la Mine; prin urmare, Eu Însumi sunt în fiecare subiect şi în fiecare fiinţă ca Cel care creează totul, care călăuzeşte şi există în cutare sau cutare formă.

- VII) Dacă ştii acum toate acestea, atunci ştii ce trebuie să faci pentru a împlini Voinţa Mea, căci dacă ştii că Eu locuiesc în fiecare lucru şi în fiecare fiinţă vie, ca Maestrul care a creat obiectul sau fiinţa, atunci ştii şi cum trebuie să te porţi cu obiectul sau fiinţa, pentru a nu-Mi stârni dezgustul.

- VIII) Prin urmare, protejează fiecare obiect şi fiecare fiinţă ca şi cum tu însuţi ai fi creatorul lor, întrucât, de fapt, spiritul tău este într-adevăr creatorul, dar raţiunea şi intelectul tău nu ştiu nimic despre ele atâta timp cât încă gândesc material. Niciun suflet omenesc nu poate înţelege acest lucru până când nu este complet, pur şi transparent. – Raţiunea materială trebuie însă să accepte acest lucru în sine prin învăţătură, deoarece ea nu este capabilă de o înţelegere spirituală. Dar dacă sufletul şi creierul material sunt ambele suficient de mature pentru a înţelege, atunci există o armonie reciprocă complementară între spiritual şi cerebral, adică intelectul material şi, prin urmare şi cu raţiunea, iar această înţelegere spirituală, în adevăratul sens al cuvântului, înseamnă apoi, omul armonios.

3. În plus de asta, compară şi foloseşte ceea ce se spune în *„Cartea de rugăciuni”* despre îndrumarea pentru renaşterea spiritului.

4. Dacă îţi vei concentra gândurile asupra Mea şi în Mine în modul descris mai sus, atunci înţelepciunea şi gândurile materiale, cum ar fi cele carnale, vor muri puţin câte puţin în tine, şi cu cât te vei cufunda mai mult în Mine, cu atât gândurile polului opus te vor abandona şi, în cele din urmă, vor dispărea complet, şi în acest fel vei deveni matur pentru renaştere.

5. ***Aceasta este cheia principală a renaşterii.*** Dincolo de aceasta, există tot felul de chei secundare care completează cheia principală, cum ar fi diferitele lecţii evidenţiate.

Capitolul 78
Biciul motivat al lui Dumnezeu

Zurich, 9 martie 1905

1. Dragii Mei copii, într-o zi, în învăţăturile Mele, am spus: *„Eu nu pedepsesc pe nimeni, ci omul se pedepseşte pe sine prin faptul că nu respectă şi nu împlineşte poruncile Mele ”*. Altă dată s-a vorbit despre biciul Meu şi despre pedepsele pe care le trimit oamenilor. Dar care este adevărul?

2. Vedeţi, copiii Mei, ambele sunt adevărate aici, căci copiii răi, răsfăţaţi şi depravaţi trebuie pedepsiţi, altfel sunt ruinaţi pentru Mine.

3. Deci, există doar o neînţelegere între termenii „pedeapsă” şi „corecţie”. Oamenii de pe pământ îi pedepsesc pe răufăcători conform articolelor legii, cu închisori şi pedepse fizice. Dar în

cele din urmă, făcând acest lucru, nu rezultă nimic bun din asta, ci prizonierul sau persoana pedepsită devine doar mai nesăbuit, mai rău, mai viclean, mai prudent şi adesea chiar răzbunător faţă de cei care l-au pedepsit.

4. La Mine, însă, nu există pedepse conform articolelor legii, ci autorizări bine gândite ale condiţiilor, prin care omul este îmbunătăţit şi nu pedepsit la modul pământesc. Acest lucru se vede foarte clar în învăţătura despre *reîncarnare*.

5. Dar există şi fărădelegi extraordinare împotriva Mea, Dumnezeul cel preasfânt, inabordabil pentru păcătoşii grav, precum şi împotriva mântuirii propriului suflet, prin care omul se dezbracă de tot ce este omenesc şi devine animalic, infernal şi diabolic, şi cu cât este lăsat mai mult timp în această stare, cu atât devine mai rău, mai neruşinat şi, prin urmare, mai satanic, astfel încât devine o fiinţă complet inutilă pentru scopurile sacre ale copiilor Mei.

6. Uneori astfel de subiecţi infernali trebuie să părăsească brusc scena activităţii lor, pentru a nu deveni şi mai răi, sau pentru a nu-i duce şi pe alţii la cădere. Puteţi vedea aceste cazuri din *Sfintele Scripturi,* care sunt enumerate în cartea „Iubire" volumul 1, pag. 60 [147]* (*Cartea "Iubire": probabil o altă carte dintre primele ale lui Schumi, în mai multe volume, care conţine explicaţii despre Sfintele Scripturi, dar care s-a pierdut după ce vicisitudinile vieţii sale, care s-a încheiat tragic.).

7. Se pune întrebarea: sunt Eu un judecător pedepsitor sau nu, din moment ce prizonierii îşi primesc salariile? – Voi spuneţi: *„Un tată care nu îşi pedepseşte copiii atunci când merită pedeapsa nu este tată, ci mai degrabă un educator bun de nimic care, în loc să-şi crească copiii ca oameni buni, îi cresc doar ca oameni răi"* . Din acest motiv, trebuie să pedepsesc şi Eu, dar nu în sensul fals pământesc, ci în sensul divin. Eu îi cresc şi îi îmbunătăţesc pe copiii Mei decăzuţi, deşi prin mijloace diferite, adesea foarte amare şi dureroase; în timp ce oamenii, în special judecătorii articolelor de lege, îi pedepsesc, dar nu îi îmbunătăţesc şi, de cele mai multe ori, doar îi înrăutăţesc.

8. Mânia Mea este un *„zel al Iubirii"* ; – urgia Mea este un *„zel pentru adevăr"* ; – pedepsele Mele sunt *„pedepse ale iubirii, pentru ca oamenii să nu piară",* iar acestea sunt conduitele Mele iubitoare pentru discernământul copiilor care merg pe căi greşite, pentru ca aceştia să nu devină din ce în ce mai răi, mai întunecaţi şi mai diabolici în viciile lor. Aşadar, veţi înţelege pedepsele Mele şi biciul Meu şi atunci veţi recunoaşte diferenţa dintre pedeapsa lui Dumnezeu şi pedeapsa omului şi veţi înţelege maxima Mea *„Eu nu pedepsesc pe nimeni"* , deşi vedeţi zilnic pedepse şi prizonieri ai Iubirii Mele, pe care Eu îi călăuzesc şi îi îmbunătăţesc prin numeroasele vicisitudini ale vieţii şi astfel îi educ să devină oameni. Amin!

Capitolul 79
Iubire, smerenie şi răbdare în Isus

Graz, 5 ianuarie 1903

1. Mai presus de toate, Iubirea îşi are punctul central în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este Iubire şi, cu alte cuvinte, este o Iubire atât de mistuitoare încât arde totul, fie ca foc material şi şi-l însuşeşte, fie ca foc spiritual care arde totul în om şi îl subordonează iubirii sale.

2. Aşa să Mă vedeţi pe Mine, Tatăl vostru Isus , care, din iubire pentru voi toţi, am renunţat la divinitatea Mea şi M-am făcut Om pentru a vă face egali cu Mine. Iubirea Mea vă îmbrăţişează şi vrea să vă atragă la Sine, pentru că Iubirea este Însăşi Tatăl vostru.

3. Cu această Iubire am creat lumea şi am cultivat-o şi am înnobilat-o până când a devenit potrivită pentru ca voi să o locuiţi. Am sacrificat milioane de ani acestui proces de „devenire" până când a fost înnobilată pentru a deveni un loc de locuit pentru copiii Mei. Din aceasta puteţi judeca răbdarea şi perseverenţa Iubirii Mele. – Ea nu are limite, iar când copiii au început să se îndepărteze de această Iubire şi să meargă pe cărări greşite, atunci El a avut milă de ei, a coborât din splendoarea Sa cerească şi S-a smerit, i-a învăţat să meargă pe căile mântuirii veşnice şi, întrucât toate acestea încă nu erau de ajuns, a întreprins lucrul cel mai extrem, s-a lăsat răstignit pentru copiii Săi, pe de o parte pentru a dobândi cunoaşterea şi recunoştinţa lor ca iubire

reciprocă şi, pe de altă parte, pentru a ispăşi pentru ei păcatul strămoşesc care a fost comis prin neascultarea arogantă faţă de porunca divină a castităţii şi pentru a le face din nou liberă calea care duce la Tatăl.

4. Acest act al răstignirii a fost ceva atât de infinit de măreţ încât nu-l veţi înţelege niciodată, cum a fost posibil pentru Mine, Dumnezeul suprem, Creatorul şi Stăpânul Universului, să iau asupra Mea această umilinţă fără margini, pe care ar fi trebuit să o faceţi voi înşivă, pentru a vă recâştiga filiaţia lui Dumnezeu. Da, vă spun, că durerile încoronării (cu spini) au fost atât de îngrozitor de dureroase şi pătrunzătoare încât tot iadul a tremurat, pentru că aceasta a fost plata pentru distrugerea lui. Încoronarea l-a înălţat şi a trebuit să perceapă că (o astfel de durere) fusese acceptată şi suferită pentru anihilarea sa, adică pentru eliberarea spiritelor infernale.

5. Nu puteţi înţelege umilinţa pe care am suferit-o în faţa fariseilor aroganţi; o veţi înţelege doar dând atenţie măreţiei şi sfinţeniei divinităţii Mele, ca profunzi cunoscători a tot ceea ce sunt. Totuşi, acest lucru se poate face doar atunci când cineva se va fi ridicat suficient de sus încât să Mă înţeleagă pe Mine, Dumnezeul infinit neînţeles, prin urmare, doar odată cu a treia renaştere, care va avea loc după o perioadă infinită de eternitate, când veţi deveni puri în toate, precum cel mai pur cristal.

6. Iubirea Mea este cea mai pură Lumină spirituală primordială şi, din ea, toate celelalte virtuţi şi caracteristici ale lui Dumnezeu au crescut şi s-au împletit. Priviţi doar câtă răbdare am cu voi şi totuşi Iubirea Mea nu este niciodată ofensată din cauza voastră, deşi Îmi cauzaţi multe adversităţi, având în vedere că nu Mă urmaţi şi continuaţi să mergeţi pe căi greşite.

7. Dar ca să ştiţi cum puteţi să umblaţi înaintea Mea drepţi şi conform Voinţei Mele, data viitoare vreau să vă dau câteva indicaţii speciale.

Capitolul 80
Ce comportament trebuie să aveţi faţă de aproapele

Graz, 3 şi 5 februarie 1901

1. Credeţi-Mă: aşa cum procedaţi faţă de alţii în ciuda cuvintelor Mele clare, tot aşa procedaţi şi faţă de Mine, având în vedere că la momentul potrivit încă nu realizaţi că Eu Însumi sunt aproapele vostru, Care vă judecă potrivit gândurilor şi faptele voastre. – Cine altcineva, dacă nu Eu, trebuie să asculte tot ceea ce spuneţi despre una sau alta? Şi totuşi Eu Însuşi sunt Cel care ascultă conform spiritului, chiar dacă nu conform sufletului, iar acesta este totuşi mireasa Mea, iar un mire nu vrea să audă insulte la adresa miresei sale. Prin urmare, lăsaţi pe oameni în pace şi fiecare să-şi vadă greşelile, slăbiciunile şi neajunsurile sale, pentru ca acestea să fie eliminate!

2. Cine doreşte să fie ucenicul Meu trebuie să respecte cuvintele Mele ca fiind sacre şi să trăiască şi să lucreze întotdeauna în consecinţă, şi nu doar pentru o anumită perioadă de timp.

3. Cine progresează spre renaştere şi are sau primeşte „Cuvântul interior", trebuie să tacă în legătură cu ceea ce îi spun, ceea ce îi promit, ceea ce fac sau ceea ce îi dau în mod specific şi... nu trebuie să dezvăluie nimic, pentru că, la ce foloseşte? Dar de ce trebuie să fie aşa? Dacă nimeni nu îl întreabă, atunci nici să nu spună fără să fie întrebat şi fără permisiunea Mea.

4. Fii mereu atent la ceea ce spui şi faci, ca să nu trezeşti în tine vicii lumeşti.

5. Consideră că tot ceea ce este făcut de mâini omeneşti sau de animale, Eu sunt Arhitectul şi Stăpânul lucrării, din moment ce Eu am dat inteligenţa şi puterea de a-l fabrica, de a-l construi, adică de a-l organiza şi, prin urmare, Eu sunt Stăpânul care l-a produs complet prin uneltele Sale, prin urmare, tot ceea ce este produs este opera Mea, o *creaţie* prin uneltele Mele.

6. Totuşi, tot ceea creşte sau se mişcă aici, pentru că este creat, trebuie considerat ca o creatură şi, cu siguranţă, Eu Însumi am dat gândurilor forma creaturii: spirit, suflet şi trup, atât în plante, cât şi în animale; fie că este vorba de o floare, un copac, o iarbă sau oricare altă plantă şi, tot aşa şi la animalele bipede, patrupede şi cu mai multe picioare, precum şi la cele care se târăsc sau înoată, peste tot există trinitatea: forma vizibilă a obiectului sau fiinţei, în aceasta se află sufletul (adică spiritul sufletului), iar în inima acestuia sunt Eu Însumi ca Spirit şi Conducător al

vieţii, ca în întregul Univers. Prin urmare, consideraţi tot ceea ce creşte sau se mişcă drept *gânduri divine* în acea formă în care Eu Mă reprezint pe Mine Însumi, ca Ghid, în ceea ce încă mai trebuie cultivat şi înnobilat.

7. Apa, pământul, pietrele şi mineralele, în schimb, sunt materie spirituală brută, care este cultivată, înnobilată şi rafinată de Mine, pentru a fi în cele din urmă transformată în materie spirituală.

8. Trăieşte astfel încât să devii un model pentru tine însuţi şi pentru toţi oamenii. – Şi totuşi, pentru a trăi în felul acesta, este absolut necesar să consideri lumea în care trăieşti aşa cum este ea în adevărul primordial şi, prin urmare: *Fiecare om este fratele tău şi este o divinitate în esenţa sinelui său, pentru că Eu Însumi sunt spiritul său!*

9. Consideră-l ca Tată al tău, Isus, care, ca Purtător al materiei, este ghidul şi sfinţitorul ei. Aşadar, ai respect faţă de fiecare fiinţă umană, arată-i o reverenţă respectuoasă în sensul sinelui său interior, fii politicos şi comportă-te virtuos înaintea lui, ca şi cum Eu, Isus Însuşi, aş fi înaintea ta, căci într-adevăr sunt, dar invizibil ochilor trupeşti.

10. Fiecare fiinţă umană este aproapele tău şi este Dumnezeul tău, Isus, Iahve Savaot, chiar dacă învelişul exterior este grosolan, brutal, rău şi afectat de toate viciile. Acesta, în pregătirea, transformarea, înnobilarea şi spiritualizarea sa, este într-adevăr doar materie însufleţită, în timp ce esenţa persoanei este Însuşi Dumnezeul viu, care trăieşte şi ţese, împărţit în nenumărate persoane în întregul Univers şi totuşi este doar un singur Spirit al Universului, fiind doar multiplicarea unicului Dumnezeu care înnobilează, spiritualizează şi divinizează sufletul decăzut al spiritului primordial Satana şi, astfel, îl conduce înapoi la starea sa originală.

11. Dacă vei vedea astfel în fiecare persoană reprezentarea materială şi spirituală a Dumnezeului tău, atunci îţi vei putea să tratezi pe toţi oamenii cu iubire şi să-i preţuieşti, chiar dacă, din cauza ignoranţei lor, nu trăiesc şi nu acţionează conform învăţăturii. Orice lucru are timpul său şi, prin urmare, chiar şi oamenii răi vor deveni într-o zi îngeri şi arhangheli. Arată-le respect şi veneraţie, căci Eu sunt Viaţa esenţei lor, căci numai Mie trebuie să Mi se arate respectul şi veneraţia prin oameni.

12. Desigur că trebuie să existe precauţie în ce priveşte oamenii răi, dar nu trebuie uitat niciodată că Eu sunt viaţa în ei, care vede şi observă tot ce se întâmplă.

13. Copiii trebuie să iubiţi ca viitorul lor sine, îndrumaţi şi direcţionaţi către Mine şi trataţi cu onestitate, fără a-i uita sau a-i maltrata vreodată, abuzându-i sau rănindu-i fără motiv, căci Eu sunt acelaşi Dumnezeu în ei aşa cum sunt într-un arhanghel sau în oamenii cei mai buni, care văd şi călăuzesc totul.

14. Nu trebuie niciodată ca cineva să spună ceva neplăcut sau chiar rău împotriva oamenilor atunci când ei sunt absenţi, căci nu doar Eu îl aud, aşa cum aude şi spiritul persoanei însăşi, ci şi sufletul unui astfel de persoane, căci sufletul fiecărui om vede şi aude tot ce-l priveşte. Prin urmare, feriţi-vă să criticaţi şi să spuneţi ceva neplăcut despre o persoană, deoarece acest lucru nu este nici frumos, nici plăcut, nici pentru Mine, nici pentru Spirit, nici pentru sufletul persoanei în cauză şi duce la răceală spirituală, întâlniri neplăcute, evitarea persoanei, la discordie, ură şi răzbunare, deoarece sufletul vede şi aude ceea ce spune şi face persoana în cauză împotriva sa. Dacă acest lucru ar fi ştiut şi creierului, atunci lumea ar fi cel mai pur iad al discordiei, răzbunării, persecuţiei şi opresiunii. De acest lucru a fost cruţată lumea. În viaţa de apoi, dincolo de mormânt, unde totul iese la iveală, există apoi plata şi compensaţia pentru păcatele ascunse şi săvârşite împotriva aproapelui.

Capitolul 81
Cele şapte spirite ale smereniei

Graz, 8 decembrie 1901

1. Smerenia este o virtute divină superioară [148]* (*Vezi în "*Cartea de rugăciuni*" la secţiunea *Smerenie* şi *aroganţă*.), este temelia zidirii tuturor virtuţilor, în special a iubirii, în care

Tatăl tău spiritual te recunoaşte ca fiu al Său. Fără smerenie nu există progres în spiritual, deoarece virtutea opusă a smereniei este aroganţa, iar acesta este păcatul principal dintre toate păcatele.

2. În „*limbajul florilor*" smerenia este reprezentată de violetă. Priviţi o violetă, este o floare obişnuită, dar parfumul ei este foarte apreciat de toată lumea. Aşa este şi în cazul smereniei, deoarece cu aceasta, omul va cuceri inima oamenilor de pretutindeni, aşa cum o cucereşte violeta. Aşadar, cultivaţi umilinţa, căci este violeta cerească în a cărei culoare, formă şi parfum, voi toţi recunoaşteţi că sunteţi copii ai Iubirii şi Umilinţei eterne. Acum să separăm această mică floare cerească în cele şapte spirite ale umilinţei:

I) Smerenia faţa de Dumnezeu.
II) Smerenia faţă de aproapele.
III) Smerenia faţă de superiori.
IV) Smerenia faţă de cei care sunt mai puţin elevaţi decât voi.
V) Smerenia faţă de duşmani.
VI) Smerenia faţă de semenii voştri.
VII) Smerenia faţă de Dumnezeu în greutăţile vieţii.

3. <u>În primul rând</u>: **Smerenia faţă de Dumnezeu** . = Ai grijă să faci asta cu toată sârguinţa, căci trebuie să fii asemenea Mie, Tatăl tău spiritual ceresc. Trebuie să devii desăvârşit aşa cum sunt Eu, altfel vei rămâne în urmă în spiritual şi nu vei putea moşteni tot ceea ce am pregătit şi destinat pentru tine. O, copii! Sarcina voastră este mare; voi trebuie să deveniţi dumnezei, creatori şi prinţi, dar nu vă pot stabili în moştenirea voastră înainte de a fi capabili pentru aceasta, deoarece voi, ca instrumente nepotrivite, în loc să faceţi fericiţi, a-ţi face doar nefericite creaturile încredinţate vouă. Cultivaţi, aşadar, smerenia, această floare cerească atât de minunat parfumată, pentru ca să pot să Mă bucur în voi şi să vă binecuvântez cu daruri si haruri.

4. Citiţi capitolele 298 şi 299 din Povestea tinereţii Mele [149]* (*Este vorba de cartea "Copilăria lui Isus" de Jakob Lorber (capitolele 298-299).) **(vezi Anexa 4)**, prin care v-am dat exemplul vieţii Mele ca să ştiţi cum trebuie să luptaţi împotriva viciilor.

5. <u>În al doilea rând</u>: **Smerenia faţă de aproapele**. = V-am dat o mare lumină asupra diferitelor aspecte ale smereniei în *„Cartea de Rugăciuni"*, de aceea vă rog să recitiţi şi această carte, pentru a cunoaşte tot ceea ce Iubirea Mea vă lasă să primiţi. Totuşi, întrucât sunt inepuizabil în toate, ascultaţi de la Mine ceea ce am încă să vă comunic:

6. „Aproapele vostru este nu nimeni altul decât Eu Însuşi, deşi veşmântul sufletesc al Satanei Mă ascunde înaintea voastră. Odată ce am încălzit acest veşmânt întunecat cu Soarele Meu sfânt care locuieşte în inima sufletului vostru şi prin iubirea şi smerenia faţă de Mine în aproapele, aceasta pătrunde toată ceaţa şi norii întunecaţi ai înclinaţiei voastre spre păcat, atunci veţi vedea că paradisul se va arăta în inima voastră deja pe pământ şi va trimite impulsurile fericite în exterior şi astfel, omul va fi fericit şi se va întoarce din nou la casa Tatălui pe care el, în lumescul său, a părăsit-o, ca o parte a fiului risipitor Satan, al cărui veşmânt sufletesc îl poartă, şi îl va aduce înapoi spiritualizat şi în lumina Divinităţii!».

7. <u>În al treilea rând</u>: **Smerenia faţă de superiori**. = Este foarte dificil pentru om să se coboare faţă de superiorii săi şi să se smerească, dar această smerenie este o şcoală pentru cine este dispus să o accepte. Cu siguranţă, fiecare om, de la cel mai înalt la cel mai de jos, este fratele tău, dar vezi tu: trebuie să existe şi superiori care să-i călăuzească pe cei mai puţin avansaţi şi să-i conducă la Mine. În ziua de azi există diverşi superiori care îşi administrează profesia sau treburile cu mândrie, iar cei care trebuie să le slujească trebuie să le adreseze aprecieri umile şi să le execute ordinele fără a obiecta sau a răspunde.

8. Această smerenie care trebuie să le fie arătată, trebuie sacrificată cu umilinţă onoarei Mele, iar ceea ce trebuie făcut trebuie făcut în tăcere şi devotament. Pentru acest comportament umil din partea voastră, sunteţi binevăzuţi, bine acreditaţi şi bine plătiţi de superiorii voştri. Aceasta este, aşadar, recompensa pământească. – Dar dacă îndураţi totul de dragul Meu şi, în umilinţă faţă de Mine, acceptaţi cu răbdare orice inconvenient, sacrificându-vă condiţia pentru onoarea Mea, vedeţi, atunci vă veţi fi prezervat recompensa spirituală după măsura divină

pregătită de Mine pentru voi, care nu vă va lipsi atunci când vă va fi trecut timpul smeritei toleranţe şi veţi veni la Mine pentru ca să o obţineţi.

9. Vor fi superiori ca îndrumători ai fraţilor şi surorilor, atât în material, cât şi în spiritual, precum şi în Împărăţia Iubirii lui Dumnezeu pe Pământ [150]* (*Împărăţia Iubirii lui Dumnezeu (împărăţia milenară din Apocalipsa, capitolul 20), aici doar sugerată lui Schumi, apoi explicată câţiva ani mai târziu într-o altă revelaţie din 1905 către un destinatar anonim, intitulată "Viitoarea împărăţie a păcii şi iubirii".) **(vezi Anexa 5)**, căci acolo unde trebuie să fie o ordine, trebuie să fie şi un ordonator, altfel fiecare ar face ceea ce crede că este bune. Întrucât aptitudinile voastre sunt de şapte feluri, prin urmare, trebuie să existe şi persoane care nu sunt începătoare şi care să-i îndrume pe fiecare în parte conform Voinţei Iubirii Mele, altfel ar apărea în curând discordia, cearta şi lipsa de iubire.

10. Prin urmare, fiţi umili deja de acum, ca să puteţi zidi Cerul în inima voastră. De fapt, până când nu veţi imita Virtuţile Mele divine şi nu veţi urma cuvintele Mele, nu voi putea veni la voi ca să vă fac fericiţi!

11. În al patrulea rând: **Smerenia faţă de cei care sunt mai puţin elevaţi decât voi**. = Aducerea acestora într-o relaţie adevărată este posibilă doar pentru cei care respectă învăţăturile Mele despre viaţa spirituală şi se străduiesc cu toată ardoarea să le pună în practică. – Să nu judecaţi niciodată pe cel mai puţin elevat dintre voi după îmbrăcăminte, după trup şi educaţie, ci după spiritul care şi-a stabilit locuinţa în el. Şi acest Spirit sunt Eu, Dumnezeul, Creatorul, Judecătorul, Domnul şi Tatăl vostru. Priviţii pe cei săraci şi bolnavi din această perspectivă, aşa cum v-am făcut-o cunoscută atât de frumos în *„Cartea de rugăciuni”* (capitolele 18 şi 19). *Cel* ce priveşte smerenia voastră şi cântăreşte şi înregistrează totul pe balanţa de aur, vrea să vă dea răsplata după lucrarea voastră, când veţi ajunge la acest Duh părăsind cele vremelnice.

12. În al cincilea rând: **Smerenia faţă de duşmani**. = Vedeţi, dragi copii, acesta este un capitol al vieţii spirituale; *să vă smeriţi chiar şi faţă de duşmanii voştri!* - Şi acest lucru se întâmplă atunci când omul ia o poziţie independentă împotriva duşmanului şi totuşi lasă smerenia să prevaleze, în loc să-l asuprească pe adversar cu forţa dovezilor şi a superiorităţii spirituale, pentru a-l face de ruşine. Nu este vorba aici de pricepere, ci de maturizarea în virtutea smereniei, pentru a vă înălţa mai repede în regiunile spirituale superioare şi a veni mai aproape de Mine.

13. Lăsaţi iubirea din voi să fie smerită, pentru că Eu, Dumnezeul şi Tatăl vostru, locuiesc acolo. – În schimb, înţelepciunea este trufaşă şi, prin urmare, este polul Meu opus, Satanul din voi! Fiţi, aşadar, smeriţi şi plini de iubire cu orice ocazie, chiar dacă trupul vostru satanic va trebui să sufere puţin din cauza ruşinii; totuşi, în schimb, Divinitatea va triumfa în voi, şi doar pe Aceasta trebuie să o slujiţi, şi să-l răstigniţi continuu pe Satanul din voi.

14. În al şaselea rând: **Smerenia faţă de semenii tăi**. = Gândeşte-te la aproapele tău care deţine aceeaşi funcţie, care are aceeaşi credinţă şi, ca şi tine, stă în aceeaşi poziţie în toate, nu ci indiferenţă, ci binevoitor, grijuliu şi smerit! Nu datorită lui, ci datorită smereniei tale înaintea Mea, că trăiesc, vorbesc şi lucrez în el (faţă de tine) în tot ce este bine.

15. În al şaptelea rând: **Smerenia faţă de Dumnezeu în adversităţile vieţii**. = Vedeţi, copiii Mei, Eu vă trimit nişte inconveniente în viaţă pentru a vă suprima încăpăţânarea şi a vă face mai spirituali. În realitate, nu Eu sunt cel care trimit boli şi nenorociri oamenilor, ci, acestea sunt consecinţele unui stil de viaţă dezordonat. Totuşi, faptul că permit acest lucru se datorează faptului că în felul acesta, omul vine la şcoala Mea spirituală, unde îl purific şi îl fac să reflecteze asupra cauzelor bolii şi adversităţii, iar el, legat de pat, câştigă timp să se gândească la Mine, la Învăţăturile Mele şi la consecinţele unei vieţi nepocăite, unde o moarte temută, judecata şi iadul, îşi arată fălcile pentru a-l devora pe păcătos.

16. Fiţi întotdeauna smeriţi faţă de Mine, în loc să cârtiţi, căci este un mare har din partea Mine să vă protejez de abisul iadului. Fie că este vorba de boală, de pierdere de bani sau alte greutăţi, pentru că toate acestea aparţin încercărilor trupeşti şi a şcolii de purificare a oamenilor în lume, voi nu vedeţi cauzele spirituale şi vă mâniaţi, murmuraţi şi vă plângeţi soarta, în timp ce Eu nu permit nimic care să nu fie în folosul vostru.

17. Mulţi oameni vin pe pământ din alte lumi stelare, planetare şi solare, pentru a Mă căuta

şi a-L găsi pe Tatăl lor; în schimb, aici se poticnesc în şcoala lui Satana şi devin ei înşişi diavoli şi arhidiavoli şi corupţi de sus până jos. Şi aici se întâmplă adesea să las să vină asupra lor orice nenorocire posibilă, pentru a-i salva de la iad.

18. Prin urmare, rămâneţi calmi, gândiţi-vă la Mine când lucrurile nu se întâmplă după voia voastră şi, cu smerenie, sacrificaţi totul pentru onoarea Mea, iar într-o zi, pentru glorificarea voastră în Lumina Iubirii divine din voi şi din jurul vostru, vă veţi ridica din nou la tronul Sfinţiei Mele în Dumnezeu.

81/1 - Învăţături suplimentare despre smerenie - Exemplul cretinilor

Graz, 16 februarie 1901

19. Dacă omul nu recunoaşte că este un frate pentru orice semen al său, atunci el este indus în rătăcire de opiniile disidente pe care înţelepciunea i le procură cu plăcere. Omul, ca fiu al lui Dumnezeu, dat fiindcă Eu sunt Dumnezeu, Tatăl spiritual al vostru al tuturor, este frate al tuturor oamenilor din lume, fie ei bogaţi sau săraci, educaţi sau needucaţi, frumoşi sau urâţi la înfăţişare, deoarece aspectul urât este consecinţa puţinei griji pentru iubire şi înţelepciune din viaţa sa anterioară. Şi aşa cum omul era în interior înainte de reîntruparea sa, el prezintă acum pe corpul său aceleaşi semne caracteristice ale urâţeniei spirituale. – Ca exemplu al acestui trist adevăr, vă stă la dispoziţie următorul fapt:

20. În Stiria sunt mulţi cretini sau idioţi, în Carintia sunt numiţi „tocker", care parţial sunt ridiculizaţi, parţial sunt compătimiţi. Aceşti bieţi idioţi în viaţa lor anterioară, când au umblat ultima dată în lume, erau foarte apreciaţi ca scriitori, dansatori, actori şi oameni bogaţi şi mândri de talentul lor şi erau, în general, oameni de spirit şi cu o cultură superioară. Astfel de indivizi, în loc să folosească aceste talente pentru binele şi fericirea oamenilor, pentru a-i călăuzi spiritual către Dumnezeu, i-au făcut maturi doar pentru iad. În cele din urmă a venit moartea, au fost înmormântaţi cu mare onoare şi fast şi s-a vorbit şi s-a scris mult despre talentele şi virtuţile lor.

21. Viaţa de apoi a fost diferită pentru aceşti defuncţi: odată ajunşi acolo, lipsiţi fiind de toate virtuţile care conduc la Mine, dar plini de păcatele şi relele pe care le-au comis împotriva semenilor lor cu viaţa lor, au fost duşi în iad. Trăind aici pe Pământ ca animale, au murit ca animale şi astfel în iad au fost transformaţi în animale, deoarece în viaţă au fost dedaţi viciilor lor, din moment ce nu era prezent nimic divin în ei.

22. După o viaţă lungă şi chinuitoare în tărâmul infernal al spiritului, Mi-a fost din nou milă de ei şi i-am lăsat să experimenteze o nouă reîntrupare, în care au putut trăi mai mult ca animalele decât ca oamenii: batjocoriţi şi maltrataţi de cei mici, evitaţi şi compătimiţi de cei mari şi chiar temuţi.

23. Şi vedeţi, un astfel de cretin în viaţa anterioară era o persoană talentată, foarte proeminentă, dar care şi-a folosit talentele în înţelepciune arogantă pentru ruina spirituală a aproapelui. El trebuie să treacă printr-o nouă reîntrupare pentru a deveni din nou o persoană normală, pentru a-şi atinge scopul spiritual care duce la Mine.

24. Smerenia este acea virtute care vă este prescrisă, la fel de mult ca iubirea, căci smerenia este una din principalele virtuţi pe care o cer de la voi, deoarece virtutea sa opusă, după cum am menţionat mai sus, este aroganţa sau Satanul din voi. Prin urmare, trebuie remarcat faptul că în Cer iubirea şi smerenia cuprind pe toţi oamenii şi îi fac dragi şi preţioşi unii altora. Prin urmare, cultivaţi smerenia, deoarece ea este temelia iubirii care vă înalţă spre acele regiuni luminoase ale spiritului, unde Eu, Tatăl vostru Isus, domnesc ca Rege al spiritelor Iubirii.

81/2 - Lupta vieţii se câştigă dacă este făcută cu umilinţă

(Schumi spune): „După ce am citit dictarea către Gottfried Mayerhofer din 12.11.1871 de mai jos, am primit şi noi un dar de Crăciun de la Dumnezeu"

*

25. ["Grădina zilelor de sărbătoare" capitolul 5, 3]: «*Nu fără motiv aţi numit această sărbătoare „Crăciun"* [151]* (*În germană, Crăciunul este "Weihnachten", care înseamnă literalmente "Noapte consacrată".). – *Da, a fost o noapte consacrată în care M-am consacrat vouă*

şi preaiubitei umanităţi ca victimă a umilinţei, îmbrăcând, Eu, Domnul infinit al Creaţiei, o fragilă haină coruptibilă care, printre milioane de alte fiinţe vii, este mult inferioară celui mai înalt tip de formă umană, deoarece în celelalte lumi – în ceea ce priveşte exteriorul – mulţi sunt atât de înzestraţi, încât omul pământean apare doar ca o imitaţie slabă, palidă a celor care, ca imagine a Sinelui Meu, i-am aşezat efectiv în această formă. Şi totuşi, chiar dacă oamenii care trăiesc pe alte lumi îi depăşesc cu mult pe locuitorii Pământului, numai aceştia din urmă sunt destinaţi, din punct de vedere spiritual, la ceva mult mai măreţ decât cei care trăiesc în lumile şi sorii paradisiaci, – căci, în timp ce o primăvară veşnică le surâde acelora, trăind în condiţii pe care puterea voastră pământească de imaginaţie nu le poate atinge – lor le lipseşte totuşi cunoaşterea clară a Sinelui Meu, a Creaţiei Mele spirituale şi a Iubirii Mele părinteşti. Ei sunt buni, pentru că nimic rău nu-i induce să acţioneze altfel; recunosc o Fiinţă Supremă, se scufundă în veneraţie înaintea Lui, dar niciunul dintre ei nu îndrăzneşte să creadă că această Fiinţă superioară ar putea strânge la pieptul Său patern o fiinţă creată de El şi să-i dea dulcele nume de „fiu”! Acest lucru a fost rezervat doar celor care vor să atingă această poziţie prin luptă şi victorie, pentru ca într-o zi să poată deveni copii ai lui Dumnezeu. De aceea, acolo unde există această şcoală pentru formarea unor astfel de copii, alături de cea mai înaltă înălţare spirituală posibilă, trebuie să existe şi opusul, cea mai mare umilinţă posibilă sau căderea de la bine, pentru ca între aceste extreme să fie posibil un proces spre îmbunătăţire, o victorie asupra tuturor obstacolelor posibile ...”.

*

26. Temelia iubirii este smerenia, prin care niciodată să nu vă veţi lăudaţi sau să vă gândiţi prea mult la voi, ci, din iubire, să acordaţi întotdeauna dreptul aproapelui vostru, iar acolo unde este posibil, un privilegiu; în felul acesta, îi veţi atrage la inima voastră ca prieteni şi fraţi iubiţi, care apoi vor face acelaşi lucru faţă de voi.

27. Dar, aşa cum orice rău este imitat, aşa şi orice bine este imitat, şi astfel, vor străluci prin exemplul vostru bun, iar voi îi veţi face binefăcători fără să ştie, pentru voi şi pentru aproapele.

28. Odată ce aţi realizat acest lucru, este timpul să vă apropiaţi de ei şi să-i învăţaţi cum pot produce binele pentru a fi utili, pentru atingerea fericirii, care apoi vă va reveni vouă ca învăţători şi lor ca urmaşi, pentru viaţa veşnică.

29. Voi întrebaţi: *„Tată, spune-ne: cum şi unde trebuie să ne smerim?”*. – Ei bine, vreau să vă clarific unde începe smerenia. Voi credeţi că Eu cer smerenie şi subordonare doar în faţa superiorilor voştri sau în faţa unor personalităţi înalte? Oh, nu, deoarece acestora sunteţi constrânşi să faceţi asta pentru avantajele personale sau politice, sau pentru sentimente datorate supunerii sau meschinăriei. După cum puteţi vedea, smerenia nu începe acolo, ci în cu totul altă parte, şi anume, acolo unde credeţi că trebuie să vi se aducă complimente, linguşiri şi mulţumiri pentru ceea ce este bine şi nobil făcut pentru aproapele vostru, acolo trebuie să mărturisiţi public că sunteţi doar instrumente ale Iubirii divine faţă de oameni şi că toată cinstea şi exprimarea recunoştinţei trebuie să fie oferite numai lui Dumnezeu, căci El a revărsat gânduri nobile în voi pentru a lucra prin voi. Vedeţi, dragi copii, dacă nu procedaţi altfel, atunci gândurile şi opiniile lumeşti sunt pline de mândrie, care nu se unesc cu învăţătura Mea despre Iubire şi smerenie.

30. Dacă întâlniţi un cerşetor pe stradă sau oriunde altundeva şi vă cere ceva, nu vă consideraţi ca cei care au şi care, prin urmare, pot să şi dea, ci consideraţi-i pe săraci ca pe nişte fraţi în spirit şi faceţi-le bine aşa cum Mi l-aţi face Mie, dar într-un mod atât de umil încât să Mă imaginaţi în această înfăţişare zdrenţuită şi săracă. Atunci va avea o cu totul altă valoare la Mine, pentru că, de fapt, Eu locuiesc în inima săracilor şi privesc cu atenţie acţiunile şi inima voastră atunci când le faceţi bine şi văd cu ce sentimente de compasiune şi smerenie le dăruiţi!

31. Dacă un cerşetor, un nomad sau orice altă persoană neplăcută vă cere o informaţie pe stradă sau în orice alt loc, indiferent dacă sunt sau nu oameni în jurul vostru, trebuie să ascultaţi persoana respectivă şi să răspundeţi cu toată curtoazia necesară la întrebarea care v-a fost adresată şi să o ajutaţi să iasă din dificultate pe cât posibil, în măsura cunoştinţelor şi posibilităţilor voastre, deoarece trebuie să vă gândiţi că această persoană este şi fratele sau sora voastră, pentru că este fiul sau fiica Mea, şi că Eu, Domnul şi Dumnezeul suprem, nu Mă ruşinez să locuiesc în el. Prin urmare, nici voi nu trebuie să aveţi vreun motiv să-l consideraţi mai puţin

important decât voi înşivă. Aşa trebuie să vă trataţi aproapele şi veţi împlini porunca Mea de iubirea faţă de aproapele vostru şi faţă de omenire, dacă pe lângă aceasta veţi urma şi datoria carităţii cunoscută deja din Biblie (Matei 25, 35-40).

32. Dacă cineva duce o viaţă frumoasă şi ireproşabilă, nu trebuie niciodată să se laude în faţa lumii şi să caută laude, deoarece acest lucru trece cu uşurinţă în mândrie şi supraestimarea propriei persoane.

33. Nu arăta că poţi, că înţelegi şi eşti în stare să faci mai mult decât fraţii tăi, ci consideră-i egali cu tine, în cunoaştere şi dezvoltare, pentru ca mândria şi megalomania să nu te cuprindă şi apoi să te arunce în iadul spiritual.

34. Mulţumeşte-te de tot ceea ce îţi face aproapele şi nu judeca faptele lui cu înţelepciunea intelectului lumesc, ci cu dragostea inimii şi a smereniei, căci neplăcerile aproapelui tău sunt ispite pentru tine ca să te călești în virtuţi bune.

35. Nu acorda niciodată atenţie lingușirii fraţilor sau surorilor, dacă aceasta nu este conform cerinţelor iubirii faţă de Mine.

36. Suprimă-ţi mândria în creştere, atunci când apare, când alţii îţi apreciază şi îţi recunosc munca, cunoştinţele, înţelepciunea şi calităţile bune, sau chiar te laudă sau te măgulesc. **Un teozof trebuie să fie umil şi orice laudă care i se aduce trebuie să o sacrifice imediat în onoarea Mea şi, în plus, trebuie să gândească: *„Eu nu sunt nimic fără Tine! Tu, însă, eşti totul în mine ca Duh al lui Dumnezeu. De aceea, toate laudele şi toate elogiile sunt doar pentru Tine, de la care am totul, şi sunt ceea ce Tu m-ai făcut să fiu”.***

37. Nu-ţi considera cunoştinţele, calităţile bune şi progresele cu sentimentul că eşti mai bun decât fratele tău mai slab şi mai păcătos. – S-ar putea să ai merite şi avantaje, dar nu le sublinia! Dimpotrivă, virtuţile tale spirituale trebuie să transpară din faptul că eşti fratele mai bun, mai umil, mai grijuliu, mai milostiv, mai altruist şi mai iubitor prin atitudine interioară şi nu prin constrângere, căci constrângerea nu derivă nici din iubire, nici din libertate, care trebuie să guverneze inima omului.

38. Nimeni nu trebuie să se viseze că este mai valoros pentru Mine decât ceilalţi copii ai Mei, indiferent cât de lumeşti sunt încă, pentru că un astfel de gând duce deja la mândrie.

39. Umilinţa este atunci când cineva îşi recunoaşte greşelile, se pocăieşte şi, din iubire pentru Dumnezeu, nu le mai săvârşeşte.

40. Să nu ai dorinţa de a-i conduce pe alţii, căci conducerea naşte mândrie şi îngâmfare, iar asta te duce în iad, ci roagă-te lui Dumnezeu, Tatăl, pentru smerenia de a-i sluji pe ceilalţi şi de a le fi subordonat.

41. Nu râvni la bogăţii, căci acestea îi atrag pe oameni prea de bunăvoie spre lume, spre lăcomia plăcerilor şi deci spre efeminare [152]* (*Efeminare: slăbiciune, moliciune sufletească şi morală.), prin care omul devine incapabil să lupte împotriva lumii şi împotriva ispitelor ei, care le ridică iadul în lume pentru viaţa de apoi; ci mulţumeşte-te cu puţin, ca să fi ferit de ispite, căci este mai bine ca cineva să umble sărac în Cer decât bogat în iad.

42. Banii stau la baza a tot felul de slăbiciuni umane, pentru că cu bani poţi avea totul, de aceea numele lor este „mamona”, al doilea zeu sau adevăratul antihrist din lume.

43. Cine are bani şi ştie că îi are, ştie că are întâietate peste tot, ştie că toată lumea îl complimentează din cauza banilor săi şi îl preferă în toate. Totuşi, acest lucru îl face pe om încrezut, apoi arogant, dominator şi răzbunător, dacă nu este primul şi alţii sunt preferaţi în locul lui. În plus, bogăţia nu te face mulţumit; dimpotrivă, te face nemulţumit, deoarece bogaţii îşi doresc întotdeauna mai mulţi bani, iar bogăţia întregii lumi nu îi satisface. De aceea, nu vă doriţi mulţi bani sau bogăţii fără a fi nevoie; fiţi mulţumiţi cu puţin, pentru ca sa-Mi puteţi sluji mai uşor şi să aveţi grijă de mântuirea sufletului vostru, ca într-o zi să nu vi se întâmple aşa cu s-a întâmplat bogatului din Evanghelie, căruia i-am spus: *„Este mai uşor să treacă o gomena [153]* (*Gomena: frânghie mare folosită odinioară pentru ancore, astăzi pentru acostarea navelor.) prin urechea unui ac, decât un (astfel de) bogat să intre în Împărăţia Cerurilor*.”

44. Este, cu siguranţă, plăcut să posezi bogăţie, dar aceasta aduce de obicei cu sine moartea spiritului, sau infernul; de aceea este mai bine să rămâneţi săraci în bogăţiile lumii, dar bogaţi în

faptele iubirii, întrucât primele vor trece, cele din urmă vor dăinui veşnic. Totuşi, nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, din moment ce fiecare face o cerere diferită slujitorului, întrucât singurul Stăpân sunt Eu, Isus, celălalt este Satan, adică lumea cu stimulii şi desfătările ei materiale care duc la iad. Acest lucru trebuie să vă fie spus, ca să nu fiţi lacomi de bani, să nu fiţi atraşi de cele lumeşti şi să deveniţi morţi faţă de cele spirituale, adică faţă de Cer, întrucât aţi fost puşi în lume tocmai pentru acest motiv: *pentru a câştiga Cerul!*

45. Nu-ţi fă drumul larg pentru a străluci ca primul, ci ocupă mai degrabă locul cel mai de jos, pentru că cine se înalţă pe sine va fi smerit, dar cine se smereşte pe sine va fi înălţat.

46. Caută întotdeauna să împlineşti Voia lui Dumnezeu în tine; căci Domnul Dumnezeul tău, trebuie să domnească în tine şi cu tine, pentru ca să te facă potrivit să devii într-o zi un moştenitor al bunurilor şi al lumilor Sale.

47. Caută întotdeauna să împlineşti Voinţa divină; atunci pacea şi armonia vor intra în tine, pentru că spiritul Tatălui tău va fi mulţumit în tine şi cu tine şi se va uni cu tine.

48. Examinează-te cu atenţie dacă ai trecut deja suficient de mult prin şcoala smereniei, dacă eşti în măsură să stai alături omul care te-a ofensat ca un mic zeu (căci şi el poartă în sine o scânteie divină) – de dragul Meu şi să-l iubeşti datorită Mie – şi, în caz de nevoie să răsplăteşti răul cu bine, chiar dacă acest lucru costă sacrificiu şi negare de sine, din iubire pură pentru Cel care Şi-a sacrificat viaţa pământească pe cruce pentru voi, cu tot dispreţul lumii.

49. Vedeţi, dragii Mei copii, mai întâi trebuie să examinaţi cu atenţie şcoala smereniei; toate acestea le doresc Eu! Da, nu este atât de uşor să devii *„copilul Meu”* – cele mai bune medicamente sunt cele amare, dar cu ajutorul Meu, omul biruieşte totul, iar dacă pe lângă asta există voinţă fermă, atunci binecuvântarea Mea nu lipseşte!

50. *Smerenia inimii*, dragii Mei copii! Primul lucru de care are nevoie iubirea ca temelie, este adevărata smerenie a inimii, care începe mai întâi în sine (cu cunoaşterea de sine), prin care inima îşi simte totala incapacitate de a voi în afara ei, de a realiza ceea ce este bine fără ajutorul de Sus. Un om cu adevărat smerit ştie că voinţa sa nu vrea ea însăşi ceea ce este bine, ci este călăuzită de Har, ca şi cum ar fi el însuşi; de aceea, totul se întâmplă sub influenţa Mea.

51. Prin urmare, cine va ajunge în viitor la înţelegerea faptului că toată creşterea spirituală vine prin influenţa Mea şi, cine, prin mijloace externe, fie prin învăţătură, fie prin relaţii cu copiii lui Dumnezeu, a ajuns mai înainte la acest punct de vedere şi, de aceea, se simte îndemnat să se întoarcă la Mine, îl voi lumina cu privire la propria sa incapacitate şi astfel i se va da parte a Harului, care constituie începutul pentru cunoaşterea ulterioară şi renunţarea la voinţă.

52. Odată ce acest lucru s-a întâmpla, chiar dacă lipseşte unui suflet, adesea sunt necesare mijloace pentru a-l călăuzi mai departe în demersul său, mijloace care sunt complet de neînţeles pentru voi, având în vedere că numai Eu, ca Tată, ştiu de ce trebuie să acţionez în acest fel, pentru că niciunul dintre voi nu poate privi prin celălalt şi nu poate să şti ce anume trebuie realizat sau chiar îndepărtat mai întâi; prin urmare, încrederea în Mine este atât de necesară, prin care puteţi dobândi adevărata smerenie.

53. Iubirea faţă de aproapele creşte odată cu adevărata smerenie, întrucât, cine este încă slab şi imperfect nu va aştepta mai mult de la aproapele lui, dar răbdarea şi, adesea, compasiunea vor fi sentimentele cu care va îndura şi acţiona, care apoi vor fi acceptate ca iubire faţă de aproapele.

54. Din acest motiv, smerenia este temelia iubirii! Dedicaţi-vă, aşadar, acestei virtuţi indispensabile, pentru ca şi celelalte virtuţi care sunt legate de smerenie, ca un lanţ, să devină ale voastre. Începeţi să asimilaţi cu fermitate smerenia şi iubirea în inima voastră, iar Eu vreau să vă luminez cu privire la tot ce este necesar pentru perfecţionarea voastră.

55. Aceste cuvinte ale Mele, aşa cum vi le aduc aici, sunt *o piatră de încercare* (*a smereniei*), dacă reflectaţi asupra lor cu cunoştinţa voastră, sau dacă le găsiţi întru totul potrivite pentru voi cu bucurie filială, îndreptându-vă în consecinţă! Amin! – Isus al vostru.

*

(Schumi spune): „Şi noi trebuie să vorbim şi să acţionăm în acest fel, aşa cum este relatat într-o conversaţie dintre Maria şi Elisabeta, dictată lui Jakob Lorber în anul 1843 în cartea „Copilăria

lui Isus" la capitolul 6, 20-28

56. *„Când Maria, mama trupului lui Isus , a fost întrebată de verişoara sa* [154]* (*Văr/verişoară: Termenul "Muhme" în limba germană înseamnă "rudă", putând fi interpretat ca "văr de gradul 2 sau 3", precum şi uneori ca "mătuşă de gradul 2 sau 3".) *Elisabeta despre starea Templului din Ierusalim, Maria i-a răspuns în smerenia ei: „Draga mea verişoară,... scuteşte-mă de bârfele despre Templu, căci prin acestea nimeni nu devine nici mai bun, nici mai rău; dar dacă va fi drept înaintea Domnului, atunci la vremea cuvenită va pedepsi Templul." Elisabeta a recunoscut în aceste cuvinte profunda umilinţă şi modestie a Mariei şi i-a spus: – „Da, fecioară plină de harul lui Dumnezeu! Cu astfel de sentimente trebuie să găseşti cel mai înalt har înaintea lui Dumnezeu! Căci, aşa cum vorbeşti tu, doar cea mai pură şi mai sublimă inocenţă poate vorbi; şi cine trăieşte conform acestui lucru, cu siguranţă trăieşte drept înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregii lumi." – Maria a răspuns: „Viaţa dreaptă nu este a noastră, ci a Domnului, şi este un har! Cine crede că trăieşte drept de la sine însuşi, trăieşte cu siguranţă mai puţin drept înaintea lui Dumnezeu; cine, însă, îşi recunoaşte mereu propria vină înaintea lui Dumnezeu, este cel care trăieşte drept înaintea Lui ...".*

81/3 – Pe oricine întâlneşte cineva, trebuie salutat şi privit cu umilinţă

57. Dacă te întâlneşti cu unul dintre fraţii sau surorile tale, salută-l cu tot respectul, căci ştii că Eu sunt în compania lui ca Spirit al Iubirii şi al Vieţii în el, către Care merg umilele saluturi.

58. Scoate-ţi pălăria în faţa fiecărei persoane pe care o cunoşti, pentru că şi Eu sunt Însoţitorul pretutindeni şi gândeşte-te că tu, în timp ce îţi saluţi cu respect fratele sau sora cu capul descoperit, întorci salutul doar Mie, nu fratelui sau surorii tale, deoarece pe aceştia este nevoie să-i întâlneşti diferit faţă ce cum îţi întâlneşti fratele natural. Abia după ce l-ai salutat cu toată seriozitatea cu salutul Meu, îl poţi întreba ce face, ce citeşte şi cum se simte. Însă, lasă-ţi deoparte toate chestiunile materiale şi încearcă să vorbiţi doar despre lucruri spirituale.

Capitolul 82
Cum să pui în practică iubirea adevărată faţă de aproapele

Graz, 18 noiembrie 1901

1. Orice fiinţă umană să fie un aproape plăcut ţie şi să faci prietenilor şi duşmanilor servicii de iubire! Atunci vei câştiga toate inimile pentru tine, desigur, întotdeauna prin acele servicii de iubire care pot fi incluse în lucrările de iubire faţă de aproapele.

2. Trăieşte preocupat doar de bunăstarea spirituală a aproapelui tău şi, acolo unde este necesar şi posibil, şi de cea materială, şi lasă ca de tine să am grijă Eu. De fapt, chiar dacă nu vei avea din belşug, cu siguranţă nu vei suferi de foame; dar vei fi foarte însemnat de Mine şi îţi vei atinge în curând scopul.

3. De fapt, este de datoria ta să te preocupi de bunăstarea fratelui tău sărac şi să-l ajuţi după puterile tale, întrucât tot ceea ce faci pentru el, ai făcut pentru Mine, Tatălui tău Isus, primind binefacerile tale în cei săraci şi nevoiaşi.

4. Reflectează cu atenţie asupra stării iubirii şi umilinţei tale faţă de Mine şi faţă de aproapele tău.

5. Aşadar, fereşte-te de haine şi mobila de lux! Trebuie să fii îmbrăcat foarte curat şi îngrijit, dar nu cumpăra lucruri care te fac *„nobil"*, pentru că în felul acesta te preocupi prea mult de cele materiale şi prea puţin de cele spirituale, – prin urmare, ai risipit în loc să aduni, pentru că din acest motiv au fost neglijate faptele de iubire faţă de aproapele, faţă de cei săraci şi nevoiaşi.

6. Orice ban risipit fără folos, îţi va lipsi să practici faptele iubirii faţă de aproapele. Dar, de vreme ce numai cu aceste fapte se poate câştiga Împărăţia Cerurilor, cum vrei atunci să intri în acest Cer?

7. În proverbele lui Solomon se spune: *„Cine are milă de sărac împrumută pe Domnul, iar Domnul îl va răsplăti pentru fapta lui bună"* (Proverbe 19, 17).

8. În acestea citim din nou: „*Cine ocărăşte pe sărac, Îl defăimează pe Creatorul său. Dar cine are milă de sărac, cinsteşte pe Dumnezeu* ” (Proverbe 14, 31).

9. În Psalmii profetului David este scris: „*Fericit este cel ce îngrijeşte pe cei nevoiaşi! Domnul îl va mântui în vremuri rele* ” (Psalmul 41, 2).

10. Evanghelistul Matei relatează acest lucru în naraţiunea sa despre Judecata Universală: „*Şi Împăratul* (Isus) *le va răspunde: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi-aţi făcut”.* ” » (Matei 25, 40).

11. Nu acceptaţi nicio răsplată pentru lucrările făcute din iubire faţă de aproapele, altfel veţi pierde orice drept de compensaţie de la Mine, pentru că lumea le-a plătit (deja).

12 Consideră-te norocos că te alimentezi din *izvorul* Tatălui şi dă de bunăvoie din conştiinţele tale spirituale aproapelui tău spre binele lui, pentru ca şi ei să poată primi pâine de la masa Tatălui.

13. Gândeşte-te mult la săraci, la nevoiaşi şi la cei suferinzi! Vizitează-i şi dă-le hrană spirituală şi materială. De fapt, aceştia sunt altarul de jertfă al iubirii voastre faţă de aproapele înaintea Mea, Dumnezeul şi Tatăl vostru.

14. Dacă aparţii clasei oamenilor care îşi preţuiesc munca, atunci fii creştin şi, după calculele tale, nu un creştin nedemn!

15. Încearcă, după posibilităţi, să nu te laşi plătit mai mult decât este drept pentru munca ta, întrucât ceea ce ai calculat prea mult aici, va trebui să plăteşti în viaţa de apoi cu mare efort şi durere, pentru că va trebui să rambursezi în săraci ceea ce ai luat de la ei aici.

16. Fereşte-te de orice asuprire şi exploatare al aproapelui! Este preţ de sânge şi, prin urmare, va trebui să fie rambursat cu cât a câştigat, într-un mod de o sută de ori mai greu!

17. Fiecare să caute să ştie cum este iubirea sa pentru Mine, pentru aproapele său şi pentru sine însuşi! Fă comparaţia asta cu numărul 666 sau 111, adică 600 pentru Mine, 60 pentru aproapele (dacă are nevoie) şi 6 pentru tine, sau 100 pentru Mine (căci ar trebui să Mă iubeşti mai presus de toate), 10 pentru aproapele şi 1 pentru tine, şi caută să aduci aceste numere în raport corect, adecvat; atunci vei fi atins scopul vieţii.

18. Mulţi oameni se bucură de supraabundenţa veniturilor lor şi nu ştiu cum să le consume şi să le risipească prin diferite distracţii, în timp ce sute şi mii de familii sărace trebuie să experimenteze mizerie, foame şi lipsuri cumplite. Aici, copiii Mei, este singurul altar de sacrificiu pe care Eu, ca Dumnezeu, l-am stabilit în Vechiul şi Noul Testament, în timp ce toate celelalte sacrificii şi ceremonii materiale sunt o urâciune înaintea Mea, aşa cum am făcut deja cunoscut şi demonstrat prin profeţi în Vechiul Testament.

19. Gândeşte-te la cât de mult iroseşti în fiecare lună pentru tine însuţi şi cât din surplusul tău dai săracilor şi cum le dai lor, dacă din iubire, sau dintr-un pur simţ al datoriei! Acesta din urmă are o valoare foarte discutabilă. – Însă, cine oferă hrana spirituală venită din învăţătura Mea, face cel mai bine.

20. Nu număra cât dai săracilor în Numele Meu, ca nu cumva să am motiv să-ţi pun înainte numărul păcatelor tale şi să-ţi spun câte beneficii îţi arăt zilnic, pentru care nu-Mi mulţumeşti!

21. Dacă cineva dă un ospăţ şi îşi invită vecinii şi prietenii bogaţi, atunci cu siguranţă nu a păcătuit din cauza asta, dar nici nu va trebui să se aştepte la vreo recompensă în Cer, pentru că prietenii îl pot răsplăti aici. – Prin urmare, invitaţi pe cei *săraci ca oaspeţi* şi veţi fi *răsplătiţi* în Cer; pentru că săracii nu vă pot răsplăti aici.

22. Aşa este şi cu cei care împrumută mulţi bani cu dobândă şi după un anumit timp îşi vor capitalul înapoi. – Prin aceasta, dacă nu practică cămătă, nu comit niciun păcat, dar în Cer nu vor avea nicio dobândă de rambursat. – Însă, ei pot aştepta cu siguranţă dobândă în Cer dacă împrumută bani săracilor aflaţi în nevoie fără dobândă şi chiar şi fără a cere rambursarea capitalului. – Aşadar, a ajuta pe săracii de toate felurile, în orice mod posibil este adevărata lucrare a iubirii faţă de aproapele.

23. Renunţă la retribuţiile şi la onoarea trecătoare a lumii, dar strânge comori pentru veşnicie! Nu lăsa ca funcţionarii şi asociaţiile de caritate clericale să repete elogii în amintirea simţului tău caritabil, căci toate acestea sunt contrare învăţăturii Mele divine. Donează în tăcere

cui vrei să-i donezi ceva, şi verifică dacă darul a fost livrat cu siguranţă la destinaţie.

24. Însă, cine lasă ca donaţiile sale să fie trâmbiţate în ziare cu numele său, acela primeşte deja în lume nu numai cinstea efemeră inutilă în public (Matei 6, 1-4), dar există şi o fărâmă de iubire de sine şi aroganţă ascunsă acolo, pentru că şi-a făcut numele cunoscut peste tot, astfel încât lumea să ştie că are, poate să facă şi face; în timp ce alţii care au şi ei, nu fac pentru că (potrivit lui) sunt egoişti şi nemiloşi. - Nu lăsaţi păcatele mândriei să se înmulţească prin pomană, aşa cum s-a întâmplat cu fariseul!

25. A ajuta rudele, prieteni şi cunoştinţele aflate în nevoie este un fel de simţ al datoriei, de la care cel care ajută nu se poate sustrage decât dacă doreşte să fie etichetat drept avar. Prin urmare, acest fel de dăruire nu este acelaşi lucru cu a dărui unor persoane complet străine, deoarece faţă de aceştia din urmă nu există niciun simţ al datoriei, ci doar mila şi compasiunea preiau controlul, iar aproapele este ajutat din iubire faţă de Mine. Această dăruire are o valoare incomparabil mai mare decât aceea în care simţul datoriei îndeamnă şi, de aceea, o astfel de dăruire are o valoare foarte mică. Cu siguranţă se poate dărui şi aici cu dragoste adevărată, dar câţi o fac?

26. Fă întotdeauna bine oriunde este nevoie. Pentru cel care-l primeşte, este un balsam; pentru tine o binecuvântare şi o mină de haruri cu care îţi câştigi Cerul. De aceea, trebuie să faci binele, pentru că oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu şi Dumnezeu însuşi locuieşte în ei.

27. Când omul împarte abundenţa sa cu cei săraci şi nevoiaşi, atunci intră în tărâmul divinităţii sale, deoarece face acelaşi lucru pe care Îl face Tatăl său din Ceruri. El este transferat din confortabila sa condiţie specială a umanităţii, unde până acum a dăinuit mai ales în spiritismul infernal, spre înălţimile luminoase ale spiritelor cereşti, dacă faptele lui bune provin din adevărata iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele şi sunt făcute în taină tăcută.

28. Lucrând în tăcere în iubire faţă de aproapele, omul devine un spirit ceresc, un fiu al Tatălui său din Ceruri şi scapă de adâncurile pământeşti care îl atrag doar spre materie, a căror consecinţă este moartea şi iadul. Numai lucrând în tăcere în mediul sărăciei şi mizeriei poate cineva aduna comorile prin care i se deschide uşa cerească şi dobândeşte Cerul. Cine nu are nici una dintre aceste *comori spirituale,* chiar dacă a avut suficiente comori pământeşti în viaţa materială, va deveni un locuitor al iadului în tărâmul spiritual, gol, flămând, însetat şi chinuit de suferinţe spirituale, în funcţie de posesiunile sale prezente şi de lipsa sa de a fi făcut binele.

29. Norocos este omul care îşi înţelege corect sarcina vieţii conform preceptelor divine şi le pune în practică, deoarece el va primi răsplata vieţii, care este cucerirea Cerului cu frumuseţile, măreţia şi încântările lui transcendentale.

30. Ajutorul public acordat săracilor nu trebuie să poarte amprenta publicităţii, întrucât Eu am învăţat că *stânga nu trebuie să ştie ce dă dreapta,* iar această maximă a Tatălui vostru veşnic va rămâne în vigoare pentru totdeauna.

31. Conform celor mai recente comunicări ale Mele, se spune: – *„dacă trâmbiţaţi public ceea ce aţi dăruit săracilor, atunci omenirea ştie despre asta de prin ziare, vorbeşte despre donaţiile voastre caritabile şi vă laudă mila”* ; dar astfel v-aţi micşorat răsplata la Mine, Dumnezeul vostru, dacă nu cumva aţi pierdut-o de tot.

32. Cine dă de pomană, se dăruieşte pe sine; sau, dacă dăruieşte, iar acest lucru trebuie să fie comunicat publicului în ziare, atunci numele său nu trebuie să fie dezvăluit public, ci doar suma pe care a donat-o sub un pseudonim; atunci, binele pe care l-a făcut săracilor şi nevoiaşilor va fi răsplătit în Cer de sute şi mii de ori, pentru că stânga, *care* înseamnă „lumea”, nu ştie nimic despre ceea ce face dreapta, adică ceea ce a făcut *iubirea în compasiunea şi îndurarea sa* (Matei 6, 1-4). Prin urmare, trebuie să daţi de pomană în aşa fel încât nici mândria celui care dăruieşte să nu fie hrănită, nici cel care primeşte să nu fie atins în sensibilitatea onoarei sale, sau ca om egal, să nu fie rănit în ea.

Capitolul 83
Iubirea față de aproapele

Dovezi prin cuvintele lui Isus, că omul, prin iubire activă, obține viața veșnică ca răsplată, a cărui Viață este Dumnezeu, adică Cerul.

83/1 - Practicarea iubirii active

1. Câteva citate despre iubirea activă:

- I) Isus le-a spus evreilor care nu voiau să facă Voia Sa: *„Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cele mai bune "* (Matei 21, 43).

- II) « *Faceți dar roade vrednice de pocăință, căci securea este deja pusă la rădăcina pomilor; orice pom care nu aduce roade bune va fi tăiat și aruncat în foc "* (Luca 3, 8-9).

- III) «Isus a zis: *„De ce-Mi ziceți Doamne, Doamne, și apoi nu faceți ceea ce spun? Orice om care vine la Mine și aude cuvintele Mele și le pune în practică, se aseamănă unui om care și-a zidit casa pe stâncă; dar cine le aude și nu le pune în practică, se aseamănă unui om care și-a zidit casa pe pământ fără temelie solidă"* (Luca 6, 46-49).

- IV) *„ Isus a vorbit ascultătorilor Săi și a zis: „Mama Mea și frații Mei sunt cei care ascută Cuvântul lui Dumnezeu și îl pun în practică"* (Luca 8, 21).

- V) *„Noi știm că Dumnezeu nu ascultă pe păcătoși, dar dacă cineva se teme de Dumnezeu și face Voia Lui, pe acela îl ascultă "* (Ioan 9, 31).

2. Spălarea picioarelor ucenicilor de către Hristos (Ioan 13, 1-17) a fost un act simbolic de iubire și smerenie, unde prin corespondență, spălarea indica iertarea păcatelor și, în acest fel, curățirea aproapelui de păcatul săvârșit, indiferent de faptul că persoana care se smerește este mai sus decât cealaltă, iar Isus a subliniat acest lucru, astfel: *„Dacă știți acest lucru, veți fi fericiți dacă îl faceți și voi!"* »

- I) *„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și Eu îl voi iubi și Mă voi descoperi lui "* (Ioan 14, 15-21).

- II) «*Tatăl Meu va fi proslăvit în aceasta: dacă voi veți aduce multă roadă*» ale vieții veșnice din activitatea iubirii față de aproapele - Ioan 15, 8).

- III) «*Veți fi prietenii Mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc; Eu v-am ales pentru ca să aduceți roadă, și rodul vostru să dăinuie "* (Ioan 15, 14-16).

- IV) «*Faceți pomul bun, ca să dea roade bune; căci pomul se cunoaște după roada lui*" (Matei 12, 33).

- V) «(vouă păcătoșilor) *… Faceți dar roade vrednice de pocăință* »; – «*... căci orice pom care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc* » (Matei 3, 8+10).

- VI) *„Cine a semănat în pământ bun este cel ce ascultă Cuvântul și aduce roadă "* (Matei 13, 23).

- VII) *„Cine adună aici* (în duh) *își primește răsplata și adună roadă pentru viața veșnică "* (de aici și din viața de apoi - Ioan 4, 36).

- VIII) «*Spălați-vă, curățiți-vă, îndepărtați răul faptelor voastre dinaintea ochilor Mei și învățați să faceți binele* » (Isaia 1, 16-17).

- IX) *„ Fiul omului va veni în toată slava Tatălui Său și va răsplăti fiecăruia după faptele sale "* (Matei 16, 27).

– X) *„Și se va vedea cei ce au făcut binele vor veni la învierea vieții "* (Ioan 5, 29).

- XI) *„Căci faptele lor îi vor urma și fiecare va fi judecat după faptele lui "* (Apocalipsa 14, 13; 20, 23).

- XII) *„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele sale "* (Apocalipsa 22, 12).

- XIII) *„Iahve Zebaot ne-a făcut tot ce a hotărât să ne facă după căile și faptele noastre "* (Zaharia 1, 6).

3. Din toate aceste citate se poate observa că Dumnezeu răsplătește sau pedepsește pe fiecare ființă umană după modul său de viață și după acțiunile sale. Și Eu, Isus, am învățat același

lucru în parabole, multe dintre ele conţinând în sine faptul că cei ce fac binele sunt bineveniţi, iar cei care fac răul sunt respinşi; ca de exemplu în parabola lucrătorilor din vie (Matei 21, 33-44), a talanţilor şi a minelor, cu care trebuiau să înmulţească (Matei 25, 14-31; Luca 19, 13-25) deopotrivă în credinţă.

- I) *„Isus a zis: „Cine crede în Mine* (şi, prin urmare, în Învăţăturile şi Poruncile Mele şi le împlineşte) *nu va muri în veci, ci va trăi, chiar dacă a murit trupeşte"* (Ioan 11, 25-26).

- II) *„Voia Tatălui este aceasta: ca oricine crede în Fiul* (şi împlineşte ceea ce El a învăţat să facă) *să aibă viaţa veşnică "* (Ioan 6, 40 / 6, 47).

- III) «*Cine crede în Fiul* (şi în învăţătura Lui despre iubirea manifestată faţă de aproapele) *are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul* (astfel încât tot ceea ce El a învăţat să fie făcut) *nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu va rămâne peste el "* (Ioan 3, 36).

- IV) *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El* (prin împlinirea Învăţăturii Sale) *să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică "* (Ioan 3, 15-16).

- V) «*Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi; făcând lui aşa cum ai vrea ca el să-ţi facă ţie în caz de nevoie "* (Matei 7, 12 / 22, 35-40).

- VI) «*Luaţi seama să nu faceţi bine înaintea oamenilor ca să fiţi văzuţi de ei; altminteri nu veţi avea nicio răsplată de la Tatăl vostru din Ceruri "* (pentru ca, făcând aşa, străinii să vă laude pentru faptele voastre bune – Matei 6, 1).

- VII) «*Iubiţi-vă vrăjmaşii; faceţi binele şi daţi cu împrumut acolo unde nu aveţi nimic o nădejde de întoarcere; atunci răsplata voastră va fi mare, şi veţi fi fii ai Celui Prea Înalt care este milostiv chiar şi faţă de cei nerecunoscători şi răi. Fiţi dar milostivi, cum şi Tatăl vostru este milostiv*" (Luca 6, 35-36).

- VIII) *„Cine primeşte un profet pentru că este profet va primi răsplata unui profet; şi cine primeşte un om drept pentru că este drept, va primi răsplata unui om drept. Şi cine îi va da de băut un singur pahar cu apă rece unuia dintre aceştia micuţi, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-şi va pierde răsplata" (* Matei 10, 41-42).

- IX) Isus a spus: «*Pentru un ban dat săracilor în Numele Meu, dau donatorului un Pământ recompensă, şi pentru o înghiţitură de apă proaspătă, un soare. Adevărat, adevărat, vă spun că cea mai mică faptă de iubire faţă de aproapele va fi răsplătită în cel mai înalt şi mai indescriptibil mod*" (Psalmul 147, 4-5).

- X) Eu am spus: *„Adevărat, adevărat vă spun, că orice aţi făcut unuia dintre fraţii Mei cei mai mici, Mie Mi-aţi făcut "* (Marcu 9, 37).

4. Comportă-te astfel încât să faci întotdeauna bine, astfel *încât* cel care primeşte să nu fie umilit, ci ceea ce dai, dă-l cât mai în secret posibil şi nu aştepta expresii speciale de mulţumire, iar dacă ele totuşi vin, atunci oferă-le imediat Mie; altminteri nu vei aduce nici un folos spiritual binelui tău, *pentru că ai păstrat răsplata lumească pentru tine,* în loc să o sacrifici imediat Mie.

5. Ceea ce faci pentru cei săraci, goi, flămânzi, însetaţi şi prizonieri *din iubire faţă de Dumnezeu,* are valoarea cuvenită şi va fi răsplătit conform Judecăţii divine, întrucât are aceeaşi valoare ca şi cum ai fi făcut-o direct lui Dumnezeu.

6. Dacă faceţi ceva bun pentru aproapele vostru, atunci faceţi-o ca şi cum aţi vrea să o faceţi direct Mie, Dumnezeului vostru, Isus, căci amintiţi-vă bine: Isus este Tatăl Ceresc, Lui îi este dată puterea şi cinstea în Cer şi pe pământ; tot ce se află acolo Îi aparţine, prin urmare, dacă daţi ceva săracilor, atunci Îi daţi lui Isus şi, din acest motiv, trebuie să-l daţi, în memoria Lui; – dar dacă daţi de dragul vostru şi din acest motiv lumea vă priveşte ca binefăcători, atunci v-aţi primit răsplata în lumea aceasta, în timp ce în lumea cealaltă va fi întuneric şi gol pentru voi, chiar dacă aţi cheltuit milioane pentru săracii din lumea aceasta. Daţi cât puteţi, dar stânga să nu ştie ce dă dreapta, cu atât mai puţin calculaţi darul, pentru că dacă Eu, Isus, sunt *Iubirea voastră*, atunci faceţi totul din iubirea voastră pentru Mine şi nu faceţi calcule, căci Dumnezeu ştie ce veţi primi pentru aceasta. Ce îndrăgostit adevărat i-ar oferi cadouri iubitei sale doar pentru a le primi înapoi de sute şi mii de ori? Nu i-ar spune orice fată inteligentă unui asemenea iubit: *„Tu mă iubeşti doar pentru banii mei, eu, în schimb, sunt pentru tine mijlocul pentru atingerea unui scop; de aceea, pleacă,*

înşelător nenorocit!'. Şi tot aşa şi Hristos va declara toate faptele voastre lumeşti nule, dacă nu Îl iubiţi aşa cum se iubeşte o fată săracă şi dacă averea şi viaţa voastră nu sunt gata să se sacrifice pentru ea*. Aceasta este iubirea adevărată! Aceasta este ceea ce, Eu, Isus, pretind de la voi!* Şi cine Mă caută în acest fel şi, cum se spune, este „îndrăgostit până la moarte" doar pentru a o avea ca persoană iubită, fără a calcula vreun avantaj, – va avea o asemenea preţiozitate inestimabilă şi, prin urmare, va avea tot ce se află în ea.

7. Uitaţi de toate avantajele lumeşti! Astupaţi-vă urechile şi legaţi-vă la ochi când citiţi acele cărţi care vă explică iubirea faţă de Isus într-un mod diferit; trebuie să renunţaţi la inimă şi raţiune, adică la tot, doar pentru a câştiga această Iubire înaltă de neconceput în Tatăl Isus , pentru că în posesia acestei Iubiri *toate* gândurile şi simţurile voastre se vor deschide ca o flacără mistuitoare a iubirii care nu mai vede şi nu mai aude nimic. Sau vreţi să cereţi mai mult? — Puteţi suporta mai mult? Aţi simţit vreodată o iubire perfect castă şi absolută în inimă pe Pământ? Atunci M-aţi fi înţeles, altfel nu. Iubiţi pe Isus aşa cum o mamă adevărată îşi iubeşte fiul, care este gata în orice moment să-şi sacrifice bunurile şi viaţa pentru a păstra viaţa fiului ei mic.

8. (Daruri blânde) : – Pavel le-a scris corintenilor în anul 58 (2 Corinteni 9, 6-15): « *Mai adaug şi aceasta: [6] cine seamănă puţin, puţin va secera, însă, cine seamănă din belşug, din belşug va secera. [7] Fiecare să dea după impulsul liber al inimii, nu cu indignare sau constrângere, căci, cine dă cu bucurie Dumnezeu îl iubeşte. [8] Dumnezeu poate să vă binecuvânteze din belşug cu multe daruri, pentru ca, având întotdeauna tot ceea ce vă este necesar, să prisosiţi în orice faptă bună. [9] După cum este scris: A turnat şi a dat săracilor, dreptatea Lui dăinuie în veac. [10] De fapt, Cel care dă sămânţa semănătorului şi pâine pentru hrană, va înmulţi dar sămânţa voastră şi va spori roadele dreptăţii voastre. [11] Astfel, după ce aţi fost îmbogăţiţi în toate privinţele, veţi putea da dovadă de o generozitate abundentă, care va produce mulţumire lui Dumnezeu prin noi. [12] Căci, prin această (blândă) ajutorare, nu doar cele trebuincioase ale celor vii sunt împlinite într-un mod curat* (Pavel spune: „sfânt")*, dar se aduc şi roade bogate prin multe mulţumiri aduse lui Dumnezeu, [13.]pentru că dovada oferită de această încercată şi binefăcătoare caritate, conduce la glorificarea lui Dumnezeu pentru ascultarea pe care o mărturisiţi faţă de Evanghelia lui Hristos şi pentru generozitatea părtăşiei voastre cu ei şi cu toţi; [14] şi prin rugăciunea lor pentru voi se manifestă afecţiunea vie pe care ei v-o poartă datorită supraabundenţei harului pe care Dumnezeu l-a revărsat printre voi. 15 Mulţumiri şi laudă lui Dumnezeu pentru darul Său inexprimabil."*

9. Ceea ce faceţi pentru Dumnezeu, faceţi-o din iubire liberă pentru El, şi nu din frică, altfel nu are nicio valoare, nici pentru El, nici pentru voi. Tatăl vostru vrea ca voi să fiţi copii ascultători din iubire faţă de El şi nu ca slujitori înfricoşaţi.

* * *

(gravat de Schumi):

10. „*O persoană liberă care nu îndeplineşte Voinţa Mea, Îmi este mai dragă decât una care se supune fără voinţă din frică şi dintr-un sentiment de servilism* " (referire la versetul 48 – dintr-o dictare din 2 octombrie 1894).

11. „*Cine iubeşte viaţa lumească, va pierde viaţa duhului, dar cine iubeşte viaţa duhului şi disprețuieşte viaţa lumii va primi şi viaţa duhului. Cine iubeşte, aşadar, viaţa spiritului şi o primeşte, s-a înălţat* (precum un copac) *şi şi-a deschis viaţa cea mai lăuntrică luminii care vine de la Mine; iar această Lumină este adevărata străpungere a Adevărului care pătrunde totul, iar aceasta se ridică din acel punct, acolo unde toate lucrurile şi fiinţele converg într-Unul, – în Dumnezeu »* (referire la capitolul 21, 11 din această carte).

- aceste cuvinte sunt cu siguranţă exprimate destul de clar, astfel încât cineva să se gândească şi să acţioneze în consecinţă.

* * *

(Domnul reia):

12. Iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele este atât de frumos menţionată în limbajul spiritual din Apocalipsa lui Ioan versetul 12, 1, după cum urmează:

– «*Atunci s-a arătat în Cer* (= în inimă) *un semn mare: o femeie îmbrăcată magnific cu*

soarele (= iubirea faţă de Dumnezeu), *cu luna* (= iubirea faţă de aproapele) *sub picioarele ei şi pe cap o coroană de doisprezece stele* » (Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu şi cele două ale lui Isus despre iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele; – vezi Exodul 20; Matei 22, 37 – explicate conform noilor comunicări ale lui Dumnezeu).

13. Învaţă de la albină sârguinţa în muncă şi pe măsură ce ea culege mierea dulce, tu culegi Iubirea Veşnică ce vine de la Dumnezeu prin împlinirea celei mai mari Porunci din Legea iubirii faţă de aproapele.

14. Şi învaţă de la copii simplitatea şi iubirea faţă de părinţii lor, ca să le poţi trezi şi tu la fel pentru Tatăl tău Ceresc, căci simplitatea Îl caută pe Dumnezeu, iar puritatea filială a inimii Îl cuprinde şi se bucură de Iubirea Lui care înviorează şi face fericită inima şi simţurile. De fapt, copiii simpli care Îl iubesc pe Dumnezeu împlinesc acea maximă a înţelepciunii care spune: „*Ceea ce nici o minte inteligentă nu vede, un suflet copilăresc o practică în simplitate*".

15. Nu calcula suma mare pe care o împarţi de dragul iubirii aproapelui tău, căci nu mărimea sumei contează, ci sentimentul nobil cu care oferi ceva, şi aceasta este la ceea ce Dumnezeu priveşte şi îţi atribuie ca fiind bine. Totuşi, a avea mult şi a da puţin nu este conform Voinţei Divine, deoarece nu trebuie ca cineva să fie zgârcit cu averea, ci trebuie să o folosească în interese spirituale bune. Cu bogăţia ta lumească nu poţi cumpăra niciun Cer, pentru că o vei lăsa în lume, dar cu siguranţă poţi face asta, dacă ai căutat ca această bogăţie să-ţi aducă multă dobândă spirituală, pe care o vei lua cu tine în viaţa de apoi. De fapt, faptele tale te vor urma şi îţi vor forma veşmântul învierii trupului (spiritual) după moarte, care este ziua judecăţii tale finale.

16. Eu vă spun: ***„O singură inimă care Mă iubeşte cu adevărat pe pământul vostru, este mai valoroasă decât orice frumuseţe inimaginabilă a unei galaxii întregi*** (care este cerul însuşi); ***într-adevăr, vă spun şi mai mult: o astfel de inimă este în sine, de neconceput, mai frumoasă decât întreaga înţelepciune cerească a îngerilor şi este chiar mai frumoasă decât al doilea Cer al Înţelepciunii iubirii cereşti a spiritelor îngereşti superioare!"*** — Nu este nevoie să vă spun mai multe.

17. Iubirea divină este exemplul pentru oameni despre cum trebuie să fie oferită iubirea faţă de aproapele.

18. Când în totalitatea Mea primordială aveam încă întreaga creaţie în Mine, ca atomi ai devenirii, ştiam foarte bine cum se va forma aceasta, într-adevăr, o vedeam în spirit înaintea Mea; dar acest lucru, Mie, Creatorului Atotputernic, nu-Mi dădea nicio bucurie, din moment ce Eu Însumi ar fi trebuit să Mă admir în lucrările prodigioase ale puterii Mele creatoare, dar voiam să existe fiinţe care să se bucure şi să se încânte în Lucrarea şi în Iubirea Mea, pentru că am creat pentru ele atâtea frumuseţi şi atâtea lucruri bune, iar această bucurie şi încântare a creaturilor Mele pe care le-am adus în lume în afara Mea şi, prin urmare, ca copii ai iubirii Mele, trebuia să fie răsplata pentru Iubirea Mea pe care voiam să o lucrez în aproapele, pentru ca Eu însumi să fiu complet fericit în fericirea şi beatitudinea celor care s-ar desfăta în Iubirea Mea şi s-ar sătura în bucurie.

19. Din acest motiv cuvântul atotputernic „Să fie" a răsunat, pentru ca Iubirea Mea să treacă în activitate pentru aproapele, în a cărui existenţă, în bucurii şi fericiri, Sinele Meu să se poată considera binecuvântat pentru faptul că a făcut şi a creat totul pentru fericirea aproapelui. Iubirea Mea personală şi-a găsit satisfacţia, încântarea şi împlinirea doar în lucrarea dezinteresată a iubirii faţă de aproapele.

20. De aceea, iubirea voastră să fie în iubirea faţă de aproapele expresia principală „Să fie ", deoarece devenind şi crescând în această iubire, voi înşivă veţi găsi satisfacţia care va crea o fericire ce îşi va maturiza frumuseţea în Cer precum o floare luxuriantă. Dacă vreţi să fiţi copii ai Iubirii Mele şi să fiţi perfecţi aşa cum sunt Eu, atunci acţionaţi aşa cum acţionez Eu neîncetat faţă de alţii şi, căutaţi-vă încântarea şi fericirea iubirii în fericirea altora!

83/2 - Şapte moduri de a arăta compasiune faţă de aproapele cu blândeţe

Graz, 2-20 decembrie 1901

21. Blândeţea (blândeţe). Acest termen este o definiţie colectivă pentru a indica iubirea şi

smerenia şi pentru a indica compasiunea şi mila şi, în final, pentru a indica bunăvoinţa şi evlavia, iar în acest ultim sens este luat în considerare aici termenul de blândeţe (sub acesta sunt înţelese faptele iubirii faţă de aproapele) - vezi „Cartea de rugăciuni" capitolul 17, 7). Ca fiu al lui Dumnezeu, omul este chemat să acţioneze în conformitate cu Tatăl său spiritual, astfel încât oamenii să se iubească unii pe alţii şi, în toate împrejurările vieţii, să meargă mână în mână şi să se sprijine unii pe alţii cu iubire. Aceasta este poruncită în special ca o datorie de iubire faţă de aproapele faţă de săraci şi bolnavi.

22. **În limbajul florilor, blândeţea compasiunii** şi a iubirii milostive este reprezentată de frumoasa *narcisă albă* . – Şi aceasta este împărţită în şapte spirite, după cum urmează:

I) Blândeţea faţă de aproapele.
II) Blândeţea faţă de creaţia lui Dumnezeu.
III) Blândeţea faţă de animale.
IV) Blândeţea faţă de semenii tăi.
V) Blândeţe faţă de cei inferiori ţie.
VI) Blândeţea faţă de duşmani.
VII) Blândeţea faţă de răufăcătorii tăi.

23. <u>În primul rând</u>: **BLÂNDEŢEA FAŢĂ DE APROAPELE** este floarea care exercită mila; este totodată perla care provine din coroana iubirii faţă de aproapele. Cine practică iubirea faţă de aproapele este un prinţ al Împărăţiei cereşti, dacă aceasta este exercitată într-un mod spiritual pe scară largă; cine o practică în mod material, atunci când reuşeşte să o facă într-o măsură mare, este un prinţ al iubirii frăţeşti. Cu toate acestea, a face bine prin mijloace necinstite şi frauduloase este interzis. Prin urmare, deschideţi-vă urechile şi ascultaţi ce spune Duhul Adevărului.

24. <u>În al doilea rând</u>: **BLÂNDEŢEA FAŢĂ DE CREAŢIA LUI DUMNEZEU**, care cuprinde în sine, tot ceea ce se vede. Eu, ca Tată, am creat totul şi sunt viaţa pretutindeni în natură. Aşadar, nu te lăsa niciodată purtat de dorinţă, nici ca glumă, nici ca distracţie, de a face rău şi distruge ceva ce am creat Eu, decât dacă eşti forţat de alte circumstanţe, pentru că tu (omule) te amesteci mereu ca răufăcător în tărâmul Creaţiei.

25. <u>În al treilea rând</u>: **BLÂNDEŢEA FAŢĂ DE ANIMALE** . – Animalele sunt în lume pentru a umple o succesiune de fiinţe vii care aparţin complexului de specificităţi ale sufletului omenesc, dar nu pentru ca omul să le ucidă şi să le chinuie.

26. În animale Duhul Meu este reprezentat şi este lucrativ la fel ca în om, iar Eu sunt Cel care le-a creat şi le-a pus în lume, prin urmare, este datoria voastră să priviţi animalele pădurii, ale câmpului şi pe cele domestice ca bun străin pe care nu aveţi dreptul să le vânaţi, să le trataţi cu cruzime, să le torturaţi şi să le ucideţi după bunul vostru plac, deoarece Creatorul acestora se află alături de voi şi vă urmăreşte ceea ce faceţi şi ce nu faceţi, fie cu plăcere, fie cu neplăcere.

27. Animalele au propria lor ordine de viaţă, durata existenţei lor pe care trebuie să o petreacă în lume este măsurată de Mine şi nimeni nu are dreptul să intervină în Ordinea Mea şi să o manipuleze după bunul plac, întrucât Eu sunt Domnul peste Ordine, ca Dumnezeu şi Creatorul ei, şi nu voi.

28. Animalele au instinctul lor, bucuria lor de a trăi, iubirea lor de a trăi, de a se înmulţi şi de a se bucura de viaţă, la fel ca voi, ca oameni. De ce nu le lăsaţi? Cât de repede vă iritaţi dacă animalul lipsit de raţiune vă încalcă într-un fel porunca şi iubirea voastră! – Iar Eu ar trebui să accept totul cu calm şi pace atunci când torturaţi şi ucideţi creaturile Mele? Credeţi că vreun animal ar putea trăi dacă Eu Însuşi nu aş locui în el şi nu l-aş călăuzi? Dacă acest lucru este pe deplin adevărat, atunci gândiţi-vă bine pe viitor înainte de a vă purta cu animalele Mele aşa cum hoţii, tâlharii şi ucigaşii se ocupă de bunurile altor oameni!

29. Nu este potrivit din partea voastră ca, în calitate de creaturi inteligente, să vă degradaţi la starea de barbari, chinuitori de animale, ucigaşi şi mâncători ale acestora, întrucât odată cu consumarea cărnii de animal voi preluaţi caracteristicile animalului, pentru că umorile cărnii de animal devin sângele vostru, spiritualul din el devine un amestec al sufletului vostru, de unde apoi şi natura voastră animală sălbatică, – barbaria voastră faţă de oameni şi faţă de animale. Dacă ar fi să mâncaţi doar carne de lup şi de tigru, atunci cruzimea şi nemiloşenia voastră ar fi

monstruoase, insuportabile.

30. Omul a fost creat să mănânce vegetale atât în sudul, cât şi în nordul lumii, sau, după cum spuneţi voi, să fie vegetarian! De fapt, numai această hrană, dacă este pregătită adecvat (şi nu este stricată cu condimente şi alte ingrediente picante), îi face pe oameni sănătoşi trupeşte şi sufleteşte.

31. Cât vă doare dacă cineva vă face rău şi vă provoacă durere! Şi vedeţi, poate că uneori chinuiţi fără milă animalele şi nu aveţi nici ureche, nici inimă pentru strigătele de groază ale bietului animal chinuit, care adesea trebuie să sângereze până la moarte în mâinile voastre, pentru a vă servi drept răsfăţ pentru pofta voastră de carne! Nu! Nu pentru asta am creat Eu animalele! Şi vă spun că ***consumul de carne trebuie să înceteze, altfel nu vă voi acorda renaşterea spiritului*** **!** – Eu privesc calm şi sunt răbdător, dar chiar şi răbdarea Mea are limitele ei.

32. Voi, în privinţa hranei evreilor, aţi protestat. – Puteţi face asta pentru că acelea erau alte vremuri, când şi cu *instrucţiuni speciale* omul nu era încă atât de dezvoltat spiritual. Atunci le-am permis să mănânce carne doar la cerere, iar aceasta trebuia să fie făcută pură (sau curăţată) conform unor prescripţii specifice. Însă, voi o mâncaţi impură şi, în plus, cu sângele pe care se află *blestemul Meu*, pentru că Cain l-a ucis pe Abel din egoism, aşa cum voi ucideţi animalele din *„egoism”*.

33. Acum reflectaţi la cât de mari călcători sunteţi împotriva Poruncilor Mele şi cu câtă lăcomie vă întindeţi mâinile spre carnea de porc, care este o carne impură, incompatibilă cu natura umană în starea sa naturală; deoarece porcul şi omul, după carne şi sânge – şi, prin urmare, şi după spirit, tot ceea ce omul preia şi asimilează în eul său ca fiind al său prin consumul de carne – formează în sine specificaţii sufleteşti complet incompatibile. Şi aşa este şi cu grăsimea de porc, deoarece porcul are o origine complet diferită de cea a omului în ceea ce priveşte formarea sângelui, lucru pe care îl veţi putea înţelege corect abia după renaşterea Spiritului.

34. Spiritualul cărnii de porc devine potrivit trecerii în sufletul uman doar prin purificare, pentru a se adapta tranziţiei în transmigraţia sufletelor.

35. Oamenii îşi permit să trateze animalele ca şi cum ar fi acolo doar pentru a le satisface dorinţele, dar nu este aşa, ci ele sunt acolo doar pentru a vă fi utile, dar nu pentru că aveţi dreptul să le chinuiţi cerând mai mult decât le permite puterea lor să facă.

36. Aici sunt incluşi în mod deosebit boii, caii, catârii, măgarii şi, de asemenea, vacile. Aceste biete fiinţe sunt adesea bătute şi chinuite fără milă de către un brutal sau altul, ca şi cum animalele ar fi complet rele, în timp ce oamenii înşişi sunt aşa. Învăţaţi mai întâi să trataţi animalul cu dreptate, iar el se va supune şi va face tot ce poate.

37. Animalele sunt create pentru a forma în prealabil o secvenţă de specificaţii sufleteşti; dar dacă un asemenea chinuitor brutal de animale este şi o fiinţă nemiloasă şi fără Dumnezeu, atunci se întâmplă ca după moartea sufletul său să ia forma unui bou sau a unui cal, pentru ca el însuşi să poată gusta biciuirile pe care le aplica odinioară acestor animale de povară chinuindu-le. Atunci un suflet uman transformat şi într-un animal de povară, păstrează amintirea abuzurilor trecute pe care le-a aplicat odinioară animalelor ca om, dar nu va putea să li se opună, deoarece în afară de memorie, el (ca suflet) este înzestrat numai cu inteligenţă şi caracteristici animalice**.**

38. Vedeţi, aceasta este cu siguranţă o pedeapsă amară, dar meritată pentru un astfel de chinuitor infernal. Timp de multe secole, va trebui să lupte prin regnul animal pentru a-şi croi drum şi să guste pe deplin toate neplăcerile pe care le-a provocat acestora, amintindu-şi mereu că aceasta este consecinţa insensibilităţii sale faţă de aceste creaturi atunci când trăia ca om pe Pământ. *Acelaşi lucru se întâmplă şi cu profesorii nemiloşi* din universităţi care torturează animalele vii în cel mai nemilos mod, cunoscut sub numele de *vivisecţie*. Şi aceşti vivisecţionişti, pentru că sunt de obicei negatori de Dumnezeu din cauza insensibilităţii lor faţă de animalele nevinovate, se vor întoarce în regnul animal (ca suflete), şi cu memoria umană, despre ce au fost şi ce au făcut, vor gusta pe deplin (sufleteşte) viaţa sufletească animală pentru perioade lungi de timp!

39. Pedeapsa este cu siguranţă amară, dar este vina lor. Cine v-a învăţat să fiţi brutali, răi

şi nemiloşi? Nu v-au fost date şi vouă Învăţăturile Mele divine? De ce M-aţi respins pe Mine şi învăţătura Mea şi aţi devenit animale feroce? Spiritual, nu sunteţi oameni, ci animale rele, şi de îndată ce veţi părăsi corpul uman, pedeapsa binemeritată şi dreaptă, dar teribilă, vă va lovi! – Încercaţi să deveniţi oameni cât mai este timp, altfel, *vai de voi „suflete animalice" în formă umană* ! Doar o mare penitenţă vă va putea transforma sufletul animal înapoi într-un suflet uman!

40. Se va obiecta: *„La ce serveşte omului această pedeapsă, chiar dacă este binemeritată? Dacă s-ar reîncarna ca om, nu va mai şti nimic despre ea şi, astfel, va putea deveni din nou un chinuitor nemilos al animalelor şi, prin urmare, va comite din nou acelaşi păcat. "*

41. Această opinie nu este valabilă, întrucât sufletul uman îşi păstrează memoria, prin urmare, o astfel de persoană reîntrupată va fi o persoană plină de compasiune faţă de animale, fără ca creierul carnal să ştie nimic despre asta, despre motivul şi de unde provine.

42. <u>În al patrulea rând</u>: **BLÂNDEŢEA FAŢĂ DE SEMENII TĂI** . – Fiecare persoană este un egal al tău ca om în sens general, chiar dacă există totuşi o diferenţă între „aproapele tău" şi un „egal al tău". Aproapele pentru tine este orice om din lume; egalul tău este însă cineva care este doar ceea ce eşti tu – care este egalul tău, faţă de care, trebuie să fii conciliant ca şi faţă de aproapele tău, pentru ca legătura iubirii, smereniei, compasiunii şi a milei să se ţească în jurul întregii omeniri, şi fiecare om, fără excepţie, să fie pus în inima ta, căci uneori invidia sau un alt viciu te face mai rece faţă de egalii tăi, decât faţă aproapele tău din întreaga lume.

43. <u>În al cincilea rând</u>: **BLÂNDEŢEA FAŢĂ DE CEI INFERIORI ŢIE** . – Omul, conform educaţiei de astăzi, este o fiinţă viciată, căreia îi este ruşine de aproapele său inferior şi are puţină consideraţie pentru el. Acest lucru nu ar trebui să se întâmple, iar omului nu ar trebui să-i fie niciodată ruşine de fratele său şi de aceea ar trebui să-l ajute în orice nevoie şi să încerce să-l scoată din umilinţa sa, ridicându-l, şi apoi arătând compasiune şi milă faţă de el.

44. <u>În al şaselea rând</u>: **BLÂNDEŢEA FAŢĂ DE DUŞMANI**. – Este uşor să ai compasiune şi milă faţă de cei care nu ţi-au făcut niciodată rău, dar să arăţi compasiune şi milă faţă de duşmani tăi, acest lucru este dificil, iar cine poate realiza aceasta, exercită blândeţea în sensul divin, deoarece Eu sunt plin de compasiune şi milă faţă de duşmanii Mei, iar un astfel de efort va fi răsplătit în mod divin în Împărăţia Mea, pentru că fiul şi-a luat zborul spre inima Mea.

45. <u>În al şaptelea rând</u>: **BLÂNDEŢEA FAŢĂ DE RĂUFĂCĂTORII TĂI** . – Vezi, fiul Meu, aceasta este treapta cea mai înaltă pe care o poate cuceri un om, pentru că totul se răzvrăteşte împotriva unei astfel de conduite, adică, să-l ajuţi pe răufăcătorul care în nevoie ţi-a făcut mult rău şi, în nevoie să-l ajuţi plin de compasiune, asistându-l. Cine reuşeşte să facă aceasta, se apropie de perfecţiunea Tatălui său Isus şi are o convingere bine întemeiată că Eu îl voi recunoaşte ca fiu al Meu, îl voi primi cu braţele deschise şi îl voi răsplăti în mod divin pentru aceasta.

83/3 - Reguli pentru o activitate corectă în iubirea faţă de aproapele

27 octombrie 1902, Graz.

46. Mulţi oameni citesc Învăţăturile Mele despre a lucra în iubire faţă de aproapele, dar puţini ştiu cum să le folosească corect. Prin urmare, vreau să vă ofer pe scurt aici un mic ghid, pe care să-l puteţi urma.

47. În Evanghelie se citeşte: „*Fiţi simpli ca porumbeii şi inteligenţi ca şerpii "*, iar această maximă se aplică şi aici. Prin urmare, faceţi ceea ce vă spune învăţătura şi ceea ce vă încălzeşte inima, dar faceţi-o întotdeauna în aşa fel încât să nu vă lipsiţi complet, întrucât nimeni nu vă va răsplăti pentru aceasta astăzi dacă mâine nu veţi avea nimic pentru voi înşivă, ci daţi după cea mai bună cunoaştere şi pricepere a voastră, astfel ca să puteţi face bine şi mâine şi poimâine.

48. Nici nu este bine să daţi prea mult deodată unui om sărac, pentru că procedând astfel, el se poate abate cu uşurinţă de la calea cea adevărată, din moment ce ar scăpa brusc de toate grijile şi stările care îl împingeau să se întoarcă la Mine în fiecare zi. Daţi des şi în moduri diferite, dar niciodată prea mult deodată şi într-un singur loc, ca să nu provocaţi mai mult rău decât bine.

49. Oamenii săraci şi buni sunt elevii Mei, iar aceştia urmează calea prescrisă lor. Dar dacă cineva îi transferă brusc în prosperitate, atunci el se amestecă în şcoala Mea şi îi ruinează pe aceşti elevi ai Mei; în consecinţă, el acţionează mai degrabă rău decât bine şi îi priveză pe elevii Mei de

îndrumarea şi direcţia bună, conducându-i pe căi rele.

50. Faceţi binele atunci când este la locul potrivit şi bine calculat, dar luaţi aminte să nu acţionaţi împotriva învăţăturilor Mele şi să nu vă lăsaţi amăgiţi şi înşelaţi în iubirea voastră faţă de aproapele de către oameni vicleni şi isteţi prin multe văicăreli, făcându-vă să credeţi că este alb, când de fapt este negru sau maro.

51. Prin urmare, acolo unde vreţi să daţi mult, informaţi-vă mai întâi cu acurateţe din toate părţile dacă vă puneţi darul în relaţia potrivită cu cei aflaţi în nevoie, pentru a nu da prea mult unuia, dar apoi prea puţin sau chiar nimic altora.

52. Cine îşi exploatează în mod chibzuit talanţii, poate mai degrabă să primească o pedeapsă decât o răsplată! Prin urmare, fiţi prudenţi! Cu siguranţă, milostivi, dar numai în aşa fel încât să ştiţi că ceea ce aţi făcut bine, în realitate, a fost făcut şi cu dreptate.

53. Este bine să fiţi atenţi la toate, dar să nu credeţi că aţi făcut ceva bun fără să vă mai faceţi griji pentru altul. Nu! Cu un astfel de sens literal al poruncii Mele a Iubirii faţă de aproapele, uneori se cauzează mai mult rău spiritual decât bine; de aceea, respectaţi cu atenţie învăţăturile Mele şi trăiţi şi lucraţi cu rigurozitate, astfel încât, împlinind sfaturile, să obţineţi beneficii şi nu daune.

54. Marea parte a oamenilor prin termenul „aproapele" înţeleg că se referă la cineva care le este apropiat prin linie de sânge, prietenie, cunoştinţă sau clasă socială. Nu! Toate acestea nu trebuie înţelese în primul rând, deoarece unor astfel de persoane cineva oferă de bunăvoie ceva din afecţiune personală dacă se întâmplă să aibă nevoie, prin urmare, un astfel de ajutor din prietenie, rudenie sau clasă socială este o aşa-numită „noblesse oblige" [155]* (*Noblesse oblige: "nobleţea implică obligaţii".) adică, simţul datoriei, care are mai puţină valoare înaintea Mea. În schimb, aproapele este orice om, prieten sau duşman, care se află în dificultate şi are nevoie de ajutorul vostru, aşa cum a fost cazul în istorie cu bunul samaritean (Luca 10, 29) .

55. Acţionaţi faţă de aproapele vostru în orice situaţie în aşa fel încât *iubirea faţă de Dumnezeu* să fie întotdeauna motivul, iar *iubirea faţă de aproapele* să fie expresia acestei iubiri faţă de Dumnezeu. – Nu actul în sine este cel care înnobilează şi înalţă sentimentul – ci voinţa nobilă cu care a fost săvârşit.

56. *Dacă Mă recunoaşteţi şi Mă iubiţi ca Dumnezeu, Domnul, mai presus de toate lucrurile, şi pe aproapele vostru, dacă este posibil chiar mai mult decât pe voi înşivă,* atunci aveţi deja în voi *iubirea adevărată*, ca *Viaţă adevărată* şi *Lumină adevărată*, ca *Adevăr veşnic* pentru timpul şi veşnicia, în voi; iar conform spiritului, deja aici, … sunteţi acolo unde sunt Eu, deoarece în felul acesta rămân cu voi până la sfârşitul lumii! Aceasta v-o spun Eu, Cel pe care îl puteţi recunoaşte bine după limbajul Său şi după sensul a ceea ce spune. Amin!

57. Cui i-a fost dat de la Dumnezeu, aceia să dea. Cu iubire înţeleaptă să administreze comorile pe care Dumnezeu li le-a dat, dar să dea din abundenţă din comoara spirituală. Mila creştină nu constă atât în da bani celor aflaţi în nevoie, cât în răspândirea iubirii. Dimpotrivă, banii trebuie să fie distribuiţi cu mai multă înţelepciune decât iubire.

58. Adevărat vă spun: *„Cine va face un bine unuia dintre aproapele său nevoiaş, din iubire adevărată şi pură faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, acela îl va face pentru Mine şi va fi răsplătit de o mie de ori! – Dar tot aşa şi răul şi nenorocirea pe care îl va face cineva aproapelui său!"*

83/4 – Cui ar trebui să i se dea zeciuială?

59. Moise nu a pus niciodată în inima poporului evreu decât acest lucru, ca, din belşugul lor să aibă grijă mai ales de văduve şi de orfani; dar Moise nu a spus niciodată nimic despre întreţinerea vreunei case de rugăciune (biserică, sinagogă sau templu) şi de învăţătură (şcoli de orice fel), cu excepţia faptului că trebuia să stabilească o zeciuială pentru seminţia lui Levi!

83/5 - Acţionaţi întotdeauna cu faptele iubirii

60. Înainte de toate încercaţi să vă formaţi şi să vă întăriţi sentimentul de viaţă conform Învăţăturilor Mele: simţiţi nevoile săracilor şi alinaţi-i după puterile şi posibilităţile voastre, consolaţi-i pe cei îndureraţi, îmbrăcaţi-i pe cei goi, hrăniţi-i pe cei flămânzi, daţi de băut celor

însetaţi, ajutaţi-i pe cei bolnavi acolo unde puteţi, eliberaţi pe prizonieri şi predicaţi Evanghelia Mea săracilor în duh. – Aceasta vă va înălţa sentimentul şi sufletul până la Cer, iar sufletul vostru, pe această cale preaadevărată a vieţii, se va uni repede şi cu uşurinţă cu propriul Duh venind de la Dumnezeu şi astfel veţi participa şi la toată Înţelepciunea şi Puterea Lui, iar aceasta va fi cu siguranţă mai mult decât toată cunoaşterea din lume. Dar a fi o persoană insensibilă faţă de aproapele şi a da mărturie despre sine prin propria simţire, ... înseamnă că eşti încă foarte departe de adevărata viaţă spirituală!

61. Eu, Isus, vă spun: *singurul spirit viu din om este iubirea şi cel mai tandru şi veşnic binevoitor sentiment al său;* cel ce, prin urmare, se străduieşte tot mai mult să-şi găzduiască iubirea şi cel mai tandru şi binevoitor sentiment al său în sufletul său iubitor şi, în acesta, devine tot mai puternic, mai viguros, mai curajos şi mai docil, favorizând astfel deplina unitate a spiritului cu sufletul, – iar sufletul devine iubire şi înţelepciune pură, în conformitate cu sentimentele sale cele mai tandre şi binevoitoare. Atunci un astfel de suflet este *deja complet una cu spiritul* său şi, astfel, se află şi în posesia cea mai vie a întregii vieţi şi a facultăţii minunate a spiritului său. Iar acest lucru valorează cu siguranţă mult mai mult decât trecerea prin toate şcolile înţelepţilor lumii de pe Pământ. *În această stare, poate un om să rămână rece şi fără sentimente?*

6/83 - Chiar şi săracii trebuie să împlinească faptele iubirii faţă de aproapele lor

Graz, 3 noiembrie 1901

62. „Cine *nu are nimic, nu poate da nimic"*, este o maximă adevărată, dar aceasta nu este întotdeauna şi pretutindeni decisivă. În aparenţă lucrarea iubirii faţă de aproapele pare prescrisă doar pentru cei care o pot face, dar în realitate lucrurile stau altfel şi de aceea vreau să vă ofer o explicaţie, prin care vă va deveni clar că şi cei săraci pot practica iubirea faţă de aproapele în moduri diferite, deoarece de la fiecare se aşteaptă doar ceea ce este în stare să facă şi nu mai mult, şi ar fi nedrept din partea Mine dacă aş vrea să-i iau în considerare doar pe bogaţii care dau ceva săracilor şi nevoiaşilor prin bani, articole de îmbrăcăminte şi alimente, în timp ce săracii şi nevoiaşii nu ar intra în Împărăţia Mea pentru că nu pot face acest lucru. – Prin urmare, vreau să vă ofer câteva sfaturi care sunt valabile atât pentru bogaţi, cât şi pentru săraci, şi ambii pot beneficia de pe urma lor.

63. Gândiţi-vă la ceea ce se poate face în ceea ce priveşte faptele de iubire faţă de aproapele sau de milostenie (citiţi Evanghelia despre văduva care şi-a dat ultimul bănuţ, dar cu acesta a dat mai mult decât toţi ceilalţi care au dat din surplusul lor. – Marcu 12, 42-44), pentru că fiecare poate face ceva în funcţie de propriile puteri materiale sau spirituale. În plus, aceste lucruri se pot realiza prin favoruri sau prin îndeplinirea unor servicii pline de iubire, îndrumându-i pe alţii către adevărul credinţei. Şi acestea sunt fapte de iubire faţă de aproapele. Totuşi, lucrările care nu pot fi făcute nici fizic, nici spiritual şi totuşi cineva doreşte să fie făcute din milă, pot fi făcute din bunăvoinţă iubitoare, prin faptul că cineva îşi sacrifică bunăvoinţa ca act, spre onoarea Mea, iar apoi Eu le accept ca un act împlinit, deoarece pentru cel care ar vrea sa le facă şi nu poate, bunăvoinţa sa valorează la fel de mult ca acţiunea celui care a hotărât şi le face.

64. Astfel, mulţi oameni săraci pot practica fapte de iubire faţă de aproapele lor prin *magnetizare* sau prin ucenicie în cunoaşterea bolilor, prin sfaturi despre cum se poate vindeca boala cu *medicina* sau cu alte medicamente sau exercitând lucrări de caritate. Modalităţile de a face acest lucru, timpul care este necesar pentru aceasta, pot fi sacrificate în onoarea Mea. Există mii de oportunităţi disponibile unui om, prin care poate săvârşi fapte de iubire faţă de aproapele şi să câştige Împărăţia Cerurilor.

65. A lucra cu iubire faţă de aproapele este aşadar de trei feluri:

I) *material*: prin lucrări materiale.

II) *spiritual*: prin lucrări spirituale.

III) *benevol:* dispus să acţioneze cu bunăvoinţă, atunci când este posibil.

Toate aceste moduri de a proceda cu iubire faţă de aproapele sunt bune şi ar trebui să sacrificate în onoarea Mea, pentru ca Eu să vi le pot socoti drept răsplată.

66. Prin urmare, nimeni nu se poate plânge că îi lipsesc mijloacele de a practica fapte de

iubire faţă de aproapele său; numai bolnavii sunt excluşi, dar aceştia pot face ceva pentru Mine în compensaţie: să-şi sacrifice suferinţa, durerile, pentru onoarea Mea, iar aceasta va fi socotită şi ea ca un lucru bun în suferinţa răbdătoare. Aşadar, fiecare are oportunitatea şi mijloacele de a-Mi sluji Mie şi aproapelui său, dacă are bunăvoiţă pentru aceasta, întrucât ceea ce cineva face aproapelui său o face Mie, Dătătorul vieţii în om (Matei 25, 40).

* * *

67. *(Sugestiile lui Schumi)*: Despre iubirea faţă de aproapele, citiţi şi capitolul 58 din Isaia; – Predica despre bunul samaritean; – capitolul 19, 7-9 din *„Cartea de rugăciuni"* ; – şi numeroasele exemple din lucrarea *„Dr. Martin Luther în viaţa de apoi"* .

*** * ***

Capitolul 84

Virtutea răbdării

Graz, 10-17 octombrie 1901

1. Cea mai frumoasă virtute a unui om este iubirea, iar în aceasta tronează răbdarea ca o regină a biruinţei (vezi şi în „Cartea de rugăciuni", capitolul 19, 10-13). Ea, care este capabilă să creeze cel mai adânc iad dacă se transformă în rău, produce învingătorului, ca fiică spirituală a Cerului şi a Iubirii, coroana vieţii veşnice. Ea este tovarăşa neîncetată a Iubirii divine, întrucât este fiica Sa şi împlinitoare a ceea ce Iubirea a generat în sine pentru aproapele, conform cuvintelor învăţăturii divine: *„Fă aproapelui tău aşa cum tu ai vrea ca el să îţi facă ţie.",* să-l întâlneşti şi să-l tratezi ca pe un frate.

2. Ea este mult deasupra slăbiciunilor şi greşelilor umane, căci dacă o folosiţi corect, vă ridicaţi la acele înălţimi luminoase unde Eu stau maiestuos. – Dar cum? – Vedeţi, dragii Mei copii, aceasta se întâmplă pentru că Eu, în ciuda sfinţeniei şi inviolabilităţii Mele, sunt blasfemiat şi târât în noroi în fiecare zi de oameni răi. Şi ce fac Eu, care într-o clipă aş putea reduce omul la nimicnicia sa? Eu, Atotputernicul, tratez nebunia omului, care nu este decât un vierme în praful nimicniciei sale înaintea Mea, cu Răbdarea Mea divină, făcându-l să se înfurie şi să se întoarcă spre iadul însuşi, căci, aşa cum omul se îndepărtează de Dumnezeu, aşa se apropie de iad. În Dumnezeu există lumină şi fericire; dar în iad este întuneric şi chin, atunci când cineva intră în viaţa de apoi ca spirit.

3. *Spiritul floral* al răbdării, în limbajul profund al florilor, este laleaua *cu culori atât de minunate*, ale cărei corespondenţe: speranţa, inocenţa, iubirea şi puterea de foc în minunatele sale armonii, încântă ochii celor ce le contemplă. Şi şapte spirite minunate, copii puri care, împreună cu mama, reprezintă un spirit al măreţiei lumii în om, guvernează sufletul uman pus în lume. Acum să examinăm copiii spirituali lucrători ai răbdării:

I) Răbdare faţă de aproapele.
II) Răbdare faţă de cei care ţi-au făcut sau care îţi fac rău.
III) Răbdare faţă de ignoranţa aproapelui.
IV) Răbdare faţă de cei săraci în duh.
V) Răbdare faţă de cel inferior ţie.
VI) Răbdare faţă de dispoziţiile Providenţei lui Dumnezeu asupra ta.
VII) Răbdare faţă de animalele nerezonabile.

*

4. Primul: **RĂBDAREA FAŢĂ DE APROAPELE** = Oamenii, al căror suflet şi trup sunt preluate de Satana, poartă în ei ceva satanic; ei sunt mereu plini de răbdare faţă de propriile slăbiciunile şi plini de nerăbdare şi de simţ al dreptăţii faţă de aproapele lor, lucru care, în Lumina Iubirii divine, ar trebui să fie exact opusul în om. Prin urmare, o privire de bunăvoinţă şi iubire să strălucească mereu din ochii voştri! Atunci răbdarea va domni peste slăbiciunile spiritului uman

în faţa dreptăţii iubitoare de sine.

5. În consecinţă, nu-ţi hărţui niciodată datornicii, dacă nu pot plăti la timpul stabilit şi dacă eşti convins de integritatea şi bunăvoinţa lor. De fapt, a vrea să faci ceva şi a nu putea, doare şi este un martiriu pentru o persoană cinstită.

6. Dă dovadă de răbdare, iertarea şi uitarea faţă de duşmanii, ofensatorii, persecutorii şi asupritorii tăi!

7. De ce trebuie să vă iertaţi aproapele?

I) Pentru că Dumnezeu este Tatăl vostru şi prin urmare voi toţi sunteţi copiii Mei, deci fraţi şi surori unii cu alţii (Matei 23, 8-9).

II) Pentru că dacă nu iertaţi aproapelui vostru, nici Eu nu vă pot ierta. De fapt, în rugăciunea Tatăl nostru invocaţi: „Iartă-ne nouă greşelile, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri" (Matei 6, 12).

III) Pentru că, cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura şi vouă în viaţa de apoi (Matei 7, 1).

IV) Pentru că Eu, Isus, v-am învăţat: „*Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc şi vă fac rău şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă persecută* " (Matei 5, 44).

V) Pentru că intransigenţa şi răzbunarea sunt infernale; în schimb, împăcarea şi iertarea sunt divine (Luca 23, 34).

8. Cu *răbdarea* faţă de slăbiciunile aproapelui, armoniile Iubirii şi Umilinţei divine rezonează în voi, în a cărui sălaş se află pacea inimii, un paradis al satisfacţiei şi bucuriei. Cu răbdarea învingeţi vrăşmaşul eforturilor voastre spirituale şi îl induceţi la toleranţă faţă de voi, deoarece în felul acesta lucraţi într-un mod liniştitor asupra sufletului lui, care se află într-o direcţie diferită de a voastră, şi treziţi în el respectul pentru superioritatea voastră spirituală, care înnobilează punctul său de vedere şi aduce iubirea faţă de aproapele său (răbdarea este una dintre cele mai mari virtuţi ale Spiritului Dumnezeu-Om, Isus, Tatăl nostru, despre care se vorbeşte în *„Cartea de Rugăciuni Teozofice Creştine"* în capitolul 19, atât de minunat relatată).

9. Cu nerăbdarea, însă, aprindeţi flăcările spirituale ale iadului în inima voastră, deoarece nerăbdarea incită la mânie şi din aceasta se nasc cuvinte şi insulte nemiloase şi adesea chiar acte de violenţă sau bucurie răutăcioasă care dezlănţuie răzbunarea, şi vă aflaţi în întunericul spiritual al iadului, din moment ce nu mai aveţi nicio lumină pentru a ieşi din trista voastră situaţie, din labirintul vostru spiritual dezordonat.

10. Atunci Lumina lui Dumnezeu încetează să mai existe în voi, deoarece în astfel de ocazii Spiritul lui Dumnezeu se retrage şi daţi peste o mulţime de spirite infernale concordante, care vă iau în stăpânire şi vă stimulează şi vă fac şi mai diabolici decât sunteţi deja. Starea voastră sufletească se ciocneşte cu presupusul duşman şi face şi din el un spirit infernal concordant şi, astfel, v-aţi aruncat voi înşivă şi pe fratele vostru, ca adversar, în iad, din care este foarte greu să scăpaţi. Intrarea acolo se face pe un drum larg; ieşirea după o lungă căutare, este un drum mai îngust, pietros, accidentat şi adesea foarte spinos, plin de mortificări şi cereri de iertare, în afară de marea daună pe care sufletul a suferit-o între timp, când se afla în iadul durităţii şi activităţii răutăcioase, în care atras de înţelepciunea corectă a raţiunii pentru a face lucrări ale iadului şi pentru iad.

11. Feriţi-vă de nerăbdare şi de consecinţele care decurg din aceasta, pentru ca să deveniţi copii ai lui Dumnezeu – să nu deveniţi oameni care se formează ca spirite infernale ale mâniei şi răzbunării.

*

12. Al doilea: **RĂBDAREA FAŢĂ DE CEI CARE ŢI-AU FĂCUT SAU ÎŢI FAC RĂU** = În spiritul Luminii şi a Iubirii divine, această virtute este însoţitoarea vrednică a iubirii, umilinţei şi blândeţii sufletului, care personifică în ea floarea regală, minunata lalea, şi o face să coboare în vizibilitate din patria sa spirituală în adâncurile vieţii pământeşti în lupta pentru existenţă şi în existenţă.

13. Prin urmare, aveţi grijă de această fiică regală cerească cu toată fervoarea voastră, deoarece ea este chemată, pornind din mâna Iubirii, să vă deschidă inima către Iubirea primordială şi să vă introducă în desfătările şi măreţiile cereşti. De fapt, există ceva mai frumos

decât să nu fii supărat pe fratele tău care ţi-a făcut rău în răutatea iadului, dar să-l binecuvântezi, să te rogi pentru el şi să-i oferi binele pentru răul (făcut)?

14. O, copii, adunaţi-vă aici perle şi diamante pentru bijuteriile voastre cereşti care vor rămâne cu voi pentru totdeauna şi vor caracteriza trecutul vostru, aşa cum aţi trăit şi aţi lucrat în viaţa infernală a Pământului întunecat, care vă serveşte drept şcoală de încercare, pentru a readuce sufletul lui Satana în măreţia sa originală la înălţimile cereşti, înnobilat, spiritualizat şi îndumnezeit în lumina şi esenţa sa primordială.

*

15. Al treilea: **RĂBDAREA FAŢĂ DE IGNORANŢA APROAPELUI** = Se întâmplă adesea ca o persoană sensibilă, care iubeşte precizia şi înţelegerea pentru materie, să vrea să-l înveţe pe fratelui său, care însă nu o poate înţelege şi are concepte complet diferite faţă de cele pe care profesorul vrea să i le prezinte, iar aici nerăbdarea se stârneşte în om şi ar vrea să se descarce prin cuvinte, nume şi expresii nepotrivite faţă de fratele slab.

16. Vedeţi, aici vine asupra voastră o mare încercare prin care vi se porunceşte să rămâneţi calmi şi tăcuţi în privinţa slăbiciunii înţelegerii fratelui vostru, să-i explicaţi problema atât de des şi în atâtea aspecte diferite, până când o va înţelege. Iar dacă nu o poate înţelege, atunci păstraţi-vă calmul şi consolaţi-l spunându-i că poate data viitoare va vedea problema mai bine – şi dacă veţi veni apoi la Mine cu rugăciune fierbinte şi Îmi veţi cere ca Eu să-L luminez, atunci data viitoare va înţelege cu siguranţă bine problema, căci Eu sunt cel mai înalt Învăţător al tuturor învăţătorilor şi la Mine totul este posibil. - Prin urmare, nu disperaţi.

17. Ceea ce voi nu puteţi prin propria voastră putere de cunoaştere şi voinţă, Eu pot foarte uşor – de aceea, veniţi la Mine şi Eu vă voi putea ajuta; în schimb, spuneţi-i fratelui că trebuie să reflecteze cu atenţie asupra acestei chestiuni şi poate că lumina cunoaşterii îi va răsări de la sine. – Vedeţi, dacă veţi proceda în acest fel cu fratele vostru, interiorul vostru se va purifica, şi voi, exersându-vă răbdarea, vă veţi pregăti să deveniţi cetăţeni ai Cerului Meu.

*

18. Al patrulea : **RĂBDAREA FAŢĂ DE CEI SĂRACI ÎN DUH** = Termenul pe care l-am folosit pe Muntele Garizim lângă Sihar „*Fericiţi cei săraci în duh* " (Matei 5, 3), de obicei nu este înţeles. Şi, prin urmare, trebuie să vă clarific această expresie înainte de a vorbi despre atitudinea faţă de aceşti săraci. *Din punct de vedere spiritual săraci* sunt cei care, în umilinţa inimii lor, nu vor să iasă în evidenţă niciodată prin înţelepciunea lor intelectuală.

19. Dacă din punct de vedere spiritual, prin "săraci", aş fi indicat pe cei proşti şi ignoranţi, atunci cretinii, care sunt jumătate oameni şi jumătate animale, ar fi aleşii Cerului, iar un astfel de Cer nu ar putea fi atractiv pentru un om sensibil. – Vedeţi, astfel de săraci în duh sunt de obicei acei oameni paşnici şi tăcuţi care ascultă discursul, dar nu-l critică, ci încearcă să împlinească legea iubirii, a smereniei, a răbdării şi a păcii, chiar dacă nu totul este conform simţului şi discernământului lor, iar astfel de oameni sunt binecuvântaţi pentru că trăiesc şi acţionează în sensul învăţăturii Mele.

20. Se întâmplă însă şi ca astfel de oameni să fie sub instrucţiunile sau discuţiile voastre despre un subiect, oricare ar fi părerile şi opiniile lor, iar voi să doriţi anumite răspunsuri de la ei. Şi dacă astfel de oameni vă dau doar răspunsuri imprecise, atunci aveţi răbdare cu ei, căci aceasta este dispoziţia inimii lor spre smerenie, pe care nu o vor sacrifica pentru niciun grăunte de înţelepciune a intelectului.

*

21. Al cincilea: **RĂBDAREA FAŢĂ DE CEL INFERIOR ŢIE** = Unele persoane au o mare capacitate de înţelegere, o lumină pătrunzătoare în spiritual şi pot fi chiar într-o poziţie mai bună decât fratele sau aproapele lor. Acum se întâmplă ca, de exemplu, într-o conferinţă publică, cel mai puţin inteligent şi mai puţin înstărit sau chiar „subordonat" să aibă curajul să-şi exprime şi opinia sa care nu corespunde luminii spirituale a expunerilor tale; atunci răbdarea pe care trebuie să o exerciţi faţă de el trebuie să preia controlul.

22. Dacă vezi că fratele tău nu a înţeles sensul discursului tău, explică-i încă odată, adică repetă-i-l, iar dacă nu-l poate înţelege, atunci ai răbdare şi spune-i ceva de genul: *„Ascultă frate,*

astăzi nu putem fi de acord în această privinţă, – aşa că ai răbdare, poate că ne vom putea înţelegere curând!"

23. Dar nu trebuie niciodată să-i dispreţuieşti educaţia, creşterea sau poziţia socială inferioară şi să-l tratezi cu dispreţ sau chiar să-l jigneşti cu cuvinte grosolane, căci atunci iadul este deja în plină activitate. Aşadar, ai răbdare cu cel inferior în spirit şi în viaţa publică, fii un fiu al Tatălui din înălţimile cereşti, Care priveşte cu iubire ceea ce faci şi ceea ce nu faci şi, cu bucurie, la întoarcerea ta acasă, aşteptând pe acel fiu risipitor în casa Sa părintească.

*

24. Al şaselea: **RĂBDAREA FAŢĂ DE DISPOZIŢIILE PROVIDENŢEI LUI DUMNEZEU ASUPRA TA** = Omul trăieşte liber de bunăvoie şi nu îşi pune bariere în viaţa sa, pentru a realiza tot ce se poate realiza şi, pentru a se bucura de tot ceea ce ii sugerează pasiunile şi dorinţele sau poftele sale.

25. Dacă omul se află într-o poziţie care îi permite să obţină totul, atunci devine un spirit întunecat, deoarece este preocupat doar de materie şi, mâncând tot felul de alimente şi băuturi dăunătoare, atrage la sine tot felul de substanţe patogene [156]* (*Agent patogen: care este cauza, care este purtător de boli.), care apar cu o ocazie sau alta.

26. Odată ce sunt acolo, atunci în orice caz nu sunt acolo împotriva voinţei Mele şi, deşi nu le-am trimis Eu direct, le folosesc în continuare pentru a înfrâna spiritul lumesc al acelui om, pentru a-l face să reflecteze de unde şi de ce au venit toate acestea.

27. Prin boli şi necazuri nedorite, spiritul lumesc al omului devine complet abătut şi reflexiv, iar dacă situaţia sau pericolul este foarte apăsător şi alarmant, atunci el îşi aminteşte din nou de Mine şi Mă roagă pentru ajutor şi eliberare din situaţia neplăcută. Dacă o persoană a progresat atât de mult încât a atins vindecarea spirituală în el, atunci voi permite cu bucurie să aibă loc şi vindecarea materială, dacă scopul de a deveni mai bun este serios.

28. Astfel, trag la Mine mulţi oameni din noroiul lumesc al păcatului, pentru că ei văd că rugăciunea către Dumnezeu ajută; în timp ce cele lumeşti sunt trecătoare şi dăunătoare trupului şi sufletului.

29. Prin urmare, dacă vă confruntaţi cu tot felul de neplăceri şi cu bolile care se strecoară, gândiţi-vă la această clarificare şi fiţi răbdători şi umili faţă de toţi, căci aceasta se întâmplă spre binele vostru. De fapt, ceea ce nu pedepsesc niciodată în viaţă, iar acesta este infernal, a fost deja judecat şi aşteaptă doar moartea pentru a trece în întuneric, remuşcări şi angoasă pentru faptul că a urmat căi şi acţiuni greşite în viaţă.

*

30. Al şaptelea: **RĂBDAREA FAŢĂ DE ANIMALELE NERAŢIONALE** = Se întâmplă adesea ca un animal domestic să comită ceva care vă indignează sau vă scandalizează extrem de tare. Vedeţi, animalul are instinctul său, inteligenţa sa şi caracteristicile sale animale, iar voi, ca creaturi raţionale, trebuie să reflectaţi întotdeauna mai întâi asupra a ceea ce este un animal şi, prin urmare, trebuie să fiţi indulgenţi faţă de el dacă, conform instinctului lor, face ceva care vă indignează. De exemplu, pisica vă mănâncă mica pasărea cântătoare de care atârna sufletul vostru, iar apoi îi daţi bietului animal nevinovat o grămadă de lovituri după furia voastră sălbatică.

31. Acum vă întreb: *„Oare am creat păsările ca prizoniere ale voastre, ca să fie închise în cuşti şi sclavii voştri cântători? sau aţi vrea să Mă bateţi şi pe Mine cu biciul* (dacă M-aţi putea avea) *pentru faptul că i-am introdus pisicii instinctul de a mânca şoareci şi păsări?"* . – O, ce nerezonabili! **Voi nu trebuie să bateţi pisica, ci** (trebuie să vă bateţi) **pe voi înşivă, care acţionaţi împotriva Poruncilor Mele şi împotriva Ordinii Creatorului!**

32. Dacă Eu aş fi aşa cum sunteţi voi, atunci ar trebui şi să vă pedepsesc şi pe voi pe bună dreptate pentru astfel de atrocităţi, căci voi sunteţi vinovaţi dacă pisica a mâncat pasărea şi aţi mers împotriva rânduielii Mele în natură, dublu faţă de animale; dar mai presus de toate aţi păcătuit împotriva Mea!

33. Există multe astfel de cazuri, prin urmare, fiţi răbdători cu animalele nerezonabile şi reflectaţi asupra faptului că raţiunea, instinctul şi caracteristicile lor le-au fost date de Mine şi, de aceea, nu trebuie să vă vărsaţi mânia asupra bietelor şi nevinovatelor animale din cauza

brutalităţii, prostiei şi ignoranţei voastre, căci procedând astfel păcătuiţi direct împotriva Mea!

Capitolul 85
Răbdarea lui Isus

Graz, 6 mai 1901

1. Soarele vieţii (în om), la orizontul slăbiciunilor omeneşti, răsare din Acţiunile Divinităţii şi se manifestă în efectul uman, pentru a da un semnal al nepământeniei care este pus în om, atunci când omul săvârşeşte acţiuni care îl înalţă la gradul de erou al vieţii spirituale.

2. Şi Eu, Atotputernicul şi Creatorul Universului, am fost într-o zi Om printre oameni şi am fost supus la tot ceea ce sunt supuşi oamenii. Eu, cu siguranţă, eram Dumnezeu în Duhul Meu lăuntric, dar la exterior purtam haina lui Satana, aşa cum o purtaţi şi voi, prin urmare, eram un Om cu un trup de carne ca şi voi şi simţeam binele şi răul la fel ca voi.

3. Deja în viaţă a trebuit să înghit multe pastile amare de la adversarii Mei, fără să-i înfrunt cu preponderenţa Mea ca Dumnezeu, dar cea mai cumplită şi mai amară s-a întâmplat la sfârşitul vieţii Mele, pe care a trebuit să o depăşesc cu efort supraomenesc, pentru a-Mi pune răbdarea la încercare extremă.

4. În grădina Ghetsimani, în momentul în care acoliţii lui Irod şi-au pus mâinile pe Mine şi M-au legat, aş fi putut împiedica acest lucru, doar că Scripturile profeţilor trebuiau să se împlinească, aşa că am rămas tăcut ca un Miel şi M-am lăsat legat ca şi cum aş fi fost un criminal periculos printre oameni.

5. Am fost condus prin cetate şi am fost dus la Hanna, cumnatul marelui preot Caiafa, cu mâinile legate strâns, care a început să Mă interogheze, dar Eu am rămas tăcut, căci ştiam că nu avea nimic de a face cu Mine.

6. Adus înaintea lui Caiafa, am fost acuzat şi calomniat pentru că am făcut una şi alta, ceea ce nu corespundea faptelor, şi am tăcut cu privire la toate. De fapt, cu ce aş fi putut contracara răutatea şi bucuria răutăcioasă cu care minţea, nu din convingere, ci din făţărnicie, răutate şi servilism, şi Îmi reproşa cuvinte şi fapte pe care nu le-am rostit şi nu le-am făcut niciodată?

07. Iar atunci când slujitorul, la răspunsul Meu că nu trebuie să Mă întrebe pe Mine, ci pe cei ce M-au ascultat, M-a lovit cu pumnul în faţă, de la care apoi s-a umflat complet, Eu nu am rostit cuvinte răutăcioase, deşi capul Îmi era înfierbântat de durere, ci l-am întrebat pe ticălos cu cuvinte calme şi ferme: «*Dacă am spus ceva neadevărat, atunci dovedeşte-Mi! Dar dacă nu poţi, de ce Mă loveşti?* ». Această lovitură a fost atât de puternică, încât a pus capăt interogatoriului lui Caiafa, deoarece eram pe punctul de-a Mă clătina din cauza forţei loviturii pe care Mi-o aplicase acel bărbat robust în brutalitatea lui.

8. Conform marii profeţii despre întoarcerea Mea pe pământ, care are loc chiar acum, am fost predat slujitorilor aspri ai Templului pentru pază, care M-au luat în pază în curtea lui Caiafa şi acolo şi-au practicat brutalitatea şi răutatea asupra Mea. Apoi M-au legat la ochi, M-au scuipat în faţă, M-au pălmuit peste faţa suferindă, care s-a umflat şi mai mult şi, în timp ce pălmuiau, întrebau: „*Dacă eşti fiul lui Dumnezeu, spune-ne: cine te-a lovit?". Cine te-a scuipat, cine te-a pălmuit?* ». Şi vedeţi, Eu vedeam totul cu ochii Mei spirituali mai clar decât soarele la amiază. Şi ce am spus şi ce am răspuns? Nimic! Am rămas tăcut, ceea ce i-a încurajat şi mai mult, pentru că Eu (pentru ei), nu vedeam şi nu ştiam nimic.

9. Da, copilaşilor, acestea au fost ore groaznice pentru Mine ca om, din moment ce aveam forţa prin puterea Mea creatoare, să-i reduc pe duşmanii şi abuzatorii Mei la atomi şi, cu toate acestea, M-am lăsat maltratat atât de îngrozitor, rămânând tăcut ca un miel, pentru a vă cruţa de toate acestea şi a vă elibera de păcatul originar!

10. Aşa că ne-am dus la Irod. Aceştia M-au batjocorit şi M-au pus să îmbrac o haină albă, apoi M-au trimis înapoi la Pilat, iar Eu am lăsat ca totul să se întâmple într-o manieră calmă şi liniştită.

11. Aici a avut loc biciuirea şi apoi încoronarea cu spini, care a fost atât de neconceput de dureroasă încât nimeni nu o poate relata sau descrie, ci poate fi doar trăită dacă cineva se confruntă cu o astfel de situaţie. Gemeam de dureri atroce – dar am rămas răbdător în tăcere, chiar şi atunci când acoliţii Mă batjocoreau ca Regele iudeilor.

12. Şi din nou a apărut răutatea, în loc să aibă milă de Mine. Ei strigau: „La cruce!", când Pilat voia să Mă elibereze, şi aduceau împotriva Mea tot felul de defăimări, pe care Eu nu le-am făcut şi nici n-aş fi vrut să le fac vreodată. Şi ce am făcut în legătură cu toate acestea? Am rămas tăcut ca un miel dus la tăiere.

13. Când acoliţii M-au aruncat ca pe un mare criminal pe crucea dură şi Mi-au străpuns mâinile şi picioarele cu cuie tocite cu forţa loviturilor puternice de ciocan, o durere de neconceput a vibrat prin interiorul Meu, deoarece trei cuie mari în acelaşi timp, mai ales prin picioarele, unul deasupra celuilalt, au pătruns atât de mult încât Eu, răsucindu-Mă de durere, am strigat: *«Tată, iartă-i! Căci nu ştiu ce fac!* » [157]* (*Clarificări suplimentare privind "patimile lui Isus" au fost oferite într-o altă revelaţie, "Autobiografia lui Hristos", al cărei autor şi dată au rămas anonime. [n.r.]) **(vezi Anexa 6)**

14. În cele din urmă a avut loc ridicarea crucii, şi apoi a început din nou spectacolul infernal al fariseilor şi al adepţilor lor, iar dispreţul şi ridiculizarea au fost aruncate asupra Mea – ducând acest lucru la extrem – şi astfel M-au badjocorit cât de mult a fost posibil. Şi ce am făcut Eu în faţa acestor nedreptăţi şi maltratări?

15. Am rămas tăcut şi am permis să se practice asupra Mea cea mai mare nedreptate, răutate şi depravare, pentru a vă scuti de aceeaşi suferinţă şi a vă salva de la calea oribila a torturii şi a morţii pe cruce, care a fost impusă tuturor de Sfinţenia Divină, când într-o zi aţi comis păcatul originar în duhul lui Adam şi Eva, acţionând împotriva Poruncilor divine de ascultare şi puritate a trupului [158]* (*vezi în "Cartea de rugăciuni" capitolul 3, 25 şi în cartea "Autobiografia lui Hristos" capitolul 1, 6).

16. Aici, din răbdarea Mea, învăţaţi ce trebuie să facă omul dacă vrea să atingă ţelurile cereşti şi că nicio durere, nici o insultă nu este atât de mare încât omul să nu-şi poată demonstra răbdarea. Citiţi şi calea suferinţei din *„Cartea de rugăciuni"* , pentru a vă reaminti ceea ce a trebuit să sufăr şi să îndur pentru a vă elibera de cumplitele suferinţe care v-au fost impuse şi pentru a vă recâştiga filiaţia pe care aţi pierdut-o prin păcatul strămoşesc (Geneza 3, 15; Evrei 9, 15; Romani 3, 25; 1 Timotei 2, 14).

Capitolul 86
Cum să trăieşti castitatea

Graz, 20-25 iulie 1901

1. Nu există nicio caracteristică atât de impetuoasă şi persistentă precum iubirea în om, căci aceasta izvorăşte din focul fundamental al Dumnezeirii şi îl stimulează continuu din fragedă tinereţe până la bătrâneţe. Dar, vai omului dacă nu este atent la acest rege al Cerului, pentru că se transformă cu uşurinţă în iubire senzuală, iar pentru om, în loc de binecuvântare şi fericire, devine nefericire şi o profundă capcană spirituală. Prin urmare, cultivaţi doar *iubirea spirituală*, pentru ca în această iubire să vă înnobilaţi şi să vă spiritualizaţi şi nicio pată de lipsă de pudoare să nu vă întineze veşmântul sufletului.

2. În *limbajul florilor,* crinul alb corespunde castităţii şi este împărţit în şapte virtuţi spirituale, fiecare dintre ele fiind echivalentă cu un crin, iar acestea sunt:

I) Virtutea iubirii spirituale pentru femei.
II) Iubirea virtuoasă faţă de copii şi tineri.
III) Pudoarea în faţa animalelor.
IV) Pudoarea faţă de sine şi faţă de cei acelaşi sex.
V) Pudoarea gândurilor.

VI) Pudoarea cuvintelor.

VII) Pudoarea faptelor.

3. Prima: **VIRTUTEA IUBIRII SPIRITUALE PENTRU FEMEI** = Aceasta cuprinde o mare decenţă şi virtute a castităţii, pentru a nu cultiva păcatul strămoşesc şi a nu genera copii asemenea lui Cain.

4. A doua: **IUBIREA VIRTUOASĂ FAŢĂ DE COPII ŞI TINERI** . = Cine molestează copii şi pe cei aflaţi în tinereţe fragedă este un hoţ al iubirii lor spirituale! Cu toate acestea, există şi o mare diferenţă între aceste aberaţii şi nu trebuie să se rupă bâtul asupra unei persoane conform dreptăţii omeneşti, ci să se lase judecata în această chestiune numai în seama Mea, a Judecătorului. Voi, oamenii, nu cunoaşteţi puterea iubirii într-un om, şi nu cunoaşteţi nici predispoziţiile care sunt ascunse în om.

5. Cu siguranţă Eu am spus: *„Cine va face rău unuia dintre aceşti micuţi care cred în Mine, aceştia ar fi mai bine dacă şi-ar lega o piatră de moară de gât şi să se înece în mare, unde este cea mai adâncă "*. Doar că asta nu înseamnă că voi înşivă trebuie să emiteţi o judecată asupra fratelui sau surorii voastre şi să-i alungaţi, ci, dimpotrivă, vă spun: *„Cine dintre voi se simte drept în această privinţă înaintea Mea, trebuie să Mă cheme ca Judecător între el şi păcătos, şi în curând veţi vedea consecinţele judecăţii Mele!"*.

6. Ascultaţi, voi, cei care vă credeţi drepţi! Când aţi plătit pedeapsa Drumului Crucii, a răstignirii şi a morţii care v-au fost impuse, pedepse pe care Dreptatea Divină le-a pronunţat asupra voastră? Nu am fost Eu cel care a trebuit să ispăşesc pentru voi pedeapsa curviei? Şi, de aceea, întrucât voi înşivă aţi fost păcătoşi (ca urmaşi ai lui Adam) şi nu aţi ispăşit pedeapsa, ... nu trebuie nici să condamnaţi şi să alungaţi pe un biet păcătos sau o biată păcătoasă, care umblă pe cărări greşite în imboldul iubirii sale, şi nu-l urâţi, căci în felul acesta Mă urâţi pe Mine, considerând că Eu sunt *Viaţa* în om, iar el nu ar putea păcătui dacă Eu nu i-aş permite din cauza voinţei de neatins, de aceea, el este responsabil numai înaintea Mea.

7. Voi urâţi, calomniaţi şi alungaţi o astfel de persoană, în care totuşi Eu, Dumnezeul şi Judecătorul vostru, locuiesc şi (totuşi) vă rugaţi *„Tatăl nostru*! *Iartă-ne nouă greşelile aşa cum şi noi le iertăm greşiţilor noştri* !". Astfel, voi, necredincioşilor, invocaţi iadul asupra voastră conform lipsei voastre de iubire şi dreptate, în loc să daţi cuvinte iubitoare şi instructive fratelui sau surorii voastre pierdute cu iubire, smerenie, răbdare şi blândeţe şi, prin rugăciune, să vreţi să-i aduceţi la decenţă şi la ordine pentru convertirea lor.

8. Judecata este a Mea şi nu a oamenilor, căci ei înşişi stau înaintea Mea în judecată plini de greşeli şi păcate. Cum puteţi aştepta iertarea păcatelor de la Mine, dacă acţionaţi fără milă faţă de aproapele vostru, din moment ce Mi-aţi făcut deja Mie ceea ce faceţi aproapelui, fie frate sau sură?

9. Mamele şi părinţii în general trebuie să se asigure că copiii lor sunt crescuţi într-un mod respectabil şi moderat [159]* (*Moderat: moderat în moravuri. Onest, măsurat, temperat.), şi să nu creadă că un copil este prea mic pentru a-şi acoperi goliciunea trupului. Ei bine, dacă este prea mic, atunci părinţii trebuie să le facă bluze şi rochiţe astfel încât copiii să nu aibă părţile corpului expuse la fiecare mişcare şi, atunci când stau jos, în special fetele, trebuie să poarte fuste lungi care ajung până la articulaţiile picioarelor (la glezne). - Dacă sunt deja dezvoltate şi puţin mai judicioase, atunci trebuie să fie atente cu privire la indecenţă, astfel încât să se acopere mereu.

10. Majoritatea părinţilor spun: *„Totuşi, sunt copii nevinovaţi. Cine îi va lua atât de în serios?"* . – Dar Eu vă spun: „Nu din cauza copiilor, ci din cauza adulţilor, a fost rânduit, de a se respecta ceea ce Eu, ca Dumnezeu şi Tată al adulţilor, cer de dragul vostru. Eu cunosc mai bine decât oricine consecinţele dăunătoare ale unei astfel de neruşinări între fraţi şi surori - precum şi între adulţi - ca voi. Dacă vă spun deschis că părinţii sunt (tocmai ei) mari promotori ai lipsei de decenţă şi desfrânării din cauza acestor haine orăşeneşti şi inestetice ale copiilor mici, atunci v-am spus tot adevărul.

11. Protejaţi de capcane şi seducţii tocmai pe tinerii fără experienţă, acolo unde puteţi, deoarece ei nu ştiu să se protejeze când sunt încă prea tineri şi fără experienţă.

12. A treia: **PUDOAREA ÎN FAŢA ANIMALELOR** = Acest păcat este numit şi „păcatul sodomit" [160]* (*Sodomie: act sexual nefiresc. De la numele Sodomei, un oraş biblic ai cărui

locuitori erau extrem de desfrânaţi.), deoarece include şi pederastia [161]* (*Pederastie: perversiune sexuală prin care un bărbat îşi direcţionează atracţia sexuală către băieţi tineri.). Faptul că aceasta este o abrutizare şi o depravare senzuală complet grosolană, se poate vedea din faptul că douăsprezece oraşe, dintre care cele mai importante erau Sodoma, Gomora, Adama şi Zeboim, cu o populaţie totală de peste două milioane de oameni, au fost distruse de foc şi sulf, care a venit asupra lor de sus şi de jos. Prin urmare, feriţi-vă de un astfel de păcat!

13. A patra: **PUDOAREA FAŢĂ DE SINE ŞI FAŢĂ CU CEI DE ACELAŞI SEX** = Este de datoria omului să fie atent la toate sentimentele sale şi să le menţină în decenţă, pentru ca acestea să nu degenereze în barbaria autosatisfacerii senzaţiilor trupeşti prin masturbare. Prin urmare, omul nu trebuie să cultive niciodată o iubire hermafroditică cu fiinţe de acelaşi sex, pentru că acest lucru este o barbarizare grosolană a sentimentelor sexuale, care după moarte îşi atrage o separare riguroasă şi îşi găseşte starea în al doilea iad. Prin urmare, ţineţi-vă departe de aceste două păcate sexuale grave.

14. De aceea, *„scoate-ţi încălţămintea”* (Exodul 3, 5), adică curăţă-ţi inima de păcate, înainte de a te înfăţişa în faţa Mea şi a-Mi cere să-ţi aud rugăciunea, căci niciun tată nu ascultă cu bucurie un fiu neascultător. – De ce ar trebui ca Eu să acţionez într-un mod mai nerezonabil decât un tată pământesc? Cu siguranţă, Eu aud adesea în mod vizibil şi rugăciunile păcătoşilor, dar asta depinde de circumstanţe, de încrederea în Mine şi de cea mai profundă rugăciune.

15. A cincea: **PUDOAREA GÂNDURILOR** = Gândurile tale sunt lumea ta, iadul tău, paradisul sau Cerul tău. Aşadar, fii atent la gândurile tale, căci dacă nu vei gândi nimic greşit, nici nu poate urma nimic greşit.

16. A şasea: **PUDOAREA CUVINTELOR** = Gândurile caste au în urma lor cuvinte caste...

17. A şaptea: **PUDOAREA FAPTELOR**, pentru că atunci când gândurile se înnobilează, sunt exprimate cuvinte caste şi se produc lucrări spirituale ale Luminii şi Cerului, în loc de cele ale întunericului iadului.

18. *Castitatea sau perseverenţa* este acea virtute faţă de care toţi aţi păcătuit într-o zi cu Adam şi Eva, întrucât sunteţi spirite descendente din strămoşii voştri.

19. Cât de mare şi decisiv este acest păcat pentru existenţa voastră spirituală şi materială, aţi aflat mai sus, în capitolul 24-24 din comunicările pe care vi le-am revelat din istoria timpurilor primordiale adamice; prin urmare, încercaţi să vă opuneţi acestui păcat cu toate forţele voastre şi eliberaţi-vă complet de seducţiile lui, altfel nu puteţi ajunge la renaşterea spiritului.

20. Cine este slab în ceea ce priveşte iubirea senzuală trupească, este încercat în această slăbiciune până când va elimina din sine şi ultima picătură a unei astfel de iubiri impure; şi până aceasta nu se întâmplă, el nu poate *intra în* fiinţa sa cea mai intimă, unde îl aşteaptă Împărăţia lui Dumnezeu.

21. Prin urmare, ochii nu trebuie niciodată să se bucure în acei stimuli care sunt dăunători pentru viaţa spirituală, ci să trăiască în gânduri, dorinţe, cuvinte şi fapte caste.

Capitolul 87
Să ai mereu pace în inimă

Graz, 6-8 noiembrie 1901

1. *Iubire pentru pace* . – Acesta este paradisul omului, dacă ştie întotdeauna să păstreze pacea inimii. De fapt, atâta timp cât omul trăieşte în pace cu sine însuşi şi cu ceea ce îl înconjoară, are un mic paradis în lume şi este fericit cu toate, găsind orice lucru în ordinea sa, pentru că, având mulţumire în inimă găseşte iubire şi satisfacţie în tot ceea ce lumina zilei poate şi trebuie să lumineze liber.

2. Da, pacea în inimă este o regină asupra vieţii, un prinţ al iubirii şi, de aceea, Eu Însumi sunt numit *„Prinţul Păcii”* şi *„Regele întregii vieţi”* şi, din acest motiv salutul Meu constant era *„Pacea fie cu voi!"* , pentru că dacă cineva are pace în inimă, este fericit şi mereu plin de bucurie

şi dorinţa de a trăi.

3. Aşadar, păstraţi pacea şi nu vă lăsaţi copleşiţi de neliniște, căci în acest fel cineva merge din paradis în iad şi va rămâne acolo până când contracurentul nu va fi din nou eliminat din inimă.

4. În *limbajul florilor*, pacea este reprezentată de rozmarin, deoarece această floare are un parfum deosebit de puternic, care face bine la toată lumea, precum pacea în inimă. – Şapte spirite ale păcii formează aici un întreg, care constă din următoarele formaţiuni:

I) Pace cu Voia lui Dumnezeu.
II) Pacea cu aproapele.
III) Ai pace cu cei care îţi fac rău.
IV) Pace cu subalternii.
V) Ai pace cu aproapele care îţi pretinde nerezonabilul.
VI) Menţine calmul şi armonia cu toată lumea.
VII) Ai pace cu superiorii tăi.

5. Primul: **PACE CU VOIA LUI DUMNEZEU** = Omul trebuie să accepte în tăcere şi să îndure cu calm tot ceea ce i se întâmplă, cu umilinţă şi în pacea inimii sale, ca pe ceva ce Dumnezeu a rânduit pentru mântuirea sufletului său, pentru că totul are un scop şi nimic nu rămâne nerăsplătit din ceea ce este acceptat cu iubire şi îndurat în pacea inimii şi a fost sacrificat pentru slava lui Dumnezeu.

6. Al doilea: **PACEA CU APROAPELE** = Trăieşte întotdeauna în relaţii paşnice cu aproapele tău, pentru ca tu însuţi să ai pace şi liniște de la el. Prin urmare, fii atent şi prietenos cu toată lumea şi nu asculta dacă aproapele tău te vorbeşte neplăcut pe la spate. Şi dacă auzi ceva neplăcut, nu da vreo importanţă şi nu trage pe nimeni la răspundere, căci, dacă este adevărat, atunci trebuie să taci şi să repari ceea ce trebuie îmbunătăţit; însă, dacă este o minciună, atunci cu timpul adevărul va ieşi la iveală şi se va vedea nedreptatea care ţi s-a făcut. Tu, oricum, ai păstrat pacea şi liniştea în inimă şi cu aproapele tău, iar dacă ai sacrificat totul Mie, atunci vei fi câştigat un mare beneficiu din aceasta. Aceasta este regula de aur a vieţii tale dacă vrei să trăieşti fericit printre oameni.

7. Trăieşte în cea mai bună prietenie cu aproapele tău, dar întotdeauna în ceea ce te înalţă spiritual şi te aduce la Mine.

8. Este bine să-ţi tratezi aproapele cu amabilitate, astfel încât să nu-ţi pună nici un obstacol pe cale, iar tu să menţii pacea şi mulţumirea în inima ta, căci asta te face fericit pe pământ.

9. Pleacă din acea situaţie în care nu ai pace cu aproapele tău, pentru că asta te face nemulţumit şi te atrage în iad.

10. Dacă vrei să trăieşti în pace cu toţi oamenii, atunci taci şi nu vorbi despre lucruri despre care cineva nu trebuie să se vorbească.

11. Nu uita: orice discuţie despre slăbiciunile şi defectele aproapelui, este unul dintre acele subiecte pe care nu trebuie să le discuţi, pentru că dacă aproapele tău află că ai vorbit despre el şi despre viciile lui, se va mânia pe tine şi va vorbi şi mai mult despre tine acolo unde va fi posibil, iar acest lucru nu-ţi va face bine, te vei indigna, aşa că nu fă şi tu ceea ce nu vrei să-ţi facă aproapele tău, de aceea nu-i da niciun motiv să facă asta.

12. Dacă vrei să trăieşti în pace şi armonie cu tine însuţi şi cu aproapele tău, trebuie să înveţi să cultivi o mare iubire, smerenie şi răbdare în lăuntrul tău, şi să nu te simţi rănit de nimic din iubire de sine sau din personalitatea ta.

13. Mântuirea sufletului tău o găseşti numai în Dumnezeu; viaţa lumii îţi aduce necazuri şi moartea spiritului.

14. Al treilea: **SĂ AI PACE CU CEI CARE ÎŢI FAC RĂU** = Oamenii sunt răi prin natura originii lor, ei sunt adesea puternic influenţaţi de sfera lor spirituală rea în care se află conform dispoziţiei inimii lor şi adesea opiniile şi avantaje lor personale sunt motivul pentru care trăiesc în dezacord cu tine. Dacă vrei să fii eliberat din iadul în care vor să te târască rănindu-te, calomniindu-te într-un mod mincinos, ceea ce îi caracterizează evident ca fiind în compania iadului, atunci reflectează cum am gândit Eu când am spus: *„Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac »,* când Îmi provocau cele mai cumplite dureri cu acele cuie tocite şi când Mă loveau în trupul Meu. De fapt, dacă ar fi ştiut ce fac, cu siguranţă nu ar fi făcut-o. Şi aşa este şi cu voi.

15. Dacă aproapele ar şti că, în timp ce îţi face rău, are de-a face cu Dumnezeul şi Judecătorul său, care locuieşte în inima celui abuzat şi scrutează şi observă cu atenţie acţiunile omului rău, şi că apoi le va răsplăti omului rău însuşi, atunci cu siguranţă nu ar face-o!

16. Tu, pe de altă parte, trebuie să tolerezi ceea ce nu poţi să împiedici cu bunăvoinţă. Trebuie să sacrifici în onoarea Mea nedreptatea care ţi s-a făcut şi, să taci, iar dacă ţi se va oferi ocazia să răsplăteşti duşmanului tău răul cu bine, atunci nu te abţine să o faci, căci în acest caz vei fi făcut să strălucească Soarele Iubirii peste inima lui îngheţată; acesta o va topi şi va scoate la iveală un prieten dintr-un duşman.

17. De fapt, razele Soarelui Iubirii topesc blocurile de gheaţă ale inimii unui răufăcător întărit de frig. Şi apoi, ce valoare spirituală va avea acţiunea ta în ochii Mei, îţi va deveni clar doar atunci când vei obţine răsplata de la Mine, care nu poate fi comparată cu răsplata pământească, deoarece este încântător de cerească.

18. Al patrulea: **PACE CU SUBALTERNII** = Omul devine mândru atunci când este stăpânul sau superiorul unui slujitor subordonat lui. Nu trebuie să fie aşa, ci trebuie să consideri pe orice om ca pe fratele tău. Ai răbdare cu slăbiciunile lui şi spune-i cu calm că comportamentul său nu corespunde regulilor decenţei şi relaţiei sale cu tine şi, de aceea, trebuie să privească la propriul interes, pentru a nu-şi pierde funcţia de serviciu prin nepăsare, din moment ce tu vrei să trăieşti în pace. Iar dacă nu se îmbunătăţeşte, atunci concediază-l resemnat, fără ceartă din cauza reticentei sale, astfel încât pacea să fie păstrată de ambele părţi.

19. Al cincilea: **AI PACE CU APROAPELE CARE ÎŢI PRETINDE NEREZONABILUL** = Oamenii din ziua de azi sunt viciaţi şi răutăcioşi în multe feluri; prin urmare, ei încearcă sa-şi exploateze aproapele cat mai mult posibil, dacă acesta se lasă exploatat. Din acest motiv, fiţi simpli ca porumbeii, dar şi inteligenţi ca şerpii; prin urmare, fiţi prudenţi, fiţi atenţi în cine aveţi încredere! Este mai bine să spuneţi nu de la început decât să plângeţi mai târziu. – Aşa menţineţi pacea în voi pe acest pământ printre exploatatori. Neplata este de obicei treaba lor, aşa că fiţi cu ochii pe buzunarul vostru!

20. Al şaselea: **MENŢINE CALMUL ŞI ARMONIA CU TOATĂ LUMEA, CHIAR DACĂ NU ESTE CONFORM CONCEPTELOR TALE** = Întotdeauna există ceva în viaţa omului care nu corespunde cu voinţa şi vrerea lui, întrucât oamenii au firi diferite, prin urmare, şi acţiunile şi modurile lor de a acţiona sunt diferite. Nu lăsa ca acest lucru să te tulbure, ci mai degrabă îndură neplăcutul, tolerându-l şi sacrificându-l în onoarea Mea şi, încetul cu încetul, te vei obişnui să mergi calm peste toate obstacolele de pe calea vieţii tale şi te vei apropia din ce în ce mai mult de Mine.

21. Faptul că devii nerăbdător cu una şi cu alta, este încă moştenirea provenită de la Satana, prin urmare, încearcă să suprimi complet această moştenire, ca să poţi deveni un copil al lui Dumnezeu, Tatăl tău, Eu, care nu Mă mânii niciodată, pentru că Eu nu am nimic satanic în Mine! – Ţine minte acest lucru şi nu o uita în nicio ocazie în care înseamnă să înduri cu răbdare, pentru a câştiga astfel Cerul.

22. Al şaptelea: **SĂ AI PACE CU SUPERIORII TĂI** = Oamenii sunt obligaţi să arate respect faţă de superiorii lor, întrucât aşa este uzanţa şi obiceiul în lume. Iar Eu am clarificat acest aspect fariseilor aroganţi, cu tributul dat Cezarului (Matei 22, 21), astfel încât autorităţile să fie respectate *atunci când sunt găsite drepte înaintea Mea*.

23. Prin aceasta, însă, nu trebuie să fie înţeleasă autoritatea de astăzi, ci pe cea de atunci şi pe cea a viitoare pe care o voi stabili sau o voi aproba Eu însumi [162]* (*Aceasta este o afirmaţie care trebuie argumentată, întrucât la acea vreme autoritatea romanilor era subordonată unor legi rigide, dar drepte, aşa cum vor fi şi cele care vor fi adoptate în viitor în "noua împărăţie milenară de după judecată"; în timp ce cele pentru timpul acestei revelaţii până la venirea noii împărăţii, fiind cu siguranţă nedrepte şi impuse de conducători subordonaţi anticristului care va guverna acel timp până la sfârşit, vor trebui considerate diferit. [n.r.]). Totuşi, nu vă lăsaţi duşi de dezaprobarea Mea actuală pentru a întreprinde o revoltă împotriva superiorilor voştri, deoarece Regele lumii, care este în acelaşi timp şi Judecătorul, sunt Eu, Dumnezeu Tatăl, Isus Însuşi, şi nu am nevoie de ajutor, dacă „chemarea” nu vine de la Mine.

24. Prin urmare, rămâneţi calmi şi paşnici şi ascultaţi doar de Mine; atunci voi aranja deja Eu ceea ce este necesar, pentru a face din voi singurii Mei supuşi şi a vă elibera de orice presiune şi exploatare.

25. *Palmierul păcii* (ca dar de Crăciun) este simbolul vieţii umane. Aşa cum palmierul se dezvoltă până la rod, la fel şi omul se dezvoltă până la vârsta deplină.

26. Palmierul era, de asemenea, *semnul păcii*; cu acest semn locuitorii satelor şi oraşelor Mă salutau pe Mine (Isus), şi cu acest palmier sau ramuri de palmier poporul M-a însoţit atunci când am intrat în Ierusalim.

27. Pacea voiam să le-o aduc! ...Reflectaţi asupra faptului că învăţătura Mea, bazată pe pace, poate prospera doar în pace. – Încercaţi să vă găsiţi pacea interioară şi să menţineţi pacea cu lumea exterioară. *În Noaptea Sfântă* acest strigăt a străbătut toate spaţiile cereşti: *„Pace pe Pământ şi în Ceruri* !" . – *„Pacea fie cu voi* !" , – aşa vă exclam vouă şi tuturor: *„Menţineţi pacea, iar palmierul păcii va aparţine într-o zi tuturor celor care aici au luptat cu vitejie şi au obţinut victoria"* . – Aşadar: *„Pace ţie şi tuturor* !" – Pacea fără iubire nu este posibilă, prin urmare: *„Iubiţi-vă unul pe altul, iubiţi oamenii şi iubiţi-Mă pe Mine!"*.

Capitolul 88
Nutreşte altruismul faţă de oricine este şi are mai mult

Graz, 20-23 octombrie 1901

1. În viaţă există multe ocazii când omul poate câştiga Cerul, dar oamenii ignoră aceste oportunităţi, pentru că nu seamănă; şi din moment ce ar trebui să semene mai întâi, acest lucru nu le place. Ei bine, trebuie ca cineva să semene pe pământ, dacă vrea să culeagă în Cer!

2. Cine nu vrea să semene aici, nu va avea nimic de cules în viaţa de apoi şi, de aceea, nu va veni nici în paradis, nici în Cer. Fiecare trebuie să reflecteze cu atenţie asupra acestui lucru, pentru ca să ştie unde va veni când va intra în tărâmul spiritual şi va obţine răsplata pentru activitatea sa spirituală pământească.

3. Folosiţi scurtul timp al şcolii voastre pământeşti de probă, pentru a trăi aici în fericire, pentru a muri într-o manieră reconfortantă şi pentru a ajunge în viaţa de apoi foarte fericiţi, astfel încât să vă formaţi propriul destin de copii ai lui Dumnezeu. De fapt, aceasta este sarcina voastră pe Pământ, să exersaţi să deveniţi altruişti aşa cum sunt Eu, Tatăl vostru din Cer, pentru ca să vă pot recunoaşte ca fiind copiii Mei şi să vă pot primi în casa Mea părintească, deoarece dacă nu veţi cultiva altruismul în modul în care vi l-am recomandat în „Cartea de rugăciuni ", viaţa voastră va fi de neconsolat atunci când veţi intra în Împărăţia spiritelor. Aşadar, citiţi în *„Cartea de rugăciuni"* informaţiile care fac referire la aceasta.

4. În *limbajul florilor* garoafa albă reprezintă floarea corespunzătoare altruismului, deoarece această floare posedă o putere specială dacă cineva ştie cum să o folosească în scop medicinal; prin urmare, este o plantă medicinală deosebit de bună, la fel cum altruismul este un medicament deosebit de bun pentru acei pacienţi numiţi *săraci* şi *nevoiaşi*.

5. Aşa cum toate virtuţile anterioare ale Sinelui Meu au fost împărţite până acum în şapte spirite ale virtuţii, tot aşa şi acesta este împărţit în şapte spirite altruiste ale Iubirii Mele pentru oameni, după cum urmează:

I) Iubirea altruistă pentru cei săraci şi nevoiaşi.
II) Dezinteres faţă de cei care îşi croiesc drum şi vor să fie primii.
III) Dezinteres faţă de cei care vor să ştie mai mult.
IV) Dezinteres faţă de proprietari.
V) Dezinteres faţă de cei mai culţi în domeniul lor.
VI) Dezinteres faţă de cei mai bine plătiţi.
VII) Altruism faţă de cei mai avansaţi în spirit.

6. <u>În primul rând</u>: **IUBIREA ALTRUISTĂ FAŢĂ DE CEI SĂRACI ŞI NEVOIAŞI** = Ce este mai

important şi decisiv cu privire la acest aspect este menţionat în *„Cartea de rugăciuni”* capitolul 19, 21-26 (altruismul), deci acolo să fie citit.

7. În al doilea rând: **DEZINTERES FAŢĂ DE CEI CARE ÎŞI CROIESC DRUM ŞI VOR SĂ FIE PRIMII** . = Copiii Mei trebuie să strălucească prin iubire frăţească, smerenie, răbdare şi, în anumite situaţii, prin altruism, şi să lase ca cei mândri să obţină privilegiul cerut, în care, în loc de fericire, li se serveşte doar nefericire. Aceasta pentru că omul mândru care vrea să strălucească în lume, va fi foarte nefericit în tărâmul spiritelor, întrucât acolo, în lumea întunericului, nu va culege decât batjocură şi ridicol printre cei asemenea lui.

8. În al treilea rând : **DEZINTERES FAŢĂ DE CEI CARE VOR SĂ ŞTIE MAI MULT** = Există oameni care ştiu totul mai bine şi vor să strălucească peste tot cu înţelepciunea lor. Totuşi, întrucât aceasta este virtutea contrară smereniei, smerenie pe care am desemnat-o în „Predica de pe munte” pentru sărăcia spirituală şi am lăudat-o ca fiind binecuvântată, numind înţelepciunea lumii aroganţă şi Satan, atunci ştiţi ce trebuie să faceţi dacă vreţi să fiţi şi să rămâneţi copiii Mei. Lăsaţi iadul celor care vor să intre în el! Voi, în schimb, rămâneţi cu Mine, fiţi umili şi extrem de dezinteresaţi de astfel de ocazii.

9. În al patrulea rând: **DEZINTERES FAŢĂ DE PROPRIETARI** = Posesia în mâinile omului poate să fie o binecuvântare sau un blestem, de aceea, nu-i invidiaţi pe cei bogaţi pentru posesiunile şi proprietăţile lor, căci este mult mai dificil să-Mi slujiţi Mie şi să fiţi respectaţi ca persoane bogate, decât ca persoane sărace. Preocupările legate de buna gestionare a patrimoniului propriu şi, alături de acesta, egoismul, sunt rareori separate. - Prin urmare, cine are un sentiment altruist, ar trebui să Mă laude şi să Mă elogieze dacă este sărac, căci cu greu se pot găsi egoişti în sărăcie, pe când în bogăţie, dimpotrivă, este nevoie de un caracter hotărât pentru a fi iubitor şi generos.

10. În al cincilea rând : **DEZINTERESUL FATA DE CEI MAI CULTIVAŢI IN DOMENIUL LOR** = Este de datoria fiecărui om să-şi cultive talanţii care i-au fost încredinţaţi şi să-i administreze bine în folosul iubirii frăţeşti şi al aproapelui, astfel încât capitalul şi dobânda talanţilor să crească, să se înnobileze prin iubirea aproapelui şi să se întoarcă spiritualizaţi la Mine, la Domnul talanţilor împrumutaţi. Prin urmare, fiţi dezinteresaţi şi nu invidiaţi pe oamenii care sunt mai instruiţi decât voi, căci ei au mai mult şi, pentru acest lucru, sunt responsabili pentru mai mult.

11. Fiecare om simte în sine impulsul către o anumită ştiinţă sau formare într-un anumit sector (al vieţii), prin urmare, învăţaţi şi vă dezvoltaţi continuu în ideile preferate şi, în acest fel, …slujiţi-Mi Mie şi aproapelui vostru, iar atunci veţi fi administrat bine talanţii, pentru că îi veţi fi investit în interesul *iubirii faţă de aproapele;* cu alte cuvinte, când, prin câştiguri suplimentare, datorită cunoaşterii mai mari, *aţi susţinut săracii şi bolnavii*.

12. Cu cât mai mult veţi fi mai instruiţi, cu atât mai mari vor fi cerinţele care vă vor fi puse pentru administrarea talanţilor în beneficiul aproapelui. Şi, de aceea, va depinde numai de voi înşivă dacă vreţi să deveniţi slujitori credincioşi ai casei Tatălui Meu, pentru că depinde doar de voi dacă sunteţi instruiţi şi vreţi să gestionaţi bine cunoaşterea care v-a fost dată, pentru că Eu sunt în fiecare om Izvorul fundamental al Iubirii, din care omul poate extrage, din iubire pentru Mine şi pentru aproapele său, ceea ce îşi doreşte să devină.

13. În al şaselea rând: **DEZINTERES FAŢĂ DE CEI MAI BINE PLĂTIŢI** = Fiţi dezinteresaţi şi faţă de aceştia, căci ei au o datorie mai mare faţă de Mine, deoarece sunt mai educaţi, iar dacă îşi risipesc câştigurile mai mari pentru ei înşişi, au responsabilităţi mai mari decât cei care câştigă mai puţin, căci de unde nu este nimic, nu se poate aştepta nimic.

14. În al şaptelea rând: **ALTRUISMUL FAŢĂ DE CEI MAI AVANSAŢI ÎN SPIRIT** = Dragi copii, cu toţii aveţi aceleaşi instrucţiuni şi aceeaşi învăţătură a Iubirii Mele şi, de aceea, nimeni nu poate spune că este dezavantajat. Încercaţi să treziţi în voi Virtuţile Mele, să le faceţi să crească, să înflorească şi să se maturizeze, atunci şi roadele vor fi acolo pentru viaţa veşnică şi nu veţi avea nevoie de mai mult. Cu cât acceptaţi şi împliniţi mai mult Legea Iubirii cu fiicele şi nepoţii ei virtuoşi, în voi înşivă, cu atât veţi avansa mai mult.

15. *Abnegaţia altruistă*. Această virtute capitală a Tatălui vostru Isus a fost ultimul Meu act

divin de Iubire, aşa cum ştiţi din istoria suferinţei Mele.

16. Nu există nimic mai frumos pe lume decât această mare virtute, care înalţă omul la regiunile superioare ale Dumnezeirii, căci prin ea, Eu, ca Dumnezeu Însuşi, prin copiii Mei deveniţi egali Mie, exercit beneficii oamenilor.

Capitolul 89
Îndemnuri, proverbe, sfaturi şi învăţături pentru a trăi cu înţelepciune şi dreptate

Graz, 3-5 martie 1901

1. Sarcina omului este să-şi stăpânească propriile vicii, astfel încât, în deplinul său drept faţă de aproapele său, să nu dea frâu viciilor ego-ului său personal al înţelepciunii intelectuale şi să nu-i spună fratelui său sau surorii sale adevărul gol şi crud în faţă.

2. Totuşi, acest lucru se obţine punând înaintea ochilor adevărul spiritual că sufletul şi trupul sunt instrumente nevinovate ale unei educaţii şi pregătiri greşite sau deficitare care, în loc să acţioneze asupra sufletului, înnobilându-l, umple capul cu înţelepciune şi, prin urmare, îl umple cu vicii, opinii şi prezumţii false, care, în detrimentul aproapelui, îşi aruncă săgeţile şi insultele înţepătoare sau chiar aspre în lume. Prin urmare, un astfel de om trebuie compătimit, întrucât răutatea şi faptele sale rele provin doar din instruirea sa umană, care, în sine, i-a adus toate neajunsurile, dar nu şi din egoul său personal care reprezintă sufletul, care este elevul nevinovat al Înţelepciunii lui Satan în cap.

3. Să separăm, aşadar, strict persoana sau sinele vizibil prin care se manifestă sufletul, de *înţelepciunea* din cap care şi-a dobândit cunoştinţele prin educaţie lumească, care nu serveşte niciunui scop pentru înnobilarea omului, ci reprezintă doar urâţenia sufletului, fie printr-o *ipocrizie rafinată* a educaţiei, fie prin *ficţiune subtilă,* insistând asupra propriilor drepturi şi punând în mişcare toate frazele înţelepte pentru a distruge adversarul.

4. Să deteşti viciile aproapelui, dar să excluzi eul personal şi să nu-i doreşti răul atunci când, sedus de Satanul înţelepciunii intelectuale, a acţionat rău faţă de tine.

5. Prin urmare, nu judeca omul după caracteristicile eu-lui său exterior, care este încă plin de erori şi slăbiciuni, ci gândeşte-te la faptul că Eu locuiesc şi în inima unui om rău şi că sufletul lui este mireasa Mea, pe care caut să o înnobilez, să o spiritualizez, să o îndumnezeiesc şi să o instruiesc, şi care, într-o zi, asemenea ţie, va deveni o zeitate împreună cu Mine.

6. De vreme ce voi înşivă sunteţi plini de erori şi vicii, nu trebuie să aveţi cerinţe prea rigide de la fratele vostru care este în căutare de „pâine" şi „lumină" spirituală, ci mai degrabă trebuie să vă străduiţi să-i clarificaţi şi să-i predaţi adevărata învăţătură a Iubirii şi Înţelepciunii divine şi să fiţi răbdători cu el, până când va ajunge la fundamentul adevărului şi va fi capabil să-l înţeleagă.

7. Prin urmare, cel avansat nu trebuie să fie un obstacol în calea dezvoltării fratelui său mai puţin înzestrat, mai puţin prudent şi mai slab, cu pretenţii prea critice, întrucât nu omul, nu cauza adepţilor Teozofiei, ci Eu, Dumnezeul vostru, sunt scopul efortului Teozofiei, iar Eu îi consider pe toţi oamenii copiii Mei şi nu exclud pe niciunul din Iubirea Inimii Mele Părinteşti, atât în această lume, cât şi în viaţa de dincolo de mormânt.

*

8. *RÂSUL* ESTE O MANIFESTARE A SUFLETULUI ŞI A ÎNŢELEPCIUNII INTELECTUALE. Caracteristica este sădită în omul care, în diferite dispoziţii ale sentimentului interior, aduce acest sentiment la exprimarea exterioară prin râs. Omul râde din bucurie, din plăcere poznaşă, din răutate, sarcasm, plăcere copilărească, recunoştinţă, amabilitate, iubire de sine satisfăcută, obişnuinţă, nestatornicie, răutate, viclenie, speranţă plină de bucurie şi bucurii ale inimii etc.

9. *Râsul* este mai ales pentru satisfacţia de sine, pentru faptul că cineva i-a jucat o un festă aproapelui cu minciuni, răutate, înşelăciune, impostură, daune şi diferite artificii, şi în aceasta constă răul râsului; de aceea, iadul este mereu plin de râsete şi farse răutăcioase.

10. Aşa cum ştiţi din povestea vieţii Mele, Eu nu am râs niciodată ca Om matur, pentru că

râsul zgomotos şi gălăgios este foarte nepotrivit omului, în timp ce o fire serioasă şi prietenoasă îi conferă unei persoane ceva impunător, atât de mult încât omul are un anumit respect în faţa ei.

11. „*Nebunul se cunoaşte de la râs*” este un proverb în viaţă, prin urmare, obişnuiţi-vă cu *o atitudine serioasă*; cu toate acestea, zâmbiţi prietenos faţă de aproapele vostru. Însă, controlaţi-vă râsul zgomotos cu toată seriozitatea, deoarece este grosolan şi nu este prea frumos ca o persoană adultă să fie recunoscută printre cei din jur după râsul său zgomotos.

12. Amintiţi-vă că râsul zgomotos şi gălăgios dezvăluie educaţia voastră scăzută şi exuberanţa sufletului, ceea ce dă o părere proastă despre voi unei persoane educate, care vă va considera o fiinţă incultă în interior, în *timp ce* voi credeţi că îi plac glumele şi râsul vostru.

13. Prin urmare, nu vă lăsaţi niciodată ispitiţi de dorinţa de a le face glume răutăcioase cunoscuţilor, prietenilor şi fraţilor voştri, nici în duh, nici în cuvânt, nici în faptă. - Viaţa este prea serioasă pentru a pierde timpul inutil cu glume, râsete şi tachinări.

14. De asemenea, nu trebuie niciodată să râzi de o persoană naivă; niciodată nu trebuie să râzi din amuzament sau din bucurie răutăcioasă dacă i se întâmplă cuiva o nenorocire de orice fel, din moment ce aceasta provine direct din iad, pentru că numai un om nepoliticos, needucat şi rău poate râde când i se întâmplă ceva rău aproapelui său care, prin Dumnezeu, este fratele său.

15. Nu râde când fratele sau sora ta alunecă şi cade şi când face alte lucruri asemănătoare, ci fii ca o mamă pentru copiii săi, fie bun, fie rău, ţinând cont că sare plină de îngrijorare şi de frică să vadă ce s-a întâmplat şi ajută acolo unde este cu putinţă. Fă şi tu acelaşi lucru cu aproapele tău şi apoi acţionează conform învăţăturii lui Isus:

16. „*Fă aproapelui tău aşa cum vrei ca el să îţi facă ţie*”, şi gândeşte-te la a doua maximă principală: „*Ceea ce aţi făcut unuia dintre aceştia mai mici, este ca şi cum Mi-aţi fi făcut Mie*”, lui Isus, lui Dumnezeu Tatăl.

17. În general, oamenii nu ar trebui să râdă deloc, sau doar foarte rar, deoarece *râsul* provine din *trezirea spiritelor rele* care se găsesc în corpul uman.

18. O mişcare prietenoasă a muşchilor faciali, din care se poate recunoaşte expresia unei anumite bunăvoinţe, *este cerească*; orice alt râs, însă, provine *în cea mai mare parte din iad*. De fapt, diavolii râd întotdeauna când reuşesc să facă o farsă proastă; în schimb, în Cer, nimeni nu râde vreodată, ci fiecare este mereu plin de cea *mai cordială şi mai iubitoare bunăvoinţă* faţă de toate bietele creaturi încă atât de nefericite şi sunt pline de compasiune pentru fiecare frate *suferind*, care încă trebuie să-şi petreacă timpul pe Pământ! Amintiţi-vă întotdeauna de acest lucru în viitor!

19. În ziua de azi, oamenii râd mult de slăbiciunile fraţilor lor, pentru că adevărata credinţă în Dumnezeu a dispărut precum soarele după apus şi, odată cu aceasta, iubirea din inimile oamenilor a devenit rece ca o noapte rece şi, de aceea există suferinţă şi nevoie pe Pământ, care odinioară nu existau, atunci când oamenii aveau credinţă şi dragoste faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni.

20. Ţineţi această învăţătură din Cer! – *Pedepsiţi-vă copiii dacă râd într-o manieră rău educată*, deoarece în acest caz este mai bine să plângă decât să-i auziţi râzând! De fapt, râsul izvorăşte *din iad*, care este întotdeauna plin de *râsete batjocoritoare*!

21. Există cu siguranţă situaţii în care oamenii au dreptul să râdă de un lucru stupid sau de o prostie încăpăţânată, dar atunci râsul este o *pedeapsă meritată pentru cei de care* merită să râzi.

22. Dacă, însă, cineva râde doar pentru distracţie şi alege lucruri, evenimente şi discursuri ridicole pentru a fi stimulat să râdă, acesta este *un prost*! De fapt, numai inima unui prost poate fi stârnită la râs, în timp ce orice om, doar într-un anumit mod înţelept, înţelege uşor şi repede sfânta seriozitatea a vieţii şi cu greu îi va trece prin minte să râdă de ceva!

23. Prin urmare, în viitor nu mai râdeţi şi *întoarceţi-vă ochii* de la bufoni şi comedianţi, care se lasă plătiţi cu scopul de a vă pregăti pentru iad! Fiţi mereu *treji în inimi,* ca să aveţi *plăcere la Dumnezeu* şi, cu ea, adevărata onoare!

*

24. FERIŢI-VĂ DE MÂNDRIE, MÂNIE, INVIDIE, URĂ, GELOZIE ŞI EGOISM, ca să nu fiţi stăpâniţi de spirite rele, care se străduiesc să vă sporească defectele şi viciile cu fiecare ocazie,

astfel încât să deveniţi neplăcuţi vouă înşivă şi aproapelui vostru.

25. Mulţi oameni cred că sunt de laudă atunci când se înalţă cu înţelepciune supremă deasupra fraţilor lor mai mici şi se fac foarte onoraţi. Acest viciu îşi va lua răzbunarea cumplită în viaţa de apoi. Acolo vor fi trataţi în cel mai rău mod de fraţii care sunt ofensaţi în lăuntrul lor, din moment ce acolo nu există poliţie, ci există o libertate deplină, şi vor fi trataţi cel mai brutal mod şi consideraţi ca nişte proscrişi, ca nişte ticăloşi ai societăţii, unde orice persoană ofensată le va face cât de mult rău îşi doreşte.

26. Acolo există plata pentru umilinţele şi afronturile suferite în orice fel posibil. Acolo nu există milă, ci doar bucurie răutăcioasă: *Câinele trufaş o merită! Ne-a călcat în picioare pe pământ, acum depinde de noi să-l răsplătim cum ne place!"*.

27. În plus, lucrul fatal este că cel care gândeşte foarte înţelept, împreună cu cel umilit pufnind de răzbunare, ajung amândoi în iad şi trăiesc acolo împreună, şi apoi îşi dau palme unul altuia, se lovesc în coaste, se scuipă în faţă şi se însemnează unul pe celălalt cu toate numele de animalele urâte, etc. Da, vai omului după moartea trupului, dacă aici şi-a adunat duşmani cu purtarea lui arogantă şi nepoliticoasă faţă de fraţii săi! Acolo, în tărâmul spiritelor, există pentru el o răzbunare infernală şi bestială, pentru toate nedreptăţile comise pe Pământ.

28. Lipsa de sensibilitate pe pământ devine pentru el iadul marcat, deoarece, pentru om, tot ceea ce şi-a însuşit aici pentru creierul său, prin urmare, pentru lume, putrezeşte în mormânt, iar el ia cu el doar ceea ce a acceptat din iubire faţă de Dumnezeu şi de aproapele său, şi a realizat în viaţă prin acţiune. - Dacă un om este separat de lume fără activitate iuitoare, atunci el este un spirit infernal gata făcut, un diavol care nu are în minte decât să facă rău altora.

29. Oamenii vor da socoteală pentru faptele şi plecarea lor, pentru că tot ceea ce face omul în trupul de carne va rămâne o proprietate veşnică a sufletului său.

30. Când omul moare, faptele sale produse în viaţa trupească îl urmează şi formează acolo trupul spiritual al învierii sufletului. Prin urmare, fiecare să încerce să facă doar ceea ce este bine şi corect. Nimic nu este pierdut pentru omului din ceea ce *a gândit, a dorit, a discutat, a cântat, a văzut, a mirosit, a auzit şi a făcut*. Dacă omul locuieşte în paradis, puţin câte puţin va fi purificat şi reordonat, ceea ce se întâmplă între 200 şi 1000 de ani.

31. Dacă un suflet a progresat deosebit de mult, atunci acest lucru se întâmplă chiar mai devreme; dacă este transfigurat, va urma foarte curând. Cu Enoh, Ilie, Maria, patriarhul Zuriel [163]* (*Patriarhul Zuriel: deşi menţionat doar în lucrarea "Guvernarea familiei lui Dumnezeu" în capitolul 5, 34, Zuriel este numele pământesc al lui Gabriel, arhanghelul Milostivirii lui Dumnezeu, unul dintre cei şapte arhangheli primordiali creaţi împreună cu Sadhana, care nu a gustat moartea, ci a fost transformat spiritual şi trupul său nu a mai existat. [n.r.]), etc., acum arhangheli cu acest nume, trupul lor a fost transfigurat şi luat cu sine fără a muri, deoarece aceste patru persoane, şi multe altele, au atins a doua renaştere (capitolul 104) a spiritului pe Pământ în vremurile străvechi şi, în loc să moară, s-au transformat în spirit, asemenea trupului Dumnezeului vostru Tatăl, Isus, pe Care după înviere nici un ochi de carne nu l-a mai văzut, ci doar ochiul spiritual, când Eu l-am deschis ucenicilor şi prietenilor Mei.

*

32. NU MERGE DE LA UN PRIETEN LA ALTUL CA SĂ-L ÎNTREBI DESPRE UN COMPORTAMENT INCORECT AL UNUI FRATE SAU AL UNEI SURORI, dacă acest defect nu ţi-a cauzat niciun prejudiciu personal, pentru că prin aceasta te-ai considera perfect (adică sfânt, divin), – în loc să te gândeşti la defectele tale şi să lucrezi (asupra ta) pentru a le suprima.

33. Nu scoate la lumină greşelile altora, dacă ele nu fac rău nimănui, căci făcând astfel, jigneşti Duhul lui Dumnezeu în om, care, supus, binevoieşte să locuiască acest templu al păcatului şi să-l numească pe păcătos „fiul Său"!

34. Dacă vă simţiţi ofensaţi când cineva vă repetă un adevăr sau o minciună, în loc să recunoaşteţi eroarea şi apoi să încercaţi să o corectaţi, sau să nu discutaţi despre o minciună care a fost exprimată cu despre voi nu cu calm, ci cu grosolănie, şi nu vreţi să vă împăcaţi cu cel care v-a ofensat, atunci în voi se află mândria!

35. Dacă cineva căruia i-aţi făcut un act de caritate păcătuieşte, nu-i reproşaţi şi nu spuneţi

altora despre asta. Cine face aceasta, se laudă şi Mă mustră pe Mine, Tatăl vostru Isus , care stau maiestuos în braţele celor care Mi-au arătat binefaceri!

36. Cine se gândeşte la răzbunare, la acţiuni în justiţie şi îşi denigrează aproapele cu care a intrat într-o dispută pentru a-şi soluţiona disputa, este în slujba polului Meu opus. Consultă-te calm cu el! Poate că nu el a comis nedreptatea, ci altcineva; sau persoana în cauză a fost înşelată de alţii, sau nu ştiut că procedând astfel a păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi împotriva aproapelui său, ca fiu al lui Dumnezeu.

37. Dacă din cauza greşelilor aproapelui îl despărţiţi de voi pe acest frate sau soră (ale cărui greşeli nu vă fac rău) şi nu mai vreţi să vă asociaţi cu el ca păcătos, atunci sunteţi mândri, deoarece în felul acesta vă puneţi mai presus de Dumnezeu, Care îl hotărăşte pe păcătos cu locuirea Sa personală în el.

38. Nu vă lăudaţi cu faptul că nu aţi săvârşit cutare sau cutare păcat şi, prin urmare, nimeni nu vă poate reproşa ceva. Tocmai pentru că vă lăudaţi cu asta – precum fariseul din Evanghelie faţă de vameş – săvârşiţi cel mai mare dintre toate păcatele: păcatul mândriei!

39. Nu vă lăudaţi cu ceea ce aţi fost sau cu ceea ce aţi devenit, sau cu ceea ce aţi avut sau mai aveţi încă, sau cu ceea ce aţi înţeles sau încă înţelegeţi.

40. Nu aşteptaţi şi nu cereţi niciodată vreun fel omagiu, respect şi ascultare tacită a ceea ce spuneţi, poate pentru că sunteţi cei mai în vârstă, cei mai cultivaţi şi cei mai înţelepţi, căci acest privilegiu vă va fi acordat cu bucurie (doar) dacă sunteţi iubitori şi umili cu toţi oamenii.

41. Cel care cercetează viaţa trecută a cuiva, căruia îi reproşează greşelile pe care le-a făcut cu mult timp în urmă, vorbind despre ele altora şi, în acest sens, se exprimă cu dispreţ, şi de acum înainte îl evită pe acel frate, trăieşte într-o aroganţă detestabilă. El exercită un fel de spionaj poliţienesc asupra fratelui şi surorii sale şi reportează păcatele, pe care Eu poate i le-am iertat deja, lui însuşi! Nu am învăţat oare: *„Să nu faci aproapelui tău ceea ce nu vrei să ţi se facă ţie!?"*

42. Nu te preocupa niciodată de treburile aproapelui tău, ci îngrijeşte doar de virtuţile propriei tale grădinii şi ai grijă ca florile cereşti să înflorească şi să se coacă, căci numai acestea vor fi cele care te vor duce în Cer.

43. Dacă vezi că fraţii tăi nu se conformează cerinţelor învăţăturii Mele, nu fi tentat să acţionezi ca un critic şi să-i judeci şi, astfel să semeni răul în loc de bine.

44. Fereşte-te de orice întâlnire neplăcută cu aproapele tău, fie că are dreptate sau nu, fie că este teosof sau lumesc.

45. Nu este treaba ta să critici lumea, atâta timp cât tu însuţi eşti sub păcat. Îmbunătăţeşte-te, devino un model de viaţă pentru ceilalţi, pentru a putea apoi să acţionezi ca un învăţător pentru fraţii tăi şi chiar să te rogi pentru convertirea lor, atunci va merge mai bine.

46. De aceea lumea nu vrea să devină mai bună, pentru că fiecare vrea să fie plin de sine şi să-şi învinovăţească doar aproapele de păcatele lumii.

47. Abţine-te de la orice expresie neplăcută faţă de aproapele tău, chiar şi de la faptul că este posedat şi nebun, căci este ca şi cum i-ai spune: – *„Nebune! Vei fi pedepsit cu focul iadului!"* , întrucât „nebun" sau „posedat", precum şi „dement", sunt concepte şi expresii identice.

*

48. ADEVĂRUL – Eu, Isus Iahve, sunt Adevărul şi nimeni nu vine la Dumnezeu decât prin Mine, pentru că trăind şi lucrând conform învăţăturii Mele şi mergând pe urmele Mele ca Adevăr personificat, înseamnă că Iubirea şi Înţelepciunea unite sunt puse în acţiune prin iubirea altruistă faţă de aproapele (Ioan 14, 6).

49. Acum se naşte întrebarea: pot să existe două sau mai multe adevăruri? Poate Duhul lui Dumnezeu să se ocupe de două adevăruri diferite, dintre care unul îl contrazice pe celălalt şi îl caracterizează drept minciună?

50. Orice statut al Bisericii care contrazice Adevărul lui Dumnezeu, învăţătura revelată de Isus, nu este de la Dumnezeu, deci este de la polul Său opus, iar acesta este Satanul, Antihristul, prinţul minciunilor (Ioan 8, 44) .

*

51. AGITAȚIA şi IMPETUOZITATEA SUFLETULUI este un viciu dăunător, ea este rodul mândriei şi mâniei şi vai de omul care nu se poate elibera de ele. Omul agitat de simţul dreptăţii sale, apără tot ce ţine de drept, cu energie violentă, şi se înfurie peste măsură pentru acest drept şi este deplin conştient că numai aşa poate fi ispăşit simţul dreptăţii. El devine un judecător sever al dreptăţii, fără iubire sau milă, adică un pur călăreţ al legii şi împlinirii ei.

52. Astfel de oameni, până când nu combat serios această stare a simţului lor de dreptate, nu pot dobândi renaşterea spirituală. Prin urmare, fiecare să încerce să combată violenţa sufletului şi să vorbească cu calm şi răbdare despre drepturile legale, chiar dacă cealaltă parte contestă că nu este adevărat şi că nu este aşa (cum afirmă el).

53. În viaţă se spune: *„Cel rezonabil cedează”* . În lumea spirituală, însă, se spune: *„Cei umili şi răbdătorii cedează din iubire pentru Dumnezeu şi armonie!”.* Fă şi tu la fel, care păşeşti pe calea iubirii şi a smereniei şi vei ajunge la renaşterea spiritului.

*

54. VRĂMĂŞIA – Dacă vă loveşte cineva peste obraz, adică vă răneşte în vreun fel, să nu-l răsplătiţi cu aceeaşi măsură, aşa cum se obişnuieşte, conform viziunii oamenilor care nu trăiesc după învăţătura lui Dumnezeu, ci în loc să practicaţi dreptatea lumii, întoarceţi mai degrabă şi celălalt obraz, ca să trăiţi din nou în armonie cu aproapele vostru (Matei 5, 39), ceea ce înseamnă = *Fiţi indulgenţi, daţi-i dreptate şi mai degrabă suportaţi voi înşivă nedreptatea*.

55. Dacă cineva se luptă cu voi în instanţă şi vrea să primească ceva de la voi, chiar dacă este nedrept, atunci, de dragul păcii, daţi-i mai degrabă de bunăvoie, şi încă ceva mai mult (Matei 5, 40).

56. Dacă cineva vă constrânge să mergeţi cu el o milă, atunci mergeţi de bunăvoie cu el două. Aceasta înseamnă: *„Fă chiar mai mult decât cuprinde în sine pofta lui nedreaptă”* (Matei 5, 41).

57. *„Fă aproapelui tău aşa cum ai crea ca el să-ţi facă ţie ”* (Luca 6, 31).

58. *„Cum vă purtaţi pe pământ faţă de aproapele vostru, acelaşi lucru vi se va întâmpla şi vouă în Cer ”* (Matei 7, 2; Luca 6, 37).

59. Voi vă rugaţi: *„Tată, iartă-ne nouă greşelile, aşa cum şi noi iertăm greşiţilor noştri!”* (Matei 6, 12-14; Luca 11, 4). Reflectaţi ce înseamnă acest lucru!

60. *„Orice i-aţi făcut unuia dintre copiii Mei, este ca şi cum Mi-aţi fi făcut direct Mie”* (Matei 25, 40).

61. De îndată ce observi trăsături rele la aproapele tău, atunci, în cel mai delicat şi blând mod, încearcă să i le exprimi în cel mai iubitor mod posibil, astfel încât fratele tău vinovat să nici nu-şi dea seama că acestea îl privesc pe el, ci mai degrabă să le raportezi la tine însuţi, sau să-ţi doreşti ca viciul în cauză să nu se manifeste nicăieri.

62. De asemenea, este potrivit să se trimită în anonim în mâinile unui de frate conştient acele cărţi sau reviste în care este învinovăţit defectul său. Dacă vrea să se îmbunătăţească, atunci va ajunge să ştie ce este greşit; dacă nu vrea, atunci evită prezenţa sa, deoarece duhurile rele care merg în compania lui trec adesea la alţii şi îi fac vicioşi.

63. Trebuie să fiţi prudenţi cu cine practicaţi, deoarece voi nu vedeţi spiritualul, iar acest lucru poate fi uneori fatal chiar şi pentru o persoană bună. Spiritele rele, care zumzăie în jurul oamenilor răi, sunt satisfăcute în răutatea lor doar făcând rău, motiv pentru care se întâmplă atât de des nenorociri, de care nu aveaţi nicio bănuială înainte.

*

64. CEI ÎNCREZĂTORI ÎN SINE – Oamenii cred mereu că sunt mai buni decât sunt – de unde şi atâta răceală, aroganţă, îngâmfare şi egoism. Doctrina falsă a bisericilor voastre v-a dus atât de departe în opiniile religioase, încât mulţi suferă de păcatele grave menţionate mai sus.

65. Aşa este şi cu părerea despre viaţa acestei lumi şi cea de apoi. Mulţi cred că, dacă au trăit bine pe pământ, ceea ce înseamnă că nu au comis păcate grave exterioare, atunci vor fi singurii favoriţi în tărâmul spiritual, în timp ce cei care nu au trăit conform poruncilor Mele aici pe pământ, în viaţa de apoi sunt pierduţi pentru totdeauna şi condamnaţi la iad. Ba chiar mai mult, ei se opun Iubirii divine, crezând că un păcătos neconvertit nu poate şi nu va ajunge niciodată de

acolo la Har, căci ei spun: *„Unde este, atunci, dreptatea divină, dacă cel care n-a săvârşit decât păcate aici pe pământ vine în viaţa de apoi cu mine, care am trudit toată viaţa mea, încercând să trăiesc după dreptatea divină şi protejându-mă de păcate, iar acesta ar trebui să aibă aceeaşi soartă şi, în acelaşi timp, să vină cu mine în Cer?*"

66. Aceste concepţii despre dreptatea divină, intens cultivate de statutele voastre ecleziastice anti-creştine, sunt foarte nemiloase şi crude şi aparţin iadului, nu Cerului Meu, unde iubirea, smerenia, răbdarea, compasiunea, mila şi altruismul sunt motivul fiecărui gând şi al fiecărei lucrări. Cu astfel de păreri înfumurate, invidioase, nemiloase, arogante, egoiste şi intolerante, sunteţi deja însemnaţi ca diavoli! Să nu visaţi că puteţi ajunge în Rai cu astfel de păreri infernale!

67. Nu ştiţi că Eu locuiesc în fiecare om? Şi voi Mă condamnaţi la iad, fiind Călăuza sufletelor omeneşti, şi nu aveţi nicio milă faţă de acel frate al vostru care este încă îngropat în păcat şi care nu are Lumina justă *pentru* a merge pe calea Poruncilor Mele? Voi îngăduiţi ca Eu, Dumnezeul şi Tatăl vostru, împreună cu fiul Meu risipitor, ar trebui să fim prăjiţi veşnic în focurile infernale ale iadului, conform învăţăturii nemiloase ale preoţilor voştri?

68. Aduceţi-vă aminte: *„Cu măsura cu care măsuraţi pe aproapele vostru, cu aceeaşi măsură veţi fi măsuraţi de Mine în viaţa de apoi!"*

69. După ce aţi ascultat clarificarea Mea şi aţi fost luminaţi de Lumina Soarelui Meu să gândiţi, să judecaţi, să trăiţi şi să acţionaţi diferit, ar trebui să vă tratez în continuare conform sentimentelor voastre anterioare de dreptate şi să vă arunc în iad? Vedeţi, asta vi s-ar părea o nedreptate. Aşa este şi cu păcătoşii în viaţa de apoi, dacă s-au convertit şi au făcut penitenţă şi dacă au fost găsiţi mai buni decât voi în ceea ce priveşte simţul dreptăţii voastre înaintea Mea. Luaţi la inimă foarte în serios clarificarea Mea, care vă va proteja de Iad, dacă o veţi recunoaşte şi apoi vă veţi adresa în consecinţă.

70. Dreptatea Mea este răbdarea iubitoare. Până când păcătosul însuşi îşi va recunoaşte iadul şi va începe să lucreze pentru a ieşi din el, Eu voi fi ajutorul său. – El, de fapt, este fiul Meu, iar un tată bun şi iubitor caută doar să-Şi îmbunătăţească copilul şi să-l îndrume pe calea cea dreaptă, dar nu să-l respingă şi să stea să privească insensibil, în timp ce el suferă dureri, necazuri şi sărăcie cumplită şi nu ştie cum sa se ajute singur. Dacă aş fi un astfel de Tată al dreptăţii, aşa cum am spus în *„Cartea de rugăciuni"*, atunci nu aş fi un Dumnezeu, ci un Satan pur.

71. Pavel scrie: *„ O, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu ai absolut nicio scuză; căci judecând pronunţi judecata asupra ta, fiind că tu, care judeci, săvârşeşti aceleaşi fapte!* » (Romani 2, 1). – Ca şi cum ar spune: *„De ce îndrăzneşti să-l judeci pe fratele tău, ca fiu al lui Dumnezeu, asupra căruia numai Dumnezeu, ca Tată, Domn şi Judecător, are dreptul să judece, în timp ce tu îndrăzneşti să anticipezi judecata lui Dumnezeu, în loc să faci ceea ce ţi se porunceşte să faci conform celei mai mari porunci din legea Iubirii?"* (Matei 22, 37-40).

72. Pavel mai spune: «*Preaiubiţii mei, nu vă răzbunaţi, ci lăsaţi să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci stă scris: „A mea este răzbunarea; Eu voi da răsplata", zice Domnul!* » (Deuteronomul 32, 35; Romani 12, 19).

73. Prin urmare, dacă duşmanului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea! Dacă faci aceasta, atunci vei grămădi cărbuni încinşi (de prietenie) pe capul lui. – Nu te lăsa învins de rău, ci învinge tu răul cu bine (Romani 12, 20-21), căci toţi ne vom înfăţişa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (Romani 14, 10).

74. «*Cine urăşte pe fratele său, adică pe aproapele său, este un ucigaş* (al propriului său suflet)*; iar voi ştiţi că un ucigaş nu poate avea viaţa veşnică rămânând în el "* (1 Ioan 3, 15).

75. Eu, ca Isus , am învăţat în Predica de pe Munte: «*Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci precum judecaţi, aşa veţi fi judecaţi; şi cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura şi vouă "* (Matei 7, 1-12; Luca 6, 37).

76. *„Nu-l socotiţi vrăşmaş, pe cel care nu vrea să trăiască după învăţăturile şi părerile voastre, ci corectaţi-l ca pe un frate "* (II Tesaloniceni 3, 15). Creştinul, de fapt, trebuie să-şi călăuzească aproapele pe calea mântuirii şi nu încerce să-l persecute şi să-l doboare.

77. *„Nu condamnaţi, atunci nici voi nu veţi fi condamnaţi; iertaţi, aşa şi voi veţi fi iertaţi. "*

(Luca 6, 37).

78. «*… dar judecata va fi fără milă pentru cei care n-au arătat milă; pe de altă parte, mila biruieşte judecata* " (Iacov 2, 13). – Căci aşa spune Iahve, Suveranul lumii, Dumnezeu şi Tatăl: *„Faceţi dreptate conform adevărului şi arătaţi blândeţe şi milă unii faţă de alţii* " (Zaharia 7, 9). – *„Căci oricine face aceste lucruri, oricine săvârşeşte nedreptate, este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău* " (Deuteronom 25, 16).

79. Matei 5, 11-12: *„Fericiţi veţi fi când, din pricina Mea, vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi, în mod fals vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră. Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că mare va fi răsplata voastră în Cer! De fapt, tot aşa au prigonit pe proorocii dinaintea voastră* " (Luca spune acelaşi lucru în capitolul 6, 22-23).

80. 1 Petru 4, 14: *„Fericiţi veţi fi, când veţi fi badjocoriţi pentru Numele lui Hristos, deoarece atunci toată onoarea, măreţia şi puterea lui Dumnezeu şi a Duhului Său vor fi peste voi*". De ei El este hulit; de voi este lăudat.

81. Adevărata Mea învăţătură este înălţată mai presus de legile şi judecăţile pământeşti, căci mantaua ei este *iubirea*, din moment ce iubirea este împlinirea legii (Romani 13, 10); apoi *smerenia*, pentru că Îmi puteţi sluji doar prin smerenie (Fapte 20, 19). În cele din urmă, *pacea*, motiv pentru care Pavel i-a întâmpinat pe romani cu un salut minunat: *„Trăiţi în pace cu toţi oamenii!"* (Romani 12, 18-19).

82. Aşadar, nu te indigna niciodată de greşelile şi fărădelegile fratelui tău, căci nimic nu este mai contagios decât lipsa de iubire, decât să-ţi dai frâu liber propriei îndrăzneli şi să o exerciţi împotriva greşelilor altora. Prin urmare, aminteşte-ţi ceea ce Eu, Isus, am dezvăluit: *„În iad, cea mai mare ardere este cea a mândriei, în timp ce în Cer străluceşte doar lumina celei mai mari smerenii şi modestii, iar focul dulce al iubirii încălzeşte şi înviorează totul* " (Mica 6, 8).

83. Aşa cum am menţionat deja mai sus în paragraful 71, Pavel le-a scris „romanilor" (2, 1) următoarele din cauza judecăţii asupra fratelui lor: «*O, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, n-ai absolut nicio scuză, căci judecând pronunţi judecata asupra ta, fiind că tu, care judeci, săvârşiţi aceleaşi fapte*".

84. Acest pasaj al lui Pavel este clarificat în „Scrisoarea către Evrei" a lui Petru (Evrei 10, 30), unde se spune: *„A Mea este Legea penală, Eu voi răsplăti, zice Domnul!"*. Şi din nou: *„Domnul va judeca poporul Său*."

85. Pentru teozof există aici avertismentul că nu trebuie să atingă cu intelectul său omenesc spiritul judecăţii din fratele său, căci în „Scrisoarea către Romani" (Romani 14, 12) se spune: «*Fiecare dintre noi va dă socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu*".

86. Orice critică, suspiciune, calomnie, repudiere şi bârfă, precum şi acuzarea slăbiciunilor şi erorilor fratelui tău, nu sunt teosofice. Prin urmare, nu critica niciodată slăbiciunile şi greşelile aproapelui, ci dacă observi ceva indecent la aproapele tău, *atunci întoarce-ţi imediat ochii asupra ta şi examinează-te cu atenţie dacă nu ai aceleaşi defecte, similare sau chiar mai rele*; şi dacă le găseşti, atunci încearcă mai întâi să te eliberezi de ele, apoi acţionează conformi cu Teozofia sau conform lui Hristos, când a spus: «*Scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi, dacă eşti curat înaintea lui Dumnezeu, atunci acţionează cu bunătate şi îngăduinţă cu paiul din ochiul fratelui tău, aşa cum face Dumnezeu cu copiii Săi, permiţând neîncetat ca Iubirea încălzitoare a Soarelui Său şi ploaia roditoare a bunătăţii şi milei Sale Părinteşti să cadă peste rău şi peste bine*."

87. Orice om, atunci când moare, este obligat să dea socoteală pentru fiecare cuvânt pe care îl rosteşte; de aceea, înainte de a rosti un cuvânt, fiecare să reflecteze asupra consecinţelor care pot apărea, pentru a rămâne în viaţă atunci când va sosi ceasul final. De fapt, Eu, Isus, am spus:

– „Eu vă spun că în ziua judecăţii oamenii vor trebui să dea socoteală pentru fiecare cuvânt inutil pe care l-au rostit; căci aşa cum din cuvintele tale vei fi socotit drept, tot aşa din cuvintele tale vei fi condamnat" (Matei 12, 36-37).

88. Considerând că trupul de carne al omului este pur şi simplu un instrument animat de spirit şi suflet pentru activitatea lor materială vizibilă, partea de bucurie şi suferinţă aparţine doar sufletului. Prin urmare, după moartea trupului, în tărâmul spiritului, doar acesta va trebui să ispăşească tot ceea ce a săvârşit în trupul de carne, în timp ce acesta din urmă este abandonat fără

durere sorţii sale. De aceea, îngrijiţi sufletul cu toată grija şi păstraţi iubirea faţă de Mine şi faţă de aproapele, ca să nu trebuiască niciodată să vă plângeţi de asta.

89. Înţelepciunea Mea divină este strâns unită cu Iubirea Mea divină, căci Înţelepciunea este folosită ca Ghid înţelept pentru a o călăuzi în exuberanţa Ei şi a o avertiza împotriva generozităţii extreme. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Înţelepciune. Ea este mândră şi respingătoare; vrea doar să domine şi, în egoismul său, uită atât de mult, încât nu recunoaşte nimic altceva decât pe ea însăşi, şi aici intervine Iubirea, care înmoaie trufia arogantă a Înţelepciunii şi o face suportabilă, iar prin cooperarea iubitoare a Iubirii o face plăcută şi încântătoare.

90. Prin urmare, nu trebuie niciodată să cultivaţi doar iubirea sau doar înţelepciunea, ci pe amândouă împreună, deoarece dacă cele două sunt unite, atunci Adevărul, adică Hristos, este în voi! – De aceea, niciodată nu trebuie să procedaţi şi să acţionaţi cu neglijenţă faţă de aproapele vostru, nici cu iubire exuberantă, nici cu înţelepciune rece şi calculată!

Capitolul 90

Iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele

90/1 - Cele zece table ale legii iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele

Graz, 5 octombrie 1901

1. Tabla I: *„Veniţi cu toţii la Mine, voi cei ce sunteţi trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă"* . – Ţineţi-vă doar de iubire, căci, cu adevărat, dacă numărul păcatelor voastre ar fi la fel de numeros ca cel al nisipului mării şi ca cel al ierbii de pe pământ, atunci iubirea le va şterge cu desăvârşire; şi dacă infamia voastră înaintea lui Dumnezeu ar fi egală cu sângele ţapilor ispăşitori, ea trebuie spălată de iubire şi să devină alba precum lâna candidă şi precum inul cel mai fin.

2. Tabla II: *„Iubirea este viaţa, legea, ordinea, forţa, puterea, blândeţea, smerenia, răbdarea şi, odată cu aceasta, miezul întregii înţelepciuni!"* . – Înţelepciunii nu-i sunt posibile toate lucrurile, pentru că ea merge doar într-un anumit fel şi nu se poate ocupa de ceea ce este impur. În schimb, iubirii îi este totul posibil, deoarece înţelege chiar şi ceea ce este respins cu aceeaşi tandreţe de ceea ce în sine este deja cel mai pur. – Iubirea poate face faţă la orice; înţelepciunea, în schimb, doar la ceea ce iubirea a purificat.

3. Tabla III: *„Întreabă-ţi inima: este ea capabilă să iubească mult? Poate ea să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile, fără interese,* (mult) *dincolo de cea mai dulce iubire de sine!"* . – Întreabă-ţi inima dacă este capabilă să iubească pe fratele mai mult decât pe sine însuşi, din iubire faţă de Dumnezeu ca pe un al doilea mic dumnezeu. – Întreabă-ţi inima dacă îl poate iubi cu adevărat şi complet în cel mai pur mod. – Poate, aşadar, să-L iubească pe Dumnezeu, … pentru că Dumnezeu este Dumnezeu şi, (în acelaşi timp) să-şi iubească fratele ca provenind de la Dumnezeu, pentru Dumnezeu şi, din iubire pură pentru Dumnezeu, să-l iubească ca pe un dumnezeu? – Dacă inima ta poate face aceasta, atunci putrezirea trupului tău s-a sfârşit, şi tu însuţi stai desăvârşit înaintea lui Dumnezeu, înaintea Domnului, Tatălui şi Fratele tău!

4. Tabla IV: *„Dumnezeu Însuşi este Iubirea cea mai pură, eternă, primordială, iar focul Său este Viaţa şi Înţelepciunea din El; şi, de aceea, din Dumnezeu, aşa cum în Dumnezeu este viaţa şi lumina tuturor fiinţelor, scânteile provenite din esenţa focului celei mai pure Iubiri a lui Dumnezeu în Dumnezeu, sunt copiii Săi, fiinţe de aceeaşi Origine provenite din singura Inimă a lui Dumnezeu!"* . – Şi tu eşti o asemenea scânteie. Aprinde focul viu şi-L vei vedea pe Dumnezeu în inima ta!.

5. Tabla V : *„Cuvântul care provine din inima lui Dumnezeu este omnipotenţa Iubirii, de aceea Cuvântul este „Fiul" etern provenind din Dumnezeu; da, Dumnezeu Însuşi a devenit Cuvântul complet, conceput în Focul Iubirii!"* . – Având în vedere că şi tu eşti „un Cuvânt" al lui Dumnezeu, născut din inima lui Dumnezeu, prin urmare, redevino un Cuvânt complet al lui Dumnezeu, devino complet iubire, plin de iubire în Dumnezeu, atunci vei ajunge la Fiul lui Dumnezeu şi vei fi una cu El. Totuşi, nu vei ajunge la El decât prin Tatăl, care este Iubirea şi Însuşi Cuvântul în Sine, mereu

acelaşi din veşnicie în veşnicie.

6. Tabla VI: *„Numai Hristos este mijlocitorul între Dumnezeu şi natura umană; prin moartea trupului Său şi prin sângele Său vărsat, El a deschis calea pentru ca tot trupul, care este păcatul străvechi al Satanei, să învie şi să se întoarcă la Dumnezeu!* – Hristos este Iubirea fundamentală în Dumnezeu, Cuvântul principal al tuturor cuvintelor, care S-a făcut trup, şi, astfel, Trup al oricărui trup şi Sânge al oricărui sânge. Acest Trup a luat de bunăvoie asupra Sa toate păcatele lumii şi păcatul originar pentru toate timpurile (anterioare) până la momentul răstignirii Sale (capitolul 15, 21), şi le-a purificat înaintea lui Dumnezeu cu sângele Său sfânt. – Devino părtaş la această mare lucrare de răscumpărare a lui Dumnezeu prin trup, adică trăind şi acţionând conform învăţăturii lui Hristos, şi prin sânge, adică prin iubirea spirituală a lui Hristos, vei fi curat înaintea lui Dumnezeu! De fapt, nicio fiinţă nu putea deveni pură prin ea însăşi de păcatul originar săvârşit în Adam, ci doar prin meritele lui Hristos, merite care au fost dobândite prin calea suferinţei şi a morţii pe cruce, iar acestea sunt Harul şi Mila supremă a lui Dumnezeu. Tu nu poţi face nimic de la tine însuţi, dar Duhul lui Hristos poate face totul în tine, dacă Îl trezeşti prin iubire în inima ta şi îl faci să lucreze în tine.

7. Tabla VII: *„Locuinţa ta pământească, care aici este trupul tău de carne, este plină de murdărie: cine o va curăţa? Cine singur are forţa şi puterea?"* . – Vedeţi, este Hristos, Marele Preot veşnic înaintea lui Dumnezeu, Tatăl Său veşnic, Cel care este chemat înaintea Iubirii Sale veşnice! De fapt, Hristos (ca Înţelepciune divină) şi Tatăl (ca Iubire divină) sunt Una din veşnicie (Ioan 10, 30). Numai în Hristos locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii (spiritual); iar această plinătate este Tatăl, ca iubire pură a lui Dumnezeu. Înţelege aceasta cu iubirea ta, iar ea îţi va purifica şi îţi va trezi trupul, aşa cum a trezit şi a transfigurat trupul lui Hristos, care purta în sine Înţelepciunea şi Iubirea ca Adevăr al lui Dumnezeu (Ioan 1, 14 / 14, 6).

8. Tabla VIII: *„Considerând că eşti înspăimântat de numărul mare al spiritelor tale rele care în lume îţi stăpânesc trupul şi sângele, şi împreună cu Pavel întrebi: „Cine mă va salva de trupul meu şi mă va elibera din lanţurile morţii?"* (Romani 7, 24), *... iată, vezi, este Hristos Cel care a fost ucis, El a înviat şi trăieşte şi este un Domn al veşniciei!"* . – Dacă ar fi rămas în moarte, dacă acest lucru ar fi fost vreodată posibil, atunci moartea veşnică ar fi cu siguranţă sigură pentru tine, dar deoarece *Hristos a înviat*, după cum ştii tu însuţi, este imposibil ca cineva să poată fi lăsat în mormântul păcatelor sale. De fapt, aşa cum printr-un singur şarpe a venit moartea peste tot trupul, tot aşa prin singurul Dumnezeu-Om a venit viaţa peste tot trupul oamenilor de pe Pământ. Totuşi, (a venit) şi o nouă judecată, deşi vechea judecată care conţinea moartea în sine, a fost distrusă pentru totdeauna prin această unică înviere; dar această nouă judecată este totuşi şi o moarte, dar nu o moarte pentru moarte, ci o moarte pentru viaţă. – Dăruieşte-te iubirii pentru iubirea ta, astfel încât această nouă judecată a trupului tău prin lucrarea Unului, să devină o viaţă adevărată, iar tu, aflându-te în Sursă, să bei apa ei vie, care înseamnă *„Iubire din belşug"*.!

9. Tabla IX: *„Iubirea pură pentru femei este amor propriu, căci cine se lasă copleşit de iubirea pentru femei până la punctul în care, pentru el, iubirea pentru aproapele şi, prin aceasta, iubirea pentru Dumnezeu, devine o povară, acela se iubeşte pe sine în natura femeilor!"*. – Prin urmare, nu te lăsa, dincolo de măsura potrivită, captivat de aspectul seducător al femeii, altfel vei pieri în slăbiciunea ei, în timp ce femeia trebuie sa se ridice doar din puterea ta, pentru a fi la o esenţă cu tine şi în tine! Dar aşa cum îţi iubeşti un membru sau altul al fiinţei tale, tot aşa iubeşte şi femeia, pentru ca ea să devină una cu tine; iubeşte dar pe Dumnezeu mai presus de toate, pentru ca într-o iubire atât de puternică să poţi renaşte într-un adevărat şi foarte liber cetăţean al Cerului lui Dumnezeu pentru totdeauna, iar soţia ta ca o singură fiinţă cu tine!

10. Tabla X: *„Caută, caută, caută, ca să nu te împovărezi prea mult când vei deveni mare!"*. – Priveşte smerenia, blândeţea sufletească şi bunătatea Domnului! Vezi, El este Domnul veşniciei. Tot ceea ce cuprinde infinitul, de la cel mai mare la cel mai mic, de cel mai spiritual la cel mai material atom, este în întregime lucrarea Lui, iar puterea Lui este atât de mare încât toate lucrările incalculabile ale infinitului, chiar înainte de cea mai slabă suflare a gurii Sale, s-ar prăbuşi înapoi în neantul etern. Şi, cu toate acestea, El stă cu copiii Săi simplu şi fără pretenţii, ca şi cum ar fi aproape de cel mai mic dintre ei şi îi iubeşte şi îi întreţine ca şi cum nu i-ar avea decât pe ei în

tot infinitul, care abundă de miriade de fiinţe mai pure, mai minunate, şi mai iubitoare. – De aceea, încearcă, încearcă, încearcă să fii cel mai mic şi vezi să rămâi acolo (prin iubire) pentru totdeauna!

90/2 - Valoarea înaltă a iubirii pentru Pavel

11. Datorită valorii înalte a iubirii, Pavel (1 Corinteni 13, 1-13) le-a scris corintenilor: „*Dacă aş vorbi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, dar nu aş avea iubire* (faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, conform învăţăturii lui Isus - Matei 22, 37-40)*, aş fi ajuns ca o aramă zgomotoasă sau un chimval zăngănitor,* (care înseamnă ceva ca un vas gol, în care nu există nimic de valoare)*. – Şi dacă aş avea darul proorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, şi chiar dacă aş avea o credinţă atât de puternică încât să mut munţii, dar nu aş avea iubire,... nu aş fi nimic. Şi chiar dacă aş împărţi toate averile mele pentru a hrăni pe cei săraci şi mi-aş da trupul să fie ars, dar n-aş avea iubire, nu mi-ar folosi la nimic. – Iubirea este răbdătoare, blândă şi bună; iubirea nu invidiază, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se comportă necuviincios, nu caută propriul interes, nu se mânie, nu învinuieşte răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Din iubire cineva suferă totul, crede totul, speră în toate, suportă totul. – Iubirea nu va pieri niciodată! Profeţiile vor fi abolite, şi* (diversele) *limbi vor înceta şi cunoaşterea va fi abolită; căci noi cunoaştem doar în parte şi în parte profeţim, ... dar când va veni desăvârşirea (* cunoaşterii *), acest „în parte" va fi abolit. – Aici pe Pământ rămân credinţa, speranţa şi iubirea, dar dintre acestea cea mai mare este iubirea»*.

90/3 - Cele şapte spirite ale iubirii în limbajul florilor

10 octombrie 1901

12. Iubirea este egală cu Lumina adevărului percepută în fiinţa cea mai lăuntrică, direct de la Dumnezeu, prin spaţiile eterne infinite.

13. Iubirea este Dumnezeu în aspectul spiritual; ea, spiritual, este Lumina fundamentală provenită din profunzimea Inimii divine, de aceea, este Suprema în Dumnezeu.

14. În *limbajul florilor,* ea corespunde minunatului şi beneficului trandafir roşu, care întâmpină atât de plăcut toţi oamenii şi îi invită să se încânte şi să se împrospăteze în frumuseţea şi parfumul său. Iubirea se împarte în şapte spirite, iar acestea sunt:

- I) Iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile, pentru că El te iubeşte mai presus de toate lucrurile.
- II) Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi.
- III) Iubeşte animalele.
- IV) Iubeşte plantele şi ierburile.
- V) Iubeşte pacea cu toţi oamenii.
- VI) Iubeşte-ţi sufletul.
- VII) Iubeşte-ţi trupul.

15. <u>În primul rând</u>: „*Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile, pentru că El te iubeşte mai presus de toate"* . – Tu eşti fiul Meu, deci, iubitul şi moştenitorul Meu. De dragul tău am creat lumile pentru a le ţine pregătite şi pentru a ţi le încredinţa în proprietate, pentru a le guverna ca o zeitate şi rege şi pentru a îndruma totul în iubire, astfel încât să se poată ridica spre regiunile supreme ale Luminii Iubirii şi să ajungă în Mine, „Iubirea fundamentală, Scopul final".

16. Aşadar, fiul Meu, ai motive bine întemeiate să Mă iubeşti, chiar dacă te conduc peste pietricele şi încurcături spinoase ale amărăciunii vieţii pământeşti, pentru a te purifica în necazurile vieţii materiei care te atrage ca să te înghită şi să te îngroape în abisurile întunericului spiritual, unde, suferind durere şi având nevoie de ajutor, îşi ridicai în mod repetat mâinile imploratoare către Mine în durere şi suferinţă, implorând milă şi răscumpărare şi totuşi nu puteai primi ajutor, pentru că interiorul tău întunecat nu te lăsa să ajungi la înălţimile luminoase ale casei Tatălui Meu.

17. Bucură-te şi exaltă în inima ta când vezi că te fac să experimentezi multă amărâciune pe Pământ şi gândeşte-te: „*Tatăl mă iubeşte foarte mult, căci mă corectează mult pentru a îndepărta din mine zgura pământească, ca să mă aducă la inima Sa iubitoare şi să mă umple cu*

bucurii şi haruri cereşti".

18. În al doilea rând: *„Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi"* . – Prin urmare, fă aproapelui tău ceea ce ai vrea ca el să-ţi facă ţie, dacă ai avea nevoie de ajutorul lui; şi de aceea, nu-i face lui ceea ce nu vrei ca el să-ţi facă ţie (Matei 7, 12). Dacă aproapele tău este în mare nevoie, atunci iubirea ta pentru el să fie de zece ori mai mare decât iubirea pentru tine însuţi; atunci vei fi divin în iubirea ta (1 Ioan 4, 8-21; Matei 22, 37-40; 1 Corinteni 13; Deuteronomul 11, 1; Leviticul19, 18-34; Fapte 4, 32).

19. În al treilea rând : *„Iubeşte animalele"*. – pentru că Dumnezeul şi Tatăl tău le-a creat, Căruia tu, ca făptură, Îi datorezi cea mai profundă reverenţă, şi pentru că ele sunt creaţii ale Tatălui tău iubitor, Căruia trebuie să-i arăţi toată iubirea şi, ca fiu al Său, să-L faci fericit, pentru că tot ceea ce a fost adus la existenţă de Tatăl tău ceresc aparţine moştenirii tale pământeşti. – Pentru bucuria ta, priveşte darul cu iubire, ai grijă de el şi nu-l abuza sau distruge în niciun fel, decât dacă îţi este îngăduit de Tatăl tău care l-a creat. Mai presus de toate, nu-ţi permite să chinui animalele dacă nu vrei să stârneşti o puternică repulsia a Mea. Cu toate acestea, iubirea ta pentru ele nu trebuie să degenereze în mângâieri, pentru ca magnetismul animalic să nu se reverse în tine, care evident ţi-ar face apoi sufletul, într-un fel sau altul, animal! Este prea vulgar şi grosolan sau incult ca omul să se degradeze în vreun fel pentru câini, pisici, găini şi alţi iubitori de animale, iar inima lui să se ataşeze de ele, deoarece acest lucru nu face parte din educaţia şi decenţa unui fiu al lui Dumnezeu! Gândiţi-vă la cine sunteţi voi şi ce este un animal! – Dar, în egală măsură, nimeni nu trebuie fie împotriva animalelor, deoarece acestea sunt creaturi ale lui Dumnezeu.

20. În al patrulea rând: *„Iubeşte plantele şi vegetalele"* şi consideră-le ca pe un dar al iubirii de la Dumnezeu Tatăl tău, care le-a creat pentru tine, pentru uzul şi folosul tău, dar nu pentru vreun abuz din partea ta.

21. În al cincilea rând : *„Iubeşte pacea cu toţi oamenii"* , căci pacea în inimă este temelia satisfacţiei şi a unei vieţi pline de bucurie. Pacea în inimă este Cerul pe Pământ, căci cu pacea în inimă poţi practica pacea cu prietenul şi duşmanul, şi poţi transforma duşmanul în prietenul tău. Trăieşte, aşadar, şi devino tu însuţi plin de pace şi mulţumire, atunci vei construi Împărăţia lui Dumnezeu pe Pământ şi în tine însuţi. De fapt, dacă nu cultivi pacea cu toţi oamenii, nu vei avea pace nici în tine însuţi şi, în consecinţă, nu vei putea ajunge la renaşterea spiritului.

22. În al şaselea rând: *„Iubeşte-ţi sufletul"* , oferă-i hrana spirituală, pentru ca acesta să poată primi acea hrană a învăţăturii autentice a lui Hristos care îl înnobilează, îl spiritualizează şi îl îndumnezeieşte. De fapt, dacă nu ai grijă de el, atunci va merge în ruină şi va umbla pe cărări care, în cele din urmă, îl vor face întunecat şi extrem de nefericit.

23. În al şaptelea rând: *„Iubeşte-ţi trupul"* , îngrijindu-l cu ceea ce este necesar pentru întreţinerea şi sănătatea lui, ca să-ţi poţi îndeplini datoria de om faţă de Dumnezeu şi de aproapele tău. Trupul este dat omului ca instrument de testare a puterii sale spirituale, pentru ca în el să îşi înnobileze şi să îşi spiritualizeze sufletul şi trupul aşa cum odată Enoh, Ilie, Maria şi alţii, şi spiritualizat şi desăvârşit să poată arăta Tatălui, când se întoarce acasă, că a trecut cu bine peste timpul de probă al trupului său şi a atins scopul vieţii în trup, care este spiritualizarea acestuia.

90/4 - „Purcedeţi întotdeauna în iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele!"

24. Iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele să fie luceafărul vostru al dimineţii şi farul către bine, – iar când ziua se va sfârşi, să fie luceafărul vostru de seară şi străjerul de noapte în faţa răului. Prin urmare, iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi, atunci luceafărul iubirii vă va călăuzi întreaga zi la bine şi noblețe, iar apoi iubirea, la sfârşitul zilei, va străluci în inima voastră precum luceafărul iubirii de seară, iar când veţi merge la odihnă, el va veghea ca răul să nu aibă nicio putere asupra voastră.

25. Iubirea este o rază provenind din Inima divină, care luminează şi încălzeşte sufletul vostru pentru cele bune şi nobile şi este un indicator pe calea care duce la viaţa veşnică, adică la Dumnezeu, adică la Iubire.

26. Această Iubire este un foc spiritual, atunci când în exuberanţa sa de recunoştinţă cuprinde inima şi o ridică la înălţimile cereşti, unde omul se delectează în cea mai intimă emoţie

şi, plin de iubire, devine incapabil să exprime un singur cuvânt şi, în spiritul acestei iubiri, îşi priveşte Tatăl cu ochii scăldaţi în lacrimi, încercând să-L strângă la inimă şi să-L sărute. Vedeţi, această iubire este elementul fundamental în Dumnezeu şi, prin urmare, această exuberanţă a omului atunci când aceşti doi poli se întâlnesc în focul Iubirii.

27. Într-o astfel de Iubire omul este neputincios să exprime cuvinte de mulţumire, căci absorbit în duh el se înalţă de la pământ la înălţimile luminoase ale lui Dumnezeu şi simte inexprimabilul - simte Iubirea în puterea Sa fundamentală care îl cucereşte şi îl face să se bucure în desfătările acestei Iubiri. Vedeţi, o astfel de Iubire este cea mai mare mulţumire, este Sărutul dat omului de către Tatăl său la intrarea în viaţa veşnică a Iubirii, Bucuriei şi Fericirii, chiar dacă pentru puţine minute; – şi totuşi este o premoniţie a viitoarei realizări a Adevărului şi a continuităţi veşnice.

28. Menţineţi iubirea şi armonia unul cu altul şi fiţi buni cu toţi; chiar dacă nu merg mai departe cu voi, ei merg totuşi cu Mine, şi de aceea, toţi sunteţi „copiii Mei", şi sunteţi „fraţi" şi „surori" unul cu altul, pentru că aveţi un singur Tată. Prin urmare, nu vă trageţi înapoi de la nimeni, lăsaţi ca iubirea şi inima voastră să fie deschise pentru toţi şi ieşiţi în întâmpinarea fiecăruia cu aceeaşi iubire şi cordialitate; căci, cine nu este prea mic pentru Mine, nu ar trebui fie nici pentru voi, dacă vreţi ca Eu să vă iubesc.

29. Înaintea Mea nu există diferenţă de clasă, nici de religie, ci doar inima celui care Mă iubeşte; asta este ceea ce contează înaintea Mea, fie că este un rege sau un cerşetor, un păcătos sau un om drept, un domn sau un servitor, toate acestea nu au nici o importanţă! Numai iubirea compensează totul şi face totul egal.

30. Tot ceea ce tu iubeşti în lume este egoism îngâmfat. Numai a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice nu este nici îngâmfare, nici egoism, ci înţelepciune supremă; şi dacă îi iubeşti pe toţi oamenii spiritual ca pe tine însuţi, atunci îl iubeşti pe Dumnezeu şi pe copiii Săi şi trăieşti în iubirea lui Dumnezeu şi eşti biruitor asupra lui Satan.

31. A ştii totul şi a înţelege totul să fie cursul vieţii tale şi al angajamentului tău, căci suprema cunoaşterea a omului este şi ar trebui să fie doar aceasta: *„Că Isus, din iubire pentru Dumnezeu şi pentru aproapele, v-a promis Împărăţia Cerurilor"*.

32. Urmează-L pe Hristos în viaţă şi în faptă, atunci vei umbla pe cărările copiilor lui Dumnezeu, vei dobândi comorile ascunse ale Iubirii divine şi vei moşteni Înţelepciunea şi Ştiinţa care vene de la Dumnezeu. În aceasta să fie dorinţa ta de a fi cu adevărat mare, înţelept şi învăţat, şi să aspiri să obţii aceasta de la Dumnezeu în iubire şi smerenie adevărată.

33. Mulţi oameni consideră înţelepciunea drept cel mai înalt bun spiritual de pe pământ. Numai că omul nu trebuie să tindă spre înţelepciunea pământească, ci spre înţelepciunea divină, deoarece aceasta se întoarce de tot ceea ce este lumesc, vulgar, josnic şi animalic şi tinde doar spre ţelurile superioare ale Iubirii divine, care sălăşluiesc în înălţimile luminoase ale Sfinţeniei divine. Regele Iubirii şi al Înţelepciunii Divine este, însă, Isus, Duhul Adevărului, aşa cum S-a numit El însuşi la *Cina cea de Taină*. Isus este, aşadar, Duhul Sfinţeniei Iubirii şi al Înţelepciunii Divine, care împreună formează Adevărul în Dumnezeu.

34. Voi înşivă trebuie să atingeţi libertatea spiritului vostru prin investigarea şi căutarea continuă a Adevărului şi a Luminii, pentru a ajunge astfel o iubire tot mai mare faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni. Iubirea este singurul indicator şi cel mai sigur ghid către viaţa veşnică.

90/5 - „Aveţi înţelepciune în dragoste!"

35. Iubirea este fundamentul a toată fiinţa şi a întregii esenţe, căci cuprinde întreaga lume.

36. Ceea ce cineva iubeşte, atrage; ceea ce cineva urăşte (adică nu se iubeşte), respinge.

37. Dacă Eu, Dumnezeu, nu aş fi Iubire pură, atunci acelor oameni care Îl urăsc pe Dumnezeu le-ar merge rău, ei ar fi lipsiţi de tot ceea ce iubitorii de Dumnezeu primesc de la Mine, ba chiar n-ar putea exista deloc, pentru că dacă aş vrea să le arăt iubirea faţă de Mine într-un mod uşor de înţeles, atunci ar trebui să-i las fără lumină şi fără căldura soarelui, fără ploaie şi fără binecuvântări, şi nu ar trebui să le acord nici măcar un minut de bucurie abandonându-i condiţiilor lor care echivalează cu iadul total!

38. Totuşi, întrucât Eu sunt cea mai pură Iubire, las chiar şi duşmanii Mei şi pe cei care urăsc, să nu observe nimic altceva decât iubire, astfel încât să ajungă să discearnă cât de mult bine le fac; numai pentru aceasta ar trebui să-Mi fie recunoscători şi îndatoraţi.

39. Eu, Isus, ca Divinitate al lui Iahve întrupată, prin urmare, am învăţat: „*Fiţi perfecţi precum Tatăl vostru din Cer este perfect* (Matei 5, 48); *iubiţi pe vrăşmaşii voştri; faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru persecutorii şi calomniatorii voştri"* (Matei 5, 43).

40. Eu v-am precedat întotdeauna cu cel mai frumos exemplu de Iubire, iar când această Iubire a sângerat pe cruce pentru păcatele voastre, S-a rugat din Înţelepciune, atunci când durerile trupului, deja complet chinuit de cuiele tocite dincolo de suportabilitate, creşteau îngrozitor: *«Tată, iartă-i căci nu ştiu ce fac!»*

41. Dacă vreţi acum să deveniţi perfecţi aşa cum Tatăl vostru din Ceruri este perfect, atunci trebuie să învăţaţi de la Mine, înainte de toate, Iubirea.

42. Dar prudenţa este crucială şi în iubire, astfel încât cine nu adună, deja risipeşte, şi tocmai din acest motiv: *pentru că nu adună!*

43. Cine vrea să fie mare şi puternic în iubire, să adune comoara pentru ca ea să devină mai mare şi mai bogată, pentru că cine nu adună şi nu păstrează recolta nu va ajunge niciodată la bogăţie. Prin urmare, trebuie să adunaţi şi, ... să economisiţi, dacă vreţi să ajungeţi la o mare bogăţie.

44. Această comparaţie aparent materială este totuşi şi pur spirituală şi extrem de înţeleaptă dacă îi este permis să se afirme în iubire.

45. Aşadar, cine doreşte să dezvolte o iubire extrem de mare trebuie să se concentreze asupra unui singur punct, iar întregul său suflet trebuie să trăiască, să reflecteze, să dorească şi să ţească doar pentru această unică iubire.

46. De fapt, o iubire care a fost împărţită în mai multe aventuri sau relaţii amoroase nu este în nici intensă, nici puternică, pentru că a fost dispersată.

47. Aşadar, dacă vrei să fi mare în iubire ta faţă de Mine, Dumnezeul tău, atunci iubeşte-Mă numai pe Mine, iar această unică iubire te va îmbogăţii în afecţiune, înţelepciune şi fericire.

48. Din această iubire vei acţiona apoi ca un indicator principal în toate, întrucât porunca iubirii, aşa cum am stabilit-o Eu, Isus, spune: „*Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate"*; din această şi prin această iubire se naşte apoi cealaltă: „*Iubeşte-ţi* (prin şi datorită lui Dumnezeu) *aproapele ca pe tine însuţi"* , dar în nevoie lucrează de zece ori mai mult, pentru că o altă poruncă a Iubirii a lui Isus sună aşa: „*Ceea ce aţi făcut celui mai mic dintre copiii Mei, Mie Mi-aţi făcut"* (Matei 25, 40), deoarece Eu locuiesc în cei săraci (' Cartea de rugăciuni' capitolul 9-10).

49. Cine vrea, aşadar, să Mă cuprindă în iubire, trebuie să Mă iubească numai pe Mine şi orice altceva numai de la şi prin Mine, pentru că totul vine de la Mine şi, prin urmare, este de la Dumnezeu, atunci va deveni înţelept, prevăzător, bogat, fericit şi binecuvântat.

50. Şi, prin urmare, se va împlini şi în el promisiunea Mea, care sună aşa: „*Căutaţi înainte de toate Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi tot restul vi se va da apoi fără plată"* (Matei 6, 33).

51. Însă, dacă iubirea pe care o ai în inimă este o iubire înaltă, nobilă şi castă, atunci ea nu poate fi decât o iubire în măsură să ofere fără reflexie, spre slava lui Dumnezeu, căci aşa cum ai o singură inimă, tot aşa poţi avea şi o singură iubire autentică, atât faţă de Dumnezeu, cât şi faţă de aproapele.

52. Faptul că cineva Mă poate iubi ardent deja în trupul de carne, vă este demonstrat de apostolul Ioan, care din această iubire a descris marea Înţelepciune din Dumnezeu în Apocalipsă, pe care nimeni nu o poate descifra corect fără permisiunea Mea.

53. Maria Magdalena (Magdalena) M-a iubit mai întâi până la punctul celei mai impetuoase gelozii, dar de îndată ce şi-a recunoscut greşeala, apoi L-a iubit pe Isus Iahve Savaot al ei cu o iubire angelică pură şi arzătoare, şi totuşi nu a atins iubirea lui Ioan.

54. Orice iubire care nu se concentrează asupra unui singur punct şi nu este fixată cu toată puterea sufletului nu este perfectă, şi cu atât mai puţin o iubire care seamănă cu cea a lui Ioan.

55. Dacă cineva iubeşte o creatură datorită calităţilor sale bune, frumuseţii sale, etc., atunci această iubire conţine deja iubire de sine, iar aceasta nu este bună în Împărăţia lui Dumnezeu, pentru că nu este o iubire pură şi autentică, ci mai degrabă rezultă din propriile avantaje.

56. Datorită faptului că omul are o singură inimă, poate avea doar o singură iubire adevărată, din care, toate celelalte tipuri de iubire secundară pot rezulta apoi în cea mai pură Ordine divină, dacă iubirea principală, care trebuie să fie numai pentru Mine, s-a maturizat; şi, de aceea, trebuie mai întâi ca cineva să rămână ferm în iubirea pentru Mine, doar atunci toate celelalte vor fi la locul lor şi în cea mai frumoasă ordine.

57. Însă, dacă cineva încă şovăie în iubirea sa pentru Mine şi abia dacă ştie ceva despre cum trebuie să-L iubească pe Dumnezeu mai mult decât (cum se poate iubi) o femeie cu un aspect foarte frumos, … având în vedere că înţelepciunea dreaptă a spiritul este îi încă un pic îndepărtată, atunci trebuie să se dedice în toate, pentru intra în posesia ei.

58. În iubirea ta, omule, nu face economii, căci numai prin aceasta sângele lui Isus Hristos te eliberează de toate păcatele. **„*Sângele Meu*" înseamnă: „*Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni*",** dar aceasta este acordată numai celor care poartă în inimile lor iubirea pentru Mine, iar acest lucru este demonstrat prin faptele iubirii faţă de aproapele, faţă de fraţii şi surorile lor, în a căror inimi Eu locuiesc mereu.

59. Totuşi, din moment ce Eu locuiesc veşnic în om ca Duh al lui Dumnezeu, atunci harul mijlocirii există de fiecare dată cânt arzi în iubirea pentru Mine, întinzând mâinile caritabile către Mine prin compasiunea şi mila pe care Mi le oferi donând hrană, haine şi bani săracilor, nevoiaşilor şi bolnavilor... iată mijlocirea constantă şi milostivă din partea Mea, atunci când Mă iubeşti cu adevărat. De fapt, poţi spune că Mă iubeşti doar atunci când practici faptele iubirii faţă de aproapele în Mine, în săraci, în nevoiaşi şi în bolnavi. Nu există o altă mijlocire care să fie disponibilă doar pentru o anumită perioadă de timp! De fiecare dată când îţi umpli inima cu compasiune moderată prin fapte adevărate - care sunt lucrări de iubire faţă de aproapele tău - de atâtea ori Harul Meu va curge către tine. De câte ori te deschizi mijlocirii milostive şi te plasezi în Harul divin, de atâtea ori Mă vei face mai părtaş la adevăr prin practica iubirii faţă de aproapele, faţă de săraci şi bolnavi.

60. Eu, ca Dumnezeu, sunt Iubirea centrală. Cu cât omul se apropie mai mult de Mine prin iubire, cu atât mai mult radiază spre el Căldura Iubirii. Această relaţie este exact ca atunci când mergi într-o cameră încălzită de o sobă în timpul iernii reci. Cu cât stai mai departe de soba care radiază căldură peste tot, cu atât vei simţi mai puţin această căldură; în schimb, cu cât te apropii de ea, cu atât vei simţi mai bine căldura.

61. Aşa să faceţi şi voi înaintea Mea: *iubirea voastră să devină dorinţa de a veni la Mine!* Cu cât aveţi mai multă iubire, cu atât vă apropiaţi mai mult de Mine şi cu atât şi Eu Mă apropii să vă întâlnesc, iradiindu-vă cu binecuvântarea Mea a Iubirii şi cu căldura Mea iubitoare, care este temelia vieţii spirituale şi a prosperităţii şi pe care ajung la maturitate roadele vieţii veşnice.

62. Iubeşte-ţi în mod egal toţi fraţii şi surorile, preadragi Mie, pentru că toţi sunt copiii Mei, fie că sunt frumoşi sau urâţi, buni sau răi, proşti sau înţelepţi. De fapt, Eu ca Duh, Tată şi Dumnezeu, trebuie să-i tolerez şi să-i suport, de ce nu poţi şi nu vrei să îi poţi suporta şi tu? Cum poţi spune atunci că Mă iubeşti, dacă nu poţi şi nu vrei să Mă iubeşti în acelaşi mod peste tot?

63. Consideră, prin urmare, pe fiecare om ca pe un frate, fie el bogat sau sărac, învăţat sau ignorant, plăcut sau respingător la înfăţişare, pentru ca tu să fi egal în toate Mie, Tatăl tău, şi ca Eu să te recunosc ca pe un fiu egal virtuţilor Mele.

64. În Cer, toţi trebuie să fie de o singură inimă şi de un singur sentiment. Nu trebuie să existe dezacorduri, nicio diferenţă de opinie, nicio iritaţie, nici un resentiment, nimic neplăcut, nici o distanţare neplăcută faţă de persoana cu care se discută ceva care nu este în întregime de un sentiment cu tine. Altfel, se *va coborî din Cer, cu propria sa povară de vinovăţie în opoziţie cu sociabilitatea: fie în paradis, fie chiar în iad!* – Prin urmare, fiecare să fie atent cele ce s-au spus aici, altfel niciodată nu va ajunge la înaltul scop al desăvârşirii sufletului său în Împărăţia spiritelor.

90/6 - Diferența dintre iubirea spirituală și cea materială

65. Iubirea este viața, dar diferența care există între iubirea spirituală și cea materială este atât de mare încât v-a creat marele spațiu între Cer și iad.

66. Iubirea spirituală include toate cele șapte virtuți ale lui Isus, Cele zece Porunci, Cele două Porunci ale Iubirii și toate învățăturile pe care le-am prezentat cândva oamenilor. Prin urmare, această iubire trebuie să cuprindă totul, astfel încât să cuprindă întreaga lume în sine, dacă vrea să se împlinească. Dar trebuie mai întâi de toate, să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși, iar aceasta include tot ceea ce îmbrățișează infinitatea, întrucât Dumnezeu este infinitatea, iar cine Îl iubește pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile trebuie să iubească totul, pentru că Dumnezeu este universalitatea și infinitatea în lume.

67. Cine iubește pe Dumnezeu trebuie să-și iubească și aproapele ca pe sine însuși. Luat în sensul corect, omul cu greu poate iubi pe cineva mai mult decât pe sine însuși, dar dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în mod egal în aproapele său și acesta este totuna cu Dumnezeu, care trebuie iubit mai presus de toate, atunci omul, dacă aproapele este în mare nevoie, trebuie să-l iubească de zece ori mai mult decât pe sine însuși, deoarece prin aceasta el obține oportunitatea de a-L iubi pe Dumnezeu cu adevărat, ceea ce nu se poate întâmpla decât prin activitatea altruistă în lucrări de iubire față de aproapele.

68. Vedeți, aceasta este iubirea spirituală pe care fiecare om trebuie să o arate în fapte, pentru ca închinarea la Dumnezeu să iasă la lumină în cea mai adevărată evlavie și înălțare, așa cum o cere Sfințenia Iubirii spirituale.

69. Iubirea materială este egoismul, adică șarpele Evei. Ea este iadul din om, pentru că omul acționează și trăiește neascultător față de Cele Zece Porunci, neascultător față de Cele Două Porunci ale Iubirii, lipsit de respect față de cele șapte virtuți ale lui Isus și nepăsător față de toate învățăturile divine. De aici și marea diferență dintre iubirea spirituală și iubirea material-senzuală, în care omul se iubește și se cunoaște doar pe sine, dar nesocotește și disprețuiește orice altceva, pentru că egoismul și iubirea de sine nu dau decât iluzia de a-L considera pe Dumnezeu și pe aproapele ca pe sine însuși.

70. Acestea sunt diferențele dintre iubirea spirituală și iubirea materială. Prin urmare, încercați să vă eliberați din brațele șarpelui Evei și tindeți doar către cele spirituale; deoarece Eu, Tatăl vostru, sunt Iubire universală numai în cele spirituale; – Satanul, în schimb, este doar în iubirea de sine materială. Sfârșitul vieții este apoi Cerul sau iadul. Decideți-vă și acționați pentru voi înșivă, nu pentru Satana, ca să deveniți copii ai lui Dumnezeu, și nu ai Satanei!

71. Prevederile referitoare la cea mai mare poruncă a Legii: *„iubește-L pe Dumnezeu mai presus de toate și pe aproapele tău ca pe tine însuți”*, sunt prezentate în multe feluri în cartea „Iubire” (nr.38) care poate fi citită de oricine dorește să afle mai multe despre iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele. Prin urmare, aici nu este nevoie să vă repet ceea ce este deja scris acolo, ci doar vă arăt cum să ajungeți acolo! Aici vă spun doar ce era necesar să vă spun. O lumină mai bună este difuzată de amândouă sursele, deoarece una o completează pe cealaltă.

72. Eu am spus: «*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții! Din aceasta se va recunoaște că sunteți ucenicii Mei, dacă vă iubiți unii pe alții ”* (Ioan 13, 34-35). «*Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit Eu pe voi; perseverați în iubirea Mea* » (Ioan 15, 9). *„… căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că voi M-ați iubit și ați crezut că Eu sunt venit de la Tatăl ”* (Ioan 16, 27).

90/7 - De ce este necesar să-L iubești pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile

73. Omul Îl poate iubi pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile doar atunci când a înțeles cât de mut este înălțat Dumnezeu mai presus de tot ceea ce a fost creat. El reprezintă tocmai acele caracteristici care constituie cea mai înaltă noblețe spirituală și unde o apropiere constantă este posibilă, dar niciodată o realizare.

74. Adevărata iubire este aceea care nu are nici un alt scop decât de a vedea obiectul sau persoana iubită în cel mai perfect sau mai fericit mod posibil. – Adevărata iubire este așadar acea caracteristică capabilă de a dărui totul celui iubit și de a nu păstra nimic pentru sine, decât doar conștientizarea că și-a făcut aproapele iubit atât de fericit pe cât îi permite propriile puteri.

75. Când omul L-a înţeles şi L-a perceput pe Dumnezeu ca această Iubire, atunci este timpul ca el să se scufunde profund în esenţa Dumnezeului şi Tatălui său şi să se străduiască să înţeleagă tot ceea ce Dumnezeu este pentru el şi ce a făcut pentru el.

76. Pentru ca să înţelegeţi, vreau să vă reamintesc cele mai importante acte de iubire ale Iubirii Mele pentru voi, ca să puteţi înţelege şi aprecia în mod just măreţia acestei iubiri. Aşadar ascultaţi:

77. Iubirea Mea s-a lipsit de tot ceea ce poseda ca fiind al său şi l-a adus la viaţă, ca natură vizibilă, pentru a vă face fericiţi în orice aspect. Nenumărate forme din lumea minerală, vegetală şi animală vă încântă privirea, care reprezintă gândurile Înţelepciunii Mele şi v-au fost date spre a le folosi.

78. Există în aceste forme cele mai diverse culori care vă captivează şi vă încântă ochii şi simţurile, precum şi diferite parfumuri care au un efect plăcut asupra nervilor voştri olfactivi.

79. Fiecare creatură îşi îndeplineşte scopul şi este în slujba voastră în nenumărate întrebuinţări, dar pentru aceasta, amintiţi-vă cât de părinteşte am aranjat şi am pregătit totul pentru voi. Toate artele şi ştiinţele sunt pline de Iubirea Mea pe care am pus-o în ele pentru voi, pentru a vă face fericiţi.

80. Voi înşivă sunteţi coroana Creaţiei şi sunteţi înzestraţi cu facultăţi divine pentru a pătrunde puţin câte puţin în toate secretele Creaţiei şi a le folosi, căci în voi înşivă am pus Sursa originară a oricărei arte şi ştiinţe şi a oricărei iubiri, înţelepciuni şi omnipotenţe, înălţându-Mă în voi pentru a vă călăuzi şi, într-o zi, a vă face nespus de fericiţi.

81. Trebuie să contemplaţi Creaţia şi creaturile care se află pe Pământ conform înzestrărilor lor spirituale şi fizice, şi apoi să luaţi în considerare superioritatea voastră asupra tuturor lucrurilor, pentru a putea vedea marea diferenţă dintre voi şi celelalte creaturi în adevărata lumină.

82. Numai voi aveţi libertatea de a face şi a desface după cum doriţi. Numai voi aveţi limbajul prin care puteţi spune totul şi să-l comunicaţi altora. Numai voi aveţi o judecată şi o inteligenţă care pot fi numite divine, deoarece sunt infinite în investigările, invenţiile şi perfecţiunea lor. Regnul mineral, vegetal şi animal nu au toate acestea.

83. Singurul lucru care v-a fost refuzat este că nu vă puteţi înălţa în aer şi să zburaţi ca o pasăre până când nu v-aţi înălţat destul de sus (în spiritual). Totuşi, în câteva decenii se va merge atât de departe, încât oamenii nu vor mai invidia păsările pentru privilegiului zborului lor, pentru că ei înşişi, prin a doua renaştere, vor fi incomparabil mai bine în acest sens, dispărând de aici cu viteza fulgerului şi apărând departe în aceeaşi clipă [164]* (*Aceasta se referă la un timp din viitorul apropiat în care oamenii vor avea capacitatea de a intra într-o stare transcendentală şi, cu corpul astral, să meargă în alte locuri decât realitatea, în a cărei stare (sufletească) este posibil să se observe locul chiar şi într-un timp diferit decât cel real, aşa cum a fost posibil pentru Emanuel Swedenborg. [n.r.] (un exemplu poate fi perceput printr-o sesiune de hipnoză investigativă pe "Pleiade")). O călătorie din Europa în America, în India, în Australia sau pe Jupiter, pe Uranus, pe Lună sau pe Soare, va dura doar o clipă, şi aşa va fi şi cu clarvederea, clarauzul şi clarvorbirea.

84. Vedeţi, astfel de avantaje ale măreţiei şi splendorii infinite se află în voi, dar acestea pot fi trezite doar prin cele şapte virtuţi ale Mele, pentru a intra în putere şi a lucra.

85. Toate acestea şi multe altele vi se vor întâmpla pentru a vă face fericiţi şi a vă ridica la cea mai înaltă demnitate; şi din acest motiv, Eu Însuşi a trebuit să sufăr pentru voi sentinţa suferinţei şi a morţii pe cruce, pentru a vă ajuta să vă recâştigaţi filiaţia lui Dumnezeu şi, de asemenea, pentru a vă lăsa Învăţătura Iubirii venită din Cerul Meu.

86. Acum sunt din nou aici pentru a vă clarifica această Învăţătură în modul cel mai amănunţit şi, astfel, pentru a vă atinge în cele din urmă scopul, prin îndepărtarea tuturor obstacolelor pe care vi le-am indicat. Eu fac tot ce pot pentru a vă face cea pentru care v-am adus pe lume, adică să fiţi copii ai lui Dumnezeu, … pentru a vă face zei ai iubirii, înţelepciunii şi atotputerniciei în Tatăl, adică, sub îndrumarea Mea superioară.

87. Spuneţi-Mi: *„Nu este rezonabil şi drept să Mă iubiţi mai presus de toate lucrurile, din moment ce Eu vă fac să obţineţi ceva atât de măreţ, de sublim şi de înalt, şi voi face ca aceste lucruri*

să devină tot mai înalte?"

88. Da, dacă vă folosiţi doar puţin intelectul pentru a reflecta cu calm asupra a tot ce s-a menţionat, atunci ar trebui să realizaţi că nu Mă veţi putea iubi niciodată suficient pentru aceste mari lucrări ale Iubirii Mele şi nu veţi putea niciodată să-Mi mulţumiţi suficient în iubire faţă de Mine, pentru că acest lucru vă depăşeşte cu mult imaginaţia.

89. Cu cea mai intimă iubire pentru Mine, omul transcende toate legile lui Dumnezeu şi ale Bisericii, căci cine îl iubeşte pe Dumnezeu în mod filial, pentru el nu mai există nicio lege, pentru că atunci Tatăl locuieşte în inima fiului Său. Ce fel de lege ar mai putea exista? Tocmai din acest motiv i-am respins din Inima Mea chiar şi pe executorii literali ai legii, adică pe scribi şi farisei, l-am lăudat pe păcătosul vameş pentru smerenia sa şi am făcut Împărăţia Cerurilor accesibilă mai întâi hoţilor, prostituatelor şi adulterilor care se convertesc şi fac adevărată penitenţă, mai degrabă decât călăreţilor arizi ai literei. Iubirea adevărată, profundă, altruistă a inimii pentru Mine este singura cale de a ajunge la Isus ca printr-un salt. Împlinirea legilor dobândite de obligaţie, postul, mortificarea trupului, pelerinaje, rugăciunea distrasă cu buzele etc., este viaţă conform înţelepciunii oamenilor religioşi şi, prin urmare, de valoare mai mică.

90. Pocăinţa profundă şi plină de smerenie, repararea pe cât posibil a fiecărei nelegiuiri comise, intenţia serioasă de a nu mai comite niciodată păcate şi cea mai înaltă acceptare a lui Isus în inimă, precum şi cea mai intimă adoraţie în spirit şi în adevăr printr-o activitate plină de compasiune şi altruism în iubire faţă de aproapele, reprezintă slujirea supremă pe care omul Mi-o poate demonstra.

91. Iubirea reprezintă esenţa fundamentală care este pilonul creaţiei lumii. Iubirea a fost Cea care a mişcat Sfinţenia Divină din Mine să cheme universul la existenţa materială. Iubirea este cea care susţine totul, animă, călăuzeşte şi conduce la cea mai înaltă înnobilare şi spiritualizare.

92. Însă, aşa cum Iubirea formează esenţa fundamentală a Sinelui Meu divin, tot aşa este şi esenţa fundamentală şi elementul de bază al oricărei fiinţe şi deveniri umane. – Înţelepciunea, ca pol opus al lui Dumnezeu în capul omului faţă de iubirea din inimă, se străduieşte să înnobileze oamenii prin înalta clarificare a principiilor naturii şi spiritului şi să-i formeze ca purtători de cultură. Pe baza ştiinţelor naturale şi a opiniilor morale, ea se străduieşte să-i formeze şi să-i ridice pe oameni la rang de piloni ai unei noi ordini mondiale; totuşi, rezultatele acestui tip de formare umană arată că ştiinţa a ratat ţinta, căci niciodată de când lumea a fost populată de oameni nu au existat monstruozităţi atât de feroce de barbarie, de degenerare umană în spirit, de opresiune şi exploatare populară sub mantia educaţiei din partea egoiştilor şi viclenilor ticăloşi cum există astăzi în epoca dominaţiei înţelepciunii lumeşti.

*

93. Să aruncăm o privire asupra erei iubirii. – Oamenii care şi-au stabilit iubirea ca temelie a vieţii, vor putea să tolera toţi oamenii din lume. Pentru ei nu va exista ură nici de limbă, nici de naţionalitate, pentru că Dumnezeu, ca Iubire fundamentală şi Tată al tuturor oamenilor, nu nutreşte ură faţă de copiii Săi pentru faptul că aceştia formează naţiuni diferite şi vorbesc limbi diferite. Cine nutreşte ură faţă de popoare sau faţă de limbi nu se află în slujba Dumnezeului şi Tatălui său.

*

94. Înţelepciunea naşte mândrie, egoism, ură, invidie, discordie, dispreţ faţă de cei mai puţin bogaţi şi cu o inteligenţă scăzută şi separă popoare, familii şi indivizii. – Într-adevăr, înţelepciunea fără iubire este Satanul lumii, este mama condiţiilor de astăzi, unde cel inteligent, cu superioritatea sa, îl face pe omul de rând susţinătorul său (înrobindu-l).

95. Iubirea, dimpotrivă, întrucât temelia ei se află în Mine, este fraternitatea popoarelor, familiilor şi indivizilor. Ea nu cunoaşte nici statut, nici bogăţie, nici educaţie, ci este magnetul care atrage totul la sine şi, cu iubire, strânge totul la inima sa.

96. Doar acele căsătorii care se nasc din cea mai ideală şi iubitoare afecţiune se încheie în Cer, adică în inimă, unde Eu, Iubirea eternă, Mi-am stabilit tronul care dăinuie în veşnicie. În schimb, căsătoriile care se încheie din considerente politice, sociale sau financiare sunt convenţionale, nu se bazează pe iubire pură şi, prin urmare, nici nu se încheiate în Cer, şi rareori

sunt fericite în sensul unei adevărate armonii familiale.

97. O mamă care îşi iubeşte cu adevărat copilul, îl alăptează ea însăşi, îl spală ea însăşi şi petrece toată noaptea veghind patul micuţului ei copil bolnav, sacrificându-se pentru iubitul ei; într-adevăr, o mamă adevărată nu fuge în faţa naturii feroce a leului dacă îşi vede fiul în pericolul de a fi sfâşiat în bucăţi de fiara sălbatică. În acest caz ea nu vede altceva decât pe copilul ei, pentru care îşi pune viaţa în joc luându-l din fălcile leului şi ducându-l de acolo.

98. Când Solomon şi-a pronunţat judecata dreaptă asupra disputei dintre două femei privind posesia unui copil, înţelepciunea nemiloasă a mamei false ar fi preferat să vadă pruncul nevinovat sfâşiat în două cu sabia şi apoi ucis, decât să-l dea mamei adevărate. (1° Regi 3, 16-28). Numai iubirea pe care adevărata mamă o purta în inimă a renunţat la dreptul asupra copilului său, salvând astfel viaţa iubitului ei. – Vedeţi, aceasta este virtutea fundamentală care provine de la Mine, întrucât Eu sunt Iubire pură şi nu recunosc nimic care să nu fie pus în lucrare din iubire pură, altruistă, faţă de Mine şi faţă de aproapele.

99 Da, iubirea poate aduce căsătorii între oameni pe care înţelepciunea i-ar respinge, este ceea care calmează înţelepciunea respingătoare şi o face supusă. Iubirea corespunde magnetismului care atrage; înţelepciunea corespunde electricităţii care respinge. Prin urmare, este imposibil ca doar înţelepciunea singură să-i poată face pe oameni fericiţi, însă iubirea poate; de fapt, în cântecul înalt al lui Solomon [165]* (*Cântarea Cântărilor, capitolul 2, 1.) aceasta este fiica Sionului, ea este regina Cerului şi mireasa popoarelor, ea este mireasa Regelui ceresc, ea este frumoasa floare a Saronului, narcisa albă în haină feciorelnică, menită să fie regina veşnică a popoarelor.

100. Acum urmează clarificarea despre Mine, Hristos, aşa cum Înţelepciunea lui Dumnezeu v-a revelat-o.

Capitolul 91
Omul trebuie să tindă spre viaţa interioară

Graz, 24 iulie 1899

1. Fiul Meu, devino în tine însuţi ceea ce trebuie să devii!

2. Reflectă: ***„Sinele meu cel mai lăuntric este Dumnezeu! – Tată, Tu care locuieşti în toate Cerurile şi în mine în toată puterea Ta, fă-mă să simt cu toată puterea că Tu trăieşti în mine, că Tu eşti Spiritul meu divin şi sinele meu cel mai lăuntric!”.*** Reflectă cu toată seriozitatea la această recunoaştere deplin adevărată, căci ea îţi va aduce mântuirea şi, prin aceasta, vei fi ridicat deasupra oricărei materii.

3. Lasă-te călăuzit de viaţa ta interioară, căci este Dumnezeu, este El, atotputernicul Iahve Savaot, este El, Tatăl Isus, Cel care îţi călăuzeşte viaţa, care te conduce spre perfecţiunea spirituală şi îţi va da cununa mântuirii dacă tu, prin viaţa ta pe care ai răstignit-o de dragul Lui şi pentru El, te-ai retras din viaţa lumii, o vei merita.

4. Da, este pe deplin adevărat, Eu, Dumnezeul atotputernic, sunt sinele tău cel mai lăuntric, aşa că întoarce-ţi ochii către iubirea pentru Mine în cămăruţa tăcută a inimii tale şi ascultă cu multă seriozitate Vocea Dumnezeului tău, care este însuşi Spiritul tău, căci acolo unde rămâi, acolo sunt gândurile şi sentimentele tale, aşa că întoarce-ţi ochii, gândurile, sentimentele, vorbele şi faptele tale şi părăseşte-le lumii, căci ele sunt Satanul pentru sufletul tău şi trupul tău, şi vino cu totul la Mine în smerenia şi iubirea inimii tale; numai atunci te pot restaura şi lucra prin tine ca Dumnezeu şi Tată!

5. Aşadar, ascultă fiul Meu, tu care porţi veşmântul sufletului lui Satan peste Mine, smereşte acest suflet satanic şi supune-l iubirii şi milei Mele. Te-ai născut din Dumnezeu, prin urmare, Duhul lui Dumnezeu este Tatăl tău spiritual, sinele tău. Ai grijă de acest sine, astfel încât să devină plin de putere şi lucrător în tine, prin tine şi în afara ta! Atâta timp cât ochii tăi rătăcesc prin lume, nu-şi vor vedea viaţa cea mai lăuntrică, pe Dumnezeul lor! Prin urmare, abandonează lumea

înţelepciunii intelectuale şi întoarce-te la Mine în cămăruţa tăcută al inimii tale, căci Eu locuiesc acolo şi acolo stau maiestuos şi acolo iau parte la viaţa ta.

6. Voinţa Ta sunt Eu! Eu te las să pluteşti liber în viaţa destinului tău, în timp ce îţi ghidez voinţa aşa cum vrei să o foloseşti. Prin urmare, există doi poli în corpul tău: unul dintre aceştia sunt Eu ca Iubire în Dumnezeu care trăieşte în inima ta şi se împleteşte în viitorul tău, ales şi dorit de tine însuţi; al doilea pol este exteriorul tău, adică intelectul lumesc, care se străduieşte în tine să construiască totul împotriva Mea. Cu calmul şi linişte pentru viaţa ta senzorială trupească, cu Voinţa Mea pusă la libera ta dispoziţie, construieşte-ţi ţie însuţi împărăţia iubirii, care reprezintă Împărăţia Cerurilor, ori, împărăţia înţelepciunii intelectuale, care este împărăţia lui Satana, deci cel mai pur iad.

7. Vino la Mine, dragă copile, abandonează lumea şi viaţa ei senzuală, întorcându-ţi privirea spre Mine în viaţa ta lăuntrică, ca să te pot face fericit şi, ca o divinitate cum eşti aici, ca un copil al lui Dumnezeu atotputernic din veşnicie, să te pot duce la perfecţiune.

8. Timpul vieţii tale de încercare este scurt şi acesta ar fi suficient pentru a te desăvârşi aşa cum s-a întâmplat într-o zi cu Isus; el ar fi suficient de lung pentru a face din tine un copil al lui Dumnezeu pe Pământ. Prin urmare, ia aceleaşi unelte cu care Eu, Iahve, am lucrat în trupul lui Isus! Ia virtuţile Sale, căci acestea sunt cele care te vor forma şi te vor completa, puţin câte puţin, de la fiu al omului, de la fiu al înţelepciunii lumii, la un fiu al lui Dumnezeu.

9. Aşadar, fiul Meu, apucă acest toiag al vieţii spirituale şi umblă cu credinţă şi încredere fermă, cu cea mai profundă smerenie şi iubire pentru Mine în cămăruţa ta tăcută a Iubirii din inima ta, şi trezeşte-Mă la viaţa în Dumnezeu; căci numai convingerea ta deplină că Eu sunt cu adevărat Cel care Mă revelez ţie, Mă trezeşte şi, trezeşte-Mi Iubirea, pentru a o împărtăşi cu tine şi pentru a uni Sinele Meu divin cu trupul tău sufletesc smerit şi fermentat în iubire. Amin!

10. Teozofia creştină este chintesenţa unei fraternităţi umane ca fii ai unui Dumnezeu, Creator şi Tată al tuturor oamenilor, care îmbrăţişează întreaga Creaţie cu Iubire; – În plus, ea vă învaţă să priviţi animalele, plantele şi tot ceea ce a fost chemat la existenţă de Mine, de Tatăl, cu respect înaintea Mea care am dat viaţă tuturor lucrurilor şi le călăuzesc pe toate, şi să le primiţi şi să le îngrijiţi conform prescripţiei Mele divine cu dragoste şi recunoştinţă, ca pe un Har al Tatălui veşnic.

11. Oamenii îl au în Mine pe Tatăl lor, Cel care i-a creat şi i-a adus pe lume, de aceea este sarcina lor să îndure totul de dragul Meu şi să se supună în toate Voinţei lui Dumnezeu, pentru ca Eu, ca Tată, să pot forma pe copiii Mie ca spirite egale superioare, aşa cum sunt Eu Însuşi.

12. Divinitatea lui Hristos este întruparea acestui Dumnezeu Tată şi Creator al universului. În Hristos, măreţia şi sfinţenia lui Dumnezeu s-au coborât pe Pământ pentru copiii Săi şi, odată cu aceasta, Sfinţenia Însăşi a devenit Om şi, cu adevărat, un Om-Dumnezeu perfect. Totuşi, această sfinţenie divină nu a venit pe Pământ perfect, ci a îmbrăcat haina păcatului lui Satan, adică materia trupului, şi a umblat pe calea spre perfecţiune, din copilărie până în al treizecilea an, negându-Se şi debarasându-Se constant de tot ceea ce Îl atrăgea spre lume şi păcat. Fiecare om trebuie să facă aşa cum am făcut Eu, Tatăl său, aşa cum am trăit Eu, dându-i exemplul de cum trebuie să trăiască un om autentic, pentru a ajunge la acel nivel la care, ca fiu, poate veni la Mine, la Tatăl.

13. În Omul Isus legătura dintre Dumnezeu şi om şi dintre om şi Dumnezeu s-a făcut, prin răscumpărarea păcatului ereditar (Geneza 3, 15; Evrei 9, 15; Romani 3, 25; 1 Timotei 2, 14), astfel încât fiecare să se poată apropia de Sfinţenia lui Dumnezeu prin iubire, prin acest Nume preasfânt.

14. Odată cu conceptul *adevăratei umanităţi* a lui Hristos, a fost dat şi conceptul *adevăratei Sale Divinităţi*. Hristos este Punctul Central personal al umanităţii care fusese hotărât din veşnicie, ca să reveleze într-un mod uman măreţia infinită a lui Dumnezeu, să deschidă lumii mântuirea inepuizabilă a lui Dumnezeu. În Omul Isus -Hristos prin această întrupare, am pecetluit relaţia Lui cu copiii Mei pentru veşnicie. – Prin Hristos relaţia lui Dumnezeu cu oamenii a devenit o relaţie cu adevărat personală, indisolubilă, în acelaşi timp, veşnică, întrucât Dumnezeu S-a pus pe Sine Însuşi pentru toată veşnicia ca Om faţă de oameni în Omul-Isus printr-o auto revelare personală, iar ideea de umanitate aşa cum este trăită veşnic şi personal în Dumnezeu, El a sădit-o în conştiinţa

umanităţii din propria Sa conştiinţă personal-umană, astfel încât într-o zi să poată evolua, şi să evolueze spre deplina autorealizare a umanităţii către umanitatea divină, aşa cum a fost trăită prin Isus şi adusă la viaţă prin exemplul Său.

15. În *Hristos,* de fapt, *adevărata şi veşnica Divinitate a intrat* în forma umanităţii cu adevărat personale; prin Hristos există chipul lui Dumnezeu aşa cum l-am creat deja în Adam şi a fost realizat graţie eforturilor Mele. Şi acest fapt este crucial pentru toţi oamenii, deoarece prin virtuţile lui Isus, dacă trăiesc şi acţionează în conformitate cu ele, ei se pot ridica la înălţimea umanităţii lui Dumnezeu şi pot guverna lumea împreună cu Mine, Dumnezeul şi Tatăl lor, căci Eu sunt marele Spirit al Universului şi Temelia originară a tuturor lucrurilor, şi un Om perfect desăvârşit dintre toţi oamenii şi Tată al copiilor omenirii în Isus Hristos.

16. De vreme ce Eu, Dumnezeu, trăiesc în voi, atunci fiecare om, în sanctuarul lăuntric al inimii sale, are curtea supremă a justiţiei - acuzator, apărător, jurat şi judecător - a cărui sentinţă este sfântă şi, prin urmare, este unică şi fără apel, deoarece nimeni nu vă poate cunoaşte mai bine decât voi înşivă. Prin urmare, fiecare trebuie să-şi examineze sinele în lumina iubirii propriei inimi, aşa cum au fost faptele de iubire faţă de aproapele practicate de el, pentru că acelaşi Dumnezeu care locuieşte în inima voastră este judecătorul primei şi ultimei instanţe, la care nu există apel. Oamenii, însă, trebuie să se comporte faţă de fraţii lor numai prin iubirea inimii lor şi niciodată să nu emită o judecată prin care fratele să fie lipsit de posibilitatea de a se îmbunătăţi. De fapt, în inima omului se hotărăşte ce se va întâmpla cu fratele său, pentru că numai spiritul Iubirii lui Dumnezeu care locuieşte în inima fiecărui om cunoaşte caracteristicile omului.

17. Profunzimea iubirii unei fiinţe umane pentru Dumnezeu poate fi măsurată prin aversiunea sa faţă de tot ceea ce este nedrept; Totuşi, un om care iubeşte pe Dumnezeu nu trebuie să urască niciodată o persoană nelegiuită, pentru că, şi aceasta este un Templu al Duhului lui Dumnezeu Care locuieşte în el, ci doar nelegiuirea din acea persoană!

18. „Pentru că…

- I) Pentru că Dumnezeu el este cel mai înalt dintre toţi, iar noi trebuie să fim cei mai de jos dintre toţi.

- II) Pentru că numai Dumnezeu este atotputernic; de aceea, noi trebuie să ne recunoaştem mereu neputinţa înaintea Lui.

- III) Pentru că Dumnezeu este plin de cea mai înaltă onoare; de aceea, noi trebuie să fim mereu plini de cea mai profundă umilinţă.

- IV) Pentru că, Dumnezeu este Sfânt mai presus de toate; de aceea, noi trebuie să ne plecăm întotdeauna genunchii înaintea Numelui Său.

- V) Întrucât toate lucrurile aparţin numai lui Dumnezeu, atunci noi nu trebuie niciodată să ni le însuşim şi trebuie să-I fim mereu recunoscători pentru fiecare dar, chiar dacă este vorba de o singură picătură de apă, întrucât omul nu poate crea nici măcar o singură picătură de apă.

- VI) Deoarece doar în Dumnezeu există toată forţa şi puterea, atunci fiecare trebuie să ştie că şi forţa şi puterea lui provin tot de la Dumnezeu şi, prin urmare, nimeni nu poate face nimic fără Dumnezeu. În schimb, cui îi împrumută Dumnezeu puterea Sa, aceia pot face totul. Mai mult, Dumnezeu nu va refuza nimănui o putere pe care o imploră, dacă vrea să o folosească doar în onoarea Sa.

- VII) Cea mai mare onoare pe care i-o putem arăta lui Dumnezeu constă în faptul de-a ne iubi şi de-a ne respecta unii pe alţii şi, pentru această iubire şi respect, îndrăznim apoi şi să-L iubim pe El în sanctuarul Său, în toată umilinţa inimii noastre".

Vedeţi, aşa sună şi în aceasta constă întreaga esenţa spirituală a religiei locuitorilor celei de-a şasea centuri a Soarelui[166]* (*O revelaţie făcută lui Jakob Lorber în anul 1842, "Soarele natural", capitolul 44, paragraful 36.), căreia îi corespunde planeta Uranus.

19. Întrucât fiecare persoană este călăuzită de Mine ca Spirit în inima omului, prin urmare, este sarcina fiecărui om să ia în considerare cu atenţie acest adevăr şi fapt, iar apoi să se întoarcă spre cea mai înaltă şi sfântă Lege a iubirii faţă de aproapele şi respect faţă de cei din jur. Aşadar, nu vă lăsaţi niciodată învinşi de opinia voastră religioasă şi nu vă arogaţi niciodată dreptul de a vorbi în mod disprețuitor faţă de opinia fratelui vostru, judecându-l sau atacându-l după propriile

voastre evaluări!

20. În momentul în care omul se erijează într-o dispută şi îşi judecă fratele său fără motiv şi justificare, nu mai are de-a face cu fratele său, deoarece el însuşi se află deja în judecată, ca unul care vrea să judece, dar având de-a face cu spiritul fratelui său, care este Dumnezeu, el îşi pune mâinile pe Divinitatea care este sacră şi de neatins şi, în acest fel, judecătorul şi disputantul însuşi devine condamnat, pentru că a judecat Divinitatea din om care este Singura care reprezintă totul în om.

21. Eu, Isus, ca Suflet al lui Dumnezeu, sunt Conducătorul sufletului responsabil şi reprezentant al tuturor sufletelor înaintea lui Dumnezeu ca Tată, Care locuieşte în Mine cu putere şi măreţie deplină, iar prin aceasta sunt şi reprezentantul lui Dumnezeu şi Dumnezeu Însuşi şi, ca atare, în acelaşi timp, Judecătorul, fiind Înţelepciunea lui Dumnezeu şi, din aceasta, Dreptatea rezultată asupra acelui om care are îndrăzneala să Mă atace fără drept în aproapele său, al cărui Spirit şi Dumnezeu sunt Eu Însuşi. De fapt, ca Spirit în om, Eu sunt Spirit pur, prin urmare, sacru şi de neatins, iar ca Spirit sunt Isus, Unul în Iubire, Unul în Dreptate şi Unul în Putere.

22. Nici omul bun nu are dreptul să-l judece pe cel rău, nici omul rău nu are dreptul să-l judece pe cel bun din cauza punctului său de vedere religios şi, de aceea, nici acolo unde nu este stabilit ca judecător al legii. Întrucât fiecare om trăieşte şi acţionează conform formării şi progresului său spiritual, fiecare insultă şi calomnie, în prezenţa sau în absenţa fratelui său, este o atitudine grosolană faţă de Mine ca Dumnezeu şi Judecător în om şi, prin urmare, Eu permit ca fiecare om, chiar dacă se află la mii de kilometri distanţă de cel care vorbeşte despre el, să audă şi să ştie ce spune fratele sau sora lui despre el, de bine sau rău. De fapt, fiecare trebuie să-Mi plătească vina faţă de aproapele său până la ultimul bănuţ, în felul în care a comis-o şi, astfel, insultându-şi aproapele, el M-a insultat şi atacat pe Mine ca Dumnezeu, întrucât Eu nu am dat nimănui dreptul asupra fratelui său, ci Eu, Dumnezeul şi Tatăl vostru, sunt Judecătorul prin aproapele, pe care cineva ar vrea să-şi pună mâinile, … şi, astfel, Mă ofenseze pe Mine Însumi.

23. Omul, după spirit, este frate cu Dumnezeu, dar Dumnezeu este Iubire pură. – Când vă adresaţi fratelui şi surorii, atunci vorbiţi din spiritul iubirii voastre către spiritul iubirii din aproapele, căci acesta este fratele său, nu sufletul sau trupul lor de carne. Prin urmare, dacă vă numiţi „fraţi" sau „surori", trebuie să o faceţi cu iubire, armonie şi afecţiune, dar niciodată cu mânie, ură sau resentimente.

24. Prin urmare, în legitimitatea voastră personală, aveţi grijă să nu acţionaţi faţă de fratele sau sora voastră judecând şi într-o manieră autoritară sau chiar fără iubire, căci nu puteţi fi niciodată siguri că acţionaţi corect, dar două posibilităţi sunt întotdeauna decisive: fie există război între cele două suflete, ambele provenind din sufletul lui Satana, deci un război între înţelepciunea intelectuală şi înţelepciunea lumească, ori mai clar definit, între Lucifer şi Satan, – fie rămâne prezumţia judiciară a Satanei cu privire la Duhului lui Dumnezeu în aproapele! – În ambele cazuri cufundarea ego-ului vostru în iad este inevitabilă, chiar dacă nu o observaţi în viaţa fizică. Aceasta să vă fie ca avertisment pentru a nu continua să vă judecaţi şi să vă certaţi cu aproapele vostru. Armele cu care trebuie să vă apăraţi nu trebuie să fie nerăbdarea, mânia, defăimarea, batjocura şi agresivitatea grosolană, ci iubirea, smerenia, toleranţa şi calmul. În chestiuni religioase, tăcerea este adesea aur, în timp ce vorbirea este plumb.

25. Spiritul uman este Dumnezeu, Creatorul atotputernic al Cerului şi al Pământului, El Însuşi este Tatăl oamenilor, al îngerilor şi al spiritelor, El este Spiritul Universului, cu siguranţă împărţit în nenumărate spirite, dar nu despărţit de Spiritul Universal, ci Unul şi acelaşi cu El.

26. Acest Spirit este Spiritul Meu divin primordial al Iubirii, şi nu cunoaşte virtute mai înaltă decât Iubirea, căci Aceasta este Sinele Său personal. Toate celelalte virtuţi sunt nule şi sunt nimic înaintea Mea, dacă motivul lor nu este iubirea pentru Mine, revelată în fapte de iubire pentru aproapele. Credinţa este cu siguranţă o temelie pentru iubire, însă, cineva poate avea o credinţă cu care ar putea muta munţii, dar dacă nu se poate demonstra iubirea şi faptele de iubire faţă de aproapele, o astfel de credinţă este lipsită de valoare, întrucât chiar şi diavolii din iad cred în Dumnezeu şi tremură înaintea Lui, dar rămân încă diavoli (Iacov 2, 19).

27. Nimeni nu poate spune: *„Nu există Dumnezeu!"* , din moment ce Eu Mă reprezint în

spiritual şi în material şi nu există un atom în întreaga infinitate care să nu fie o parte constitutivă a Sinelui Meu, întrucât tot ceea ce văd oamenii, îngerii şi spiritele, este o componentă provenită din Sufletul lui Dumnezeu, şi este Spiritul Sinelui Meu ca Esenţă globală pe care întreaga Creaţie infinită nu o are în afara Sa, ci o are în pântecele Său, căci El o îmbrăţişează dintr-o parte în alta şi de jur împrejur.

28. Dacă Eu nu aş fi Esenţa atotcuprinzătoare în Creaţie, atunci aceasta nu ar putea exista, căci Eu singur sunt Viaţa din ea şi, prin Voinţa Mea, ţin întreaga Creaţie suspendată în aer, întrucât magnetismul şi electricitatea sunt Duhul Sfânt sau Voinţa Atotputernică din Mine.

29. Cine ar putea trăi fără aer? Şi vedeţi, aerul este Dumnezeu, Eu sunt Creatorul vostru şi, prin urmare, o Fiinţă care umple spaţiul cosmic. Cine ar putea spune că Dumnezeu nu este peste tot, din moment ce Eu sunt aerul eteric al universului?

30. Nu există nimic în întreaga infinitate unde Eu nu aş fi, şi fără Mine nu există nicio fiinţă materială sau spirituală vizibilă. Întreaga Creaţie vizibilă este sufletul solidificat al lui Satana, şi în acest suflet solidificat Duhul Meu este ca Animator şi Călăuză, şi este reprezentat pretutindeni, căci Eu, ca Dumnezeu şi Viaţă în toate lucrurile, sunt chiar Cel care dă viaţă la tot ceea ce se mişcă, germinează, creşte, se dezvoltă, înfloreşte şi se maturizează. Sufletul omului vede, aude, percepe, miroase, gustă şi vorbeşte, dar toate acestea sunt efectul Duhului care locuieşte în inima lui. Fără El ar fi orb, surd şi insensibil, n-ar gusta, nici n-ar mirosi, nici n-ar gândi, nici nu ar vorbi nimic, într-adevăr, nu ar exista deloc, căci el (sufletul) este o revărsare trecută a Razelor de Lumină spirituală venite din Flacăra Iubirii lui Dumnezeu, pe care Duhul lui Dumnezeu le-a ales şi le-a dat formă în propria Sa imaginaţie, dar a fost profanată şi întunecată de căderea lui Satana. – Această imaginaţie este tocmai sufletul omului pe care Duhul Meu şi l-a creat prin propria Sa dispoziţie, pe care acum îl călăuzeşte, îl înnobilează, îl spiritualizează şi îl conduce spre perfecţiunea divină. Acesta este Preasfântul Duh al lui Dumnezeu care locuieşte în sufletul omenesc şi, în acelaşi timp, călăuzeşte şi guvernează universul.

31. Duhul lui Dumnezeu nu este o persoană, ci, aşa cum s-a spus deja în *„Cartea de Rugăciuni”* , este o Flacără spirituală, aşa cum este spiritul omului, aşa cum este spiritul lumii însuşi, care răspândeşte o mare de flăcări plutind prin întreaga lume sau, cu alte cuvinte, este aerul eteric din Univers, căci este reprezentat peste tot, pătrunzând totul, deci pătrunde şi în tot ceea ce se cunoaşte, se vede, se aude, se percepe şi se miroase aşa cum percepe omul, pentru că toate aceste simţuri din om nu sunt altceva decât expresii şi daruri ale Duhului lui Dumnezeu în omul activ în suflet şi, prin intermediul acestuia, sunt operante prin trup.

32. Această flacără eterică a focului Iubirii este esenţa fundamentală în om, iar fără acest spirit el nu ar putea trăi, deoarece acest foc este în acelaşi timp aerul respirabil de care omul are nevoie pentru viaţa sa.

33. Această flacără a Iubirii spirituale există şi material, şi este focul atotmistuitor, prin urmare, acum va trebui să urmeze o clarificare material-spirituală, care va trebui să vă deschidă ochii despre la ceea ce sunt Eu ca Iubire materială şi, deci, ascultaţi:

*

(Notă pentru cititor: – Continuarea învăţăturii se găseşte probabil în cartea „Iubire” (nr. 38) al cărei original nu a fost încă găsit)

Capitolul 92
Esenţa flăcării, luminii şi căldurii

Graz 18 iulie 1899

1. ***FLACĂRA*** lemnului sunt micile animale de foc ale razei Soarelui fixate pe trunchiul copacului, care profită cu mare bucurie de ocazia de a fi eliberate din această închisoare după mulţi ani de izolare dură, în care spiritul copacului le-a atras şi le-a fixat cu voinţa sa. Voi vedeţi flacăra ţâşnind din lemn şi dispărând după ce focul a mistuit tot lemnul.

2. Flacăra din lemnul arzând care dispare din ochii voştri, sau a devenit invizibilă, se transformă acum într-o lumină din lumea spirituală, a lucrării Mele în direcţia spirituală, pe care Eu o folosesc pentru diferite creaţii noi.

3. Flacăra care este adusă la ardere prin mijloace chimice sau de altă natură este iubirea spirituală care a intrat în existenţa materială. Din aceasta însă recunoaşteţi puterea Iubirii spirituale, pentru că ea vine la voi în forţă materială prin căldură, prin flacăra arzătoare şi jar. Acum ascultaţi, dragi copii: – Această flacără a focului Iubirii spirituale cu căldura ei de neatins, sunt Eu însumi, Dumnezeul şi Tatăl vostru, Isus în mod spiritual, de aceea se spune în Moise (Exodul 33, 20; Deutetonomul 4, 24): *„Nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu în Esenţa Sa primordială şi să trăiască, căci El este un foc mistuitor al Iubirii, care cuprinde în Sine tot ceea ce atinge*."

4. Este de la sine înţeles că acest „foc" poate fi înţeles doar în funcţie de gradul de progres spiritual, prin urmare, nimănui nu i se întâmplă niciun rău, deoarece flacăra spirituală este o flacără a Iubirii, şi cu cât iubirea este mai mare, cu atât mai mare este puterea de a suporta focul Iubirii spirituale, deoarece ea generează plăceri de neconceput celor cu o spiritualitate înaltă. De fapt, ea arde în ei ca o mare de flăcări a celei mai pure Iubiri divine. Dacă un om ar gusta ceea ce bucură un spirit înalt, ar cădea într-un leşin mortal.

5. LUMINA: – Din flacără, se răspândeşte lumina, care devine mai slabă sau mai puternică în funcţie de mărimea flăcării. Această lumină este manifestarea materială a luminii spirituale, care este Înţelepciunea în Dumnezeu; aceasta este cea care luminează spaţiile în infinit, aşa cum lumina materială vă luminează casele.

6. Şi, în efect, voi vedeţi înaintea voastră, material, ceea ce Eu sunt spiritual. Orice lumină este o reprezentare a Mea în formă materială, în cele mai disparate forme şi moduri.

7. CĂLDURA provine din flacără şi din lumina acesteia şi reprezintă efectul spiritual al celor două. Prin urmare, ea este şi „Duhul Sfânt" în Dumnezeu. Ea este revărsarea provenită din flacăra divină a Iubirii şi a Înţelepciunii sale radiată din Iubire, adică vine de la Tatăl şi de la Fiul şi este efectul lor omnipotent al Iubirii, Înţelepciunii, Omnipotenţei, Forţei şi Harului provenind din Dumnezeu, care este viaţa în Univers.

8. Flacăra materială, lumina ei şi căldura care radiază din ambele sunt, în aspectul spiritual, aşa cum este şi aerul, marea spirituală a Iubirii, deoarece Iubirea este Căldura şi Lumina spirituală; aceasta din urmă, ca Înţelepciune în Dumnezeu, unită cu Iubirea, este expresia Voinţei sau a Duhului Sfânt în Dumnezeu care, în caracteristicile Sale, cunoaşte totul şi poate realiza totul. Şi, ca atare, Eu locuiesc în inima voastră ca Spirit al vostru divin.

Capitolul 93
Trinitatea divină în natură

Graz, 8 februarie 1901

1. Cu fiecare dictare, cercul de cuprindere şi înţelegere al guvernării Mele în natură se lărgeşte. Şi astfel vă ofer aici o „Lumină" mai mare a Sinelui Meu pentru cunoaşterea generală a Iubirii, Înţelepciunii şi Omnipotenţei Mele printre voi şi a materiei productive care vă înconjoară şi din care aţi apărut.

2. Iubirea Mea este Tatăl, iar acesta este Creatorul Universului; Înţelepciunea Mea a creat formele şi înfăţişarea tuturor lucrurilor, iar Atotputernicia Mea, ca Duh Sfânt care purcede din Iubire şi Înţelepciune sau din Tată şi Fiu şi reprezintă Voinţa Spiritului Meu divin, a consolidat aceste forme şi structuri şi a determinat căile propagării lor în infinit, în care, în acelaşi timp, au fost trasate căile după care întreaga Creaţie se orientează în nenumăratele sale diferenţe şi forme ale formaţiunilor sale exterioare, îndreptându-se spre înnobilări şi rafinamente mai mari.

3. Trinitatea Mea este o esenţă care îmbrăţişează lumea în acelaşi fel în care spiritul uman îmbrăţişează întregul trup împreună cu sufletul. Spiritul omului odată cu a doua renaştere se

revarsă în întregul suflet şi radiază dintr-o parte în alta ca o lumină electrică, dar numai spiritual, nu material; şi astfel, spiritul cu sufletul devin unul şi acelaşi, întrucât în acest fel spiritul inflamează complet sufletul din cap până în picioare şi până la marginea sa cea mai exterioară, astfel încât acesta devine incandescent şi strălucesc împreună, şi totul devine un singur trup, iar în acest fel puterea lui Dumnezeu pătrunde în suflet prin Duhul care devine şi el „una" cu sufletul, de aceea se spune că Duhul Sfânt, care este Puterea Voinţei lui Dumnezeu, purcede de la Tatăl, adică din Iubirea lui Dumnezeu.

4. Aşa cum unirea sufletului cu Spiritul său formează în a doua renaştere o singură fiinţă, şi prin urmare şi voinţa care este numită spiritual *„Duhul Sfânt"* purcede din ambele ca „Una", tot aşa şi Trinitatea divină în Univers este un corp eteric, care, însă, din moment ce este tocmai cel mai fin *„eter spiritual"*, pătrunde şi ghidează întreaga Creaţie până la cea mai dură piatră fără opoziţie şi o dezvoltă mai departe până la cea mai înaltă spiritualizare.

5. Aerul care vă înconjoară este în egală măsură „Divinitatea", deoarece este tocmai aerul eteric atotcuprinzător care pătrunde Pământul prin aerul terestru şi este mai greu decât eterul din regiunile superioare.

6. Nimeni nu poate trăi fără aer, dea aceea am spus la Cina cea de Taină: *„Eu sunt Viaţa "* (Ioan 14, 6). Într-adevăr, Eu, Tatăl vostru Isus , sunt Viaţa materiei şi a sufletului şi lucrez pentru ca tot ceea ce a fost creat de Mine, să se întoarcă într-o zi la Mine.

7. Cea mai mare înţelepciune constă în a Mă înţelege ca „Iubire" în Dumnezeu, în a Mă înţelege cu iubirea inimii şi, în a Mă considera ceea ce sunt, şi anume acea Iubire care încă cere şi aşteaptă iubire de la copiii Săi! Copilaşilor, dedicaţi-vă iubirii şi acelei înţelepciuni care pune totul la picioarele Iubirii şi, cu altruism, Îl slujeşte cu prin fapte de iubire faţă de aproapele. Amin!

Capitolul 94
Flacăra spirituală ca „Preafântă Taină"

1. Expresia „Sfânta Sfintelor" indica un loc, precum într-o zi în Templul din Ierusalim, unde flacăra lui Iahve ardea la de doi metri şi jumătate înălţime, din care în Egipt i-a vorbit lui Moise din rugul aprins: *„Scoate-ţi încălţămintea! Căci locul pe care stai este sfânt*." Aşadar, acelaşi Dumnezeu, care i-a vorbit lui Moise din rugul aprins, vă exclamă şi vouă: *„Scoate-ţi încălţămintea gândurilor, dorinţelor, cuvintelor şi acţiunilor ireverenţioase şi apropie-te în sfânta smerenie a iubirii pentru Dumnezeul tău în Tatăl, a cărui flacăra preasfântă îmbrăţişează lumea şi a cărei Iubire arde şi aprinde spiritual în inima ta"*.

2. El îţi exclamă: *„O, omule, gândeşte-te Cine sunt Eu! Totuşi, M-am smerit locuind în inima ta, pentru a te face, dintr-un fiu al Satanei, un fiu al lui Dumnezeu şi, într-o zi, să fii o zeitate, prin care voi crea noi lumi şi le voi anima cu fiinţe de tot felul, populându-le cu noi fiinţe umane, aşa cum a trebuit să fac pe fiecare soare, pe fiecare planetă şi pe fiecare lume stelară . "* – De fapt, Eu, Dumnezeul atotputernic şi Creatorul Universului, sunt Cel care vă spun aceasta şi vă vorbesc aici!

Capitolul 95
Imensul eter spiritual-material
Esenţa Divinităţii - Soarele original al Divinităţii

1. Momentele sacre ale unuia dintre copiii Mei trezesc în el reflexia profundă în guvernarea şi dezvoltarea Mea divină. Prin urmare, şi voi aveţi aici un astfel de moment foarte profund de iubire, pentru a înţelege, în spirit, Fiinţa Mea infinită şi veşnică, pentru că scribul Meu s-a cufundat în Fiinţa Mea fundamentală de neînţeles şi a adus-o la o soluţie care dezvăluie înaintea ochilor voştri misterul Sinelui Meu fundamental.

2. Iar acest mister este: *„De ce sunt infinit? Cum se poate înţelege faptul că sunt veşnic şi nu am un început?”.* El (Franz) a explicat aceste două întrebări cu cea mai mare corectitudine şi aprobare din partea Mea. Aşa că ascultaţi, copiii Mei, ce poate face iubirea atunci când se dezvoltă suficient de intens:

3. De ce sunt infinit? Şi de ce nu am un început şi, prin urmare, sunt din veşnicie? – Vedeţi, dragi copii, spaţiul Universului nu are sfârşit, dar pentru ca cineva să-şi imagineze un spaţiu infinit, trebuie să fie şi un aer infinit în acel spaţiu, pentru că fără un aer infinit, nu ar putea exista viaţă în această infinitate. În plus, acest aer nu poate fi limitat în niciun fel, deoarece el se răspândeşte peste tot unde există un spaţiu gol. Dacă faceţi un spaţiu gol de aer, nu există viaţă în el, ci mai degrabă moartea cea mai perfectă, pentru că în acel spaţiu nimic nu poate să crească şi să trăiască. Totuşi, acest lucru poate fi realizat doar pentru spaţii foarte mici, dar de îndată ce se permite pătrunderea unei cantităţi mici de aer, întregul spaţiu, până acum complet golit de aer, se umple cu aerul care intră. În schimb, Universul nu are ziduri, despărţituri, graniţe şi niciun sfârşit şi, de aceea, nu există niciun obstacol care să împiedice aerul (eterul) să se infiltreze şi să se difuzeze şi, prin urmare, este reprezentat nelimitat în spaţiu infinit.

4. Din moment ce un spaţiu infinit nu are început sau sfârşit în sine însuşi, în consecinţă, acel spaţiu nu putea începe să se formeze din atomi sau din oricare început, deoarece un lucru de acest fel nu poate exista dacă nu există deja din eternitate, căci acolo unde nu există spaţiu, acest non-spaţiu nu poate deveni mai mare şi nu se poate extinde la infinit. Dar dacă spaţiul există pentru infinit, atunci un început al acestui spaţiu infinit este de neconceput şi inexistent. Mai mult, un spaţiu infinit nu poate exista fără aer, iar dacă acesta ar fi doar aer eteric, nu ar exista, deoarece pentru o astfel de existenţă trebuie să existe conexiuni care umplu acest spaţiu ca aer. Prin urmare, existenţa unei lumi goale de aer, care este infinită în toate punctele, este de neconceput, pentru că un spaţiu gol de aer atrage aerul care intră cu forţă, lucru care vă poate convinge cu mingi de cauciuc şi burdufuri de apă atunci când scoateţi aerul. Prin urmare, dacă ar exista un spaţiu gol de aer undeva în lumea infinită, aerul ar fi atras din locul în care exista deja. Din aceasta puteţi recunoaşte, aşa cum vă învaţă deja astronomii, că dacă Universul este infinit, şi aerul este infinit, deoarece umple infinitatea şi, aşa cum există o lume infinită, există şi o extensie infinită a aerului (eteric) în această infinitate. Şi aşa cum un infinitul nu are nicăieri nici început, nici sfârşit, tot aşa şi aerul infinit nu are nici început şi nici sfârşit.

5. Ajungem acum la întrebarea: *„Ce este aerul infinit?”* . Vedeţi, aici ajungem la întrebarea principală, iar aceasta trebuie să primească un răspuns adecvat aşa cum l-a înţeles scribul, având în vedere că Eu prezint profunzimile la cercetarea sa spirituală plină de iubire, doar pentru că sunt corecte.

6. <u>AERUL ESTE DUMNEZEU</u>, căci el este viaţa, pentru că nimic nu poate exista fără aer, din moment ce de îndată ce nu mai aveţi aer de respirat, trebuie să muriţi pe loc. Dar, întrucât aerul este viaţa, atunci trebuie să conţină toate componentele vieţii pe care le-aţi descoperit până acum, atât în regnul mineral, vegetal şi animal, cât şi în apă şi în aer, prin cercetarea voastră din natură şi chimie, în care există încă nenumărate substanţe imponderabile sau indefinibile, din care totul subzistă şi se menţine, despre care ştiţi bine că există sau că trebuie să existe, dar care nu mai sunt accesibile cu instrumentele şi distilatoarele voastre. Voi ştiţi din cercetările asupra naturii, că lumea materială s-a format mai târziu şi că Cuvântul Meu divin „*Să fie*!” a fost „devenirea” ulterioară; acesta este şi va crea veşnic, pentru că totul trebuie să se înnobileze, să se spiritualizeze şi să se înalţe la Mine.

7. Aerul, care umple spaţiul infinit, este, prin urmare, Divinitatea însăşi. Dar, de fapt, este Spiritul aerului cel care conţine totul în sine, aşa cum un parfum îşi conţine esenţa, din care se răspândeşte şi o învăluie, deci o are în sine şi, o pătrunde din toate părţile. Acesta este, aşadar, eterul, Spiritul Divinităţii în aerul infinit!

8. Acest spirit este un spirit eteric intens şi este aerul însuşi în starea sa eterică cea mai fină şi mai imponderabilă. – Totuşi, este vizibil şi fizic pentru ochii spirituali, dar poate fi văzut şi prin instrumentele pentru elemente microscopice. Acest aer eteric nu este totuşi atât de liniştit pe cât presupuneţi voi, căci cu ochii, urechile şi simţurile fizice voi percepeţi doar vântul, dar nu şi aerul

propriu-zis despre care vorbim aici; acest aer eteric este o mare de foc plutitor (invizibil) spiritual, veşnic activ şi creator în Univers şi se comportă într-un fel ca şi cum ai aprinde un spirit de cel mai înalt grad care arde acum cu multă încântare şi bucurie, şi pluteşte în sus şi în jos, până când s-a consumat material pentru a continua să trăiască şi să se mişte spiritual cu flacăra sa spirituală, invizibilă pentru ochii voştri, în marea de foc a Universului.

9. Această mare de flăcări eterică spirituală are acum în sine cea mai înaltă inteligenţă, de neatins pentru conceptele voastre. Forţa acestui foc spiritual este atât de intensă în spiritual, încât a pătruns în material, care este imensul foc fundamental al interiorului Pământului, despre a cărui putere vulcanii oferă o dovadă aproximativă. De aceea, este Iubirea, ca foc fundamental în Dumnezeu şi, prin urmare, în corespondenţă, este şi căldura Iubirii spirituale şi materiale emanată din ea, ca derivând din acest foc fundamental al Iubirii divine, suprem înţeleasă, viguroasă şi activă.

10. Însă, având în vedere că această imensă forţă fundamentală se află în acest Foc divin fundamental, atunci este uşor de înţeles că totul trebuie să se supună acestei forţe fundamentale într-un mod fulgerător! – Şi această forţă fundamentală este magnetismul şi electricitatea [167]* (*Acest subiect este tratat pe larg în cartea "Secretele creaţiei" dictată lui Gottfried Mayerhofer, capitolele 2 şi 3.), care sunt reprezentate de întreaga lume infinită şi sunt aşa-numitul Duh Sfânt în Dumnezeire, care purcede de la Tatăl şi de la Fiul.

11. „Fiul" - lui Dumnezeu Tatăl - este Înţelepciunea în Dumnezeu, aşa cum o găsiţi explicată în Sfânta Treime [168]* (*"Sfânta Treime" este cartea cu nr. 37 de F. Schumi.). Această înţelepciune s-a născut din forţa fundamentală a Iubirii divine şi, prin urmare, dintr-o forţă a Înţelepciunii atât de imens spirituală încât voi nu o puteţi înţelege, dar scribul Meu a pătruns-o şi a definit-o astfel:

12. «*În întunericul nopţii, odată cu mişcarea ochilor voştri, vedeţi cercuri spirituale de foc care se mişcă în jurul ochilor, mai ales când apăsaţi pe marginea lor, în care observaţi lumina spirituală a înţelepciunii voastre* (a sufletului)». Din moment ce Înţelepciunea în Dumnezeu, este, în acelaşi timp, electricitate, din aceasta, el (scribul) a descoperit că, aşa cum comparaţia cu sclipirea cercurilor de sub ochi este cu un foc electric puternic, tot aşa este şi între înţelepciunea umană şi Înţelepciunea lui Dumnezeu, şi cât de enorm de intensă este lumina şi puterea unei flăcări mari de foc electric în comparaţie cu cercurile sclipitoare de la ochi, pe atât de enorm de diferită este Puterea Înţelepciunii lui Dumnezeu în comparaţie cu puterea înţelepciunii umane şi, prin urmare, enorm de puternică este şi puterea de a forma gânduri, de a le dezvolta şi de a investiga toate misterele aducându-le la lumină: la oameni, încet, cu efort persistent, iar aceasta, atât cât Eu o admit; – la Mine, ca Dumnezeu, se întâmplă cu viteza electricităţii şi cu o forţă a luminii Înţelepciunii la fel de puternic diferită, precum sclipirea cercurilor ochiului comparativ cu cea mai mare putere a luminii electrice, iar această comparaţie este cea mai reuşită care se poate face.

13. Aşadar, acum vi se dezvăluie înţelegerea sensului Divinităţii în Fiinţa Sa fundamentală. Voi cunoaşteţi infinitatea şi eternitatea Sa, Iubirea Sa spirituală şi materială precum un foc atotmistuitor; cunoaşteţi, de asemenea, puterea enormă a Înţelepciunii Sale spirituale şi materiale, căci lumina electrică este Înţelepciunea lui Dumnezeu care a intrat în efectul său material. – Şi astfel veţi înţelege şi ce este magnetismul, ca Iubire divină, şi ce este electricitatea, ca Înţelepciune divină, şi că magnetismul şi electricitatea sunt împreună *„Voinţa lui Dumnezeu "*, prin care lumile sunt create şi guvernate.

14. Ştiţi, de asemenea, că magnetismul şi electricitatea sunt reprezentate în întreaga Creaţie, în consecinţă, Voinţa lui Dumnezeu este reprezentată pretutindeni în Iubirea şi Înţelepciunea Sa şi, din moment ce aerul este însăşi Divinitatea, prin urmare Dumnezeu este reprezentat pretutindeni. În acest aer există viaţa, căci fără el nu există viaţă. Prin urmare, este clar că Dumnezeu călăuzeşte viaţa prin Iubirea şi Înţelepciunea Sa, adică prin Voinţa Sa care creează totul, pentru că El trăieşte spiritual şi, prin materie, vă apare ca acţiune şi realitate, prezentându-se ochilor voştri ca natură în nenumărate forme, genuri şi specii, căci totul este de la El şi în El.

15. Iubirea este însărcinată cu iubire şi vrea să genereze, Înţelepciunea născoceşte formele,

culorile, speciile şi genurile, iar Puterea Voinţei, adică Duhul Sfânt din Dumnezeu, întăreşte ceea ce a fost conceput şi o lasă să vină în existenţă şi să apară prin „Facă-se!”, şi astfel Divinitatea se prezintă ochilor voştri în Iubirea, Înţelepciunea şi Omnipotenţa Sa.

*

16. DUMNEZEU ESTE ATOTVĂZĂTOR . – *„Cum poate Dumnezeu să vadă totul?”* El vede totul pentru că este reprezentat peste tot; El vede totul pentru că vederea Sa spirituală este *un ochi atotcuprinzător*, iar prin aceasta, pentru faptul că vede totul, este omniscient.

17. Atot-auzirea Sa este o ureche atot-auzitoare, deoarece este reprezentat pretutindeni ca Putere spirituală şi funcţionează electric ca Duh Sfânt în Sine, primind totul cu simţământ, chiar şi auzul de pretutindeni. Aşa cum omul are sensibilitate în tot corpul, tot aşa Dumnezeu a reprezentat ochiul, auzul, percepţia, mirosul, gândirea, pretutindeni şi în toate privinţele, aşa cum o picătură de apă este totuna cu o mare întreagă.

18. De aceea, copiii Mei, măreţia eternului Meu „Sine” stă înaintea voastră, reprezentat în cuvinte simple ale limbajului uman. Copii Mei, acestea sunt cu siguranţă cuvinte simple, dar reprezintă tainele Dumnezeirii şi, prin urmare, sunt sacre în esenţa lor interioară, căci ele dezvăluie Sfinţenia lui Dumnezeu, unde se odihneşte fiinţa voastră fundamentală, lumina voastră centrală originară a Iubirii, Înţelepciunii şi Puterii Duhului Său Sfânt; prin urmare, luaţi în inimă această înalta revelaţie şi încercaţi să o primiţi în iubirea voastră. De fapt, Iubirea este Templul lui Dumnezeu, este chiar „Sinele” Său în Sine Însuşi, iar dacă ajungeţi în iubire pentru iubirea în Dumnezeu, ea formează în voi sfinţenia unirii a două extreme într-o (singură) Fiinţă, în Dumnezeu, care este Iubirea Iubirii şi creează veşnic, şi nu uită niciodată oamenii, atâta timp cât omul este plin de iubire.

19. Centrul Meu de unde guvernez lumea este în steaua Regulus [169]* (*Regulus este primul Soare central al infinitelor învelişuri globulare din care este trimisă lumina eternă, aşa cum este indicat în diversele revelaţii cu numele "Urka", adică "foc" (vezi "Marele Timp al tuturor impurilor" strofa 71, de J.Lorber / "Spiritismul în Biblie şi în Biserică" capitolul 2 de F.Schumi) [nota editorului]) (vezi ANEXA 7); de acolo razele iubirii Mele merg în infinit şi de acolo sunt şi unit cu Duhul care locuieşte în fiecare om ca Duh al lui Dumnezeu.

20. A vedea Esenţa Mea, lumina primordială centrală, nu este posibil niciunui spirit în sensul perfect, deoarece este o Lumină de Foc a Iubirii atât de puternică încât nicio fiinţă vie, chiar şi cea mai elevată, nu o poate suporta nici măcar o clipă. De aceea se spune în Moise: *„Nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu şi să trăiască ”*, pentru că El este un foc atotmistuitor. Suportarea acestei lumini va deveni posibilă oamenilor, doar atunci când vor ajunge acolo după o lungă eternitate, pentru a deveni una cu Mine.

21. Atâta timp cât omul poartă învelişul pământesc, îi este imposibil să înţeleagă Esenţa Mea; în schimb, ca spirit, dacă a progresat, acest lucru se întâmplă puţin câte puţin şi va obţine ceea ce a muncit. Totuşi, nimeni nu va primi nimic gratuit, decât dacă a luptat pentru asta cu toată puterea şi iubirea sa. Amin!

Capitolul 96
Hristos, Înţelepciunea lui Dumnezeu care a lăsat răstignit

Anul 33, 27 martie, spre seară, între Ierusalim şi Emaus. Isus , nerecunoscut, merge la Emaus împreună cu ucenicii Săi Cleofa şi Iosif Barsaba, zis Justus, le vorbeşte despre răstignirea lui Hristos şi le pune întrebarea: „Nu trebuia oare Hristos să sufere aceste lucruri şi să intre în slava Sa?” (Luca 24, 26)

[nota recenzentului: – Această revelaţie adresată lui Schumi este un concept deja comunicat în anul 1844 lui Jakob Lorber şi relatat în capitolul 17 al cărţii „Supliment” („Interpretarea Sfintelor Scripturi ”), dar aici reluat/redictat într-un mod mai aprofundat şi mai extins]

1. În acest text se vede destul de clar că măreţia vieţii veşnice nu poate fi atinsă prin mare erudiţie şi cunoaştere, ci exclusiv prin acţiunea *iubirii*.

2. Cu siguranţă aici se va spune: *„Hristos era în orice caz Viaţa veşnică însăşi şi poseda în Sine toată măreţia ei. De ce a trebuit atunci să sufere pentru a intra în această măreţie?”*

3. Hristos era Dumnezeu Însuşi întrupat, de aceea, după Spirit, divinul era Iubirea fundamentală sau Tatăl; şi după Suflet, era Înţelepciunea divină, numită în limbaj spiritual *„Fiul lui Dumnezeu”*, deoarece Înţelepciunea divină îşi are originea din Iubirea divină. Totuşi, după trup, El era doar un Om ca oricare altul şi, prin urmare, S-a numit *„Fiul Omului”* şi, ca atare, a trebuit să-şi însuşească măreţia perfectă a lui Dumnezeu ca Prim model fundamental *doar prin lucrările Sale iubitoare*, căci, dacă *nu ar fi* făcut-o, acest lucru ar fi trebuit să se întâmple întregii Creaţii, căci numai în El, Tatăl şi Fiul au fost din nou „Unul”; sau, ceea ce este acelaşi lucru, ca şi cum am spune: *unirea Iubirii divine cu Înţelepciunea divină*.

4. Într-adevăr, la început Iubirea se retrăsese din Înţelepciune, deoarece Înţelepciunea în Sfinţenia Sa se ridicase prea sus, prea inaccesibilă, iar cerinţele Ei depăşiseră orice posibilitate de împlinire, şi anume: *„Pentru faptul că, precum în Adam, toţi oamenii care au ieşit din el şi după el au păcătuit împreună spiritual, de aceea şi ei trebuiau să se smerească şi să meargă pe calea crucii, a suferinţei şi a morţii, aşa cum a mers mai târziu Isus”* (vezi nota 7).

5. Iubirii divine nu i-a plăcut condiţia Înţelepciunii, deoarece îi era milă de bietele creaturi şi astfel Iubirea s-a separat de Înţelepciune şi I-a spus: *„Fă-o Tu însuţi, căci nu sunt de acord cu aceasta*!”. Şi Înţelepciunea a preluat condiţia stabilită de Ea însăşi şi a realizat-o prin Isus.

6. Cu toate acestea, Înţelepciunea era pustie fără unirea cea mai intimă cu Iubirea Sa, aşa cum sufletul uman este pustiu înainte de unirea cu spiritul său, adică înainte de renaşterea spirituală; aşadar, cum putea să se reunească cu Iubirea?

7. În Omul Isus, Ea trebuia să îndeplinească condiţiile reconcilierii pe care Ea Însăşi le pusese; trebuia să se smerească până în cel mai mic punct şi numai prin aceasta să redevină una cu Iubirea Sa, care este Tatăl în Dumnezeu!

8. Iată, de ce, Hristos, ca Înţelepciune fundamentală atotputernică a Tatălui, dispreţuia toată înţelepciunea înţelepţilor lumii (Isaia 29, 14; Obadia 8; Matei 11, 25; 1 Corinteni 1, 19) şi toţi cărturarii trebuiau să fie o urâciune pentru El, dacă faptele lor nu erau conforme cu viaţa Scripturii sau conforme cu iubirea şi smerenia.

9. El, ca Înţelepciune veşnică a Tatălui (1 Corinteni 1, 24) trebuia să înfăptuiască lucrările Iubirii şi să-i înveţe pe oameni singura Lege a Iubirii (Matei 22, 37-40); într-adevăr, în cele din urmă El a trebuit să Se lase prins şi răstignit de înţelepciunea preoţilor învăţaţi şi, în acest fel, ca *Lumină* (sau Înţelepciune) *spirituală veşnică a Tatălui* sau a *Iubirii* (1 Ioan 4, 8-16) *a trebuit să sufere cea mai mare ruşine* şi, *în Sine Însuşi, cea mai mare întunecare*.

10. Prin urmare, am exclamat: *„Tată, de ce M-ai părăsit?”* ». – La aceasta, înţelepţii lumeşti răspund: *„Da, dar dacă Hristos era Dumnezeu, cum a putut rosti astfel de cuvinte în acel moment? Cărui Dumnezeu s-a adresat atunci?”*. Referitor la aceasta, în Revelaţia Mea se afirmă următoarele: *„Nu exista nici un alt Dumnezeu afară de Mine la care să Mă refer, decât la Divinitatea din Mine, Spiritul lui Dumnezeu şi Puterea primordială a vieţii în deplinătatea Sa, căci învelişul trupului, care a fost luat din substanţa pământească, la fel ca la fiii oamenilor, şi acesta trebuia să fie subordonat în Mine”*. Din acest motiv, când a venit ceasul morţii şi spiritul a trebuit să se despartă de trup pentru a putea muri, materia în abandonul ei a căutat ajutor, ca exemplu că orice om pământean trebuie să caute ajutor numai de la Dumnezeu.

11. Dar faptul că El (Duhul), ca Lumină primordială veşnică a întregii infinităţi, a trebuit să sufere o întunecare completă în Sine, o demonstrează acel moment, până acum neînţeles de nimeni, în care, după diferitele lucruri ale lui Hristos pe cruce, a avut loc o întunecare perfectă a întregii Creaţii infinite, iar lumina, nu doar a Soarelui pământesc, ci a tuturor sorilor din întreaga infinitate, a încetat pentru o perioadă de trei ore! [170]* (*Referitor la întunecarea Soarelui timp de trei ore, aşa cum se relatează aici ca fiind în conformitate cu Evanghelia după Luca (capitolul 23, 44), există o explicaţie dezvăluită prin J.Lorber la 7/04/1864 ("Explicaţii ale textelor biblice" capitolul 12, 15) în care se explică faptul că o astfel de întunecare trebuie înţeleasă exclusiv sub

aspect spiritual. [n.r.]). (vezi ANEXA 8).

12. Aceste cuvinte rostite spiritual conform sensului limbajului vostru sună astfel: *„O întunecare interioară perfectă a spiritului a pus stăpânire "*, odată cu aceasta un sentiment interior de groază, ca şi cum, în toată Creaţia infinită, toţi oamenii şi toate fiinţele ar fi fost înconjurate de spirite, şi nu doar lumina Soarelui Iubirii Duhului lui Dumnezeu în inimile oamenilor de pe Pământ, ci şi a Sorilor Iubirii Duhului lui Dumnezeu a tuturor oamenilor şi a tuturor fiinţelor care au trăit în întreaga Creaţie infinită a lumilor stelare, planetare şi solare, sa stins pentru o perioadă de trei ore, când trupul lui Hristos a atârnat pe cruce.

13. Şi tocmai în acest moment de întuneric corespunzător celui despre care s-a făcut referire, sufletul lui Hristos, după moarte, s-a înălţat în limb pentru a elibera spiritele care erau încă prinse în vechea înţelepciune şi pentru a le călăuzi spre noua Lumină a Iubirii, care a început să umple întreaga infinitatea, provenită din reunificarea Fiului cu Tatăl.

14. Prin urmare, Hristos a trebuit să împlinească în Sine *vechea lege a înţelepciunii* până la ultima virgulă, pentru a ispăşi în acest fel toate greşelile faţă de aceasta înaintea feţei Tatălui, adică, toată înţelepciunea trebuia să fie răstignită, pentru ca astfel Iubirea Tatălui să fie justificată!

15. Ei bine, aceasta este ceea ce Însuşi Dumnezeu a făcut! Şi atunci, ce voiau oamenii să facă? Sau s-au gândit că justificându-şi înţelepciunea: *„Cu ce scop ne-a dat-o Dumnezeu*, *dacă nu pentru a o folosi* ?", vor intra în măreţia vieţii veşnice?

16. Dacă Hristos, ca Înţelepciune divină însăşi, a trebuit să predice şi să săvârşească într-un mod foarte viu lucrările Iubirii şi a trebuit să răstignească toată înţelepciunea Sa făcând-o să treacă în cel mai mare întuneric, pentru a intra din nou desăvârşit în măreţia Tatălui, care era Iubirea separată în Hristos Însuşi, atunci şi oamenii ar fi trebuit să urmeze această cale la fel şi să-L urmeze pe Hristos în virtuţile Sale de iubire, dacă voiau să intre cu el în măreţia Iubirii Sale părinteşti.

17. În religia originară a lumii din vremea lui Adam se spunea: *„Voi, oamenii, puteţi ajunge la Înţelepciunea divină, altfel de neatins, doar prin Iubirea lui Dumnezeu!"*. Cu Hristos, însă, se spune: *„Acum sunt Eu, ca Înţelepciunea divină însăşi, precum Calea şi Viaţa, Uşa care duce la Iubire, adică la Tatăl"* . Adică: prin credinţa că Hristos este Dumnezeu şi urmând virtuţile Sale iubitoare se ajunge la contemplarea personală a măreţiei în Dumnezeu, întrucât Dumnezeu şi-a creat în Hristos un trup vizibil, altfel ar fi un foc mistuitor al Iubirii, iar fără acea credinţă că în trupul lui Hristos locuieşte Dumnezeu, El nu poate fi văzut personal, căci credinţa sufletului este şi judecătorul său.

18. Cine doreşte acum să vină la Tatăl, adică la contemplarea lui Dumnezeu, care reprezintă cea mai mare fericire a Cerului, trebuie să ajungă acolo prin Hristos, sau nu va ajunge în toată veşnicia.

19 Dar cum? Poate prin Înţelepciune, pentru că Hristos, ca uşă, …este Înţelepciunea divină însăşi?

20. O, nu! De fapt, tocmai această Înţelepciune a fost cea care s-a lăsat umilită până la ultimul atom. Ea, ca Sfinţenie inviolabilă a lui Dumnezeu, s-a coborât adânc printre toţi păcătoşii; aceeaşi Înţelepciune pe care odinioară niciun spirit îngeresc mai desăvârşit nu O putea contempla în Lumina Sa fundamentală, acum se ocupa de păcătoşi şi mânca sub acoperişul lor şi, în cele din urmă, s-a lăsat răstignită de soldaţii şi acoliţii păgâni!

21. Din această umilinţă infinită a Înţelepciunii divine însăşi, reiese totuşi mai clar decât lumina soarelui că nimeni, fără iubire, nu va ajunge la măreţia vieţii veşnice cu înţelepciunea sa.

22. Nici cărţile, nici scrierile studiate cu atenţie nu vor deveni trepte în Împărăţia Cerurilor pentru nimeni, ci doar adevărata smerenie şi adevăratele fapte de iubire faţă de aproapele, săvârşite din iubire faţă de Tatăl.

23. În Hristos, toată Înţelepciunea divină primordială s-a transformat în Iubire faţă de Tatăl, prin care Fiul şi Tatăl au devenit Una. La fel trebuie să fie şi cu omul, dacă nu se smereşte până la ultima picătură în intelectul său mândru şi în toate dorinţele acestuia, care izvorăsc din tot felul de gânduri cultivate de înţelepciune pentru onoruri, ba, mai mult, dacă nu pune mai întâi totul la picioarele iubirii şi dacă nu suferă o scurtă întunecare a întregii sale înţelepciuni lumeşti,

cu adevărat, nu va intra în măreţia Tatălui!

24. Hristos a trebuit să sufere şi să facă astfel de lucruri pentru a intra în măreţia Tatălui, de aceea *fiecare om* trebuie să *facă şi el* la fel şi trebuie să-L urmeze prompt pe Hristos, dacă vrea să ajungă la măreţia Tatălui.

25. Hristos nu a frecventat nicio şcoală; şcoala Sa a fost smerenia şi iubirea activă, iar această şcoală este înaintea tuturor dacă doresc să ajungă la măreţia Tatălui şi la contemplarea personală a Sfinţeniei şi Maiestăţii divine.

26. Totuşi, dacă, Hristos a dat această *şcoală* ca exemplu pentru toţi, atunci cum vor oamenii *să ajungă în Împărăţia lui Dumnezeu* în vreun alt mod?

27. A explica şi mai multe despre acest lucru ar fi cu siguranţă inutil, întrucât această comunicare nu v-a revelat-o o gură omenească, ci a izvorât din Sursa Adevărului etern al Iubirii şi Înţelepciunii divine.

Capitolul 97

Isus a murit pentru păcatele anterioare, nu pentru cele ulterioare

1. Totuşi, oamenii nu trebuie să imite nicio ispăşire materială a răstignirii şi morţii Mele, din moment ce Eu am suferit şi am murit pentru toţi; dar ei trebuie să experimenteze o răstignire spirituală a fiinţei lor, care constă în răstignirea spirituală a tuturor poftelor, dorinţelor, caracteristicilor rele şi viciilor, prin pocăinţă continuă şi lupta împotriva acestor vicii cu toată forţa şi puterea lor.

2. Aşadar, observaţi în virtuţile Mele, ca Fiu al omului („Cartea de rugăciuni" capitolul 19), şi în numeroasele păcate enumerate în profeţiile lui Daniel („Cartea de rugăciuni" capitolul 9), ce trebuie să răstigniţi în voi înşivă prin lupta constantă a pocăinţei, pentru a realiza spiritual răstignirea Mea materială; pentru că din cauza păcatelor materiale comise Eu a trebuit să sufăr şi să mor material, pentru ca voi să fiţi cruţaţi. *Totuşi, din moment ce păcătuiţi continuu, atunci legea se naşte în voi din cauza faptelor, astfel, întreprindeţi lupta împotriva păcatului în gânduri, dorinţe, cuvinte şi fapte păcătoase şi le combateţi cu toate forţele, făcându-le* (toate faptele păcătoase) *ineficiente şi inofensive pentru viaţa spirituală.* Şi dacă continuaţi în lupta de răstignire a trupului şi a tot ceea ce aparţine păcatului, neconsimţind la ceea ce vă împinge la păcat, atunci încetul cu încetul veţi deveni insensibili la pofte, dorinţe, caracteristici rele, gânduri, dorinţe şi cuvinte păcătoase şi, astfel, nu va mai avea loc nicio faptă păcătoasă.

3. Această sarcină vă rămâne ca o consecinţă a păcatului vostru de-a lungul vieţii, în timp ce Eu, prin suferinţa şi moartea Mea sângeroasă pe cruce, v-am eliberat de păcatul adamic originar pe care l-aţi comis, şi de păcatele care au urmat acestuia în viaţa voastră anterioară (Evrei 9, 15; Romani 3, 25; 1 Timotei 2, 14).

4. Aceasta este relaţia voastră cu Mine, căci pentru păcatele pe care le săvârşiţi acum, voi înşivă trebuie să suferiţi în iad, dacă nu vreţi să suferiţi răstignirea spirituală şi stingerea păcatului în lume. Trebuie să vă gândiţi că Eu nu am murit pentru păcatele voastre actuale, pentru că altfel aţi putea păcătui chiar şi pentru bucurie şi plăcere, ...şi să fiţi totuşi fără păcat! Petru spune exact acelaşi lucru în Evrei 10, 26 [171]* (*Evrei 10, 26 = "Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoaşterea adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci numai o aşteptare înfricoşătoare a judecăţii şi văpaia unui foc care va mistui pe cei păcătoşi.")

5. Legea dreptăţii lui Dumnezeu va exista pentru totdeauna şi fiecare va trebui să dea socoteală pentru faptele sale, fie în această parte, fie dincolo de mormânt. Totuşi, pentru a scăpa de toate păcatele, ... iată, în faţa voastră, sunt cele mai minunate învăţături. Citiţi-le frecvent, trăiţi şi acţionaţi în consecinţă, iar Împărăţia lui Dumnezeu vă va fi atunci deschisă pentru a vă primii ca copii ai lui Dumnezeu.

Capitolul 98

Buddha L-a recunoscut deja pe Hristos

Graz, 18 martie 1901

1. Lumea stă acolo în toată grandoarea ei şi mărturiseşte despre marea Iubire, Înţelepciune şi Omnipotenţă a Celui care a creat-o. Nu un om muritor a creat marea lume, Universul Creaţiei, ci Eu, Dumnezeul atotputernic în mâinile căruia sunt adunate toate forţele infinitului.

2. Însă, aşa cum omul nu este nimic fără Mine, în praful nimicniciei sale, el trebuie, prin urmare, să-şi demonstreze supunerea faţă de Mine în smerenia şi iubirea inimii sale şi să nu se gândească niciodată la ceva de la sine însuşi, ci trebuie să pună toate opiniile sinelui său personal îngâmfat, la picioarele acelei Divinităţi care l-a creat şi l-a adus în existenţă.

3. Gautama Buddha [172]* (*Buddha: (în sanscrită cel iluminat), nume dat celui care, conform preceptelor budismului, s-a ridicat prin ascensiunea spre cunoaşterea perfectă. Budismul este numele dat doctrinei ascetului hindus Sakyamuni Gautama (560-480 î.Hr.), numit în mod obişnuit Buddha, de descendenţă nobiliară, care la vârsta de 29 de ani şi-a părăsit confortul familial şi s-a dedicat unei vieţi ascetice şi penitenţiale. După şapte ani, în timpul unei nopţi de meditaţie, i s-a revelat misterul vieţii şi, de atunci, a început predicarea doctrinei care i-a luat numele.) a fost un om umil care şi-a pus toată cunoaşterea şi înţelegerea şi toate bogăţiile la picioarele Mele, s-a smerit şi a cerut iluminarea fiinţei sale interioare, pentru a atinge scopul divin al omului pe pământ.

4. M-am îndurat de el, i-am iluminat fiinţa interioară şi i-am vorbit aşa cum un tată vorbeşte cu fiul său bun: *„Abandonează lumea şi sacrific-o Mie, mergi în regiuni pustii şi trăieşte numai pentru Mine, iar Lumina Iubiri veşnice în Dumnezeu îşi va fi indicatorul prin viaţa de aici şi apoi a existenţei tale spirituale şi te va conduce pe calea către acele înălţimi luminoase unde începe viaţa în Dumnezeu*.

5. *Tu eşti un precursor al unei Fiinţe superioare care, prin învăţătura Sa divină, va aduce lumea în armoniile cereşti ale reunificării omenirii decăzute cu Dumnezeu şi Creatorul său.*

6. *Îndeplineşte-ţi datoria pe care ţi-o pun, faţă de Mine şi faţă de aproapele, şi devino un învăţător al poporului tău. Vor trece perioade lungi de timp până când învăţătura cea mai pură provenită din Cerul Iubirii să se răspândească la toţi oamenii lumii, dar aceasta este treaba Mea, căci Eu Însumi le voi ghida destinele şi le voi da pâine adevărata din Cer, care este învăţătura pură venită de la Dumnezeu. Tu, însă, fă ceea ce îţi voi spune Eu şi aşa rămâi devotat Mie în iubire smerită, căci Eu Însumi vreau să fiu Învăţătorul şi Călăuza ta, pentru ca tu între timp, până când o lumină mai înaltă va veni din înalt, să poţi răspândi învăţătura lui Dumnezeu aşa cum se potriveşte pentru poporul tău, printre semenii tăi de neam."*

7. Aceasta a fost instrucţiunea dată lui Buddha din partea Mea, Dumnezeul şi Tatăl vostru, care vă face cunoscută această „comunicare" prin scribul Său. Să nu credeţi că Eu, Dumnezeul şi Creatorul vostru însuşi, nu vă anunţă aceasta, căci dacă nu vă îndoiţi că frecventez oameni obişnuiţi din Europa, cum puteţi spune că nu L-am frecventat pe Buddha Gautama şi pe maeştrii hinduşi? Aceştia au fost şi sunt, totuşi, doar oameni! Eu vă spun că un teosof creştin desăvârşit stă mult mai sus lângă Mine decât un maestru hindus, căci teosofii creştini, care sunt mijlocitorii Mei, provin din cele mai înalte Ceruri, din Cerul unde Eu Însumi stau maiestuos, iar copiii Mei în spirit sunt întotdeauna adunaţi în jurul Meu, în timp ce maeştrii hinduşi nu pot ajunge la al doilea Cer până când nu acceptă învăţătura şi cred cu fermitate că Eu, ca Dumnezeu şi Creator al Universului în Isus, am întreprins Întruparea pentru a răscumpăra pe copiii Mei din păcatul originar şi a-i împăca cu Dumnezeu.

8. Toţi maeştrii hinduşi au cuvântul interior, doar că mijlocitorii actuali ai Teosofiei creştine au un mare privilegiu înaintea maeştrilor hinduşi, deoarece cei care sunt avansaţi, uneori Mă şi văd în aspectul lui Hristos şi Îmi vorbesc cu voce tare. Însă nu trebuie ca cineva să creadă că acest lucru se întâmplă printr-un experiment spiritist, întrucât doar spiritele pure se materializează şi se manifestă prin fluidul magnetic vital; acesta, este deja un material prea josnic,

prea grosolan pentru spiritele cereşti. De aceea, nici Eu, ca Dumnezeu şi Rege al Universului, nu Mă las să fiu testat experimental prin fluidul păcătos al oamenilor, ci doar printr-o mare exercitare a virtuţilor iubirii, smereniei, blândeţii sufleteşti, indulgenţei, negării de sine, altruismului, castităţii, a liniştii şi renunţării la bucuriile lumii şi printr-o iubire deosebit de arzătoare pentru Mine, – Mă pot determina să apar. Trebuie ca cineva să fie virtuos şi binevoitor, chiar dacă nu are educaţie, nici ingeniozitate sau bani, şi acest lucru va funcţiona, pentru că la Mine nu există niciun privilegiu pentru copiii Mei spirituali, astfel încât cineva să aibă pretenţie înaintea altiua, aşa cum trebuie să fie cazul oricărui tată pământesc bun, iubitor şi sensibil faţă de copiii săi.

9. Dezvoltarea foarte înţeleaptă a Europei este responsabilă pentru faptul că până acum nu s-a auzit nimic despre învăţătorii creştini (1900!). Dacă, încă din vremea maeştrilor hinduşi, a profeţilor, apostolilor sau a celor renăscuţi, adică a celor botezaţi cu focul Duhului Sfânt al Iubirii, Înţelepciunii şi Puterii, ar fi apărut cineva şi ar fi expus Adevărul divin cu privire la religiile de astăzi şi ar fi practicat faptele iubirii faţă de aproapele lor aşa cum făceau apostolii odinioară, atunci ar fi fost închişi, puşi sub observaţie pentru a vedea dacă nu băuseră prea mult, şi de acolo închişi într-un spital de boli mintale ca nebuni. Din acest motiv în Europa, deocamdată, cele mai importante daruri spirituale nu au fost date celor maturi spiritual, pentru a nu-i pune, datorită fervorii pentru Mine, în conflict cu clerul, cu psihiatrii şi cu guvernul.

10. Faptul că maeştri hinduşi nu cred în Hristos ca Dumnezeu, deşi Mă frecventează în inimile lor, se datorează opiniei lor ferme că Hristos a fost doar un Buddha perfect sau un Iluminat. – Eu, însă, nu comunic nimic pentru ceea ce nu Mi se roagă sau se îndoiesc de persoana Mea şi, de aceea, credinţa maeştrilor hinduşi, în această privinţă, este şi judecătorul lor inexorabil al întunericului spiritual (în care se află).

11. Dacă cineva ar plasa un maestru hindus într-un somn magnetic şi i-ar pune întrebarea: *„Spirit Înalt divin, Tu care eşti Dumnezeu şi Creator şi locuieşti în pieptul fiecărui om ca spirit al omului, Te rog cu umilinţă să-mi spui adevăratul Tău Nume Sfânt* !". Iar răspunsul ar suna: *„Isus Hristos Iahve Savaot "*. Acesta este, aşadar, experimentul prin care cineva ar putea afla de la un maestru hindus adevăratul nume al Spiritului său divin. Acelaşi lucru s-ar întâmpla şi dacă un medium creştin al lui Dumnezeu (receptorii Cuvântului interior al acestor revelaţii) s-ar transfera într-un somn magnetic, şi din motive ştiinţifico-spirituale, pentru a afla adevărul, i s-ar pune întrebarea de mai sus. Numai că acest lucru s-ar întâmpla doar prin somnul magnetic, deoarece în somnul hipnotic nu se obţine niciun răspuns, pentru că acesta este o urâciune înaintea ochilor Mei [173]* (*Diferenţa dintre somnul hipnotic şi somnul magnetic este, aşadar, evidentă. În somnul hipnotic voinţa hipnotizatorului este cea care preia controlul asupra subiectului, care nu mai are propria voinţă şi trebuie să se supună celei a hipnotizatorului. În somnul magnetic, voinţa terapeutului este de a stimula răpitul într-un somn conştient, în care voinţa subiectului rămâne, iar acesta este invitat să vorbească din subconştientul său, numită şi psihanaliză sau hipnoză regresivă. [n.r.]).

12. Lui Buddha Gautama i-au trebuit aproximativ 1900 de ani pentru a-şi suprima înţelepciunea şi a Mă recunoaşte. Acum au trecut 500 de ani de când şi el şi-a atins scopul recunoscând în Isus pe Dumnezeul său şi îl contemplă faţă în faţă ca Tată, bucurându-se de sentimente ultra-fericite în această contemplare a lui Dumnezeu.

13. Eu nu constrâng pe nimeni să creadă în Mine ca Dumnezeu, căci acolo unde lucrează Duhul Meu, acolo există libertate perfectă. Totuşi, vă spun aceasta: *„Credinţa voastră este judecătorul vostru, ... şi fără Hristos nu există niciun Dumnezeu vizibil!"*. Prin urmare, încă niciun învăţător hindus nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu! Teosofii creştini, care sunt spirite perfecte, dar toţi, într-un fel sau altul, sunt spirite înalte provenite din al treilea Cer unde locuiesc Eu Însumi, sunt, prin urmare, spirite ale Iubirii, întrucât, ca Dumnezeu, Eu Însumi sunt Iubire pură. Şi numai astfel de oameni vor veni în al treilea Cer pentru a-L contempla pe Dumnezeu, cei care Mă recunosc, cred şi Mă iubesc ca Dumnezeu în Isus Hristos. A contempla pe Dumnezeu faţă în faţă este cea mai mare fericire pe care o pot oferi copiilor Mei. Prin urmare, puteţi estima cât de sus se situează un teosof desăvârşit care crede în Hristos, deasupra maeştrilor hinduşi, care până acum nu au avut niciun presentiment al fericirii şi a bucuriei încântătoare a Cerului suprem, unde sunt

uniţi copiii Iubirii pentru Mine, Dumnezeul şi Tatăl lor; în timp ce maeştrii hinduşi locuiesc în primul şi al doilea Cer al înţelepciunii şi nu au nici cea mai mică idee despre un Cer în care Eu Mă las contemplat personal şi, ca un Tată iubitor, vorbesc cu copii Mei şi guvernez lumile împreună cu ei. Aceştia sunt deja cu adevărat dumnezei, deşi niciunul dintre ei nu este mai presus de Mine, Dumnezeul şi Tatăl lor Isus.

14. Prin aceasta, v-am explicat guvernarea Mea printre copiii Mei şi Mi-ar fi foarte drag dacă aţi crede şi aţi recunoaşte glasul Dumnezeului şi Tatălui vostru, astfel încât să vă pot face atât de fericiţi pe cât este Iubirea Mea pentru voi. Dacă nu vreţi aceasta, atunci voi înşivă vă separaţi de a fi adevăraţii Mei copii, făcându-vă copii vitregi. Prin urmare, abandonaţi înţelepciunea intelectuală a lumii, credeţi şi urmaţi-Mă pe Mine, Tatăl vostru care vă vorbeşte aici şi vă invită să mâncaţi la masa Lui.

15. Credeţi că Eu Însumi sunt Cel care vă vorbeşte astfel! Şi dacă nu credeţi pe Dumnezeul şi Tatăl vostru Isus, atunci întrebaţi mijlocitorul care a scris cuvintele Mele, dacă nu a experimentat multe dovezi pe deplin valide că Eu, Isus, sunt Dumnezeul şi Tatăl său!

Capitolul 99
Clarificări finale şi indicaţii concludente

Graz, 5 iunie - 10 iulie 1901

99/1 - A deveni adevăraţi teosofi prin perseverarea în smerenie şi cunoaştere

1. Din explicaţiile prezente rezultă acum clar că Teozofia este învăţătura divină pură a Iubirii, care trebuie respectată. Se începe de la treapta cea mai de jos şi se croieşte drum prin toate obstacolele, până la punctul în care cineva devine un om spiritual care priveşte slăbiciunile şi greşelile aproapelui cu ochii iubirii şi răbdării.

2. Se poate lucra în diverse poziţii sau funcţii, dar nu trebuie să se omită niciodată din gânduri şi din ochi cea mai mare poruncă a Legii: *„Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi ”*, ci trebuie să trăiască şi să acţioneze întotdeauna în consecinţă. Poate să fie bogat sau sărac, educat sau needucat şi totuşi să fie teozof, dacă împlineşte Legea Iubirii.

3. Eu, Isus , am fost sărac, dar nu am trăit din pomana altora, aşa cum cred intelectualii eruditi, ci vindecam bolnavii, iar oamenii Mă găzduiau gratuit pe Mine şi pe numeroşii Mei adepţi, din recunoştinţă. De fapt, aşa cum vă spune evanghelistul Ioan, am săvârşit mult mai multe minuni şi am împărtăşit învăţături înalte, care, însă, datorită naturii lor extraordinare, nu au fost consemnate la vremea aceea (Ioan 20, 30 / 21, 25), dar acum le puteţi tipări pentru a le citi [174]* (*Aceasta se referă la numeroasele dictate către diverşii "mijlocitori ai lui Dumnezeu", începând cu Jakob Lorber, care din 1840 a primit toate acele revelaţii numite “Noua revelaţie"!, cum ar fi, de exemplu "Marea Evanghelie a lui Ioan", de peste 10000 de pagini, în care au fost relatate cele mai importante evenimente din viaţa lui Isus în timpul celor trei ani de învăţături ale Sale. [n.r.]).

4. Faptul că Eu, Isus, nu voiam să am nimic de-a face cu bogaţii, este o greşeală; pur şi simplu nu iubeam pe acei bogaţi care nu aveau inimă pentru săraci. Însă Mă comportam diferit cu oamenii buni. Astfel, de exemplu, Lazăr din Betania poseda o mare avere şi mulţi oameni săraci aveau pâine şi adăpost din bunurile sale. Totuşi, Lazăr nu îşi irosea belşugul veniturilor pe plăcerile sale, ci le cheltuia pe îngrijirea orfanilor, a văduvelor şi a săracilor şi, prin urmare, era favoritul Meu.

5. Nicodim era un preot superior (în rangul unui preot de catedrală de azi) şi foarte bogat; mai mulţi mari preoţi, cum ar fi supraveghetori ai sinagogilor din Nazaret, Capernaum (ca Iair) şi din alte locuri, cultivau prietenie cu Mine. Pe lângă aceştia, existau încă mulţi oameni nobili, bogaţi şi învăţaţi care aveau adesea de a face cu Mine, după cum arată *„Istoria tinereţii lui Isus ”* a lui Iacov şi *„Marea Evanghelie a lui Ioan ”*, în care este consemnată toată viaţa, învăţăturile, faptele, miracolele şi călătoriile din timpul celor trei ani de învăţături, dictate de Mine Însumi.

6. Din această lucrare în zece volume veţi învăţa să Mă cunoaşteţi pe Mine, Hristos, care, ca Dumnezeu, de la cel mai înalt învăţat până la cel mai de jos proletar şi păcătos, i-am frecventat plin de iubire pe toţi ca un tată pământesc cu copiii săi. – Toţi cei care intrau într-o relaţie personală cu Mine, Mă iubeau; doar Templul din Ierusalim, al cărui protector era Irod, care o făcea pentru bani, Mă ura, pentru că în faţa poporului am biciuit lăcomia, ambiţia şi setea de dominare a preoţilor.

7. Voi, oamenii, sunteţi „chemaţi", dacă respectaţi preceptele divine, să deveniţi copii ai lui Dumnezeu, dar întrucât după suflet şi trup sunteţi spirite provenite din sufletul gigantic decăzut al Satanei, transformat în materie, care trebuie să fie răscumpărat prin voi şi adus înapoi la Dumnezeu, din acest motiv sufletul vostru este atât de mânios şi reticent în a împlini poruncile lui Dumnezeu; pe de altă parte, există spiritul vostru al conştiinţei, Duhul Tatălui vostru, Isus Iahve Zebaot Însuşi. Prin urmare, El vă îndeamnă întotdeauna să evitaţi răul.

8. Pentru faptul că Eu sunt Tatăl vostru spiritual, atunci, ca şi copii ai Mei, trebuie să căutaţi să învingeţi satanicul sufletului vostru în înţelepciunea sa intelectuală, căci atunci veţi deveni zei, pentru că Eu, Tatăl vostru, sunt Dumnezeu, dar cu diferenţa că Tatăl rămâne veşnic Tată şi Capul şi Domnul vostru, şi chiar dacă veţi cuceri cea mai înaltă treaptă a umanităţii divine şi lumi întregi pot fi create, nu veţi putea niciodată face acest lucru din propria voastră putere a perfecţiunii, ci doar prin supunerea perfectă a eului vostru faţă de Sinele Tatălui vostru Isus; – aşadar, numai prin unirea iubirii voastre cu Iubirea şi Voinţa Dumnezeului vostru Tatăl. Fiecare dintre voi, ca şi copil al lui Dumnezeu, după un mare progres spiritual, este chemat să devină moştenitor al unor lumi divine gigantice, să devină un zeu, un rege şi un călăuzitor într-una, precum şi în mai multe dintre aceste lumi gigantice pe care voi le numiţi sori, planete şi stele, dacă veţi îndeplini Voinţa Tatălui iubitor din Cerul inimii voastre. Prin urmare, trebuie să vă adunaţi toate forţele spirituale pentru a atinge acest obiectiv conform perfecţiunii voastre, căci pentru a deveni un zeu şi un rege al unei lumi gigantice, merită să sacrificaţi câţiva ani din viaţa voastră, astfel încât să puteţi trăi unul cu altul ca oameni ai iubirii şi, în acest fel, să vă ridicaţi în regiunile superioare ale spiritului.

9. Teosofia creştină, ca învăţătură pur spirituală, a fost predată de Mine, Hristos Însuşi, respingând astfel Templul împreună cu dogmele preoţilor (Ioan 2, 21; Matei 23) şi nu am întemeiat nicio biserica, nici preoţi. De fapt, cuvântul greco-latin *„ecclesia "*, care la Roma a fost tradus în mod eronat prin *„biserică "*, înseamnă doar o comunitate de adepţi ai unei anumite religii, ai căror învăţători nu sunt numiţi de oameni, ci sunt taţi de familie chemaţi şi călăuziţi de Dumnezeu şi oameni aleşi de Dumnezeu, dar nu trebuie să fie o castă specială de preoţi, aşa cum scriu Moise şi Pavel (Exodul 28, 1; 1 Timotei 3 şi 4; Tit 1, 5-6; Fapte 1, 15 - 26).

99/2 - Autenticitatea credinţei în Teosofie

10. Teozofia creştină nu este o credinţă oarbă a credinţei preoţeşti prin constrângerea ceremonială, ci este fondată pe o bază ştiinţifico-transcendentală, dar convingătoare, pe profeţiile împlinite ale lui Dumnezeu prin profeţi, care concordă exact cu faptele istoriei fundamentate ştiinţific, – cu faptele spiritelor: manifestări, materializări, experimente fizice, reproducere de scrieri spirituale autentificate care sunt autentificate legal că persoana, în timpul vieţii, a deţinut efectiv o astfel de scriere – comparativ cu alte facsimile – despre revelaţii şi comunicări divine care sunt demonstrate ca atare, deoarece sunt mult deasupra cunoaşterii umane. Şi, în plus, este dovedit de Sfintele Scripturi că Eu, ca Dumnezeu, nu vorbeam doar cu patriarhii, profeţii şi apostolii, ci şi cu diferiţi oameni, pe lângă mesaje minunate în somn magnetic, despre viziuni clarvăzătoare care au fost dovedite biblic ca adevărate, — despre sugestii, — despre somnambulism, — despre vise adevărate, — despre demonstraţii ale cuvântului lăuntric profetic, care este Cuvântul divin, – despre numeroasele vindecări prin credinţă şi rugăciuni de aproape şi de departe, – despre revelaţii în transă despre Dumnezeu şi spirite, şi despre multe dovezi ale vieţii sufletului în starea fizică de veghe şi somn, etc.

11. Pe baza acestor dovezi, puteţi, aşadar, susţine cu tărie şi demonstra cu fapte convingătoare că Teozofia creştină nu este credinţa unui popor stupefiat religios, ci că este accesibilă şi convingătoare pentru toată lumea, pentru că este „Revelaţie", iar percepţiile

transcendentale sunt fundamentate ştiinţific.

12. Duhul lui Dumnezeu luptă în voi pentru *eliberarea* de orice influenţă religioasă şi din cătuşele şi lanţurile întunecate ale perspectivei voastre spirituale actuale pe care oamenii egoişti le-au pus asupra voastră. Trebuie să urmăriţi libertatea şi formarea fiinţei voastre în spiritul Iubirii şi Înţelepciunii divine unite.

13. Duhul lui Dumnezeu din voi neagă orice stăpânire a unei vieţi monahale de sclav spiritual şi de orice viaţă publică penitentă în sensul învăţăturii fanatice şi intolerante a Bisericii. De fapt, libertatea, libertatea perfectă este motto-ul spiritului vostru, atunci când vine vorba de viaţa spirituală. El vrea să vă mişcaţi liber printre oameni şi să începeţi lupta împotriva Satanului viciilor voastre şi caracteristicilor rele în lumea egoismului şi a depravării umane, luptând liber în faţa adversarului malefic, pentru a câştiga şi a obţine răsplata vieţii veşnice cu bucurii şi fericiri nepieritoare.

14. Pavel le-a scris corintenilor: „*Căci, unde este Duhul Domnului, acolo există libertate!* » (2 Corinteni 3, 17). Prin urmare, eliberaţi-vă de orice tutelă religioasă şi umblaţi în Lumina învăţăturii divine, în spiritul Adevărului Iubirii şi Înţelepciunii, aşa cum Eu, Hristos, am învăţat-o într-un mod pur spiritual şi Eu însumi am trăit şi am acţionat în consecinţă. Depărtaţi de la voi orice robie spirituală, deoarece în constrângerea religioasă nu există Duhul lui Dumnezeu, … aşa cum apostolul Pavel a scris ceea ce i-a fost dictat de Mine (Galateni 1, 11-12).

15. *Hristos a fost Om şi a trăit pentru universalizarea umanităţii*. Această viziune socialistă despre Mine, Hristos, este întru totul corectă. Eu, ca Dumnezeu Tatăl venit în trup, nu aş fi putut niciodată proceda altfel decât în manieră socialistă, deoarece, ca Tată al întregii omeniri, nu aş fi putut prefera niciunul dintre copiii Mei, ci toţi au fost îngrijiţi în mod egal, atât spiritual, prin învăţătura Mea despre iubire, cât şi fizic prin acelaşi drept asupra uzufructului Pământului, despre care nu vreau să ştiţi altceva decât că l-am dat tuturor oamenilor, dar nimănui ca proprietate separată sau în mod specific.

99/3 – Egalitate între toţi fraţii

16. Egalitatea este a doua deviză a Duhului lui Dumnezeu în voi. Da, trebuie să existe egalitate între voi prin înnobilarea, spiritualizarea şi divinizarea tuturor virtuţilor voastre. Înnobilaţi-vă, spiritualizaţi-vă şi divinizaţi-vă voi înşivă în inima iubirii voastre şi în mintea înţelepciunii voastre, atunci şi guvernarea politică se va înnobila, se va spiritualiza şi se va diviniza; deoarece ea este reflectarea corespondentă a virtuţilor şi caracteristicilor voastre spirituale interioare, nici mai bună, nici mai rea decât acestea, căci aşa cum sunt oamenii în viaţa spirituală, aşa sunt trataţi de Mine, Dumnezeul vostru, prin superiorii lor[175]* (*De aici şi maxima: "Fiecare popor are guvernul pe care îl merită"), iar din cauza masei oamenilor răi, şi cei buni trebuie să sufere sub aceştia, până când nu va avea loc o convertire generală la bine.

17. Evanghelistul Luca (capitolul 3, 5) a scris după Isaia (capitolul 40, 3), care a primit aceste cuvinte de la Mine în anul 726 î.Hr., după cum urmează: «*Glasul predicatorului strigă în deşert: neteziţi calea Domnului! Îndreptaţi cărările Lui! Orice vale să fie umplută, orice munte şi orice deal să fie plecat, ce este strâmb să fie îndreptat, ce este aspru să devină o cale netedă şi orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu*.

18. Prin aceste cuvinte se înţelege egalitatea materială şi spirituală între oameni. Aceste cuvinte ale profetului, care fac aluzie la venirea Mea, nu sunt valabile doar pentru vremea lui Ioan Botezătorul, ci sunt valabile şi pentru vremea voastră. Interpretarea spirituală a acestor cuvinte profetice sună astfel: «*Glasul Duhului lui Dumnezeu, a Iubirii în lumea nemiloasă, spune: „Respectaţi Legea Iubirii! Iubiţi-vă unii pe alţii ca fraţi! Cei dispreţuiţi trebuie priviţi ca oameni de aceeaşi valoare, pentru că sunt copiii unuia şi aceluiaşi Tată spiritual; mândria şi egoismul trebuie să dispară dintre oameni; cel ce este necinstit trebuie să devină cinstit; cel ce este nemilostiv trebuie să devină milostiv şi, de aceea, totul trebuie să devină iubitor şi bun!' – Şi toţi oamenii trebuie să umble în Lumina învăţăturii divine şi să se încălzească şi să se învioreze unii pe alţii în Soarele divin al Iubirii din inimile lor».*

19. Prin împlinirea spirituală a acestei învăţături, interpretarea materială are loc apoi de la

sine, deoarece oamenii înşişi sunt creatorii condiţiilor lor spirituale şi materiale. Sensul material este însă următorul:

20. „*Glasul unui predicator strigă tare în deşert* (= cel al lui Ilie ca Ioan Botezătorul în deşertul spiritual al lumii păcătoase): *pregătiţi calea Domnului Iahve, faceţi o cărare dreaptă în câmp pentru Dumnezeul nostru* (= ca Mesia sau Hristos). – *Toate văile* (= care aici sunt cei abjecţi, săraci şi asupriţi) trebuie ridicate, şi toţi munţii (= care aici sunt conducătorii, prinţii şi regii) *şi toate dealurile* (= care aici sunt înalţii demnitari şi potentaţii) *trebuie coborâte, iar ceea ce este inegal,* (= prin clase şi caste între oameni), *trebuie nivelat* (= şi în egală măsură cu cei abjecţi), *iar ceea ce este cocoşat* (= adică îndoit şi asuprit) *trebuie să devină simplu»* (= şi egal cu ceilalţi). De fapt, măreţia lui Iahve (= care aici sunt copiii lui Dumnezeu care trăiesc după poruncile divine ale Iubirii) trebuie să fie descoperită şi toţi o vor vedea (= vor vedea această profeţie împlinită odată cu întoarcerea lui Hristos) [Isaia 40, 3-5; Luca 3, 4-6].

21. Văile, munţii şi dealurile trebuie să fie egale, orice diferenţă de clasă trebuie să înceteze, iar cel mai mare nu trebuie să fie slujitorul tuturor după literă, ci după faptele iubirii pentru aproapele (Matei 23 , 11). Aşa spune rânduiala lui Iahve pentru întoarcerea Mea ca Isus – *care este deja pe drum* – pentru a instaura mileniul, adică viitoarea Împărăţie a Duhului lui Hristos pe Pământ.

22. Pavel al Meu (2 Corinteni 8, 13-14) a primit de la Mine următoarele cuvinte pentru clarificări privind introducerea egalităţii: «... *cu prisosul vostru trebuie să acoperiţi lipsa şi nevoia săracilor, astfel văile sunt înălţate şi înălţimile coborâte".* Acesta este sensul din Isaia, şi nu o îndepărtare absurdă materială a dealurilor pentru a umple văile. Iată avertismentul învăţăturii Mele: *„Tot ceea ce voi doriţi ca oamenii să vă facă vouă, atunci când sunteţi în lipsă şi în nevoie, faceţi-le şi voi lor; şi tot ceea ce nu doriţi să vă facă, nu le faceţi nici voi lor "* (Matei 7, 12; 23, 8-9), şi viaţa şi faptele voastre vor fi drepte înaintea Mea!

99/4 - Urmăreşte fraternitatea

23. Frăţia este a treia avansare a Duhului lui Hristos în voi. După spiritul său, omul este un frate al lui Dumnezeu; în timp ce, după sufletul său este al lui Satan. Prin urmare, răzvrătirea se produce în om dacă acesta urmează voinţa propriei sale înţelepciuni, căci sufletul, în înţelepciunea sa, poartă încă şarpele Evei, care înseamnă egoismul mândru, care este polul opus al spiritului iubirii din inima voastră. Aici, lupta spirituală oscilează întotdeauna între înţelepciunea arogantă şi altruismul iubitor. – În cap este iadul, unde există înţelepciunea satanică; în inimă Cerul, unde Duhul Iubirii lui Isus se înalţă maiestuos. Prin urmare, între Cer şi iad, adică între iubire şi înţelepciune aveţi doar două şchioape distanţă, care sunt separate de contradicţii şi lupte continue.

24. Termenul de „frăţie" vi se pare ciudat, deoarece sunteţi separaţi în caste şi secte care nu se iubesc şi, prin urmare, se războiesc între ele, pentru că nu provin de la Mine, Hristos, ci de la antihrist. Faptul că este aşa, puteţi vedea din cuvintele Mele pe care le-am spus ucenicilor Mei: *„Există un singur Tată spiritual care este în Ceruri; însă, voi toţi sunteţi fraţi* (Matei 23, 8-9) *pentru că sunteţi copii ai lui Dumnezeu şi, prin urmare, dumnezei "* (Evrei 12, 7; 1 Ioan 4, 4; Ioan 10, 34-36).

25. Din moment ce Eu Însumi, Dumnezeu-Isus, locuiesc în voi ca spirit al vostru (vezi „Sfânta Treime"), din acest motiv spiritul vostru trebuie să trăiască în libertate şi să nu fie ţinut în legături spirituale de Biserică şi Stat! – Şi întrucât sunteţi copiii Mei, atunci egalitatea trebuie să domnească între voi, ca fraţi şi surori în toate şi fără excepţie. Până acum aţi trăit sub legea înţelepciunii (în loc de cea a Iubirii), prin urmare, în aservire, în exploatare şi în opresiune, pentru că în superiorii voştri nu era Duhul Domnului, Tatăl şi Dumnezeul vostru, şi astfel maxima *„vocea poporului este vocea lui Dumnezeu"* atunci când strigă şi imploră eliberarea din lanţurile servituţii, îşi găseşte aici deplina justificare. De fapt, libertatea, egalitatea şi fraternitatea sunt glasul Dumnezeului vostru care locuieşte în voi, Căruia ordinea mondială de astăzi este o urâciune şi căruia El vrea acum să-i pună capăt [176]* (*... vrea acum să-i pună capăt. Având în vedere că la momentul dictării era anul 1902 şi au trecut aproape 120 de ani, ar putea părea că aceste cuvinte

profetice nu ar trebui luate în considerare. Însă, tocmai pentru că vicisitudinile acelor vremuri care s-au abătut peste „slujitorul" F. Schumi au făcut că toate cărţile revelate au rămas necunoscute majorităţii şi că abia acum încep să fie răspândite, acel timp indicat este acum asupra noastră. [ed.]). Odată cu aceasta se va ridica o nouă împărăţie, Împărăţia Iubirii spirituale a Suveranului veşniciei (Mica 5:1), unde va fi un păstor (Isus) şi o turmă (copii care trăiesc în libertate, egalitate şi fraternitate în Iubirea lui Dumnezeu) [Ioan 10:16].

99/5 - Toţi oamenii au drepturi egale

26. Îndatoriri egale, drepturi egale. – Eu nu am creat oameni de două origini diferite, astfel ca unii să muncească pentru a-i hrăni pe cei leneşi, ci toţi sunt chemaţi să lucreze împreună, fiecare după propria sa profesie şi propriile sale cunoştinţe.

27. Totuşi, să nu creadă nimeni că, în afara agricultorilor, meşteşugarilor şi învăţătorilor poporului, am prevăzuţi şi patronii, funcţionarii, soldaţii, pensionarii şi preoţii de Mine, ca aparţinând ordinii mondiale. Toate aceste poziţii sociale sunt aberaţii în afara Ordinii divine.

28. Toate acestea sunt inutile, dacă oamenii vor să trăiască întocmai după Poruncile, Învăţăturile şi Virtuţile Mele, aşa cum a făcut odinioară Tatăl Isus. – Dar, din moment ce oamenii nu vor să Mă urmeze, prin urmare, flutur asupra lor biciul prin categoriile privilegiate menţionate mai sus şi las servitutea de orice fel şi formă să vegeteze printre oameni. Şi totuşi, acest bici nu vine de la Mine, ci de la oamenii înşişi, pentru că ei nu respectă Ordinea Mea divină; iar consecinţa este că nerespectarea acestei ordini primordiale provenite de la Mine se aplică teribil în cei care o calcă, astfel încât omenirea, fără Mine, nu se mai poate elibera de servitutea spirituală şi fizică, pe care ea însăşi a dezvoltat-o încetul cu încetul.

29. O, oameni! Recunoaşte-ţi-Mă pe Mine, Isus, ca Tată, Dumnezeu, Judecător şi Rege al vostru, iar Eu vă voi asculta cu iubire şi vă voi mântui.

30. Ceea ce în general nu aţi făcut şi nici nu aveţi voinţa să faceţi, pentru că sunteţi prea slabi în credinţă şi încredere în Dumnezeu, au făcut multe persoane pioase pentru voi şi, de dragul acestor copii voi răscumpăra întreaga omenire şi o voi aduce înapoi la ordinea primordială adamică. Atunci nu vor mai fi decât *„îndatoriri egale şi drepturi egale"*, din care întreaga omenire va fi înalt educată şi va forma un popor al Împărăţiei Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, împreună cu Mine, Tatăl Isus Iahve Zebaot, ca Judecător, Rege şi Dumnezeu la vârful Ordinii spirituale mondiale.

31. Iubirea este Dumnezeu, înţelepciunea este Satan. Dacă însă înţelepciunea îşi subordonează egoismul arogant Iubirii, atunci apare Adevărul, adică Hristos.

32. Iubirea este acum înţelept călăuzită în exuberanţa ei prin înţelepciune, dar înţelepciunea, în aroganţa ei respingătoare, este înmuiată şi făcută suportabilă prin iubire. Amândoi merg acum împreună ca bărbat şi femeie, ceea ce înseamnă, Iubire şi Înţelepciune, mână în mână, formând Adevărul, o fiică extrem de divină, şi îmbrăţişează lumea ca un conducător iubitor, şi în acelaşi timp, extrem de înţelept, uniţi într-o singură fiinţă divină spirituală, şi călăuzesc şi conduc oamenii la Dumnezeu, ca fraţi şi surori.

33. Astfel, Iubirea şi Înţelepciunea sunt unite, Adevărul viu este în voi, iar voi, ca stăpâni şi slujitori, bogaţi şi săraci, educaţi şi needucaţi, vă puteţi considera oameni de valoare egală înaintea lui Dumnezeu şi, prin iubire şi înţelepciune, smerenie şi răbdare, vă puteţi tolera şi aprecia cu uşurinţă unii pe alţii, susţinându-vă reciproc cu iubire unul pe altul în plan material şi spiritual ca copii ai unui Tată veşnic, căci în acest fel îndepliniţi continuu cea mai înaltă poruncă a Legii. Aici se aplică maxima Tatălui vostru Isus : *„Dacă nu veţi deveni precum copiii, crezând fără îndoială, iertând fără falsitate şi plini de iubire, plini de compasiune şi toleranţi unii cu alţii, nu veţi întra în Împărăţia Cerurilor!".*

99/6 - Lecţii de încheiere

34. Acum ajungem la încheierea învăţăturilor Mele. – Explicaţiile Mele se aplică fiecăruia dintre cei care poartă o dorinţă în inimă: aceea de a fi fericit după desprinderea trupului de propriul suflet, pe care voi o numiţi „moartea trupului de carne".

35. Şi astfel, în special, doresc să subliniez că învăţătura Adevărului în Teosofia Creştină este de o importanţă fundamentală, atât pentru inteligenţa superioară, cât şi pentru fiecare om. Este deosebită în special pentru inteligenţa superioară, deoarece în prezent aceasta se află deja într-un stadiu de formare care nu mai acceptă nimic ce nu poartă în sine sensul şi spiritul vieţii. – Şi tocmai Teozofia creştină implică maximul în sine, faptul că iubirea şi înţelepciunea tind să se unească; şi aceasta este înnobilarea, spiritualizarea şi îndumnezeirea din voi înşivă. Iată de ce v-am prezentat aceste perle minunate ale Învăţăturii Mele autentice, pentru a trezi şi stimula interesul pentru măreţia Teosofiei creştine, căci numai aşa va fi promovată cauza lui Isus, Tatăl vostru, care doreşte să vă facă *„copii"* ai Iubirii Sale şi, asemenea lui Dumnezeu, *„divinităţi"* a măreţiei şi sfinţeniei Sale.

36. Ceea ce puteţi obţine în spirit într-un an aici, în regatul spiritelor, deoarece acolo există condiţii diferite, durează câteva decenii, la unii oameni chiar câteva sute şi chiar mii de ani.

37. Este adevărat că nu puteţi deveni imediat teosofi sau renăscuţi, dar când aţi venit pe lume nu aveaţi aceeaşi educaţie pe care o aveţi astăzi. Prin urmare, trebuie să începeţi încetul cu încetul să vă instruiţi precum un ucenic şi să vă perfecţionaţi în această artă spirituală până când veţi deveni maeştri. Sunteţi cu toţii chemaţi să participaţi la guvernarea universului Tatălui vostru, de aceea trebuie să practicaţi acelea virtuţi pe care le pretinde de la voi, în acest scop şi ţel. De fapt, în calitate de conducător şi călăuzitor al unei lumi la fel de mari ca Pământul vostru şi, astfel, ascendenţi până la un Soare-central primordial, care este de milioane de ori mai mare decât Soarele vostru, trebuie să fiţi foarte activi în iubire şi înţelepciune, pentru toate miriadele de fiinţe care locuiesc în acele lumi gigantice, pentru a guverna precum un dumnezeu şi a îmbrăţişa şi a pătrunde pretutindeni cu ochii spirituali.

99/7 - Cu Teozofia se tinde spre Cer şi nu spre Infern

38. Iadul. – Oamenii sunt educaţi spiritual pentru a guverna împreună cu Mine, Tatăl lor, lumile ca dumnezei şi să se bucure de toate bucuriile şi fericirile vieţii cereşti. Dacă refuză să fie călăuziţi spiritual, atunci ei vor ajunge în iad, unde, puşi în întuneric, vor fi continuu mânioşi pentru faptul că şi-au irosit timpul vieţii pământeşti cu lumea, care le-a fost dată ca timp de har pentru formarea lor. Acolo, viermele regretului pentru eşecul lor nu se diminuează; mânia şi furia rezultată, din cauza întunericului şi a chinului dorinţelor neîmplinite, mistuie fiinţele ca un foc arzător şi nu le dă pace, nici odihnă, pentru că situaţia este prea deplorabilă şi mizerabilă. Şi niciun ajutor nu se apropie, nici o instruire nu vine de nicăieri cu privire la ce trebuie să facă şi cum trebuie să se comporte pentru a-şi îmbunătăţi soartă cumplită, pentru că în tărâmul spiritului totul trebuie să-şi găsească drumul *'în sine'* şi trebuie să se aducă la viaţă de la sine. Cumplită este starea celui nefericit. Orele devin zile, săptămâni şi luni, pentru că este prea dureros, căci dorinţa arzătoare de răscumpărare nu încetează şi totuşi nu are loc nicio răscumpărare. În această stare, nefericiţii rămân adesea sute de ani, până sunt eliberaţi. Cu siguranţă nu durează pentru totdeauna, pentru că nu există o condamnare veşnică, ci doar o condamnare veşnică a păcatului înaintea feţei lui Dumnezeu. Totuşi, durează extrem de mult timp până când omul dobândeşte suficient discernământ şi cunoaştere încât să se poată ajuta să iasă din nou din acea situaţie şi să ajungă în regiuni mai înalte, mai suportabile şi în cele din urmă, în cele paradisiace, iar aceasta trebuie considerată ca pedeapsă pentru păcatele trecute şi omisiunile pământeşti. – Acesta este iadul în general; în mod specific, există multe diferenţe în diversele suferinţe, atât de diverse pe cât sunt faptele rele şi păcatele oamenilor, de la cel mai de jos iad până la intrarea în paradis.

39. Alegerea între Cer şi iad îi aparţine fiecăruia. Totuşi, din cauza unei perioade scurte de viaţă pământească, nu trebuie absolut deloc să vă rataţi misiunea spirituală, pentru a nu deveni nefericiţi în cele din urmă!

40. Mulţi oameni au devenit deja fericiţi prin învăţătura Mea pură a Teozofiei, prin urmare, îndemnul Meu este aceasta: *„Fiecare să caute mântuirea pentru veşnicie la momentul potrivit!"* . Da, cu cât cineva începe mai devreme, cu atât mai repede îşi va atinge scopul. Prin urmare, oricine citeşte aceste cuvinte este îndemnat să participe la opera propriei înnobilări, perfecţionări şi divinizări spirituale şi, de aceea să se asocieze cu Teozofia Creştină!

41. Nimeni nu este exclus, dacă are bunăvoinţa de a trăi conform învăţăturii Mele foarte simple, care este totuşi singura adevărată şi pură. – În sensul cuvintelor Mele către evanghelistul Matei din capitolul 22, iubirea prin care Mă iubiţi mai presus de toate şi pe aproapele ca pe voi înşivă, apare ca singura „Biserică" care face fericiţi. – *Libertatea perfectă a spiritului* trebuie să fie steagul său! – Conform Scrisorilor Apostolului Pavel către Corinteni şi Romani, Eu, ca Dumnezeu, locuiesc în inima fiecărui om ca duh al său, şi fiecare suflet omenesc este numit de Dumnezeu să fie preot jertfelnic veşnic în Templul viu al propriului său trup, prin renunţarea şi negarea de sine faţă de tot ceea ce contravine poruncilor lui Dumnezeu. Eu, Hristos, am învăţat: „*Dumnezeu este Duh, şi oricine vrea să I se închine, trebuie să I se închine în duhul iubirii inimii sale şi, în plus, mai presus de toate, în adevăr»*, al cărui singur altar de jertfă sunt săracii şi nevoiaşii.

42. Aceasta este temelia învăţăturii Mele spirituale pure. Mai mult, nu am predat nici Eu şi nici apostolii Mei nu au scris, de aceea, este relevant pentru cei care doresc o învăţătură complet pură şi pe deplin adevărată a lui Hristos, de a găsi şi de a merge pe calea cea mai bună şi cea mai scurtă, care duce direct la Mie, Dumnezeul şi Tatăl vostru.

43. Aici menţionez o altă maximă din viaţa Mea: „*Lăsaţi morţii* (în spirit) *să-şi îngroape morţii* (în trup)". Aşadar, şi voi trebuie să abandonaţi ceremoniile morţilor în spirit şi să umblaţi pe câmpurile luminoase ale Iubirii divine a vieţii în Teozofie; în aceasta fiecare îşi poate găsi mântuirea, deoarece aceasta este religia viitoarei Împărăţii a Duhului Sfânt al lui Hristos pe Pământ.

44. Această Împărăţie va fi o Împărăţie a iubirii faţă de Dumnezeu şi, această iubire revelată, va fi în faptele iubirii faţă de aproapele, unde toţi oamenii vor trăi liberi, egali şi ca fraţi şi surori, unii cu alţii în pace.

45. Cât de mult pun Iubirea mai presus de Înţelepciune, puteţi deduce din discursul Meu pe care l-am ţinut tatălui Meu adoptiv, Iosif, despre iubirea guvernatorului imperial al Siriei. Acolo Eu am spus: „ *Quirinius* [177]* (*Quirinus: Quirinus era mâna dreaptă a împăratului; pe vremea lui Isus era Cireniu, fratele împăratului Cezar August.)*, este mai mult decât Avraam şi Isaac şi Iacov, şi mai mult decât Moise şi proorocii, şi mai mult decât David şi Solomon, deoarece faptele lor erau drepte din cauza credinţe şi marii frici de Dumnezeu din inimile lor; – Quirinius, în schimb, este un întâi născut pe care Iubirea Mea l-a trezit, iar acest lucru este mai mult decât întreaga veche alianţă care este moartă. Quirinius este pe deplin viu prin iubirea pentru Mine. Tu cunoşti splendoarea Templului din Ierusalim, ea este opera înţelepciunii solomonice. Dar acest Templu este mort, asemenea meşterului său care M-a jertfit femeilor, căci a existat un moment al slăbiciunii lui când M-a uitat şi a devenit senzual. În schimb, Quirinius, cu mare abnegaţie, Mi-a zidit, în inima sa, un Templu nou şi viu, prin marea sa iubire pentru Mine, în care voi locui veşnic ca Duh al Său, iar aceasta este mult mai mult decât toată înţelepciunea lui Solomon.*» („ Copilăria lui Isus" capitolul 189, 17-22).

46. La Cina cea de Taină am spus: «*Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa; nimeni nu vine la Dumnezeu Tatăl decât prin Mine*». – Adică: Eu sunt Calea Virtuţilor Iubirii, în care trebuie să Mă urmaţi; Eu sunt Adevărul etern al exercitării Iubirii şi Înţelepciunii, adică Dumnezeu Tatăl; şi numai Eu sunt Dătătorul vieţii veşnice, al fericirilor sufletului în perfecţiunea sa spirituală crescândă; şi din moment ce sunt Totul în toate, de aceea nimeni altcineva nu vine la contemplarea lui Dumnezeu, care să nu reprezinte cea mai mare fericire a desfătărilor şi bucuriilor cereşti ale sufletului, care – prin credinţa deplină în Mine, care sunt Dumnezeu, Creatorul lumii , Domnul infinitului, Regele îngerilor, spiritelor şi oamenilor şi sunt un Tată iubitor al tuturor şi chiar mai mult, prin cea mai umilă şi vie iubire pentru Mine, cu care în acelaşi timp cineva îşi iubeşte aproapele prin iubirea pentru Mine, fără excepţie va vedea în fiecare om un fiu al lui Dumnezeu, pentru că în El locuieşte acelaşi Duh al Meu, al Iubiri, Înţelepciunii şi Atotputerniciei.

47. Renaşterea Spiritului se bazează pe învăţăturile actuale ale Teosofiei Creştine şi o va realiza doar cel care aderă cu strictețe la aceste învăţături, străduindu-se să-şi eradicheze toate viciile până la ultimul atom.

Capitolul 100

Ce se înţelege prin expresia „renaşterea Spiritului?”

Zurich, 14 decembrie 1904

1. Mulţi oameni cred că atunci când omul începe să trăiască în evlavie, a renăscut în spirit. Această opinie este însă greşită, deoarece plata păcatului este moartea, care echivalează cu moartea „sufletului ”, care însă este nemuritor, şi totuşi sufletul nemuritor este cel care păcătuieşte**.** Dar dacă sufletul este nemuritor, atunci *„moartea”* nu înseamnă nimic altceva decât păcatul însuşi, deoarece propriul păcat este moartea sufletului nemuritor.

2. Dacă sufletul se converteşte începând să fugă de păcat şi, prin această viaţă de ispăşire extirpă patimile păcătoase, atunci, evident, el trece de la moarte la viaţă. Aşadar, o viaţă pioasă a sufletului este o viaţă a spiritului, o trezire, o trezire de la moarte la viaţă, adică de la păcat la viaţa spirituală.

3. Aceasta, însă, nu este renaşterea sufletului, căci aceasta este: renaşterea spiritului sufletului uman, adică a spiritului simţirii, a temperamentului omului. – Această renaştere (a spiritului) sufletului înseamnă *„botezul Duhului Sfânt”* , adică învierea omului, care, prin aceasta, primeşte Harurile şi Darurile spirituale ale Botezului cu focul Duhului Sfânt, astfel încât, apoi, asemenea apostolilor, săvârşesc vindecări miraculoase, vedere clară, auzire clară, percepţie clară, etc.

4. Cele trei etape ale vieţii umane sunt următoarele:

I) Viaţa păcătoasă sau moartea sufletului.

II) Viaţa spirituală, sau viaţa sufletului trezit.

III) Renaşterea spiritului sufletului.

Voi trebuie să distingeţi clar între viaţa devotată a sufletului trezit şi renaşterea Spiritului, pentru că în renaştere, activitatea directă a Duhului lui Dumnezeu se produce prin om.

5. Totuşi, înseamnă şi: renaşterea Spiritului divin în om! Acest Spirit este Însuşi Spiritul Meu Sfânt al Iubirii, Înţelepciunii şi Atotputerniciei. – Şi astfel se naşte întrebarea: *„De ce ar trebui acest Spirit să realizeze o reînnoire sau o renaştere?”*

6. Răspunsul la această întrebare despre misterele teosofice este următorul: Spiritul care provine de la Dumnezeu în om este o forţă latentă, care împreună cu Mine, Omnispiritul din Univers este „Unul” în toate şi este activ şi convieţuitor, dar împreună cu sufletul, el (Spiritul) este în legătură *doar* în măsura în care îi conferă toate facultăţile şi inteligenţa necesare de care are nevoie sau pe care le caută în *el*, astfel încât să ţină cont de modul său de viaţă şi de virtuţile sale, şi *se bucură împreună cu el în bine, dar în rău îşi ridică glasul* de avertizare sau de reproş împotriva lui pentru a da naştere la remuşcări de conştiinţă în el.

7. În schimb, de îndată ce a avut loc prima renaştere, legătura sa cu sufletul devine intimă şi iubitoare, iar el (Spiritul) ia parte la toate şi, dintr-un observator şi ghid tăcut al sufletului, devine soţul său, iubitul său tandru. Prin urmare, a avut loc o transformare, ca o „nouă naştere” sau „renaştere”, care în viaţa omului începe să joace un rol complet nou, prin urmare, se numeşte *„renaşterea Spiritului ”*.

8. <u>A doua</u> renaştere a Spiritului este unirea Spiritului cu sufletul, căci acum Spiritul se răspândeşte în tot sufletul şi îl pătrunde complet şi, prin urmare, este complet îndumnezeit; în felul acesta el nu doar că elimină orice gând şi toate cele particulare, dar îl face egalul său în cunoaştere şi abilitate, pentru că el gândeşte, doreşte şi face doar ceea ce Iubirea şi Voinţa Duhului lui Dumnezeu este în el. Din aceasta este evident că există o renaştere a Spiritului, deoarece Spiritul îi schimbă modul de viaţă şi, prin el, schimbă mai întâi sufletul; prin urmare, există o renaştere (a Spiritului) sufletului mai întâi prin Botezul de foc cu Duhul Sfânt, şi nu înainte. Viaţa anterioară a sufletului este doar o viaţă pioasă, dar nu o renaştere a sufletului, aşa cum este de obicei interpretată în mod fals.

Capitolul 101

Teozofia ca adevărată învăţătură pentru oamenii-fii

1. Învăţătura Teozofiei include în sine trei feluri de concepte:

I) accesibilă tuturor, adică exoterică[178]; (*Exoteric: care este destinat tuturor. Ezotericul, în schimb, se adresează unui cerc restrâns de oameni.);

II) înalt spirituală, sau ezoterică;

III) metafizică sau *transcendentală*;

prin urmare, nu este o simplă învăţătură, ci este foarte înalt spirituală, deoarece, prin aceasta se ajunge la reînviere, înnobilare şi, în cele din urmă, îndumnezeirea spiritualului în om.

2. Această Învăţătură provine din Iubirea şi Înţelepciunea lui Dumnezeu, prin urmare este divină, deoarece tinde doar spre divin şi urmăreşte să ridice oamenii la statutul de copii ai lui Dumnezeu, deci la un statut de divinitate, prin care devin moştenitori ai Iubirii, Înţelepciunii şi Atotputerniciei divine prin har şi daruri spirituale şi cresc până la a deveni conducători în una sau mai multe împărăţii ale Creaţiei, create şi destinate copiilor lui Dumnezeu. Prin urmare, nu există nicio preferinţă în Teozofie, deoarece toţi, fie ei filozofi, eruditi sau oameni obişnuiţi, sunt copii egali ai lui Dumnezeu prin naştere şi, de aceea, toţi trebuie să fie instruiţi în aceeaşi învăţătură care poate fi explicată şi predată prin fiecare situaţie inteligibilă a vieţii de zi cu zi.

3. **Această carte, „*Teozofia creştină*", este poarta de intrare în Sanctuarul divin, dacă cineva se ţine de învăţături aşa cum sunt predate aici.**

4. Cărţile:

Nr. 71 - „*Hristos şi Biblia*"

Nr. 72 - „Cartea de rugăciuni teosofice creştine"

Nr. 73 - „*Teozofia creştină*"

Nr. 74 - „Adeptul" [179]* (*Adept: este un iniţiat, un discipol sau chiar un adept al unei doctrine, indiferent dacă aceasta este religioasă, politică sau filozofică.)

Nr. 75 - „Farmacopeea" [180]* (*Farmacopeea: este un cod farmaceutic de prevederi prin care farmacistul controlează calitatea medicamentelor.)

sunt cinci cărţi care îşi propun în mod special să realizeze renaşterea Spiritului prin *„Iubirea lui Dumnezeu mai presus de toate şi a aproapelui ca pe sine însuşi"*, prin cunoaşterea adevărată a realităţii în învăţătura pur-cerească, urmând calea mântuirii în cel mai rapid mod.

5. Dacă Îl iubeşti pe Dumnezeu mai presus de toate, atunci vei evita tot ceea ce Mă ofensează; dacă îţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi, atunci îi vei face tot ce îţi este posibil. În aceste cinci cărţi menţionate vei găsi instrucţiunile şi mijloacele pentru a deveni un „copil al lui Dumnezeu", deci un spirit superior în Univers după Dumnezeu, Tatăl tău.

6. Aici totul este predat într-un mod uşor de înţeles, astfel încât nimeni să nu poată spune: nu înţeleg. Întrucât învăţătura dată prin expresii secrete este doar pentru cei mai avansaţi, iar aceasta nu a fost dată aici, din moment ce este vorba de înţelegerea învăţăturii, dacă cineva doreşte să o aplice ca regulă de viaţă.

7. ÎNVĂŢĂTURA SECRETĂ predată în limbajul secret, aparţine celor renăscuţi botezaţi cu botezul focului Duhului Sfânt, din moment ce omul de rând, laicul, nici nu o înţelege şi nici nu o pricepe.

8. ADEVĂRATA RELIGIE trebuie să fie revelată de la sine însăşi copiilor săi, adică oamenilor, altfel este o doctrină filozofică sau o teorie dogmatică menită să exploateze omul, care nu conduce niciodată direct la Dumnezeu, deoarece nu este dată de Dumnezeu Însuşi, ci este stabilită de oameni în funcţie de opiniile lor omeneşti sau a intenţiilor reprobabile, şi este prescrisă pentru acei oameni care nu gândesc nimic rău şi în această privinţă sunt iniţiaţi să trăiască în consecinţă.

9. SFÂNTA TREIME este chintesenţa a trei caracteristici ale lui Dumnezeu, care sunt: ***Iubirea***, ***Înţelepciunea*** şi ***Omnipotenţa***, sau, în corespondenţă spirituală: Tatăl , Fiul şi Duhul Sfânt.

Capitolul 102

Cea mai mare poruncă din Lege: Iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele!

1. IUBIREA FAŢĂ DE DUMNEZEU . – Cea mai mare poruncă din Lege pe care Eu am dat-o prin Moise, cuprinde iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele. Porunca iubirii faţă de Dumnezeu sună aşa: *„Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău”.* Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă (Deuteronom 6-5; Matei 22, 37-38).

2. IUBIREA FAŢĂ DE APROAPELE. – A doua este egală primei porunci a lui Dumnezeu: *„Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi ”* (Leviticul 19, 18; Matei 22, 39-40; Romani 13, 9; Galateni 5, 14; Iacov 2, 8). În aceste două porunci este cuprinsă întreaga Lege şi proorocii. Prin urmare: *„Tot ceea ce doriţi ca oamenii să vă facă vouă, faceţi-le şi voi lor ”* (Matei 7, 12).

3. *„Dacă nu veţi deveni precum copiii, cu nici un preţ nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor”* (Matei 18, 2-3), cu alte cuvinte, dacă nu credeţi învăţătura lui Dumnezeu cu simplitate şi inocenţă copilărească, iar aceasta înseamnă să trăiţi conform virtuţilor lui Isus („Cartea de rugăciuni teosofice creştine”) şi să-L urmaţi cu bunăvoinţă pe Dumnezeu, Tatăl vostru, împlinind poruncile Sale aşa cum copiii buni îşi urmează părinţii, nu veţi intra în promisiunile cereşti ale Iubirii, în bucuriile şi desfătările vieţii veşnice.

4. Fericiţi sunt cei care ascultă şi respectă Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 11, 28), trăind şi acţionând în conform lui, căci altminteri nu au putere, nici merit pentru viaţa spirituală veşnică.

5. Înaintea lui Dumnezeu nu există preferinţă de persoană (Romani 2, 11), pentru că toţi oamenii sunt copii egali ai lui Dumnezeu.

6. Cine iubeşte pe Dumnezeu, El îl corectează (Evrei 12, 6) dacă a părăsit cărările pe care trebuia să le urmeze printr-un stil de viaţă greşit şi a căzut pe căi greşite, care l-au dus la ruină. Prin urmare, el este corectat şi astfel purificat de vicii şi păcate.

7. *«Ce foloseşte omului dacă a câştigat întreaga lume, dar, prin aceasta, şi-a pierdut sufletul? »* (Marcu 8, 36)

8. *„Nu vă bizuiţi pe oameni, ci încredeţi-vă în Dumnezeu, Tatăl vostru ”* (Psalmul 118, 8), Care vă poate ajuta în orice moment. Prin urmare: *„... aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi ”* (1 Petru 5, 7).

9. *„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub Cer niciun alt nume dat oamenilor, în care să fie întemeiat că putem fi mântuiţi, decât în Hristos ”* (Faptele apostolilor 4, 12).

10. CLARIFICĂRILE DE SUS le primesc doar acei oameni care caută şi tind spre adevărul învăţăturii divine, dacă ei înşişi trăiesc conform poruncilor şi învăţăturilor divine şi doresc să vestească cunoaşterea pe care au dobândit-o aproapelui lor pentru a-i conduce la lumina adevărului.

11. Astfel de oameni erau profeţii, judecătorii poporului, învăţătorii religioşi, apostolii şi alţi oameni evlavioşi din toate timpurile şi din toate popoarele, care aveau o voinţă serioasă prin iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni şi se străduiau să promoveze fericirea spirituală aproapelui lor, străduindu-se şi trăind numai spre acest scop.

12. Un loc sau o clădire în care cineva se roagă cu multă seriozitate, statornic în credinţă, încrezându-se în Dumnezeu şi rugându-se lui Dumnezeu cu mare iubire, smerenie şi respect profund, fără să cultive niciodată gânduri nelegiuite, nici să rostească cuvinte obişnuite, nici să săvârşească acţiuni nespirituale, mai presus de toate fără a comite niciodată ceva împotriva poruncilor şi învăţăturilor divine, ci tocmai acestea sunt cele pe care se străduieşte să le împlinească cu precizie, un astfel de loc este sfinţit, în el pluteşte un aer benefic de emanaţie magnetică din partea oamenilor care se gândesc doar la lucruri spirituale, se roagă intim şi aşteaptă cu încredere fermă un răspuns de la Mine.

13. Astfel de locuri au un efect calmant asupra sufletului, înalţă inima la înălţimi spirituale supranaturale şi îndreaptă orice persoană bună spre puncte de vedere mai înalte decât lucrurile

pământeşti – ba chiar îl spiritualizează pe omul devotat în atitudinea şi cuvintele sale, călăuzindu-l spre Dumnezeu şi spre iubirea faţă de aproapele, ca scop suprem al învăţăturii divine, care vrea să-i crească pe oameni la fii ai lui Dumnezeu.

Capitolul 103
Mici mistere extrem de spirituale

Misterele sau secretele din învăţătura lui Isus Hristos sunt revelaţii înalt spirituale şi transcendentale ale lui Dumnezeu, care clarifică omului relaţia sa cu Dumnezeu, Tatăl său, cu Creaţia şi cu aproapele său.

103/1 - Motivul micilor mistere

1. Din moment ce la originea creştinismului învăţătura se împărţea în trei clasificări, existau, prin urmare, şi trei tipuri de cunoaştere referitoare la ea. Micile mistere sunt, în realitate, învăţături extrem de spirituale care se află între învăţătura spiritului general, pe înţelesul fiecăruia, şi ştiinţa ocultă transcendentală.

2. Micile mistere ca învăţături înalt spirituale, se revarsă adesea în transcendental, deoarece cu greu pot fi separate atât precis încât nici măcar în învăţătura generală lucrurile înalt spirituale şi transcendentale nu pot fi atinse, deoarece Dumnezeu, sufletul, tărâmul spiritual şi tot ceea ce se învăţă despre ele, în realitate aparţin domeniului transcendental.

103/2 - Misterul Împărăţiei lui Dumnezeu în pildele lui Isus

3. Este scris: *„Şi când a fost singur, ucenicii care erau în jurul Lui împreună cu cei doisprezece L-au întrebat. Şi El le-a spus lor: „Vouă v-a fost dat să cunoaşteţi taina Împărăţiei Cerurilor, dar celor din afară, toate li se dau prin pilde"*. – Şi prin multe pilde de acest fel le-am vestit Cuvântul (Împărăţiei lui Dumnezeu), căci puteau să-l asculte. Şi fără pildă nu le-am vorbit, dar ucenicilor Mei le-am explicat toate lucrurile în detaliu (Marcu 4, 10-11 şi 33-34; Matei 13, 11 şi 34-36; Luca 8, 10).

4. Pildele pe care le-am spus poporului nu erau destinate poporului, ci fariseilor, cărora Eu, prin vălul pildei, îi făceam să înţeleagă modul lor de a trăi şi modul lor de a gândi, pentru că ei trăiau în afară, adică împotriva învăţăturilor lui Moise, în timp ce ucenicilor le prezentam în cuvinte clare învăţătura conţinută în pilde despre Împărăţia lui Dumnezeu.

5. *Să nu daţi lucrurile sfinte câinilor, nici să nu aruncaţi perlele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi, întorcându-se, să vă sfâşie* (Matei 7, 6).

6. Lucrurile sfinte sunt revelaţiile cele mai înalte pentru care un om lumesc nu are nicio apreciere. În acea vreme, păgânii, din cauza obiceiurilor lor obscene, erau numiţi „câini". „Perlele" sunt cele mai nobile învăţături ale lui Dumnezeu; *„porcii"* sunt acei oameni lumeşti care urmăresc doar senzualitatea lumească şi îşi caută satisfacţia exclusiv într-o viaţă de plăceri. *„A călca în picioare"* înseamnă că, sub obiceiurile şi viciile lor rele, ei sfâşie învăţăturile în bucăţi. Pentru aceşti oameni, înseamnă a târî învăţătura în excremente, a o pângări şi a o ridiculiza cu atribuiri false şi nedrepte.

103/3 - Aşa-numiţii sfinţi din vremea creştinismului timpuriu

Graz, 1 septembrie 1903

7. În vremea creştinismului timpuriu, credincioşii erau mult mai zeloşi în religie decât sunt astăzi, motiv pentru care unii dintre ei s-au debarasat de toate bunurile lor; în primul rând pentru a nu se lăsa seduşi şi ispitiţi de bogăţie, în al doilea rând pentru a putea respinge orice atac din această parte, căci cine nu are nimic, este imun la ispitele de a urma poftele şi dorinţe trupeşti (nu toţi au făcut lucrul acesta, aşa cum se crede în general, deşi apostolii insistau asupra faptului că nu trebuia să existe proprietate privată, ci că totul trebuia să fie pus la comun. Prin urmare, au existat şi excepţii).

8. Cu o astfel de renunţare la orice proprietate, ei înşişi erau sortiţi muncii, sau, în lipsa muncii când îmbătrâneau, trăiau din pomeni din vistieria comună a credincioşilor. Dar dacă vistieria comună era slab aprovizionată, uneori trebuiau să trăiască foarte cumpătat, ba uneori chiar să sufere de foame, pentru că de obicei (dintre ei) se recruta la credinţa creştină cea mai săracă clasă din popor şi, prin urmare, era necesar să se susţină unul sau altul fără ocupaţie sau, altfel, victimă a unei nenorociri.

9. Printre clasa susţinătorilor, existau, însă, cei care erau numiţi *„sfinţi”* din cauza modului lor de viaţă cast şi devotat, pentru că îşi păstrau inimile şi trupurile curate de lume şi se străduiau să se purifice din ce în ce mai mult, sau, să-şi sfinţească în inimă sentimentele şi trupul, astfel încât să trăiască ca o clasă de abstinenţi spirituali şi trupeşti, adică să respingă din ei înşişi tot ceea ce contravenea sfinţirii sufletului şi trupului lor; de aceea, duceau o viaţă de penitenţă constantă şi, din acest motiv, li s-a dat porecla de *„sfânt”* sau *„venerator”*, care, de fapt, ar fi trebuit să se numească *„sfinţitori”* sau *„consacratori”*, sau mai corect spus: *„trăitori în manieră pură”*.

10. Aceasta era, aşadar, clasa primilor creştini care, în Noul Testament, sunt adesea menţionaţi ca sfinţi. Ei erau penitenţă care, prin multe rugăciuni şi posturi, şi prin lepădarea de trup, renunţau la toate conforturile vieţii şi, negându-şi eul în faţa lumii, renunţau complet la lume şi la plăcerile ei, urmărind doar mântuirea spirituală a vieţii lor.

11. Ei nu trăiau ca nişte pustnicii sau călugării, dar nici nu erau văzuţi în vreun loc acolo unde distracţia şi recreerea puteau fi dăunătoare scopului lor în viaţă şi, prin urmare, erau consideraţi, cu drept deplin ca pocăiţi sau sfinţitori ai vieţii, deoarece trăiau întocmai conform celor mai înalte precepte spirituale şi căutau doar să le împlinească conform prezentării „Cărţii de rugăciuni” şi „Teosofiei creştine”.

12. Din acest motiv erau ţinuţi la mare preţ de primii creştini şi adesea se strângeau ofrande de indulgenţă pentru ei, pentru ca aceştia să nu fie abătuţi sau chiar distraşi de la viaţa lor contemplativă prin slujirea evreilor sau a păgânilor. De asemenea, ei erau mijlocitori pentru răspândirea creştinismului şi pentru bunăstarea celor care se declarau de religie creştină.

103/4 – Ce este învăţătura transcendentală

1. Învăţătura metafizică sau transcendentală cuprinde acele concepte care nu pot fi înţelese cu raţiunea materială, ci doar cu forţa spirituală a iubirii şi puterea credinţei pe care Teosofia creştină cu conţinut ezoteric[181]* (*Ezoteric: care se adresează unui cerc restrâns de oameni; în special, a învăţăturii pe care unii filosofi din antichitate au rezervat-o doar celor care făceau parte din şcoala lor.) şi exoteric[182]* (*Exoteric: care este destinat tuturor; învăţăturile pe care filozofii antici le rezervau chiar şi celor care nu făceau parte din şcoala lor.) o cere ca premisă necesară, deoarece ştiinţa transcendentală cere cea mai înaltă pregătire a inteligenţei, pentru a nu rămâne în îndoială cu privire la marile mistere ale Teozofiei.

14. Această învăţătură secretă sau Cabală [183]* (*Cabala: la evrei, doctrină tradiţională pentru interpretarea sensului mistic şi alegoric al Bibliei.) era cunoscută profeţilor şi apostolilor, fiind adepţi ai Teosofiei, aşa cum este prezentată aici şi în formularea corespunzătoare a forţei lor conceptuale spirituale.

15. Deşi Eu am predicat deschis Învăţăturile Mele tuturor celor care aveau intenţia curată de a le auzi şi a le crede, succesorii Mei în funcţia de învăţători, urmând exemplul egiptenilor, esenienilor, preoţilor şi filosofilor evrei şi păgâni, le-au despărţit în trei clase, introducând astfel o clasă preoţească, după obiceiurile tradiţionale, şi în creştinism. Aceasta a păstrat pentru sine tainele sau misterele Împărăţiei lui Dumnezeu, adică învăţăturile spirituale şi transcendentale, ca proprietate specială a sa şi, conform tradiţiei, le-a răspândit doar printre iniţiaţi, în timp ce poporul primea învăţături mai simple, iar secretele erau date în linii mari sau voalat.

16. A menţiona aici toate aceste învăţături separat ar necesita o carte întreagă; totuşi, v-am explicat ce este popular, înalt spiritual şi transcendental în această învăţătură. Totuşi, din moment ce acum aveţi *„Marea Evanghelie”* [184]* (*"Marea Evanghelie după Ioan" dictată de Domnul lui Jakob Lorber, compusă din 10 volume plus un al unsprezecelea comunicat lui Leopold Engel.) completă, ca original al discursurilor Mele simple ţinute înaintea oamenilor şi a ucenicilor

Mei şi, în plus, diferite alte cărţi, toate date într-un limbaj popular liber, care conţin învăţătura simplă şi explicaţii înalt spirituale şi transcendentale, prin urmare, le puteţi citi cu atenţie şi, chiar şi analizele lucrurilor uşor de înţeles, înalt spirituale şi transcendentale, vă vor face conştienţi, fără a face nicio diferenţă, învăţând totul despre orice, pentru că toţi copiii Mei trebuie să aibă acelaşi parte în Iubirea şi Harul Meu Părintesc, nu doar cei mai sensibili şi mai ascultători. În cărţile de Teosofie creştină toate tainele sau secretele credinţei şi Împărăţiei lui Dumnezeu, care odată erau ţinute „secrete" sunt explicate, descrise şi accesibile tuturor.

103/5 - Termenul „mister"

17. Acest termen a fost dat secretelor învăţăturilor primilor creştini când se refereau la chestiuni transcendentale. În special, sub acest termen era înţeleasă clarviziunea, prin care cineva dobândea o viziune asupra secretelor Creaţiei şi, astfel, era informat despre adevărata ştiinţă ocultă. În acest fel se putea vedea activitatea forţelor spirituale ale tărâmului spiritual în cele trei niveluri (material-vegetal-animal), precum şi a oamenilor, aşa cum au fost creaţi spiritual, adică lăuntric.

103/6 - Cere binecuvântarea asupra tuturor lucrurilor

18. Rugăciunea pentru binecuvântarea mesei şi rugăciunile zilei nu trebuie uitate niciodată, pentru că trebuie să începeţi totul în spiritul iubirii pentru Mine şi, de aceea rugaţi-vă Mie ca să binecuvântez totul, astfel încât totul să fie făcut spre folosul vostru şi spre mântuirea voastră veşnică.

19. De asemenea, mulţumirea pentru toate lucrurile este o zestre pentru moştenirea voastră viitoare a vieţii spirituale veşnice, de aceea nu fiţi nepăsători faţă de datorie, pentru că, ceea ce nu se întâmplă din iubire pentru Mine, ceea ce nu este binecuvântat cu binecuvântarea Mea şi nu este adus la Mine pentru binecuvântarea cuvenită, Satan are parte în ea, căci atunci trăiţi şi acţionaţi în sensul lui, iar acest lucru nu vă va aduce o moştenire cerească, ci o moştenire infernală.

20. Binecuvântarea pâinii şi a vinului, precum şi a tuturor alimentelor şi băuturilor prin intermediul mâinilor întinse sau prin semnul crucii, aşa cum este învăţat în *„Cartea de rugăciuni"* (capitolul 46, 2-3), este strigătul binecuvântării divine care aduce beneficii pentru mântuire şi prosperitate, de aceea nu trebuie uitată niciodată!

21. Tot ceea ce face cineva din iubire faţă de aproapele său este sfinţit de Mine cu binecuvântarea Mea, pentru că iubirea vine de la Mine şi, prin urmare, materialul este însoţit de Iubire divină (dar, prin aceasta, nu trebuie ca cineva să presupună imediat tainele transformării spirituale ale trupului, aşa cum au conceput-o în mod absurd preoţii în liturghie!).

22. *„Paharul binecuvântării pe care noi îl binecuvântăm, nu este el oare împărtăşirea cu sângele lui Hristos?" Şi pâinea pe care o frângem, nu este ea oare împărtăşirea cu trupul lui Hristos* ?" (1 Corinteni 10, 16).

23. Cu aceasta, Pavel a luminat comuniunea creştinilor cu Mine prin învăţătura Iubirii şi a Înţelepciunii lui Dumnezeu, care este revelată prin sânge şi pâine, ca simbol al corespondenţelor spirituale.

103/7 - Misterul dezvăluirii lui Dumnezeu despre Sine Însuşi

24. IUBIREA, ÎNŢELEPCIUNEA ŞI ATOTPUTERNICIA divină se dezvăluie în Univers prin spirit şi materie. Prin spirit, deoarece spiritualul este substanţa originară şi fundamentul întregii Creaţii; prin materie, deoarece spiritualul se dezvăluie vizibil ochilor materiali prin materie, aşa cum apare spiritual, pentru că spiritualul intră în aparenţă vizibilă prin aceasta. De fapt, caracteristicile şi gândurile Spiritului divin ies la iveală material în forme, specii, culori şi asocieri spirituale care vă încântă ochii, vă încântă inima şi vă satisfac intelectul.

25. CREAŢIA vă arată Înţelepciunea infinită, Iubirea, plăcerea generatoare, Atotputerea, revărsările vii reprezentate ale Iubirii şi Înţelepciunii divine în materie şi natură.

26. IUBIREA apare spiritual prin forţa generatoare a Soarelui, iar tandreţea ei trece prin

Iubirea paternă. Răbdarea Iubirii, prin îndelungă răbdare luptă împotriva răutăţii şi contrastelor spiritului uman faţă de Cuvântul divin. Acolo smerenia se manifestă prin iubirea sa împăciuitoare pentru omul care se întoarce de bunăvoie împotriva lui Dumnezeu şi Creatorului său, sau devine recalcitrant în vreun fel. Mila în caracteristica iertătoare a Duhului Său divin care nu pedepseşte, ci doar vrea să îmbunătăţească, şi bunătatea Sa, se caracterizează prin altruism şi imparţialitate în dăruirea bunurilor pământeşti.

27. ÎNŢELEPCIUNEA DIVINĂ este purtătoarea gândurilor infinite care reprezintă frumuseţile şi măreţiile, precum şi profunzimile minunate ale compoziţiilor şi armoniilor prin formele, speciile şi realizările lor în Creaţie, splendoarea ei minunată este făcută deosebit de sublimă de Soare, prin care întreaga divinitate a Sinelui Meu apare material vizibilă şi operând în manifestare.

28. ÎNŢELEPCIUNEA LUI DUMNEZEU vă este revelată prin Evanghelia lui Isus Hristos, în care Dumnezeu reprezintă Înţelepciunea prin Iubire şi guvernează lumea; căci dacă nu ar fi aşa, lumea nu ar putea exista din cauza răutăţii şi reticenţei faţă de Voinţa lui Dumnezeu, dacă ar fi chemată la responsabilitate vizibilă.

29. IZVORUL VIEŢII, Lumina luminii. – Psalmul 36, 10: «*Căci la Tine este Izvorul vieţii; în Lumina Ta vedem lumina.»*

30. Izvorul vieţii este învăţătura lui Dumnezeu, prin care cineva ajunge la viaţă, adică la Dumnezeu; Lumina lui Dumnezeu, în care cineva vede splendoarea, este Iubirea Sa care, prin efectul ei, vesteşte Iubirea lui Dumnezeu tuturor creaturilor.

31. DIVINITATEA MEA este aerul eteric universal al spaţiului infinit (capitolul 96, 6). Văzută spiritual, este ca o căldură vibrantă, un foc puternic de cărbune, ca o mare plutitoare de flăcări ale iubirii care nu se opreşte niciodată, care, savurată spiritual, aduce bucurii şi plăceri de neconceput ale iubirii, în timp ce în stare materială este focul mistuitor cu care hrăneşte vulcanii. Iată de ce se spune în Vechiul Testament: «*Nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu şi să trăiască!*», pentru că El este un foc mistuitor. Faptul că acest lucru este adevărat şi din punct de vedere spiritual, este revelat de povestea transformării Purei, Zuriel, Enoh, Ilie şi Mariei, când au cuprins Iubirea Mea pură, iar acesta le-a mistuit trupurile de carne, iute ca fulgerul, ca în craterul unui munte care scuipă foc – şi i-a transformat în duh.

32. Iubirea se află în magnetismul universal. Culoarea sa corespunde roşului, aşa cum uneori norii sunt luminaţi de soarele dimineţii părând incandescenţi.

33. Însă, înţelepciunea se află în electricitate, care pătrunde lumea (1 Corinteni 1, 24; Hristos este Înţelepciunea divină şi puterea electrică). Esenţa înţelepciunii Sale vă este reprezentată de flăcări electrice cu adevărat mari, puterea înţelepciunii Sale de fulgerul orbitor.

34. Lumea este pătrunsă de Dumnezeu; magnetismul şi electricitatea [185]* (*A se vedea în cartea "Secretele creaţiei" de Gottfried Mayerhofer, capitolele 2 şi 3.) sunt esenţele Sale primordiale, în care este cuprinsă şi lucrează Sfânta Treime: Iubirea, Înţelepciunea şi Omnipotenţa. Versetul din Ioan se potriveşte cu explicaţia de mai sus:

35. Ioan 1, 18 scrie: *„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Său Fiu care este în sânul Tatălui, Acela ni l-a făcut cunoscut "*.

36. De ce nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu? – Pentru că Dumnezeu este un Duh eteric, prin urmare, El nu poate fi văzut. Fiul Cel Unic Născut [186]* (*Singurul născut: care este Unicul născut, referindu-se exclusiv la Isus, Fiul.) care este în sânul Tatălui, înseamnă tocmai „Lumina Înţelepciunii lui Dumnezeu" numită „Fiu" şi radiază din Tatăl, fiind înnăscut[187]* (*Înăscut: înnăscut, nenăscut; a da naştere în interior.). Acea Lumină, aşa cum le-a relatat Isus apostolilor în relaţia dintre Tatăl şi Fiu, unde Tatăl este Iubirea, în schimb, Fiul este Înţelepciunea în Dumnezeu.

37. IUBIREA DIVINĂ PĂRINTEASCĂ pentru copii vă spune povestea suferinţei „Înţelepciunii" lui Dumnezeu, Isus, pe Golgota, unde Dumnezeu S-a jertfit pentru copiii Săi, unde a suferit şi a murit pentru a-i feri de aceeaşi dramă sângeroasă, suferind precum Hristos din cauza neascultării lui Adam faţă de o anumită datorie divină. De fapt, prima poruncă a castităţii a fost dată sub necondiţionatul: *„Trebuie să asculţi!"* şi, din moment ce a fost încălcată, Dumnezeu Însuşi,

care a dat porunca, fie trebuia să sufere pentru toţi, fie fiecare persoană neascultătoare în parte - deoarece toţi proveneau din spiritul sufletesc al lui Adam - trebuia să experimenteze calea suferinţei şi a morţii pe cruce pentru a-şi recâştiga filiaţia lui Dumnezeu.

38. PUTEREA ATOTPUTERNICIEI MELE vă este dezvăluită prin vulcani, prin valurile impunătoare ale mării, prin uraganele care dărâmă totul şi prin fulgerele distructive; toate provin din puterea Atotputeniciei divine.

39. FIRMAMENTUL împânzit cu nenumăraţi sori, planete şi lumi stelare vă anunţă infinitatea spiritului Meu creator şi măreţia de neconceput a Creaţiei, peste care se înalţă Spiritul Meu şi o îmbrăţişează Omnipotenţa Mea divină.

40. GLASUL CUVÂNTULUI MEU SPIRITUAL AL IUBIRII este ca vuietul apelor mari, iar frumuseţea sa, considerată spiritual, seamănă cu o cascadă care cade tunând din stâncile înalte ale munţilor, apărând de un alb argintiu şi bolborosind ca o ploaie de praf, răspândind iubire. În schimb, glasul Seriozităţii Mele este ca tunetul puternic al unei mari furtuni!

41. *„Cerul este tronul Meu de domnie şi pământul este aşternutul picioarelor Mele"* (Isaia 66, 1); vârfurile celor mai înalţi munţi corespund înaltei Mele Înţelepciuni, iar vârfurile lor acoperite de zăpadă corespund purităţii şi frumuseţii gândurilor Mele.

42. CARACTERUL PAŞNIC AL ESENŢEI MELE iubitoare corespunde apei liniştite şi limpezi al unui lac de munte, a cărei adâncime este nemărginită, iar pe suprafaţa sa calmă şi răcoroasă Soarele ceresc Îşi trimite razele sale plăcute.

43. PURITATEA sau Sfinţenia Esenţei Mele, corespunde cristalului de stâncă pur [188]* (*Cristal de stâncă (sau cristal de munte), o varietate de cuarţ, dur şi transparent, în mare parte incolor.) sau aerului eteric limpede, de aceea în Apocalipsa lui Ioan se spune *„Nimeni nu este sfânt decât numai Dumnezeu"* (Apocalipsa 15, 4), şi de aceea şi Eu, ca Învăţător divin, i-am spus bogatului care punea întrebări, în corespondenţă spirituală *„Nimeni nu este bun decât numai Dumnezeu"* (Matei 19, 17; Marcu 10, 18; Luca 18, 19), adică nimeni nu este infailibil decât numai Dumnezeu, pentru că în El totul este puritate cristalină sau claritate eterică. De aceea Ioan a spus: *„Dumnezeu este Lumină şi în El nu este întuneric"* (1 Ioan 1, 5) pentru că El Însuşi este Lumina fundamentală a luminii. Acum luaţi în considerare lumina albă şi clară a unei flăcări mari electrice, apoi priviţi adevărata Mea esenţă originară şi, din aceasta, veţi putea înţelege sfinţenia Mea inaccesibilă în stare absolută, pentru că veţi vedea Lumina Înţelepciunii Mele material, aşa cum o văd spiritual locuitorii „Noului Ierusalim"[189]* (*Noul Ierusalim: este cetatea sfântă a lui Dumnezeu din Cerul fericiţilor, la care au acces toate sufletele care, după ce au parcurs cel puţin o cale pământească, după ce au crescut în spiritualitatea lor, obţin ca recompensă intrarea în Cetatea Sfântă.).

44. Dumnezeu nu pedepseşte pe nimeni, dar în porunca Sa există răsplata pentru ascultare sau pedeapsa pentru că a făcut ceva împotriva ei, adică, dacă omul împlineşte cu strictеţe Porunca divină, atunci îşi purifică fiinţa interioară şi prin aceasta se apropie mai mult de Dumnezeu, iar Dumnezeu ia în stăpânire fiinţa lui interioară; însă, dacă acţionează împotrivă, atunci îşi profanează viaţa interioară, se îndepărtează de Dumnezeu şi se apropie de Satana, căruia îi predă inima şi intelectul său ca locuinţă.

45. În aceasta rezidă secretul cuvântului: *„Tatăl nu judecă pe nimeni, ci a lăsat orice judecată în seama Fiului"*, pentru că Fiul este Cuvântul Poruncilor lui Dumnezeu, în care este inclus judecătorul.

103/8 - Misterul Luminii lui Dumnezeu

Graz, 6 septembrie 1903

46. Evanghelistul Ioan a scris în prima sa scrisoare: *„... Dumnezeu este lumină şi în El nu este întuneric"* (1 Ioan 1, 5)

47. Lumina în Dumnezeu este Iubirea Lui, pentru că Iubirea este Tatăl, adică Viaţa în Dumnezeu, căci prin iubire, care este Lumina fundamentală în Dumnezeu, Dumnezeu este Forţa creatoare în Univers, pentru că tot ceea ce vrea El să creeze trebuie să aibă în sine Iubirea pentru creaţie, care este o Lumină ce luminează tot întunericul şi astfel viaţa germinează din om, precum

floarea din pământ atunci când este luminată de lumina Soarelui, când o încălzește cu forța sa vitală și astfel trezește bucuria de a trăi în el, să încolțească din pământ, să crească, să se dezvolte, să înflorească și să aducă semințele la maturitate.

48. Următorul verset din Ioan spune: „*Dacă umblăm în Lumină, după cum Dumnezeu este în Lumină, atunci suntem în comuniune unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat*" (1 Ioan 1, 7).

49. Da, cu siguranță, dacă omul umblă în Lumina Iubirii lui Dumnezeu, care este focul fundamental a toată viața în Dumnezeu și în om, atunci el are comuniune cu Tatăl Său ceresc, care creează și lucrează totul numai din Iubire, căci Viața în Dumnezeu este cea mai pură Iubire, a cărei Iubire, însă, pătrunde întreaga Creație infinită din Univers care, unită cu Înțelepciunea sa, este tatăl și mama naturii dătătoare de viață.

50. Cine a făcut din iubirea pură călăuza vieții sale, se află în Lumina lui Dumnezeu și, prin urmare, sângele lui Isus Hristos, care este tocmai această lumină a Iubirii lui Dumnezeu, îl face curat de orice păcat. Totuși, pentru a înțelege ce este această Lumină în Dumnezeu și pentru a înțelege când omul umblă în Lumina divină a Iubirii, trebuie să se ia în considerare viața omului în lumina Iubirii divine, pentru ca omul să poată ști dacă se află în autosugestie sau dacă se află cu adevărat în această Lumină. Prin urmare, oamenilor li se pune întrebarea:

51. *„Îți iubești dușmanii? Te rogi pentru ei, ca să ajungă să discearnă nedreptatea lor? Te poți abține să-ți deplângi dușmanii, defăimătorii și răufăcătorii, fără să-i acuzi vreodată public de răutatea lor? Dorești binele chiar și răufăcătorilor tăi?"* (Matei 5, 44). – De fapt, în sufletul tău nu trebuie deloc să cunoști dușmani, pentru că atunci umbli în întunericul iadului, și nu în Lumina lui Dumnezeu! (1 Ioan 2, 11). – *„Faci totul din iubire cu ochii ridicați spre Dumnezeu? Toate gândurile, cuvintele și faptele provin din Lumina Iubirii pentru Dumnezeu și pentru aproapele, astfel încât să le poți sacrifica în onoarea lui Dumnezeu în orice moment? Îți iubești cu adevărat aproapele ca pe tine însuți, dar dacă ar fi în nevoie și ar avea nevoie de lucrarea ta iubitoare, i-ai oferi chiar și de zece ori mai mult decât ție însuți*?". Cu alte cuvinte, din iubire pentru Dumnezeu și pentru aproapele, te-ai lipsi de ceva de care tu însuți ai nevoie, atâta timp cât nu îți este absolut necesar? Poți ierta imediat și spontan dacă aproapele te jignește, te rănește și îți face rău? Poți să-i faci imediat un bine dacă se întâmplă să aibă brusc un accident în această faptă (a sa) rea și are nevoie de ajutorul tău? Poate o umilință să-ți rănească stima de sine și egoul personal?

52. Vezi tu, dacă poți face toate acestea și nimic nu te scoate calmul și din armonia ta liniștită atunci când aproapele îți face rău, atunci umbli cu adevărat în Lumina lui Dumnezeu, pentru că în acest caz tu lucrezi efectiv așa cum lucrează Dumnezeu Însuși, căci El nu face nicio distincție între bine și rău, ci Iubirea Sa se revarsă în mod egal asupra tuturor oamenilor, precum lumina soarelui, fie că sunt buni și nobili, fie că sunt răi și fac răul.

53. El nu se mânie, nu pedepsește, ci omul se pedepsește pe sine când umblă în vicii și patimi rele, pentru că în acest caz el umblă în întunericul lui Satan sau al iadului și acolo nu există sângele lui Isus Hristos care să-l poată curăța de orice păcat, ci întunericul iadului îi înconjoară inima, pentru că acolo se trăiește zi de zi fără iubire și fără virtute și se tinde spre interes privat din iubirea de sine.

54. Prin urmare, aceasta este diferența dintre Lumină și întuneric și este marele secret al Luminii lui Dumnezeu în om. Cine se străduiește să aprindă această Lumină în sine și să o ridice astfel încât să strălucească nu numai în viața sa interioară, ci și să se reverse într-o iubire benefică în mediul său exterior față de prietenul sau dușmanul său, acela trăiește în Lumină ca Dumnezeu și, în acest fel, este în comuniune cu Dumnezeu, iar sângele lui Isus Hristos îl curăță de orice păcat, deoarece în această Lumină divină el împlinește cele Zece Porunci, cele șapte Virtuți ale lui Isus și marea poruncă a Legii *«Iubește-L pe Dumnezeu mai presus de toate și aproapele tău ca pe tine însuți "* (1 Ioan 2, 5 / 5, 3).

103/9 - Taina lui Dumnezeu în Hristos

55. Pavel scrie următoarele în „Scrisoarea sa către Efeseni" despre taina lui Dumnezeu ca taină a lui Hristos în sens deplin (Efeseni 3:5-12):

– *„Această taină nu a fost cunoscută fiilor oamenilor în vremurile trecute, așa cum a fost descoperită acum apostolilor și profeților Săi prin Duhul lui Dumnezeu*."

56. Această taină, însă, constă în faptul că și păgânii, prin urmare, toți oamenii, sunt egali cu evreii, – fiind împreună-moștenitori, mădulare al aceluiași trup (spiritual) și părtași ai făgăduinței Lui prin Isus Hristos, ca Salvator din păcatul originar (Geneza 3, 15), prin Evanghelie, prin a cărei învățătură Dumnezeu Însuși în trupul lui Isus Hristos s-a revelat oamenilor ca Dumnezeu și Tată (Ioan 10, 30 / 12, 45 / 14, 9) numindu-i pe toți „copii ai lui Dumnezeu".

57. Acest aranjament (dispoziție/plan) era conținut în Dumnezeu din veșnicie. – Dar când s-a apropiat vremea împlinirii profețiilor pe care El le-a dat prin profeții Vechiului Testament (toate enumerate în cartea „Isus, venirea și întoarcerea Lui" capitolul 23) [190]* (*Această carte "Isus, venirea și întoarcerea sa", este una dintre cărțile lui Schumi care nu a fost încă găsită. Cu toate acestea, credem că este util să indicăm cititorului să citească fragmentul "Profeții despre Isus" prezentat împreună cu "Rugăciunea Tată nostru" nr.77, a cărei referire la versetul 26 al cărții citate, ar putea totuși, în parte, să fie îndeplinită. [n.r.]), Iahve și-a îndeplinit decizia luată din veșnicie [191]* (*Decizia din veșnicie: este un "Testament" pe care Dumnezeu l-a stipulat, contrasemnându-l, cu prima creație: cu Sadhana încă necăzută și cele șapte spirite ale celor șapte caracteristici ale lui Dumnezeu. (vezi lucrarea "Eternity-ur in Space and Time - cap.4, 246" dictată lui A. Wolf în 1949).) prin Isus Hristos, Domnul nostru, împăcând prin suferință și moarte pe cruce (2 Corinteni 5, 18), Divinitatea cu Sine și cu oamenii, și a eliberat pe toți oamenii, prin răscumpărarea pe cruce, de păcatul strămoșesc și de toate păcatele Vechiului Testament până la moartea Sa pe cruce.

58. Și odată cu aceasta a fost oferită o încredere plină de bucurie și acces plin de încredere la Dumnezeu prin credința în Isus Hristos ca Dumnezeu devenit om, prin care zidul despărțitor îl separa pe Dumnezeu de copiii Săi din cauza păcatului originar, care a fost înlăturat și tuturor oamenilor li s-a acordat în mod egal calea către filiația lui Dumnezeu (Efeseni 3, 4-12).

59. Pentru a evidenția sensul clar la care Pavel făcea aluzie în *„Scrisoarea către Efeseni"* , trebuiau puse laolaltă diferite pasaje din Biblie și, în acest fel versetul către Efeseni putea fi iluminat.

103/10 - Întreaga învățătură a lui Isus s-a împlinit

60. Întreaga profeție din Vechiul Testament despre întruparea lui Dumnezeu în Hristos, viața Sa, timpul Său de trei ani de predare cu învățături spirituale înalte și miracole transcendentale, scopul suferinței și morții Sale pe cruce, învierea Sa, înălțarea Sa și toate evenimentele și faptele de la venirea până la înălțarea Sa la Cer, sunt narațiuni care tratează lucruri extrem de spirituale și transcendentale și au fost deja revelate.

103/11 - Misterul fericirii lui Dumnezeu în întrupare

61. Pavel i-a scris lui Timotei în prima sa scrisoare: (1 Timotei 3, 16) *„Mare și este taina fericirii lui Dumnezeu; descoperit în trup, îndreptățit în duh, văzut de îngeri, vestit neamurilor, crezut în lume, înălțat la slavă*."

62. Acest verset, cu explicații, sună astfel: *„Mare este taina fericirii omului prin Hristos; Care, descoperit în trup ca Dumnezeu și ca Om, îndreptățit în Duhul Iubirii lui Dumnezeu pentru oameni, de atunci înainte, văzut de îngeri ca om, cărora înainte nu le era îngăduit să privească fața Sfințeniei (a lui Hristos) în Dumnezeu, dar acum este vestit neamurilor de către apostoli și crezut în lume; Care prin învierea din morți și înălțarea la Cer s-a suit la slava esenței Sale primordiale în Dumnezeu"*.

103/12 - Marea taină dintre Hristos și comunitatea credincioșilor

63. Pavel compară iubirea lui Dumnezeu pentru copiii săi cu iubirea bărbatului pentru soția sa și spune acest lucru în următoarele cuvinte: *„Taina aceasta este mare. Dar eu vorbesc despre Hristos și despre Biserică! În rest, fiecare să-și iubească nevasta ca pe sine însuși și nevasta să facă la fel"* (Efeseni 5, 32-33).

64. Prin aceasta, Pavel a vrut să spună că Hristos iubește comunitatea copiilor Săi

credincioşi aşa cum bărbatul îşi iubeşte femeia, care pentru iubire îşi părăseşte tatăl şi mama şi se uneşte cu ea.

65. Pentru a înţelege corect acest mister, trebuie explicată şi lămurită semnificaţia numelui Hristos şi a comunităţii Sale de credincioşi, pentru că de aceasta depinde înţelegerea corectă a misterului.

66. Hristos, ca întrupare a lui Dumnezeu, reprezintă Iubirea, Înţelepciunea şi Atotputernicia lui Dumnezeu în Persoana lui Hristos, dar în El este inclusă puterea creatoare, ordonatoare şi operatoare a lui Dumnezeu, care, însă, ca Iubire şi Înţelepciune împreună cu Omnipotenţa Sa creatoare, este spiritual Tatăl şi Mama omului şi, prin urmare, omul este un fiu al lui Dumnezeu. Aceasta explică Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni, care seamănă sau mai mult sau mai puţin cu iubirea părinţilor pământeşti pentru unul sau altul dintre copiii lor, care fac şi sacrifică totul pentru ei. Aşadar, şi Dumnezeu face totul pentru copiii Săi în direcţia spirituală. Dar de vreme ce Hristos este tocmai acest Dumnezeu, din acest motiv aceeaşi Iubire pentru oameni subzistă în El, pentru că, după duh şi suflet, ei sunt copiii Săi spirituali, aşa cum sunt după trup părinţii pământeşti pentru fiecare dintre copiii lor, dar de la Dumnezeu la o scară mult mai înaltă decât cea a părinţilor pământeşti, deoarece Dumnezeu este Forţa primordială a întregii Iubiri în infinit şi toată această Iubire curge de la El către copiii Săi.

67. De aici rezidă marele mister în relaţia lui Hristos şi comunitatea credincioşilor, aşa cum a indicat-o Pavel, dar nu a explicat-o, întrucât adevăratul Tată, care este în acelaşi timp şi Mamă a oamenilor lumii, este Dumnezeu, pentru că numai sufletul şi spiritul îl reprezintă pe omul adevărat, în timp ce trupul este doar locuinţa temporală şi instrumentul calculat pentru viaţa pământească, adică învelişul omului spiritual interior care durează doar până la moartea trupului, în timp ce spiritul împreună cu sufletul trăieşte pentru totdeauna ca Dumnezeu!

103/13 – Hristos ca şi cap al comunităţii credincioşilor

Graz, 3 septembrie 1903

68. Măreţia lui Dumnezeu este Hristos în oameni, de aceea Eu sunt Călăuza vieţii voastre, care se face prin inspiraţie, care se numeşte pur şi simplu *„conştiinţă”*.

69. Hristos este sfinţenia în Dumnezeu care nu poate fi înţeleasă cu raţiunea umană şi nici nu poate fi abordată fără veneraţie şi umilinţă. Cu toate acestea, această sfinţenie în Dumnezeu a îmbrăcat veşmântul mortalităţii umane şi astfel a devenit un *„Frate”* pentru oameni, căci prin întruparea lui Dumnezeu în trupul lui Hristos, Dumnezeu Însuşi a devenit un frate pentru om, fiul Său.

70. Dumnezeu a realizat întruparea cu scopul de a-l ajuta pe om, să-l răscumpere din păcatul strămoşesc, păcat pe care l-a comis cândva spiritual în spiritul lui Adam, şi pentru a-l ajuta să-şi recâştige paradisul pierdut.

71. Prin urmare, a trebuit să sufăr ca Hristos şi să mor pe cruce; iar prin aceste mari merite, Eu, Întâiul Născut provenit din Iubirea divină, adică Înţelepciunea în Dumnezeu, am devenit Capul tuturor copiilor lui Dumnezeu.

72. Eu am fost Trimisul Iubirii divine pentru copiii Săi; am fost Răscumpărătorul oamenilor de toate păcatele pe care le-au comis în Primul Legământ până în ziua răstignirii, acea răstignire care a fost jertfa supremă pentru păcatele lumii. Prin urmare, Eu, Hristos, sunt numit Mare Preot după rânduiala lui Melchisedec (Psalmi 110. 4).

73. Înţelepciunea divină, numită Melch-i-sedek, sau „*Regele Dreptăţii*” care la (Jeru -) Salem sau în „*Oraşul Păcii*” (Jeru, ebraică veche = oraş; salem = pace) a fost timp de 1043 de ani, din vremea lui Noe (1657 până la imigrarea israeliţilor în Canaan (*anul 2700, sau 1451 înainte de naşterea lui Hristos”*).

74. Din prezenta clarificare este evident că „***Melhisedec***” a fost o poreclă pentru ***Înţelepciunea divină*** din Vechiul Testament, pe care o numesc acum ***Isus Hristos*** şi, de aceea expresia „*Mare Preot în rânduiala lui Melhisedec*” este justificată. De fapt, ***Melchisedec,*** ca ***Înţelepciune divină***, sau ***suflet al lui Dumnezeu***, a fost şi este reprezentantul suprem al tuturor sufletelor din Univers, un Rege al dreptăţii şi, prin urmare şi al trupurilor oamenilor ca fii ai lui

Dumnezeu, pe care Creator evreii L-au numit tocmai *„Dumnezeul celor drepţi.”*

75. Când Eu, acest „Dumnezeu al celor drepţi” în Hristos, am coborât pe pământ, i-am eliberat pe oameni de păcatul originar şi de toate păcatele Primului Legământ provenite din păcatul originar, prin jertfa propriului Meu trup, pentru a împăca Divinitatea în Mine (2 Corinteni 5, 19), aşa cum Eu, Hristos, am spus adesea: *„Tatăl este în Mine”*, *„Eu* (Înţelepciunea în Dumnezeu) *şi Tatăl* (adică Iubirea în Dumnezeu) *suntem Una”*, adică: – de un singur Sentiment, o singură Substanţă, o singură Persoană şi un singur Dumnezeu al Iubirii, Înţelepciunii şi Atotputerniciei!

76. Aşa cum în Melhisedec am fost un Mare Preot al Iubirii divine, prin reprezentarea divină regală a oamenilor ca fii ai lui Dumnezeu după suflet, aşa sunt Hristos prin reprezentarea oamenilor, căci am luat asupra Mea toate păcatele lor din Vechiul Testament şi prin marea suferinţă şi moarte pe cruce, M-am jertfit lui Dumnezeu pentru păcatele oamenilor. Astfel, am devenit Mare Preot înaintea lui Dumnezeu prin jertfa Mea pe Calvar şi reprezentantul suprem al tuturor sufletelor oamenilor şi, în acelaşi timp, şi Regele lor prin propriile Mele merite pe cruce (Mica 5, 1).

77. Este adevărat că Dumnezeu a fost Rege şi Suveran din veşnicie, totuşi aici am intrat în natura umană şi am dobândit înalta demnitate de a fi Rege al tuturor oamenilor din punct de vedere pământesc, deoarece am suferit şi am murit ca Fiu al Omului pentru toţi oamenii. (către Schumi: *„Aceasta este jertfa adusă o dată pentru totdeauna, despre care Petru prespune în Evrei 8, 3”*).

78. Lumina divină a Iubirii lui Dumnezeu este Lumina lumii şi măreţia în Dumnezeu, iar această Lumină sunt Eu, Hristos, Capul comunităţii credincioşilor, adică Mărturisitorul credinţei creştine. Toţi oamenii provin cu siguranţă din Înţelepciune, adică din Lumina lui Dumnezeu, dar nu direct, ci indirect, pentru că provin din sufletul lui Satana, deci contaminat de păcate; în timp ce Eu, Hristos, sunt Înţelepciunea cea Preasfânta a lui Dumnezeu Însuşi, la care odinioară, înainte de Întrupare, cel mai înalt înger al Iubirii şi Înţelepciunii nu putea privi, şi prin Isus Hristos am devenit Dumnezeul, Tatăl, Răscumpărătorul, Regele şi Capul vostru, înaintea Căruia toţi genunchii trebuie să se plece şi să-L adore, atunci când oamenii vor atinge înălţimile luminoase ale Iubirii divine şi şi le vor însuşi.

103/14 - Taina Cerului sau a vieţii veşnice

Graz, 9 septembrie 1903

79. Viaţa veşnică este măreţia Cerului, bucuria, desfătarea şi fericirea infinită a celor aleşi.

80. Viaţa Cerului este însă Dumnezeu Însuşi, întrucât Dumnezeu este Iubirea eternă şi cea mai pură în infinit.

81. Orice viaţă izvorăşte de la El, pentru că viaţa stă tocmai în Iubire, dar Iubirea este fundamentul şi forţa primordială a vieţii care mişcă totul, care împinge la activitate şi astfel duce la efectul vieţii.

82. La Cina cea de Taină am spus: «*Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine ”* (Ioan 14, 6).

83. Calea lui Hristos este împlinirea tuturor Poruncilor pe care Eu, ca Dumnezeu în Iahve, le-am dat lui Moise şi, ca Hristos, prin apostoli, pentru a trăi şi a acţiona în consecinţă (Ioan 17, 3).

84. Misterul vieţii veşnice este numit aşa pentru că durează veşnic; Eu am revelat-o-o la Cina cea de Taină prin următoarele cuvinte: *„Viaţa veşnică este aceasta: ca oamenii să Te recunoască pe Tine, Tatăl, singurul Dumnezeu adevărat. Şi să recunoască pe Cel pe care L-a trimis El, adică pe Mine, pe Isus Hristos ”* (Ioan 17, 3).).

85. Există o mulţime de pasaje în Sfintele Scripturi care vorbesc despre viaţa veşnică, printre care şi următoarele:

- I) *„Cine găseşte pe Dumnezeu, găseşte viaţa şi va obţine bunăvoinţa Domnului*” (Proverbe 8, 35).

- II) *„Hristos este Dumnezeu adevărat şi viaţa veşnică ”* (1 Ioan 5, 20); – de aceea: *„Cine are*

pe Fiul lui Dumnezeu în credința sa, în iubirea sa și în activitatea sa iubitoare, are viața veșnică" (1 Ioan 5, 12); – „*Căci făgăduința lui Hristos este viața veșnică*" (1 Ioan 2, 25).

- III) «*Viața în Dumnezeu este Lumina oamenilor* (Ioan 1, 4), [...] *care este Hristos, Lumină lumii* (Ioan 8, 12), *care este Iubirea fundamentală în Dumnezeu pentru copiii Săi* ".

- IV) În Capernaum am spus: „*Eu sunt pâinea vieții* " (Ioan 6, 35). – „... *și dau copiilor Mei viața veșnică* " (Ioan 10, 28) – „*Cine mănâncă această pâine a vieții, adică respectă poruncile Mele, va trăi veșnic* " (Proverbe 4,a4; Ioan 6, 58).

- V) „*Dar pe calea vieții este cel ce ține o disciplină riguroasă față de dorințele și poftele trupului, căci strâmtă este calea care duce la viața veșnică* " (Evrei 12, 28).

- VI) „*Prin răbdare și fapte bune în iubire față de aproapele se ajunge la viața veșnică* " (Romani 2, 7; Luca 10, 25-37).

- VI) Pe lângă pasajele biblice menționate, țineți cont și de acestea: „*În primul fundament al fundamentului era Cuvântul, în el era viața și lumina oamenilor* " (Ioan 1, 1-4) . – „*După cum Tatăl învie morții* (în spirit) *și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui dorește* " (Ioan 5, 21). – „*După cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului puterea de-a avea viața în Sine* " (Ioan 5, 26). – „*Pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din Cer și dă viața lumii* " (Ioan 6, 33). – «*Cuvintele pe care vi le-am spus sunt spirit și viață*» (Ioan 6, 63). – „*Cine Mă urmează pe Mine va avea Lumina vieții* " (Ioan 8, 12). – „*Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug* " (Ioan 10, 10). – „*Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit* (în duh), *va trăi* " (Ioan 11, 25). – „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața* " (Ioan 14, 6). – „*Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi* " (Ioan 14, 19). – „*Acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața în Numele Lui* " (Ioan 20, 31) .). – „*Isus Hristos este Dumnezeu adevărat și viața veșnică* " (1 Ioan 5, 20).

86. Termenul „Cer" sau „viață veșnică", cuprinde în sine bucurii și desfătări de neconceput pentru conceptele umane. Doar că Cerul nu este nicăieri un loc determinat exterior, ci este în interiorul omului (Luca 17, 21: *Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru*).

87. El este starea spirituală, respectiv a virtuților, în Lumina iubirii față de Dumnezeu și față de oameni. O revărsare a Iubirii Spiritului lui Dumnezeu în om, atunci când omul se ridică atât de sus în Soarele divin al Iubirii prin modul său de viață, încât atinge astfel polul ceresc al spiritului său și îl poartă în vibrațiile de iubire ale sufletului său. De fapt, este scris:

- I) «*Moartea trupului este plata* (recompensa) *păcatului strămoșesc. Dar, darul lui Dumnezeu, pentru absența păcatului, este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru* " (prin botezul spiritual sau renaștere – Romani 6, 23).

- II) «*Umblarea după lucrurile firii pământești este moartea sufletului; în timp ce umblarea după lucrurile spiritului este viața și pacea* " (Romani 8, 6).

88. Cu ocazia învierii lui Lazăr, i-am spus Martei: „*Eu sunt învierea și viața*" (Ioan 11, 25), adică: Eu sunt Forța primordială care dă viața, iar această Forță primordială este Iubirea care creează viața, o dezvoltă și o conduce la Mine, Dumnezeu.

- I) Petru a scris în prima sa scrisoare: „*Dumnezeu v-a chemat prin Isus Hristos la slava Sa veșnică* " (1 Petru 5, 10).

- II) În „Scrisoarea către Evrei" el a scris: „*Prin suferința și moartea Sa, Isus este promotorul fericirii veșnice pentru toți cei ce ascultă de El* " (Evrei 5, 9).

89. Din pasajele biblice menționate mai sus rezultă că Cerul nu este nicăieri un loc anume, deoarece omul nu poate avea iubire și bucurie decât în inima sa, întrucât nu le poate simți și savura decât în interior, iar aceasta înseamnă „viața în om", care este numită „Dumnezeu" sau „Isus", astfel încât atunci Cerul omului devine inima lui, în care Eu, Isus, locuiesc ca Duhul lui Dumnezeu în om și stau maiestuos (1 Corinteni 3, 16 / 6, 19; 2 Corinteni 6, 16; Romani 8, 11; 2 Cor. 13, 5; Galateni 2, 20).

90. De aceea evanghelistul Ioan a scris: „*Dumnezeu este Iubire. Cine rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el*" (1 Ioan 4, 8).

91. Iubirea este calea spre Împărăția Cerurilor (Ioan 14, 6), pentru că iubirea șterge toate păcatele, chiar dacă cineva ar avea atâtea câte fire de iarbă sunt în lume sau câte boabe de nisip în

mare, pentru că prin iubirea adevărată (Matei 22, 37-40) omul nu mai săvârşeşte păcate, întrucât renunţă şi evită vechile vicii şi patimi.

92. Iată de ce în *„Cartea de rugăciuni”* se spune: *„...cine are iubire este nespus de bogat, atât de mult încât poate plăti pentru întreaga Împărăţie a Cerurilor”*.

93. Pavel scrie despre Cer, în care el însuşi a fost aşezat (în viaţă): „*Nici un ochi nu a văzut vreodată măreţia pe care o va vedea în Cer*” (2 Corinteni 12, 2-4).

94. Nici o ureche n-a auzit vreodată sunetele binefăcătoare ale cântecului ceresc şi tonurile muzicii îngereşti care se înalţă spre cea mai înaltă încântare, care depăşesc toate conceptele simţirii omeneşti, aşa cum este scris: *„Şi nicio inimă a omului nu a simţit vreodată desfătările şi fericirile spirituale înalte pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc ”* (1 Corinteni 2, 9).

95. De aceea Petru scrie: „*Cei aleşi se vor desfăta în Hristos cu o bucurie negrăită şi plină de slavă ”* (1 Petru 1, 8).

96. De aici rezultă că desfătările, bucuriile şi fericirile cereşti provocate în om de Duhul divin al lui Isus Hristos sunt de nedescris, ... *ele pot fi doar percepute*.

97. Pentru a vă face o idee vagă despre adevărurile bucuriilor şi fericirilor cereşti, gândiţi-vă la o boală dureroasă care durează de mult timp şi care încetează brusc. – Ce bucurie, linişte şi satisfacţie oferă sufletului.

98. Gândeşte-te la încântările copleşitoare care se întâmplă uneori în viaţă.

99. Gândeşte-te la bucuria de nedescris a unui om sărac care, într-o iarnă geroasă, neavând o haină care să-l protejeze de frig şi care, pe lângă faptul că suferă de foame, trebuie să sufere şi frigul năprasnic, şi trebuie să se lupte cu toate necazurile şi greutăţile vieţii, când deodată, printr-o moştenire mare, este transferat în plăcerile şi confortul de mare clasă a (noii) vieţi!

100. Aceste trei exemple ale vieţii pământeşti luate ca o mică şi palidă comparaţie cu bucuriile şi desfătările cereşti, vă oferă o vagă idee despre aceste bucurii ale Cerului şi ale vieţii veşnice.

101. Toate acestea sunt denumite în mod obişnuit *viaţa* şi *viaţa veşnică* în Sfintele Scripturi, iar această viaţă veşnică sunt Eu, Dumnezeu, Tatăl vostru, Isus.

102. Din aceasta se poate lesne învăţa că toate acestea nu sunt proprietatea omului, ci efectul Duhului lui Dumnezeu în inima sufletului omenesc.

103. Şi de fapt este aşa: Eu sunt Lumina primordială, adică Focul fundamental al oricărei iubiri. Dar Iubirea este cea care provoacă aceste încântări şi bucurii exuberante.

104. Însă, acum viaţa omului se află într-o legănarea constantă a unei vieţii inconstante, care trece prin toate etapele de neimaginat ale bucuriilor şi suferinţelor sufletului.

105. Din aceasta, orice persoană raţională înţelege că se va putea bucura de o fericire adevărată şi supremă numai atunci când se va găsi în cea mai înaltă iubire.

106. Prin urmare, din moment ce Eu sunt cea mai pură şi mai înaltă Iubire a Iubirii şi o pot comunica fiecărei fiinţe prin Duhul Meu, atunci rezultă că Eu, de fapt, sunt Viaţa veşnică a Cerului.

107. Aceasta pentru că Iubirea izvorăşte din Mine şi se generează activ pe sine, astfel încât numai Iubirea este şi rămâne imboldul pentru orice viaţă şi strădania continuă în om.

108. De aceea, cel ce priveşte Cerul, adică viaţa veşnică, şi va descoperi că numai Eu Însumi, în Esenţa Mea de Iubire care se revarsă spre oameni şi spirite, sunt singurul Cer din Univers şi că cel ce nu Mă recunoaşte şi nu Mă iubeşte, îi va fi imposibil să aibă o viaţă veşnică cerească plină de dulceaţa iubirii şi bucuriile vieţii.

103/15 - Misterul lui Isus Hristos, Dumnezeu, în noi

109. Cel mai mare mister al religiei este acel adevăr care îi arată omului că în fiinţa sa cea mai profundă se află Dumnezeu însuşi şi că acest Dumnezeu - Isus Hristos - este Creatorul lumii, Tatăl spiritual în infinit.

110. Acest adevăr nu poate fi perceput din exterior, dar cu siguranţă poate fi înţeles spiritual, dacă omul nu este leneş la minte, ci accesibil la adevăr, deoarece omul este deasupra şi se ridică deasupra tuturor creaturilor şi formează coroana şi perfecţiunea Creaţiei.

111. Luaţi în considerare doar faptul că tot ceea ce este creat are ca bază o lege fixă, dincolo

de care nu se poate merge şi că fiecare determinare în creatură este o ordine înnăscută, dincolo de care nimic nu poate trece, întrucât totul are limitele sale şi nu poate merge mai sus, chiar dacă cineva încearcă cu mare efort şi trudă, căci totul se află sub Ordinea Creatorului şi trebuie să se supună acesteia, fie că este în regnul mineral, vegetal sau animal.

112. Acum priveşte omul în spiritul său: – la el nu sunt puse limite, dezvoltarea sa este infinită, formarea şi creşterea sa fără sfârşit, el se perfecţionează constant şi asimilează noi achiziţii, în interior şi în exterior, pentru înnobilarea şi formarea sa superioară şi, neobosit, poartă ci sine cărămizile de construcţie ale experienţei sale şi angajamentul pentru perfecţionarea eului său, care urmăreşte eternul şi inepuizabilul în esenţa sa pentru formarea celei mai înalte perfecţiuni, şi lucrează neobosit la aceasta.

113. Acest infinit, care se dezvoltă continuu, nu se opreşte niciodată, nu vrea niciodată să se sfârşească, preocupându-se mereu de îmbogăţirea cunoaşterii pe care nu o vede niciodată ca fiind perfectă, ci o adună continuu, înnobilând-o, urcând mai sus spiritual, stând maiestuos în spiritual. Da, în spiritul dezvoltării şi în profunzimile profunzimii interioare, se simte inepuizabil – şi aceasta pentru că este Spiritul care vine din Spiritul primordial al eternităţii de origine şi descendenţă divină.

114. Acest Duh este Duhul lui Isus Hristos, Duhul dezvoltării veşnice, al noilor creaţii, al înnobilării, spiritualizării şi divinizării omului; este sanctuarul interior al Templului viu al locuinţei divine de pe pământ, care se numeşte „om", adică: fiinţa primordială gânditoare şi creatoare a spiritului, substanţa sufletească spirituală care cândva era Marele Spirit primordial, prin a cărui Lumină şi Iubire Divinitatea se perpetuează în copiii Săi.

115. În virtutea acestei dezvoltări infinite a Iubirii divine, ca Forţă creatoare în marea Creaţie mondială, omul stă acolo ca o bijuterie, în jurul căreia Iubirea Luminii primordiale divine şi-a răspândit sfinţenia şi l-a ales ca „fiu" al Iubirii divine.

116. Omul îşi vede cu siguranţă aspectul trupesc şi îşi cunoaşte facultăţile spiritului, dar nu ia în considerare faptul că în el locuieşte o fiinţă spirituală complet diferită de cea din celelalte creaturi ale lumii, căci în el nu există nimic imuabil, nimic obligatoriu într-o poruncă a lui „trebuie", în el există ceva al divinului, pentru că nestatornic, formându-şi mereu ordinea din sine însuşi ca bază a existenţei, este aşa cum spunea odată apostolul Pavel*: „Acolo unde domneşte Duhul lui Dumnezeu, acolo este libertate*», pentru că Dumnezeu este Esenţa cea mai liberă a libertăţii atotcreate.

117. Se naşte întrebarea: „Când devine spiritul zelos al omului mulţumit de sine şi încetează să mai lucreze asupra şi în sine însuşi şi să se desăvârşească? Impulsul său de a crea, de a semăna şi de a secera nu se pierde niciodată pentru totdeauna, deoarece în el se află spiritul dezvoltării infinite şi al noii formări.

118. De aceea se spune că omul nu va putea niciodată, niciodată să ajungă la Dumnezeu, Tatăl său, deşi va progresa, se va dezvolta, se va înnobila şi se va înălţa spiritual veşnic, pentru că Dumnezeu (de asemenea) se dezvoltă veşnic (mereu) mai sus şi, în infinitatea Sa, va servi drept oglindă pentru fiinţele create, ca fii ai Săi, pentru emularea propriei îndumnezeiri.

119. Şi acest Duh infinit, această oglindă fundamentală a Sfinţeniei divine în Sine şi în copiii Săi, este Tatăl vostru plin de Iubire, este Mântuitorul vostru, Răscumpărătorul vostru, pentru că a biruit Calvarul asupra lui Satan şi a morţii.

120. Eu, Isus , Duhul vostru, sunt inefabilul în Sfinţenia Iubirii în Dumnezeu. Eu Însumi sunt Totul în toate în voi, Eu sunt Maestrul, iar voi sunteţi instrumentele Mele vii cu care lucrez. Nu puteţi numi nimic în voi care să nu fie al Meu, afară de liberului vostru arbitru, prin care vă las liberi să guvernaţi şi să dispuneţi pentru voi înşivă.

121. Aveţi-vă grijă de la naştere până la bătrâneţe! Ce ar fi dacă Duhul Meu nu ar fi în voi? Vedeţi, sufletul unui nou-născut are aceeaşi formă şi aceleaşi capacităţi intelectuale ca şi cele ale unui om de patruzeci de ani, iar acest lucru îl puteţi recunoaşte din faptul că el aranjează corpul uman în corpul matern din sângele mamei în într-un mod atât de ingenios. Ar fi oare posibil acest lucru dacă sufletul nu ar avea inteligenţa necesară pentru aceasta?

122. Omul intră în lume şi nu este deloc conştient de vreo inteligenţă sau abilitate din el, şi

totuşi în el trăieşte acelaşi suflet care l-a construit şi l-a perfecţionat într-o manieră extrem de artistică prin voinţa sa creatoare.

123. Cu toate acestea, facultăţile sufletului depind de Duhul Meu, Care a creat sufletul şi i-a dat capacităţile de a se dezvolta în toate direcţiile. Gândiţi-vă pentru o clipă ce inteligenţă supraomenească este necesară pentru a crea într-o manieră atât de perfectă corpul uman cu aranjamentele şi secţiunile sale ingenioase! – Nu ar trebui ca un suflet atât de inteligent să fie în stare să creeze şi alte opere de artă de îndată copilul vine pe lume, precum un mare artist? Cu siguranţă ar putea face asta, dacă ar fi independent şi nu complet dependent de Mine, de Spiritul său; dar tocmai această dependenţă de dezvoltarea şi aplicarea inteligenţei şi abilităţii sale, precum şi rafinarea şi dezvoltarea lentă, vă arată că trebuie să fie matur în momentul în care îl consider Eu oportun, şi nu înainte.

124. Fiecare inteligenţă, fiecare facultate pe care omul o însuşeşte după naşterea sa, trebuie să o însuşească încetul cu încetul de la Mine, de la Spiritul său, adică să o asimileze în sine prin şcoala şi influenţele externe şi să o aducă la validitate; el trebuie să se dezvolte, să crească şi să înveţe să folosească, să îmbunătăţească şi să înnobileze ceea ce a învăţat, pentru care i-am dat cele cinci simţuri principale şi multe simţuri secundare ca instrumente pentru activitatea sa în materia şi spiritul sinelui său personal, prin urmare, baza pentru dezvoltarea şi perfecţionarea de sine.

125. Iată de ce, tot ceea ce se numeşte în om „viaţă", „spirit", „inteligenţă", „cele cinci simţuri" şi „facultăţi mentale" este un dar al Sinelui Meu. Iar Eu însumi, …dacă n-aş fi în voi, aţi fi morţi, ca un cadavru care se pune în mormânt, căci acesta este cu adevărat omul exterior, dacă ies din el cu sufletul şi spiritul nervos!

126. Şi tot aşa şi sufletul ar fi la fel de lipsit de spirit şi fără viaţă, dacă Mi-aş retrage inteligenţele pe care vi le-am dat: – el n-ar gândi, n-ar vedea, n-ar auzi, nu ar percepe, nu ar vorbi, nici n-ar mirosi şi nici n-ar experimenta nici o altă viaţă în sine. Prin urmare, gândiţi-vă la viaţa voastră şi reflectaţi în fiecare zi şi mereu la Cine locuieşte în voi şi Cine este El!

127. Nu uitaţi niciodată să vă gândiţi ca şi cum aţi fi independenţi şi chiar aţi avea viaţa în voi, dar păstraţi marele mister al Revelaţiei Mele ca pe cel mai nobil şi mai preţios lucru pe care îl aveţi, acela că voi înşivă sunteţi zei în fiinţa voastră cea mai profundă şi fiţi întotdeauna cu urechile atente la glasul acestui Dumnezeu şi cu simţ umil şi plini de respect, aducând ascultare acestei Voci!

128. Dar nu uitaţi nici că voi sunteţi copiii Mei şi, prin urmare, obligaţi să împliniţi Voinţa Mea, dacă vreţi să fiţi eliberaţi de materie şi să vă înălţaţi la ceea ce aţi fost creaţi şi pentru ce sunteţi în lume.

129. Cerul are nevoie de violenţă, iar cine nu-l va cuceri ca erou luptând cu violenţă, nu va intra în el, pentru că Numele Meu înseamnă „Erou", de aceea trebuie să Mă urmaţi aşa cum am luptat odată împotriva atacului lumii ca „Fiu al Omului". Eu am biruit lumea (Ioan 16, 33), de aceea voi trebuie să Mă urmaţi în luptă pentru a deveni într-o zi maturi şi perfecţi şi, astfel să intraţi în casa Mea părintească ca eroi care au biruit lumea şi pe Satan.

130. Aşadar, marele mister a misterelor existenţei şi al vieţii umane este aceasta: ***Eu sunt Maestrul, voi sunteţi maşina activă compusă din materia brută, preluată sufletește și trupește din sufletul solidificat al lui Lucifer-Satana, iar voi sunteţi chemaţi, conform principiilor divine ale Iubirii, să aduceţi înapoi acasă, în atomi, sufletul solidificat al lui Lucifer-Satana, la starea sa de sfinţenie anterioară din Dumnezeu.***

131. Acesta este scopul şi ţelul existenţei şi vieţii voastre! Voi umblaţi sufleteşte şi material, precum fiul pierdut Lucifer-Satana, redus la atomi, înapoi la Mine, iar Eu sunt Maestrul, Cel care locuieşte şi lucrează în miezul acestui atom şi de acolo guvernez şi întreaga lume.

Capitolul 104

Efectele şi darurile celei de-a doua renaşteri

Graz, 12-13 iulie 1902

1. *„Nimic nu este cu imposibil celui ce crede"* (Marcu 9, 23; Matei 17, 20), aşa răsună maxima Mea pe care am exprimat-o odată şi care are neîncetat aceeaşi forţă în sine, dacă omul corespunde cerinţelor care sunt puse aici.

2. Este de la sine înţeles că omul, ca copil al lui Dumnezeu, poartă în sine acele forţe creatoare divine care îl abilitează să împlinească tot ceea ce este cuprins în această Forţă omnipotentă, deoarece această forţă a omnipotenţei lui Dumnezeu, trăieşte şi lucrează în om, adică Duhul lui Dumnezeu din inima sufletului.

3. În toate epocile au existat oameni care cunoşteau această Forţă spirituală interioară şi o foloseau în scopuri care le serveau şi îşi stabileau sarcina de a susţine aceste scopuri şi de a le aduce la dezvoltare şi perfecţionare prin intermediul forţelor şi virtuţilor spirituale.

4. A trezi aceste forţe în sine şi a le folosi în scopuri bune, este prima sarcină a omului dacă acesta respectă Poruncile şi Învăţăturile Iubirii Divine care sunt date în diferitele Mele cărţi, în special în *„Cartea de rugăciuni",* în *„Teosofia creştină"* şi în *„Evanghelie"*, dacă sunt urmate cât mai precis şi punctual posibil şi îndeplinite în fapte. Căci, dacă acestea sunt îndeplinite întocmai conform învăţăturilor, încetul cu încetul vă conduc la dobândirea diferitelor haruri ale botezului spiritual, care sunt menţionate în cartea „Sfânta Treime", până când în cele din urmă forţele miraculoase ale Duhului Sfânt sunt trezite în voi şi puse în acţiune.

5. Oricine progresează în spiritual obţine cu siguranţă haruri şi daruri imediat ce are nevoie de ele. Şi acum comoara harurilor este deschisă tuturor, întrucât ştiţi ce doresc de la voi şi ştiţi cum puteţi ajunge la marile daruri spirituale. *„Cartea de Rugăciuni"* şi *„Teozofia Creştină"* vă învaţă să duceţi adevărata viaţă creştină, pentru a vă înnobila şi vă desăvârşi spiritual, în timp ce şcoala ezoterică *„Adeptul"* vă conduce în viaţa practică, pentru a înţelegeţi forţele voastre spirituale interioare conform învăţăturilor aşa cum vă sunt prezentate, pentru a le transforma în acţiuni şi fapte.

6. Din moment ce voi sunteţi copiii Mei, atunci este evident că Îmi pasă de toate, pentru a vă învăţa o educaţie şi o formare spiritual-cerească. Totuşi, acest lucru este posibil doar dacă vă străduiţi cu seriozitate pentru a duce la îndeplinire învăţăturile şi harurile oferite.

7. Ceea ce vă spun aici nu este o noutate, căci în toate epocile au existat oameni care, prin împlinirea Poruncilor Mele, s-au înălţat până în vârf pentru a obţine haruri şi miracole de la Mine, în special Moise, Ilie, apostolii şi anumiţi binecuvântaţi din perioada creştină.

8. Totuşi, a început o vreme în care înnobilarea şi spiritualizarea omului va merge mult mai sus decât se întâmpla odinioară, căci odată cu iminenta transformare a rasei umane într-o rasă spirituală, omul, prin puritatea sa, de la cel mai apropiat până la cel mai îndepărtat, nu va mai gusta muşcătura morţii, ci va trăi veşnic.

9. Odată ce prima renaştere a fost realizată, omul va continua să se desăvârşească în toate virtuţile, până când se va transforma complet în iubire, iar atunci va urma a doua renaştere a spiritului.

10. A doua renaştere diferă foarte mult de prima. În prima, Duhul Meu se uneşte cu sufletul doar în măsura în care omul devine curat de păcat şi participă la diverse haruri şi daruri, atât cât are nevoie de ele pentru a duce un fel de viaţă cerească deja aici, şi pentru a fi în stare să facă multe lucruri bune, aşa cum este relatat în descrierea darurilor spirituale din cartea „Sfânta Treime". Cu toate acestea, omul este încă supus diferitelor ispite şi nu este încă atotştiutor, atotputernic, atoatevăzător, atoateauzitor şi omniprezent. De exemplu, apostolii erau născuţi din nou, doar că nu ştiau ce li se plănuia. Ei au fost persecutaţi, aruncaţi în închisoare şi toţi, în afară de Ioan, au fost ucişi, şi niciunul nu se putea ajuta singur, niciunul nu ştia, nu vedea, nu presimţea dinainte ce îl ameninţa. Astfel de privilegii însă, sunt în vigoare doar atunci când sunt recunoscute de Mine ca fiind necesare sau când sunt solicitate. Şi totuşi există o diferenţă între harurile şi darurile

împărţite, deoarece fiecare le primeşte în măsura în care a progresat spiritual, iar ele au efect imediat ce cineva se roagă cu seriozitate pentru a urmări sau a atinge un scop sau altul.

11. A doua renaştere va fi mult mai măreaţă decât cea a apostolilor, deoarece acele câştiguri anterioare pe care fiecare le-a dobândit în viaţa sa anterioară pe Pământ sau în Tărâmul spiritelor vor fi cumulate.

- I) A doua renaştere îl spiritualizează complet pe om. Aici Duhul lui Dumnezeu se revarsă prin întregul trup sufletesc şi îl luminează de la un capăt la altul; trupul de carne este cu siguranţă vizibil, dar spiritual şi eteric, căci prin a doua renaştere a spiritului, omul devine în acelaşi timp, om şi spirit. Nimic nu-l împiedică acum să-şi facă trupul să dispară cât ai clipi şi să-l facă să apară după bunul plac ca o fulgerare într-o altă parte a lumii.

- II) El este prezent peste tot cu spiritul său şi este pe deplin conştient, indiferent de subiectul de conversaţie. Prin urmare, nimic nu-i scăpa acolo unde vrea să-şi aibă sinele, să ştie dacă oamenii gândesc sau vorbesc despre el de bine sau de rău, în gânduri sau în cuvinte, de aceea ştie deja dinainte ce trebuie să facă dacă pericolul îl ameninţă, întrucât ştie ce intenţionează oamenii să facă împotriva lui şi, prin urmare, să le prevină intrigile sau să le evite cu totul.

- III) El este omnipotent, întrucât este una cu Dumnezeu; cu toate acestea, el nu face nimic de unul singur, ci doar ceea ce simte că este Voia lui Dumnezeu, adică ceea ce i se spune direct să facă.

- IV) Unde sunt gândurile sale, acolo este el pe deplin conştient, deoarece vede, aude şi percepe ceea ce se întâmplă acolo, şi poate, dacă este necesar, să fie acolo chiar şi fizic într-o clipită, altfel, poate fi acolo nu fizic, ci doar spiritual văzând, auzind şi percepând, oriunde doreşte cu gândurile sale.

- V) Poate fi vizibil fizic sau invizibil în orice loc. Corpul său poate fi vizibil, şi totuşi, după bunul plac, fie ca trup solid ca orice om, fie doar ca umbră, adică intangibil, stând acolo precum aerul.

- VI) Ceea ce el vrea să se întâmple, se întâmplă, căci posedă în sine puterea lui Dumnezeu, cu care a devenit una. Iată punctul în care Cuvântul Meu pe care L-am exprimat intră de fapt în vigoare: *„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar şi aţi zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici şi du-te acolo" aşa s-ar întâmpla; căci nimic nu v-ar fi cu neputinţă"* (Matei 17, 20; Luca 17, 6).). La acest verset trebuie să explic acum că o astfel de persoană renăscută nu face nimic din propria sa voinţă, ci totul din voinţa Duhului său divin şi, de aceea, lasă munţii să stea acolo unde i-am pus Eu. Mutarea munţilor aici înseamnă altceva, şi anume, că omul este desăvârşit şi umplut de vigoarea harurilor lui Dumnezeu, dar aceasta doar în a doua renaştere, pentru că se simte una cu Dumnezeu şi, de aceea cunoaşte Puterea Sa universală. – În prima renaştere această convingere nu este încă vie în el, cu toate acestea, miracolele se produc acolo unde este necesar. Darurile şi harurile botezului Duhului, aşa cum sunt menţionate în cartea „Sfânta Treime", sunt în conformitate cu timpurile actuale, deoarece cei născuţi din nou din prezent au progresat considerabil mai sus decât apostolii, deoarece ei unesc tocmai harurile pe care le aveau înainte de reîncarnare cu noile merite dobândite şi, de aceea vor avea o forţă incomparabil superioară celei pe care o aveau apostolii. Aşadar, apostolii, din moment ce, vor trăi cu toţii reîntrupaţi pe Pământ, de această dată vor poseda haruri şi daruri mult mai mari decât înainte, şi anume, acelea pe care Sfânta Treime le indică pentru prima renaştere.

- VII) O persoană renăscută a celei de-a doua renaşteri are omnipotenţă asupra materiei, care îl ascultă ca un om viu, deoarece el o pătrunde cu spiritul său, care este una cu Dumnezeu.

- VIII) El poate, unit cu Spiritul universal, să creeze flori noi sau plante şi animale noi care încă nu există pe Pământ.

- IX) El vede oriunde vrea să vadă şi, astfel, şi în interiorul Soarelui, planetelor şi stelelor, şi se poate transfera acolo într-o clipită cu sinele său, în carne şi oase.

- X) El înţelege fiecare limbă care există pe Pământ şi o poate vorbi fără să o fi învăţat vreodată şi, prin urmare, poate vorbi şi orice limbă a lumilor stelare, pentru că Duhul lui Dumnezeu este una cu el, Care cunoaşte, înţelege şi poate face totul.

- XI) Clarvederea, auzul fin şi previziunea, sunt clare şi una cu Dumnezeu, iar creierul său,

deoarece corpul său este doar un spirit solidificat, vede, aude şi simte prezentul, trecutul şi viitorul şi, de aceea, nimic nu îi este ascuns din ceea ce doreşte să ştie, să vadă, să audă sau să simtă.

- XII) El vede viu înaintea sa, în spiritul său, imaginile trecute ale oraşelor, locurilor, oamenilor etc., şi prin puterea voinţei sale, poate fixa fotografic imaginile şi le poate face să apară ochilor materiali.

- XIII) Poate restabili instantaneu toate adnotările identice cu originalele lor care existau cândva, dar care au fost distruse în timpul furtunilor lumii.

- XIV) O persoană renăscută din a doua renaştere, aşa cum poate privi în fiecare lume înstelată, tot aşa poate privi şi prin Pământ şi astfel poate vedea cu precizie constituţia sa interioară şi ce şi cum există totul înăuntru.

- XV) El poate merge în alte lumi şi poate aduce evenimentele cu sine fără să mai piardă timpul, în măsura în care aceste lucruri sunt în gândurile lui.

- XVI) Pentru el nu există nici timp, nici spaţiu, deoarece totul se întâmplă cu viteza gândirii. El poate rămâne şi să vorbească aici şi să fie activ în gânduri într-o altă regiune, sau poate merge şi aduce cu viteza gândului dintr-un loc sau altul, cărţi sau orice altceva.

- XVII) Nu are nevoie de tren ca să meargă undeva, nici de poştă ca să trimită scrisori, nici de telegraf sau telefon; dacă vrea să întreprindă ceva repede şi să-l ducă la bun sfârşit, poate face totul singur, căci se poate mişca oriunde într-o clipă şi să apară viu, vizibil şi personal, şi să concluzioneze acolo problema. Dar poate acţiona şi ca o persoană normală, deoarece are libertatea de-a trăi şi lucra ca om sau ca spirit.

- XVIII) El Mă frecventează pe Mine, Dumnezeul şi Tatăl său, precum şi pe toţi cei binecuvântaţi în toate timpurile. Dar el pătrunde cu privirea şi iadul şi, prin urmare, şi multe lucruri urâte şi rele; din acest motiv el are o forţă asupra eului său personal, astfel încât nimic nu-l poate răni, tulbura sau poseda.

- XIX) Totuşi, el poate frecventa şi orice spirit infernal! Într-un cuvânt: de la cel mai jos Iad până la cel mai înalt Cer cu toate spiritele, cele fericite şi cele nefericite! Astfel, el poate instrui spiritele rele şi le poate lămuri totul, le poate răspunde la întrebări şi le poate lumina contradicţiile, făcând astfel mult bine.

- XX) El poate cunoaşte puterea fiecărui medicament, adică ştie la ce este bun unul sau altul şi ce rezultat se obţine de pe urma lui.

- XXI) El poate vedea, de asemenea, spiritual şi material în materie şi în orice lucru ştie să vadă ce este drept.

- XXII) Nimeni nu-i poate ascunde nimic, nici nu-l poate minţi, deoarece el pătrunde totul cu privirea sa, inclusiv gândurile omului, iar dacă vrea, chiar şi trecutul şi viitorul.

- XXIII) Din moment ce poate pătrunde cu privirea Pământul, el ştie exact ce şi unde se găseşte ceva, fie că este vorba de mineral, cărbune sau apă etc., şi cum s-a format într-un loc sau altul.

- XXIV) O persoană renăscută din cea de-a doua renaştere cunoaşte toate artele şi ştiinţele care încă nu au fost descoperite sau inventate, deoarece poate contempla lumea în viitor.

- XXV) Puterea spiritului său ajunge atât de departe încât nimic nu-i este imposibil din ceea ce vede ca fiind bun şi benefic, deoarece poate vedea dinainte consecinţele în viitor.

- XXVI) Pentru el nu există nimic în lumea materială, ca şi în cea spirituală, care i-ar fi imposibil de atins.

- XXVII) Prin omnipotenţa sa spirituală, el poate inspira şi insufla iluminarea învăţăturii şi opiniei sale în mintea unui om; aceasta înseamnă, a slăbi legăturile întunericului trezind şi suscitând, prin intuiţie luminată, credinţa dorită, dacă acest lucru este absolut necesar, pentru că are stăpânire asupra sufletului-spirit al omului şi îl poate învăţa voinţa sa atât de clar şi convingător încât ascultătorul examinează, înţelege şi acceptă adevărul, dar nu o face pentru că este ceva forţat sau inculcat, prin urmare străin şi ne auto-convingător, căci dacă ar fi vorba de a aduce pe oameni la adevărata credinţă în acest fel, atunci Eu, ca Duh al lui Dumnezeu în om, ar trebui doar să voiesc, iar întreaga umanitate ar avea o credinţă şi o opinie spirituală şi divină despre credinţă, astfel încât aş putea face din oameni, maşini credincioase ale Voinţei Mele. În

schimb, nimic nu este inspirat şi învăţat prin superioritate spirituală, ci doar prin explicaţia pură a adevărului. Omul trebuie să accepte sau să respingă totul de la sine însuşi, *„Căci acolo unde Duhul Meu divin învaţă şi guvernează, nu există constrângere, ci cea mai perfectă libertate!”*. Ea este predată şi explicată, iar omul este lăsat liber să judece adevărul de către el însuşi, şi apoi să-l examineze pentru a vedea dacă experienţa se dovedeşte adevărată sau nu. De fapt, prin propria investigaţie şi experienţă cineva devine perspicace şi înţelept, prin urmare nimeni nu trebuie să fie forţat la ceva sau constrâns prin violenţă.

12. Aşa stau lucrurile cu a doua renaştere, care, de acum înainte va ajunge treptat la toţi oamenii care vor locui în *Împărăţia milenară* de pe pământ.

Capitolul 105
Viaţa spirituală ca un Soare central primordial

Graz, 25 octombrie 1902

1. Omul, în perfecţiunea sa spirituală, este un fiu al lui Dumnezeu, care a ieşit din lumina primordială a Iubirii divine, aşa cum zorii izvorăsc din adâncurile luminii soarelui.

2. Măreţia Iubirii divine active străluceşte în puterea Sa spirituală într-o iubire fundamentală care, în Sfinţenia Sa, nu a fost niciodată în esenţa cea mai intimă a profunzimii lumii gândurilor a inimii omului.

3. Similar razelor Soarelui, activitatea străbate infinitul Creaţiei, care lucrează şi creează în unire cu Tatăl Eternităţii în existenţa umană şi este activă în împlinirea măreţiei gândurilor divine care se întrupează.

4. Sfinţenia ideilor Iubirii fundamentale a Luminii centrale divine primare este ca un Soare central primordial cu imensa sa lumină de foc originar, hrănit de iubirea fundamentală a Sfinţeniei divine.

5. Astfel, un om spiritual perfect este ca un soare-central primordial al Luminii centrale divine primare, deoarece le leagă focul iubirii sale cu focul fundamental al Iubirii divine fundamentale şi trăieşte şi ţese cu iubire ca un Dumnezeu, creând şi realizând gânduri şi idei împreună cu Tatăl său, înălţându-se la Iubirea spirituală, care face să iasă din Sine infinitatea Creaţiei divine.

6. Plin de iubire în a face binele precum Tatăl său spiritual Isus , el gândeşte doar idei, manifestând iubirea în fapte, făcându-le să iasă din el în Lumina divină, precum miresmele florilor din înălţimile cereşti, chemându-le să existenţă din sine.

7. Măreţia gândurilor sale străluceşte aşa cum roua dimineţii străluceşte în Soarele care răsare în Lumina Iubirii divine, care îi pătrunde fiinţa şi, ca nişte stele sclipitoare, luminează inima omului cu Lumina divină pentru viaţa în spiritul iubirii Tatălui său primordial şi etern Isus, Prinţul păcii Iubirii spirituale, al smereniei şi al toleranţei faţă de fraţii şi surorile sale în sfera iubitoare a influenţei sale.

8. Cerul străluceşte în cea mai înaltă lumină a Iubirii divine, acolo unde copiii Tatălui, cu Iubirea Sa primordială, pe care într-o zi, în vremurile veşniciei, El a generat-o din Sine şi i-a chemat la existenţă, apar activi în iubire în cercul fraţilor şi surorilor lor, pe care esenţa primordială din Dumnezeu, sub forma Umilinţei, Iubirii şi Milei, i-a născut din Sine.

9. Aici intră în activitate Lumina primordială spirituală, care într-o zi a proclamat cuvântul Creatorului divin: *„Să fie* !”. Acest mare cuvânt al Iubirii, Înţelepciunii şi Atotputerii s-a revărsat atunci în toate spaţiile infinite ale Creaţiei şi din aceasta s-a format perfecţiunea acestui cuvânt fundamental din Sfinţenia ideilor Iubirii divine fundamentale „...şi s-a făcut! ”.

10. Totul se mişca, totul se făcea, totul trăia, totul iubea, totul se împărţea şi se unea cu asemănarea sa, formând noi gânduri şi noi idei, făcându-le să apară; şi lumi noi au apărut, noi sori au strălucit într-o Lumină divină minunată, împărţind lumină şi viaţă.

11. Astfel, urmând focul Iubirii divine, totul şi-a parcurs planul indicat de progres prin eoni

(adică vaste spaţii de timp) de eternitate şi, într-o zi se va întoarce la Tatăl Iubirii, la Isus, spiritualizat, îmbunătăţit, înnobilat şi transfigurat cu exclamaţia:

12. *„Tată, Tu într-o zi ai exclamat: „Să fie!". Ei bine, vezi, copiii Tăi au răspuns acestei chemări, deşi pentru perioade lungi de timp prin regnul mineral, vegetal şi animal, au urcat tot mai sus, înnobilându-se şi spiritualizându-se, astfel au răspuns acestei chemări pe care Tu ai făcut-o să răsune în temelia primordială a raţiunilor Tale, iar acum ei stau înaintea Ta jubilând şi binecuvântându-L pe marele şi puternicul lor Creator şi Tată, căci noi suntem aici ca dovadă vie a perfecţiunii uimitoarei Tale Iubiri Creatoare „... şi s-a făcut!", căci am purces de la Cuvânt, iar acum ne-am întors la Cuvânt, şi astfel ciclul perioadei Creaţiei s-a încheiat şi unul nou, divin, spiritual şi etern, începe în Tine şi cu Tine!".* Amin!

13. Iubirea [192]* (*În germană, iubirea este de gen feminin "Die Liebe", în timp ce în italiană este de gen masculin.), această splendidă fiică şi mireasă a lui Isus în om, este Esenţa primordială venită de la Dumnezeu şi în Dumnezeu, şi este o vrednică regină a virtuţilor divine în omul care, născut din ea şi în ea, se dezvoltă şi, stând în splendoarea celor mai minunate flori, produce în şi din sine roadele vieţii divine şi, sub forma faptelor de compasiune, iubire, smerenie şi milostenie în frate şi în soră, cheamă la existenţă perfecţiunea spirituală.

14. Iubirea străluceşte, mângâind fratele, îmbrăţişând sora prin fapte de iubire, strângându-le la inimă sa şi exclamând spiritual: *„O, eu Te cunosc, Tu eşti fratele meu, Isus , deşi norul de Lumină al Înţelepciunii radiază în jurul Tău, omenirea priveşte în afara ochilor Tăi, în care îmi văd chipul. – Tu eşti Tatăl, Tu eşti Iubirea Mea, Tu eşti Isus ul meu! "*.

15. Iar Iubirea se înalţă la înălţimile cereşti recunoscând în fratele şi sora sa un copil al lui Dumnezeu, al cărui Punct central este Tatăl Isus, iar învelişul este un copil al Iubirii divine.

16. Şi din nou, iubirea caută în sine şi în afara ei caracteristicile Divinităţii în aproapele său, ca fiu al lui Dumnezeu, şi ajunge la această concluzie: „*Tu eşti luat* (derivat) *din Dumnezeu; doar forma umană îşi ascunde Fiinţa divină radiantă*." Căci, ce altceva ar trebui să fii, dacă nu un dumnezeu însuşi? De aceea nu mă ofensez de înfăţişarea neterminată în forma ta actuală, căci ea provine de la Dumnezeu, iar într-o zi va deveni din nou divină.

17. De aceea, dragi copii, priviţi-vă unii pe alţii! Gândiţi întotdeauna aşa: *„Fratele meu este un fiu al lui Dumnezeu, aşa că trebuie să-l consider şi să-l tratez ca atare cu tot respectul. – Fratele meu este, în spirit, Duhul lui Dumnezeu, al lui Isus însuşi, pe care învelişul exterior îl ascunde ochilor mei. – Acest spirit este Dumnezeu, Creatorul şi Tatăl tuturor oamenilor, al îngerilor şi al spiritelor şi al întregii Creaţii în infinit. – Şi eu sunt un fiu al lui Dumnezeu şi, ca fiu al lui Dumnezeu, sunt frate pentru fratele meu în aproapele, şi sunt un dumnezeu în fiinţa mea cea mai profundă, pentru că Tatăl Meu spiritual este Isus, Care locuieşte în mine ca spirit al meu şi, de aceea, este de datoria mea să consider tot ceea ce a fost chemat la existenţă de către Tatăl, ca proprietate şi moştenire a mea de la Tatăl meu spiritual. Prin urmare* (această proprietate) *trebuie să o protejez, să o preţuiesc şi să o privesc cu respect şi iubire, ca gânduri şi idei luate din Dumnezeu şi plasate în existenţa materială, reprezentând gândurile divine ale Tatălui meu în natură şi, prin urmare, să le consider lucrarea Sa în natură, unde El lucrează spiritual şi creează din Sine lucruri materiale vizibile.*

18. *De aceea, trebuie să-L văd pe Dumnezeu spiritual şi material pretutindeni, deoarece totul a purces de la El şi totul se găseşte în El, şi, prin urmare, şi eu sunt în Dumnezeu şi Dumnezeu este în mine, deoarece El, ca Iubire în mine, este Tatăl; iar eu, înţelepciunea personificată a Iubirii Sale, sunt fiul Său. Şi astfel, Dumnezeu-Tatăl este în mine, iar eu, fiul Său, sunt în El, ca Tată al meu spiritual şi ca Dumnezeu"*.

Capitolul 106

Zece mici daruri

106/1 - Chipul şi portretul lui Dumnezeu

1. „Omul este un vas de primire al lui Dumnezeu şi, întrucât este un vas de primire al lui

Dumnezeu, este şi imaginea lui Dumnezeu; şi întrucât Dumnezeu este însăşi Iubirea şi Înţelepciunea, atunci omul este vasul de primire al acestora.

2. Şi acest vas devine un chip a lui Dumnezeu în acel om care, în sine, simte că ceea ce este al lui Dumnezeu în el este ca şi cum ar fi al său. Cu toate acestea, din această asemănare el devine o imagine a lui Dumnezeu doar în măsura în care recunoaşte că Iubirea şi Înţelepciunea, adică binele şi adevărul, nu sunt de la el, ci numai de la Dumnezeu şi, prin urmare, din Dumnezeu".

106/2 - Pomul vieţii

3. Pomul vieţii este acel om care consideră iubirea şi înţelepciunea care se află în el ca proprietate divină. De fapt, iubirea şi înţelepciunea sunt viaţa în Dumnezeu, iar cine le consideră livre sau talanţi împrumutaţi de la Dumnezeu cu care trebuie să susţină şi să promoveze iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele prin sine şi prin alţii, este un pom al vieţii, pentru că (acum) este un om adevărat, căruia îi va fi dat Cerul şi viaţa veşnică.

106/3 - Pomul cunoaşterii

4. Pomul cunoaşterii, sau cunoaşterii binelui şi răului, este acea persoană care cunoaşte binele şi adevărul vieţii, dar nu le consideră divine, ci mai degrabă proprietatea sa umană şi, astfel, rămâne în exprimarea sa şi în convingerea că viaţa omului, care constă din iubire şi înţelepciune, nu este Dumnezeu din el, ci eul său personal.

106/4 - Căsătoria, procrearea, sufletul

5. Căsătoria include divinul, spiritualul şi materialul în sine. Omul ca copil al lui Dumnezeu este o parte a trupului Său în Univers şi, în felul său, reprezintă aceeaşi stare pe care o reprezint Eu în general.

6. Spiritul omului a ieşit din Iubirea Mea şi, de aceea, este prin naştere, egal cu Mine, pentru că izvorăşte din acelaşi trup al Luminii Mele originare a Iubirii. Prin urmare, este egal cu Mine şi este acelaşi în toate, pentru că este una cu Mine, de aceea este şi atotputernic, atot-înţelept şi atotştiutor, din moment ce este o parte din Sinele Meu şi este conectat la totul Meu şi, prin urmare, este cu Mine peste tot şi este atotlucrător, chiar dacă raţiunea trupească a omului nu observă şi nu cunoaşte.

7. Încă de la începutul vieţii lui Adam, omul a fost chemat să trăiască şi să guverneze lumea împreună cu Mine.

8. După ce a comis prima greşeală, pentru că el însuşi a vrut să procreeze în felul animalelor, în timp ce Eu voiam să-i am pe toţi fără generarare, voiam să am doar copii spirituali, la fel ca într-o zi cu Sadhana[193]* (*Prima pereche de copii ai lui Sadhana înainte de cădere, dezvăluită în 1950 în lucrarea "Eternity-ur" din capitolul 6.433.), am luat iubirea şi frumuseţea, care biblic este numită „coastă" şi am format o a doua persoană spirituală, aşa cum a conceput-o Adam în imaginaţia sa.

9. Adam (spiritul), în originea sa era asexuat, apoi şi-a schimbat modul de a-şi reprezenta imagina într-un bărbat procreator, aceasta însemnând în Geneza: *„... şi apoi a închis trupul"* (Geneza 2, 21). Aşadar, Adam şi Eva erau iniţial doar persoane spirituale, fără trupuri materiale. Povestea biblică a Creaţiei spune că *„... au fost formaţi din aluat* (Geneza 2, 7) *sau din ţărâna pământului"*, dar prin aceasta se înţelege doar scopul spiritual, invizibil ochilor umani, care este complementul [194]* (*Complement: Element potrivit, dar nu esenţial pentru funcţionarea sau configuraţia unui obiect sau fenomen.) spiritul al pământului, din care sunt formate sufletele regnului mineral, vegetal şi animal şi, în final, fiinţele umane.

10. Dacă Adam şi Eva nu ar fi încălcat porunca castităţii, ei ar fi rămas spirite, iar procreaţia ar fi fost un act de voinţă şi nu un act trupesc şi, în consecinţă, *oamenii nu ar fi devenit niciodată materiali,* ci ar fi fost spirite foarte fericite şi ar fi procreat doar spiritual. Odată cu procrearea animalică, Eu am trezit în ei o foame şi sete de hrană materială, din care s-a format sângele şi din aceasta a apărut corpul material; iniţial ei consumau doar mâncare şi băutură spirituală [195]* (*Acest concept este discutat în M.E.I. volumul 2 al lui J. Lorber capitolul 224-6: "Dacă Adam ar fi

respectat porunca pozitivă, atunci omenirea, adică sufletul desăvârşit al omului, nu ar fi fost nevoită să locuiască în trupul de carne foarte compact, greu şi slab, care este acum plin de boli şi defecte.")

11. Iubirea este temelia unirii conjugale. Însă, aşa cum Eu Mă unesc într-o singură fiinţă prin Iubire şi Înţelepciune, tot aşa omul, împărţit în două părţi, ca bărbat, reprezintă guvernarea înţelepciunii şi, ca femeie, iubirea şi frumuseţea. Unirea dintre cele două este evidentă prin bipartiţie şi numai prin unirea celor două într-o singură fiinţă apare dezvoltarea forţei care cheamă la viaţa. Prin aceasta omul devine creator, aşa cum sunt Eu prin trinitatea Mea: Iubire, Înţelepciune şi Omnipotenţă Creatoare, pentru că Eu sunt Forţa operantă în Univers.

12. Legătura căsătoriei este sacră, de aceea în viaţă trebuie să se procedeze doar prin iubire, întrucât numai căsătoriile din iubire se încheie în Cer şi numai acestea durează în eternitate. De aceea inelul nupţial a fost introdus în căsătorie ca simbol al eternităţii.

13. În timpurile primitive (adamice), când se proceda conform preceptelor Mele, mirii îngenuncheau înaintea tatălui mirelui, în lipsa acestuia, înaintea tatălui miresei, în lipsa ambilor, în faţa mamei, care întindea mâinile peste ei şi, implorând public binecuvântarea Mea, se ruga pentru ei. Aceasta era întreaga ceremonie: îngenunchiaţi cu mâinile întinse unul spre celălalt, aşteptau rugăciunea de binecuvântare a părinţilor lor cu care se încheia uniunea şi îi unea într-un singur trup şi o singură inimă pe viaţă.

14. Prin unirea conjugală a două persoane care devine una singură în inimă, este reprezentat şi un simbol al Guvernării divine, aşa cum Eu lucrez cu Iubirea şi Înţelepciunea Mea cu materia sau natura, unindu-Mă cu aceasta, şi prin ea lucrez spiritual pentru ochii spirituali şi material pentru cei materiali şi Mă revigorez şi Mă sporesc veşnic infinit conform Iubirii şi Înţelepciunii Mele. Aşa se întâmplă şi cu omul, sau mai corect spus: Duhul Meu lucrează spiritual în om şi creează continuu alţii noi asemenea lui, sporind creaţia spirituală fără număr şi fără sfârşit. – Omul material pur şi simplu îşi creează corpul material pentru timpul vieţii sale şi apoi îl părăseşte la moarte, deoarece corpul material este dobândit prin procrearea animalică; acesta este reprezentantul vizibil al păcatului originar şi al morţii sale spirituale, de aceea acest trup, deoarece îşi trage originea din păcatul originar, trebuie spiritualizat fie prin a doua renaştere, fie prin ieşirea sufletului din acest trup păcătos, întorcându-se la adevărata şi propria sa esenţă ca spirit, deoarece acest corp este lăsat pe Pământ pentru putrezire, atunci când omul-spirit intră în tărâmul spiritelor.

15. Pavel a scris: „*Hristos este Capul comunităţii, după cum bărbatul este capul femeii*" (Efeseni 5, 23; comparaţi acelaşi lucru în Isaia 54, 5 şi 62, 5). Şi aşa cum comunitatea trebuie să se conducă complet după Capul său, tot aşa şi femeia trebuie să se conducă complet după voinţa bărbatului, dacă uniunea a fost încheiată conform preceptelor divine.

106/5 - Teurgul şi teurgia marilor mistere

16. Teurgia [196]* (*Teurgia: un fel de magie din ultima perioadă a păgânismului din antichitatea clasică, căreia i se atribuia posibilitatea de a intra în contact cu Divinitatea şi de a face minuni cu ajutorul Său. Din Theos "Dumnezeu" şi ergon "lucrare".) înseamnă *„ştiinţa misterelor spiritului uman"*, prin care cineva este înzestrat cu harurile şi darurile lumii transcendentale; de aceea, teurgia era numită şi magie sau artă magică, sau puterea asupra spiritelor şi forţelor naturale. Astfel, un „teurg" era ca un taumaturg [197]* (*Taumaturg: cel care face minuni sau, în orice caz, acţiuni miraculoase.), un invocator de spirite, un magician numit în general „ocultist", care putea opera în mod misterios. Şi astfel, teurgia primelor secole ale creştinismului timpuriu era un secret al preoţilor, aşa cum în general preoţii antichităţii erau curatorii şi deţinătorii ştiinţelor spirituale secrete, cu care operau, stăpânind poporul.

17. Teurgul era un om care trăia întocmai conform Poruncilor Mele divine, de aceea era beneficiarul unuia sau altuia dintre daruri; în plus, o astfel de persoană avansată spiritual era căutată în cercul învăţătorilor religioşi şi era iniţiată în toate secretele vieţii spirituale. Tot ceea ce trebuia să ştie un astfel de teurg, se numeşte astăzi „Teosofie", aşa cum este predat acum în cărţile *„Adeptul"* , *„Împărăţia Spiritului"* („Lumea Spiritelor" în capitolul 31, 56 din această

carte).), *„Teosofia creştină”* şi în celelalte cărţi, deoarece acum toată lumea primeşte aceeaşi şi cea mai înaltă instruire în Învăţătura Mea divină şi nimeni, atâta timp cât şi-o doreşte, nu este exclus de la ea; în timp ce în creştinismul timpuriu exista o excepţie în acest sens, având în vedere că se avea grijă să se adreseze conform preoţilor egipteni şi esenieni, iar învăţătura superioară şi transcendentală era ascunsă oamenilor de rând, pentru a se bucura de un respect mai mare în rândul oamenilor. Iată de ce misterele sau secretele au rămas neînregistrate, deoarece erau predate pe cale orală iniţiaţilor, care le ţineau secrete şi le dădeau doar celor ca ei.

18. Relaţiile cu locuitorii lumii spiritelor superioare erau posibile prin clarviziune. De aceea, Jamblichus [198]* (*Iamblichus: (Chalcis 250-330) filozof; discipol al lui Porfirie şi iniţiator al şcolii neoplatonice din Siria. [Viaţa lui Pitagora, Îndemnuri la filozofie, Despre mistere.]), marele teurg al secolelor III şi IV după Hristos, a scris în „Ezoteric” pag. 17-18:

„Întrucât zeii sunt binevoitori şi buni, ei îşi revarsă lumina asupra teurgilor în plinătate, fără invidie, atrăgându-le sufletele spre ei, oferindu-le o uniune cu ei înşişi şi obişnuindu-i, cât timp sunt încă în trup, să se separe de trup, pentru a se lăsa călăuziţi către principiul lor etern şi inteligibil. De fapt, întrucât sufletul are o viaţă dublă, „una” în legătură cu trupul, dar şi „una” complet separată de trup, atunci este absolut necesar să învăţăm cum să-l separăm de trup, astfel încât, prin virtutea laturii sale intelectuale şi divine, să se poată uni cu Dumnezeu şi să recunoască adevăratele principii ale cunoaşterii şi ale adevărurilor lumii inteligibile (adică ale lumii înalt educate) .. *[...] Prezenţa zeilor ne dă, de fapt, sănătate trupului, virtute sufletului şi puritatea intelectului; pe scurt, ea înalţă totul în noi la adevărata sa natură. Ea arată ochilor sufletului ca fiind trupesc ceea ce nu este trupesc ochilor trupeşti. Când zeii apar, sufletul obţine o eliberare de pasiuni, o perfecţiune înaltă şi o putere care depăşeşte orice lucru şi ia parte la iubirea divină şi bucuria nemăsurată. Astfel atingem o viaţă divină şi, de fapt, devenim zei . [...] Separarea sufletului de trup, spune Tatăl, are loc prin pura cunoaştere a sinelui, prin transparenţa clară a sinelui, pentru că avem două trupuri şi nu crescute unul în celălalt, ci fiecare trup este independent în sine. Astfel, inteligenţa creierului carnal dobândeşte discernământul şi puterea de a opera asupra sufletului spiritual, de a se separa liber de trup, lucru care nu este posibil fără o iluminare clară a sinelui. Sufletul trebuie să dobândească o iluminare şi o independenţă mai clară; numai atunci se poate separa în mod conştient de trupul său*.”

106/6 - Semnificaţia termenului „viaţă veşnică”, a lui Dumnezeu

19. În Noul Testament, această expresie apare de mai multe ori şi în legătură cu Mine, că Eu, Isus, sunt „Viaţa veşnică”. Această declaraţie că Dumnezeu este Viaţa veşnică devine soarta celor nevinovaţi, credincioşi şi buni la suflet, asemenea copiilor în căile şi virtuţile lor, care umblă pe calea îngustă şi spinoasă a sacrificiului şi a negării de sine şi, astfel, trecând prin poarta îngustă a experienţelor şi virtuţilor, trec la viaţa veşnică, adică la bucuriile şi desfătările cereşti care se revarsă în Dumnezeu Însuşi şi, de la El, în toţi cei desăvârşiţi spiritual. – Aceasta este marea taină a Împărăţiei lui Dumnezeu, căci Dumnezeu însuşi are Cerul şi toate desfătările şi bucuriile cereşti în Sine însuşi şi, din moment ce acestea locuiesc în om, prin urmare, Cerul este inima omului.

106/7 - Un persoană renăscută spiritual generează copiii întrupaţi din Cer

20. Când omul „renaşte” într-o zi, atunci spiritual el apare asemenea lui Dumnezeu, prin urmare complet alb şi strălucitor, pentru că iubirea îi stârneşte viaţa interioară.

21. O persoană renăscută nu are nevoie să-şi nască copiii pe cale trupească, pentru că acest lucru este animalic, ci, având în vedere că bărbatul şi femeia trebuie să se nască din nou, iar dorinţa lor de a avea copii trebuie să se bazeze pe o exprimare simultană a dorinţei, dorinţă care trebuie aprinsă în iubire, rugându-se lui Dumnezeu, – zămislirea va avea loc spiritual, aşa cum s-a întâmplat cu Anna, soţia lui Ioachim când a zămislit-o pe Maria [199]* (*Conceperea Mariei de către Ioachim şi Anne printr-o îmbrăţişare a iubirii. (vezi "Cartea de rugăciuni" capitolul 3, 23)). Sufletele spiritelor cereşti, care în mod normal sunt numite zei, se nasc în astfel de trupuri caste, întrucât Tatăl lor este Dumnezeu, iar ele îşi creează trupul de carne ca viitor instrument şi cămin al vieţii pământeşti.

106/8 - Omul ca telegraf spiritual

22. Omul se află în legătură spirituală cu întreaga lume ca şi cum ar fi printr-un *telegraf mondial*. Când vă rugaţi pentru cineva, viu sau mort, el vă aude rugăciunea cu urechile sale spirituale; acelaşi lucru este valabil şi cu ceea ce spuneţi despre el şi ştie şi ce faceţi în favoarea sau împotriva lui. Dacă cineva doreşte să primească o scrisoare de la o rudă sau de la o persoană cunoscută, poate sau nu să ştie unde se află persoana în cauză, dar va primi un mesaj dacă persoana pe care o are în minte este mereu purtată în gând şi adesea chemată cu ardoare şi îndemnată să-i scrie sau să o anunţe, pentru că sufletul nu are odihnă până când nu comunică creierului că trebuie să-şi îndeplinească dorinţa şi să scrie persoanei la care se gândeşte. Dacă persoana la care se gândeşte este deja moartă, atunci se întâmplă adesea ca aceasta să se anunţe prin vis.

23. Ceea ce un omul vorbeşte de bine sau de rău despre aproapele său, sau face ceva împotriva lui, sufletul persoanei în cauză percepe, pentru că Dumnezeu dă judecata persoanei în cauză, care este interesată de ceea ce spune şi face aproapele său referitor la ea; şi, astfel, în viaţa de apoi există adesea scene teribile de certuri şi represalii între foşti prieteni, cunoştinţe şi alte persoane care, în lume, vorbeau de rău pe la spate despre alţii sau le făceau în secret rău. De aceea, Pavel a spus: „*Ceea ce seamănă omul aici, aceea va şi secera acolo* ” (Galateni 6, 7). Citiţi cu atenţie legea secretă a karmei (capitolul 30), pentru a fi păziţi de rău. – Aşadar, vorbiţi cu prudenţă şi, dacă se poate, doar lucruri bune despre aproapele vostru, deoarece resentimentul sufletului se manifestă adesea prin răcirea exterioară reciprocă a prieteniei şi răzbunarea preconizată pentru viitoarele represalii spirituale!

24. Nu gândiţi păcătos! Nimic nu are un efect atât de decisiv asupra sferei pofticioase a tărâmului spiritual ca gândurile lascive. De îndată ce un om a intrat în astfel de gânduri, el deja telegrafiază către sfera poftei şi, în acel moment, este deja invadat de spiritele desfrânării care se apropie cu viteza fulgerului, care îi incită gândurile şi dorinţele şi îi dau iluzia unor imagini încântătoare, prin care este atras la păcat de o forţă invizibilă, deoarece spiritele, parţial în el, parţial în jurul lui, şi prin marea lor putere de voinţă, imobilizează voinţa omului în rezistenţa sa împotriva păcatului şi astfel îl conduc la săvârşirea păcatului, la care aceste spirite participă şi se bucură.

25. Acelaşi lucru se întâmplă şi când omul cade în aroganţă, în mânie, în sentimentul de răzbunare, în dorinţa de a fura, de a jefui sau ucide, sau alte vicii criminale; atunci el este posedat de spirite infernale cu acelaşi gânduri, pe care el însuşi le informează prin gândurile sale şi, prin urmare, le atrage la sine, care apoi intră în el şi încearcă să-şi impună voinţa. Aşadar, cultivaţi doar gânduri bune şi plăcute lui Dumnezeu, ca să nu deveniţi pradă spiritelor rele!

106/9 - Necesitatea de a orândui oamenii în mai multe categorii

26. Eu orânduiesc pe copiii Mei în funcţie de cunoştinţele şi capacităţile lor spirituale şi materiale şi îl fac pe unul să-l slujească pe celălalt, astfel încât fiecare, din izvorul Meu inepuizabil, să obţină atâta iubire şi înţelepciune, cât are nevoie pentru a deveni un instrument valid al Iubirii Mele în lume.

27. Astfel, voi priviţi la filosofi care cu înţelepciunea lor vă explică una şi alta; la savanţi care au studiat temeinic o ramură sau alta a ştiinţei mondiale din toate părţile, şi vă servesc drept învăţători şi ghizi. Medicul studiază forţele naturii şi plantele şi ştie să vă sfătuiască sau să vă prescrie un remediu pentru fiecare boală, întrucât cunoaşte structura internă şi caracteristicile corpului şi cauzele din care apar bolile care trebuie combătute.

28. Judecătorul trebuie să fie întotdeauna o persoană foarte înţeleaptă, care să aibă o vastă cunoaştere a naturii umane şi un discernământ pur, astfel încât să sfătuiască şi să decidă cu dreptate în funcţie de circumstanţe, deoarece paragrafele legale sunt unilaterale şi nemiloase, de aceea nu sunt potrivite Iubirii şi Înţelepciunii Mele, care se numeşte Adevăr.

29. Oamenii care au o înţelegere profundă a Învăţăturii Mele şi o mare iubire pentru Mine încep de bunăvoie ca învăţători ai Evangheliei, căci Iubirea Mea îi îndeamnă să le clarifice fraţilor lor adevărul Evangheliei şi misterele ei profunde ale vieţii spirituale.

30. Funcţia de învăţător al tineretului este dificilă şi, de aceea, nu deosebit de atractivă, dar tocmai această categorie trebuie să fie educată în lume, pentru ca umanitatea să poată fi formată şi înălţată; prin urmare, trebuie să trezesc în oameni dorinţa pentru această clasă, altfel vor exista foarte puţini educatori ai poporului, iar fără aceştia nu există progres, în timp ce Ordinea Mea a Creaţiei cere şi generează un progres etern, o educaţie superioară şi o înnobilare a rasei umane.

31. Starea inteligentă şi cultă a oamenilor acestei lumi este recrutată prin ingenerare sau întrupări din lumile solare, planetare şi stelare ale marii Creaţii mondiale, de unde această mare varietate de atitudini umane. Citiţi „Soarele material” [200]* (*Una dintre revelaţiile date de Domnul prin Jakob Lorber.) şi veţi descoperi de unde descinde clasa voastră erudită, inginerii şi constructori, constructorii mecanici şi alţi artişti, savanţi, cercetători şi inventatori.

106/10 - Misterul conştiinţei mereu stimulate

32. Neliniştea şi căutarea lui Dumnezeu sunt consecinţa limbajului cunoaşterii, deoarece acest limbaj este reînviat continuu de Duhul lui Dumnezeu în inima fiecărui suflet, căci Duhul lui Dumnezeu nu-l lasă pe om în pace până când acesta nu se trezeşte şi începe să caute şi să investigheze cu mare seriozitate ceea ce nu îl lasă să fie liniştit, împingându-l spre cunoaştere şi credinţă prin cercetare şi învăţare. De fapt, acesta este scopul omului pe pământ, ca şi în Împărăţia duhului, pentru că spiritul din el, ca Tată şi Creator spiritual al său, urmăreşte acest scop de a-l răscumpăra pe om din materie şi a-l creşte ca fiu al Său.

Capitolul 107
Creaţia mulţumeşte cu recunoştinţă, omul nu!

Zurich, 6 iulie 1904

1. Iubirea sfântă a Tatălui veşnic produce continuu lucrări de iubire pentru copiii Săi, iar ei se bucură de aceste lucrări, fără să se gândească că numai Iubirea a fost cea care a vrut să-i înzestreze cu binecuvântări.

2. Nu există nimic în infinit care să nu poarte semnul Iubirii Tatălui Isus, căci tot ceea ce vede omul este o revărsare a Iubirii Mele eterne pentru ei. Din păcate, în schimbul acestui lucru, copiii sunt atât de nerecunoscători şi indiferenţi!

3. Dragi copii, tot ceea ce vă înconjoară şi văd ochii voştri, tot ceea ce aud urechile şi tot ceea ce experimentează sau percep simţurile voastre, este o revărsare a Iubirii Mele pururea pline de compasiune pentru voi. Prin urmare, nu fiţi orbi, nici surzi, nici insensibili la tot ceea ce Iubirea Mea părintească vă pune în poală fără meritele voastre!

4. Examinaţi natura celor trei regate: cât de variate sunt, câte lucruri încântătoare vă oferă fără ca voi să mulţumiţi pentru asta. – Cât de des privesc cu bucurie plăcerea voastră în Creaţia Mea, dar în cele din urmă Mă copleşeşte tristeţea, deoarece nu aveţi niciun interes sau sentiment în inimile voastre pentru tot ceea ce v-am pus în poală de bunăvoie, şi aştept în tăcere dacă veţi spune un cuvânt de recunoştinţă şi plin de iubire în onoarea Mea.

5. Dis de dimineaţă privesc în jos spre pământul vostru întunecat, strălucind prin ochiul Meu iubitor, şi îl luminez binecuvântându-l cu Iubirea Mea părintească, trezind şi înviorând viaţa pe el şi în el, şi îl fac să se mişte spre bucuria copiilor Mei. Soarele, ca instrument al Iubirii Mele părinteşti, răsare şi apune în fiecare zi, pentru a vă transforma viaţa voastră uniformă în nenumărate scene de bucurie. De fapt, de îndată ce apare, totul prinde viaţă; păsărelele Îmi cântă un imn de laudă, animalele se mişcă pline de bucurie şi astfel, fiecare în felul său, îşi anunţă mulţumirea pentru marele beneficiu al căldurii plăcute şi al dăruirii luminii. Florile şi plantele se îndreptă spre lumina căldurii binefăcătoare a Soarelui şi îşi vestesc cu sârguinţă din frunzele şi din caliciile florilor mulţumirea recunoştinţei lor faţă de Mine, pentru că gândurile lor se îndreptată numai către Mine şi petrec întreaga zi cu Mine, căci în Soarele strălucitor şi încălzitor ele văd Iubirea şi Harul Creatorului lor, Căruia îi aduc în acest fel iubirea lor cu inimi

recunoscătoare, întorcându-şi ochii spirituali spre El asemenea heruvimilor şi serafimilor.

6. Iubirea inimii Mele le atrage, astfel încât îşi întorc întotdeauna inimile către Mine, căci spiritele florilor şi cele ale altor plante au organizarea lor fizică pulsantă la fel ca oamenii şi ştiu bine care este sarcina lor.

7. Astfel, vedeţi cât de mulţumite sunt animale mici şi mari atunci când sunt luminate şi încălzite de soare, pentru că acesta radiază de la un capăt la altul un sentiment de bunăstare interioară pe care fiecare animal o exprimă în felul său, lucru pe care, bineînţeles, numai Eu îl pot înţelege.

8. Numai că omul nu este nici plantă, nici animal, ci o fiinţă înzestrată cu o mare înţelepciune care se ridică deasupra întregii Creaţie cu intelectul şi raţiunea sa şi, de aceea, sarcina sa este să prezinte ceea ce animalele şi plantele, în recunoştinţa lor, prezintă doar instinctiv, iar după formarea sa spirituală, cu cea mai vie iubire şi o inimă recunoscătoare, să onoreze Iubirea Mea cu cuvinte măreţe! — Face el asta? Da, o face, dar de atât de puţini!

Capitolul 108
A practica iubirea în viaţă

Graz, 5 octombrie 1902

1. Dragii Mei copii, învăţăturile anterioare dezvoltă cazuri individuale ale vieţii şi cum omul trebuie să se comporte cu fiecare ocazie. Acum, pentru a încheia, vreau să clarific conţinutul general al tuturor învăţăturilor anterioare, aşa cum trebuie înţelese.

2. Eu intervin în viaţa de zi cu zi pentru a vă arăta că nu cer nimic extraordinar, nimic care nu poată fi împlinit, ci ceea ce cer de la voi există deja în viaţă, dar numai în cazuri izolate, limitate, dar nu generale şi aceasta este ceea ce cer, şi anume, ca toate barierele să cadă şi toate diferenţele dintre oameni să înceteze.

3. Aşadar, vă voi ghida către scene din viaţa de zi cu zi, şi de la individ la general. Aşa că, ascultaţi-Mă: – când două persoane se iubesc intim, iar una se gândeşte mereu ce l-ar putea face fericit pe celălalt, se servesc şi depind unul de celălalt, încercând să-şi intuiască din privirile, din gesturile şi mişcările celuilalt ce ar fi frumos şi plăcut unuia altuia şi, astfel, caută să se servească, să se bucure şi să se surprindă reciproc. Din gura lor ies doar cuvinte blânde, din ochii lor doar priviri strălucitoare de iubire, din deciziile lor doar fapte de iubire pentru aproapele lor. Fiecare se lipseşte de bunăvoie de ceva pentru a-l oferi celuilalt şi a-l face fericit şi se bucură de mulţumirea şi privirile prietenoase ale persoanei care este surprinsă de ceea ce a primit în dar, iar destinatarul este plin de bucurie şi iubire şi reflectează la cum ar putea şi el să se facă remarcat şi, printr-un dar în schimb, să-l surprindă pe dragul dăruitor sau persoana iubită.

4. Vedeţi, acestea sunt dovezi ale modului în care adevărata iubire gândeşte şi lucrează; ea nu se gândeşte la sine, ci întotdeauna la cel iubit, iar bucuria şi privirile iubitoare şi surprinse sunt cele mai mari mulţumiri pe care donatorul, adică operatorul iubirii, le doreşte şi aşteaptă să le primească. Fiecare persoană adultă cunoaşte aceste exemple din viaţa de zi cu zi şi, le împlineşte şi în fapte dacă are puţină cultură şi o inimă nobilă. Aşadar, iubiţi şi acţionaţi şi voi conform exemplelor date, şi antrenaţi-vă să deveniţi *cordiali, iubitori, altruişti* şi *smeriţi şi să suportaţi cu răbdare* slăbiciunile aproapelui vostru, aşa cum fac iubiţii tandri între ei. Şi, astfel, puteţi suporta şi amărăciunea şi slăbiciunile celuilalt şi să nu vă îndepărtaţi imediat unul pe celălalt; aşadar, nu vă distanţaţi imediat de aproapele vostru dacă se face vinovat de ceva faţă de voi sau devine nepoliticos, ci mai degrabă fiţi răbdători cu slăbiciunile lui şi rugaţi-vă pentru el, ca să-şi recunoască greşelile şi să se îmbunătăţească, astfel încât legătura fraternă a iubirii şi armoniei reciproce să nu se rupă.

*

5. Acum să trecem la al doilea exemplu. - Oamenii bine pregătiţi se tratează întotdeauna unii pe alţii cu respect şi stimă şi, de aceea, discută cu cea mai mare amabilitate, evitând plini de

respect tot ce ar putea ofensa sau prejudicia onoarea şi reputaţia aproapelui lor. Greşelile sunt ţinute sub tăcere şi nimic neplăcut nu se face remarcat, pentru a nu-i păta buna dispoziţie şi să-l facă să fugă.

6. Dacă un oaspete cunoscut vine la o familie educată, atunci îl întâmpină întotdeauna cu bucurie şi bunătate. I se ia pălăria, bastonul şi hainele de prisos şi se pun la cuier, însoţindu-l pe dragul oaspete în cameră, întâmpinându-l acolo cu tot respectul şi curtoazia. După care oferiţi-i un scaun pe care să se aşeze, imediat după întâmpinare şi salut, aşezaţi-vă lângă el şi discutaţi despre problemele pentru care a fost făcută vizita şi încercaţi să-i puneţi ceva în faţă să guste.

7. Aşadar, un oaspete politicos, ca vizitator, nu va rămâne niciodată mai mult decât este necesar pentru a se ocupa de problema sa, deoarece ştie că fiecare om trebuie să-şi facă munca zilnică şi, de aceea, nu trebuie să devină o pacoste pentru el şi să-l împiedice să-şi îndeplinească îndatoririle zilei. Cu toate acestea, există momente şi împrejurări în care cineva nu devine deranjant şi plictisitor, adică obositor zăbovind prea mult; prin urmare, nu trebuie plictisiţi oamenii cu vizita voastră, deoarece devin somnolenţi şi încep să caşte! O persoană bine educată nu face aşa ceva, iar astfel de oaspeţi extrem de politicoşi sunt trataţi cu grijă şi politeţe.

8. Şi voi, ca beneficiari sau ca oaspeţi ai vizitei, ar trebui să vă comportaţi la fel şi încercaţi să vorbiţi despre Mine şi despre Iubirea Mea ca şi copii ai Mei; totuşi, niciodată despre lucruri care sunt neplăcute chiar şi pentru voi, daca ceilalţi nu ar trebui sa vă vorbească despre ele.

9. Faceţi întotdeauna (altora) ceea ce vă face bine vouă, la fel cum şi alţii o fac pentru voi, dar niciodată invers! Aceasta este cea mai mare politeţe şi iubire pe care o puteţi arăta unul altuia!

*

10. Observaţi cu câtă iubire şi grijă îşi îngrijeşte o mamă bună copiii, şi cum are grijă ca fiecare dintre ei să fie îmbrăcat, bine hrănit şi tratat cum se cuvine! Ea este mereu ultima, îşi dăruieşte toată dragostea familiei sale, iar dacă aceştia sunt slujiţi în toate, abia atunci are grijă de ea însăşi. Luaţi-vă şi ceasta drept exemplu despre cum ar trebui să vă comportaţi faţă de aproapele vostru!

*

11. Acum să trecem printr-un grup de copii şi să-i observăm. Priviţi: aici vedeţi iubire şi, mai exact, afecţiunea copilărească unul faţă de altul. Ei vorbesc în maniera copilărească dar încrezătoare, iar ascultătorii lor acceptă totul ca atare, fără a critica şi fără a-şi găsi greşeli. O remarcă nedorită este primită cu un zâmbet şi nu ca pe o ofensă şi este aruncată în şuvoiul uitării; nimeni nu este supărat şi nu plănuieşte răzbunare, ci rămân împreună şi încercă să-şi petreacă timpul plăcut. Separarea unul de celălalt nu se întâmplă la copiii mici, ci orice inconvenient care apare între ei este înlăturat cu câteva cuvinte şi apoi merg din nou să se joace împreună.

12. Ceea ce le spun părinţilor lor este adevărul pur, fără să se îndoiască vreodată de el; aşadar, şi voi trebuie să luaţi un exemplu de la copii despre cum trebuie să aveţi încredere în Mine! Şi trebuie să Mă iubiţi aşa cum copiii îşi iubesc părinţii, căci Eu sunt Tatăl vostru spiritual şi Mama voastră spirituală.

13. Din aceste patru exemple puteţi învăţa cum trebuie să fiţi în iubirea voastră faţă de Mine şi faţă de aproapele vostru. În aceste exemple se află întreaga învăţătură anterioară a Teozofiei şi din ele aveţi forma iubirii, a smereniei, a răbdării, a păcii, a altruismului, a armoniei şi a împăcării, precum şi a politeţii în gândire, în vorbire şi acţiune; atunci veţi fi atins ceea ce Eu vă cer prin învăţăturile anterioare, ca fiind cea mai înaltă pregătire în Teosofie, căci nu există nimic mai înalt decât ceea ce vă arată aceste exemple şi, de aceea, nu cer nimic din nou, nimic imposibil, nimic neplăcut de la voi, ci doar cea mai înaltă formare prin iubire, căci formarea venită din Iubire este cea care vă face egali cu Mine. Iubirea este Viaţa în Dumnezeu, este Forţa primordială care creează şi susţine totul, este lucrul cel mai sacru, pentru că este maximul în formarea omului pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu; aceasta este ceea ce vă face zei egali Mie şi vă înalţă pentru a deveni una cu Mine.

14. Prin urmare, puneţi laolaltă cele patru exemple menţionate luate din iubirea din viaţa de zi cu zi ca model: cum mama are grijă în mod altruist de cei care-i aparţin prin dragostea ei; cum

două persoane unite în iubire se bucură şi se slujesc unul altuia prin activitatea iubirii; cum se tratează unii pe alţii persoanele rafinate sau bine educate; şi cum copiii ascultători se iubesc şi se tolerează cu plăcere unii pe alţii; aplicaţi aceste exemple în viaţa practică prin activitatea iubirii faţă de aproapele, şi veţi atinge în curând cel mai înalt scop, şi anume cununa vieţii.

Capitolul 109

Trei note scurte de la Schumi

(Schumi spune)

1) Pentru informaţii despre botez, spovedanie, împărtăşanie, liturghie, confirmare, ceremonia de nuntă, înmormântare, ritualul slujbei religioase, ceremonii, preoţie etc., citiţi cartea *„Hristos şi Biserica”*.

2) Participarea activă în iubirea pentru aproapele este explicată în toate cărţile, dar cu cartea „Adept al teosofiei creştine” se obţine o înaltă pregătire practică.

3) Creştinii care urmează exclusiv Biblia (evanghelicii sau evangheliştii) care cred şi au confirmat doctrina justificării *prin simpla credinţă* în Hristos, crezând că răscumpărarea se face prin „har”, prin suferinţa şi jertfa lui Hristos pe cruce pentru toţi oamenii din lume, găsesc adevărul despre această învăţătură eronată în clarificarea suplimentară „*Îndreptăţirea*” şi în cartea *„Conducerea lui Luther şi Swedenborg în viaţa de apoi”* şi în cărţile *„Hristos şi Biblia”* şi în broşura *„Zece contradicţii religioase”*.

* * *

Anexa 1

Cuvânt către Gottfried Mayerhofer : Un cuvânt al Adevărului despre reîncarnare - (nepublicat)

Trieste, 16 iunie 1874

1. M-ai întrebat adesea ce este adevărat în această învăţătură prezentată de spirite (în special în orientarea spiritistă a şcolii romantice fondată de Allan Kardec [201]* (*Allan Kardec, pseudonimul lui Hippolyte Léon Denizard Rivail (Lyon, 3 octombrie 1804 – Paris, 31 martie 1869) a fost un pedagog şi filozof francez cunoscut pentru că a fost fondatorul şi codificatorul spiritismului, o doctrină filosofică al cărei principal popularizator a fost la nivel mondial. Practica spiritismului are o valoare pseudoştiinţifică.) la Paris în Franţa), din moment ce se găsesc exemple chiar şi în *„Guvernarea familiei lui Dumnezeu”* şi *„Marea Evanghelie a lui Ioan”* a Mea, care se referă la o re-încorporare a sufletului unui om decedat într-un trup de pe Pământul vostru. Eu nu v-am dat niciodată o explicaţie în această privinţă, totul a rămas tăcut în inima ta, dar astăzi vreau să-ţi dau câteva indicii despre acest *cuvânt* fără să Mă fi întrebat, deoarece Eu ştiu mai bine decât oricine când este momentul în care voi, şi mai cu seamă cercetătorii, trebuie să învăţaţi ceva sigur şi clar, pentru ca doctrinele eronate să nu se răspândească mai departe.

2. Ei bine, în ceea ce priveşte o reîncarnare în general, aşa cum unele spirite au anunţat în şedinţele spiritiste şi au făcut din aceasta o necesitate, ca şi cum cineva nu ar putea merge mai departe fără ea, atunci trebuie să vă spun, Eu, care cu siguranţă ştiu mai bine decât toate spiritele, că această idee este omenește foarte slabă, că aceste spirite ale defuncţilor sau „trecuţilor prin viaţă” au adus-o cu ele de aici acolo.

3. De fapt, ar însemna să posezi foarte puţină cunoaştere despre Înţelepciunea şi Omnipotenţa lui Dumnezeu dacă cineva ar crede că Dumnezeu nu are alte mijloace de a-Şi îmbunătăţi particulele spirituale plasate în lume decât printr-o nouă întrupare în trupuri pământeşti şi, în plus, fără nicio conştientizare a unei vieţi trăite anterior.

4. Ce prostii au răspândit aceste spirite mioape, care, dacă ar fi adevărate, n-ar duce la niciun sfârşit, deoarece, dacă reîncarnarea ar trebui să fie o pedeapsă, atunci cel pedepsit ar trebui să ştie ceva despre ea, altfel nu este o pedeapsă pentru el. Ce ştie ţăranul despre motivul pentru care s-a născut şi a crescut ca ţăran, că poate a fost cândva un rege sau un canibal? El va trăi şi va muri ca un ţăran în poziţia şi împrejurările sale şi, din moment ce acolo sufletul nu devine imediat nici atotştiutor, nici atotvăzător, va continua să trăiască acolo mult timp ca „suflet ţăran" până când conceptele sale limitate despre „lume", „om" şi „spirit" vor fi fost purificate de alte spirite.

5. Vedeţi, copiii Mei, această idee că un om în poziţia sa pământească limitată, unde Eu Însumi sunt întotdeauna, chiar şi în învăţăturile voastre religioase reprezentat ca un Judecător pedepsitor, prin reglarea conturilor, adică pedeapsa, care (pentru voi) joacă un rol important, este o idee complet copilărească! De fapt, omul miop şi un spirit miop din viaţa de apoi cred aşa: *„Stai puţin, suflet regal tiranic, acum trebuie să devii ţăran ca să repari toate suferinţele pe care tu, lacom de stăpânire, le-ai cauzat odată ţăranilor! "* . – Dar cum poate fi împăcată o asemenea idee cu un Dumnezeu al Iubirii, al dulceţii sufletului şi al Harului nemărginit?

6. Dacă oamenii ar reflecta doar un pic la aceste comunicate ale spiritelor, ar trebui să se ruşineze că au în faţă un astfel de *„zeu al răzbunării"* ca Fiinţă supremă, de Care ar trebui să se teamă; totuşi, niciodată o iubire pe care un fiu ar trebui să o simtă faţă de tatăl său.

7. În plus de aceasta, este evident ce idee limitată şi îngustă au oamenii despre Mine ca Creator, atunci când presupun că Eu, care am creat acest Univers cu toate minunile sale, nu am avut altă modalitate de a pedepsi sau de a îmbunătăţi sufletele pierdute decât prin reîncarnarea pământească.

8. Priviţi doar un acarian, un mic animal infuzor, şi veţi vedea câte milioane de legi au trebuit să coopereze într-un astfel de organism microscopic pentru a crea aceste animale mici, astfel încât, odată cu primul lor ciclul, reproducerea şi dezvoltarea lor ulterioară pe treptele superioare, de-a lungul a milioane de ani, să fie fixată.

9. Eu am creat lumea materială o singură dată! O singură dată am rostit cuvântul: *„Să fie!"* . Cu acest cuvânt am stabilit legile care menţin mereu lumea eficientă, reproduc generaţiile şi călăuzesc totul de la o etapă la alta, până când materialul va fi spiritualizat, repetând aceleaşi legi în lumea spiritelor, dar numai în sens spiritual, continuând procesul, crescând purificarea, care trebuie să completeze în spiritual tot ceea ce a fost creat, începând de la materie.

10. Vedeţi, în natura vizibilă puteţi percepe cum predomină o anumită gradaţie de la stânca aparent moartă până la om, cum se dezvoltă una din cealaltă, cum se perfecţionează treptat organismele.

11. Toate aceste suflete legate în materie împing către o dezvoltare superioară şi tocmai pentru că de la o etapă la alta particulele de inteligenţă (sufletească) ale unui singur animal nu sunt adesea suficiente pentru a umple sufletul etapei următoare şi atunci tocmai producerea rapidă animale inferioare este necesară pentru a avea întotdeauna materialul (sufletesc) pentru elementele fizice care sunt superioare.

12. Astfel, începând cu sufletul pământesc care lucrează ca impuls, în cel mai mic şi în cel mai mare, după aceleaşi legi, pentru a elibera prizonierii (spiritele) din materie, pentru a le dezvolta şi a le conduce mai sus, se formează marea scară progresivă care, cel puţin pe Pământul vostru, se închide cu omul ca cheie de boltă vizibilă.

13. Prin urmare, aceşti oameni alcătuiţi din milioane de specificităţi sufleteşti secundare, sunt ocupaţi în călătoria lor de *„a merge înainte"* şi, conform regulilor ordonate ale vieţii, nu se întorc niciodată pentru a face un pas mai jos. De fapt, când vin în lumea cealaltă ca spirite, ei găsesc în lăuntrul lor *propria lege, propriul judecător*, care îi aşază acolo unde s-au aşezat ei înşişi prin îndeplinirea sau omiterea preceptelor divine.

14. De acolo ei trebuie să continue să „lucreze" şi tocmai cu deplină conştientizare a propriului sine, fie că sunt buni sau răi, până când vor fi parcurs calea purificării, aşa cum sufletele lor specifice trebuiau odinioară să facă, de la cel mai inferior animal până la om, adică să călătorească spiritual de pe calea întunericului şi a poziţiei lor neclare până la cea mai pură şi cea mai înaltă conştientizare a descendenţei divine şi a continuităţii eterne.

15. Aşa cum sunt legile în lumea materială, tot aşa şi legile din lumea spirituală sunt mereu aceleaşi, repetându-se mereu, adaptate doar circumstanţelor şi situaţiilor şi diferite în funcţie de individ.

16. Dacă, aşa cum am spus la început, au existat şi încă există „reîncarnări" ale spiritelor decedate, adică ale sufletelor umane, acest lucru are un motiv şi un scop diferit, care există cu siguranţă în legile Mele, dar cu toate acestea nu trebuie acceptat ca normă ca aceasta să se repete mereu şi continuu! – Despre acest lucru v-am comunicat deja în alte dictate şi nu doresc să discut mai departe aici.

17. În realitate, scopul Meu cu acest cuvânt este tocmai pentru aceşti aşa-zişi *„spiritişti"*, care ar accepta cu atâta plăcere drept *„Evanghelie"* sau drept pur „adevăr" tot ceea ce le spun spiritele, să-i fac conştienţi de *deducţiile* false şi *concluziile greşite la care* ajung dacă acceptă anumite mesaje spirituale drept monedă sănătoasă!

18. „Spiritiştii" sunt la fel de buni „copii ai Mei" ca şi voi şi aş dori, din moment ce ei vor cu adevărat să Mă cunoască pe Mine şi lumea Mea a spiritelor, să nu bâjbâie mult timp în întuneric, ci să ajungă cât mai repede posibil pe calea cea dreaptă, să recunoască şi ei cea mai scurtă cale care duce la Mine.

19. Eu aş vrea să fiu recunoscut de toţi oamenii, de aceea ai primit câteva cuvinte şi asupra acestui punct îndoielnic al „reîncarnării", pentru a-i încuraja pe bunii gânditori să reflecteze; altfel sunt uşor induşi în eroare de spiritele care *„vor să facă pe învăţaţii"* .

20. Vedeţi voi, în lumea aceasta, voi între voi, oamenii, trebuie să fiţi foarte prudenţi în fiecare zi şi să nu credeţi toate prostiile pe care vi le spune unul sau altul. Trebuie să cântăriţi totul cu atenţie, fie adevărat, fie fals, tocmai pentru că ştiţi că oamenii, în general, acţionează într-un mod fals, viclean şi înşelător pentru a-şi ascunde propriile interese.

21. Ei bine, dacă admiteţi aceasta, de ce nu vreţi să acceptaţi aceeaşi regulă în lumea spiritelor care se adună în jurul vostru, pentru a vă face cunoscute impresiile şi ideile lor?

22. Ce sunt cu adevărat spiritele dacă nu *„oameni decedaţi"*, *suflete care au trecut de cealaltă parte*, care şi-au lăsat în urmă, cu siguranţă, trupurile materiale, dar nu şi pasiunile, nu şi părerile, de care este mult mai greu să scapi acolo decât ar fi fost aici, în lume.

23. Reflectaţi la ceea ce vă spun, fiţi prudenţi şi să nu luaţi drept dogmă ceea ce nu are o bază raţională, ci este doar o slabă „supoziţie" umană.

24. De ce vă ofer „cuvinte" şi „explicaţii" despre atâtea subiecte pământeşti şi din lumea de dincolo de atâţia ani? De ce vreau să vă arăt de la cel mai mic, la cel mai mare, de la cel mai apropiat, la cel mai îndepărtat, ce sunt Eu şi ce este lumea Mea? – Pentru că din toate acestea trebuie să recunoaşteţi că există un Dumnezeu al Iubirii, Care a creat totul pentru dezvoltarea voastră şi pentru cea mai mare fericire, dacă sunteţi în stare să o înţelegeţi şi, într-o zi, să o suportaţi.

25. Tot ceea ce v-am comunicat până acum, constituie un întreg spiritual care, asemenea unui lanţ, legând o verigă de alta, va constitui într-o zi adevărata Mea învăţătură, religia Mea spirituală, mărturisirea Mea de credinţă, prin care toate generaţiile, urmărindu-şi scopul, vor intra în Împărăţia Mea spirituală mult mai mature şi mai purificate decât vin noii veniţi acum cu astfel de concepte pur şi simplu copilăreşti, despre Mine, lumea Mea şi despre ei înşişi.

26. Am rostit odată aceste cuvinte: *„Să fie lumină!"* şi trebuie să fie lumină! Lumină în inimile voastre! Aşa cum soarele vostru încălzeşte zilnic pământul şi toate planetele care orbitează în jurul lui, stimulându-le spre dezvoltare ulterioară, tot aşa Lumina Mea spirituală trebuie şi va putea într-o zi să aprindă, să lumineze şi să încălzească toate inimile omeneşti prin Scânteia divină a Iubirii, atât faţă de toate creaturile cât şi faţă de oameni, adică în cele din urmă, faţă de Mine!

27. Oamenii trebuie să-L recunoască pe Dumnezeul lor cu toate atributele Sale, ei trebuie să vadă clar şi să înveţe să înţeleagă care a fost Voinţa Sa atunci când a creat Universul, care a fost scopul Lui când L-a populat cu fiinţe vii şi trebuie să înveţe să citească printre rânduri, în şi din lucrările Sale, din harul, iubirea şi dulceaţa Sa sufletească infinită, pentru ca ideile şi conceptele false să nu întunece marea Lumină a Adevărului care vă poate conduce la El şi, într-o zi, să nu deveniţi făpturile Sale fără voinţă, ci copiii Săi pe care El i-a creat într-o zi după chipul Său, pentru ca voi, pe cât vă este posibil ca fiinţe create, să deveniţi asemenea Lui!

Anexa 2

Către Franz Hedwig : Cuvântul interior. Reîncarnarea. Iubirea ca scânteie a lui Dumnezeu

Kronstadt (Transilvania), 23 noiembrie 1889

1. *«Vezi, fiule, de ani de zile Îţi dau Cuvântul tocmai prin Iubirea pusă în inima ta; rămâi statornic în această iubire, căci este un dar permanent pe care Eu Însumi ţi l-am încredinţat. Iubirea este „lira" pe care o împart alor Mei şi exact în cantitatea potrivită. Tu trebuie doar să Mă înţelegi corect cum şi în ce fel vreau să văd această liră încredinţată ţie înmulţită. Nu aştept ca nimeni să facă lucruri extraordinare, ci mai degrabă doresc ca fiecare să gestioneze bine talantul care i-a fost încredinţat şi să Mi-l aducă înapoi cu dobândă, atunci când am nevoie de el.* ***Lira iubirii*** *pe care am încredinţat-o oricăruia dintre copiii Mei trebuie, înainte de toate, să fie păstrată în aceeaşi puritate în care Eu Însumi am pus-o în inimile copiilor Mei. Fiecare dintre voi ar putea pune cu uşurinţă întrebarea aici: „Da! Cum şi când ne-ai livrat această liră? Şi în ce scop?" – Ei bine, vă spun tuturor celor care aveţi un concept despre viaţa spirituală mai profundă, reflectaţi puţin mai în profunzime asupra* ***scopului întrupării Mele*** *şi fiecare dintre voi va găsi în aceasta, în lăuntrul său, chiar adevăratul sens al răspunsului. Da, dragii Mei copii, odată cu primul pas pe care L-am făcut în lumea materială, pentru a Mă stabili ca Dumnezeu adevărat, ca Om trupesc printre copiii Mei, am pus o particulă din Iubirea Mea în fiecare inimă omenească, pentru ca ei să poată ajunge la cunoaşterea Iubirii Mele pentru oameni, ca şi copii ai Mei. În acelaşi timp, am înzestrat cu aceste particule ale Iubirii Mele şi pe toţi cei care au fost deja, astfel încât nuciunul nu a fost uitat.»*

* * *

Anexa 3

Zurich, 16 septembrie 1904

(Răspunsul explicativ al Tatălui Isus către Franz Schumi despre ceea ce i-a fost revelat lui Franz Hedwig)

2. Această Iubire a fost pusă şi trezită în voi prin discernământ, pentru că aţi văzut ce am făcut pentru voi, de vreme ce Eu, cu suferinţa şi moartea Mea pe cruce, v-am răscumpărat de aceeaşi suferinţă şi moarte sortită vouă, prin care v-am readus la filiaţia pierdută al lui Dumnezeu din cauza păcatului strămoşesc şi, astfel, aţi ajuns la conceptul de Dumnezeu în Persoana Mea, prin care v-am deschis cea mai mare fericire a Cerului, iar voi M-aţi recunoscut ca Tată iubitor în Isus, către Care vă puteţi adresa cu deplină încredere în orice moment, iar El gândeşte pentru voi cu iubire părintească divină, are grijă de voi şi vă conduce către Sine pe calea mântuirii.

3. Prin urmare, întruparea Mea este şi rămâne adevărata şi chiar *ziua fundamentală* pentru toţi cei care sunt treziţi *la o viaţă nouă*, într-adevăr, pentru cei care au trăit înainte şi după întruparea Mea şi pentru cei care încă trăiesc.

4. În aceste cuvinte vei găsi ziua şi ceasul în care şi tu ai fost umplut cu particula de viaţă a Iubirii Mele - deşi tu însuţi nu vei putea înţelege, întrucât simţurile şi scopurile tale nu ajung încă atât de departe încât să poţi vedea clar unde ţi-ai avut tu însuţi locuinţa atunci când Eu, ca Nou-născut, am umblat pe Pământul material. Eu îţi spun doar aceasta: – *voi toţi , cei care chiar acum, în acest moment, aveţi aspiraţia de a Mă îmbrăţişa cu adevărată afecţiune în inimile voastre*, *voi înşivă aţi fost martori ai întrupării Mele,* voi toţi aţi fost cuprinşi de Spiritul Iubirii, atât de mult încât chiar şi cea mai intimă viaţă a inimii voastre s-a alăturat corului jubilant al marilor Mele oşti îngereşti.

5. Da, voi toţi aţi fost martori la coborârea Mea în această parte întunecată a pământului, iar sentimentele măreţe şi puternice care v-au umplut întreaga fiinţă chiar în acel moment, au rămas cu voi; fiecare dintre voi a trebuit doar să aştepte vremea următoare, până când s-a apropiat momentul reîntrupării pentru fiecare dintre voi, precum şi timpul decis pentru a începe lucrarea spirituală în sine însuşi, astfel încât să fiţi apoi capabili să fiţi activi în via Mea.

6. Într-adevăr, fiecare dintre voi este un lucrător chemat care şi-a stabilit momentul iubirii

sale pentru Mine, pentru a continua din acel moment, lucrând în tăcere pentru Mine şi pentru aproapele său, în iubirea care a izvorât din Mine.

7. Fiecare dintre voi cunoaşte cu precizie dorinţa Mea pusă în el şi o va recunoaşte tot mai clar dacă va urma doar dorinţa care se face cunoscută în adâncul inimii sale, conform iubirii pe care o poartă în sine.

8. Această dorinţă de iubire este un comportament tăcut şi liniştit în toate condiţiile vieţii şi este o încredere fermă în Mine, căci iubirea care locuieşte în voi este o parte a Sinelui Meu. Iar această iubire, ca Scânteie a Spiritului Meu, este cea care vă atrage la Mine. De aceea, voi, toţi, trebuie să vă lăsaţi călăuziţi de dorinţa pentru binele spiritual doar prin Mine Însumi în voi. Chiar dacă uneori, iar acest lucru se întâmplă foarte des, vi se pare că sunteţi pe un drum greşit, nu trebuie să disperaţi. Atunci priviţi spre Mine la fel de plini de încredere şi, în scurt timp, fiecare căutător adevărat va recunoaşte clar drumul corect.

9. În inima fiecărui om se găsesc acele înclinaţii care duc pe diferite căi la viaţă şi totuşi nu este greu să rămâneţi pe calea cu adevărat dreaptă şi sigură, deoarece aceasta este singura cale adevărată pe care se poate baza cineva, doar pe Mine, Tatăl vostru Isus . – Însă, efortul spiritual, este foarte uşor să vă însuşeşti şi puterile spirituale; cu toate acestea, un copil care Îmi aparţine cu adevărat nu trebuie să uite niciodată că *totul Îmi aparţine* doar *Mie* şi, în Iubirea Mea, Eu împart alor Mei doar părţi individuale din ceea ce este al Meu.

10. Cine este conştient de acest lucru va creşte în iubire, lira dată lui se va înmulţi, chiar şi fără să aibă vreo presimţire, astfel încât, atunci când va veni momentul despărţirii, el însuşi nu va şti cum s-a întâmplat acest lucru. De fapt, *viaţa în iubire este o viaţă tăcută, o viaţă care avansează atât de discret*, dar atât de extins, încât niciunul dintre voi nu-şi poate face nici cea mai mică idee despre ea. Eu o revelez doar celui care are o vagă idee despre cum este; totuşi, aşa cum este, este bună pentru voi toţi. Credeţi cu tărie şi încredeţi-vă în ajutorul Meu şi veţi merge cu siguranţă pe calea Luminii.

11. Eu, Tatăl vostru Isus , vă spun: *Îndrăzniţi*. Pentru fiecare dintre voi acum este timpul în care vă găsiţi pe pământul pe care l-aţi dorit la umanizarea Mea. – Nimeni să nu se plângă de una sau de alta, căci multe vă sunt încă ascunse şi trebuie doar să vi se dea. Repet încă o dată: *„Trăiţi în Iubirea tăcută, în continuă creştere, pe care Eu Însumi v-am dăruit-o, ca să vă pot dărui lucruri şi mai măreţe!”*. Amin!

* * * * * * *

ANEXA 4
Jakob Lorber – Copilăria lui Isus – Capitolele 298 şi 299

ISUS LA DOISPREZECE ANI ÎN TEMPLU
Capitolul 298

Scurtă ilustrare a scenei din Templu realizată de fratele său Iacov, când Isus avea 12 ani. Acum Isus se retrage complet în Sine până la nunta din Cana.

1. De atunci, Isus a trăit în izolare şi nu a mai făcut nicio minune în public până la momentul nunţii din Cana Galileii.

2. Abia în al *doisprezecelea an*, când a mers pentru prima dată la Ierusalim pentru sărbătoare, aşa cum se ştie din Evanghelie, tânărul *Isus* a săvârşit o minune cu Înţelepciunea Sa în Templu, printre învăţătorii Legii, -

3. La această minune eu, Iacov, nefiind prezent, mi-a făcut-o cunoscută abia mai târziu Domnul Însuşi, şi a descris-o pe scurt şi consistent în felul următor:

4. în marea mulţime, Iosif şi Maria L-au pierdut pe Isus în Templu şi au crezut că, din moment ce nu era cu ei, cu siguranţă s-a întors deja acasă cu Salomea sau cu una sau alta dintre rudele şi cunoştinţe lor.

5. Şi astfel, cei doi au urmat caravana nazarinenilor şi au ajuns la ea abia seara, la hanul

dintre Nazaret şi Ierusalim.

6. Dar negăsindu-L pe Isus acolo, s-au întristat foarte tare; au luat câţiva tovarăşi şi s-au întors noaptea la Ierusalim.

7. Când au ajuns acolo, Iosif s-a dus imediat la guvernatorul Corneliu, care pe vremea aceea încă conducea regiunea Ierusalimului.

8. Iosif i-a povestit imediat lui Corneliu ce se întâmplase, care venise să-l întâmpine cu mare cordialitate,

9. iar acesta i-a dat imediat lui Iosif o gardă romană, cu care Iosif a fost autorizat să inspecteze toate casele.

10. Aşa că Iosif a cercetat aproape tot Ierusalimul şi, totuşi, după ce a căutat îndelung timp de trei zile, nu L-a găsit pe Isus nicăieri.

11. Atunci cei doi s-au speriat foarte tare; toţi, întristaţi, i-au întors garda lui Corneliu şi nu s-au lăsat consolaţi de el.

12. Dar întrucât era deja destul de târziu, Corneliu a vrut să-i ţină la el.

13. Dar *Iosif* a spus: „O, nobile prieten, vreau să rămân la tine în noaptea asta, dar mai întâi trebuie să mă sui la Templu şi vreau să ofer Domnului Dumnezeu, din inima mea tristă şi în inima mea, ceea ce am pierdut!"

14. Atunci Corneliu l-a lăsat pe Iosif să meargă împreună cu Maria la Templu.

15. Şi, vezi, l-au găsit pe *Isus* şezând între învăţători; El îi întreba, îi instruia şi le dădea răspuns la întrebările lor, astfel încât toţi rămâneau extrem de uimiţi;

16. De fapt, El le-a explicat cele mai misterioase pasaje ale profeţilor, i-a instruit despre stele, despre orbitele lor, despre lumina lor fundamentală, despre a doua, a treia, a patra, a cincea, a şasea şi a şaptea lor lumină.

17. Aşa dar, le-a descris constituţia Pământurilor (planetelor) şi le-a arătat relaţia fizică, psihică şi spirituală dintre lucruri -

18. şi le-a demonstrat la toţi nemurirea sufletului într-un mod nemaiauzit până atunci, astfel încât *toţi* ziceau:

19. *"Adevărat, nu s-a mai auzit vreodată aşa ceva! Un băiat de doisprezece ani e mai înţelept cu într-un singur deget de-al său decât noi toţi la un loc!"*

20. Atunci *Iosif* şi *Maria* s-au apropiat de Isus şi I-au zis:

21. „Atunci, dar: de ce ne-ai făcut una ca asta? - Uite, te-am căutat cu mare durere timp de trei zile şi nu te-am putut găsi!"

22. Şi *Isus* le-a zis: „De ce aţi făcut aceasta? (Adică, afară, cu ajutorul soldaţilor).

23. Nu ştiaţi de atâta timp despre Casa Tatălui Meu şi că în ea Eu trebuia să fac ceea ce este al Tatălui Meu?!"

24. Cei doi însă nu au înţeles aceste cuvinte, iar Isus i-a urmat imediat ascultător acasă, după ce a petrecut noaptea cu ei în casa lui Corneliu.

25. În schimb, învăţătorii au considerat-o pe Maria extrem de fericită să aibă un astfel de copil.

26. De atunci înainte, Isus s-a retras cu totul şi nu a mai făcut nicio minune înaintea oamenilor până în al treizecilea an al Său, a trăit şi a lucrat apoi ca orice alt om.

VIAŢA LUI ISUS DE LA DOISPREZECE PÂNĂ LA TRIZECI DE ANI

Capitolul 299

Explicaţii foarte importante despre natura lui Isus, despre relaţia dintre divin şi uman în El. Note despre renaşterea spirituală, condiţie prealabilă pentru o viaţă veşnică şi binecuvântată.

9 septembrie 1844

1. După aceasta, în Scriptură se spune: *„Şi El creştea în Har şi Înţelepciune înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor şi a rămas supus şi ascultător părinţilor Săi, până când a început Învăţătura Sa"*.

2. Întrebare: *„Cum putea, deci, Isus, singura Ființă divină veșnică, să crească în Înțelepciune și Har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, fiind în același timp Dumnezeu din veșnicie?*

3. *Și cum, mai ales înaintea oamenilor, fiind totuși din eternitate Ființa infinit mai perfectă decât toate?*"

4. Pentru a înțelege corect acest lucru, nu trebuie să îl considerăm pe Isus exclusiv ca Dumnezeu,

5. ci trebuie să ni-L imaginăm ca pe un Om, în care S-a cuibărit singura *Divinitate eternă*, aparent inactivă, așa cum în ființa fiecărui om se află cuibărit spiritul nemuritor.

6. Ceea ce fiecare persoană trebuie să facă conform Ordinii divine, pentru a-și elibera propriul spirit în sine,

7. omul Isus a trebuit să facă și El cu cea mai mare seriozitate, pentru a elibera Ființa divină din El, pentru a deveni Una cu Ea.

8. În schimb, fiecare om este constrâns să poarte în sine anumite slăbiciuni, care sunt lanțurile obișnuite ale spiritului, prin care acesta este închis ca într-o cochilie tare.

9. Totuși, lanțurile pot fi rupte doar atunci când sufletul, împreună cu trupul, printr-o dreaptă renunțare de sine, a devenit o ființă atât de întărită încât este suficient de fermă pentru a cuprinde și a reține spiritul liber în sine.

10. Tocmai din acest motiv, omul, numai atunci când se confruntă cu tot felul de ispite, poate deveni conștient de slăbiciunile sale și poate învăța cum și de ce este înlănțuit spiritul său.

11. Dacă apoi se mortifică în sufletul său tocmai în aceste puncte, atunci procedând astfel, el dezleagă legăturile spiritului și leagă sufletul de el.

12. Când, odată cu trecerea timpului, sufletul este întărit cu toate legăturile care anterior învăluiau spiritul, atunci, evident, este firesc ca spiritul, complet eliberat, să treacă în sufletul întreg și puternic,

13. Iar sufletul atinge astfel perfecțiunea cerească a puterii spiritului și devine astfel perfect una cu el în veșnicie.

14. Dar în a se dezlega de un lanț după altul constă creșterea sufletului în puterea spirituală, care aici sunt înțelepciunea și harul.

15. *Înțelepciunea* este viziunea clară în sine a Ordinii eterne a lui Dumnezeu, iar *Harul* este lumina eternă a Iubirii, prin care sunt iluminate toate lucrurile infinite și nenumărate, relațiile și căile lor.

16. Și așa cum este cu omul, așa a fost și cu *Omul divin Isus* .

17. Sufletul Său era ca al oricărui alt om și era cu atât mai împovărat de slăbiciuni, cu cât Duhul divin atotputernic a trebuit să Se pună în cele mai puternice lanțuri, pentru a putea fi ținut în sufletul Său.

18. Așadar, sufletul lui Isus a trebuit să înfrunte cele mai mari ispite, mortificându-se, pentru a se elibera de lanțurile Duhului Său divin și, în felul acesta, să se întărească prin libertatea infinită a Duhului tuturor duhurilor și să devină astfel, pe deplin una cu Acesta.

19. Și tocmai în aceasta a constat creșterea *în Înțelepciune și în Har* a sufletului lui Isus înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor și, mai exact, în măsura în care *Duhul divin S-a unit tot mai mult cu propriul Său Suflet, evident divin, care era așadar Fiul adevărat și propriu.*

ANEXA 5
Viitoarea Împărăție a păcii și iubirii
Primit de Domnul prin J. în G. în anul 1905

PREFAȚĂ

(Dictarea Domnului:)

Iar acum ți se vor face comunicări și revelații cu privire la „Noua Împărăție" și la viața care va fi dusă în el, iar această mică carte trebuie să poarte numele: ***„Viitoarea Împărăție a Păcii și***

Iubirii."

Veți găsi aici câteva clarificări importante cu privire la viața locuitorilor viitoarei Împărății și vă voi dezvălui care este Voința Mea Sfântă, și cum numai aceasta va servi atunci drept normă. Această carte mică trebuie păstrată în ciuda tuturor terorilor, iar oamenii care intră apoi în Noua Împărăție o vor lua în mână și își vor face din conținutul ei o regulă. Dar apoi vor fi învățați din nou, căci și atunci voi avea instrumentele Mele prin care voi vorbi oamenilor; și când aceștia vor fi instruiți și învățați și vor avea Duhul lui Dumnezeu, și când vor trăi și voi acționa conform Voinței Mele, atunci Eu Însumi voi apărea printre oameni și îi voi instrui în cunoaștere superioară și îi voi călăuzi pe singura cale adevărată care îi va conduce la un grad mai înalt de iubire și la mântuire. Așa cum a fost în zilele lui Adam, așa trebuie să fie din nou: o viață de armonie, pace și iubire.

Și astfel, această mică carte va conține această Doctrina inițială pentru copiii Mei ai „Noii Împărății". Așadar, nu trebuie să credeți că această mică lucrare este ceva lipsit de importanță, căci și ea își va atinge într-o zi scopul și va fi de folos oamenilor. De aceea, citiți această broșură, ca și celelalte, cu încredere și credință, căci ea conține cuvintele Domnului și Creatorului vostru, care sunt adevăruri veșnice și sensul lor este pentru totdeauna. Întrucât Tatăl vostru din Ceruri nu vă spune niciodată nimic care să nu fie important și chiar dacă nu sunteți încă capabili să înțelegeți sensul și adevărata lor semnificație acum, mulțumiți-vă cu aceasta: că acestea sunt întotdeauna Cuvintele lui Dumnezeu și că va veni și pentru voi vremea când veți înțelege totul.

Și astfel, să fie binecuvântată această mică carte, precum și toți cei care o citesc cu o inimă credincioasă și încrezătoare. - Amin.

INDEX

Capitolul 24 – Dezvoltarea lentă a Împărăției Păcii
Capitolul 25 – Natura și condițiile locuitorilor Împărăției Păcii
Capitolul 26 – Noua zi în Împărăției Păcii
Capitolul 27 – Viața locuitorilor Împărăției Păcii
Capitolul 28 – Apariția Domnului în Împărăția Păcii
Capitolul 29 - Epilog
(capitolele anterioare sunt cele referitoare de „Legătura Cerului ")

Capitolul 24
DEZVOLTAREA LENTĂ A ÎMPĂRĂȚIEI PĂCII

15-02-1905

1. În urma evenimentelor terifiante care se vor abate asupra întregii omeniri, tot ce există pe Pământ va fi distrus din temelii. Va avea loc o răsturnare completă, deoarece uscatul va iei din marea cea mare, iar unele întinderi de uscat se vor scufunda în mare. Munții se vor transforma în văi, iar acolo unde acum este câmpie, se vor ridica munți. Tot Pământul va fi transformat și reînnoit.

2. Dar să nu credeți că acest lucru este de prisos, căci am motive Mele înțelepte să permit ca toate acestea să se întâmple. Căci, așa cum oamenii sunt complet pătrunși de perfidie, tot așa este și solul și, odată cu el, tot ceea ce produce. Iarba și legumele care servesc drept hrană animalelor domestice nu mai sunt pure și, în consecință, nici laptele și nici carnea animalelor în sine nu mai sunt pure; prin urmare, oamenii sunt expuși la diverse boli care nu i-ar afecta dacă ar mânca doar alimente pure. Dar același lucru se întâmplă și cu acele persoane care se hrănesc exclusiv cu vegetale și cu fructe.

3. Solul este atât de corupt și exploatat încât toate legumele și fructele câmpurilor și copacilor sunt stricate. Voi mâncați pâine făcută dintr-un grâu care nu a asimilat nimic din pământ în afară de elemente impure; mâncați ouăle păsărilor care se hrănesc cu produsele acestui pământ murdar și, drept urmare, nici chiar ouăle nu mai au valoarea pe care o aveau odinioară. Mâncați fructele copacilor care vi se par înzestrați cu o astfel putere restauratoare, dar cu toate acestea,

din cauza părţilor impure pe care le-au absorbit prin trunchiul şi ramurile lor, acestea şi-au pierdut aroma rafinată şi le lipseşte puterea nutritivă. În alte vremuri nu existau deloc fructe putrezite şi, înainte, nu putrezeau într-un timp atât de scurt, cu atât mai puţin, deja pe copac. Odată, fructele aveau un aspect frumos fără excepţie, şi nu aşa cum se întâmplă astăzi când se găsesc multe fructe mici, zbârcite, deloc coapte şi, prin urmare, lipsite de orice aroma.

4. Astfel se întâmplă să consumaţi alimente extrem de imperfecte, care, în plus, îşi pierd din valoarea nutritivă, astfel încât voi încercaţi în orice mod să artificializaţi alimentele cu aditivi, care de multe ori sunt foarte dăunători, cu scopul de a le face rafinate şi mai gustoase. Acum, stomacul vostru trebuie să se obişnuiască cu toate acestea şi ar trebui să contribuie la binele corpului vostru; însă, aceasta este cauza bolilor de stomac; iar când acesta nu mai funcţionează corect, rezultă toate relele posibile, împotriva cărora niciun doctor, nici unul dintre leacurile voastre moderne nu vă pot ajuta. Aceasta este consecinţa degenerării actuale a rasei umane.

16-02-1905

5. Astfel, în felul vostru de viaţă există mult mai mult decât un lucru prin care vă faceţi rău singuri, întrucât v-aţi plasat complet în afara simplităţii conform legilor naturii. Şi cu toate că natura şi toate produsele ei nu mai există în puritatea lor originală şi, prin urmare, nu mai au valoarea lor maximă, totuşi, relele şi afecţiunile de care sunteţi afectaţi sunt în mare măsură atribuite nivelului vostru de viaţă contrar şi culturii voastre avansate.

6. În vremea lui Adam, oamenii trăiau în cel mai simplu mod imaginabil. Ei nu aveau locuinţe luxoase, ci trăiau în mare parte în aer liber, sub copaci, şi se hrăneau exclusiv cu fructele foarte gustoase ale acestora. Prin acest mod de viaţă ei s-au menţinut într-o stare de puritate fizică, până când, imediat ce au intrat în contact cu locuitorii câmpiilor, au venit asupra lor ispitele rele şi i-au cuprins. Apoi, şi ei au refuzat pentru că nu au putut rezista.

7. Şi aşa s-a întâmplat că umanitatea a coborât tot mai jos, şi aşa s-a întâmplat din nou după judecata lui Dumnezeu, care a nimicit întreaga omenirea, cu excepţia piosului Noe şi a familiei sale. O vreme au trăit în bunătate şi în frica de Dumnezeu, dar apoi, mult prea curând, au degenerat din nou, până când Eu Însumi am venit pe pământ în trup pentru a-i conduce înapoi pe calea cea dreaptă; şi de atunci, din nou, omenirea a degenerat şi măsura păcatelor lor este deplină. Şi din acest motiv trebuie să intervin din nou cu mână de fier, dar de data aceasta trebuie să procedez şi la o transformare totală a omenirii şi a Pământului.

8. Însă, această operaţiune nu se poate efectua, conform modului vostru de calcul, în decursul unui an; ci anii se vor succeda unul după altul până când tot ce este în scopul Meu va fi împlinit. Începutul va fi cu evenimente mărunte, dar acestea se vor multiplica şi vor deveni din ce în ce mai grandioase şi mai terifiante pentru omenire.

9. Întregul Pământ va tremura şi va părea că explodează şi că se va sparge în multe bucăţi. Căci întreaga suprafaţă a Pământului se va scufunda în interiorul Pământului şi se va forma o nouă suprafaţă. Prin urmare, se va întâmpla şi ca munţi întregi să dispară, sau ca munţii foarte înalţi să fie reduşi la dealuri. În alte locuri, însă, vor apărea munţi noi, deoarece interiorul Pământului va fi în cea mai mare frământare şi va apăsa cu violenţă extremă asupra maselor pământului, astfel formându-se munţi colosali.

10. Dar oamenii, atunci abia îşi vor mai recunoaşte Pământul; căci nici o parte a lui nu-şi va mai păstra aspectul original. Dar faptul că asemenea răsturnări puternice şi formaţiuni noi nu se pot produce într-un timp scurt pe care l-aţi imaginat întotdeauna, acest lucru vă va fi acum clar. Şi veţi înţelege cât de dificil va trebui să fie acest timp pentru toţi oamenii contemporani cu astfel de evenimente, şi vă veţi convinge de cât de serios trebuie să vă străduiţi să fiţi mai întâi luaţi de aici şi aduşi la locul Meu sigur de păstrare.

17-02-1905

11. Astfel, vremurile vor deveni din ce în ce mai rele, iar mizeria va creşte de la an la an. Când Pământul va începe să se tremure şi să intre în fermentare, nu se va mai putea vorbi de vreo creştere a plantelor. Nimeni nu va mai îndrăzni să iasă la câmp ca să lucreze pământul, iar acest

lucru ar fi inutil, pentru că deja într-o o oră pământul s-ar putea deschide şi înghiţi totul.

12. Prin urmare, în astfel de cazuri, este vorba de a proceda cu maximă prudenţă şi de a folosi cu cea mai mare zgârcenie proviziile sărace care încă mai există, şi vă puteţi face o idee despre starea în care se vor afla cei care s-au bălăcit întotdeauna în abundenţă şi lux în viaţa lor. Banii lor mulţi nu le vor folosi la nimic, ci doar o credinţă fermă şi o încredere autentică în Dumnezeu.

13. Aceste condiţii vor dura mulţi ani, până ce pe Pământ totul va fi transformat. Din interiorul Pământului, noi mase de uscat vor ieşi la suprafaţă şi vor primi o nouă binecuvântare de la Mine, în timp ce celelalte mase sterile vor fi dispărut. Apoi, încet, procesul vegetativ va reîncepe şi Pământul va reveni la o stare de calm. Puţinii oameni care vor locui atunci Pământul se vor linişti şi ei şi, încetul cu încetul, îşi vor relua munca obişnuită.

14. Desigur, lucrurile vor merge foarte încet, pentru că nu vor şti ce să facă, nici de unde să înceapă. Şi vedeţi, copiii Mei credincioşi, acum a sosit momentul să acţionaţi. Sub influenţa voastră, ei se vor aduna şi se vor sfătui cu privire la orice. Îşi vor reamenaja din nou casele şi fiecare va primi o bucată de pământ pe care o va putea lucra şi cultiva pentru propriile nevoi.

15. Şi aici va trebui să intru activ în scenă, pentru că nu vor mai avea nicio rezervă de fructe şi, în acelaşi timp, le vor lipsi şi multe lucruri absolut necesare. Astfel, anii se vor succeda până când se vor regăsi şi se vor acomoda în noua lor viaţă şi până când munca şi procesul de vegetaţie îşi vor relua cursul normal.

16. Va fi nevoie de multă răbdare, perseverenţă şi mare încredere în Dumnezeul lor atotputernic, pentru că pentru mult timp de acum înainte va trebui să mă ocup de cele mai urgente nevoi materiale ale lor. Însă va fi sarcina voastră să le menţineţi în simplitate şi puritate. De îndată ce vor avea din nou case confortabile şi câmpurile lor vor deveni roditoare, când se vor familiariza din nou cu o ordine şi un nivel de trai şi şi-au procurat strictul necesar pentru un trai simplu, atunci îşi vor alege şi un loc de adunare publică pentru practicile lor devoţionale şi vor stabili şi o anumită ordine şi pentru acestea.

17. Şi în timp ce toate aceste activităţi, atât spirituale, cât şi materiale, vor avea loc, va fi sarcina voastră să rămâneţi mereu alături de ei pentru a-i îndruma şi a-i ghida. Sarcină pe care o veţi întreprinde nu este una uşoară, dar trebuie să vă afirmaţi în această activitate a voastră şi, în funcţie de cât de mult aţi îndeplinit sau nu lucrarea care v-a fost încredinţată, tot aşa vă veţi regăsi în faţa Mea atunci când vi se va permite să intraţi în Cerurile Mele ale Iubirii.

18-02-1905

18. Astfel va trece o anumită perioadă până când oamenii vor fi restabilit o anumită ordine în toate activităţile lor de-a lungul vieţii. Ei îşi vor lucra din nou câmpurile şi grădinile la începutul anului, iar toamna vor aduce acasă snopii. Vor avea din nou pomi care vor da roade magnifice. Le voi face să crească fără cooperarea lor şi nu vor trebui să aştepte mult până vor avea o recoltă.

19. Încă o dată vor creşte păduri mari cu tot felul de copaci, deoarece pădurile sunt necesare pentru îmbunătăţirea aerului, pentru a evita uraganele violente şi pentru a atrage electricitatea exuberantă a aerului. Astfel, pădurile şi animalele vor apărea numai în virtutea Voinţei Mele, deoarece până când Judecata nu se va împlini complet, nu vor mai exista animale pe Pământ. În parte, acestea vor fi distruse, în timp ce animalele domestice vor fi fost nevoite de mult timp să-şi piardă viaţa pentru a servi drept hrană oamenilor.

20. Prin urmare, animalele care se vor găsi atunci printre oameni vor fi fost create şi binecuvântate din nou de Mine; ele vor fi de folos doar omului şi îi vor rămâne complet supuse, pentru că oamenii vor trata atunci animalele domestice cu bunătate şi blândeţe şi nu le vor întoarce unele împotriva altora, aşa cum se întâmplă acum prin tratamente inumane şi crude. Nu numai printre oameni trebuie să domnească iubirea şi blândeţea, ci şi animalele şi plantele trebuie îngrijite cu dragoste. Atunci, totul va prospera pentru bunăstarea omenirii şi, în acest fel, lucrurile vor progresa încet şi treptat Pământul se va repopula şi va fi animat de oameni, animale şi plante.

21. Astfel vor trece anii. Şi dintre oamenii care sunt încă în viaţă astăzi, niciunul nu se va putea bucura de această viaţă minunată, doar cei care sunt încă copii mici şi care vor creşte în

această perioadă, doar aceştia vor avea parte de această viaţă binecuvântată, iar aceştia, datorită faptului că au trăit vremuri rele şi cumplite, vor fi de două ori mai fericiţi şi vor trăi mulţumiţi în această Împărăţie a Mea a Iubirii.

22. Ei Îmi vor mulţumi din adâncul inimii lor pentru că I-am ţinut în viaţă şi pentru Harul care le-a fost dat de a ajunge în această frumoasă Împărăţie a iubirii şi a păcii. În vremurile triste de mizerie şi oroare, ei au devenit fermi în credinţă şi încredere în Creatorul lor atotputernic, Care I-a protejat şi I-a salvat cu credincioşie de toate pericolele; dar când vor putea trăi în pace şi linişte, îndată iubirea lor va creşte şi recunoştinţa lor se va ridica către Mine.

23. Şi astfel, am văzut cum va decurge transformarea Pământului şi cum se va dezvolta încet Noul Regat; iar acum aveţi o idee despre cum se vor desfăşura lucrurile.

Capitolul 25
NATURA ŞI STAREA LOCUITORILOR ÎMPĂRĂŢIEI PĂCII

19-02-1905

1. Întrucât ştiţi acum cu precizie că niciunul dintre oamenii deja adulţi, nu va intra în Noua Împărăţie al păcii şi iubirii, ci doar cei care trăiesc acum ca şi copii pe Pământ, vi se va părea de înţeles că locuitorii de atunci vor fi de o natură şi un caracter diferit. Copiii vor creşte în vremuri triste şi rele. Ei vor trebui să se lupte mult cu mizeria şi să fie martori la multe evenimente înfricoşătoare şi urâte. Dar se înţelege de la sine că numai aceia în inimile cărora voi putea detecta existenţa unei sămânţe bune, vor fi păstraţi şi vor fi puşi sub tutela şi protecţia unor oameni buni şi credincioşi.

2. Astfel, ei vor fi crescuţi în frica de Dumnezeu şi, deja de la o vârstă fragedă, vor fi menţinuţi în încrederea în Dumnezeu şi în credinţa că numai Cel Atotputernic îi poate proteja de orice nenorocire şi îi poate salva de pierzanie. Nu vor fi, aşa cum se întâmplă cu copiii de astăzi, răsfăţaţi şi prost educaţi, crescuţi în moliciune, cărora orice dorinţă, chiar şi cea mai nerezonabilă, este satisfăcută cu promtitudine.

3. Nu, cu copiii se va proceda diferit. Deja de la o vârstă fragedă ei vor trebui să înveţe să cunoască seriozitatea vieţii şi se va întâmpla adesea şi, în diferite moduri, ca părinţii lor să le fie luaţi, iar apoi să fie încredinţati în grija unor persoane străine. Totuşi, circumstanţele nu vor permite ca copiii încredinţaţi lor să se obişnuiască rău cu aceasta.

4. Dar vă puteţi imagina cu uşurinţă că o astfel de viaţă de luptă împotriva lipsei trebuie să aibă o mare influenţă asupra unui suflet fraged, mai ales că aceşti copii vor avea o dispoziţie bună. În astfel de condiţii, ei cresc şi învaţă foarte de timpuriu să se bazeze pe propriile forţe, iar când cei care anterior le fuseseră tutori le sunt luaţi, le va fi mai uşor să facă faţă singuri acestei vieţi dificile.

5. Ei se vor obişnui să Îmi înapoieze totul Mie, să se încredinţeze Mie şi să lase totul în mâinile Mele puternice şi protectoare, iar încrederea şi credinţa lor nu va fi un motiv de dezamăgire pentru ei. Eu voi continua să-i ajut aşa cum i-am ajutat până la sfârşitul acestei perioade dificile; căci Eu nu abandonez niciodată pe nimeni care şi-a pus totul în mâinile Mele şi a sacrificat totul pentru Mine.

6. Cine caută protecţie şi ajutor numai de la Mine, acela va fi ajutat; dar cine vrea să se bazeze pe propriile puteri sau caută ajutor de la oameni, va fi părăsit de Mine şi nu-l voi ajuta. De aceea, întoarceţi-vă numai şi exclusiv către Mine, pentru că dacă Eu nu vă ajut, nu vă binecuvântez şi nu vă întăresc, nimeni nu va fi în măsură să vă ajute vreodată.

20-02-1905

7. Prin urmare, când copiii de astăzi vor fi educaţi în acest fel, să ia viaţa în serios, şi în teamă şi iubire faţă de Dumnezeu; când în vremuri de mizerie şi groază sunt educaţi şi obişnuiţi să ajute pe oricine, fie frate, fie soră, atât cât le stă în putinţă, şi dacă sunt întotdeauna încurajaţi să facă altora ceea ce ei înşişi consideră plăcut dacă li s-ar face, atunci puteţi crede cu siguranţă că

prima şi cea mai importantă Poruncă a Mea: *„Să iubeşti pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi”* prinde rădăcini în ei şi devine a doua natură.

8. În felul acesta oamenii vor fi formaţi conform intenţiei Mele şi conform Iubirii Mele, iar atunci locuitorii Împărăţiei Păcii vor trăi în conformitate cu dorinţa şi Voinţa Mea, iar voi veţi avea sarcina de a-i menţine în aceste stări sufleteşti care Îmi sunt plăcute.

9. Când spaimele Judecăţii vor fi trecut, ei vor trebui, înainte de toate, să-Mi mulţumească pentru că i-am călăuzit fericit prin toate tulburările şi pericolele şi pentru că i-am ocrotit atât de minunat şi i-am umplut de haruri; şi apoi trebuie să-Mi ceară să le dau binecuvântarea Mea, pentru ca să-şi poată petrece restul vieţii mereu conform Voinţei Mele, şi pentru ca Eu să-i călăuzesc şi să-i îndrum neîncetat, aşa cum este în Voia Mea sfântă. Şi când se vor ruga astfel în adâncul inimii lor, atunci le voi auzi rugăminţile şi voi revărsa asupra lor binecuvântările Mele din belşug.

10. Inimile lor vor fi curăţite şi purificate; relaţiile vor deveni pline de iubire reciprocă, şi toată ura, care domneşte atât de mult în ziua de azi printre oameni, va dispărea complet. Fiecare dintre ei va trata cu răbdare şi bunătate nu numai pe semenii săi, ci şi animalele şi plantele; şi astfel oamenii vor petrece o viaţă paşnică şi liniştită între ei, iar animalele şi plantele, ca efect al tratamentului lor iubitor, vor prospera în avantajul lor deplin. Şi orice vor întreprinde, vor începe cu o rugăciune către Tatăl lor din Cer şi vor invoca binecuvântarea Lui asupra muncii lor.

11. Dar după ce şi-au terminat această lucrare, ca la sfârşitul fiecărei zile a muncii lor, ei nu vor înceta niciodată să-Mi mulţumească pentru că le-am împărtăşit binecuvântarea Mea, astfel încât să poată duce la bun sfârşit tot ceea ce au întreprins. În felul acesta, voi fi mereu alături de ei cu Iubirea şi Harul Meu, pentru că, aşa cum ei nu Mă uită niciodată, nici Eu nu îi voi uita pe ei şi, îi voi proteja, îi voi conduce şi îi voi îndruma.

Capitolul 26
NOUA ZI ÎN ÎMPĂRĂŢIA PĂCII

21-02-1905

1. Astfel, oamenii care vor fi educaţi pentru Noua Mea Împărăţie vor intra şi ei în această Împărăţie a Păcii. O nouă zi îi va lumina şi odată cu această zi vor începe o nouă viaţă. Între timp pământul se va linişti, şi oamenii se vor linişti şi se vor convinge că ei sunt acum fericiţii locuitori ai Împărăţiei Păcii promise de atâta timp. Va veni ziua, iar Soarele cunoaşterii va străluci asupra lor, arătând că Domnul a fost cel care i-a călăuzit, i-a condus şi i-a ocrotit, şi că printre milioane şi milioane de oameni ei au fost cei aleşi să contemple Noua Zi în Împărăţia Domnului.

2. Şi îndată vor privi înapoi la noaptea întunecată trecută pe care au trăit-o cu angoasă şi teroare. Îşi vor reaminti de toată mizeria, angoasa şi chinul pe care au trebuit să le îndure încă din fragedă copilărie. În spirit, vor vedea cum mii de oameni au fost măturaţi, de efectul evenimentelor înfricoşătoare şi îşi vor aminti scenele de groază care au avut loc cu acele ocazii şi cum, în ciuda furiei tuturor furtunilor, au fost păstraţi în mod miraculos.

3. Multora dintre ei li s-au luat familiile şi, încă de mici, s-au trezit copii săraci şi abandonaţi. Şi îşi vor aminti că atunci o femeie sau o fată s-a apropiat de ei însoţită de tânăr frumos. Ei le-au adresat cuvinte iubitoare şi consolatoare celor abandonaţi, i-a luat cu ei ca să-i conducă la locuinţa lor şi s-au substituit părinţilor *răpiţi*. Astfel, ei au fost crescuţi în cele mai triste împrejurări, într-o casă străină, cu oameni care le erau perfect străini, şi numai nefericirea, angoasa şi frica le fuseseră tovarăşi constanţi.

4. Ei îi vedeau pe binefăcătorii lor, unindu-şi mâinile, invocând de la Domnul protecţie şi putere şi, încă de mici, erau încurajaţi să facă acelaşi lucru. Şi pentru tot ce primeau, trebuiau să mulţumească Dumnezeului nevăzut care le dădea totul.

5. Şi văzuseră, de asemenea, cum binefăcătorii lor plecau adesea şi cum, atunci când pericolul era la apogeu, tânărul frumos le era mereu alături şi, se întorceau mereu fericiţi şi nevătămaţi şi adesea aduceau acasă copii sau bolnavi. Ei aveau grijă de aceştia, iar apoi tinerii rămâneau cu ei, pentru a-i ajuta cu sfaturi şi acţiuni; şi în curând bolnavii îşi reveneau şi puteau

să se mişte şi să lucreze.

6. Astfel, ei vor lăsa să treacă toate aceste imagini prin faţa ochilor lor spirituali şi vor recunoaşte în toate acestea minunatele aranjamente ale Domnului şi mâna Sa ocrotitoare şi credincioasă. Şi ei atunci vor şti cine erau acei tineri frumoşi. Deoarece atunci când educatorii lor au murit, ei au fost nevoiţi să-şi asigure singuri existenţa şi au fost nevoiţi să se ocupe şi de alţii care veniseră la ei nefericiţi şi săraci. Şi atunci, alături de ei se aflau din nou aceşti tineri care îi ghidaseră prin cele mai mari pericole, unde era nevoie de ajutor.

7. Aceasta este, aşadar, *Noua Zi* în Împărăţia păcii şi a iubirii, când locuitorii ei vor putea privi înapoi, amintindu-şi de timpul petrecut în întuneric şi ajungând la conştientizarea faptului că au fost aleşi de Domnul şi că acum sunt *„cetăţenii fericiţi ai Noii Împărăţii”.*

Capitolul 27
VIAŢA LOCUITORILOR ÎMPĂRĂŢIEI PĂCII

22-02-1905

1. Când locuitorii Noii Împărăţii vor fi conştienţi că Pământul a revenit la pace şi că orice pericol a dispărut, atunci vor încerca să creeze o anumită ordine în viaţa lor şi să-i dea un ritm regulat. Totuşi, Pământul tot nu le va da roadele, deoarece vegetaţia va fi încă lentă în perioada sa iniţială de reînnoire. Prin urmare, oamenii vor fi în continuare în dificultăţi grave în ceea ce priveşte hrana şi abia vor avea suficient pentru a-şi potoli foamea. Acest puţin, însă, îl voi face să ajungă la ei într-un mod miraculos şi doar aşa va fi posibil să reziste în vremurile încă dificile.

2. Totuşi, în acest punct, starea lor nu va fi cu mult mai bună decât cea imediat precedentă, ci doar vor fi eliberaţi de imensa angoasă a catastrofelor viitoare, care nu se vor mai întâmpla niciodată. Ei vor putea să se dedice muncii lor fără griji şi să ia în considerare mai întâi care sarcină va fi cea mai necesară şi mai urgentă pentru ei.

3. În primul rând, vor tot face tot posibilul pentru a-şi repara casele. Mulţi oameni vor locui în clădiri pe jumătate prăbuşite şi, prin urmare, se vor teme continuu că partea rămasă în picioare se va prăbuşi peste ei şi îi va îngropa. Astfel, ei vor căuta o casă mai bună, pentru că ici şi acolo, câte ceva va fi rămas în picioare, astfel încât viitorii locuitori ai Împărăţiei Mele să poată găsi un acoperiş care să-i adăpostească.

4. Totuşi, tot fastul şi luxul vor fi dispărut din case şi locuinţe. Eu nu vreau ca copiii Mei să o ia de la capăt cu astfel de lucruri inutile şi ca invidia să fie stârnită din nou văzând oameni trăind în case bogat înzestrate.

5. Întrucât tot luxul şi fastul au fost anihilate, oamenii vor fi forţaţi să-şi înceapă o nouă viaţă în cele mai simple forme. Fiecare se va considera fericit să aibă un acoperiş care să-l protejeze şi strictul necesar pentru locuinţa sa. Ei vor renunţa de bunăvoie la orice obiect de banal, la orice lucru inutil cu care nu va şti ce să facă.

6. Şi astfel toţi vor trăi în mod egal în modestie şi simplitate şi nimeni nu se va gândi să stârnească invidia altora dorind să aibă o locuinţă mai frumoasă sau mai luxos mobilată. Ei vor fi cu adevărat, în cel mai adevărat sens al cuvântului, fraţi şi surori unul cu celălalt; pentru că înaintea Mea toţi vor fi egali şi, ca atare, vor fi consideraţi în mod egal de către Mine.

7. Odată ce vor găsi un cămin sigur, singura lor grijă va fi curăţenia şi ordinea din casele lor, pentru că totul va fi copleşit de o dezordine teribilă şi oamenii vor locui mai întâi în casele lor în angoasă şi frică, chinuiţi de singurul gând de a-şi salva viaţa.

8. În plus de asta, mult timp vor fi rămas fără apa necesară pentru o curăţare temeinică a caselor. Ca urmare a zguduirii şi a tremurului terifiant al Pământului, totul va fi răsturnat şi de foarte multe ori se va întâmpla ca oamenii îngroziţi să abandoneze totul şi să fugă în spaţiu deschis, unde moartea nu i-ar fi ajuns. Prin urmare, în fiecare casă se pot vedea devastările provocate de astfel de evenimente.

23-02-1905

9. Apoi vor începe să restabilească ordinea peste tot şi să cureţe tot ceea ce, din cauza prăbuşirii clădirilor, îi va împiedica. În primul rând vor trebui să-şi găsească din nou o casă plăcută. În acest sens, femeile vor fi responsabile de lucrările mai uşoare, cum ar fi ordinea şi curăţenia caselor, curăţarea şi aranjarea hainelor şi a lenjeriei pentru toţi locuitorii casei şi pregătirea mâncării.

10. Bărbaţii, în schimb, vor trebui să se ocupe de muncile mai grele. Ei vor trebui să cureţe casele şi străzile de moloz pentru a reconstrui căile de comunicare; deoarece, aşa cum sunt, vor fi izolaţi de orice contact cu semenii lor. Ei vor trebui să repare şi să repună în ordine multe lucruri din casele lor pentru a le transforma în locuinţe plăcute şi sigure şi, vor trebui, de asemenea, să-şi procure diverse unelte şi instrumente care vor fi absolut necesare pentru munca lor.

11. Astfel, va trece mult timp şi vor trebui să-şi asume mai multe sarcini care anterior le-ar fi fost străine. Dar atunci lucrurile vor sta cu totul altfel. Fiecare va trebui să se descurce singur şi va fi obligat să facă munca pe care va vrea să o facă şi care va trebui să fie făcută. Între timp, însă, Eu voi face să crească ceea ce va fi necesar pentru nevoile ulterioare ale vieţii lor. Căci oamenii nu vor putea lucra singuri câmpurile care le-au fost încredinţate, din motivul că nu vor mai avea rod de semănat sau de plantat.

12. Pământul va fi atunci destul de tulburat, dar Eu îl voi binecuvânta şi voi face să crească din primul an ceea ce au nevoie. Totul va prospera minunat, căci căldura şi ploile se vor alterna regulat şi nicio furtună periculoasă nu va mai distruge roadele câmpurilor lor.

13. Astfel, ei vor privi cu inima bucuroasă la câmpurile şi pajiştile lor, unde totul va încolţi, va înflori şi va înverzi cu mare măreţie. Ei nu-şi vor mai aminti de când nu s-au mai bucurat de o asemenea privelişte, pentru că a trecut deja mult timp de când câmpurile şi pajiştile au fost lăsate pustii fără să mai fie posibil să se vadă măcar un fir de iarbă.

14. Ei se vor bucura la vederea pomilor fructiferi splendizi care li se vor înfăţişa în măreţia înfloririi şi se vor bucura să poată gusta din nou din fructele la care au fost nevoiţi să renunţe de atât de mult timp. În grădinile lor vor vedea încolţind tot felul de ierburi necesare gătitului, crescând diferite tipuri de legume şi înflorind cele mai frumoase flori; şi un cer albastru ideal se va întinde deasupra lor, iar Soarele limpede şi senin va surâde peste Pământ.

15. O, cât de fericiţi vor fi locuitorii acestei Împărăţii şi cât de binecuvântaţi vor fi în mijlocul unor asemenea splendori şi măreţii! Inimile lor se vor legăna în pace şi vor privi iar şi iar către Mine, plini de iubire şi recunoştinţă, către Mine, care le voi dărui toate aceste lucruri şi care le voi revărsa cu atâta măreţie darurile şi binecuvântarea Mea.

16. Întreaga natură va respira pace, linişte şi iubire, iar toate acestea se vor reflecta în inimi care vor palpita de recunoştinţă şi bucurie. Cu câtă încântare, la începutul amurgului, după ce îşi termină treaba, vor merge la o plimbare prin câmpuri şi pajişti pentru a admira cu câtă generozitate Tatăl lor ceresc îi va umple neîncetat cu darurile Iubirii. Şi apoi, revigoraţi în trup, suflet şi spirit, se vor întoarce la casele lor simple, unde, în ciuda acestui fapt, se vor simţi nespus de fericiţi. Şi în revărsarea sentimentelor lor, se vor închina şi Îmi vor mulţumi şi Mă vor lăuda.

24-02-1905

17. Oamenii vor trăi într-un mod atât de simplu şi modest şi Îmi vor cere totul în rugăciunile lor şi Îmi vor mulţumi pentru toate, pentru că vor şti că Eu singur sunt Cel care Dăruieşte.

18. După ce oamenii şi-au amenajat locuinţele într-un mod confortabil şi sigur, vor trebui să ofere şi un adăpost adecvat animalelor, care, treptat, din ce în ce mai mult, le vor reanima curţile. Şi astfel, ei nu se vor mai afla într-o strâmtoare. Vor avea din nou acces la lapte şi ouă sănătoase şi nutritive şi tot felul de păsări de curte vor zbura fericite prin jurul caselor lor. În acest fel, încetul cu încetul, se va instala o viaţă regulată şi ordonată. Între timp, obstacolele din calea traficului stradal vor fi eliminate, iar bărbaţilor le va fi uşor să se adune adesea, pentru a discuta despre problemele lor.

19. În acest moment, se vor lua în considerare relaţiile sociale şi bunăstarea, în general. Bani nu vor mai exista şi nici nu vor mai fi vreodată restauraţi. Printre locuitorii acestei Împărăţii,

toate clasele sunt reprezentate şi îşi vor pune puterea în slujba tuturor. Ei vor lucra pentru toţi şi, în compensaţie, vor avea asigurată o întreţinere perfectă.

20. Fiecare locuitor primeşte ceea ce are nevoie, iar cei care lucrează pentru alţii nu trebuie să îşi facă griji pentru nimic. Ei primesc tot ce au nevoie pentru a trăi şi nu au nevoie de nimic altceva. Se vor construi mori unde morarii vor măcina cu sârguinţă grânele, şi toţi locuitorii vor merge să ia făină cât au nevoie.

21. Vor fi ţesători care vor ţese materiale pentru toţi şi fiecare se va putea aproviziona după propriile nevoi. La fel, vor fi cizmari, vizitii, zidari etc., care vor fi întotdeauna gata sa-si ajute semenul şi să-i ofere ceea ce are nevoie. Nicio clasă nu se va considera superioară celorlalte, ci fiecare va fi la fel de necesară pentru bunăstarea şi nevoile umanităţii şi, prin urmare, nu se va mai întâmpla ca unul sau altul să fie privit cu aroganţă de sus.

22. Toţi vor fi fraţi şi surori unii faţă de ceilalţi în cel mai adevărat sens al cuvântului. Fiecare va fi gata să-şi ajute aproapele în orice moment, iar abuzul şi obiceiul rău conform căreia nimic nu vine fără plată şi că cei care plătesc mai mult au privilegii mai mari nu vor mai prinde contur. Astfel, viaţa va fi cu adevărat o viaţă de pace şi iubire, care va fi motiv de mare bucurie pentru inima Mea părintească.

23. De îndată ce vor avea din nou suficiente ierburi şi furaje, li se vor da cai să-şi care poverile. Ei vor mai avea destule căruţe şi astfel încât munca lor va merge mereu înainte cu vigurozitate. Localitatea va căpăta în curând o înfăţişare plăcută, iar locuitorii vor duce o viaţă fericită şi liniştită. Apoi, în timp, vor începe să stabilească un loc de adunare simplu şi decent pentru practicile lor devoţionale duminicale.

24. Acesta va trebui să fie un spaţiu mare, însă, fără nicio ornamentaţie sau decor, prevăzut doar cu o mică tribună, de pe care oratorul, favorizat de Harul Domnului, va vorbi şi va vesti Cuvântul lui Dumnezeu. Îl voi alege Eu Însumi pe acest adevărat slujitor al Meu şi îi voi încredinţa sarcina respectivă. Acesta va fi cel care Mi se va părea cel mai vrednic şi care se va bucura de stima tuturor pentru marea sa iubire şi smerenie şi care va găsi consideraţie atât la Mine, cât şi la oameni. El va fi ales să instruiască pe oameni cu privire la Voinţa Mea şi să le ofere clarificări şi sfaturi suplimentare cu privire la cursul lor viitor de acţiune. Şi vor asculta îndemnurile cu o inimă fericită şi recunoscătoare şi vor depune toate eforturile pentru a acţiona în consecinţă.

25. Când serviciul lor divin va fi astfel rânduit, atunci Eu Însumi Îmi voi anunţa Voinţa prin instrumentul sau oratorul Meu.

26. În întregul lor mod de viaţă, se vor comporta aşa cum le voi sugera Eu şi totul va fi o binecuvântare pentru ei. Vor duce o viaţă simplă şi ordonată; vor mânca doar hrană pură şi sănătoasă şi, prin urmare, vor fi robuşti şi într-o stare de sănătate perfectă şi vor ajunge la o vârstă înaintată. Ei nu vor mai cunoaşte deloc bolile trupului; şi astfel, sufletele lor vor rămâne pure şi sănătoase.

27. Din acest motiv, chiar şi separarea sufletului de trupul de carne se va produce fără durere, iar sufletul va zbura fericit şi cu deplină uşurinţă. Ei nu se vor îngropa, ca oamenii de astăzi, în materie; nu îşi vor dedica toate gândurile şi sentimentele dobândirii bunurilor pământeşti, ci cu inimile pline de recunoştinţă se vor bucura de hrana lor simplă şi sănătoasă, vor invoca binecuvântarea Mea asupra muncii lor zilnice şi chiar şi în timpul muncii lor vor găsi o modalitate de a se preocupa exclusiv de lucrurile divine.

28. Astfel, vor îndeplini totul cu uşurinţă şi fără efort; munca nu va fi o povară pentru ei, ci vor îndeplini cu bucurie tot ceea ce li se va da de făcut. Se vor trezi devreme, deoarece în primele ore ale dimineţii aerul pur acţionează ca un tonic asupra trupului şi a sufletului. Vor lucra până la ora unsprezece şi apoi îşi vor lua hrana binecuvântată de Mine, care le va da o nouă vigoare.

29. Vara, în timpul vârfului de căldură de la amiază, se vor îngriji de ei înşişi, iar apoi se vor întoarce la muncă cu forţe reînnoite. Iarna, însă, îşi vor scurta odihna de la amiază, iar seara lucrul va fi oprit mai devreme. Cina va fi luata devreme, iar după masă vor mai face un pic de mişcare; apoi, în cele din urmă, vor merge devreme la culcare.

30. Pentru că atunci când cineva se trezeşte devreme, este necesar ca şi odihna nopţii să înceapă devreme. Totuşi, un somn prea lung nu este recomandat, deoarece acest lucru slăbeşte

membrele, iar persoanele sănătoase şi adulte nu ar trebui să doarmă mai mult de 6 ore. Desigur, bolnavii şi bătrânii au nevoie să doarmă mai mult, dar în orice caz, pe viitor, primul caz nu ar trebui să mai fie luat în considerare. Totuşi, vârsnicii vor trebui să fie îngrijiţi de alţii şi nu vor mai trebui să muncească, putând acum să se bucure de viaţă în pace şi linişte.

31. Ei vor putea să reflecteze asupra vieţii lor trecute, să-şi amintească toate greutăţile şi gândurile, dar vor putea, de asemenea, să retrăiască toate bucuriile în spirit, abandonându-se complet Domnului şi Dumnezeului lor şi familiarizându-se cu ideea unei plecări iminente de pe acest Pământ şi a intrării lor în Împărăţia Mea. Şi acest gând nu-i va umple de durere şi tristeţe, pentru că vor fi conştienţi că au împlinit întotdeauna Voinţa Domnului şi Dumnezeului lor cu toată puterea şi că nu şi-au împovărat conştiinţa cu fapte rele. Această conştientizare le va elibera inimile de teama de moarte şi se vor bucura în schimb de măreţia care îi aşteaptă în Împărăţia Vieţii de Apoi, unde fericirea şi extazul durează în eternitate.

32. În acest fel oamenii vor trăi şi vor acţiona perfect conform Voinţei şi îndrumării Mele. Fiecare dintre ei va lucra pentru toţi conform propriilor cunoştinţe şi forţe. Bărbaţii vor construi şi vor lucra cu sape şi pluguri; vor măcina; pe scurt, se vor ocupa de toate sarcinile care le revin. Dar şi femeile vor avea propriile lor sarcini. Ele vor trebui să aibă grijă de casă şi să ţină totul în ordine; vor trebui, de asemenea, să aibă grijă şi să supravegheze animalele domestice şi să coasă, să tricoteze şi să lucreze tot ceea ce este în mod firesc responsabilitatea lor.

33. Şi cei care vor trebui să muncească pentru binele comun, vor primi toate cele de trebuinţă în anumite case speciale unde va fi pregătită bucătăria pentru ei. Deoarece, trebuind să muncească pentru toţi ceilalţi, nu vor putea să-şi asigure singuri nevoile şi vor găsi, în schimb, totul pregătit în locuri publice, unde fiecare va primi ceea ce are nevoie.

34. Dar cei care vor avea o gospodină care să aibă grijă de ei vor găsi tot ce vor avea nevoie în casă. Femeia se va ocupa de toate treburile casnice, va face curat, va găti, va coase şi va lucra cu sârguinţă toată ziua. Dar, pe lângă aceasta, va găsi şi timp să se facă utilă şi să-şi ajute aproapele atunci când acesta va avea nevoie de ajutorul ei. Dacă sunt copii în casă, cu atât mai mult va avea de îngrijit şi de ordonat casa. Este responsabilitatea să crească copiii aşa cum se cuvine; iar atunci lucrurile în această privinţă vor trebui să se desfăşoare diferit faţă de cum se desfăşoară acum.

35. Încă dacă de la o vârstă fragedă, mamele trebuie să aibă grijă să formeze sufletele copiilor şi să le îndrepte spiritul exclusiv către Tatăl din Ceruri. Şi atunci, această sarcină nu va fi atât de dificilă pentru oameni, pentru că ei înşişi vor fi plini de credinţă şi dragoste faţă de Creatorul lor, de Care vor fi intens iubiţi la rândul lor. Copiii vor trebui crescuţi într-un mod simplu şi natural. Va fi nevoie ca ei să nu fie prost educaţi şi obişnuiţi cu moliciunea, aşa cum se întâmplă în ziua de azi, iar în această privinţă va trebui să fie expuşi la toate vânturile, şi în orice moment, scăldaţi mereu în apa pură şi rece şi trataţi mereu cu o anumită severitate. Numai aşa este posibil să se educe bine copiii pentru a face din ei oameni buni şi utili.

36. Dar dacă de la o vârstă fragedă copiii sunt obişnuiţi să li se îndeplinească fiecare dorinţă şi să fie trataţi cu iubire şi îngăduinţă exagerate, atunci, ca adulţi, vor deveni autoritari şi încăpăţânaţi şi incapabili să-şi subordoneze voinţa celei a aproapelui; vor deveni egoişti şi arţăgoşi, stăpâniţi mereu de gândul de a face pe alţi oameni supuşii lor şi hotărâţi doar să-şi asculte propriile dorinţe şi aspiraţii şi să le satisfacă. Dar aceştia nu sunt deloc acei micuţi pe care Îi las de bunăvoie să vină la Mine pentru a-i strânge cu bucurie şi satisfacţie la inima Mea.

37. Când anii copilăriei vor fi trecut astfel şi vor fi crescuţi în adevăraţi copii buni, ascultători şi cu inimă sensibilă, atunci vor trece în grija unui profesor care îi va învăţa lucrurile necesare vieţii, fără a le supraîncărca capul cu cunoştinţe ştiinţifice care nu sunt de niciun folos copilului.

38. Copiii ar trebui să fie educaţi şi instruiţi în aşa fel încât să devină oameni cu adevărat capabili şi practici, dar nu trebuie ca cineva să încerce să altoiască în capul bietului copil orice lucru posibil pe care capul lui nu îl poate înţelege. Aceste lucruri, în cele din urmă, nu fac altceva decât să trezească idei grandioase, care îl fac pe cel în cauză incapabilă de o muncă profitabilă. Aceasta este Voinţa Mea şi Îmi voi manifestata întotdeauna Voinţa oamenilor şi în această privinţă, iar oamenii vor respecta întotdeauna de bunăvoie aceste sfaturi şi îndemnuri bine

înţelese ale Mele.

39. Odată ce copiii au învăţat atât cât este necesar la şcoală, ei vor trebui să decidă asupra unei profesii practice şi să fie admişi la un stagiu de ucenicie cu profesionistul respectiv pentru a dobândi abilităţile practice necesare şi a le pune pe o bază solidă. Fetele, la rândul lor, vor învăţa tot ce este util şi practic pentru casă. Ele vor fi bine instruite în toate lucrările manuale necesare, iar o gospodină practică le vor învăţa întreaga economie gospodărească. În acest fel, oamenii capabili vor fi educaţi continuu, iar bunăstarea comună va fi promovată şi din ce în ce mai sporită.

40. Şi Împărăţia Mea va fi locuită de o populaţie sănătoasă şi viguroasă, iar viaţa de pace şi fericire de care se vor bucura îi va face să crească tot mai mult în cunoaşterea lui Dumnezeu şi în iubire. Ducând o viaţă simplă şi modestă, ei nu vor degenera, ci vor rămâne curaţi în morală şi vor face progrese constante în veneraţia şi iubirea faţă de Dumnezeu.

41. Dar, aşa cum întreaga lor viaţă va fi simplă şi raţională, tot aşa vor trebui să apară şi în exterior. Ei nu vor mai trebui, aşa cum se întâmplă în ziua de azi, să-şi îmbrace trupurile în haine strâmte; din diverse motive acest lucru nu va mai fi permis de Mine. Pentru că, în primul rând, în multe privinţe nu este bine pentru corp atunci când este înfăşurat în haine strâmte. Deoarece organele interne sunt comprimate şi foarte des mutate din poziţia lor iniţială în alta.

42. Însă, ca orice schimbare, chiar şi cea mai mică schimbare din corp, trebuie să aibă o influenţă asupra stării de sănătate a omului, iar acest lucru poate fi uşor de imaginat; în plus de atât, din cauza compresiei, corpul nu se poate dezvolta conform dictatelor ordinii şi naturii. În al doilea rând, nu corespunde moralităţii şi decenţei să înfăşuraţi corpul în haine strâmte, deoarece aceasta face ca formele corpului să fie clar conturate, ceea ce este, fără îndoială, în consonanţă cu eforturile umanităţii de astăzi, care caută să influenţeze simţurile aproapelui prin orice mod prin intermediul figurii personale, care, în plus, caută să îl înfrumuseţeze artificial în orice mod posibil. Prin urmare, în Noua Împărăţie, hainele, în special cele ale femeilor, vor trebui să corespundă întru totul Voinţei Mele. Atunci va mai trebui să existe haine strâmte, astfel încât corpul să se poată dezvolta perfect în conformitate cu natura sa.

43. Îmbrăcămintea va trebui să fie lejeră şi liberă, aşa cum purtau bărbaţii în vremurile străvechi. O astfel de îmbrăcăminte permite corpului să se dezvolte liber şi învăluie formele într-un mod decent. La fel, femeile şi fetele vor trebui să se îmbrace simplu, fără garnituri sau ornamente. Culoarea hainelor va trebui să fie întotdeauna deschisă, deoarece, aşa cum interiorul fiinţei umane va fi atunci clar şi pur, tot aşa va trebui să fie şi exteriorul lor.

44. Eu nu sunt deloc un prieten al culorilor întunecate, deoarece răul pândeşte în întuneric; în schimb, Îmi place ca totul să fie clar şi luminos. Şi deoarece tânjesc doar ca sufletele şi inimile copiilor Mei să devină pure şi strălucitoare, şi exteriorul lor trebuie să aibă un aspect corespunzător. Totuşi, nu vă recomand nimic în ce priveşte culorile, pentru timpul actual, ci purtaţi ceea ce aveţi sau ceea ce consideraţi că este potrivit. Pe de altă parte, încercaţi să evitaţi pe cat posibil hainele strâmte, încă de pe acum, deoarece, aşa cum v-am spus deja, Eu sunt duşmanul acestora.

28-02-1905

45. Ceea ce cer, însă, cu stricteţe pentru viitor sunt bunele maniere şi decenţa şi, prin urmare, şi îmbrăcămintea femeilor va trebui să corespundă acestor principii. Aceste haine să fie închise până la gât, dar gâtul să rămână liber, căci este contrar naturii ca gâtul să fie strâns şi rigid. Şi acest lucru este incomod şi, prin urmare, nu ar trebui făcut. În timpul verii, când căldura este puternică, o parte a braţului poate rămâne liber, dar partea superioară să fie întotdeauna acoperit. De asemenea, am unele obiecţii faţă de stilul vestimentar actual masculin, iar aceasta se referă în primul rând la gulerele înalte şi rigide. Acest obicei este extrem de dăunător sănătăţii şi este cauza multor afecţiuni. Chiar şi cămăşile apretate şi aşa-numitele manşete sunt complet inutile.

46. Tot ceea ce atinge corpul trebuie să fie moale, adaptabil şi larg şi, prin urmare, este cu siguranţă mult mai în acord cu natura dacă bărbaţii poartă o cămaşă lejeră şi îşi ţin gâtul liber. Eu vreau să am o rasă de oameni robustă şi, prin urmare, tot ceea ce este, chiar şi în mică măsură, dăunător sănătăţii, trebuie evitat. De asemenea, încălţămintea trebuie să fie complet naturală.

Vara, picioarele ar trebui să fie complet libere de orice încălţăminte, cel mult să se folosească aşa-numitele sandale, pentru a vă proteja picioarele pe drumurile dure şi pietroase. Pe timpul iernii, însă, în regiunile reci, este necesar să se acopere picioarele, iar în acest sens se va vedea la momentul potrivit cum va trebui făcut acest lucru.

47. Capul trebuie să rămână cât mai liber posibil, deoarece acţiunea aerului asupra capului şi părului este întotdeauna excelentă. Numai atunci când este căldură mare sau frig intens, capul poate fi ţinut acoperit. Mâinile ar trebui să rămână mereu libere, iar prostul obicei de a le acoperi cu mănuşi va trebui să dispară. Dacă oamenii vor respecta aceste prescripţii ale Mele privind îmbrăcămintea, atunci îşi vor menţine mereu sănătatea şi bunăstarea fizică şi vor avea uşurinţă şi libertate de mişcare în orice muncă a lor. Şi atunci munca va fi o încântare pentru ei, pentru că sângele va circula proaspăt şi viguros prin venele lor, în timp ce acum el se trage greu şi leneş, modul actual de viaţă al omenirii fiind perfect contrar a ceea ce ar trebui să fie.

48. Şi acum mai este ceva de spus despre îmbrăcămintea copiilor. Şi aici trebuie respectate întotdeauna bunele maniere şi decenţei. Prin urmare, copiii nu vor trebui să se prezinte aşa cum se întâmplă acum, cu haine care abia ajung până la genunchi.

49. Acest lucru nu este nici frumos, nici politicos, nici decent. Copiii vor trebui să poarte haine care să le ajungă aproape până la călcâie, astfel încât să se poată mişca liber. Şi în ceea ce priveşte hainele copiilor, şi cu atât mai mult cele ale adulţilor, Îmi plac culorile deschise, şi mai presus de toate albul, pentru că hainele albe pot fi întotdeauna şi uşor supuse unei curăţări temeinice. Din acest motiv, fiecare haină va trebui confecţionată într-un mod complet simplu, fără garnituri sau volănaşe, deoarece aceasta nu face decât să stârnească vanitate atât la copii cât şi la adulţi, şi este un impediment pentru curăţenie.

50. Însă, în ceea ce priveşte copiii, braţele şi gâtul pot rămâne întotdeauna libere. Copiii mai mari vor trebui să fie îmbrăcaţi corespunzător. Peste pantaloni, o bluză largă şi uşoară, iar capul şi picioarele libere. Astfel, ei se obişnuiesc de la o vârstă fragedă cu influenţa atmosferei şi a oricărei vremi asupra corpului, ceea ce îi întăreşte şi îi face rezistenţi. Dar Eu le voi da întotdeauna oamenilor instrucţiunile necesare, ca să poată trăi într-un mod care să-Mi fie plăcut.

<u>03-01-1905</u>

51. Aşadar, v-am revelat suficient care este Voinţa Mea în ce priveşte exteriorul şi vă va fi posibil să urmaţi aceste sfaturi în mai multe privinţe. Desigur, nu este posibil să le urmaţi acum în întregime, pentru că în acest caz aţi fi consideraţi nişte fanatici excentrici de către lume şi, prin urmare, este în interesul vostru să urcaţi în parte alături de lupii printre care trăiţi.

52. Dar în ceea ce priveşte viaţa voastră interioară, respectaţi cu stricteţe ceea ce v-am sugerat şi vă pot spune că, pentru voi toţi care Mă urmaţi de bunăvoie şi cu credinţă, va sosi curând timpul când vă voi îndepărta bolile şi suferinţele, astfel încât să-Mi puteţi sluji cu vigoare şi ardoare reînnoite. Căci, orice bine pe care-l faceţi aproapelui vostru suferind, Eu îl consider întotdeauna ca fiind făcut Mie, iar răsplata voastră nu va lipsi deloc.

53. Şi voi, părinţilor, creşteţi-vă copiii cu înţelepciune şi judecată bună, aşa cum v-am învăţat. Treziţi germenul bun şi faceţi ca el să încolţească şi să crească. Căci Eu vă spun că fii voştri vor fi viitorii locuitori ai Împărăţiei Mele, dacă îi veţi educa într-un mod cu adevărat cinstit şi pios şi îi veţi îndruma spre bine.

54. Chiar dacă voi trebuie mai întâi să părăsiţi acest Pământ, lăsându-vă copiii încredinţaţi în grija unor străini, gândiţi-vă că acest lucru se va întâmpla pentru sănătatea lor şi că ei vor fi într-o zi cei mai fericiţi locuitori ai Împărăţiei Păcii şi veţi putea fi continuu alături de ei în spirit, pentru a-i călăuziţi şi a-i conduce pe calea cea dreaptă. Iar voi, care nu aveţi copii, veţi primi alţi copii pentru a fi îngrijiţi şi ocrotiţi de voi.

55. În curând va veni vremea dureroasă când mulţi oameni vor fi ruinaţi, iar cei mici vor rămâne săraci şi abandonaţi. Voi îi veţi primi pe aceşti micuţi în casele voastre şi le veţi lua locul părinţilor care au fost smulşi de la ei. Protejaţi-i cu credinţă şi conduceţi-i la Mine, ca să-i pot apoi ghida şi proteja în continuare.

56. Pregătiţi-i într-un mod demn cu privire la tot ce va veni şi, de asemenea, cu privire la

Împărăţia strălucitoare a păcii şi iubirii. Plini de încredere şi credinţă, ei vor trebui să treacă prin vremuri dificile şi astfel, înarmaţi, vor intra apoi în Noua Împărăţie. Şi tot ce le va fi necesar atunci, vor învăţa de la Mine Însumi. În parte, spiritele lor păzitoare vor cele care îi vor călăuzi către noua viaţă, iar în parte, voi fi Eu cel care face acest lucru, vorbindu-le prin intermediari ca instrumente alese în acest scop. În felul acesta, aceşti copii vor merge către un viitor splendid şi fiecare se va putea bucura împreună cu ei că au fost destinaţi pentru aceasta.

Capitolul 28
APARIŢIA DOMNULUI ÎN ÎMPĂRĂŢIA PĂCII

02-03-1905

1. În timpul vieţii Mele pământeşti, le-am spus ucenicilor şi adepţilor Mei că, atunci când se va apropia vremea Judecăţii, voi coborî invizibil la oameni, iar ei vor învăţa Cuvântul Meu în inimile lor. În acest fel, voi preveni şi avertiza să se întoarcă de la calea pe care ar fi urmat-o şi să se pocăiască întorcându-şi sufletele înapoi la Mine. Dacă ei ar fi făcut aceasta, atunci Judecata care ar fi trebuit să vină asupra lor ar fi putut fi suspendată.

2. În felul acesta, de câteva secole, vorbesc omenirii corupte prin oameni puri şi credincioşi şi încerc să o împing înapoi pe calea cea dreaptă. Iar numărul instrumentelor Mele devine tot mai mare pe măsură ce timpul Judecăţii se apropie din ce în ce mai mult, iar omenirea devine tot mai perversă.

3. Încerc în orice mod posibil să influenţez oamenii; pe de o parte acestea sunt vise pline de sens, pe de alta sunt viziuni pe care unii indivizi le au în stare de veghe; în parte, acestea sunt fenomene şi apariţii prin care încerc să exercit o influenţă asupra oamenilor. Chiar Eu însumi Mă arăt oamenilor, pentru ca ei să creadă în Mine şi să-i conducă pe alţii la credinţă. Dar orice îndemn şi avertizare este zadarnică, iar oamenii aleargă spre propria ruină.

4. Ceea ce ei înşişi provoacă, Eu permit să se întâmple şi las ca cele mai teribile vremuri să vină peste Pământ pentru a-l curăţa de toată murdăria. Nu este Voia Mea ca acest lucru să se întâmple, dar nu pot opri cursul evenimentelor, căci măsura păcatelor oamenilor este plină şi, ei cu puterea lor, produc ceea ce îi va distruge pe toţi.

5. Aşadar, a venit vremea în care Eu, Cel nevăzut, sunt cu voi. Eu vin la cei care Mi s-au dedicat cu o inimile curate şi devotate şi în care Cuvântul Meu Sfânt se traduce în fapte. Credeţi cuvintele Mele şi respectaţi-le cu stricteţe, căci aceasta este spre propriul vostru folos şi mântuire; pentru că Eu intenţionez ca tot ce poate fi salvat să fie salvat. Şi astfel, voi trebuie să vă daţi toată silinţa de a-Mi aduce tot ceea ce puteţi, pentru ca aceasta să poată fi păstrată pentru Viaţa veşnică.

6. Răgazul de care mai dispuneţi este scurt, deoarece vă aflaţi deja în perioada Judecăţii. Ceea ce v-am indicat ca precursori ([1])* (*Simptome, indicii.), aparţine deja Judecăţii. Totuşi, acest lucru se întâmplă în prezent încă într-o formă uşoară, motiv pentru care am folosit expresia „precursori". Însă, această formă blândă, vă oferă totuşi timpul şi oportunitatea de a lucra intens asupra voastră, astfel încât să deveniţi statornici în credinţă, încredere şi iubire.

7. Acum trebuie să vă afirmaţi în mic, pentru a putea căpăta puterea să înfruntaţi lucrurile mari. Căci dacă deja acum vă temeţi şi şovăiţi, cum veţi rezista la cazurile grave?

8. Gândiţi-vă, aşadar, că, până acum, toate cuvintele Mele s-au împlinit, acele cuvinte pe care le-am rostit ucenicilor Mei în urmă cu aproximativ două mii de ani, şi tot aşa se vor împlini şi cuvintele pe care le rostesc acum oamenilor prin instrumentele Mele.

3-03-1905

9. Când totul va reveni la calm, când viaţa locuitorilor Noii Împărăţii va fi în deplină ordine şi locuitorii înşişi vor fi învăţat deja Cuvântul Meu prin intermediul oamenilor favorizaţi de Harul lui Dumnezeu, când vor fi suficient de instruiţi şi pregătiţi de aceştia, atunci Eu Însumi Mă voi arăta printre ei.

10. Când se vor aştepta mai puţin, Mă voi întoarce brusc printre ei sub o anumită deghizare,

astfel încât să nu Mă recunoască. Numai cei care se vor distinge prin puritatea inimii şi iubirea lor faţă de Mine, numai acestora le vor spune inimile pe Cine vor avea în faţa lor, iar ei, în iubirea lor exuberantă, vor veni la Mine şi Mă vor onora. Şi după ce îi voi fi îndrumat şi învăţat în multe lucruri, voi dispărea la fel de brusc.

11. Dar apoi Mă voi întoarce din nou la ei, dar sub o altă înfăţişare; îi voi instrui şi îi voi învăţa din nou, dar ei vor trebui să Mă recunoască doar din înţelepciunea supremă a cuvintelor Mele. Abia atunci voi locui printre ei mai mult timp şi voi rămâne cu ei în iubire şi blândeţe, aşa cum am făcut-o pe vremea lui Adam şi, mai târziu, în timpul vieţii Mele pământeşti, sub înfăţişarea lui Isus.

12. Toţi vor fi ataşaţi de Mine ci iubire şi veneraţie şi vor fi încântaţi şi fericiţi ascultând cuvintele Mele. Eu voi merge cu ei peste tot şi îi voi învăţa în toate privinţele, referitor la plantele care vor exista şi la tratamentul şi utilizarea lor şi îi voi face atenţi la multe lucruri care până atunci le-au rămas ascunse.

13. De îndată aceasta va fi adevărata fericire pentru copiii Mei, când Tatăl lor iubitor, mereu preocupat de bunăstarea lor, va coborî din Ceruri pentru a comunica direct cu ei în iubire şi bunăvoinţă. Şi să credeţi că, şi Eu Mă bucur în aşteptarea acestui timp! – O, Eu sunt fericit şi binecuvântat atunci când inimile copiilor Mei vin la Mine pulsând de o iubire arzătoare, când privesc continuu spre Mine şi au grijă să se purifice de toată murdăria materială care încă se agaţă de ei.

14. Şi cât de mult Mă bucur de progresul spiritual pe care îl face un fiu al omului sub îndrumarea şi călăuzirea Mea, când este atât de aproape de Mine încât Îmi pot stabili locuinţa în inima lui! Şi atunci Îmi este cu putinţă să acord unui copil al Meu atât de iubit, harurile şi fericirile supreme, adică să Mă poată contempla în interiorul său, în care Mi-am stabilit locuinţa.

15. Cât de mare este bucuria Mea atunci când un fiu al omului şi-a dat toată osteneala pentru a se înălţa cu tot zelul şi voinţa sa fermă şi cât de fericit şi gata sunt atunci să-l umplu cu harurile Mele! O, copiii Mei, păstraţi acest obiectiv mereu prezent înaintea ochilor voştri şi străduiţi-vă cu toate forţele să-l atingeţi. Voi nu vă puteţi imagina ce încântări şi ce fericiri am în puterea Mea să vi le ofer; iar osteneala voastră va găsi cu siguranţă cea mai splendidă răsplătire.

4-03-1905

16. Reflectaţi, aşadar, la ceea ce Eu, în Iubirea şi Harul Meu infinit, fac pentru voi. Şi chiar dacă vor veni peste voi ore triste, trebuie să-Mi mulţumiţi pentru ele; iar acestea sunt la fel de benefice pentru sănătatea voastră, ba chiar mai mult decât orele fericite şi pline de bucurie.

17. În fericire, oamenii uită de obicei Cui o datorează; ei se limitează la a se bucura de ea şi îşi asumă meritul. Însă, în ceasul durerii şi al suferinţei ei îşi amintesc de Mine, îşi amintesc că există un Dumnezeu în Cer Care trebuie să aibă grijă de oameni. Aşa că încep să-L implore şi să creadă că El îi va uşura imediat de nenorocirile lor. Dar dacă El îi ajută în imensa Sa Iubire şi Milostivire, după aceea ei nu-şi mai amintesc nici măcar să-I mulţumească, ci continuă să meargă nepăsători pe calea lor noroioasă.

18. De aceea, copiii Mei, nu faceţi precum aceşti oameni ai lumii, ci rămâneţi credincioşi şi devotaţi Mie atât în vremuri fericire cât şi în vremuri de nenorocire. Tot ceea ce aveţi şi sunteţi, provine de la Mine, iar atunci când vă rugaţi cu adevărat Mie să vă conduc şi să vă ghidez pe Calea cea dreaptă, Eu nu greşesc niciodată în a răspunde la această rugăciune. Numai cu ajutorul Meu vă este posibil să progresaţi şi să vă apropiaţi de Mine. Şi vă repet, conduceţi-vă şi copiii pe această cale, pentru ca într-o zi să poată intra şi ei în binecuvântata Nouă Împărăţie a iubirii şi a păcii.

19. Iar dacă vor creşte în iubire şi cunoaştere, dacă se vor dedica întotdeauna cu sârguinţă împlinirii Cuvântului Meu şi trăiesc întocmai conform Voinţei Mele, atunci ei Mă vor recunoaşte uşor şi sigur atunci când voi veni la ei. Doar inima este cea care dictează regulile, în timp ce intelectul poate fi lăsat deoparte.

20. Toate grija voastră să fie dedicată inimii, astfel încât aceasta să devină pură şi plină de iubire; numai atunci veţi putea înţelege Doctrina Mea şi Mă veţi putea recunoaşte; dar cu intelectul, acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

21. Nu vă străduiţi, aşadar, să faceţi pe copiii voştri la fel alţi înţelepţi, ci căutaţi să le formaţi numai sufletul şi inima, căci acestea le vor aduce într-o zi, în Noul Împărăţie, avantaje mult mai mari decât orice înţelepciune.

22. Orice învăţături şi sfaturi le voi da atunci, va trebui apoi acceptate doar cu inima, căci nimeni nu va putea vreodată să conceapă cuvintele Mele prin intelect. Ştiinţa şi artele nu vor mai avea atunci nicio valoare, ci oamenii vor duce o viaţă modestă şi simplă, plină de iubire şi pace. Abia atunci va începe domnia adevăratei iubiri frăţeşti şi numai atunci va fi cu putinţă pentru Mine să Mă arăt oamenilor şi să corespondez cu ei.

23. Abia atunci când inimile oamenilor sunt pure şi pline de credinţă şi iubire, Eu pot veni la ei şi încă depinde de starea inimii şi a sufletelor lor dacă pot rămâne mai mult sau mai puţin timp cu ei.

24. Din acest motiv este necesar ca ei să fie mai întâi pregătiţi în mod corespunzător de instrumentele Mele şi să devină puternici şi statornici în cunoaşterea spirituală, în credinţă şi în iubire. Şi chiar şi voi, care cu siguranţă aveţi cea mai bună voinţă de a rămâne credincioşi şi ferm uniţi cu Mine, aveţi încă multă impuritate în voi; şi de aceea, să fie acum grija voastră serioasă să îndepărtaţi toate acestea din voi înşivă, ca să puteţi sta puri în faţa Mea şi astfel, cu atât mai bine, să puteţi rezista în faţa prezenţei Mele.

Capitolul **29**
EPILOG

5-03-1905

1. Prin apariţia Mea personală printre acei locuitori, totuşi, scopul pe care ei îl pot şi trebuie să îl atingă, este atins; este gradul suprem al fericirii şi beatitudinii lor şi, prin urmare, şi al perfecţiunii lor. Căci atunci când vor auzi învăţăturile din propria Mea gură, când Mă vor vedea înaintea lor în formă umană şi vor putea vorbi şi interacţiona cu Mine direct, toate acestea vor face o impresie atât de profundă asupra lor, încât vor deveni mai puternici şi mai statornici în credinţă şi nu se vor mai abate de la calea cea dreaptă.

2. Astfel, copiii Mei vor fi crescuţi şi educaţi pentru ***Noua Împărăţie*** şi ***în Noua Împărăţie***, astfel încât să trăiască aşa cum este Voia Mea, iar Eu cu adevărat să-Mi găsesc plăcerea în oamenii care trebuie să fie după chipul Meu. Şi acum v-am explicat totul clar şi v-am pus în faţa ochilor imaginea viitorului. Dar în această privinţă, nu este vorba doar de a vă satisface curiozitatea, ci mai degrabă, vă este oferită mai mult decât o lecţie pe care trebuie să aveţi întotdeauna grijă să o respectaţi şi să o urmaţi.

3. Voi înşivă trebuie să vă străduiţi cu seriozitate să vă curăţaţi de toată zgură care este încă latentă în voi; trebuie să luaţi drept exemplu calea de viaţă care v-a fost indicată şi să vă educaţi copiii astfel încât să devină demni să aparţină *Împărăţiei strălucitoare a Păcii*. Aveţi acum o mare sarcină în faţa voastră şi trebuie să vă angajaţi cu tot zelul să o îndepliniţi pe deplin şi să-Mi slujiţi şi să-Mi aparţineţi Mie, trup şi suflet.

4. Fericit este oricine este chemat la această slujire şi la această sarcină înaltă şi care se dedică cu toată puterea sa pentru a îndeplini cu adevărat această misiune. Gândiţi-vă întotdeauna că este un act de Har pentru voi, atunci când Domnul şi Dumnezeul vostru vă ia personal destinul la inimă şi când El Însuşi vă conduce, vă călăuzeşte, vă protejează şi vă întăreşte.

5. Şi dacă vă dedicaţi cu seriozitate autentică ***Cauzei sfinte***, veţi creşte apoi tot mai mult în cunoaştere şi iubire, vă veţi ridica tot mai sus şi vă veţi apropia de Mine. Şi când veţi fi suficient de aproape de Mine, veţi deveni părtaşi la ***Harul suprem***, adică acela de a Mă putea contempla în interiorul vostru. Prin urmare, străduiţi-vă cu voinţă fermă spre acest obiectiv pe care voi toţi îl puteţi atinge.

6. Şi de aceea vă dau această ***mică carte***, ca să o citiţi cu inima bucuroasă şi să credeţi ceea ce vă este exprimat în ea. Şi dacă veţi încerca să acceptaţi pe deplin totul în voi înşivă şi să înţelegi sensul său fără a sofistica cuvintele, atunci Eu Însumi voi veni să vă luminez, iar binecuvântarea

Mea va fi mereu cu voi. Prin urmare, fie ca şi această ***mică carte*** să fie binecuvântată de Mine, pe care v-am dat-o pentru sănătatea şi folosul tuturor celor care o vor citi cu inima plină de iubire şi credinţă.

7. *Mergi, aşadar, o, mică carte, mergi la toţi oamenii şi vesteşte-le cu glas tare intenţiile Domnului şi Creatorului oricărei lumi*.

8. Binecuvântarea Mea este asupra ta şi asupra tuturor celor care o primesc cu inima bucuroasă. - Amin!

ANEXA 6
Autobiografia lui Hristos

«V-am spus aceste lucruri în pilde;
dar va veni vremea când nu vă voi mai vorbi în pilde,
ci vă voi vorbi deschis despre Tatăl."
(***Ioan 16, 25***)

Capitolul 1
Păcatul lui Adam şi Eva şi întruparea Înţelepciunii

1. Astăzi vom începe o nouă lucrare şi, mai exact, intenţionez să vă prezint într-un mod concis şi în măsura necesară, evenimentele vieţii Mele pământeşti până la moartea Mea, iar aceasta, pentru ca copiii Mei să ştie ce şi câtă suferinţă am tolerat şi am îndurat Eu, Domnul şi Dumnezeul, în Omul Isus.

2. Deja după păcatul lui Adam, Iahve însuşi a promis omenirii un Salvator din vinovăţie şi pedeapsă, şi era deja predestinat ca un Om complet pur să ia asupra Sa vina şi pedeapsa pentru neascultarea comisă de Adam şi Eva, odată cu generarea prematură a primului lor fiu, Cain, deoarece nu aşteptaseră, aşa cum fusese convenit între Iahve şi Adam şi Eva, binecuvântarea Domnului şi Creatorului, ci mai degrabă îndrăzniseră să întreprindă ceva în mod arbitrar despre care nu ştiau dinainte care vor fi consecinţele.

3. O, dragii Mei copii, iată: aşa s-a întâmplat cu Adam, pentru că el nu cunoştea consecinţele faptei sale nesăbuite şi, prin urmare, nu putea judeca ce şi cât rău avea să se întâmple ca urmare a acesteia, în primul rând pentru el, primul tată, şi apoi pentru toţi urmaşii săi, până în prezent. Dar aceasta să vă fie ca exemplu, ca să vă convingeţi cât de des o mică imprudenţă, o mică presupunere, poate fi sursa unor nenorociri imense.

4. Dar acum răul s-a întâmplat, iar Iahve l-a chemat pe Adam afară din ascunzătoarea lui şi, la fel şi pe Eva.

5. Ei, desigur, au recunoscut că au păcătuit grav şi au plâns şi s-au jelit; au recunoscut, de asemenea, că l-au jignit pe Iahve, Sfântul şi cel mai bun Tată, şi că I-au stârnit mânia, deoarece au făcut exact opusul a ceea ce ar fi trebuit să facă, prejudiciind astfel avantajele care le-ar fi revenit dacă ar fi rămas credincioşi Voinţei lui Iahve[1]* (* Acest Nume îl înlocuieşte pe cel al Tatălui).

6. Dar, apoi, când au văzut şi au auzit cum distrugerea şi ruina veneau peste întreg Pământul ca urmare a mâniei lui Iahve, au plâns amarnic şi s-au pocăit, invocând iertare; iar Iahve a avut milă de ei şi a promis că le va trimite un Salvator, căci alături de mânia lui Iahve era, de asemenea, sentinţa că fiecare descendent al lui Adam şi al Evei, precum şi ei înşişi, vor trebui să sufere moartea dureroasă pe cruce pentru neascultarea lor, întrucât ca urmaşi ai lui Adam, ar fi fost coresponsabili pentru păcatul lor.

7. Iubirea, însă, a avut milă de ei şi, prin urmare, i-a spus Înţelepciunii: „I-a asupra Ta această treabă, căci Eu am milă de copiii Mei!". Însă, pentru a potoli Divinitatea mânioasă, s-a luat decizia fermă pentru viitor, ca Înţelepciunea să-şi asume rolul de mediator între Iubire şi

Divinitatea ofensată, şi ca, la vremea potrivită, să coboare pe Pământ.

Capitolul 2
Pruncul Isus, cu Duhul şi Sufletul de la Dumnezeu şi cu trupul de pe Pământ

1. Şi când, în vremea lui Iulius Augustus Quirinius Cesar am venit pe pământ în Omul Isus, a fost Înţelepciunea divină Cea care a luat formă în Persoana Mea, iar Eu am crescut şi M-am dezvoltat foarte repede, atât spiritual, cât şi fizic, întrucât echilibrul dintre spirit şi corp era cu siguranţă normal, ceea ce de multe ori nu este cazul la copiii oamenilor obişnuiţi, deoarece majoritatea copiilor, mai ales în prezent, sunt de obicei bolnavi, şi se află mai mult sau mai puţin într-o stare de degenerare deja atunci când văd lumina lumii, iar aceasta este o consecinţă a păcatului originar, care se dezvoltă din ce în ce mai mult.

2. În copilăria Mea timpurie, M-am jucat ca orice copil. Totuşi, chiar şi atunci Îmi era cunoscut Cine locuia în inima sufletului Meu şi Îmi da porunci, astfel încât Eu, ca şi copilul-Isus, trebuia deja să fiu atent instinctiv la sentimentele Mele şi, încă de mic copil a trebuit să-Mi impun multă abnegaţie, mai ales în ceea ce priveşte stăpânirea, deoarece în unele sclipiri de lumină de moment, Sinele Meu se manifesta prea clar, iar în astfel de momente Mă simţeam în întregime Domn şi Creator şi Mă prezentam şi vorbeam ca atare celor care se aflau în imediata Mea vecinătate, aşa cum se poate citi clar în *„Povestea copilăriei şi tinereţii Mele”* [2]* (*Prima ediţie a acestei lucrări, a misticului Jakob Lorber (1800-1864) a fost intitulată: "*Evanghelia după Iacov*", conţinând Istoria copilăriei iubitului nostru Mântuitor Isus Hristos, a fost publicată la Trieste, în anul 1925; - din anul 1997 este publicată de editurile "*Armenia*" şi "*Noua Revelaţie*" cu titlul: "*Copilăria lui Isus*".).

3. Astfel, lucrurile au continuat să progreseze şi, pe măsură ce mă apropiam de adolescenţă, adversităţile pământeşti au devenit din ce în ce mai frecvente pentru Mine, aşa cum ştiţi din *istoria tinereţii Mele* şi, adesea trebuia să-Mi impun constrângeri prin forţă şi să Mă limitez prin răbdare şi smerenie, pentru a nu aduce nenorocire omenirii prin acţiuni pripite în loc de mântuire, deoarece Cuvântul şi Voinţa Mea deveneau şi atunci, instantaneu, Acţiune, aşa cum am demonstrat-o de multe ori.

4. Aşadar, dragii Mei copii, vă puteţi imagina cum, încă de mic copil, eram cu mult înaintea voastră în abnegaţia propriei fiinţei. Unde se situează umanitatea de astăzi în ceea ce priveşte abnegaţia, în comparaţie cu Mine, când vine vorba ce copii şi educaţia lor! Totuşi, în această privinţă, trebuie şi va trebui să fie la fel şi cu umanitatea. Întoarceţi-vă un pic cu gândul la propria voastră copilărie, voi, care acum sunteţi acum destul de iniţiaţi în Doctrina Mea, şi apoi spuneţi dacă ar fi fost bine pentru voi, încă de mici copii, să puteţi face întotdeauna după dorinţele şi voinţa voastră.

5. Adesea, chiar şi coercitiv, voi trebuie să practicaţi abnegaţia, în virtutea poruncii şi interdicţiei părinţilor. Şi este bine să fie aşa, pentru că altfel, nu ar exista în lumea asta decât fiinţe fără voinţă, asemănătoare animalelor.

6. Până în al doisprezecelea an de viaţă, am fost supus Mariei, mama Mea, şi lui Iosif, Tatăl Meu adoptiv, şi în mod corespunzător – deşi eram Fiul lui Dumnezeu şi adesea nu Mi se permitea ceva – ca răspuns la interdicţia lor, trebuia să fac anumite sacrificii, tocmai pentru a respecta porunca părinţilor, şi astfel, trebuia să practic abnegaţia, cu atât mai mult cu cât tatăl Meu adoptiv, ca israelit autentic şi drept, era un învăţător strict al abnegaţiei şi, din acest motiv el a fost ales de Mine pentru această funcţie.

7. Odată cu al doisprezecelea an de viaţă a început pentru Mine timpul vieţii exterioare şi a muncii, aşa cum se întâmplă şi astăzi, adică la această vârstă copiii sunt deja instruiţi în diverse alte sarcini. În vremea aceea, mai ales pentru băieţi, existau multe ocazii de a le exercita; erau multe de învăţat pentru suflet, iar intelectul trupesc era trezit şi adesea protesta în opoziţie şi, prin urmare, era potrivit ca abnegaţia să fie exercitată din ce în ce mai mult cu cât intelectul raţiunii

opunea mai multă rezistenţă. Pe de altă parte, însă, Spiritul interior nu a renunţat la menţinerea poziţiei Sale, astfel încât, pe zi ce trecea, ispitele se înmulţeau şi ele, dar, în consecinţă, şi cerinţele sentimentului de abnegaţie faţă de sufletul Meu tânăr şi sufletul tânăr al Înţelepciune Mele, care fusese pus în Mine de către Dumnezeul-Tatăl Meu, ca Iubire, când am fost chemat să îndeplinesc Opera Răscumpărării.

8. Dragii Mei copii! Gândiţi-vă la câte atacuri este expus un suflet tânăr în persoana voastră şi, gândiţi-vă apoi, la ce şi câte bătălii a trebuit să îndur Eu, Eu care am ascuns în trupul Meu o măsură înzecită din câte patimi există şi pot exista vreodată pe pământ, deoarece, Eu purtam în trupul Meu şi cel mai puternic Spirit al Înţelepciunii ca Suflet! Şi aceste elemente, Înţelepciunea ca intelect şi Iubirea ca Spirit dominant al lui Dumnezeu, erau în conflict constant cu toate aceste impulsuri materiale ale căror atacuri trebuia să le înfrunt şi să le resping fără încetare, pentru a nu cădea în dizgraţie şi în păcat în ochii Domnului şi Dumnezeului Meu, care locuia în inima Sufletului Meu şi care, ca un Judecător, cerceta fiecare mişcare a inimii Mele. O, copiii Mei, acelea au fost lupte grele, pe care Eu a trebuit să le duc până la moartea Mea pe cruce.

Capitolul 3
Misiunea lui Isus şi lupta împotriva tuturor ispitelor vieţii pământeşti

1. Imaginaţi-vă pentru o clipă, dragii Mei copii, ce s-ar întâmpla dacă l-aş anunţa pe om dinainte când şi de ce fel de moarte va trebui să moară. El s-ar lăsa târât într-o tristeţe mortală de-a lungul întregii sale vieţi şi n-ar mai putea găsi vreodată un ceas de bucurie, căci de fiecare dată, i s-ar succeda prin faţa ochilor viziunea celei mai crude morţi care i-a fost rezervată; dar, după ce v-am spus acest lucru, gândiţi-vă acum cu câtă iubire şi înţelepciune Mă port faţă de voi, şi totuşi voi nu sunteţi în stare să vă adunaţi puterea, ca să oferiţi Domnului şi Mântuitorului vostru măcar o mică jertfă, lăsându-vă deoparte pasiunile care vă ţin încă departe de Mine şi care nu permit sufletelor voastre să se înalţe. O, copiii Mei, amintiţi-vă bine de această nepăsare faţă de Mine, Domnul şi Creatorul vostru, şi gândiţi-vă la situaţia voastră când, deodată, vă veţi simţi chemaţi de Tatăl! Cât de înspăimântaţi veţi fi simţindu-vă nepregătiţi!

2. Cu cât Eu, Omul Isus, înaintam în ani, cu atât mai puternic se manifestau în Mine influenţele pasiunilor omeneşti, întrucât Eu, ca Isus , eram în întregime om ca toţi ceilalţi, doar că Eu aveam cunoaşterea clară a binelui şi a răului; aceasta este o cunoaştere pe care o posedă şi alţi oameni, care, însă, nu acţionează în conformitate cu dictatele binelui recunoscut.

3. Din toate acestea veţi putea deduce că a trebuit să lupt neîncetat împotriva tuturor influenţelor şi patimilor posibile care ieşeau la iveală în inima Mea; şi lupta a fost cu atât mai amară pentru Mine, deoarece ştiam Cine era Cel care locuia în Mine. De aceea, a trebuit, să lupt fără încetare împotriva tuturor gândurilor impure şi senzuale, şi a dorinţelor care Mă asaltau continuu din toate părţile; dar întrucât Eu eram conştient de consecinţele lor şi de Misiunea Mea, nu-Mi era permis să Mă opresc nici măcar o clipă din lupta Mea şi trebuia să resping continuu atacurile, pentru a nu cădea nici măcar în cel mai mic păcat. Aceasta explică şi de ce eram în exterior foarte puţin vorbăreţ în timpul muncii, chiar şi cu tatăl Meu adoptiv sau cu fraţii Mei, şi cu atât mai puţin cu străinii, într-atât încât, în cercurile rudelor tatălui Meu adoptiv, se spunea că fiul său cel mic era un fel de prost şi, prin urmare, nu era pe deplin responsabil; aceasta era referitor la Mine, deoarece, în primul rând, vorbeam foarte puţin, iar când eram întrebat, răspundeam cel mult monosilabic. Chiar şi mama Mea şi tatăl Meu adoptiv nu puteau explica o astfel de schimbare care a avut loc în Mine, având în vedere că, în copilăria Mea, Mă arătasem întotdeauna a fi o fire senină şi vioaie.

4. Fiicele lui Cyrenius, pe care tatăl Meu adoptiv le adoptase[3]* (*Vezi "*Copilăria lui Isus*" capitolul 245, 13-22 şi capitolul 247, 4-7.), şi care locuiau şi ele în casa lui Iosif, erau toate îndrăgostite nebuneşte de Mine; dar Eu a trebuit să le evit mereu şi peste tot şi să le spun de fiecare dată: *„Nu Mă atingeţi!”*. Aşadar, a trebuit să lupt neîncetat şi să resping tot felul de influenţe şi pasiuni care se adunau în jurul Meu, pentru a rămâne pe calea virtuţii şi a purităţii.

Capitolul 4
Isus îşi începe misiunea de evanghelizare

1. Şi Eu a trebuit să lupt neîncetat împotriva tuturor gândurilor care se manifestau în Mine şi să elimin tot ceea ce, în timp, Mi-ar fi putut aduce daune. Astfel, Eu, ca omul Isus , în acea perioadă a vârstei Mele, am trăit rugându-Mă şi lucrând cu tatăl Meu adoptiv şi cu fraţii Mei, respectiv fiii primei soţii a lui Iosif[4]* (*Evanghelia după "Matei" capitolul 13, 55-56. - "Galateni" capitolul 1, 19 - Vezi şi "Copilăria lui Isus" capitolul 13, 7-8 unde sunt menţionate numele celor 5 fraţi dobândiţi: Ioel, Iosif, Samuel, Simeon şi Iacov.), până când acesta a murit.

2. Curând a venit vremea în care trebuia să-Mi încep misiunea de Învăţător şi s-a întâmplat să merg într-un loc puţin cunoscut, singuratic, numit „pustie", situat pe malurile râului Iordan, unde Ioan predica şi boteza credincioşii cu apă. Iar după ce au trecut cele patruzeci de zile de pregătire, M-am dus şi Eu la el, mai precis într-o zi în care erau prezenţi acolo mai mulţi bărbaţi din clasa pescarilor şi alţii şi am fost botezat în Iordan, ocazie cu care s-a întâmplat şi ca ei să audă acea Vocea care a spus: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultaţi"*.

3. Acolo, unii Mi s-au alăturat curând, iar Eu i-am condus mai întâi la coliba pe care o construisem pentru Mine, doar pentru acea scurtă perioadă de timp; dar întrucât timpul pregătirii Mele pentru slujirea de Învăţător deja trecuse, M-am întors cu ei în casa Mariei, mama Mea, şi la fraţii Mei. Întrucât, atât mama cât şi Eu însumi fusesem invitaţi la o nuntă, ne-am dus la Cana din Galileea, unde un hangiu local se căsătorea. Din Cana, unde Mă prezentasem deja ca Învăţător şi făcător de minuni, am trecut graniţa pentru a merge la samariteni, atât de urâţi de iudeii din Ierusalim, iar prima noastră oprire a fost la fântâna lui Iacov. Acolo am făcut prima dată cunoştinţă cu o femeie pe nume Irhael, care avea o reputaţie proastă printre toţi locuitorii acelei localităţi şi cu un medic, iar lucrurile au continuat aşa de atunci. Eu învăţam oamenii, vindecam bolnavii şi infirmii şi le insuflam tuturor, din orice parte, sentimente mai bune; le explicam într-un mod clar şi inteligibil cele Zece Porunci date şi scrise prin Moise şi îi învăţam să-L cunoască pe Iahve, Domnul şi Dumnezeul lor şi să se roage Lui în duh şi în adevăr[5]* (* "Evanghelia după Ioan" capitolul 4, 23-24.).

4. Până la momentul în care Mi-am început Misiunea, deja luptasem şi cucerisem propriul Meu „Eu", până la punctul în care atinsesem deja un grad înalt în a doua renaştere. Totuşi, a mai existat o a treia renaştere, care avea ca scop unificarea completă cu Dumnezeul Meu Tatăl, Care cu siguranţă locuia în inima Mea, dar pentru a atinge acest Scop, era necesar ca Eu, ca omul Isus, să îndeplinesc sarcina care Mi-a fost încredinţată, exact conform Voinţei Tatălui şi, prin urmare, trebuia să fiu mereu atent şi să ascult ceea ce spunea Tatăl în pieptul Meu, nefiindu-Mi permis să acţionez conform voinţei omeneşti.

5. Tocmai aşa, şi voi, dragii Mei copii, trebuie să ascultaţi întotdeauna Vocea Mea, şi nu pe cea a omului trupesc, care nu face altceva decât să vă seducă şi să vă inducă în eroare.

Capitolul 5
Răbdarea lui Isus în relaţiile cu oamenii şi cu ucenicii

1. Ascultaţi întotdeauna vocea care vă vorbeşte în adâncul fiinţei voastre şi veţi şti întotdeauna cum trebuie să acţionaţi. Eu, ca Reprezentant al Divinităţii şi al Iubirii Tatălui faţă de umanitate, Eu, ca Învăţător, am fost adesea nevoit să tolerez multe lucruri din partea oamenilor materiali în timpul călătoriilor Mele. Ei Îmi făceau uneori cele mai serioase reproşuri cu privire la diverse chestiuni pe care ei le concepeau exclusiv din punctul lor de vedere material, pe care persistau să le considere cu critica intelectului şi pe care voiau să le rectifice conform cunoştinţelor lor.

2. Dacă Eu nu aş fi lăsat întotdeauna ca îndelunga Răbdare şi Blândeţe să prevaleze în Mine şi dacă aş fi vrut, în schimb, să Mă comport pripit, conform criteriilor umane, aşa cum sunteţi voi

obișnuiți să faceți, ar fi trebuit să pedepsesc oamenii de multe ori și să le înăbuș cu mare putere gurile nerușinate. În schimb, Eu am lăsat întotdeauna ca fiecare să dea frâu liber sofismelor schilodite ale intelectului său, iar când nu mai avea nimic de spus, atunci știam deja exact care era latura sa cea mai slabă, iar apoi începeam să-i explic Doctrina Mea într-un mod atât de inteligibil încât el, dacă ar fi avut o minte sănătoasă, nu s-ar fi putut abține să nu-i recunoască imediat validitatea și nici n-ar fi putut ridica alte obiecții sau critici.

3. Și la fel trebuie să faceți și voi, dragii Mei copii, și nu trebuie să nutriți resentimente față de un frate care poate nu vă poate înțelege atât de repede pe cât ați dori voi. Astfel, anii învățăturii Mele au trecut mai repede decât Mi-am dorit; căci și Eu, Isus, Mi-am iubit viața pe Pământ. Îi iubeam și pe cei care erau de obicei cu Mine: apostolii și ucenicii Mei, precum și pe mama Mea, Maria, și toți frații Mei și pe toți oamenii din casa lor.

4. Într-adevăr, am iubit întreaga omenire, motivul pentru care am părăsit Cerul și am coborât pe Pământ cu scopul a-i răscumpăra pe toți și de a-i salva pe toți din exilul de la Dumnezeu Tatăl lor.

5. Astfel, s-a apropiat ultima iarnă și imediat după ea primăvara, dar odată cu ea și timpul în care a trebuit să demonstrez cu fapte ceea ce învățasem și arătasem oamenilor și spiritelor, și anume cum ar trebui să trăiască și să acționeze, pentru a atinge scopul promis de Mine tuturor celor care Mă iubesc și care intenționează să respecte Cuvântul Meu în fiecare împrejurare a vieții lor, mereu cu privirea îndreptată spre Mine, cu credință și încredere deplină, chiar și în zilele necazului și a persecuției.

6. Totuși, în timpul ultimei ierni, M-am retras aproape în întregime în compania apostolilor și ucenicilor Mei, pentru a ne întări și a ne desăvârși în contemplarea interioară; deoarece, și Eu aveam nevoie de o liniște mai mare, astfel încât, având în vedere marea și grava sarcină care Mă aștepta, să nu uit și să nu grăbesc nimic, ci în toate privințele, să corespund Sfintei Voințe a Dumnezeului Meu-Tată.

7. Doar încă o dată în timpul vieții Mele pământești am vrut să-i vizitez și să-i revăd pe prietenii Mei, cei mai de încredere, să-i întăresc și să-i consolez cu privire la ceea ce era acum irevocabil stabilit și care trebuia să se întâmple, pentru a împăca Divinitatea ofensată cu umanitatea păcătoasă. Așa că l-am vizitat din nou pe prietenul Meu Lazăr și pe surorile lui și i-am dat tot felul de sfaturi bune, în caz că oamenii din Templu ar fi vrut să fie prea insistenți.

8. Astfel, se apropia Paștele și, odată cu el, și timpul în care trebuia să-Mi ofer trupul, al lui Isus, ca jertfă, pentru a răscumpăra păcatele întregii omeniri. Apostolii Mei M-au întrebat dacă nu aș vrea să mănânc mielul pascal cu ei și de data aceasta, ca în anii precedenți, așa cum era obiceiul printre israeliți cu ocazia solemnității Paștelui.

9. Așa că am mâncat mielul cu ei și de data aceea și i-am învățat, repetându-le punctele principale ale Doctrinei, deoarece unii dintre ei erau deja înaintați în vârstă și, prin urmare, mai mult sau mai puțin slabi în înțelegere; de aceea, trebuia sa le repet de mai multe ori.

Capitolul 6
Arestarea lui Isus și primele suferințe

1. Nu voi repeta aici ceea ce am spus în timpul Cinei cea de Taină, ci voi menționa doar că, profund tulburat în sufletul Meu, M-am ridicat și M-am dus în Grădina Ghetsimani, unde i-am lăsat deoparte pe câțiva dintre ucenicii Mei care erau puțin timizi ca spirit.

2. În schimb, i-am luat cu Mine pe ucenicii Mei predilecți, care se țineau mereu mai aproape de Mine decât ceilalți, i-am luat cu Mine și de data aceea, spunându-le să se roage, în timp ce Eu M-am dus câțiva pași mai departe, ca să Mă rog, să Mă rog Sfântului Meu Tată-Duh.

3. «O, Tată, dacă este cu putință, fă ca paharul acesta amar să treacă de la Mine; dar nu Voia Mea, ci a Ta să se facă! - Și Tatăl Mi-a răspuns: „Mai bine este să sufere unul singur, decât să sufere toți”.

4. Și astfel a fost necesar să-Mi ofer trupul uman, cel al lui Isus, ca jertfă, dacă voiam să

îndeplinesc Sarcina conform Voinţei Tatălui şi să răscumpăr omenirea din întreg Universul, întrucât fiinţele umane de pe ceilalţi sori, sori centrali şi lumi stelare în general, aparţin şi ele marelui Om cosmic[6]* (*Vezi în lucrarea lui Jakob Lorber "Cele douăsprezece ore" întregul capitol 12 în care este explicată semnificaţia şi caracteristicile esenţei marelui om cosmic universal, precum şi esenţa sa.) şi constituie o parte al marelui prim spirit creat. Aşadar, a trebuit să Mă pregătesc pentru suferinţă şi moarte, deoarece oastea acoliţilor şi călăilor romani înainta deja, condusă de al doisprezecelea apostol care se lăsase sedus de banii lui Satana şi se făcuse vinovat de trădarea Domnului şi Dumnezeului său şi a Prietenului şi Răscumpărătorului său.

5. Atunci trupul Meu, cel al lui Isus , la vederea atâtor suferinţe şi atâtor martirii care se înfăţişau clar în faţa sufletului Meu, al lui Isus, a fost cuprins de o angoasă atât de imensă, încât, la perspectiva atâtor maltratări, am început să transpir sânge; dar atunci Înţelepciunea Mea divină, care anterior se retrăsese complet împreună cu Dumnezeu Tatăl, S-a anunţat în Mine ca înger mângâietor; atunci M-am ridicat şi M-am îndreptat spre grupul de acoliţi şi călăi care se apropiaseră între timp şi i-am întrebat pe cine caută, după care i-am spus lui Iuda Iscarioteanul, în momentul în care voia să Mă îmbrăţişeze şi să Mă sărute: *"Iuda, cu o sărutare Mă trădezi?!"*.

6. Iar acoliţii au răspuns că Îl caută pe Isus din Nazaret; aşa că am spus: *„Eu sunt cel pe care îl căutaţi* ." Iar ei, fiind cuprinşi de frică, au făcut câţiva paşi înapoi, am repetat întrebarea. -

7. În cele din urmă, au prins curaj şi s-au pregătit să-şi îndeplinească sarcina, pregătindu-Mă să Mă aşez în mijlocul lor, întrucât erau echipaţi cu frânghii şi stâlpi, ca să Mă conducă strâns legat şi între stâlpi, aşa cum se proceda în acea vreme cu tâlharii şi hoţii. Aşa că au început să Mă tragă, dar în aşa fel încât funiile pătrundeau adânc în carnea mâinilor Mele, provocându-Mi dureri atroce.

8. În timp ce mergeau, trăgeau de frânghii încoace şi încolo, într-un fel care părea că au de-a face cu un beţiv necontrolat. Aşa că am ajuns într-un loc unde, înainte de a ajunge la poarta cetăţii, era construit un mic pod peste pârâul Cedron, care era atunci aproape uscat; şi în timp ce treceam peste pod, M-au împins în pârâu, unde – spuneau ei – să-Mi pot face o baie. Dar, întrucât pe albia pârâului curgea foarte puţină apă, al cărei fund era stâncos, s-a întâmplat ca, căzând, să-Mi lovesc cu genunchii atât de violent de pietre încât I-am jupuit, astfel încât atunci când M-am ridicat, deja sângerau abundent.

9. Totuşi, nu M-am plâns şi am îndurat totul cu răbdare, aşa cum o cerea chiar şi condiţia pusă de polul Meu opus, şi anume că el M-ar abandonat propriilor Mei copii doar dacă Eu aş fi dispus să-i răscumpăr cu orice preţ, chiar şi cu preţul oricărei suferinţe şi chin şi sfidând totul: insulte, dispreţ, durere şi martiriu.

Capitolul 7
Isus este condus la Caiafa, Pilat şi Irod

1. O, dragii Mei copii, aşa s-a convenit ca Eu să nu Mă întristez, nici să Mă plâng, şi cu atât mai puţin să Mă apăr. Trebuia să las ca cele mai amare cupe ale relelor să fie turnate asupra Mea, de la cele mai chinuitoare până la cele mai ruşinoase, şi trebuita să îndur totul cu cea mai mare răbdare şi resemnare. Aşa că acei acoliţi şi călăi M-au dus chiar în acea noapte, pentru ca problema să rămână mai ascunsă de oameni. Căci oamenii Mă cunoşteau ca binefăcător al lor şi s-ar fi împotrivit, întrucât printre ei erau mulţi pe care îi vindecasem de o boală sau alta sau cărora de îndreptasem membrele.

2. Aşadar, M-au dus înaintea tribunalului Templului, prezidat de marele preot de atunci Caiafa, doctor la Legii; era prezent şi cumnatul lui, Anna şi M-au interogat, şi M-ar fi condamnat cu plăcere. - Dar nu au îndrăznit să facă asta, din cauza suveranităţii romanilor, aşa că M-au dus de acolo, după ce, întreaga noapte M-au insultat şi M-au batjocorit în toate felurile, ba chiar M-au bătut şi M-au scuipat, ca pe un câine râios; şi totuşi, Eu eram complet nevinovat!

3. Nici măcar martorii mincinoşi plătiţi nu erau de acord între ei şi, prin urmare, nu au putut oferi nicio dovadă care să confirme acuzaţiile calomnioase la care fusesem supus. Apoi M-

au dus înaintea tribunalului lui Ponţiu Pilat, guvernatorul provinciei.

4. Acolo am fost din nou supus unui interogatoriu amănunţit, iar când Pilat a aflat că sunt galilean, s-a bucurat, pentru că intenţiona să lase ca întreaga chestiune să fie rezolvată de Irod, tetrarhul, care avea jurisdicţie peste Galilea. Dar, întrucât la acea vreme domnea dușmănia între cei doi potenţaţi, Irod, regele feud, era de două ori mulţumit căci Pilat Mă trimisese înapoi la el, recunoscându-i autoritatea şi în această privinţă. Aşa că a fost încântat, deoarece el Mă considera acel puternic făcător de minuni care Mă dovedisem a fi, şi se gândea să Mă câştige pentru el şi Mă folosească pentru planurile sale ambiţioase. Prin urmare, M-a chemat la el complet singur, fără martori sau acoliţi, şi Mi-a pus şi câteva întrebări legate de acest subiect, pe care, însă, Eu le-am lăsat fără răspuns. Şi când a văzut că încercările lui erau în zadar, s-a întors împotriva Mea şi M-a batjocorit. Eu însă nu i-am aruncat decât o privire pătrunzătoare, iar el a tremurat până în adâncul sufletului; apoi şi-a chemat oamenii şi, în semn de supunere, M-a trimis înapoi la Pilat din Pont.

Capitolul 8
Biciuirea şi insultele suferite în tăcere pentru a răscumpăra umanitatea, din cauza păcatului originar

1. Între timp, soţia lui Pilat îşi avertizase soţul că Mă văzuse în vis, întreaga Mea figură strălucind, iar faţa radiind; prin urmare, trebuia să evite să se amestece în acea chestiune în care au vrut să-l implice pe Sfântul. Ea văzuse faţa Mea strălucind ca un Soare. La rândul său nici Pilat nu s-a bucurat deloc când Irod M-a trimis înapoi la el şi a spus poporului că el nu găseşte nicio vină în Mine. Apoi, întrucât la israeliţi era obiceiul, la sărbătoarea Paştelui, să se elibereze unul dintre răufăcătorii care se aflau în închisoare, Pilat credea că, dacă M-ar biciui şi apoi ar prezenta aceasta poporului, acesta cu siguranţă ar cere să fiu eliberat, deoarece el ştia de marile binefaceri pe care le făceam neîncetat întregului popor. Şi astfel a poruncit să fiu biciuit.

2. Atunci am fost condus în curte, unde se afla un stâlp puternic de care erau legaţi criminalii. Hainele Mi-au fost repede rupte şi am fost legat de stâlp cu funii groase; şi imediat călăii M-au biciuit fără milă cu nuiele ascuţite, până când corpul Meu a fost complet acoperit de răni, şi cu fâşii de piele atârnând ici şi colo, în timp ce sângele curgea din abundenţă la pământ. Dar acest lucru, pentru acei călăi nemiloşi, nu părea de ajuns, dimpotrivă, aflând că am fost aclamat ca rege al evreilor, animaţi de ură împotriva acestora, aşa cum erau, au împletit o coroană de spini din ramuri de salcâm şi au aşezat-o grosolan pe capul Meu, astfel încât din cei 72 de spini din care era compusă coroana, 30 Mi-au pătruns în cap, dintre care 3 erau mortali[7]* (*Cele trei numere 3, 30 şi 72 aici au o semnificaţie spirituală profundă, cu referire la viaţa pământească a divinului Învăţător al Galileii. Numărul 3 este expresia perfectă a Legii Trinitare; - numărul 30 este aici legat de anii trăiţi pe Pământ de divinul Învăţător, înainte ca El să înceapă cei trei ani mesianici; - în cele din urmă, numărul 72 aici are o valoare spirituală intrinsecă. Ţinând cont de faptul că ziua are douăsprezece ("Evanghelia după Ioan" cap. 11, 9) şi că 6 este numărul incompletitudinii omului-creatură în raport cu perfecţiunea numărului 7 care reprezintă perfecţiunea în Dumnezeu, produsul 12 x 6 dă 72.). Însă, aceste lucruri, nu erau cu adevărat dorite de Mine în detaliile lor, deşi a fost Voia Mea ca toate profeţiile referitoare la Mine să se împlinească. Apoi M-au înfăşurat într-o veche mantie purpurie, batjocoritor, ca şi cum aş fi fost un rege, şi îşi aruncau hainele la picioarele Mele, îngenuncheau pe ele şi, cu cuvinte batjocoritoare, Mă salutau ca Rege al iudeilor, insultându-Mă în cel mai vulgar mod, după ce Mi-au provocat atâta suferinţă şi durere.

3. Iată, dragii Mei copii, toate aceste dureri şi toate aceste suferinţe pe care Eu, care eram complet nevinovat, a trebuit să le îndur. Eu, care eram cu totul nevinovat, pentru că am fost ales să împac întreaga rasă umană cu Dumnezeul ei, Iahve-Zebaot şi să recâştig filiaţia lui Dumnezeu care a fost cândva pierdută din cauza păcatului strămoşesc.

4. O, dragii Mei copii, meditaţi des şi cu devotament la cele mai amare suferinţe ale Mele şi la moartea Mea! Ceea ce am câştigat pentru voi şi pentru întreaga omenire vă va insufla putere şi curaj în propriile voastre suferinţe şi astfel vi se va arăta, de mai multe ori, ceva de care nu aţi fi

fost niciodată vrednici, iar aceasta vă va înălța în viața spirituală și vă va ajuta să continuați pe calea Crucii, care i-a fost impusă omului din cauza păcatelor pe care el însuși le-a comis.

Capitolul 9
Momentele patimilor: interogatoriul, condamnarea, din nou la Caiafa, urcarea la Calvar, răstignirea

1. Dragii Mei copii! Vă puteți imagina acum ce dureri teribile, de nedescris, a trebuit să îndur în urma biciuirii și a impunerii ulterioare a coroanei de spini și, în plus de asta, ce suferințe morale a trebuit să tolerez în urma batjocurii și a celor mai vulgare insulte care Mi-au fost aduse.

2. O, dragii Mei copii! Dar voi nici nu vă puteți imagina suferințele și martiriile Mele în măsura în care le-am simțit și le-am îndurat Eu! De îndată ce M-au adus înapoi înaintea guvernatorului Pilat, acesta, la vederea Mea, a scos un țipăt de groază, pentru că nu mai aveam înfățișarea unei ființe umane. Sângele, care curgea din rănile provocate de coroana de spini din multe părți ale capului Meu, curgea pe fața Mea, iar febra părea să-Mi mistuie trupul ca focul. Eu absorbeam sângele, din cel care Îmi ajungea pe buze, pentru a-Mi calma febra care Mă devora.

3. Atunci guvernatorul Mi s-a adresat și Mi-a pus întrebări, dar Eu, din cauza durerilor atroce, nu i-am putut da niciun răspuns, deoarece pierderea severă de sânge și chinul Mă slăbiseră atât de mult încât din moment în moment te-ai fi așteptat să mă prăbușesc epuizat la pământ, dacă natura Mea divină nu M-ar fi ținut în picioare.

4. Și Pilat, apoi, întorcându-se către oameni, a declarat că el nu a găsit nicio vină în Mine și că am fost pedepsit destul. Și, de aceea, intenționa să Mă elibereze; prin urmare, poporul însuși era cel care trebuia să vorbească și să spună pe care dintre cei doi dorea să-l elibereze, întrucât împreună cu Mine a fost adus înaintea poporului și un hoț și ucigaș pe nume Baraba. Iar atunci mulțimea a început să strige: *„Eliberează-l pe Baraba!”* .

5. Și Pilat a răspuns: *„Dar ce să fac cu Isus din Nazaret?”* . - Mulțimea a strigat: *„Răstignește-l, răstignește-l!”* . - Și Pilat a zis: *„Și dacă se varsă sânge nevinovat, cine va fi tras la răspundere?”* . - Mulțimea a strigat înapoi: *„Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!”* . – Merită menționat aici că chiar în fața tribunalului se afla o mulțime compusă exclusiv din membrii Templului, care nu permiteau restului oamenilor să se apropie. Acum, cei ai Templului erau toți plătiți de farisei și cărturari, și ei erau cei care îi adunaseră în masă în fața tribunalului și, de aceea, toți cereau eliberarea lui Baraba. De asemenea, trebuie menționat faptul că acesta din urmă, în secret, fusese întotdeauna în relații bune cu fariseii și cărturarii și plătise întotdeauna o parte echitabilă din veniturile sale Templului. Acesta a fost motivul pentru care acoliții Templului au preferat să-l aibă pe Baraba liber.

6. Prin urmare, Pilat, nu a mai putut face nimic pentru Mine și, când s-a convins de aceasta, s-a urcat din nou pe scaun – după ce și-a spălat mâinile în prezența întregului popor ca semn că nu Mă poate condamna – și a declarat poporului: *„Luați-vă, așadar, pe nelegiuitul vostru, care, însă, este mai drept decât voi, și judecați-l după legea voastră, pentru că după legea noastră El este nevinovat!”.*

7. Atunci, M-au pus să Mă îmbrac din nou și M-au dus în fața tribunalului Templului. Caiafa nu a făcut multe preambuluri, ci M-a întrebat pur și simplu: *„Isus din Nazaret, ești Tu Fiul lui Dumnezeu?”* – Și Eu i-am răspuns: *„Da, tu o spui, sunt!”.* – Și auzind aceasta, Caiafa a strigat: *„Ce nevoie mai avem de martori? El L-a hulit pe Dumnezeu și, de aceea, este vinovat de moarte!*.

8. După aceea, el a rupt toiagul împotriva Mea și împotriva vieții Mele și M-a condamnat, așa cum era obiceiul atunci, să port Eu Însumi instrumentul de tortură până pe dealul Golgotei, unde trebuia să sufăr moartea pe cruce.

9. Așa că nici măcar de acest chin nu am fost cruțat. M-au târât trăgând de frânghiile cu care eram legat și aruncând cele mai cumplite blesteme asupra Mea, crezând că în acest fel vor câștiga merite la stăpânul lor. Am fost forțat să merg desculț tocmai acolo unde drumul era cel mai pietros, pentru a-Mi face - dacă ar fi fost posibil - soarta și mai amară și pentru a-Mi spori suferințele.

10. Epuizat de durere şi slăbiciune, am căzut la pământ; totuşi, acei călăi nemiloşi nu s-au mişcat deloc, ci au continuat să Mă târască încoace şi încolo, până când am căzut la pământ pentru a doua oară.

11. Din nou M-au ridicat trăgând de frânghii şi Mă împingeau înainte cu forţa şi Mă loveau, până când M-am prăbuşit din nou, şi aceasta a fost a treia oară.

12. Însă, au văzut că nu mai puteam rezista decât puţin timp şi că era îndoielnic dacă Mă puteau duce viu la locul execuţiei; prin urmare, M-au lăsat să zac pentru scurt timp pe pământ acolo unde căzusem. Acum, s-a întâmplat că chiar în acel moment un prieten numit Simon Cireanul a trecut pe acel drum. Şi atunci i s-au adresat cu cuvinte grosolane şi i-au spus, arătând spre Mine: *„Uite-l aici pe Stăpânul tău!”* - Dar el le-a răspuns: *„Va veni vremea când veţi blestema ceasul în care aţi făcut aceasta. Însă, dorinţa mea este, să-L slujesc*.”– Iar ei i-au zis: *„Într-adevăr, trebuie să o faci!”* – Atunci, el s-a apropiat de Mine, a pus crucea pe umerii săi puternici, M-a luat sub braţ şi astfel, în mijlocul unei suferinţe de nedescris şi epuizat până la moarte, am ajuns în cele din urmă pe Golgota.

13. Odată ajunşi acolo, acei călăi Mi-au smuls hainele cu atâta brutalitate, care, din cauza greutăţii crucii pe care o purtasem, pătrunseseră în răni, încât toate au început să sângereze din nou abundent, scoţându-Mi şi ultimul sânge din vene. Copleşit de durerea atroce, am căzut la pământ pe jumătate mort, iar călăii s-au grăbit să Mă ducă, încă viu, la cruce. Ei M-au ridicat şi, apoi, aproape că M-au aruncat pe lemnul crucii şi au început în grabă să-Mi pironească mâinile şi picioarele cu cuie ascuţite.

14. O, copiii Mei! Gândiţi-vă, gândiţi-vă ce chinuri cumplite a trebuit să îndur! Mai întâi, pentru că hainele Mele care deja Îmi pătrunseră în carne şi rămăseseră lipite acolo ca urmare a coagulării sângelui, Mi-au fost smulse, iar apoi din cauza străpungerii cuielor care Mi-au sfâşiat mâinile şi picioarele! În cele din urmă au ridicat crucea şi au împins-o în groapa săpată în acest scop, astfel încât corpul Meu a fost zguduit cu atâta violenţă încât a fost pus în cel mai mare pericol de a cădea de pe cruce cu capul în jos, când rănile mâinilor Mele au început să se sfâşie. Involuntar, atunci, am exclamat cu voce tare: *„Eli, Eli, lama sabachthani!?”*. Ale căror cuvinte, interpretate, înseamnă: *„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit!?”* , iar aceasta în timp ce trupul Meu, lăsat în voia sorţii, urma să moară.

Capitolul 10
Ultimele cuvinte pe cruce

1. Când fariseii şi cărturarii au auzit această exclamaţie din gura Mea, au crezut că l-am chemat pe Ilie, marele prooroc; dar, întrucât n-au văzut pe nimeni venind, au început să-şi bată joc de Mine şi să Mă hulească, zicând: *„Acum El este cel care îl cheamă pe Ilie în ajutor! Dar să-l cheme acum pe Iahve al Lui, dacă Acesta are atâta plăcere în El! Altora a ştiut să aducă ajutor, pe sine, însă, nu este în stare să se ajute!*”

2. Dragii Mei copii, toate aceste blasfemii a trebuit să le ascult în timp ce eram atârnat pe cruce, în timpul celor mai groaznice chinuri, iar ei, întorcându-se către Mine, continuau să strige: *„Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară, şi atunci te vom crede!”*

3. Şi vedeţi, dragii Mei copii, Eu în schimb L-am implorat pe Dumnezeu Tatăl-Meu, şi am spus: *„Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!”*. Dacă aş fi coborât cu adevărat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, aş fi cuprins astfel întreaga lume până la temelii şi, în aceeaşi clipă, întregul Pământ, ba chiar întreaga Creaţie ar fi fost redusă la atomi şi dizolvată.

4. Eu, în schimb, M-am dedicat în întregime Iubiri Mele, Smereniei Mele şi Milostivirii Mele şi am rezistat chiar şi celor mai mari dureri, şi am spus: *„Mi-e sete!”*, iar ei au vrut să-Mi ofere un burete înmuiat în puţin oţet şi fiere; dar l-am respins, pentru că Îmi era sete doar de iubire şi de inimi omeneşti aprinse de iubire.

5. Atunci, unul dintre cei doi răufăcători, şi mai exact cel care fusese legat de cruce la stânga Mea, a început şi el să-şi bată joc de Mine, în timp ce cel care atârna la dreapta Mea îl mustra pentru

cuvintele sale, zicând: *„Noi suferim pe bună dreptate din cauza păcatelor noastre, în timp ce El este nevinovat!”.* – Şi l-am privit cu ochi blânzi şi milostivi, iar el, atunci, M-a implorat: *„Doamne, adu-ţi aminte de mine, atunci când vei fi ajuns în Împărăţia Ta ”*. – Iar Eu i-am spus: *„Deja astăzi vei fi cu Mine în Paradis ”*.

6. Acum însă simţeam că au sosit ultimele minute ale vieţii Mele pământeşti. Mi-am întors odată privirea către Maria, mama Mea, şi către Ioan, ucenicul Meu iubit, care stăteau la picioarele crucii, şi i-am spus mamei Mele: *„Femeie, iată fiul tău”,* iar apoi lui Ioan: *„Iată mama ta ”*. Şi din acel moment iubitul Meu ucenic a avut grijă de Maria, mama Mea, pentru că Eu îi cunoşteam fidelitatea, iubirea şi neprihănirea. Mama mea s-a ocupat de treburile casnice pentru el, şi aşa au trăit împreună până când am chemat-o la Mine.

7. Acum totul fusese pus în ordine, şi atunci, cu voce tare şi clară, am exclamat din nou: *„S-a sfârşit!”*, şi cu ultima suflare am înălţat şi ultima rugăciune către Duhul Meu Tată ceresc: *„Tată, în mâinile Tale, Îmi încredinţez Duhul!”*. După care Mi-am plecat capul şi am murit: mort ca Om al durerii pe Golgota, pentru păcatele întregii omeniri.

8. Şi am fost dat jos de pe cruce de prietenii Mei şi pus într-un mormânt nou, săpat în stâncă, lângă Muntele Calvar.

Capitolul 11
Coborârea de pe cruce şi înmormântarea

1. Iată, copiii Mei, acesta a fost cursul vieţii Mele şi al suferinţelor Mele pe Pământ, pentru sănătatea întregii omeniri.

2. Prietenii Mei, ca cererea lor, au obţinut permisiunea guvernatorului Pilat să-Mi dea jos trupul de pe cruce puţin mai devreme decât ora obişnuită, şi aceasta având în vedere că ajunul Sabatului se apropia şi după ce un soldat milostiv, înarmat cu o suliţă, se convinsese că eram cu adevărat mort, străpungându-Mi inima; în timp ce, celor doi care fuseseră răstigniţi împreună cu Mine, după obiceiul vremii, trebuiau mai întâi să li se zdrobească oasele, pentru că uneori se întâmpla să nu fie încă morţi, ci doar căzuţi într-un leşin adânc.

3. Prietenii Mei, Iosif din Arimateea şi Nicodim, care era un conducător al locuitorilor Ierusalimului şi învăţător al Legii, Mi-au dat jos trupul de pe cruce, l-au curăţat de sânge şi praf şi l-au înfăşurat în pânze albe de in. Acum, Iosif din Arimateea deţinea, chiar lângă Muntele Calvar, o vilă cu câteva parcele de pământ în jurul ei, care însă erau parţial pietroase şi stâncoase. Acolo, cu câţiva ani mai devreme, el îşi săpase o nişă în stâncă pentru propria sa înmormântare; şi tocmai acolo Mi-au pus trupul. Şi întrucât fariseii şi cărturarii auziseră că Eu M-am exprimat spunând că voi învia a treia zi, au cerut şi au obţinut ca soldaţii să păzească mormântul până în a cincea zi, pentru a evita posibilitatea ca ucenicii Mei să vină noaptea şi să fure rămăşiţele Mele muritoare.

4. Pentru a preveni o astfel de înşelăciune, au fost puse sigilii şi pe piatra grea care acoperea mormântul, deoarece şi Pilat era curios să ştie unde şi cum se va rezolva întreaga chestiune, întrucât vestea despre multele evenimente care avuseseră loc în momentul morţii Mele ajunseseră şi la urechile sale şi, prin urmare, el nu era neştiutor pentru faptul că noua perdea a templului fusese ruptă de sus până jos, că pământul tremurase şi că soarele îşi pierduse splendoarea. De asemenea, unii dintre decedaţi li se arătaseră în spirit rudele lor [8]* (*Evanghelia după Matei, 27, 53.), iar oamenii discutau mult între ei despre moartea Mea. Mai mult, fariseii şi cărturarii nu-şi puteau explica de ce nu se puteau bucura acum, aşa cum se bucuraseră mai înainte, atunci când Mă puteau avea în puterea lor.

5. O, dragii Mei copii! Nicio bucurie nu poate experimenta omul în viaţa sa, atunci când Scânteia Duhului lui Dumnezeu din sânul unui păcătos a fost împinsă atât de departe înapoi. Atunci omul nu mai poate accesa decât influenţa elementelor inferioare ale propriului său trup şi numai de acestea se lasă călăuzit, astfel încât Duhul lui Dumnezeu din om nu-Şi mai poate face auzită vocea. Aceste cuvinte, dragii Mei copii, încercaţi să le luaţi foarte adânc la inimă.

Capitolul 12

Motivul răstignirii lui Isus

1. Dragii Mei copii! Voi aţi auzit acum despre toate suferinţele Mele şi despre martiriile pe care Eu, ca omul Isus din Nazaret, aşa cum Mi se spunea peste tot, a trebuit să le îndur în timpul în care am păşit pe pământ, ca Învăţător şi Răscumpărător al lumii.

2. Desigur, nu a fost deloc o soartă plăcută pentru natura Mea umană, dar aceasta a fost sarcina pe care Dumnezeu-Tatăl Meu Mi-o predestinase şi pe care trebuia să o îndeplinesc, pentru că deja atunci - adică atunci când sentinţa a fost pronunţată împotriva lui Adam şi Eva şi a urmaşilor lor - Sufletul Meu al Înţelepciunii era în acord cu ea. Dar ce s-ar fi întâmplat, dragii Mei copii, dacă nu M-aş fi lăsat indus să devin Salvatorul omenirii?

3. Voi nu aveţi nici cea mai mică idee despre asta, întrucât fiecare fiinţă umană care s-a născut ar fi trebuit să moară de o moarte violentă pe cruce.

4. Ce credeţi? Câţi oameni ar fi atins fericirea de a se împăca cu Dumnezeu Tatăl lor în acest caz? Reflectaţi asupra acestei întrebări, măcar o dată, dar într-un mod matur! Dacă fiecare ar fi trebuit să fie răstignit, câţi s-ar fi lăsat să fie răstigniţi?

5. Totuşi, fără această penitenţă, niciun suflet nu ar fi putut apărea complet fără păcat, chiar dacă nu ar fi fost rău, pentru motivul că pata păcatului strămoşesc ar fi rămas mereu pe el. Şi cine dintre voi îşi amintea că a fost părtaş la păcatul originar? Voi toţi spuneţi: *„Noi nu știm nimic despre asta”* şi sunt de acord că de fapt este aşa, pentru că voi aţi comis păcatul originar doar ca spirit consonant în spiritul lui Adam şi al Evei; veţi percepe acest păcat doar atunci când veţi fi regeneraţi în sufletul vostru şi vă veţi fi unit cu Duhul care este în voi[9]* (*"Evanghelia după Ioan" capitolul 3, 3-8 – (dialogul cu Nicodim)), adică, numai atunci când spiritul vostru uman, avându-şi originea în spiritul părinţilor voştri pământeşti, tată şi mamă, şi atunci când, în cele din urmă, toate particulele sufleteşti din care este compus sufletul uman, vor fi atins în sfârşit cea mai clară percepţie.

6. Totuşi, dragii Mei copii, înainte ca voi să fi atins un asemenea grad de claritate a spiritului, scurta perioadă a vieţii voastre pământeşti ar fi trecut şi ar fi trebuit să căderi în braţele morţii pe cruce. Spuneţi, aşadar, care ar fi fost atunci starea voastră de spirit? Foarte puţini ar fi aspirat la această împăcare! Fiecare ar fi preferat o moarte mai rapidă, după bunul plac. Şi care ar fi concluzia? Iat-o: În viaţa de apoi nu ar fi sosit decât sinucigaşi, împovăraţi de două ori de vinovăţie, şi nicio reîncarnare[10]* (*Dacă textele sacre se referă doar indirect sau întâmplător la presupusa lege universală a reîncarnării, motivul pentru aceasta este justificat, pentru că altfel omul, trăindu-şi viaţa sub constrângere pe plan fizic, ar acţiona condiţionat şi, procedând astfel, şi-ar pierde libertatea de acţiune. De fapt, dacă omul ar avea confirmarea unei renaşteri trupeşti, el nu ar mai lucra din Iubire, ci numai în subordonarea acelei frici karmice care i s-ar manifesta şi, în acest caz, fiecare expresie a vieţii şi-ar pierde efectul. (Referitor la conceptul de încarnare/reîncarnare, am decis să ataşăm o scurtă anexă la ultimele pagini ale acestei ediţii) **(vezi Anexa 9)** nu ar fi putut face sufletul mai bun.

7. O, dragii Mei copii! Aşadar, meditaţi adesea asupra a ceea ce Eu, ca Isus din Nazaret, am făcut şi am creat pentru voi şi pentru întreaga omenire; poate atunci veţi putea simţi şi folosi mai multă iubire pentru Mine. Fie ca aceasta să fie spusă la încheierea acestui scurt tratat despre suferinţele Mele şi moartea Mea şi despre Lucrarea Mea de Răscumpărare, care, într-un timp de-acum apropiat, va trebui să-Şi aibă încununarea odată cu întoarcerea Mea pe acest Pământ. - Amin.

---------- O ----------

ANEXA 7
”Marele timp al tuturor timpurilor”
Strofa 71°

Ascultă, Tu, Sfinte, auzi rugăciunea Urkăi Tale
o, lasă Harul să sufle asupra mea din Pământul Tău sfânt!
Chiar dacă printre nenumăratele Tale fiinţe sunt mic şi neînsemnat şi,
nu mă pot compara în veci cu fiinţele Tale vii cele mai mici;
totuşi, când I-ai aşezat pe cei mari pe tronurile lor,
din mâna Ta, am curs şi eu, săracul Urka!
De aceea, nu mă distruge, slab în faţa Marelui Tău Pământ,
eliberează-mă şi pe mine de necazul meu şi de marea povară chinuitoare;
Tu ştii, dar, câtă viaţă mi-a fost dăruită,
o, Pământ, nu mă împiedica să fiu mântuit!

ANEXA 8
Interpretarea Sfintelor Scripturi
Despre evanghelistul Luca: Evanghelia sa şi Faptele Apostolilor
(Fragment din capitolul 12, versetul 15)

7. 04. 1864

15. “De ce ar fi trebuit să întunec complet Soarele la moartea Mea şi asta timp de trei ore întregi?! – Şi dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci Soarele, în acel timp, nu ar fi trebuit să strălucească nici în India, China, Japonia, America etc., lucru care, cu siguranţă, ar fi fost înregistrat de cei care erau capabili să scrie despre acele popoare. Nici măcar istoricii romani nu-şi amintesc de un astfel de eveniment; în consecinţă, ar fi trebuit să-şi aibă valoarea doar la Ierusalim faptul că, cu permisiunea Mea, toţi oamenii prezenţi au orbit timp de trei ore, şi numai Ioan ar fi rămas văzător, deoarece el nu dă nicio veste despre o astfel de întunecare solară.”

ANEXA 9
Întrupare sau reîncarnare

În ceea ce priveşte acest concept atât de important precum întruparea şi reîncarnarea, atât de lăudat de doctrinele orientale, dar care pare să câştige tot mai mult teren în Europa Occidentală şi în Vestul Îndepărtat american, considerăm oportun să citãm câteva exemple din unele Apocalipse, pentru a clarifica concepţiile greşite din jurul acestui concept. Oferim un comentariu asupra lor pentru a pregăti cititorul pentru pasajele însoţitoare.

În primul rând, ***încarnarea nu trebuie confundată cu reîncarnarea. Sunt două concepte complet diferite.***

Prin **întrupare** trebuie înţeles acel proces prin care spiritul unei fiinţe (creaturi) crescute pe orice planetă sau stea (sau soare al oricărei galaxii) sau un spirit angelic niciodată întrupat, primeşte posibilitatea de a deveni „***fiu***” (şi nu „creătură”) al lui Dumnezeu, prin „proba” vieţii (proba libertăţii) pe planeta noastră Pământ [1]* (* Vezi în acest sens ampla lucrare a vieţii a lui Robert Blum din cartea «De la iad la rai» de JakobLorber (aproximativ 1000 de pagini), scrisă în 1848/1851.) , unde, pentru a arăta calea, Isus /Iubirea s-a întrupat (*unul dintre cele trei spirite originale reprezentând Divinitatea* [2]* (*Reprezentarea triadei primelor fiinţe create a fost arătată prin J.Lorber în prima lucrarea primită în anul 1840: „*Guvernarea familiei lui Dumnezeu*”,vol. 1 cap. 5), care în sine trebuia să exprime puterea Înţelepciunii divine, întrucât, El, derivat fiind din Iubirea originală „*Tatăl*”, trebuia să reprezinte „*Fiul slujitor*”).

Aşadar, o creatură întrupată, în starea sa de fiinţă umană pământeană, nu-şi va aminti

nimic din starea sa anterioară şi va trebui să demonstreze doar cu inima, luptând împotriva tendinţelor sale negative (identificate cu aşa-zisul „rău" sau „malign" sau „luciferian"), aşa cum a făcut Isus , pentru ca în această întrupare voluntară să fie în stare să le depăşească pentru a creşte în credinţa într-un Dumnezeu pe care nu-l vede şi în dragoste faţă de aproapele său care îi este apropiat. Dar dacă nu ar fi capabil să o facă, în viaţa de apoi există infinite şcoli spirituale, astfel încât un astfel de suflet, care a ales în mod voluntar încarnarea pe Pământ pentru a fi similar Tatălui-Creator pentru a-şi accelera procesul de creştere în afinitatea unui adevărat copil al lui Dumnezeu, să poată fi ajutat în această creştere. „De acest lucru sunt responsabili îngerii" [3]* (*O scurtă referire la o misiune a îngerilor este comunicată în extrasul din lucrarea „Soarele spiritual" cu titlul „Împărăţia copiilor din lumea de apoi".), tovarăşii invizibili aici şi din viaţa de apoi **.**

Chiar şi pentru un suflet venit de jos, adică rezultatul sufletului derivat din îngerii căzuţi retrogradaţi ai materiei, prin care exclusiv de la evoluţia acestuia prin infinitele încarnări evolutive ale particulelor sufleteşti ale materiei în diversele regnuri ale mineralului, apoi ale vegetalului şi apoi ale animalului până la ultima încarnare în particulele sufleteşti ale sufletului unui nou-născut, vorbim întotdeauna despre o primă şi unică încarnare ca fiinţă umană.

Se poate întâmpla, de asemenea, ca cineva să-şi amintească (dar este foarte rar) de o viaţă anterioară şi, din păcate, acest lucru este folosit ca model de doctrinele orientale pentru a demonstra conceptul de reîncarnare. Trebuie spus, însă, **că aceasta nu are nicio legătură cu adevărata reîncarnare**, întrucât în acest caz este vorba mai degrabă de o formă de posedare mentală, iar aceasta este permisă de Sus pentru a aduce o credinţă într-o viaţă de apoi şi în viaţa veşnică a sufletului, pentru a converti la o anumită credinţă pe cei care nu cred absolut deloc într-o continuare a vieţii după moartea trupului şi, prin urmare, în niciun Dumnezeu.

Adevărata **reîncarnare,** pe de altă parte, ar trebui înţeleasă ca o încarnare repetată într-un corp material. Dar aceasta reprezintă o adevărată raritate în posibilitatea sa, întrucât, deşi există suflete infinite care cer să devin copii, chiar dacă suntem miliarde pe Pământ, în total ele reprezintă totuşi o sumă mică în comparaţie cu imensitatea sufletelor spirituale care au dreptul să se întrupeze.

Ceea ce nu putea fi revelat cu mult timp înainte de sfârşitul acestei perioade de răscumpărare prin intermediul altor mistici, a fost revelat în acest ultim secol. Chiar şi prin intermediul lui J. Lorber , care a scris mii de pagini dictate, există doar puţine referinţe în care este explicat ceva despre reîncarnare, deşi într-un mod încă voalat. Aceasta deoarece, pentru timpul sfârşitului şi pentru Împărăţia milenară care va urma, erau necesare explicaţii mai ample, prin care doctrina eronată a reîncarnării trebuie expusă şi abandonată, pentru a o prezenta în adevărata sa lumină de „adevăr" şi pentru a abandona ideile înşelătoare ale obscurantismului religios.

Astfel, aflăm că reîncarnarea este acordată doar cu scopul nobil de a oferi asistenţă specială acelei creaturi/spirit întrupate care se află încă într-un stadiu foarte jos al evoluţiei sale spirituale, astfel încât, datorită opoziţiei sale particulare faţă de Dumnezeu, să i se poată acorda o oportunitate deosebit de accelerată pentru mântuirea sufletului său, permiţându-i o reîncercare specială a libertăţii. Dar în acest caz, el, ca fiecare dintre noi, nu îşi aminteşte deloc de starea sa anterioară (reminiscenţă), iar condiţia sa ulterioară este aproape întotdeauna sărăcia sau boala (aici conceptul de karmă este corect, dar absolut, întotdeauna la o fiinţă umană, deoarece nu este niciodată posibilă la un animal!).

Un alt caz este acela în care se poate întâmpla uneori ca cineva să fie ucis involuntar, într-un mod neaşteptat, în ciuda tuturor condiţiilor puse de lumea spirituală invizibilă care ne ghidează invizibil toţi paşii, fiecăruia dintre noi, pentru a preveni o astfel de moarte prematură. Totuşi, într-un astfel de caz, acesta **reprezintă un exemplu excepţional de cea mai mare milă** şi, de obicei, dacă trupul său este încă viabil, persoanei nefericite i se permite să se trezească din această moarte prematură după un timp foarte scurt (prin ajutorul aparent material al oamenilor sau al medicilor), fără a fi nevoit să sufere trauma intrării în starea de beatitudine în libertatea sufletului, liber de trup. Sau, dacă trupul nu mai este viabil, după un anumit timp el este readus la trecerea şi descompunerea în trupul unui copil, pentru a-şi relua experienţa întreruptă

a libertății, dar fără amintirea vieții sale anterioare.

Conceptul de retrogradare la care sunt supuse acele suflete care se găsesc întrupate la sfârșitul unei perioade de evoluție ce coincide cu transformarea fizică și, prin urmare, și spirituală a unei ere pământești este diferit. În acest caz, întrucât generația existentă este complet anulată prin această judecată, condițiile cunoașterii Divinității și a Împărăției spirituale fiind puse asupra tuturor, cei care rămân în viață până în ultima zi și în opoziție cu Legile divine, suferă retrogradarea (B.D. 4432).

Chiar și o reîncarnare pentru a ajuta umanitatea printr-un spirit elevat, încarnat anterior, este permisă și a fost permisă, ca un act de salvare pentru omenire, pentru o sarcină de mântuire. Dar într-un astfel de caz, nenumărate ajutoare și influențe invizibile de dincolo contribuie la acea ființă umană, pentru ca aceasta să urmărească scopul stabilit de Creator. În special, tocmai în timpul sfârșitului iminent, se indică faptul că a fost prevăzut că vor exista multe spirite întrupate pe Pământ, pentru a rezista întregii opresiuni a necredincioșilor, care, după evenimentul apocaliptic și imperiozitatea poziției lor de putere și a supunerii față de Anticrist, vor forța apostazia fără ezitare, ca o adevărată luptă a credinței în bătălia finală dinaintea sfârșitului. Și astfel de spirite reîncarnate de sus vor fi cele care vor reprezenta noua linie genealogică pe Pământul nou reconstituit. **Dar, repetăm, este absolut imposibil să vorbim despre încarnări infinite, chiar și mergând înapoi pe scara evolutivă la planuri inferioare, cum ar fi cel al animalelor!**

Omul este mijlocul final de evoluție a particulelor sufletești aglomerate în suflet, după care există doar tărâmul vieții de apoi, în care există școli infinite [4]* (* prin care toate spiritele binecuvântate sunt chemate să colaboreze pentru a stimula în sufletele fraților care nu sunt încă conștienți, credința în Dumnezeu și iubirea față de toți frații. O astfel de dorință de reîncarnare din partea oamenilor, este, însă, o dorință materială care denotă o lipsă de credință și iubire față de Creator/Dumnezeu. Deși o astfel de dorință din partea unui suflet după moarte este pur și simplu de neconceput, așa cum Însuși Isus le-a spus apostolilor Săi: („ Marea Evanghelie a lui Ioan" vol.5 cap.136 - de Jakob Lorber) Domnul spune: *„În viața de apoi există cu siguranță suflete rele care merită cu adevărat numele de demoni. Acești oameni, în viața de apoi, se află cu siguranță în stări de mii de ori mai rele decât cea a unui cerșetor de pe acest Pământ, oricât de nefericit și persecutat ar fi; dar printre aceștia foarte mulți, al căror număr astăzi poate fi ușor estimat la zece mii de milioane, conform sistemului arab de numărare, nu există niciunul care să vrea să parcurgă din nou calea cărnii. Dar dacă nici cei nenorociți nu mai vor să se întoarcă aici, cu atât mai puțin vor dori să o facă cei care sunt fericiți în viața de apoi! Așadar, ascultați cu atenție acest sfat al Meu!"*

Odată cu întruparea „micuților întunericului" (cei căzuți), care reprezintă toate acele suflete derivate din particulele sufletești ale substanțelor planetei pe care au evoluat, nu sunt încarnări, ci etape finale **ale evoluției** sufletești. Ei aduc răscumpărarea particulelor sufletești luciferice închise în materia planetei lor, având oportunitatea de a crește la scara lor evolutivă prin coexistența cu sufletul unei ființe întrupate sau reîncarnate, care va absorbi aceste particule sufletești nou-născute în sine ca și cum ar fi ale sale și, odată ajunși în viața de apoi, le va returna spiritului din care au provenit.

Prietenii Noii Lumini

****

Date biblice importante

Anul 30 (4121 î.Hr.) = căderea lui Adam; [Cod poştal. 30,43]
Anul 804 = distrugerea peşterii lui Adam; [8.13]
Anul 919 = sfinţirea sâmbetei; [Cod poştal. 21.1]
Anul 919 = prezicerea lui Lameh pentru descendentul Noe; [cap.58]
Anul 1056 = naşterea lui Noe; [24,56]
Anul 1657 = inundaţie / sosirea lui Melkisedek în Salem; [103,73]
Anul 2666 (1485 î.Hr.) = 22 mai / moartea celor doi fii ai lui Aaron; [30,59]
Anul 2700 (1451 î.Hr.) = Melkisedek nu mai este în Salem / israeliţii intră în Canaan; [103,73]
Anul 3626 (525 î.Hr.) = 19 martie / În Belsasar pe zid: „Mene, Mene, Tekel, Upharsin"; [30,60]
2495 î.Hr. (1656 după Adam) = începutul îndemnurilor către Hanocite să se răscumpere; [30,47]
1682 î.Hr. = boala lui Iov (Iov.4,8) la vârsta de 88 de ani; (1770 – 1632 î.Hr.) [30,50]
1490 î.Hr. = Tablele Legii (Ex. 20,3-6 / Dt. 5,7-10); [19.1]
1490 î.Hr. = 30 martie / instituirea primului Sabat evreiesc; [21/3.10]
1457 î.Hr. = 17 mai / Moise profeţeşte despre Ioan; [31.32]
1076 î.Hr. = Regele David cântă; [Cod poştal. 10,9]/1026 î.Hr. [31/2,15]
805 î.Hr. = 5 ianuarie / Ilie dus la Cer; [31/4.33]
760 î.Hr. = timpul lui Osea (Os. 8,7); [30,61]
755 î.Hr. = timpul lui Isaia (Isaia 3,10); [30,62]
743 î.Hr. = timpul lui Isaia (Is. 26,19); [30,63]
726 î.Hr. = timpul lui Isaia (Isaia 40,3); [99,17]
725 î.Hr. = timpul lui Isaia (Isaia 35,5-6); [31.36]
723 î.Hr. = 17 mai - vremea lui Isaia (40,3); [31.34]
723 î.Hr. = 25 mai - Isaia (54,13) profeţii din acest timp; [42,2]
607 î.Hr. = vremea lui Ieremia; [30,65]
602 î.Hr. = 23 decembrie – Ieremia (31,33-34) primeşte Cuvântul; [42,3]
579 î.Hr. = timpul lui Ezechiel; [30.67] / 587 î.Hr. [31.16-I]
440 î.Hr. = timpul lui Maleahi (Mal. 4,5); [31,16-II]
337 î.Hr. = vremea proverbelor; [30,69]
Anul -1 (4150 î.Hr.) = vestirea lui Zaharia pentru Ioan; [30.35]
Anul 4151 = 17 decembrie / prevestirea naşterii lui Isus celor trei regi; [8,14-I]
Anul 4152 = **7 ianuarie (anul zero) = naşterea lui Isus; [8/1, 14-II]**
Anul 4152 = 15 ianuarie / circumcizia lui Isus ; [8,15-II]
Anul 4152 = 17 ianuarie / adorarea magilor la grotă; [8,15-III]
Anul 4152 = 19 ianuarie / plecarea Sfintei Familii la Ostracine; [8,15-IV]
Anul 4152 = 13 noiembrie / întoarcerea Sfintei Familii la Nazaret; [8,15-VI]
Anul 4164 = Isus în Templu; [8,16-II]
Anul 4182 = 21 aprilie / începutul postului de 40 de zile al lui Isus la vârsta de 30 de ani; [Cod poştal. 8/3.18]
Anul 4182 = 1 iunie / botezul lui Isus ; [Cod poştal. 8/3.19]
Anul 4182 = 2 iunie - 15 august / alegerea celor 12 apostoli;
Anul 4182 = 2 iunie / Ioan îl declară pe Isus Mielul lui Dumnezeu; [8/3.21]
31 d.Hr. = 5 februarie / Ioan este în închisoare; [31.36]
32 d.Hr. = 9 septembrie / Isus expune cele două Porunci ale Iubirii; [29,1 şi 10]
33 d.Hr. = 24 martie / Cina cea de Taină; [cap.63]
33 d.Hr. = 27 martie / Isus şi cei doi ucenici la Emaus; [cap.96]
51 d.Hr. = ceartă între Pavel şi Petru în Antiohia; [Cod poştal. 14,33-III]
57 d.Hr. = 26 iulie / Petru scrie comunităţilor din Asia; [34.1]

57 d.Hr. = 22 octombrie – 5 noiembrie / Pavel scrie „*Scrisoare către romani*”; [31.44]
64 d.Hr. = 24 decembrie / pe Patmos, Ioan scrie cap. 6,45; [42.1]
79 d.Hr.= erupţia Vezuviului; [Cod poştal. 30,36]
321 d.Hr. = ritul de sâmbătă este înlocuit cu ziua de duminică; [21.12]
325 d.Hr. = Sinodul de la Niceea; dualitatea lui Dumnezeu; [5.14]
364 d.Hr. = Sinodul din Laodiceea; [21.16]
381 d.Hr. = Sinodul de la Constantinopol; trinitatea lui Dumnezeu; [5.16]
1200 d.Hr. = doctrina reîncarnării; [31.27]